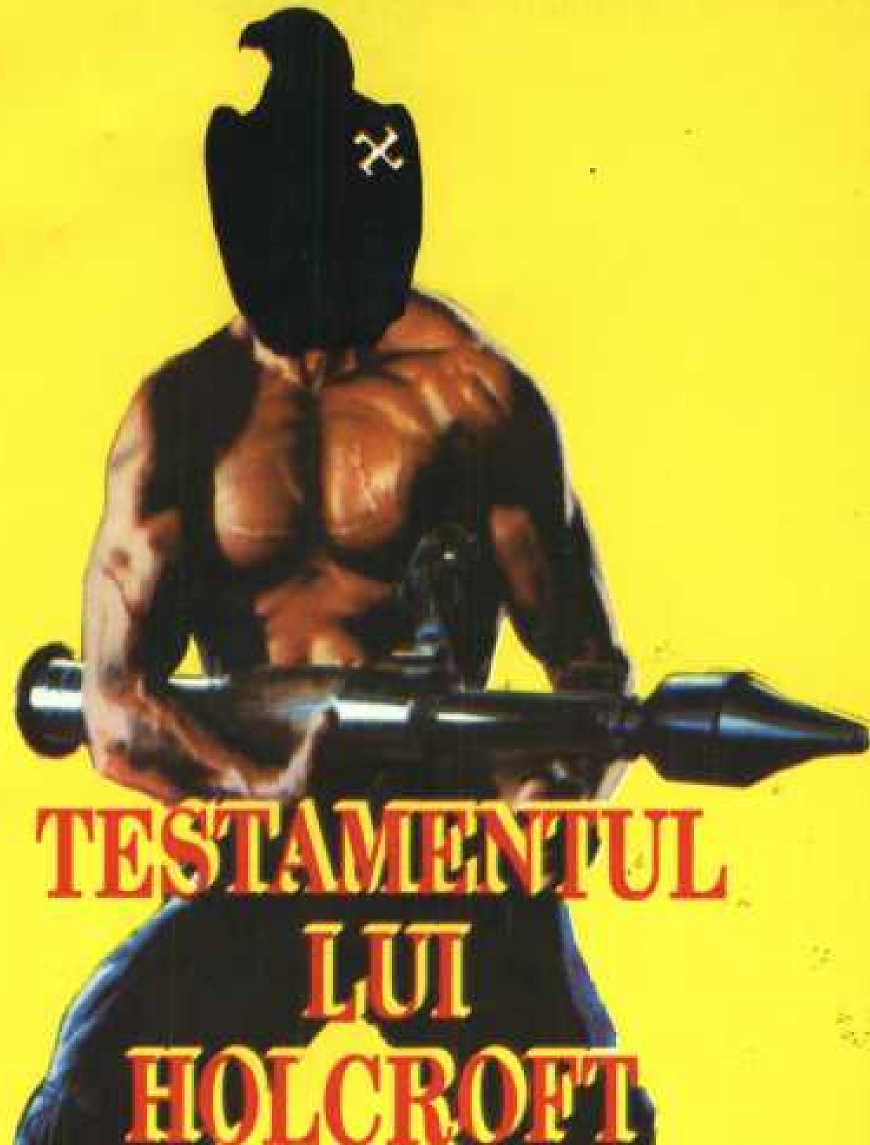
ROBERT LUDLUM

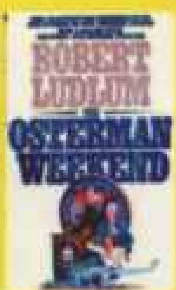

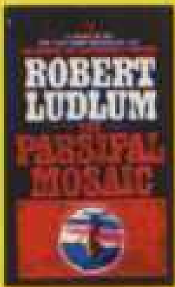
TESTAMENTUL LUI HOLCROFT

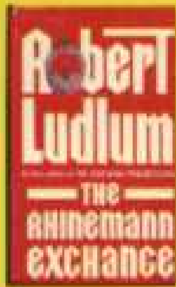
Editura OLIMP

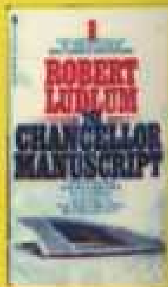
În **Testamentul lui Holcroft** ,**Robert Ludlum**, scriitor de notorietate mondială, a imaginat o lume în care s-ar reface, pe baza unor depozite uriaşe de valută, aflate în safe-urile elveţiene, o nouă dictatură condusă de Reich. Ar fi vorba de fapt de al patrulea Reich, de o putere mondială cu mult mai periculoasă decît cea interbelică. Pentru că din sute şi mii de descendenţi ai unei mentalităţi paranoice şi destructive s-ar crea în întreaga lume o reţea tentaculară a răului, o supra-mafie economică, politică şi socială. Perspectiva acestei apocalipse prezentată de **Robert Ludlum** într-un roman necruţător din care nu lipsesc iubirea şi tandreţea, mereu ameninţete de minciună şi moarte, de ţeava unei arme cu lunetă aducătoare de neant.

„Nu cumva să începeţi un roman de Robert Ludlum dacă mergeţi la lucru a doua zi."
(Chicago Sun Times)

„Domnul Robert Ludlum oferă mai multe surprize în romanele sale decît oricare alţi şase autori de cărţi de suspans la un loc."
(The New York Times)

COLECŢIA
THRILLER

ISBN 973-96180-0-6

Lei 1399

ROBERT LUDLUM

TESTAMENTUL
LUI
HOLCROFT

Colecţia THRILLER 2

Coperta reproduce o imagine din fototeca revistei "Noul Cinema"

Robert Ludlum
The Holcroft Covenant

Bucureşti
1993

ISBN 973-96180-0-6

ROBERT LUDLUM

TESTAMENTUL LUI HOLCROFT

Versiunea în limba română de
RADU PARASCHIVESCU

Editura OLIMP

București 1993

De același autor:

THE MATLOCK PAPER
THE RHINEMAN EXCHANGE
THE OSTERMAN WEEKEND
THE BOURNE ULTIMATUM
THE BOURNE SUPREMACY
THE SCARLATTI INHERITANCE
THE ICARUS AGENDA
THE AQUITANIA PROGRESSION
THE PARSIFAL MOSAIC
THE MATARESE CIRCLE
THE GEMINI CONTENDERS
THE CHANCELLOR MANUSCRIPT
THE ROAD TO GONDOLFO
TREVAYNE

Pentru Michael şi Laura –
o pereche frumoasă, minunată şi
plină de talent

By the same author

THE MATLOCK PAPER
THE RHINEMANN EXCHANGE
THE OSTERMAN WEEKEND
THE BOURNE ULTIMATUM
THE BOURNE SUPREMACY
THE SCARLATTI INHERITANCE
THE ICARUS AGENDA
THE AQUITAINE PROGRESSION
THE PARSIFAL MOSAIC
THE MATARESE CIRCLE
THE GEMINI CONTENDERS
THE CHANCELLOR MANUSCRIPT
THE ROAD TO GANDOLFO
TREVAYNE

Prolog

MARTIE 1945

Carena submarinului era legată de pilonii uriaşi, semănînd cu un monstru al apelor luat prizonier, iar linia maiestuoasă a prorei sale se vedea ca un arc în lumina zorilor care se iveau deasupra Mării Nordului.

Baza se afla pe insula Scharhörn, în apropierea golfului Helgoland, la cîteva mile de ţărmul german şi de estuarul fluviului Elba. Era o staţie de realimentare pe care serviciile de spionaj ale aliaţilor n-o detectaseră pînă acum şi care, din motive de securitate, era puţin cunoscută chiar şi în rîndul strategilor din statul major al armatei germane. Piraţii adîncurilor veneau şi plecau pe întuneric, ieşind din apă şi scufundîndu-se la loc, pe o suprafaţă cam de o sută de metri pătraţi în interiorul danelor de acostare. Erau asasinii lui Neptun, veniţi acasă ca să se odihnească sau plecînd ca să-şi întețească atacurile.

Cu toate acestea, în zorii zilei care tocmai începea, submarinul amarat lîngă doc nu se îndeletnicea cu asemenea treburi. Pentru el lupta se terminase iar misiunea pe care urma să o primească avea să declanşeze un gen de război total diferit.

Doi bărbaţi stăteau în casa scării aflată în turnul de observaţie; unul era îmbrăcat în uniforma de ofiţer superior al armatei germane, celălalt era un civil înalt care purta un

palton lung, închis la culoare şi cu gulerul ridicat ca să se apere de vîntul care sufla dinspre apă, dar care avea capul descoperit, sfidînd parcă iarna grea din Marea Nordului. Amîndoi priveau şirul lung de pasageri care înaintau încet pe o schelă de debarcare situată între două vase. Fiecărui pasager care ajungea la capătul schelei i se tăia numele de pe o listă, după care era îndrumat – sau dus în braţe – la bordul submarinului.

Cîţiva mergeau singuri dar aceştia reprezentau excepţiile. Erau cei mai mari, unii avînd deja doisprezece sau treisprezece ani.

Restul erau copilaşi. Sugari ascunşi în braţele unor infirmiere militare cu chipuri severe, care îi dădeau în grija unui grup de medici din marina militară aflaţi chiar acolo pe schelă. Preşcolari şi elevi de şcoală primară care se ţineau strîns de mînă şi care duceau în mîna rămasă liberă bocceluţe identice, ridicîndu-şi privirile spre vasul neobişnuit şi întunecat care avea să le servească drept casă pe durata următoarelor săptămîni.

– Incredibil, spuse ofiţerul. Pur şi simplu incredibil.

– E doar începutul, răspunse bărbatul îmbrăcat cu palton, fără ca trăsăturile lui ascuţite şi colţuroase să facă vreo mişcare. Primim veşti de pretutindeni. Din porturi, din trecătorile muntoase, din aerodromurile care au mai rămas pe teritoriul Reichului. Ies de peste tot cu miile. Iar oamenii îi aşteaptă. Pretutindeni.

– O realizare extraordinară, rosti ofiţerul, dînd din cap cu un soi de respect combinat cu uimire.

– E doar o parte a strategiei. Extraordinară cu adevărat e operaţiunea în ansamblul ei.

– Sînt onorat că vă ştiu oaspetele meu.

– Am ţinut să fiu de faţă. E ultimul transport, spuse civilul înalt, continuînd să privească docul de dedesubt. Al Treilea Reich se destramă. Cei de aici constituie renaşterea lui. Alcătuiesc împreună *Al Patrulea Reich*, neîmpovărat de

mediocritate și corupție. Se numesc *Die Sonnenkinder*. Pretutindeni în lume.

– Copiii...

– Copiii Blestemaților, spuse bărbatul înalt, întrerupîndu-și interlocutorul. Sînt Copiii Blestemaților, ca atîtea alte milioane din lumea întreagă. Dar nimeni n-o să semene cu ei. Și o să existe pretutindeni.

1

IANUARIE 197...

*"Attention! Le train de sept heures à destination de Zürich partira du quai numéro douze".**

Americanul înalt, îmbrăcat cu un impermeabil albastru închis, privi bolta cavernoasă a gării din Geneva, încercînd să repereze megafoanele ascunse. Pe chipul ascuțit și colțuros i se putea citi o expresie nedumerită; anunțul fusese formulat în franceză, limbă pe care o vorbea foarte puțin și nu o înțelegea aproape deloc. Reuși, totuși, să prindă cuvîntul *Zürich*, care însemnă pentru el semnalul de plecare. Își dădu într-o parte părul castaniu care-i cădea cu o regularitate supărătoare pe frunte și porni spre capătul dinspre nord al gării.

Afluența pasagerilor era copleșitoare. Oamenii treceau în viteză pe lîngă american în toate direcțiile, grăbindu-se spre peroane ca să-și înceapă călătoriile cu destinații dintre cele mai diferite. Nimeni nu părea să dea atenție anunțurilor seci ale căror ecouri pluteau undeva deasupra într-un soi de monotonie neîntreruptă și rece. Călătorii din gara Geneva știau foarte bine unde aveau de mers. Era sfîrșit de săptămînă;

* Atențiune! Trenul de ora șapte cu destinația Zürich va pleca de la linia doisprezece (n.tr.).

la munte tocmai ninsese din nou iar aerul de afară era curat şi rece. Aveau unde să meargă, ce să facă şi pe cine să vadă. Dacă pierdeau vremea aveau sentimentul că sînt furaţi. Se grăbeau cu toţii.

Şi americanul se grăbea fiindcă şi el avea de făcut ceva şi trebuia să fie prezent la o întîlnire. Aflase că trenul de Zürich o să plece de la linia doisprezece înainte de a se anunţa la megafon. Conform instrucţiunilor, trebuia să meargă înainte pe peron, să numere şapte vagoane de la coadă şi să se urce pe prima uşă. Odată suit, trebuia să mai numere o dată, de data asta cinci compartimente, şi apoi să bată de două ori la cea de-a cincea uşă. Dacă totul era în ordine, avea să i se dea drumul înăuntru de unul din directorii de la Grande Banque de Genève, fapt care echivala cu încununarea a douăsprezece săptămîni de pregătiri. Pregătiri care incluseseră cu bună ştiinţă telegrame obscure, telefoane date şi primite de peste ocean, despre care bancherul elveţian se convinsese în prealabil că nu puteau fi interceptate, precum şi un angajament necondiţionat de păstrare a secretului.

Nu ştia ce avea să-i spună directorul de la Grande Banque de Genève dar era sigur că îşi dăduse seama de ce fusese nevoie de aceste măsuri de precauţie. Numele americanului era Noel Holcroft dar la naştere fusese altul. Se născuse la Berlin în vara lui 1939 iar în registrul spitalului figurase drept "Clausen". Tatăl lui era Heinrich Clausen, marele strateg al celui de-Al Treilea Reich, magicianul finanţelor, cel care organizase coaliţia diverselor forţe economice care mai tîrziu îi asiguraseră supremaţia lui Adolf Hitler.

Heinrich Clausen cîştigase o ţară dar îşi pierduse soţia. Althene Clausen era americancă. În plus, era o femeie încăpăţînată care ţinea mult la propriile criterii etice şi morale. Intuise că naţional-socialiştii nu aveau aşa ceva şi că erau o adunătură de paranoici, condusă de un dement şi susţinută de mari bogătaşi pe care-i interesau doar profiturile.

Într-o după-amiază călduroasă din august, Althene Clausen îi dăduse soțului ei un ultimatum, invitîndu-l să se retragă și să se opună paranoicilor și dementului pînă nu era prea tîrziu. Nevenindu-i să creadă, nazistul o ascultase, rîsese și respinsese ultimatumul soției, considerîndu-l o bazaconie stupidă a unei femei care tocmai devenise mamă. Sau, eventual, judecata strîmbă a unei ființe crescută într-un sistem nevolnic și compromis care în scurt timp avea fie să se alinieze Noii Ordini, fie să fie strivit fără milă.

Chiar în noaptea care urmase, tînăra mamă își făcuse bagajele, își luase copilul și zburase cu unul din ultimele avioane spre Londra, prima etapă a întoarcerii ei la New York. După o săptămînă, Polonia era lovită de *Blitzkrieg*. Reichul celor o mie de ani își începuse propria lui călătorie, care avea să dureze cam o mie cinci sute de zile de la primul foc de armă.

Holcroft trecu de poartă și de rampă și porni pe peronul lung de beton. *Patru, cinci, șase, șapte*... Al șaptelea vagon avea un cerculeț albastru întipărit sub fereastra din stînga ușii deschise. Era simbolul unui confort superior chiar și celui de la clasa întîi: compartimente mai încăpătoare, dotate adecvat pentru întruniri în timpul călătoriei sau pentru întîlniri secrete de o factură mai intimă. Discreția era asigurată. Imediat după punerea trenului în mișcare, ușile de la ambele capete ale vagonului erau supravegheate de paznici înarmați din cadrul poliției feroviare.

Holcroft sui și o luă la stînga pe coridor. Trecu prin fața mai multor uși închise, pînă ajunse la a cincea. Bătu de două ori.

– Herr Holcroft?

Vocea din spatele ușii de lemn era sigură dar înceată și, deși cele două cuvinte avuseseră intonația unei întrebări, sensul lor nu era deloc interogativ. Fusese de fapt o simplă afirmație.

– Herr Manfredi? răspunse Noel, observînd deodată că un ochi îl cerceta prin vizorul din mijlocul ușii. Încercă un

sentiment neliniştitor, potolit întrucîtva de efectul comic al situaţiei. Zîmbi ca pentru sine şi se întrebă dacă Herr Manfredi semăna cu fiorosul Conrad Veidt din filmele engleze ale anilor '30.

Se auziră două declicuri ale încuietorii, precum şi zgomotul unui zăvor tras din dreptul uşii. Aceasta se deschise şi imaginea lui Conrad Veidt fu dată uitării. Ernst Manfredi era un bărbat scund şi rotofei, trecut de şaizeci şi cinci de ani. Era complet chel şi avea o figură agreabilă şi blîndă, dar ochii mari şi albaştri, măriţi şi mai mult de ochelarii cu rame de metal, erau reci. De un albastru foarte deschis şi extrem de reci.

– Intraţi, Herr Holcroft, spuse Manfredi, surîzînd. Apoi expresia i se schimbă brusc şi zîmbetul dispăru. Vă rog să mă iertaţi. Ar fi trebuit să spun *Mister* Holcroft. Acest *Herr* s-ar putea să vă deranjeze. Primiţi scuzele mele.

– Nu sînt necesare, răspunse Noel, intrînd în compartimentul frumos mobilat. Văzu o masă şi două scaune dar nici un pat. Pereţii erau lambrisaţi. Geamurile erau acoperite de draperii roşu-închis de catifea, atenuînd zarva oamenilor care treceau pe afară. Pe masă se afla o veioză cu un abajur cu franjuri.

– Avem vreo douăzeci şi cinci de minute pînă pleacă trenul, spuse bancherul. Bănuiesc c-o să ne ajungă. Nu vă faceţi griji, o să fim anunţaţi din timp. Trenul n-o să plece înainte să coborîţi. N-o să trebuiască să mergeţi pînă la Zürich.

– Nici n-am fost vreodată.

– Trag nădejde c-o să se schimbe lucrurile, rosti bancherul pe un ton enigmatic, făcîndu-i semn lui Holcroft să se aşeze în faţa lui la masă.

– N-aş fi atît de sigur, ripostă Noel, aşezîndu-se şi descheindu-şi impermeabilul, însă fără să-l scoată.

– Iertaţi-mă, a fost o îndrăzneală din partea mea, spuse Manfredi, luînd loc şi lăsîndu-se în scaun. Trebuie să-mi cer

scuze încă o dată. O să am nevoie de actele dumneavoastră. Paşaportul, vă rog. De asemenea, permisul internaţional de conducere. Şi toate celelalte documente pe care le aveţi cu privire la semne particulare, vaccinuri şi alte lucruri de genul ăsta.

Holcroft simţi cum îl apucă mînia. Lăsînd deoparte indiscreţia în sine, îi displăcea atitudinea fals protectoare a bancherului.

– De ce-aş face-o? Doar ştiţi cine sînt. Dacă n-aţi fi ştiut nici nu mi-aţi fi deschis uşa. Probabil că aveţi mai multe fotografii şi informaţii despre mine decît Departamentul de Stat.

– Faceţi-i hatîrul unui om bătrîn, domnul meu, spuse bancherul, luîndu-se singur peste picior şi făcînd uz de farmecul personal. O să vă lămuresc imediat.

Noel vîrî mîna în buzunarul de la haină fără prea mare tragere de inimă şi scoase portofelul de piele în care ţinea paşaportul, certificatul medical, permisul internaţional şi două scrisori din partea A.I.A.* care îi recunoşteau diploma de arhitect. Îi dădu portofelul lui Manfredi.

– Sînt toate acolo. Serviţi-vă.

Cu şi mai puţină tragere de inimă, bancherul deschise portofelul.

– Am sentimentul că trag cu ochiul pe furiş, dar cred...

– Cred şi eu, îl întrerupse Holcroft. Nu eu am fixat întîlnirea asta. Sincer să fiu, a picat cum nu se poate mai prost. Vreau să mă întorc la New York cît pot de repede.

– Da. Da, înţeleg, spuse elveţianul încet, cercetînd documentele. Spuneţi-mi, care a fost primul proiect de care v-aţi ocupat în afara Statelor Unite?

Noel îşi stăpîni enervarea. Dacă tot ajunseseră aici, n-avea nici un rost să refuze să răspundă.

– Mexic, spuse el. Pentru reţeaua hotelieră Alvarez, la nord de Puerto Vallarta.

* American Institute of Architects (n.tr.).

– Al doilea?

– Costa Rica. Pentru guvernul țării respective. Un sediu poștal, în 1973.

– Care a fost venitul brut al firmei dumneavoastră din New York anul trecut? Fără nici un fel de completări.

– Al naibii să fiu dacă vă privește.

– Vă asigur că știm deja.

Holcroft clătină din cap, resemnat și în același timp furios.

– Puțin peste o sută șaptezeci și trei de mii de dolari.

– Ținînd cont că de-aici trebuie plătite chiria localului, salariile, aparatura și alte cheltuieli diverse, nu e o cifră impresionantă, nu? întrebă Manfredi, cu ochii ațintiți pe hîrtiile din fața sa.

– Firma îmi aparține iar personalul e puțin numeros. Nu am parteneri, soție sau datorii importante. Putea fi și mai rău.

– Dar putea fi și mai bine, spuse bancherul, ridicîndu-și privirea spre Holcroft. Mai ales pentru cineva atît de talentat.

– Putea fi și mai bine.

– Da, așa ziceam și eu, continuă elvețianul, punînd actele la locul lor în portofelul de piele, înapoindu-i-l lui Noel și aplecîndu-se în față. Știți cine a fost tatăl dumneavoastră?

– Știu cine *este* tatăl meu. Din punct de vedere legal, este Richard Holcroft din New York, soțul mamei mele. Vă asigur că trăiește.

– Și că s-a pensionat, completă Manfredi. Tot bancher și dînsul, dar destul de departe de tradiția bancherilor elvețieni.

– A fost respectat. Este și acum.

– Pentru banii familiei sau pentru perspicacitatea profesională?

– Bănuiesc că pentru amîndouă. Eu îl iubesc. Dacă aveți rezerve, păstrați-le pentru dumneavoastră.

– Sînteți foarte loial, e o calitate pe care o admir. Holcroft a apărut cînd mama dumneavoastră, în paranteză fie spus, o femeie incredibilă, căzuse pradă deznădejdii. Dar ne

îndepărtăm de la subiect. Am terminat cu Holcroft. Mă refeream la tatăl dumneavoastră natural.

– Evident.

– Cu treizeci de ani în urmă Heinrich Clausen a întreprins anumite lucruri. Călătorea des de la Berlin la Zürich şi Geneva, bineînţeles fără supraveghere oficială. A redactat un document căruia noi ca... neutri prin definiţie nu ne-am putut opune, spuse Manfredi, făcînd o scurtă pauză şi zîmbind. Alături de document se află o scrisoare concepută de Clausen în aprilie 1945. Vă este adresată dumneavoastră, în calitate de fiu al lui.

Bancherul întinse mîna după un plic gros dintr-un fel de plastic, aflat pe masă.

– Staţi puţin, spuse Noel. Acele anumite lucruri se refereau cumva la bani?

– Da.

– Nu mă interesează. Daţi-i pentru opere de binefacere. Ar fi şi cazul.

– S-ar putea să vă schimbaţi atitudinea cînd o să auziţi suma.

– Cît?

– Şapte sute optzeci de milioane de dolari.

2

Holcroft îl privi țintă pe bancher, nevenindu-i să creadă. Simți cum îi fuge sîngele din obraji. Afară, sunetele care se auzeau în gara uriașă semănau cu o cacofonie surdă care aproape că nu putea pătrunde dincolo de pereții groși ai vagonului.

– Nu încercați să înțelegeți totul imediat, spuse Manfredi, punînd deoparte scrisoarea. Există cîteva condiții dintre care, în treacăt fie zis, nici una nu e jignitoare. În orice caz, nu din punctul nostru de vedere.

– Condiții?... întrebă Holcroft, dîndu-și seama că nici nu fusese auzit și încercînd să-și recapete vocea. Ce condiții?

– Sînt menționate foarte clar. Aceste sume imense trebuie distribuite în folosul oamenilor de pretutindeni. Și, firește, există și anumite avantaje personale.

– Cum adică nu există nimic jignitor... din punctul dumneavoastră de vedere?

Ochii mari ai bancherului clipiră des din spatele ochelarilor. Își mută privirea în altă parte, avînd pe chip o expresie încurcată. Căută în servieta lui din piele maro care se afla pe colțul mesei și scoase un plic lung și subțire care avea pe spate niște semne bizare: erau patru cercuri care semănau cu patru monezi aplicate peste marginea unde se închidea plicul.

Manfredi ţinu plicul deasupra mesei, în lumina veiozei. Cercurile închise la culoare nu erau monezi, ci sigilii de ceară. Toate erau neatinse.

– Conform instrucţiunilor care ni s-au dat cu treizeci de ani în urmă, acest plic – spre deosebire de scrisoarea aici de faţă a tatălui dumneavoastră – nu trebuia să fie deschis de directorii din Geneva. El nu face parte din documentul pe care l-am pregătit şi, din cîte ştim, Clausen n-a avut niciodată cunoştinţă de el. Faptul pare a fi confirmat chiar de cuvintele pe care vi le adresează în scrisoare. Ne-a fost adus la cîteva ore după ce am primit scrisoarea tatălui dumneavoastră, care ar fi trebuit să fie ultima comunicare de la Berlin.

– Ce cuprinde?

– Nu ştim. Ni s-a spus că a fost scris de cîţiva oameni care erau la curent cu activităţile tatălui dumneavoastră. Care credeau cu înflăcărare în cauza lui. Care l-au considerat în repetate rînduri un adevărat martir al Germaniei. Am fost instruiţi să vi-l predăm cu sigiliile intacte. Dumneavoastră trebuie să-i citiţi conţinutul înainte de a parcurge scrisoarea tatălui dumneavoastră.

Manfredi întoarse plicul pe cealaltă parte. Acolo era scris ceva. Cuvintele erau în germană şi fuseseră scrise de mînă.

– Trebuie să semnaţi dedesubt, certificînd astfel că l-aţi primit în bune condiţii.

Noel luă plicul şi citi nişte cuvinte pe care nu le înţelese.

DIESER BRIEF IST MIT UNGEBROCHENEM SIEGEL EMPFANGEN-WORTEN. NEUAUFBAU ODER TOD.

– Ce înseamnă?

– Că aţi examinat sigiliile şi sînteţi mulţumit.

– Cum pot să fiu sigur?

– Tinere domn, vorbiţi cu un director de la Grande Banque de Genève, spuse elveţianul, fără să ridice vocea dar avînd grijă să sublinieze mustrarea. Aveţi cuvîntul meu. Şi, oricum, ce importanţă are?

Nici una, aprobă Holcroft în gînd, dar totuşi întrebarea nu-i dădea pace.

– Dacă semnez plicul, ce faceţi cu el?

Manfredi tăcu preţ de cîteva clipe, hotărîndu-se parcă dacă trebuia să răspundă sau nu. Îşi scoase ochelarii şi îi şterse cu o batistă de mătase luată din buzunarul de la piept. În cele din urmă vorbi.

– Sînt informaţii confidenţiale...

– Şi semnătura mea e la fel, îl întrerupse Noel. Tot confidenţială.

– Lăsaţi-mă să termin, protestă bancherul, punîndu-şi iar ochelarii. Voiam să spun că sînt informaţii confidenţiale care însă nu mai pot avea importanţă. Au trecut atîţia ani. Plicul urmează să fie trimis la o căsuţă poştală din Sesimbra, în Portugalia. La sud de Lisabona, în zona Capului Espichel.

– De ce nu au importanţă?

Manfredi îşi ridică mîinile cu palmele în sus.

– Căsuţa poştală nu mai există. Scrisoarea o să primească specificaţia "adresant necunoscut" şi în cele din urmă o să ne fie expediată înapoi.

– Sînteţi sigur?

– Da, aşa cred.

Noel îşi căută stiloul în buzunar, întorcînd plicul ca să se mai uite o dată la sigiliile de ceară. Nu umblase nimeni la ele. Şi chiar dacă ar fi umblat, îşi spuse Holcroft, ce mai conta? Trase plicul mai aproape în faţa lui şi semnă.

Manfredi ridică o mînă.

– Cred că aţi înţeles, ce se află în acest plic nu poate avea nici o legătură cu participarea noastră la documentul pregătit de la Grande Banque de Genève. Nu am fost consultaţi şi nu ni s-a adus la cunoştinţă ce conţine.

– Păreţi îngrijorat. Parcă spuneaţi că n-are nici o importanţă. S-a întîmplat cu prea mult timp în urmă.

– Fanaticii mă îngrijorează întotdeauna, domnule Holcroft. Timpul şi urmările nu pot modifica acest mod de a judeca. Sînt precauţiile tipice bancherilor.

Noel începu să desfacă sigiliile de ceară. Aceasta se întărise cu trecerea anilor şi fu nevoie de destulă forţă pînă să cedeze. Desfăcu plicul, scoase singura pagină care se afla înăuntru şi o despături.

Hîrtia era sfărîmicioasă din cauza trecerii timpului iar albul se transformase într-un gălbui-cafeniu. Scrisoarea era redactată în engleză iar cuvintele erau scrise cu nişte majuscule ciudate care aminteau de grafia germană. Cerneala era cam ştearsă dar totuşi lizibilă. Holcroft privi în josul paginii, căutînd o semnătură. Nu găsi nici una. Începu să citească.

Mesajul era macabru, rod al disperării manifestată cu treizeci de ani în urmă. În minte îi răsări imaginea unor oameni dezechilibraţi, aflaţi într-o cameră întunecoasă, care cercetau umbrele de pe pereţi în căutarea unor semne despre ce va fi, studiind un om şi o viaţă care abia prindeau contur.

DIN ACEASTĂ CLIPĂ FIUL LUI HEINRICH CLAUSEN URMEAZĂ SĂ FIE SUPUS PROBELOR. S-AR PUTEA SĂ EXISTE OAMENI CARE SĂ FI AFLAT DE CEEA CE S-A ÎNTÎMPLAT LA GENEVA, CARE SĂ ÎNCERCE SĂ-L OPREASCĂ ŞI AL CĂROR SINGUR SCOP ÎN VIAŢĂ SĂ FIE UCIDEREA LUI, DESTRĂMÎNDU-SE ASTFEL VISUL URIAŞULUI CARE I-A FOST TATĂ.

ACEST LUCRU NU TREBUIE SĂ SE ÎNTÎMPLE, ÎNTRUCÎT AM FOST TRĂDAŢI – CU TOŢII – IAR LUMEA TREBUIE SĂ ŞTIE CUM AM FOST ÎN REALITATE, NU CUM NE-AU DESCRIS TRĂDĂTORII. FIINDCĂ ACELEA AU FOST PORTRETE ALE TRĂDĂTORILOR, NU ALE NOASTRE. ŞI ÎN NICI UN CAZ AL LUI HEINRICH CLAUSEN.

SÎNTEM SUPRAVIEŢUITORII DIN WOLFSSCHANZE. DORIM SĂ NE REABILITĂM NUMELE ŞI SĂ NE RECĂPĂTĂM ONOAREA CARE NE-A FOST FURATĂ.

PRIN URMARE, OAMENII DIN WOLFSSCHANZE ÎL VOR PROTEJA PE FIU ATÎTA TIMP CÎT FIUL VA CONTINUA VISUL TATĂLUI SĂU ŞI NE VA READUCE ONOAREA. ÎNSĂ DACĂ FIUL VA ABANDONA VISUL, ÎŞI VA TRĂDA TATĂL ŞI NE VA REFUZA ONOAREA, NU VA MAI RĂMÎNE ÎN VIAŢĂ. VA FI

MARTOR LA CHINURILE CELOR DRAGI: FAMILIE, COPII, PRIETENI. NIMENI NU VA FI CRUȚAT.

NICI UN OM NU ARE VOIE SĂ SE AMESTECE. DĂ-NE ÎNAPOI ONOAREA. ESTE DREPTUL NOSTRU ȘI NI-L REVENDICĂM.

Noel împinse scaunul înapoi și se ridică în picioare.

– *Ce dracu e asta*?

– N-am idee, spuse Manfredi încet, cu vocea potolită dar cu o îngrijorare care i se putea citi în ochii mari, albaștri și reci. V-am spus că nu ni s-a adus la cunoștință...

– Ei bine, luați *acum* cunoștință! strigă Holcroft. Citiți! *Cine* au fost clovnii ăștia? Nebuni de legat?

Bancherul începu să citească. Fără să-și ridice privirile, răspunse pe un ton moale:

– Veri primari cu nebunii. Oameni care și-au pierdut speranța.

– Ce este *Wolfsschanze*? Ce reprezintă?

– A fost numele sediului statului major al armatei lui Hitler din estul Prusiei, unde a avut loc tentativa de asasinat împotriva lui. A fost o conspirație a generalilor: von Stauffenberg, Kluge, Höpner – au fost implicați cu toții. Au fost împușcați. Rommel s-a sinucis.

Holcroft se uită la hîrtia din mîna lui Manfredi.

– Vreți să spuneți că a fost scrisă cu treizeci de ani în urmă de niște oameni de acest gen?

Bancherul aprobă din cap iar ochii i se îngustară de uimire.

– Da, însă nu se exprimă așa cum ne-am fi așteptat de la ei. Totul sună a amenințare, nu e nimic rațional. Oamenii aceia nu erau iraționali. Vremurile, da, în schimb. Erau oameni cumsecade și viteji care fuseseră aduși în pragul nebuniei. Au trăit într-un infern pe care astăzi nu mai poate nimeni să și-l imagineze.

– Oameni cumsecade? întrebă Noel, sceptic.

– Aveți idee ce însemna să faci parte dintr-o conspirație la Wolfsschanze? A urmat o baie de sînge, mii de oameni

masacrați peste tot, deși majoritatea nici n-auziseră de Wolfsschanze. A fost încă una din acele soluții ultimative menite să înăbușe cîrcnelile de pe tot cuprinsul Germaniei. Ceea ce începuse ca o încercare de a scăpa lumea de un nebun s-a transformat într-un alt Holocaust. Iar supraviețuitorii din Wolfsschanze au văzut cu ochii lor cum s-au întîmplat toate acestea.

– Supraviețuitorii aceia l-au urmat multă vreme pe nebun, replică Holcroft.

– Trebuie să înțelegeți. Și o să reușiți. Erau niște oameni deznădăjduiți. Au fost prinși într-o cursă și au avut parte de o experiență cataclismică. Lumea la a căror creare au contribuit s-a dovedit a nu semăna cu cea pe care o avuseseră în minte. Au fost descoperite orori care nici prin cap nu le-au trecut, dar, cu toate acestea, n-au fost în stare să evite răspunderea care le-a revenit. Au fost îngroziți de ceea ce au văzut dar n-au putut nega rolul pe care l-au jucat.

– Naziștii bine-intenționați, spuse Noel. Am auzit de specia asta evazivă.

– Ca să înțelegem, ar trebui să ne întoarcem pe firul istoriei la dezastrele economice, la Tratatul de la Versailles, la Pactul de la Locarno, la năvălirile bolșevicilor, la o mulțime de alte forțe.

– Eu am înțeles doar ce-am citit, spuse Holcroft. Bieții dumneavoastră ostași din trupele de șoc n-au ezitat să amenințe un om pe care nici nu-l cunosc! "Nu va mai rămîne în viață... nimeni nu va fi cruțat... familie, prieteni, copii". Chestiei ăsteia i se zice crimă. Vă rog să mă slăbiți cu ucigașii ăștia plini de bune-intenții.

– Sînt cuvintele unor oameni bătrîni, sătui de cele văzute și disperați. Acum nu mai au nici o semnificație. Acesta a fost felul lor de a-și exprima propriile chinuri, de a căuta alinare. Au plecat dintre noi. Lăsați-i în pace. Citiți scrisoarea de la tatăl dumneavoastră....

– *Nu* e tatăl meu! îl întrerupse Noel.

– Citiți scrisoarea de la Heinrich Clausen. Lucrurile se vor lămuri. Citiți-o. Mai sînt cîteva puncte de discutat și nu ne-a rămas prea mult timp.

* * *

Un bărbat într-un palton maro de tweed și cu o pălărie tiroleză închisă la culoare stătea lîngă un stîlp, undeva în dreptul celui de-al șaptelea vagon. La prima vedere, nu ieșea în evidență cu nimic, poate cu excepția sprîncenelor. Acestea erau groase și aveau un amestec de fire negre și sure care produceau efectul unor arcade de o nuanță sare și piper în partea superioară a unui chip altminteri obișnuit.

Asta la prima vedere. Însă cine îl privea mai atent putea remarca trăsăturile aspre dar nu lipsite de distincție ale unui om foarte hotărît. În ciuda rafalelor de vînt care măturau din cînd în cînd peronul, bărbatul nici nu clipea. Concentrarea asupra celui de-al șaptelea vagon era deplină.

Americanul o să iasă pe ușa aceea cu totul altfel decît era cînd intrase, își spuse omul de lîngă stîlp. În decursul ultimelor minute viața lui se schimbase într-un fel pe care puțini o să-l mai simtă pe propria piele. Totuși, acesta era doar începutul. Călătoria pe care urma să o înceapă depășea cu mult imaginația oamenilor printre care trăia. Prin urmare, era important să i se observe prima reacție. Era chiar mai mult decît important. Era esențial.

"Attention! Le train de sept heurs..."

Ultimul anunț se auzi la megafoane. În același timp, pe linia învecinată sosea un tren de la Lausanne. Peste puține clipe peronul o să fie înțesat de turiști veniți la Geneva pentru week-end, așa cum oamenii din Midlands* se înghesuiau la Charing Cross pentru o scurtă ședere în Londra, își spuse bărbatul de lîngă stîlp.

* Regiune din centrul Angliei (n.tr.).

Trenul de la Lausanne se opri iar vagoanele își deschiseră ușile. Peronul se umplu de lume.

Silueta americanului înalt apăru deodată pe coridorul celui de-al șaptelea vagon. Rămăsese blocat la ușă din cauza unui hamal care ducea bagajul cuiva. Era un moment enervant, care în împrejurări normale ar fi provocat o discuție aprinsă. Însă pentru Holcroft împrejurările nu mai erau normale. Nu se enervă. Avea o expresie absentă de om lipsit de reacție iar ochii erau conștienți de zăpăceala de la ușă, însă nu arătau cu nimic că acest fapt l-ar fi preocupat în vreun fel. Părea detașat de toate și de tot dar de fapt încă nu-și revenise din uimire. Acest fapt era scos în evidență de modul cum strîngea plicul gros de plastic între braț și piept, ținîndu-și mîna îndoită și cu degetele strîngînd cu atîta forță plicul încît se adunaseră într-un pumn.

Acest document pregătit cu atîția ani în urmă, într-o altă viață, constituia motivul consternări care îl cuprinsese. Era miracolul pe care îl așteptaseră și pentru care trăiseră *ei*, bărbatul de lîngă stîlp și ceilalți care pieriseră înaintea lui. Mai bine de treizeci de ani de așteptare și anticipare. Și iată că lucrurile începeau să se întîmple!

Se făcuse deja primul pas din călătorie.

Holcroft se integră șuvoiului de oameni care se îndreptau spre rampa ce ducea la ieșire. Deși era mereu înghiontit de cei din jur, nu dădea nici o atenție mulțimii, privind absent înainte, fără să vadă ceva anume.

Deodată, bărbatul de lîngă stîlp fu cuprins de neliniște. Anii de instrucție îl învățaseră să caute lucrurile neașteptate și să le găsească în situațiile cele mai obișnuite. Și iată că văzu ceva ce nu se potrivea. Doi bărbați care nu semănau cu nimeni dintre cei din jur, mohorîți, lipsiți de curiozitate sau nerăbdare și avînd o expresie animată doar de o intenție ostilă.

Înaintau amîndoi prin mulțime, la mică distanță unul de altul. Ochii lor erau ațintiți asupra americanului. Îl urmăreau!

Bărbatul din faţă ţinea mîna dreaptă în buzunar. Cel din urmă îşi ascunsese stînga la piept, sub paltonul descheiat. Mîinile ascunse erau încleştate pe arme! Omul de lîngă stîlp era convins de asta.

Plecă în grabă de lîngă coloana de beton şi se amestecă în mulţime. N-avea voie să piardă nici o secundă. Cei doi bărbaţi începuseră să se apropie de Holcroft. Voiau să pună mîna pe plic! Era singura explicaţie posibilă. Iar dacă aşa stăteau lucrurile, înseamnă că aflaseră şi alţii despre miracolul de la Geneva! Documentul din plic era nepreţuit, avea o valoare incalculabilă. Pe lîngă el, viaţa americanului era atît de neînsemnată încît n-ar fi stat nimeni pe gînduri s-o sacrifice. Oamenii care se apropiau de Holcroft o să-l ucidă *fără pic de minte* pentru plic, ca şi cum ar fi alungat o insectă supărătoare de pe un lingou de aur. Iar asta însemna *într-adevăr* să n-ai pic de minte! Ce nu ştiau ei era că, fără fiul lui Heinrich Clausen, nu avea să se producă nici un miracol.

Acum erau la cîţiva metri de el! Omul cu sprîncenele înspicate îşi croi drum prin mulţimea de turişti ca un animal înnebunit. Se lovea de oameni şi de valize, dînd totul şi pe toţi la o parte din drum. Ajuns în apropierea ucigaşului a cărui mînă era ascunsă sub palton, îşi vîrî la rîndul lui mîna în buzunar, strîngînd pistolul aflat acolo, şi-i strigă direct atacatorului:

– *Du suchst Clausens Sohn! Das Genfe Dokument!**

Ucigaşul începuse să se urce pe rampă iar între el şi american se mai aflau doar cîţiva oameni. Auzi cuvintele care-i fuseseră strigate de un străin şi se întoarse pe călcîie, căscînd ochii mari de uimire.

Mulţimea se înghesui rapid pe rampă, înconjurîndu-i pe cei doi adversari declaraţi. Agresorul şi protectorul se treziră în mijlocul unei arene improvizate, faţă în faţă.

Observatorul apăsă de două ori la rînd pe trăgaciul pistolului din haină. Aproape că nu se auzi nici un zgomot

* – Îl cauţi pe fiul lui Clausen! Documentul de la Geneva! (n.tr.).

cînd materialul paltonului fu străpuns în două locuri. Gloanţele pătrunseră în corpul presupusului agresor al lui Holcroft, unul în partea inferioară a pîntecului, celălalt mult mai sus, în gît. Primul îl făcu pe bărbat să se aplece brusc în faţă; al doilea îi dădu capul pe spate şi-i făcu o rană adîncă în gîtlej.

Sîngele ţîşni cu atîta forţă din gît încît împroşcă atît figurile oamenilor din jur, cît şi hainele şi valizele care le aparţineau. Se scurse pe jos, formînd băltoace şi pîrîiaşe roşii pe rampă. Ţipetele de groază umplură peronul.

Observatorul-protector simţi o mînă prinzîndu-l de umăr şi degetele înfigîndu-i-se în carne. Se întoarse şi dădu cu ochii de al doilea atacator, care nu avea însă pistol. În schimb, văzu lama unui cuţit de vînătoare abătîndu-se asupra lui.

Omul era un amator, îşi spuse observatorul ale cărui reacţii – devenite instinctive după atîţia ani de instrucţie – se declanşară fulgerător. Păşi repede într-o parte, ca un toreador care evită coarnele taurului, şi-şi încleştă mîna stîngă pe încheietura agresorului. Scoase mîna dreaptă din buzunar şi strînse degetele care apucaseră cuţitul. Aplecă încheietura în jos, strîngînd ca într-o menghină degetele rămase în jurul mînerului, tăind cartilagiul mîinii agresorului şi împingînd lama înspre el. În cele din urmă o împlîntă în carnea moale a burţii şi trase de oţelul tăios în sus spre cuşca toracică, retezînd arterele inimii. Chipul bărbatului se schimonosi. Se auzi începutul unui urlet îngrozitor pe care însă moartea îl întrerupse imediat.

Hărmălaia degenerase într-un haos total iar ţipetele se auzeau din ce în ce mai tare şi mai des. Sîngele peste care oamenii alergau ciocnindu-se între ei alimenta isteria generală. Observatorul-protector ştia precis ce avea de făcut. Ridică mîinile, simulînd o consternare înfricoşată, fu cuprins de greaţă văzîndu-şi propriile haine pătate de sînge şi se alătură mulţimii isterice care o luase la goană de la locul crimei ca o turmă de vite.

Se urcă pe rampă şi trecu în grabă pe lîngă americanul căruia tocmai îi salvase viaţa.

Holcroft auzi ţipetele. Acestea pătrunseră dincolo de amorţeala nedefinită care simţea că-l înghiţise; nori de aburi îl înconjurau din toate părţile, împiedicîndu-l să vadă şi să gîndească.

Încercă să se întoarcă spre locul de unde se auzea gălăgia dar mulţimea isterică îl impiedică s-o facă. Fu luat pe sus şi avansă spre capătul rampei, lovindu-se din cînd în cînd de peretele de ciment înalt de un metru, care ţinea loc de balustradă. Se prinse cu mîna de suprafaţa de piatră şi privi în urmă, neputînd să vadă exact ce se întîmplase. Zări dedesubt un bărbat care se arcui pe spate, cu sîngele ţîşnindu-i din gît ca dintr-o conductă spartă. Observă un al doilea bărbat prăbuşindu-se în faţă, cu gura schimonosită de durere, după care nu mai văzu nimic, fiindcă lumea începu din nou să dea năvală, împingîndu-l iar spre capătul rampei de beton.

Un bărbat trecu în fugă pe lîngă el, lovindu-l în umăr. Holcroft se întoarse la timp ca să vadă o pereche de ochi înspăimîntaţi sub nişte sprîncene groase şi înspicate.

Avusese loc un act de violenţă. O tentativă de jaf se transformase în atac cu mînă armată şi poate în crimă. Geneva cea liniştită era la fel de vulnerabilă în faţa violenţei ca străzile rău-famate ale New York-ului în miez de noapte sau străduţele săracilor din Marrakesh.

Dar Noel nu putea rămîne în mijlocul unor asemenea lucruri. Nu avea voie să se lase implicat. Trebuia să se gîndească la alte probleme. Ceaţa învăluitoare a amorţelii se întoarse. Prin vălul ei pricepu că viaţa lui n-o să mai semene niciodată cu cea de pînă atunci.

Strînse plicul în mînă şi se alătură mulţimii de oameni care ţipau şi urcau în fugă rampa, îndreptîndu-se spre ieşire.

3

Avionul uriaş trecu pe deasupra insulei Cape Breton şi se aplecă uşor spre stînga, coborînd la o nouă altitudine şi îndreptîndu-se într-o altă direcţie. Mergea acum spre sud-vest, cu destinaţia Halifax, Boston şi apoi New York.

Holcroft îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului în holul de sus, într-un fotoliu aşezat în colţul din dreapta spate, de care sprijinise servieta diplomat de culoare neagră. Îi era mai uşor să se concentreze acolo; ochii pasagerilor din apropiere nu mai puteau cădea, întîmplător sau nu, pe hîrtiile pe care le recitea acum nici el nu ştia pentru a cîta oară.

Începuse cu scrisoarea de la Heinrich Clausen, omul a cărui umbră era imprecisă dar omniprezentă. Aceasta în sine era un document incredibil. Informaţiile pe care le conţinea aveau un caracter atît de neliniştitor încît Manfredi dăduse glas dorinţei colective a directorilor de la Grande Banque de a fi distrusă ulterior citirii, întrucît preciza în linii mari sursele milioanelor depuse la Geneva cu trei decenii în urmă. Deşi cea mai mare parte a acestora erau intangibile în sens juridic contemporan – hoţi şi asasini care furau din avutul obştesc al unui guvern condus de alţi hoţi şi asasini – existau, totuşi, anumite surse care nu erau imune în faţa unei eventuale anchete. În timpul războiului, Germania organizase veritabile expediţii de jaf, prădînd şi între propriile granişe şi în afara

lor. Opozanţii din interior fuseseră deposedaţi de tot ce aveau, cuceriţii din exterior fuseseră furaţi fără milă. Dacă existenţa acestor furturi era readusă în actualitate, tribunalul internaţional de la Haga putea bloca fondurile ani de zile în procese fără sfirşit.

– Distrugeţi scrisoarea, îi spusese Manfredi la Geneva. E nevoie doar să înţelegeţi de ce a făcut ce-a făcut, nu să aprofundaţi metodele. Acestea reprezintă o complicaţie care oricum nu mai poate fi schimbată. Însă există oameni care s-ar putea să încerce să vă oprească, fapt care ar atrage după sine apariţia altor hoţi. E vorba de sute de milioane.

Noel reciti scrisoarea, poate pentru a douăzecea oară. De fiecare dată cînd o parcurgea, încerca să şi-l imagineze pe omul care o scrisese. Pe tatăl său natural. N-avea idee cum arăta Heinrich Clausen. Mama lui distrusese toate fotografiile, mesajele şi referinţele privitoare la acest om pe care îl ura din adîncul sufletului.

Berlin, 20 aprilie 1945

FIULE,

Îţi scriu aceste rînduri în timp ce armatele Reichului se prăbuşesc pe toate fronturile. Berlinul va cădea în curînd, rămînînd un oraş mistuit de flăcări şi atins de aripa morţii. Fie. Nu voi pierde vremea vorbind despre ce a fost sau ce ar fi putut fi. Despre trădători sau despre triumful răului asupra binelui, prin trădarea unor conducători prăbuşiţi din punct de vedere moral. Învinuirile plăsmuite în infern sînt suspecte şi sînt puse prea uşor pe seama diavolului.
În schimb, voi lăsa faptele să vorbească în locul meu. E posibil să găseşti în ele o mică urmă de mîndrie. Mă rog pentru asta.

Greşelile trebuie reparate. Iată crezul pe care mi l-am însuşit cu toată fermitatea. Nu numai eu, ci şi cei doi prieteni dragi şi asociaţi apropiaţi ale căror nume se află în documentul alăturat. Trebuie îndreptate distrugerile pe care le-am pricinuit şi trădările odioase pe care lumea nu le va uita şi nu le va ierta niciodată. Am făcut ceea ce am făcut în scopul unei iertări, fie ea şi parţială.

Cu cinci ani în urmă, mama ta a luat o hotărîre pe care n-am putut s-o înţeleg, într-atît de orbit eram de Noua Ordine căreia îi declarasem loialitate neabătută. Cu două ierni în urmă, în februarie 1943, cuvintele pe care mi le adresase cuprinsă de furie, şi pe care eu le-am nesocotit cu aroganţă ca fiind scorneli ale celor care ne dispreţuiau patria, s-au dovedit a fi adevărate. Noi, cei care lucraserăm în cercurile restrînse ale finanţelor şi politicii, fuseserăm induşi în eroare. De doi ani era limpede că Germania se îndrepta spre o înfrîngere severă. Ne-am prefăcut că nu ştiam că asta era situaţia dar în sinea noastră eram conştienţi de adevărata stare de lucruri. Au existat şi alţi oameni la fel de conştienţi dar acestora nu le-a mai păsat. Aşa au ieşit la iveală ororile şi s-au dat în vileag înşelăciunile.

Cu douăzeci şi cinci de luni în urmă, am pus la punct un plan şi am solicitat sprijinul bunilor mei prieteni din Finanzministerium. Mi l-au acordat din toată inima. Obiectivul nostru era să deturnăm sume de bani extraordinar de mari şi să le trimitem în Elveţia cea neutră, unde să poată fi folosite într-o bună zi în folosul multelor mii de oameni ale căror vieţi au fost distruse de atrocităţile inimaginabile comise în numele Germaniei de nişte animale care nu ştiau nimic despre onoarea germană.

Între timp am aflat şi de lagăre. Numele lor vor rămîne una din grozăviile istoriei. Belsen, Dachau, Auschwitz.

Ni s-a spus despre execuțiile în masă, despre bărbații, femeile și copiii neajutorați înșirați în fața unor gropi săpate cu propriile lor mîini și apoi măcelăriți.
Am aflat de cuptoare – o, Dumnezeule mare! – cuptoare în care au ars oameni. Am aflat de dușurile care nu împrăștiau apă de spălat ci gaze otrăvitoare, precum și de experimentele obscene și intolerabile duse la îndeplinire asupra unor ființe omenești conștiente de practicanții iresponsabili ai unei pretinse științe medicale necunoscută omului. Sînt imagini care ne umplu inimile de durere și ne fac să plîngem dar numai cu lacrimile nu putem face nimic. Cu toate acestea, mințile noastre nu sînt chiar atît de neajutorate. Putem să punem la cale planuri.
Greșelile trebuie îndreptate.
Nu putem readuce pe nimeni la viață. Nu putem da înapoi ceea ce a fost luat atît de brutal și sălbatic. Dar îi putem căuta pe toți cei care au supraviețuit, pe copiii supraviețuitorilor dar și pe cei ai victimelor, ca să facem ce depinde de noi. Trebuie căutați peste tot în lume, ca să li se arate că nu i-am uitat. Ne e rușine și vrem să fim de ajutor, indiferent cum. Acesta e motivul pentru care am făcut ce am făcut.
Nu cred absolut deloc că acțiunile ne pot absolvi de păcate și de crimele la care am fost părtași fără s-o știm. Cu toate acestea, facem tot ce putem. Și eu la fel, amintindu-mi în permanență de spusele și de clarviziunea mamei tale. Doamne care ești în ceruri, de ce n-am ascultat-o pe femeia aceea minunată?
Să ne întoarcem la plan.
Folosind dolarul american drept monedă de schimb, ne-am propus o sumă de zece milioane lunar, cifră care ți s-ar putea părea prea mare dar care nu este, ținînd cont de

fluxul de capital manevrat de Finanzministerium în plin război. Suma aceasta a fost chiar depășită.
Colaborînd cu Finanzministerium, ne-am însușit fonduri din sute de surse din interiorul Reichului dar în bună parte și din exterior, de dincolo de granițele din ce în ce mai mari ale Germaniei. Am deturnat impozite, am cheltuit sume enorme în beneficiul ministerului de război pentru achiziționarea unor arme inexistente, am modificat statele de plată ale Wehrmachtului, am pierdut banii interceptați de oamenii noștri înainte de a ajunge în teritoriile ocupate. Fondurile găsite pe moșiile confiscate, averile, zestrea fabricilor și a companiilor particulare, nimic din toate acestea nu au intrat în economiile Reichului, ci în conturile noastre. Vînzările unor obiecte de artă din zeci de muzee aflate pe teritorii cucerite au fost puse tot în slujba cauzei noastre. A fost un plan conceput și îndeplinit cu măiestrie. Indiferent de riscurile asumate și de teroarea care ne-a pîndit – și care ajunsese un fenomen obișnuit, de zi cu zi – am rămas consecvenți acestui crez pe lîngă care nimic nu ni s-a mai părut a avea vreo importanță: greșelile trebuie îndreptate.
Totuși, nici un plan nu izbutește pînă cînd obiectivul nu este asigurat în permanență. Strategia militară prin care azi capturezi un port pe care îl pierzi mîine în urma unui atac dinspre mare nu mai poate fi numită strategie. Trebuie ținut seamă de tot ceea ce ar putea zădărnici această strategie, indiferent că e vorba de un asediu sau de intervenția unei forțe străine. Trebuie anticipate schimbările ce pot apărea în timp și trebuie asigurată protecția obiectivului atins. În esență, timpul trebuie folosit în avantajul strategiei. Ne-am străduit și noi să facem acest lucru prin condițiile precizate în documentul alăturat.

Am fi vrut din suflet să putem interveni mai devreme în folosul victimelor și al supraviețuitorilor dar, dacă am fi făcut-o, am fi atras atenția asupra sumelor pe care ni le-am însușit. Și am fi putut pierde totul. Pentru reușita strategiei trebuie să treacă o generație. Riscul va exista și mai tîrziu dar timpul îl va fi diminuat.
Alarmele aeriene continuă să se audă ca niște tînguiri. Vorbind de timp, nu mai avem foarte mult. În ce ne privește, pe mine și pe asociații mei, așteptăm doar confirmarea faptului că această scrisoare a ajuns la Zürich printr-un agent secret. După ce o vom primi, ne vom putea onora pactul. Pactul cu moartea, fiecare de propria lui mînă.
Dă curs rugăminții mele. Ajută-ne să ajutăm. Greșelile trebuie reparate.
Acesta este testamentul nostru, fiule. Singurul meu fiu, pe care nu l-am cunoscut dar căruia i-am adus atîta supărare. Respectă-l și cinstește-l cum se cuvine, fiindcă lucrul pe care ți-l cer este un lucru de onoare.

Tatăl tău,
HEINRICH CLAUSEN

Holcroft puse scrisoarea cu fața în jos pe masă și se uită pe gemuleț la cerul albastru de deasupra norilor. Undeva în depărtare se zărea dîra lăsată de un alt avion; urmări firicelul de abur pînă reuși să vadă licărul argintiu al fuzelajului.

Se gîndi din nou la scrisoare. Stilul era lacrimogen iar cuvintele aveau o încărcătură melodramatică, venind parcă dintr-un alt timp. Dar acest fapt nu dilua conținutul ci, dimpotrivă, îl făcea să fie și mai convingător. Sinceritatea lui Clausen era indiscutabilă iar frămîntările lui autentice.

Cu toate acestea, singurul lucru care fusese explicat doar în parte era însăși istețimea planului. De o simplitate

sclipitoare și folosind într-un mod extraordinar atît factorul timp cît și legile finanțelor pentru a asigura și ducerea la îndeplinire dar și protecția. Întrucît cei trei bărbați înțeleseseră că niște sume atît de mari ca acelea pe care le furaseră nu puteau fi ascunse pe fundul unui lac sau încuiate în seifuri. Sutele de milioane trebuiau să existe pe piața financiară, fără a fi supuse fluctuațiilor monetare și fără a ajunge la discreția agenților de bursă nevoiți să convertească și să vîndă pe ascuns o parte din bunuri.

Trebuiau depuși bani peșin iar răspunderea pentru garantarea securității fusese atribuită uneia dintre instituțiile cele mai respectate din lume, La Grande Banque de Genève. O asemenea instituție nu avea de gînd și nu putea să tolereze abuzurile cînd era vorba de bani lichizi. Era o stîncă a economiei mondiale. Aveau să fie respectate toate condițiile prevăzute în contractul încheiat cu deponenții. Din punctul de vedere al legilor elvețiene, totul avea să fie în regulă: secret (așa cum se obișnuia în acest domeniu) dar în deplinul respect al prevederilor legale și trecînd astfel cu succes și proba timpului. Obiectul contractului, documentul, n-o să poată fi modificat iar instrucțiunile lui aveau să fie respectate cu strictețe.

Modificările sau infracțiunile erau de neconceput. Treizeci de ani... chiar *cincizeci*... însemnau într-adevăr foarte puțin din perspectiva calendarului financiar.

Noel se aplecă și-și deschise servieta diplomat. Puse paginile scrisorii într-o despărțitură și scoase documentul emis de La Grande Banque de Genève. Acesta fusese introdus într-o mapă de piele dintre cele folosite în cazul testamentelor și moștenirilor, ceea ce nu era deloc lipsit de legătură cu situația dată. Se lăsă în fotoliu și deschise mapa, dînd la iveală prima pagină a documentului.

"Testamentul" lui, își spuse Holcroft, căzînd pe gînduri.

Parcurse în grabă cuvintele și paragrafele cu care între timp se familiarizase atît de bine, dînd pagină după pagină și concentrîndu-se asupra punctelor esențiale.

Numele celor doi asociaţi ai lui Clausen în furtul de proporţii care avusese loc erau Erich Kessler şi Wilhelm von Tiebolt. Numele în sine erau importante nu atît pentru identificarea celor doi, ci pentru căutarea şi contactarea primului născut dintre copiii fiecăruia. Aceasta era prima condiţie a documentului. Deşi proprietarul nominalizat al contului era numitul Noel C. Holcroft, american de origine, fondurile urmau să fie deblocate doar în cazul în care existau semnăturile celor trei prim-născuţi, şi doar dacă directorii de la Grande Banque se convingeau personal că fiecare din aceşti urmaşi se angaja să accepte condiţiile şi obiectivele stabilite de proprietarii iniţiali referitor la alocarea fondurilor.

Cu toate acestea, dacă vlăstarele n-ar fi corespuns pretenţiilor directorilor elveţieni sau dacă ar fi fost considerate incompetente, fraţii şi surorile lor ar fi fost examinaţi, urmînd a se face aranjamentele de rigoare. Dacă toţi copiii s-ar fi dovedit incapabili să-şi asume răspunderea, milioanele ar fi aşteptat o altă generaţie, cînd alte instrucţiuni sigilate ar fi fost deschise de executori, în beneficiul celor ce aveau să vină. Hotărîrea era distrugătoare: o *altă* generaţie.

FIUL LEGITIM AL LUI HEINRICH CLAUSEN TRĂIEŞTE ACUM SUB NUMELE DE NOEL HOLCROFT, UN COPIL CARE LOCUIEŞTE ÎMPREUNĂ CU MAMA ŞI CU TATĂL VITREG ÎN AMERICA. LA DATA EXACTĂ ALEASĂ DE DIRECTORII DE LA GRANDE BANQUE DE GENVE – MINIMUM TREIZECI DE ANI, MAXIMUM TREIZECI ŞI CINCI – NUMITUL FIU LEGITIM AL LUI HEINRICH CLAUSEN URMEAZĂ SĂ FIE CONTACTAT, EXPLICÎNDU-I-SE RĂSPUNDERILE CARE ÎI REVIN. EL VA LUA LEGĂTURA CU CO-MOŞTENITORII ŞI VA ACTIVA CONTUL ÎN CONDIŢIILE STABILITE. VA FI OMUL DE LEGĂTURĂ PRIN CARE FONDURILE VOR FI DISTRIBUITE VICTIMELOR HOLOCAUSTULUI, FAMILIILOR ŞI SUPRAVIEŢUITORILOR...

Cei trei germani își dăduseră motivele pentru alegerea fiului lui Clausen drept om de legătură. Copilul se integrase unei familii bogate și importante... o familie *americană*, mai presus de orice bănuială. Toate urmele primei căsătorii ale mamei lui și ale plecării ei din Germania fuseseră șterse de devotatul Richard Holcroft. Era de la sine înțeles că, în acest scop, la Londra fusese emis un certificat de deces pentru un nou-născut de sex bărbătesc numit Clausen, datat 17 februarie 1942; și că în același timp un alt certificat, de data asta de naștere, era înregistrat la New York pe numele copilului de sex bărbătesc Holcroft. Anii următori aveau să șteargă și mai bine urmele pînă cînd nu avea să mai existe nimic. Într-o bună zi, copilașul pe nume Clausen o să se transforme într-un bărbat numit Holcroft, care să nu aibă nici o legătură vizibilă cu adevărata lui origine. Totuși, această origine nu putea fi negată. Iată de ce alegerea lui era cea optimă, dînd satisfacție atît condițiilor, cît și obiectivelor documentului.

La Zürich avea să se înființeze o agenție servind drept cartier general al distribuirii fondurilor, sursa acestora rămînînd confidențială pentru totdeauna. Dacă era nevoie de un purtător de cuvînt, acesta avea să fie americanul, Holcroft, întrucît ceilalți nu puteau fi menționați folosindu-li-se numele. Sub nici o formă. Erau copii de naziști iar descoperirea lor ar fi declanșat inevitabil o anchetă legată de fonduri și de dezvăluirea surselor de proveniență. Iar dacă acest cont era cumva examinat și dacă se făcea vreo aluzie la respectivele surse, atunci lumea avea să-și aducă aminte de confiscări și însușiri de bunuri uitate atîta timp. Tribunalele ar fi avut de rezolvat un val de contestații.

Dar dacă purtătorul de cuvînt era un om fără nici o pată legată de nazism, nu se mai punea problema îngrijorării, a examinărilor, a cererilor de exhumare și a contestațiilor. El urma să acționeze în consens cu ceilalți, avînd fiecare votul său în toate hotărîrile dar lăsîndu-l doar pe el la vedere.

Copiii lui Erich Kessler şi Wilhelm von Tiebolt aveau să rămînă anonimi.

Noel se întrebă cum or fi arătînd "copiii" lui Kessler şi von Tiebolt. O să afle în curînd.

Dispoziţiile finale ale documentului erau la fel de surprinzătoare ca tot ceea ce le precedase. Toţi banii trebuiau alocaţi în *şase luni* de la deblocarea contului. O asemenea însărcinare reclama implicarea totală a fiecăruia dintre urmaşi şi exact asta doreau deponenţii: ataşamentul necondiţionat faţă de cauza lor. O să existe pierderi de vieţi omeneşti şi o să fie nevoie de sacrificii. Angajamentul trebuia plătit. Prin urmare, la sfîrşitul termenului de şase luni şi după distribuirea cu succes a fondurilor pentru victimele Holocaustului, agenţia din Zürich urma să fie dizolvată şi fiecare dintre urmaşi avea să primească suma de două milioane de dolari.

Şase luni. Două milioane de dolari.

Două milioane.

Noel se gîndi ce însemna asta pentru el din punct de vedere personal şi profesional. Însemna libertatea. Manfredi îi spusese la Geneva că era talentat. Asta aşa era, însă adeseori talentul era pus în umbră de produsul final. Trebuise să accepte comenzi pe care ar fi preferat să le refuze, să accepte proiecte mediocre cînd arhitectul din el îi dictase altceva şi să refuze lucruri pe care ar fi vrut foarte mult să le facă, din cauza obligaţiilor financiare care nu-i permiteau să piardă timp cu alte comenzi mai puţin importante. Se transformase treptat într-un cinic.

Nimic nu era veşnic. Atrofierea impusă de acest gen mergea mînă în mînă cu deprecierea şi amortizarea datoriilor. Nimeni nu ştia acest lucru mai bine decît un arhitect care avusese cîndva şi o conştiinţă. Poate că o să-şi regăsească acea conştiinţă. Cu ajutorul libertăţii. Cu ajutorul celor două milioane.

Holcroft era uimit de felul cum gîndea. Deja luase hotărîrea, deşi nu-şi propusese s-o facă pînă nu cîntărea atent

lucrurile. Totul. Dar iată-l că își căuta deja conștiința rătăcită, cu ajutorul unor bani pe care inițial se convinsese că era în stare să-i refuze.

Oare *cum* arătau acești copii, primii născuți din familiile lui Erich Kessler și Wilhelm von Tiebolt? Unul dintre ei era o femeie, celălalt un bărbat, savant de profesie. Însă dincolo de diferențele de sex și de meserie, făcuseră amîndoi parte din anumite evenimente care pentru el rămăseseră necunoscute. Fuseseră prezenți în mijlocul evenimentelor, ca martori oculari. Nici unul nu fusese prea mic ca să-și poată aduce aminte. Fiecare trăise în lumea aceea ciudată și diabolică a celui de-Al Treilea Reich. Americanul o să aibă atît de multe întrebări de pus.

Să pună întrebări? *Întrebări*?

Se hotărîse. Lui Manfredi îi spusese că o să aibă nevoie de timp – cel puțin cîteva zile – înainte de a ajunge la o decizie finală.

– Chiar credeți că aveți de ales? îl întrebase bancherul elvețian.

– Sînt convins, răspunse Noel. Nu sînt de vînzare, indiferent de condiții. Și nu mă sperie amenințările făcute de niște nebuni acum treizeci de ani.

– Nici nu trebuie. Discutați și cu mama dumneavoastră.

– Poftim? făcu Holcroft, uluit. Parcă spuneați...

– Secret absolut? Da, dar mama dumneavoastră e singura excepție.

– De ce? Aș zice că e ultima...

– Ba e chiar prima. Și singura. O să vă răsplătească încrederea.

Manfredi avusese dreptate. Dacă răspunsul lui era afirmativ, era obligat să întrerupă activitatea firmei și să-și înceapă călătoriile, ca să ia legătura cu urmașii lui Kessler și von Tiebolt. Asta avea să-i deștepte curiozitatea mamei sale, care nu era genul de femeie care să-și lase acest sentiment să se potolească de la sine. O să se intereseze ce se întîmplă și

dacă întîmplător, deşi şansele erau foarte mici, o să afle informaţii despre milioanele din Geneva şi despre rolul lui Heinrich Clausen în acel furt de proporţii, nu se ştie dacă n-o să aibă o reacţie violentă. Amintirea gangsterilor paranoici ai celui de-Al Treilea Reich îi rămăsese întipărită în memorie fără a putea fi ştearsă vreodată. Dacă dădea publicităţii aceste descoperiri dezonorante, fondurile aveau să ajungă în faţa tribunalelor internaţionale în procese care o să dureze ani de zile.

– Şi dacă nu mă crede?

– Trebuie să fiţi convingător. Scrisoarea sună exact aşa iar, la nevoie intrăm şi noi în acţiune. Indiferent ce s-ar putea întîmpla, e bine să-i cunoaşteţi poziţia de la bun început.

Care era poziţia asta? se întrebă Noel. Althene nu era o mamă obişnuită, atît cît putea el înţelege ce înseamnă să fii mamă. Îşi dăduse seama de foarte tînăr că Althene era altfel. Nu corespundea tiparului matroanei înstărite din Manhattan, chiar dacă gătelile fuseseră prezente sau încă mai erau. Existaseră cai, bărci, sfîrşituri de săptămînă la Aspen şi Hampton, nu însă şi goana nebunească după o acceptare din ce în ce mai vizibilă în cercurile lumii bune şi nici un statut social bine definit.

Trecuse prin aşa ceva şi înainte. Trăise în anii tulburi ai deceniului patru în Europa, o americancă tînără şi fără griji, a cărei familie plecase după marea criză şi o ducea mult mai bine decît semenii lor mai puţin norocoşi. Cunoscuse tribunalul din St. James, saloanele pariziene pline de expatriaţi... şi pe moştenitorii noi şi îndrăzneţi ai Germaniei. Toţi acei ani îi conferiseră o seninătate modelată de un amestec ciudat de dragoste, epuizare, ură şi mînie.

Althene era un om cu totul deosebit, în egală măsură prietenă şi mamă, iar prietenia ei era adîncă şi nu avea nevoie de confirmări la tot pasul. La urma urmei, îşi spuse Holcroft, era în primul rînd prietenă şi abia în al doilea mamă. Nu se simţise niciodată prea în largul ei în această a doua postază.

– Am făcut prea multe greșeli, dragul meu, îi spusese odată, rîzînd, ca să-mi pot permite o autoritate bazată pe biologie.

Acum o s-o roage să se gîndească la amintirea unui om pe care încercase din răsputeri să-l uite o bună parte a vieții. O să fie înfricoșată? Greu de crezut. O să pună la îndoială obiectivele expuse în documentul care-i fusese înmînat de Ernst Manfredi? Nu prea avea cum, mai ales după ce ar fi citit scrisoarea de la Heinrich Clausen. Indiferent de amintirile care îi rămăseseră întipărite în minte, mama lui era o femeie inteligentă și înțelegătoare. Toți oamenii erau supuși schimbării și remușcărilor. O să fie nevoită să accepte acest lucru, oricît i s-ar părea de neplăcut în acest caz.

Se afla în plin sfîrșit de săptămînă; a doua zi era duminică. Mama și tatăl lui vitreg își petreceau week-end-urile la casa lor de la țară, din Bedford Hills. De dimineață o să se aștearnă la drum și o să stea de vorbă.

Iar luni o să facă primii pași ca să se pregătească de o călătorie care o să-l ducă înapoi în Elveția. La o agenție încă necunoscută din Zürich. Luni o să înceapă vînătoarea.

Noel își aminti de dialogul cu Manfredi. Era vorba de ultimele cuvinte schimbate înainte ca Holcroft să se dea jos din tren.

– Familia Kessler are doi fii. Cel mare, Erich – numit așa după tatăl lui – e profesor de istorie la Universitatea din Berlin. Cel mic, Hans, e medic la München. Din cîte știm, amîndoi se bucură de considerația tuturor în comunitățile unde trăiesc. Sînt foarte atașați unul de celălalt. După ce o să fie pus la curent cu situația existentă, s-ar putea ca Erich să insiste pentru includerea fratelui său în combinație.

– E permis așa ceva?

– În document nu există nimic care s-o interzică. În orice caz, suma rămîne aceeași și fiecare familie are un singur vot pentru toate hotărîrile.

– Cum stau lucrurile cu familia von Tiebolt?

– Mă tem că e o altă poveste. S-ar putea să aveţi de lucru aici. După război, documentele arată că mama şi doi dintre copii s-au refugiat la Rio de Janeiro. În urmă cu cinci sau şase ani au dispărut. La propriu. Poliţia n-are nici un fel de informaţii. Nici adrese, nici legături de afaceri, nici măcar liste din celelalte oraşe mari. Iar asta e ceva neobişnuit. Mama a avut un succes destul de mare cîtva timp. Nimeni nu pare a şti ce s-a întîmplat sau, dacă sînt totuşi oameni care ştiu, nu vor să spună.

– Aţi spus doi copii. Cine sînt?

– De fapt, sînt trei copii. Cel mai mic, o fată, Helden, s-a născut după război în Brazilia, fiind concepută, evident, în timpul ultimelor zile ale Reichului. Cel mai mare este tot o fată, Gretchen. Mijlociul este un băiat, Johann.

– Şi ziceţi că au dispărut?

– Poate că termenul e prea puternic. Sîntem bancheri, nu anchetatori. Cercetările noastre nu au fost chiar atît de întinse iar Brazilia este o ţară foarte mare. Cercetările *voastre* trebuie să fie complete. Urmaşul fiecărui bărbat trebuie să fie găsit şi examinat cu atenţie. Este prima condiţie a documentului; dacă nu o respectăm, contul nu poate fi deblocat.

Holcroft împături documentul şi-l puse la loc în servieta diplomat. Făcînd acest lucru, degetele lui atinseră marginea singurei foi de hîrtie tipărită cu majuscule şi scrisă de supravieţuitorii de la Wolfsschanze cu treizeci de ani în urmă. Manfredi avea dreptate: erau oameni bătrîni şi bolnavi care-şi jucau cu disperare ultimul rol într-o dramă a viitorului pe care nici n-o prea înţelegeau. Dacă ar fi înţeles-o, ar fi apelat la "fiul lui Heinrich Clausen". Ar fi intervenit pe lîngă el în loc să-l ameninţe. Ameninţarea era adevărata enigmă. De ce apelaseră la ameninţare? În ce scop? Poate că şi de data asta Manfredi avea dreptate. Hîrtia aceea ciudată nu avea acum nici un sens. Existau alte lucruri mai importante.

Holcroft prinse privirea stewardesei care stătea de vorbă cu doi bărbaţi la o masă mai îndepărtată şi-i făcu semn,

cerîndu-i încă un whisky. Ea zîmbi amabil, dădu din cap și lăsă să se înțeleagă că băutura va sosi imediat. El se întoarse la gîndurile care nu-i dădeau pace.

Inevitabilele îndoieli începură să iasă la iveală. Era pregătit să-și sacrifice un an din viață pentru un proiect atît de vast încît, înainte de cercetarea copiilor lui Kessler și von Tiebolt, se cuvenea să-și examineze propria competență – și asta dacă îi găsea într-adevăr pe copii. Își aduse aminte de cuvintele lui Manfredi. *Oare chiar ai de ales?* Răspunsul la această întrebare era și da și nu. Cele două milioane, care însemnau propria lui libertate, reprezentau o tentație greu de refuzat dar pe care o putea refuza. Nemulțumirile lui erau adevărate însă, din punct de vedere profesional, lucrurile mergeau bine. Reputația îi creștea iar calitățile ajungeau să fie cunoscute de un număr din ce în ce mai mare de clienți care, la rîndul lor, comunicau cu alți clienți potențiali. Ce s-ar întîmpla dacă s-ar opri pe neașteptate? Ce efect ar avea retragerea lui bruscă din cele douăsprezece comenzi în care era implicat? Și acestea erau întrebări la care trebuia să se gîndească profund; nu acționa doar în funcție de bani.

Cu toate acestea, în timp ce mintea i-o luase razna, Noel înțelese inutilitatea propriilor gînduri. În comparație cu tot ce însemna testamentul lui Holcroft, asemenea probleme erau lipsite de importanță. Indiferent de situația personală, distribuirea milioanelor acelor supraviețuitori aparținînd unei omeniri necunoscute în istorie trebuia făcută deja de mult; era o obligație din fața căreia nu putea da înapoi. O voce i se adresase disperată prin ani, vocea unui om pradă chinurilor, care era tatăl pe care nu apucase să-l cunoască. Din motive pe care nu era în stare să și le explice, nu putea fi surd în fața acestei voci; nu putea părăsi un om deznădăjduit. O să meargă cu mașina la Bedford Hills de dimineață și o să-și vadă mama.

Holcroft își ridică privirile, întrebîndu-se unde era stewardesa cu băutura. O văzu la o tejghea slab luminată care

servea drept bar în salonul avionului 747. Cei doi bărbaţi de la masă o însoţiseră, urmaţi acum de un al treilea. Un al patrulea bărbat stătea liniştit într-un loc din spate şi citea ziarul. Cei doi bărbaţi şi stewardesa băuseră mult în timp ce al treilea, încercînd să intre în vorbă cu ei, se prefăcea mai puţin treaz decît era de fapt. Stewardesa văzu că Noel o priveşte şi-şi arcui sprîncenele, simulînd ironic disperarea. Îi turnase whisky-ul dar unul din beţivani îl vărsase; acum ea ştergea tejgheaua cu o cîrpă. Deodată însoţitorul beţivanilor se lovi de un scaun, pierzîndu-şi echilibrul. Stewardesa ocoli în grabă tejgheaua ca să-l ajute pe pasagerul căzut; prietenul lui rîse, aşezîndu-se pe un scaun din apropiere. Al treilea bărbat întinse mîna după o băutură de la bar. Al patrulea îl privi scîrbit, îndoindu-şi ziarul cu un zgomot care exprima dezaprobarea. Noel se întoarse la fereastră, nevrînd să participe la această mică încurcătură.

După cîteva minute, stewardesa se apropie de masa lui.

– Îmi pare rău, domnule Holcroft. Aşa-s băieţii, mai ales cînd trec pe deasupra Atlanticului. Whisky cu gheaţă aţi comandat, nu-i aşa?

– Da. Mulţumesc.

Noel luă paharul pe care i-l adusese fata aceea atrăgătoare şi-i observă atent privirea. Părea să-i spună: *Mulţumesc, omule de treabă, fiindcă n-ai dat buzna ca plicticoşii ăia.* În alte condiţii poate că ar fi încercat să închege o conversaţie dar acum avea alte lucruri pe cap. Îşi făcu în minte o listă cu ceea ce trebuia să rezolve luni. Închiderea biroului nu era o treabă dificilă din punctul de vedere al personalului. Avea puţini angajaţi: o secretară şi doi proiectanţi pe care putea să-i paseze uşor unor prieteni – probabil cu salarii mai mari. Dar de ce oare firma Holcroft Incorporated din New York închidea tocmai cînd intenţiile ei de proiecte erau pe punctul de a aduce un personal de trei ori mai mare şi un venit brut înmulţit cu patru? Trebuia ca explicaţia să fie plauzibilă şi în acelaşi timp să nu trezească nici un fel de bănuieli.

Deodată, fără nici un fel de semnal prealabil, un pasager din cealaltă parte a cabinei ţişni de la locul lui, dînd un ţipăt de durere răguşit şi îngrozit, care venea de undeva din gît. Se arcui din pricina convulsiilor, ca şi cum n-ar fi avut aer, ducîndu-şi mîinile la stomac, iar apoi la piept. Se prăbuşi peste raftul de lemn unde se găseau revistele şi orarele liniilor aeriene şi se răsuci nebuneşte, cu ochii lărgiţi şi cu venele din zona gîtului purpurii şi umflate. Se împletici şi căzu rămînînd întins pe podeaua cabinei.

Era cel de-al treilea bărbat, cel care li se alăturase celorlalţi doi şi stewardesei la bar.

Urmară clipe de confuzie totală. Stewardesa dădu fuga la bărbatul care căzuse, îl privi îndeaproape şi începu să acţioneze conform instrucţiunilor. Le recomandă celorlalţi trei pasageri să rămînă la locurile lor, aşeză o pernă sub capul bărbatului şi se întoarse la tejghea, lîngă aparatul de intercomunicaţie din perete. După cîteva clipe un însoţitor de zbor urcă în goană scara în spirală; căpitanul de la British Airways ieşi din cabina pilotului. Schimbară amîndoi cîteva cuvinte cu stewardesa deasupra bărbatului care zăcea fără cunoştinţă. Însoţitorul de zbor cobori rapid scara şi se întoarse după cîteva secunde cu o hîrtie prinsă de un carton. Era, evident, lista pasagerilor.

Căpitanul se ridică în picioare şi li se adresă celor aflaţi în salon.

– Vă rugăm să vă întoarceţi cu toţii jos la locurile pe care le aveţi. Avem un medic la bord pe care tocmai l-am chemat. Vă mulţumim foarte mult.

În timp ce Holcroft cobora scările cu paşi mari, o stewardesă trecu repede pe lîngă el ducînd o pătură. Pe urmă îl auzi pe căpitan dînd ordine prin interfon. "Radio Kennedy pentru aparatură de urgenţă. Medicală. Pasager de sex bărbătesc, pe nume Thornton. Cred că atac de cord."

Medicul îngenunche lîngă silueta întinsă pe scaunul din spate al salonului şi ceru o lanternă. Comandantul

adjunct dădu fuga în cabina de zbor și se întoarse aducînd una. Medicul deschise ochii bărbatului pe nume Thornton, după care se întoarse și-i făcu semn căpitanului să se apropie; avea să-i spună ceva. Căpitanul se aplecă iar medicul vorbi încet.

– E mort. E greu de spus fără aparate și fără o analiză a sîngelui și a țesutului dar nu cred că acest bărbat a avut un atac de cord. Cred că a fost otrăvit. Probabil cu stricnină.

În biroul inspectorului vamal se lăsase deodată liniștea. În spatele mesei inspectorului se afla un detectiv de la brigada criminalistică a poliției portului New York, care avea în față lista pasagerilor care călătoreau cu British Airways. Inspectorul stătea țeapăn undeva într-o parte, vădit stingherit. Cele două scaune de lîngă perete erau ocupate de căpitanul avionului 747 și de stewardesa care răspundea de salonul de la clasa întîi. Lîngă ușă se afla un polițist în uniformă. Detectivul îl privea neîncrezător pe inspectorul vamal.

– Vrei să-mi spui că doi oameni s-au dat jos din avion, au străbătut coridoarele cu acces interzis, au ajuns în zona vamală cu acces interzis și au *dispărut*?

– Nu pot să-mi explic, spuse inspectorul, clătinînd din cap deznădăjduit. Nu s-a mai întîmplat pînă acum.

Detectivul se întoarse spre stewardesă.

– Ești convinsă că erau beți, domnișoară?

– Acum nu prea mai sînt, replică fata. Trebuie să mă gîndesc mai bine. Au băut foarte *mult*; de asta sînt sigură, n-aveau cum să se prefacă. Doar eu i-am servit. Mi s-au părut destul de amețiți. Inofensivi dar amețiți.

– Ar fi putut turna băuturile în altă parte? Adică fără să le bea.

– Unde? întrebă stewardesa.

– Nu știu. În niște scrumiere mai adînci, sub pernele de pe scaune. Ce aveți pe podea?

– Mochetă, răspunse pilotul.

Detectivul i se adresă polițistului de la ușă.

– Ia legătura prin radio cu cei de la judiciar. Spune-le să cerceteze mocheta, pernele de la scaune, scrumierele. Partea stîngă a porțiunii delimitate cu sfoară din față. Ajunge dacă descoperă umezeală pe undeva. Ține-mă la curent.

– Da, domnule.

Polițistul ieși în grabă, închizînd ușa după el.

– Firește că toleranța la alcool poate să varieze, se încumetă căpitanul.

– Dar nu la cantitățile pe care le-a descris tînăra domnișoară, spuse detectivul.

– Pentru Dumnezeu, ce importanță are? întrebă căpitanul. E clar că ăștia sînt oamenii pe care-i căutați. Au dispărut, cum ați spus. Îndrăznesc să afirm că a fost o treabă plănuită dinainte.

– Totul este important, explică detectivul. Metodele pot fi puse în relație cu alte delicte anterioare. Orice descoperim poate fi util. Oameni nebuni. Oameni bogați și nebuni care merg cu avionul în jurul lumii căutînd senzații tari. Semne de psihoză ale celor pe care-i apucă atunci cînd dau de un stimulent puternic – alcool sau narcotice, nu contează. Din cîte știm pînă acum, cei doi bărbați nici măcar nu-l cunoșteau pe acest Thornton; stewardesa dumitale susține că atunci au făcut prezentările. De ce l-au ucis? Și, acceptînd că au făcut-o, de ce atît de brutal? A fost *într-adevăr* stricnină, domnule căpitan, și cu așa ceva nu te joci, ascultă-mă pe mine.

Telefonul zbîrnîi. Inspectorul vamal răspunse, ascultă cîteva clipe, după care trecu receptorul detectivului de la paza portuară.

– E Departamentul de Stat. Pentru dumneavoastră.

– Departamentul? Sînt locotenentul Miles de la poliția portului New York. Aveți informațiile pe care le-am cerut?

– Le avem dar n-o să-ți placă...

– Stați puțin, întrerupse Miles.

Ușa se deschisese și polițistul își făcuse din nou apariția.

– Ce-ai descoperit? îl întrebă Miles pe polițist.

– Pernele scaunelor și mocheta din partea stîngă a salonului sînt îmbibate.

– Înseamnă că au fost treji, spuse detectivul ca pentru sine.

Dădu din cap și reveni la telefon.

– S-auzim, Departamentule. Ce n-o să-mi placă?

– Pașapoartele în discuție au fost declarate nule cu mai bine de patru ani în urmă. Fuseseră pe numele a doi bărbați din Flint, Michigan. Vecini de-ai noștri. Lucrau la aceeași companie din Detroit. În iunie 1973 au plecat amîndoi într-o călătorie de afaceri în Europa și nu s-au mai întors.

– De ce-au fost anulate pașapoartele?

– Au dispărut din camerele de hotel. După trei zile cadavrele le-au fost găsite în rîu. Fuseseră împușcați.

– *Isuse!* Ce rîu? Unde?

– În Isar. Erau la München, în Germania.

Unul cîte unul, pasagerii iritați ai zborului 591 trecură prin sala de verificare. Numele, adresele și numerele de telefon le fură controlate pe lista de pasageri a avionului 747 de un reprezentant de la British Airways. Lîngă el se afla un membru al poliției portuare care își făcea propriile lui semne pe o copie a listei. Verificarea durase aproape patru ore.

La ieșirea din încăpere, pasagerii fură dirijați spre un hol din zona încărcăturilor de mare greutate, de unde își recuperară bagajele care fuseseră cercetate și se îndreptară spre ușile de la ieșirea principală. Cu toate acestea, unul dintre pasageri nu făcu nici o mișcare să părăsească zona de depozitare a încărcăturilor. Bărbatul, care nu avea bagaj, ci numai un impermeabil pe care-l

purta pe braț, porni în schimb drept spre ușa pe a cărei tăblie stătea scris cu litere îngroșate și făcute după șabloane:

VAMA S.U.A. CENTRUL DE CONTROL
ACCESUL PERMIS DOAR PERSONALULUI AUTORIZAT

După ce se legitimă, păși înăuntru.

Un bărbat cărunt, îmbrăcat în uniforma unui funcționar vamal de rang înalt, stătea în picioare lîngă o fereastră cu ramă de oțel, fumînd o țigară. Auzind că intră cineva, se întoarse.

– Te așteptam, spuse el. Nu puteam să fac nimic cît timp erai la verificare.

– Aveam oricum o legitimație în caz că nu erai aici, replică pasagerul, punîndu-și și ecusonul la loc în buzunarul de la haină.

– Ține-o la îndemînă. S-ar putea să mai ai nevoie de ea, e plin de polițiști. Ce vrei să faci?

– Să mă duc la avion.

– Crezi că sînt acolo?

– Da. Ascunși pe undeva. E singura explicație.

Cei doi bărbați părăsiră încăperea și străbătură în grabă zona de depozitare a încărcăturilor, trecînd pe lîngă numeroasele benzi rulante și ajungînd la o ușă din oțel pe care scria ACCESUL INTERZIS. Folosind o cheie, funcționarul vamal deschise ușa și o luă înaintea tînărului cu impermeabil. Se aflau în interiorul unui tunel lung de ciment care ducea spre aerodrom. După patruzeci de secunde ajunseră la altă ușă de oțel păzită de doi bărbați, unul de la vamă iar celălalt de la paza portuară. Primul îl recunoscu pe funcționarul cu păr cărunt.

– Să trăiți, domnule căpitan. Afurisită noapte, nu?

– Mă tem că ăsta-i doar începutul, spuse funcționarul. S-ar putea s-avem de lucru.

Îl privi pe polițist.

– Dînsul e agent federal, continuă el, făcînd un semn cu capul spre cel care-l însoțea. Îl duc la zborul 591. S-ar putea să dăm peste o filieră de narcotice.

Polițistul păru încurcat ca unul care primise ordin să nu lase pe nimeni să iasă pe ușă. Paznicul de la vamă interveni.

– Ei hai, las-o mai moale. Omul ăsta supraveghează tot aeroportul Kennedy.

Polițistul ridică din umeri și deschise ușa.

Afară o ploaie deasă se cernea din cerul întunecat al nopții iar vălătuci de ceață se apropiau dinspre Golful Jamaica. Bărbatul care-l însoțea pe funcționarul vamal își puse impermeabilul. Se mișcă rapid; în mîna de sub haina de ploaie pe care o ținuse pe braț se aflase un pistol. Acum îl avea la centură, lăsîndu-și nasturele de la talie deschis.

Avionul 747 strălucea în lumina reflectoarelor iar ploaia îi șiroia pe fuzelaj. Echipajele de poliție și cele de întreținere se aflau peste tot, deosebindu-se între ele prin contrastul dintre mantalele negre și portocalii.

– Le explic eu polițiștilor dinăuntru ce-i cu tine, spuse funcționarul vamal, arătînd treptele metalice care urcau din partea posterioară pînă la o ușă din fuzelaj. Succes la vînat.

Bărbatul în impermeabil dădu din cap fără să-l asculte. Ochii lui cercetau zona milimetru cu milimetru. Avionul 747 era în centrul atenției, la o distanță de treizeci de iarzi în toate direcțiile se aflau stîlpi legați prin funii iar undeva la jumătatea drumului stătea cîte un polițist. Bărbatul cu impermeabil se găsea înăuntrul acestei împrejmuiri; putea să se miște în voie. O luă la dreapta, la capătul funiilor paralele și se îndreptă spre partea din spate a avionului. Dădu din cap la adresa polițiștilor aflați la posturi și-și arătă cu un aer degajat legitimația celor care îi aruncară priviri întrebătoare. Continuă să se uite prin ploaie la chipurile celor care intrau sau ieșeau din avion. De partea cealaltă a aparatului, undeva într-o zonă laterală, se auzi strigătul înfuriat al unuia din mecanicii de întreținere.

– Ce dracu *faci* acolo? Leagă troliul ăla cum trebuie!

Motivul acestei izbucniri de furie era un alt membru al echipei de întreținere care stătea pe platforma unui rezervor de combustibil. Acesta nu avea manta de ploaie iar salopeta îi era murată. Pe locul șoferului cisternei se afla un alt mecanic care nu avea nici el ținută de protecție împotriva ploii.

Asta era, își spuse bărbatul cu impermeabil. Ucigașii aveau salopete pe sub costume. Dar nu se gîndiseră că s-ar putea să plouă. Fără această greșeală, planul de evadare ar fi fost sclipitor.

Bărbatul se îndreptă spre cisternă, ținîndu-și mîna pe pistolul ascuns sub impermeabil. Prin ploaia care cădea, se uită țintă la silueta de dincolo de geamul cisternei, aflată pe locul șoferului; al doilea bărbat era deasupra lui, la dreapta pe platformă, întors cu spatele. Chipul din spatele ferestrei îl privi nevenindu-i să creadă și încercă imediat să se ascundă ducîndu-se pe celălalt loc. Dar bărbatul cu impermeabil fu prea rapid. Deschise ușa, scoase revolverul și trase, împușcătura auzindu-se înăbușit din cauza amortizorului. Bărbatul de pe scaun se prăbuși peste tabloul de bord, cu sîngele țîșnindu-i din frunte.

Auzind agitația de dedesubt, al doilea bărbat se roti pe călcîie pe platforma de fier a cisternei și privi dedesubt.

– *Tu!* Cel din *salon!* Cu ziarul!

– Intră în cisternă, îi ordonă bărbatul cu impermeabil, cuvintele auzindu-i-se deslușit prin ploaia care continua să cadă iar pistolul stînd ascuns în spatele tăbliei de la ușă.

Silueta de pe platformă șovăi. Bărbatul cu pistolul privi în jur. Polițiștii care-i înconjurau erau preocupați de propriul disconfort pricinuit de ploaie, pe jumătate orbiți de luminile reflectoarelor. Nimeni nu era atent la scena aducătoare de moarte. Bărbatul în impermeabil întinse mîna, înhăță pînza albă a salopetei de pe ucigașul rămas în viață și-l trînti de portiera ușii deschise a cisternei.

– Ai ratat. Fiul lui Heinrich Clausen trăiește, spuse el calm. Pe urmă trase un al doilea foc. Ucigașul se prăbuși pe scaun.

Bărbatul cu impermeabil închise ușa și-și puse pistolul la loc lîngă centură. Se îndepărtă ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, luînd-o de-a dreptul pe sub fuzelaj și mergînd spre pasajul de trecere izolat cu funii care ducea spre tunel. Îl văzu pe funcționarul vamal ieșind pe ușa avionului 747 și coborînd treptele în grabă. Se întîlniră și porniră împreună spre ușa tunelului.

– Ce s-a întîmplat? întrebă funcționarul.

– Am avut noroc la vînătoare iar ei nu. Problema e, ce facem cu Holcroft?

– Asta nu-i treaba noastră, ci a lui Tinamou. Tinamou trebuie să fie informat.

Bărbatul cu impermeabil zîmbi ca pentru sine, știind că surîsul său nu putea fi văzut din cauza ploii torențiale.

4

Holcroft ieşi din taxi în faţa apartamentului său de pe East Seventy-third Street. Era epuizat iar încordarea ultimelor trei zile fusese sporită de tragedia care avusese loc la bordul avionului. Îi părea rău pentru amărîtul care făcuse atac de cord dar era înfuriat pe poliţia portului care tratase incidentul ca pe o criză internaţională. Doamne Sfinte! Aproape patru ore de *verificare*, fir-ar a dracului! Iar în plus, toţi pasagerii de la clasa întîi trebuiau să informeze poliţia despre locul unde se aflau pe durata următoarelor şaizeci de zile.

Portarul îi ieşi în întîmpinare.

– O călătorie scurtă de data asta, domnule Holcroft. Dar aţi primit multe scrisori. A, şi un mesaj.

– Un mesaj?

– Da, domnule, spuse portarul, înmînîndu-i o carte de vizită. Acest domn v-a căutat aseară. Era foarte agitat, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

– Nu prea.

Noel luă cartea de vizită şi citi numele: PETER BALDWIN, ESQ; nu-i spunea nimic. SISTEME DE SECURITATE WELLINGTON, LTD; STRAND, LONDRA, W 1 A. Dedesubt era şi un număr de telefon. Holcroft nu auzise niciodată de această firmă britanică. Întoarse cartea de vizită; pe verso era scris în grabă HOTEL ST. REGIS, CAM. 411.

– A insistat să vă sun de aici la apartament, în cazul că v-ați întors și nu v-am văzut intrînd. I-am spus că asta era o prostie.

– Ar fi putut să mă sune ș' singur, spuse Noel, îndreptîndu-se spre lift. Sînt trecut în cartea de telefon.

– Mi-a spus că a încercat dar că :elefonul dumneavoastră e defect.

Ușa liftului se închise în timp ce portarul rostí aceste ultime cuvinte. Holcroft citi din nou numele urcînd cu liftul la etajul cinci. Peter Baldwin, Esq. Cine era? Și de cînd avea telefonul defect?

Deschise ușa apartamentului și întinse mîna după comutatorul de pe perete. Două veioze se aprinseră în același timp; Noel scăpă valiza din mînă și privi în jurul lui prin cameră, nevenindu-i să creadă.

Nimic nu mai era ca acum trei zile! *Nimic*! Fiecare piesă de mobilier, fiecare scaun, fiecare masă, fiecare vază și scrumieră avea acum altă poziție. Canapeaua fusese în mijlocul camerei; acum se afla în colțul din dreapta, în fundul încăperii. Fiecare schiță și fiecare tablou de pe pereți fuseseră mutate, nici unul nu mai era ca înainte! Instalația stereo nu mai stătea pe etajeră, fiind în schimb aranjată cu grijă pe una din mese. Barul, aflat întotdeauna în partea din spate a camerei de zi, se găsea acum în stînga ușii. Șevaletul care stătea deobicei lîngă fereastră, fusese mutat la vreo trei metri în fața lui, iar scăunelul fusese dus în altă parte – Dumnezeu știe unde. Era cea mai ciudată impresie pe care o avusese vreodată. Totul îi era familiar și în același timp cu desăvîrșire străin. Realitatea fusese deformată, scăpînd atenției.

Rămase în cadrul ușii deschise. Imaginile camerei, așa cum fusese, îi apăreau în continuare în fața ochilor, pentru a fi apoi înlocuite de ceea ce vedea acum.

– Ce s-a *întîmplat*?

Își auzi propriile cuvinte, nefiind sigur la început că erau ale lui.

Alergă la canapea; telefonul era întotdeauna lîngă canapea, pe o masă, la dreapta ei. Dar canapeaua fusese mutată iar telefonul nu. Se întoarse spre centrul camerei. Unde era masa? Nu era acolo; în locul unde ar fi trebuit să fie se afla un fotoliu. Nici telefonul nu era acolo! *Unde* era telefonul? Unde era masa? Unde *dracu'* era *telefonul*?

Era lîngă fereastră. Masa din *bucătărie* se afla lîngă fereastra de la *camera de zi* iar telefonul era așezat pe ea. Lîngă fereastra cea mare din centru, care dădea spre blocul aflat dedesubt de cealaltă parte a curții largi. Firul de telefon fusese scos de sub mocheta care acoperea podeaua de la un perete la altul și mutat la fereastră. Era o nebunie! Cine și-ar da osteneala să ridice mocheta fixată atît de bine și să mute firul de telefon?

Dădu fuga la masă, ridică receptorul și apăsă pe butonul de intercom care îi făcea legătura cu centrala de jos din hol. Apăsă pe buton de mai multe ori; nu primi nici un răspuns. Își ținu degetul pe el și într-un tîrziu se auzi vocea istovită a lui Jack, portarul.

– Bine, bine. Aici holul...

– Jack, sînt domnul Holcroft. Cine a fost la mine în apartament cît timp am fost plecat?

– Cine-a fost *ce*, domnule?

– A fost la mine *în apartament*!

– Ați fost jefuit, domnule Holcroft?

– Încă nu știu. Știu doar că mi-au fost *mutate* toate lucrurile de prin casă. Cine-a fost aici?

– Nimeni. Adică, nimeni din cîte știu *eu*. Iar băieții nu mi-au spus nimic. Pe mine mă schimbă Ed la patru dimineața iar el iese la prînz. Atunci intră Louie în locul lui.

– Poți să-i chemi?

– La dracu', pot să chem și poliția!

Cuvîntul sună foarte neplăcut. "Poliția" însemna întrebări – *Unde fusese? Cu cine se întîlnise?* – iar lui Noel nu prea-i ardea să dea vreun răspuns.

– Nu, nu chema poliția. Nu încă. Vreau să văd întîi dacă lipsește ceva. O fi vrut cineva să facă o glumă. Te sun eu mai încolo.

– Îi chem pe băieți.

Holcroft închise. Se așeză pe pervazul lat al ferestrei și privi camera. *Totul!* Nici măcar o piesă de mobilier nu mai era unde fusese înainte!

Ținea ceva în mîna stîngă: cartea de vizită. PETER BALDWIN, ESQ.

– "*...era foarte agitat, dacă înțelegeți ce vreau să spun... a insistat să vă sun de-aici la apartament... telefonul dumneavoastră e defect...*"

HOTEL ST. REGIS, CAM. 411.

Noel ridică receptorul și formă numărul. Îl știa foarte bine; prînzea adeseori la King Cole Grill.

– Da? Baldwin la telefon.

Vocea era britanică iar formula de răspuns seacă.

– Sînt Noel Holcroft, domnule Baldwin. Ați încercat să dați de mine.

– Doamne-ajută! Unde sînteți?

– Acasă. În apartament. Tocmai m-am întors.

– V-ați întors? De unde?

– Nu cred că vă privește.

– Pentru numele lui Dumnezeu, am făcut peste trei mii de mile ca să vă văd! E extraordinar de important. Încă o dată, *unde* ați fost?

Respirația englezului se auzea prin telefon; intensitatea vocii sale părea că poartă într-un fel amprenta fricii.

– Sînt măgulit că ați făcut atîta drum ca să mă vedeți dar asta tot nu vă dă dreptul să puneți întrebări de natură personală...

– Ba am *tot* dreptul! îl întrerupse Baldwin. Am petrecut douăzeci de ani în M.I. 6 și avem de vorbit despre o mulțime de lucruri! Nu aveți idee ce faceți. Nu are nimeni în afară de mine.

– Ce? Cum?

– Să mă exprim altfel. Anulaţi Geneva. *Anulaţi-o*, domnule Holcroft, pînă cînd stăm de vorbă!

– Geneva...?

Noel simţi dintr-o dată că-i vine rău de la stomac. De unde ştia englezul ăsta de Geneva? De unde *putea* să ştie?

O lumină licări dincolo de fereastră; cineva dintr-un apartament aflat drept în faţă, de cealaltă parte a curţii, îşi aprindea o ţigară. În ciuda agitaţiei, ochii lui Holcroft se lăsară atraşi în acel loc.

– E cineva la uşă, spuse Baldwin. Rămîneţi la telefon. Scap imediat de oricine-ar fi şi mă-ntorc.

Noel auzi cum Baldwin lasă receptorul jos, iar apoi sunetul unei uşi care se deschide şi mai multe voci imposibil de deosebit. În partea cealaltă a curţii, la fereastră, se aprinse încă un chibrit, iluminînd părul lung şi blond al unei femei aflată în spatele unei perdele simple.

Holcroft îşi dădu seama că la celălalt capăt al firului se lăsase liniştea; nu mai putea să audă nici un fel de voci. Trecură cîteva clipe; englezul nu se întorcea.

– Baldwin? Baldwin, unde eşti? *Baldwin!*

Pentru a treia oară chibritul se aprinse la fereastra de peste drum. Noel îl privi fix; părea inutil. Văzu lucirea ţigării din gura femeii blonde. Iar apoi zări ce avea în cealaltă mînă, profilîndu-se nelămurit în spatele perdelei simple: un telefon. Ţinea un receptor la ureche şi se uita spre fereastra lui – se uita, era sigur de asta, la el.

– *Baldwin*? Unde *dracu'* eşti?

Se auzi un declic; legătura se întrerupse.

– *Baldwin*!

Femeia de la fereastră lăsă încet receptorul, stătu nemişcată o clipă, după care se îndepărtă, dispărînd din vedere.

Holcroft rămase cu ochii pironiţi la fereastră, coborîndu-şi privirea spre telefonul pe care-l ţinea în mînă.

Așteptă să vină tonul și pe urmă formă încă o dată numărul de la St. Regis.

– Regret, domnule, se pare că telefonul de la camera 411 e defect. O să trimitem pe cineva sus imediat. Vreți să-mi comunicați numărul dumneavoastră ca să-l transmit domnului Baldwin?

– ... *telefonul dumneavoastră era defect...*

Se întîmplase un lucru pe care Noel nu-l înțelegea. Știa doar că n-avea voie să-i dea centralistului numele sau numărul de telefon. Închise și se uită din nou la fereastra din cealaltă parte a curții. Nu mai exista nici o lumină. Fereastra era întunecată; izbuti să vadă numai albul perdelei.

Plecă de lîngă pervaz și se plimbă fără țintă prin cameră, printre bunurile familiare aflate în poziții neobișnuite. Nu știa ce să facă; probabil că trebuia să vadă dacă nu lipsește nimic. Se părea că nu, dar era greu de spus.

Telefonul zbîrnîi: era intercomul de la centrala din hol. Răspunse.

– Sînt Jack, domnule Holcroft. Adineauri am vorbit cu Ed și Louie. Nici unul n-a văzut pe nimeni urcînd la dumneavoastră în apartament. Sînt băieți cinstiți. Nu s-ar ține de porcării. Nici unul din noi n-ar face-o.

– Mulțumesc, Jack. Te cred.

– Vreți să chem poliția?

– Nu, spuse Noel încercînd să pară degajat. Am impresia că e cineva la oficiu care se ține de bancuri. Vreo doi băieți au chei potrivite.

– Eu n-am văzut pe nimeni. Și nici Ed sau...

– E-n regulă, Jack, îl întrerupse Holcroft. Las-o baltă. În noaptea cînd am plecat am avut un chef. Unul sau doi din musafiri au rămas pînă dimineață.

Noel nu se putu gîndi la nimic altceva.

Deodată își aduse aminte că nu se uitase în dormitor. Se duse acum acolo, întinzînd mîna spre comutatorul de pe perete.

Se aştepta la una ca asta dar oricum fu şocat. Aici dezordinea era şi mai mare.

Şi aici fiecare piesă de mobilier fusese mutată într-o altă poziţie. Patul fu primul lucru care-i atrase atenţia; într-un fel ciudat, îi provoca spaimă. Nici una din laturile lui nu atingea peretele, fiind în schimb aşezat în mijlocul camerei şi izolat. Biroul se afla în faţa unei ferestre; un pupitru mic contrasta cu întinderea peretelui din dreapta. La fel cum se întîmplase cu cîteva minute în urmă, cînd văzuse pentru prima oară camera de zi, imagini ale dormitorului aşa cum arăta acum trei zile îi dansară una după alta în faţa ochilor, înlocuite de ciudăţenia lucrurilor pe care le observa acum.

Pe urmă dădu cu ochii de el şi rămase cu gura căscată. Atîrnînd din tavan şi legat cu o bandă mată neagră, al doilea telefon era suspendat în aer iar cordonul prelungitor se furişa în susul peretelui pînă la cîrligul pe după care era petrecut.

Se învîrtea încet.

Durerea i se mută de la stomac în piept; ochii îi rămaseră pironiţi asupra priveliştii, asupra instrumentului suspendat care se răsucea lent în aer. Îi era frică să privească dincolo de el dar ştia că trebuie s-o facă; trebuia să înţeleagă.

Iar cînd făcu acest lucru îi veni inima la loc. Telefonul se afla chiar pe direcţia uşii de la baie şi uşa era deschisă. Văzu perdelele care fluturau la fereastră deasupra chiuvetei. Adierea constantă a vîntului rece era cea care făcea să se învîrtă telefonul.

Intră repede în baie ca să închidă fereastra. Cînd era pe punctul de a trage perdelele, văzu un licăr de lumină venind de afară; un chibrit fusese aprins la o altă fereastră de cealaltă parte a curţii iar flacăra se ivise pe neaşteptate în întuneric. Îşi ridică privirile.

Iar femeia aceea! Femeia cu părul blond, al cărei creştet se ghicea dincolo de o altă perdea simplă. Privi fix silueta aceea, fascinat de apariţia ei.

Ea se întoarse așa cum făcuse și înainte și se îndepărtă în același fel ca în urmă cu cîteva minute. Dispăru. Iar lumina slabă din dreptul ferestrei se stinse.

Oare *ce* se întîmpla? Ce însemna asta? Lucrurile erau aranjate în așa fel încît să-l înspăimînte. Dar de cine și în ce scop? Și ce se întîmplase cu Peter Baldwin, Esq., bărbatul cu voce intensă care îi ordonase să anuleze operațiunea Geneva? Baldwin făcea parte din scenariul terorii sau era o victimă a ei?

Victimă... *victimă*? Ciudat că ajunsese să folosească un asemenea cuvînt, își spuse. De ce-ar trebui să fie vreo victimă? Și la ce se referise Baldwin cînd spusese că "petrecuse douăzeci de ani în M.I. Șase"?

M.I. Șase? O ramură a serviciilor britanice de informații. Dacă ținea bine minte, M.I. *Cinci* era direcția care se ocupa de probleme interne; *Șase* avea în sarcină chestiunile care apăreau în afara granițelor țării. Un fel de C.I.A. al englezilor, cum ar veni.

Sfinte Dumnezeule! Oare britanicii aflaseră de documentul de la Geneva? Știau serviciile engleze de informații de furtul uriaș care avusese loc cu treizeci de ani în urmă? La prima vedere, așa s-ar părea... Totuși, nu asta sugerase Peter Baldwin.

"N-aveți idee ce faceți. Nu are nimeni în afară de mine".

Iar apoi se lăsase liniștea și legătura se întrerupsese.

Holcroft ieși din baie și se opri sub telefonul suspendat; aproape că nu se mai mișca dar încă nu se oprise de tot. Era o priveliște urîtă, a cărei doză de macabru sporea din cauza abundenței de bandă mată neagră care ținea receptorul lipit de restul instrumentului. De parcă telefonul ar fi fost mumificat și n-avea să mai fie folosit niciodată.

Porni mai departe spre ușa de la dormitor, după care se opri instinctiv și se întoarse. Exista ceva care îi atrăsese atenția, un lucru pe care nu-l observase pînă atunci. Sertarul din mijloc al micului pupitru era deschis. Privi mai atent. Înăuntrul sertarului se afla o foaie de hîrtie.

Uitîndu-se la pagina care-i căzuse sub ochi, i se tăie respirația.

Nu putea fi *adevărat*. Era o *nebunie*. Acea singură foaie de hîrtie avea o culoare cafeniu-gălbuie. Din cauza *vechimii*. Era la fel ca pagina care fusese păstrată în subsolul unei bănci din Geneva vreme de treizeci de ani. Scrisoarea plină de amenințări proferate de fanaticii care venerau un martir pe nume Heinrich Clausen. Scrisul era același; literele ciudate ale alfabetului german cu care fuseseră tipărite cuvintele englezești, cerneala decolorată dar încă lizibilă.

Iar ceea ce era lizibil avea darul să uimească. Fiindcă fusese scris cu peste treizeci de ani în urmă.

NOEL CLAUSEN-HOLCROFT
PENTRU TINE NIMIC NU MAI ESTE CUM A FOST.
NIMIC NU MAI POATE FI LA FEL...

Înainte de a citi mai departe, Noel ridică pagina ținînd-o de un colț. Acesta se fărîmiță la prima atingere.

O, Doamne! Chiar *era* scris acum treizeci de ani!

Iar acest fapt transformă restul mesajului în ceva înfricoșător.

TRECUTUL A ÎNSEMNAT PREGĂTIREA. VIITORUL ESTE DEDICAT MEMORIEI UNUI OM ȘI A VISULUI SĂU. GESTUL LUI A FOST ÎNDRĂZNEȚ ȘI STRĂLUCITOR ÎNTR-O LUME CARE ÎNNEBUNISE. NIMIC NU TREBUIE SĂ STEA ÎN CALEA ÎMPLINIRII ACELUI VIS.

NOI SÎNTEM SUPRAVIEȚUITORII DIN WOLFSSCHANZE. ACEI DINTRE NOI CARE TRĂIESC SE VOR DEDICA TRUP ȘI SUFLET APĂRĂRII VISULUI ACELUI OM. EL VA FI ÎMPLINIT FIINDCĂ E TOT CE A MAI RĂMAS. UN ACT DE GRAȚIE CARE VA ARĂTA LUMII CĂ AM FOST TRĂDAȚI, CĂ NU ERAM AȘA CUM NE CREDEA LUMEA.

NOI, OAMENII DIN WOLFSSCHANZE, ȘTIM CE AU FOST CEI MAI BUNI DINTRE NOI. LA FEL CUM ȘTIA ȘI HEINRICH CLAUSEN.

ACUM E RÎNDUL TĂU, NOEL CLAUSEN-HOLCROFT, SĂ DESĂVÎRŞEŞTI CEEA CE A ÎNCEPUT TATĂL TĂU. TU EŞTI CALEA. AŞA A VRUT TATĂL TĂU.

MULŢI VOR ÎNCERCA SĂ TE OPREASCĂ, SĂ DESCHIDĂ STĂVILARUL ŞI SĂ DISTRUGĂ VISUL. DAR OAMENII DIN WOLFSSCHANZE SUPRAVIEŢUIESC. AI CUVÎNTUL NOSTRU CĂ TOŢI CEI CARE SE VOR AMESTECA VOR FI EI ÎNŞIŞI OPRIŢI.

ORICINE ÎŢI VA STA ÎN CALE, ÎNCERCÎND SĂ TE FACĂ SĂ RENUNŢI SAU SĂ TE ÎNŞELE PRIN MINCIUNĂ, VA FI ELIMINAT.

LA FEL CA TINE ŞI AI TĂI, DE VEI ŞOVĂI SAU VEI DA GREŞ.

ACESTA ESTE JURĂMÎNTUL NOSTRU ÎN FAŢA TA.

Noel scoase hîrtia din sertar; ea i se fărîmiţă în mînă. Lăsă fragmentele să cadă pe podea.

– *Fir-aţi ai naibii de demenţi*!

Închise sertarul trîntindu-l şi ieşi în goană din dormitor. Unde era telefonul? Unde *dracu'* era blestematul ăla de *telefon*? La fereastră – asta era; pe masa de *bucătărie* de lîngă afurisita de *fereastră!*

– *Demenţi*! urlă el încă o dată, fără o adresă precisă. Şi totuşi exista o adresă exista: un bărbat din Geneva care călătorise cu un tren cu destinaţia Zürich. E posibil ca nişte demenţi să fi scris pagina aia plină de scîrnăvii acum treizeci de ani dar uite că acum, după treizeci de ani, alţi demenţi i-o aduseseră! Îi intraseră cu forţa în casă, îi invadaseră spaţiul intim, îi atinseseră lucrurile care-i aparţineau... şi Dumnezeu ştie ce mai făcuseră, îşi spuse, gîndindu-se la Peter Baldwin, Esq. Un om care călătorise mii de mile ca să-l vadă şi să stea de vorbă cu el... tăcere, un declic, o legătură telefonică întreruptă.

Se uită la ceas. Era aproape unu noaptea. Cît o fi la Zürich? Şase? Şapte? Băncile din Elveţia deschideau la opt. La Grande Banque de Genève avea o filială la Zürich; Manfredi avea să fie acolo.

Fereastra. Rămase în faţa ferestrei unde stătuse doar cu cîteva minute în urmă, aşteptîndu-l pe Baldwin să se întoarcă

la telefon. *Fereastra*! De partea cealaltă a curţii, în apartamentul din faţă. Cele trei licăriri scurte ale chibritului... femeia blondă de la fereastră!

Holcroft vîrî mîna în buzunar ca să se convingă că mai are cheile. Le avea. Alergă la uşă, ieşi încet, o zbughi spre lift şi apăsă pe buton. Indicatorul arăta că ascensorul era la etajul zece; săgeata nu se mişcă...

Fir-ar al dracului!

Dădu fuga pe scări, coborînd treptele din două în două. Ajunse la parter şi porni în goană spre hol.

– *Doamne*, domnule Holcroft! exclamă Jack uitîndu-se la el. Era să fac pe mine de frică!

– Îl ştii pe portarul din clădirea de alături? strigă Noel.

– Care?

– *Isuse! Aia*! spuse Holcroft arătînd spre dreapta.

– Aia e 380. Da, sigur.

– Vino cu mine!

– Hei, staţi puţin, domnule Holcroft. Nu pot să plec de-aici.

– Nu stăm decît un minut. Ai douăzeci de dolari.

– Doar un minut...

Portarul de la 380 le ieşi în întîmpinare, înţelegînd imediat că trebuia să dea informaţii precise prietenului lui Jack.

– Îmi pare rău, domnule, dar nu e nimeni în apartamentul acela. E gol de aproape trei săptămîni. Dar mă tem că a fost închiriat; noii chiriaşi trebuie să se mute în...

– Ba este cineva înăuntru! spuse Noel, încercînd să se stăpînească. O femeie blondă. *Trebuie* să aflu cine e.

– O femeie blondă? De înălţime mijlocie, destul de frumuşică şi care fumează mult?

– Da, exact! Cine e?

– Locuiţi de mult timp acolo, domnule?

– Cum?

– Vreau să spun, aţi stat mai multă vreme acolo?

– Ce importanță are?

– Mă gîndeam că poate ați băut...

– Ce dracu îndrugi acolo?! Cine este *femeia aceea*?

– Nu *este*, domnule. *Era*. Femeia blondă despre care vorbiți era doamna Palatyne. A murit acum o lună.

Noel se așeză pe scaunul din fața ferestrei, uitîndu-se spre cealaltă parte a curții. Cineva încerca să-l facă să-și piardă mințile. Dar de ce? N-avea nici un sens! Fanatici, dementi de acum treizeci de ani, săriseră peste trei decenii, comandînd trupe de oameni mai tineri și necunoscuți, cu treizeci de ani mai tîrziu. Iarăși, *de ce*?

Sunase la St. Regis. Telefonul de la 411 funcționa dar era în permanență ocupat. Iar o femeie pe care o văzuse cu ochii lui nu exista! Dar de fapt exista. Și era amestecată în toată tărășenia; *știa* acest lucru.

Se ridică de pe scaun, se îndreptă spre barul așezat în acea poziție stranie și-și turnă ceva de băut. Se uită la ceas; era două fără zece. Mai avea de așteptat zece minute pînă să-l sune centralista pentru convorbiri internaționale. La bancă se putea da telefon la ora două a.m., ora New York-ului. Se întoarse cu paharul la scaunul din fața ferestrei. Trecu pe lîngă radioul pus pe ultrascurte. Nu se afla la locul unde stătea de obicei; de aceea îl și observase. Îi dădu drumul, absent. Îi plăcea muzica; îl liniștea.

Însă nu muzică îi fu dat să audă, ci cuvinte. Semnalul sonor ca un răpăit care însoțea vocea crainicului indica unul din posturile care difuzau numai știri. Fusese schimbat postul. Ar fi trebuit să-și închipuie. *Pentru tine nimic nu este cum a fost...*

Cîteva cuvinte rostite la radio îi atraseră atenția. Se întoarse repede în scaun, vărsîndu-și o parte din băutură pe pantaloni.

–... poliția a delimitat prin cordoane intrările în hotel. Reporterul nostru, Richard Dunlop, se află la fața locului,

solicitîndu-ne legătura prin stația noastră de teren. Ești în emisie, Richard. Ce ai aflat?

Se auziră paraziții care bruiau, urmați de vocea agitată a unui crainic.

– Numele bărbatului era Peter Baldwin, John. Era englez. Sosise ieri, sau cel puțin atunci s-a semnat în registrul de la St. Regis; poliția se află în legătură cu liniile aeriene pentru alte informații. Din ce se știe pînă acum, venise în concediu. Pe cartea de vizită de la recepție nu era trecut numele nici unei companii.

– Cînd au descoperit cadavrul?

– Cam cu o jumătate de oră în urmă. Un tehnician de la întreținere a urcat la cameră ca să verifice telefonul și l-a găsit pe domnul Baldwin întins pe pat. Zvonurile care circulă pe-aici sînt îngrozitoare și nici nu mai știi ce să crezi, dar lucrul care e pus în evidență e metoda de ucidere. Pare-se că a fost urîtă, brutală. Se spune că Baldwin a fost strangulat. Cu o sîrmă care i-a fost trecută prin gît. O cameristă isterică de la etajul patru a fost auzită spunîndu-le printre țipete polițiștilor că prin cameră era plin de ....

– Mobilul a fost jaful? întrerupse crainicul din studioul central, pentru a nu leza sensibilitatea ascultătorilor.

– N-am fost în stare să stabilim acest lucru. Polițiștii nu fac nici un fel de declarații. Am înțeles că așteaptă să vină cineva de la consulatul britanic.

– Mulțumesc, Richard Dunlop. Rămînem în legătură. Acesta a fost Richard Dunlop de la hotelul St. Regis, din Fifty-fifth Street, Manhattan. Recapitulînd, o crimă brutală a avut loc într-unul din cele mai selecte hoteluri din New York în această dimineață. Un englez pe nume Peter Baldwin...

Holcroft țîșni de pe scaun, se îndreptă cu mișcări dezordonate spre radio și-l închise. Rămase în picioare deasupra lui, respirînd accelerat. Nu voia să recunoască față de sine că auzise ce auzise. Nu era nimic la care să se fi gîndit cu adevărat; pur și simplu, nu era posibil.

Dar iată că *era* posibil. Era ceva adevărat; se întîmplase. Era vorba de moarte. Demenții de acum treizeci de ani nu erau nici caricaturi, nici personaje de melodramă. Erau ucigași nemiloși. Și nu știau de glumă absolut deloc.

Peter Baldwin, Esq., îi spusese să anuleze operațiunea Geneva. Baldwin se amestecase în împlinirea visului, a testamentului. Și acum iată că murise, ucis brutal cu o sîrmă care-i străpunsese gîtul.

Făcînd eforturi, Noel se întoarse la scaun și se așeză. Își ridică paharul la buze și trase cîteva înghițituri mari de whisky; băutura nu avu nici un efect asupra lui. Atîta doar că zvîcnirile puternice din piept i se accelerară.

O aprindere a chibritului! De cealaltă parte a curții, la fereastră! Uite-o! Femeia blondă se ghicea în spatele perdelelor simple, într-o lumină slabă. Se uita încoace, se uita la *el!* Se ridică de pe scaun, atras spre fereastră ca și cum ar fi fost hipnotizat, stînd cu fața la cîțiva centimetri de geam. Femeia dădu din cap; începuse *să dea încet din cap!* Îi spunea ceva. Îi spunea că lucrurile pe care le vedea erau adevărate!

... *Femeia blondă despre care vorbiți era doamna Palatyne. A murit acum o lună.*

Silueta unei femei moarte se afla în dreptul unei ferestre, înconjurată de beznă, și-i trimitea un mesaj îngrozitor. Oh, Doamne, simțea cum începe să-și piardă *mințile*!

Telefonul sună; zgomotul îl înspăimîntă. Își ținu respirația și se apropie rapid de aparat; nu putea să-l lase să mai sune o dată. Efectul lui asupra liniștii din jur era cumplit.

– Domnule Holcroft, sînt centralista de la convorbiri internaționale. Aveți legătura cu Zürichul...

Noel ascultă neîncrezător vocea mohorîtă și cu accent care vorbea din Elveția. Bărbatul de la capătul celălalt al firului era directorul sucursalei din Zürich a lui Grande Banque de Genève. Era un *directeur*, spuse de două ori, ca pentru a-și sublinia poziția.

– Sîntem profund mîhniți, domnule Holcroft. Știam că Herr Manfredi nu se simțea bine dar n-am crezut că boala dînsului s-a agravat atît de mult.

– Ce tot vorbiți? Ce s-a întîmplat?

– O boală incurabilă îi afectează pe oameni în mod diferit. Colegul nostru era un bărbat plin de viață, energic, iar cînd asemenea oameni nu mai pot da randamentul obișnuit, de multe ori sînt cuprinși de disperare și cad victimă unor accentuate stări depresive.

– Ce s-a *întîmplat*?

– S-a sinucis, domnule Holcroft. Herr Manfredi nu și-a putut suporta propria neputință.

– *Sinucis*?

– N-are nici un rost să nu vă spunem adevărul. Ernst s-a aruncat de la fereastra hotelului. Din fericire, s-a terminat imediat. La ora zece, La Grande Banque își va întrerupe toate activitățile pentru un minut de reculegere.

– O, *Dumnezeule*...

– Oricum, conchise vocea din Zürich, toate conturile de care Herr Manfredi s-a ocupat personal vor intra pe mîini la fel de capabile. Ne așteptăm sincer ca...

Noel închise telefonul, întrerupîndu-l pe bărbat la jumătate. *Conturile... vor intra pe mîini la fel de capabile.* Lucrurile decurgeau normal; un om era ucis, dar afacerile bancherilor din Elveția nu puteau fi întrerupte. Iar omul chiar *fusese* ucis.

Ernst Manfredi nu se *aruncase* pe fereastră la Zürich. *Fusese aruncat.* Asasinat de oamenii din Wolfsschanze.

Pentru numele lui Dumnezeu, *de ce*? Pe urmă Holcroft își aminti. Manfredi îi trimisese la plimbare pe oamenii din Wolfsschanze. Îi spusese lui Noel că acele amenințări macabre nu aveau nici o noimă, că erau o încercare a unor bătrîni bolnavi și chinuiți de a găsi o compensație.

Asta fusese greșeala lui Manfredi. Fără îndoială că le povestise asociaților, celorlalți directori de la Grande Banque, despre scrisoarea ciudată care îi fusese adusă cu sigiliile de

ceară intacte. Poate că rîsese de oamenii din Wolfsschanze chiar în prezența lor.

Chibritul! Licărul de lumină! În cealaltă parte a curții femeia de la fereastră dădea din cap! Încă o dată – ca și cum i-ar fi citit gîndurile – îi confirma adevărul. O femeie moartă îi spunea că avea dreptate!

Ea se întoarse și plecă; lumina de la fereastră se stinse.

– Întoarce-te! *Întoarce-te!* țipă Holcroft, cu mîinile lipite de geam. *Cine* ești de fapt?

Telefonul aflat sub el zbîrnîi. Noel se uită la el ca la un lucru îngrozitor aflat într-un loc neobișnuit. Tremurînd, ridică receptorul.

– Domnule Holcroft, sînt Jack. *Cred* că știu ce dracu' s-a întîmplat la dumneavoastră în apartament. Adică nu m-am gîndit pînă acum, dar adineauri mi-a trecut prin cap chestia asta.

– Ce anume?

– Acum două seri au venit doi tipi. Lăcătuși. Domnul Silverstein, de la dumneavoastră de pe etaj, voia să-și schimbe încuietoarea. Louie mi-a povestit și am crezut că era totul în regulă. Pe urmă am început să mă gîndesc. De ce or fi venit seara? Mă rog, cu toate orele lor suplimentare, de ce n-au venit în timpul zilei? Așa că l-am sunat pe Louie acasă. Mi-a spus că au venit *ieri*. Și-atunci cine dracu' erau tipii ăilalți?

– Îți aduci aminte ceva despre ei?

– Păi cum naiba să nu-mi aduc! Mai ales despre unu' din ei. Îți sărea în ochi și dintr-un puhoi de lume la Garden*! Avea...

La capătul celălalt al firului se auzi un sunet neașteptat și puternic.

Un foc de armă!

Pe urmă se auzi zgomotul unui obiect care cade. Telefonul din hol fusese scăpat pe jos!

* Madison Square Garden, cea mai mare sală a sporturilor din New York (n.tr.).

Noel trînti receptorul și alergă la ușă, deschizînd-o cu atîta forță încît se lovi de o schiță înrămată de pe perete, spărgîndu-i sticla. Nu mai avea timp să aștepte liftul. Coborî scările în goană, cu mintea golită de idei, temîndu-se să gîndească, atent doar la viteză și la menținerea echilibrului, sperînd din suflet că n-o să se împiedice de trepte. Ajunse la parter și dădu buzna pe ușa dinspre hol.

Privirea lui era cea a unui om șocat. Ireparabilul se produsese. Jack portarul era întins cu fața în sus pe scaun iar sîngele i se revărsa din gît, unde fusese împușcat.

Se amestecase! Fusese pe punctul de a-l identifica pe unul din oamenii din Wolfsschanze, iar pentru asta fusese ucis.

Baldwin, Manfredi... un portar nevinovat. Morți... *toți cei care se vor amesteca vor fi ei înșiși opriți... Oricine îți va sta în cale, încercînd să te facă să renunți sau să te înșele... va fi eliminat.*

...la fel ca tine și ai tăi, de vei șovăi. Sau de vei da greș.

Manfredi îl întrebase dacă avea într-adevăr de ales. Acum nu mai avea.

Moartea îl înconjurase și stătea la pîndă.

5

Althene Holcroft se aşeză la masa de lucru din birou şi fixă cu privirea cuvintele scrisorii pe care o ţinea în mînă. Trăsăturile colţuroase, săpate parcă în piatră – pomeţii înalţi, nasul acvilin, ochii adînciţi de sub sprîncenele arcuite şi bine conturate – erau la fel de încordate şi rigide ca modul în care stătea pe scaun. Buzele subţiri, aristocratice, erau strînse; respira regulat, dar răsuflarea era prea controlată şi prea adîncă pentru a fi normală. Citise scrisoarea lui Heinrich Clausen, ca şi cum ar fi studiat un raport statistic care contrazicea anumite informaţii considerate a fi incontestabile.

În cealaltă parte a camerei, Noel stătea în dreptul unei ferestre arcuite care dădea spre gazonul şi grădinile ce se întindeau în spatele casei din Bedford Hills. O parte din tufele de arbuşti erau acoperite cu pînză de sac; aerul era rece, iar gerul dimineţii producea ici şi colo petice de un cenuşiu deschis în iarba verde. Holcroft se întoarse de la priveliştea de afară şi îşi privi mama, încercînd cu disperare să-şi ascundă teama şi să-şi stăpînească tremuratul care îl cuprindea cînd se gîndea la lucrurile întîmplate noaptea trecută. Nu-şi putea îngădui ca teroarea pe care o simţea să fie observată de mama lui. Se întrebă la ce se gîndea ea, ce amintiri fuseseră trezite la viaţă la vederea cuvintelor scrise de mînă, cu cerneală albastră, de un bărbat pe care cîndva îl

iubise iar pe urmă ajunsese să-l disprețuiască. Indiferent la ce se gîndea, erau lucruri care aveau să rămînă secrete pînă cînd va hotărî de bună voie să vorbească. Althene comunica doar în măsura în care avea ceva de spus din proprie inițiativă.

Păru a-i prinde privirea și-și ridică ochii spre ai lui dar numai pentru o fracțiune de secundă. Reveni asupra scrisorii, zăbovind încă o clipă ca să dea de pe frunte o șuviță rebelă din părul cărunt care-i încadra chipul. Noel se îndreptă nehotărît spre masa de lucru, uitîndu-se la rafturile bibliotecilor și la fotografiile de pe pereți. Camera era o reflectare a proprietarului, își spuse în gînd. Plăcută, chiar elegantă; în același timp însă, dominată de un evident spirit activ și întreprinzător. Fotografiile înfățișau bărbați și femei la vînătoare călare, navigînd pe timp urît, făcînd schi prin zăpada de la munte. Era un lucru imposibil de negat: exista un curent subteran de masculinitate în această cameră foarte feminină. Era biroul mamei ei, sanctuarul unde se întorcea cînd voia să chibzuiască în liniște. Dar ar fi putut aparține și unui bărbat.

Se așeză pe scaunul din piele din fața mesei de lucru și-și aprinse o țigară cu o brichetă Colibri de aur, cadou de rămas bun al unei tinere doamne care se mutase de la el din apartament cu o lună în urmă. Mîna îi tremură din nou; strînse bricheta cît putu de tare.

– E un obicei îngrozitor, spuse Althene, fără să-și ridice ochii de pe scrisoare. Am crezut c-o să renunți.

– Am și făcut-o. De cîteva ori.

– Asta a spus-o Mark Twain. Măcar fii original.

Holcroft se foi pe scaun, simțindu-se încurcat.

– Ai citit-o deja de cîteva ori. Ce crezi?

– Nu *știu* ce să cred, spuse Althene, punînd scrisoarea în fața ei pe masă. El a scris-o; e caligrafia lui, felul lui de a se exprima. Arogant chiar și cînd avea remușcări.

– Deci ești de acord că e vorba de remușcări?

– Așa s-ar părea. La prima vedere, în orice caz. Ar trebui să știu mult mai multe. Am o serie de întrebări față de această

inițiativă financiară extraordinară. E ceva imposibil de conceput.

– Întrebările atrag după sine întrebări, mamă. Oamenii din Geneva nu vor așa ceva.

– Are vreo importanță ce vor? Din cîte-am înțeles de la tine, deși nu mi-ai spus tot, ți se cere să renunți la un minimum de șase luni din viață și probabil că și la multe altele.

Noel se simți din nou stînjenit. Se hotărîse să nu-i arate documentul emis de La Grande Banque. Dacă insista totuși să-l vadă, i-l putea aduce oricînd. Dacă nu, era în regulă; cu cît știa mai puțin, cu atît era mai bine. Trebuia s-o apere de oamenii din Wolfsschanze. N-avea nici cea mai mică îndoială că Althene ar fi dispusă să se amestece.

– Nu ți-am ascuns nimic esențial, spuse el.

– N-am spus asta. Am spus că nu mi-ai comunicat tot. Te referi la un bărbat din Geneva căruia nu vrei să-i dezvălui identitatea; vorbești despre niște condiții pe care le descrii pe jumătate, despre copiii mai mari din două familii pe care nu vrei să le numești. Omiți o mulțime de lucruri.

– Pentru binele tău.

– E drăguț din partea ta dar și jignitor, dacă luăm în considerare scrisoarea.

– N-am vrut să fiu nici una, nici alta, spuse Holcroft aplecîndu-se în față. Nimeni nu vrea ca acel cont bancar să aibă vreo legătură cu tine, oricît ar fi de mică. Ai citit scrisoarea; știi la ce se referă conținutul. Mii și mii de oameni, sute de milioane de dolari. N-ai de unde să știi cine te-ar putea considera *pe tine* vinovată. Ai fost soția care i-a spus adevărul; l-ai părăsit fiindcă a refuzat să-l accepte. Cînd în cele din urmă și-a dat seama că lucrurile pe care i le-ai spus erau *într-adevăr* reale, a făcut ce-a făcut. Poate că anumiți oameni gata să te ucidă pentru asta sînt încă în viață. Nu vreau să te las să-ți asumi un asemenea risc.

– Am înțeles.

Althene rosti aceste cuvinte lungind fiecare silabă, repetîndu-le apoi în timp ce se ridică de pe scaun și străbătu încet camera, îndreptîndu-se spre fereastra boltită.

– Ești sigur că asta a fost îngrijorarea pe care au exprimat-o oamenii din Geneva?

– Da, ei... el așa a lăsat să se înțeleagă.

– Bănuiesc că n-a fost singura îngrijorare.

– Nu.

– Să mă gîndesc la alta?

Noel adoptă o ținută rigidă. Nu pentru că ar fi subestimat inteligența memei sale – rareori se întîmplase să facă așa ceva – dar, ca de obicei, se enerva cînd ea spunea unele lucruri cu voce tare înainte să apuce el s-o facă.

– Cred că e limpede, spuse el.

– Zău? făcu Althene, întorcîndu-se de la fereastră și privindu-l.

– E trecută în scrisoare. Dacă sursele acelui cont ar fi făcute publice, s-ar ivi probleme de ordin juridic. S-ar intenta acțiune împotriva lui în tribunalele internaționale.

– Da, spuse mama lui uitîndu-se în altă parte. Atunci e limpede. Mă mir că ți s-a dat voie să-mi spui ceva.

Noel se lăsă în scaun temător, neliniștit din cauza cuvintelor Althenei.

– De ce? Chiar ai vrea să faci ceva?

– E tentant, răspunse ea, continuînd să se uite pe geam. Nu cred că omul reușește vreodată să-și înfrîngă dorința de a lovi la rîndul lui, de a da în ceva sau în cineva care i-a provocat dureri mari. Chiar și atunci cînd rana cu care te-ai ales ți-a schimbat viața în bine. Și, slavă Domnului, a mea – a noastră – s-a schimbat. Din iadul pe pămînt la un gen de fericire pe care renunțasem să-l mai caut.

– Tata? întrebă Noel.

Althene se întoarse.

– Da. A riscat mai mult decît o să-ți poți închipui vreodată ca să ne apere. Eram cea mai mare proastă din lume,

iar el ne-a acceptat pe mine proasta și pe copilul meu. Nu ne-a dăruit numai dragoste, ci ne-a redat viața. În schimb a cerut doar dragoste.

– Lucru pe care i l-ai dat.

– Și o să i-l dau pînă o să mor. Richard Holcroft este așa cum mi l-am închipuit cîndva pe Heinrich Clausen. M-am înșelat amarnic... Faptul că Heinrich a murit de atît de mulți ani nu mi se pare că ar avea vreo importanță; ura nu va dispărea. Vreau să lovesc și eu la rîndul meu.

Noel își păstră aceeași voce calmă. Trebuia să-și țină mama cît mai departe de asemenea gînduri; supraviețuitorii din Wolfsschanze n-aveau s-o lase să trăiască.

– Ar însemna că-l lovești pe omul de care îți aduci aminte, nu de cel care a scris scrisoarea. Poate că lucrurile pe care le-ai văzut în el la început chiar au existat. Iar la sfîrșit s-a și folosit de ele.

– Asta ar fi o mîngîiere, nu?

– Cred că este adevărat. Omul care a scris scrisoarea aceea nu mințea. Era chinuit de durere.

– A fost o durere meritată, a provocat atîta nenorocire la rîndul lui; a fost cel mai nemilos om pe care l-am cunoscut. Dar, în aparență, era atît de diferit, animat de atîtea intenții. Și... o, Dumnezeule... cînd te gîndești care îi erau de fapt intențiile!

– S-a schimbat, mamă, o întrerupse Holcroft. La schimbarea asta ai contribuit și tu. La sfîrșitul vieții a vrut doar să ajute la distrugerea a ceea ce tot el a făcut. O și spune: "Greșelile trebuie reparate." Gîndește-te la cîte a făcut – la cîte au făcut toți trei – ca să impună realizarea acestui lucru.

– Nu pot să șterg cu buretele, știu. Tot așa cum nu pot să șterg cu buretele cuvintele. Aproape că-l aud rostindu-le, dar cel care vorbește e un om foarte tînăr. Un tînăr animat de atîtea intenții, alături de o fată foarte tînără și romantică.

Althene se opri, după care vorbi din nou, cu o voce clară.

– De ce mi-ai arătat scrisoarea? De ce mi-ai adus iar aminte de toate astea?

– Fiindcă m-am hotărît să merg mai departe. Asta înseamnă că o să închid biroul, o să călătoresc mult și în cele din urmă o să lucrez în afara Elveției vreo cîteva luni. Așa cum a spus omul din Geneva, n-ai fi acceptat așa ceva fără să pui o mulțime de întrebări. Se temea c-o să afli ceva neplăcut și c-o să faci vreun lucru nesăbuit.

– Punîndu-te în pericol *pe tine*?

– Cred că da. S-a gîndit că ar fi o posibilitate. Spunea că acele amintiri ale tale sînt foarte vii. "De neșters", așa s-a exprimat.

– De neșters, încuviință Althene.

– Din punctul lui de vedere nu existau soluții juridice; era mai bine să se folosească banii conform intenției anunțate. Să se repare acele greșeli.

– Poate că avea dreptate. Dacă lucrul este posibil. Dumnezeu știe cît de mult s-a întîrziat. Cînd se ocupa Heinrich de ceva, rezultatul era de mică valoare și în bună parte fals.

Althene se opri iar chipul i se încordă brusc.

– Tu ai fost singura excepție. Poate că asta e a doua.

Noel se ridică de pe scaun și se apropie de mama lui. Îi puse mîinile pe umeri și o trase spre el.

– Omul acela din Geneva spunea că ești incredibilă. Să știi că ești.

Althene se trase înapoi.

– Chiar așa a spus? Incredibilă?

– Da.

– Ernst Manfredi, șopti ea.

– Îl *cunoști*? întrebă Holcroft.

– E un nume cu care m-am întîlnit cu mulți ani în urmă. Înseamnă că încă trăiește.

Noel nu răspunse la această întrebare.

– Cum de ți-ai dat seama că era el?

– O după-amiază de vară la Berlin. A fost și el acolo. Ne-a ajutat să plecăm. Pe tine și pe mine. Ne-a suit în avion, mi-a dat bani. *Dumnezeule*...

Althene se desprinse din brațele fiului ei și străbătu camera, îndreptîndu-se spre masa de scris.

– Atunci, în după-amiaza aceea, m-a considerat "incredibilă". Mi-a spus că ei or să mă vîneze, că vor să mă găsească. Să ne găsească. A promis că o să facă tot ce-i stă în putință. Mi-a arătat ce să fac, ce să spun. Micul bancher elvețian lipsit de personalitate a fost un uriaș în după-amiaza aceea. Dumnezeule, după toți acești ani...

Noel își privi mama, uluiala sa fiind acum deplină.

– De ce n-a zis nimic? De ce nu mi-a *spus*?

Althene se întoarse, stînd cu fața la fiul ei, dar fără să-l privească. Se uita undeva dincolo de el, văzînd lucruri pe care el nu putea să le vadă.

– Cred că a vrut să aflu singură. În felul ăsta. Nu era genul de om care să-și ceară înapoi datoriile de-a valma, spuse ea scoțînd un oftat. N-o să mă prefac că am pus cruce acestor lucruri. Nu promit nimic. Dacă o să mă hotărăsc să trec în vreun fel la acțiune, o să te previn din timp. Însă deocamdată n-o să mă amestec.

– Asta poate să însemne orice, nu?

– E cel mai bun răspuns pe care pot să ți-l dau. Amintirile acelea sînt într-adevăr de neșters.

– Dar deocamdată n-o să faci nimic?

– Ai cuvîntul meu. Nu mi-l dau ușor și nici nu mi-l iau înapoi ușor.

– Ce-ar trebui să se întîmple ca să te răzgîndești?

– Să dispari tu, de exemplu.

– Ținem legătura.

Althene Holcroft își privi fiul ieșind din cameră. Chipul ei – atît de încordat și de rigid cu doar cîteva clipe în urmă – era destins. Buzele sale subțiri schițară un zîmbet; ochii mari

erau gînditori, expresia lor sugerînd o mulţumire mută şi tărie.

Întinse mîna spre telefonul de pe masă, apăsă singurul buton marcat cu O şi după cîteva secunde vorbi.

– Centrala internaţională, vă rog. Aş dori o convorbire în Elveţia, la Geneva.

Avea nevoie de un motiv plauzibil din punct de vedere profesional ca să închidă Holcroft Incorporated. Nu puteau fi puse întrebări de profunzime. Supravieţuitorii din Wolfsschanze erau ucigaşi pentru care întrebările erau imediat interpretate drept amestec. Trebuia să dispară în mod legitim... Dar *nu* puteai să dispari efectiv în mod legitim; puteai să găseşti explicaţii plauzibile care să creeze impresia de legitimitate.

Impresia de legitimitate.

Sam Buonoventura.

Asta nu însemna că Sam nu era legitim. Era. Era unul din cei mai buni ingineri-constructori din branşă. Dar Sam mersese atît de mult unde îl ducea instinctul încît începuse să devină vulnerabil. Era un hoinar de profesie, în vîrstă de cincizeci de ani, care absolvise City College venind de pe Tremont Avenue, din Bronx, şi care descoperise o viaţă plină de satisfacţii imediate undeva în ţările calde.

O scurtă perioadă de stagiu în The Army Corps of Engineers îl convinsese pe Buonoventura că există o lume mai blîndă şi mai generoasă în afara graniţelor Statelor Unite, de preferinţă la sud de bancurile de corali de pe coasta californiană a Floridei. Trebuia doar să fii bun bun într-o meserie care făcea parte dintr-o altă meserie mai cuprinzătoare, în care se investeau mari sume de bani. Iar în anii '50 şi '60 explozia construcţiilor din America Latină şi din Caraibe era de aşa natură încît părea creată special pentru cineva ca Sam. Îşi făuri în rîndul mai multor corporaţii şi guverne reputaţia unui tiran al construcţiilor, care făcea pe teren exact ceea ce-şi propunea.

Odată studiate proiectele, mîna de lucru și bugetul, dacă Sam le spunea șefilor lui că un hotel, un aeroport sau un baraj puteau fi date în folosință după un anumit interval de timp, rareori se întîmpla să aibă o marjă de eroare mai mare de patru la sută. Era de asemenea partenerul ideal al arhitecților, asta însemnînd că nu se considera el însuși arhitect.

Noel lucrase cu Buonoventura în două ocazii în afara țării, prima dată în Costa Rica, unde, dacă n-ar fi fost Sam, Holcroft și-ar fi pierdut viața. Inginerul insistase ca arhitectul politicos și îngrijit venit din zona selectă a Manhattan-ului să învețe să mînuiască și un pistol, nu doar o pușcă de vînătoare de la Abercrombie & Fitch. Construiau un nou sediu al poștei undeva în hinterland, la o mare distanță de barurile hotelurilor Plaza și Waldorf, ca și de San José. Arhitectul apreciase drept ridicole antrenamentele de la sfîrșit de săptămînă, dar în virtutea politeții se supusese. În virtutea politeții și a vocii tunătoare a lui Buonoventura.

Oricum, la sfîrșitul săptămînii care urmase, arhitectul avusese ocazia să fie profund recunoscător. O bandă de hoți coborîse dintre dealuri ca să fure explozibile de construcții. Doi bărbați năvăliseră noaptea în tabără și dăduseră buzna în ghereta lui Noel cînd acesta dormea. Înțelegînd că explozibilele nu erau acolo, unul dintre bărbați ieșise în goană, dîndu-le instrucțiuni pe un ton răstit complicilor.

– *¡Matemos el gringo!**

Numai că *el gringo* știa limba. Pusese mîna pe armă – pistolul pe care i-l dăduse Sam Buonoventura – și-l împușcase pe cel ce se pregătea să-l ucidă.

Sam comentase laconic:

– Prin alte locuri ar trebui să am grijă de tine pentru tot restul vieții.

Noel îl găsi pe Buonoventura prin intermediul unei companii maritime din Miami. Se afla în Antilele Olandeze, în orașul Willemstand, pe insula Curaçao.

* – Să-l omorîm pe străin. (n.tr.).

– Cum naiba o mai *duci*, Noley? strigă Sam la telefon. Doamne, cred că sînt patru-cinci ani de-atunci! Ce-ți mai face mîna cu pistolul?

– N-am mai folosit-o de la *colinas* și nici nu cred c-o s-o mai folosesc. Tu cum te lauzi?

– Mămicile astea au bani de aruncat, așa că stau prin preajmă. Vrei ceva de lucru?

– Nu. Un hatîr.

– S-auzim.

– O să plec din țară cîteva luni cu treburi personale. Vreau un motiv ca să lipsesc din New York, ca să nu fiu de găsit. Un motiv de care să nu se îndoiască nimeni. Am o idee, Sam, și voiam să știu dacă mă poți ajuta s-o pun în practică.

– Dacă ne gîndim amîndoi la același lucru, pot.

Se gîndeau *într-adevăr* la același lucru. Era un procedeu destul de obișnuit ca la proiectele de mare amploare din locuri îndepărtate să fie folosiți arhitecți consultanți, oameni ale căror nume nu apăreau pe organigrame sau pe schițele de proiect dar care își puneau la dispoziție priceperea. În general, această practică era întîlnită în zonele unde angajarea talentelor indigene era o chestiune de mîndrie locală. Bineînțeles, problema care se ivea era că, în destul de multe cazuri, talentele indigene nu aveau o pregătire sau o experiență suficientă. Investitorii evitau riscurile, angajînd meseriași cu înaltă calificare din afară, care corectau și îndreptau munca localnicilor, supraveghind proiectele pînă la realizarea lor integrală.

– Ai vreo sugestie? întrebă Noel.

– Cum dracu' să n-am. Alege una dintr-un număr de șase țări subdezvoltate. Africa, America de Sud, chiar și vreo insulă de-aici din Antile sau din Granada. Experții străini se adună ca muștele, dar localnicii au încă sensibilitatea lor. Posturile de consultanți sînt ținute deoparte, fără să se facă tam-tam; e din ce în ce mai mult de lucru.

– Nu vreau o slujbă, Sam. Vreau un paravan. Un loc pe care să pot să-l indic, cineva de care să pot pomeni și care să mă confirme.

– De ce n-aş fi eu? O să rămîn îngropat în capătul ăsta de lume cea mai mare parte a anului. Poate chiar mai mult. Mai am două porturi pentru ambarcaţiuni şi un iaht-club cu tot dichisul după ce termin hotelul. Eu sînt omul care-ţi trebuie, Noley.

– Asta şi speram.

– Asta mi-am şi închipuit. O să-ţi trimit toate datele iar tu spune-mi unde să dau de tine în cazul că vreunuia din amicii tăi din înalta societate îi vine-n gînd să dea vreun ceai în cinstea ta.

Pînă miercuri, Holcroft îşi plasă cei doi proiectanţi şi secretara, găsindu-le alte posturi. Aşa cum bănuise, nu-i fusese greu; erau oameni de nădejde. Vorbi de paisprezece ori la telefon cu şefii de proiect de la companiile unde trimisese schiţe de plan, aflînd cu mirare că, din cele paisprezece liste, se afla pe primul loc în opt. Opt! Dacă ar fi reuşit cu toate, ar fi avut cîştiguri mai mari decît în ultimii cinci ani la un loc.

Dar nu două milioane de dolari; cifra asta îi rămăsese întipărită în minte. Şi chiar dacă n-ar fi existat, erau oricum supravieţuitorii din Wolfsschanze.

Serviciul telefonic primi instrucţiuni precise. În acest moment, Holcroft Incorporated nu era disponibil pentru proiecte arhitectonice. Compania era implicată într-o operaţiune de mare amploare într-o zonă îndepărtată a globului. Dacă solicitantul doreşte să-şi dea numele şi numărul de telefon...

Pentru cei care cereau informaţii suplimentare, fu înfiinţată o căsuţă poştală în Curaçao, în Antilele Olandeze, pe numele Sam Buonoventura, Limited. Iar puţinii clienţi care insistau să li se dea şi un număr de telefon îl primeau pe cel al lui Sam.

Noel aranjase cu Buonoventura să-l sune o dată pe săptămînă; acesta urma să procedeze la fel cu serviciul telefonic.

Vineri dimineața avea deja un sentiment de neliniște față de hotărîrea luată. Părăsea o grădină pe care o cultivase ca să intre într-o pădure necunoscută.

Pentru tine nimic nu este cum a fost. Nimic nu mai poate fi la fel.

Și dacă nu putea să-i găsească pe copiii lui von Tiebolt? Dacă muriseră și fuseseră îngropați într-un cimitir brazilian? Dispăruseră cu cinci ani în urmă în Rio de Janeiro; ce-l putea face să creadă că avea să-i determine să reapară? Iar dacă nu reușea, oare supraviețuitorii din Wolfsschanze aveau să lovească? Se temea. Dar teama nu pusese stăpînire chiar pe tot, își spuse Holcroft, îndreptîndu-se spre intersecția dintre Seventy-third Street și Third Avenue. Existau metode de strunire a fricii. Putea să ducă documentul de la Geneva autorităților, Departamentului de Stat și să le spună ce știa despre Peter Baldwin, Ernst Manfredi și un portar pe nume Jack. Putea să dea în vileag furtul în stil mare de acum treizeci de ani și mii de oameni din toată lumea vor veghea bucuroși să nu i se întîmple nimic.

Asta era lucrul cel mai rezonabil, numai că într-un fel rațiunea și auto-apărarea nu erau atît de importante. Cel puțin nu acum. Cu treizeci de ani în urmă un om se chinuise cumplit. Iar omul acela era rațiunea lui de a fi.

Opri un taxi, pradă unei idei ciudate despre care știa că se afla undeva într-un cotlon al propriei imaginații. Era acel "altceva" care-l făcuse să intre în pădurea necunoscută.

Își asuma o vină care nu-i aparținea. Lua asupra sa păcatele lui Heinrich Clausen.

Greșelile trebuie reparate.

– Pe Fifth Avenue numărul 630, vă rog, îi spuse șoferului cînd se urcă în taxi.

Era adresa consulatului brazilian.

Vînătoarea începuse.

6

– Dați-mi voie să vă înțeleg exact, domnule Holcroft, spuse atașatul vîrstnic, rezemîndu-se de spătarul scaunului. Afirmați că vreți să localizați o familie, dar nu sînteți dispus să-i dați numele. Îmi spuneți că această familie a imigrat în Brazilia cîndva în decursul anilor '40 și că, potrivit celor mai recente informații, a dispărut cu cîțiva ani în urmă. Așa este?

Noel observă expresia uimită de pe chipul atașatului și pricepu. Poate că era un joc nesăbuit, însă era singurul pe care Holcroft știa să-l joace. N-avea de gînd să rostească numele lui von Tiebolt înainte de a ajunge în Brazilia; n-avea de gînd să dea nimănui ocazia să complice o căutare care de la bun început avea suficiente neajunsuri. Zîmbi binevoitor.

– N-am spus chiar asta. Am întrebat cum ar putea fi găsită o asemenea familie în împrejurările de care am pomenit. N-am spus că eu sînt cel care o caută.

– Atunci e o întrebare ipotetică? Sînteți ziarist?

Holcroft cîntări întrebarea diplomatului de duzină. Ce simplu ar fi să spună da; ce explicație convenabilă pentru întrebările pe care o să le pună *el* mai tîrziu.

Pe de altă parte, în cîteva zile o să meargă cu avionul la Rio de Janeiro. Urma să completeze un buletin de imigrare, poate că și o viză; nu știa precis. Un răspuns mincinos dat acum ar putea deveni o problemă mai tîrziu.

– Nu, arhitect.

Ochii ataşatului îi trădară surprinderea.

– Atunci bineînţeles că o să vizitaţi şi Brasília. E o capodoperă.

– Mi-ar plăcea foarte mult.

– Vorbiţi portugheza?

– Puţină spaniolă. Am lucrat în Mexic. Şi în Costa Rica.

– Dar ne abatem de la subiect, spuse ataşatul, aplecîndu-se în scaun. V-am întrebat dacă sînteţi ziarist şi aţi ezitat. Aţi fost tentat să răspundeţi afirmativ fiindcă e mai profitabil. Sincer să fiu, asta mă face să cred că, într-adevăr, dumneavoastră sînteţi cel care caută această familie dispărută. N-ar fi mai bine să-mi spuneţi şi restul?

Dacă va fi nevoie să mai şi mintă în timpul căutării prin această pădure necunoscută, îşi spuse Holcroft, ar trebui să înceapă prin a-şi analiza răspunsurile simple. Lecţia numărul unu: pregătirea.

– Nu prea sînt multe de spus, rosti el stînjenit. Fac o călătorie în ţara dumneavoastră şi i-am promis unui prieten că o să-i caut pe aceşti oameni pe care el i-a cunoscut cu mult timp în urmă.

Era o variaţiune pe tema adevărului şi era chiar bunicică, îşi spuse Holcroft. Poate că de aceea fusese în stare s-o ofere cu atîta convingere. Lecţia numărul doi: fundamentează-ţi minciuna pe un fapt adevărat.

– Şi totuşi, acel... *prieten* al dumneavoastră a încercat chiar el să-i repereze şi n-a reuşit.

– A încercat de la mii de mile distanţă. Nu e acelaşi lucru.

– Cred şi eu că nu e. Deci, din cauza distanţei şi fiindcă prietenul dumneavoastră se teme de... hai să le zicem... complicaţii, preferaţi să nu dezvăluiţi numele familiei.

– Aşa este.

– Nu, nu este aşa. Ar fi extrem de simplu ca un avocat să solicite prin cablu nişte informaţii de dosar confidenţiale de

la o firmă similară din Rio de Janeiro. Se practică la tot pasul. Familia pe care prietenul dumneavoastră vrea s-o găsească nu se află în nici un fel de evidență, aşa că *prietenul* vrea să-i descoperiţi dumneavoastră.

Ataşatul zîmbi şi dădu din umeri, ca şi cum ar fi predat o lecţie elementară de aritmetică.

Noel îl privi pe brazilian cu o iritare crescîndă. Lecţia numărul trei: nu cădea în cursă din cauza unor concluzii corecte rostite din întîmplare.

– Ştiţi ceva? spuse el. Sînteţi o persoană foarte dezagreabilă.

– Îmi pare rău că gîndiţi în felul ăsta, replică sincer ataşatul. Vreau să vă fiu de ajutor. Ăsta-i rostul meu aici. V-am vorbit astfel dintr-un motiv foarte precis. Nu sînteţi primul şi, slavă Domnului, n-o să fiţi nici ultimul care caută oameni ajunşi în ţara mea "în decursul anilor '40". Sînt sigur că nu e nevoie să vă spun mai mult. Marea majoritate a acestor oameni au fost germani iar mulţi dintre ei au adus în Brazilia mari sume de bani, transferate prin intermediul unor persoane compromise din ţările neutre. Ceea ce vreau să vă spun sună foarte simplu. Aveţi grijă. Oamenii de genul celor de care vorbiţi nu dispar fără motiv.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Sînt nevoiţi, domnule Holcroft. *Au fost* nevoiţi. Lăsînd la o parte tribunalele de la Nürnberg şi vînătorii israelieni, mulţi posedau fonduri – în unele cazuri, averi – care fuseseră furate de la popoarele cucerite, de la instituţiile lor, adeseori chiar de la guvernele lor. Aceste fonduri ar putea fi reclamate.

Noel îşi încordă muşchii stomacului. Exista *într-adevăr* o legătură – abstractă, chiar înşelătoare în aceste împrejurări, dar exista. Familia von Tiebolt fusese implicată într-un furt atît de mare şi de complex încît scăpase tuturor evidenţelor contabile. Dar era imposibil ca acesta să fie motivul pentru care dispăruse. Lecţia numărul patru: fii pregătit pentru

coincidențele surprinzătoare, oricît ar fi de forțate; fii pregătit să-ți ascunzi reacțiile.

– Nu cred că familia ar putea fi implicată în ceva de acest gen, spuse el.

– Dar bineînțeles că nu puteți fi sigur, din moment ce știți atît de puține lucruri.

– Să zicem că sînt sigur. Tot ce vreau să știu e cum să încerc să dau de ei – sau să aflu ce li s-a întîmplat.

– Am amintit de avocați.

– Fără avocați. Sînt arhitect, nu? Avocații sînt dușmanii noștri naturali; ne răpesc cel mai mult timp, spuse Holcroft zîmbind. Ce poate face un avocat pot să fac și eu și încă mai repede. Vorbesc spaniola. O să mă descurc în portugheză.

– Înțeleg.

Atașatul se opri ca să întindă mîna spre o cutie cu trabucuri subțiri aflată pe birou. O deschise și i-o oferi lui Holcroft care clătină din cap.

– Sînteți sigur? Sînt din Havana.

– Sînt sigur. Sînt, de asemenea, în criză de timp.

– Da, știu.

Atașatul luă o brichetă mare de argint de pe birou, o aprinse și inspiră adînc; vîrful trabucului luci. Își ridică brusc ochii spre Noel.

– Nu vă pot convinge să-mi spuneți numele acestei familii?

– Oh, pentru Dumnezeu...

Holcroft se ridică în picioare. Se săturase; o să găsească alte surse.

– *Vă rog*, spuse brazilianul, stați jos, vă rog. Încă un minut sau două. Nu e o pierdere de timp, vă asigur.

Noel sesiză insistența din ochii atașatului. Se așeză.

– Ce este?

– *La comunidad alemana*. Folosesc spaniola pe care o vorbiți atît de bine.

– Comunitatea germană? Există o comunitate germană la Rio, asta vreți să spuneți?

– Da, dar nu e numai geografică. Există şi o zonă periferică – un fel de *barrio* german, dacă vreţi – dar nu la ea mă refer, ci la ceea ce noi numim *la otra cara de los alemanes*. Puteţi să înţelegeţi şi asta?

– "Cealaltă faţă"... ce se află dedesubt, dincolo de suprafaţă... în felul de a fi al germanilor...

– Întocmai. "Faţa nevăzută", cum s-ar spune. Ceea ce-i face să fie aşa cum sînt; ceea ce-i face să comită lucrurile pe care le comit. E important să înţelegeţi.

– Cred că înţeleg. Cred că mi-aţi explicat. Majoritatea erau nazişti care scăpau din cursa întinsă la Nurnberg, aduceau bani ce nu le aparţineau, se ascundeau şi nu-şi dezvăluiau identitatea. Fireşte că aceşti oameni au tendinţa de a fi uniţi.

– Fireşte, spuse brazilianul. Însă aţi fi tentat să credeţi că după atîţia ani asimilarea ar fi mai mare.

– De ce? Dumneavoastră lucraţi aici în New York. Duceţi-vă în Lower East Side, pe Mulberry Street sau în Bronx. Există enclave de italieni, polonezi, evrei. Sînt aici de decenii întregi. Dumneavoastră vorbiţi de douăzeci şi cinci, treizeci de ani. Asta nu înseamnă cine ştie ce.

– Există asemănări, desigur, dar credeţi-mă că nu e acelaşi lucru. Oamenii din New York de care vorbiţi se asociază pe faţă dar îşi poartă moştenirile pe ascuns. În Brazilia nu e aşa. Comunitatea germană pretinde că e asimilată dar nu e. În comerţ, da, însă nu şi în alte privinţe. Există un sentiment predominant de teamă şi mînie. Prea mulţi oameni sînt urmăriţi de prea multă vreme; o mie de identităţi sînt ascunse zilnic de toată lumea. Au propria lor ierarhie. Trei sau patru familii controlează comunitatea; uriaşele lor proprietăţi germanice au împînzit zonele noastre rurale. Bineînţeles că le consideră elveţiene sau bavareze.

Ataşatul se întrerupse încă o dată.

– Începeţi să înţelegeţi ce vă spun? Consulul general nu vrea să recunoască; guvernul ţării mele nu este de acord. Însă

eu mă aflu mult mai jos pe scara ierarhică. Mie îmi revine misiunea. Acum *înțelegeți*?

Noel era nedumerit.

– Sincer să fiu, nu. Nimic din ce mi-ați spus nu mă surprinde. La Nürnberg au fost considerate "crime împotriva umanității". Un asemenea lucru provoacă un mare sentiment de vinovăție iar vinovăția naște teamă. E normal ca acești oameni, aflați într-o țară care nu e a lor, să fie uniți.

– Vinovăția naște *într-adevăr* teamă. Iar teama, la rîndul ei, stîrnește bănuieli. În fine, bănuielile provoacă violență. Asta e lucrul pe care trebuie să-l înțelegeți. Un străin care vine la Rio căutînd niște germani dispăruți se lansează într-o acțiune potențial primejdioasă. *La otra cara de los alemanes.* Se apără unii pe alții.

Atașatul își ridică trabucul.

– Dați-ne numele, domnule Holcroft. Lăsați-ne pe *noi* să-i căutăm pe acești oameni.

Noel îl privi pe brazilian inhalînd fumul prețioasei lui havane. Nu știa precis de ce dar deodată se simți neliniștit. *Nu cădea în cursă din cauza unor concluzii corecte rostite din întîmplare.*

– Nu pot. Cred că exagerați și am convingerea că n-o să mă ajutați.

Se ridică în picioare.

– Foarte bine, spuse brazilianul. O să vă spun ceea ce ați descoperi și singur. Cînd ajungeți la Rio, duceți-vă la Biroul de Imigrări. Dacă aveți nume și date aproximative, poate că o să vă ajute.

– Vă mulțumesc foarte mult, spuse Noel, întorcîndu-se spre ușă.

Brazilianul ieși repede din birou într-o anticameră care servea drept sală de recepții. Un tînăr care stătea într-un fotoliu se ridică imediat în picioare văzîndu-și superiorul.

– Acum poţi să te întorci la tine în birou, Juan.

– Mulţumesc, Excelenţă.

Bătrînul străbătu mai departe camera, trecînd pe lîngă o secretară şi ajungînd la o pereche de uşi duble. Pe partea stîngă se afla marea emblemă cu República Federal de Brasil; în dreapta se găsea o tăbliţă cu litere aurite pe care stătea scris OFICIO DO CONSUL GENERAL.

Consulul general intră într-o altă anticameră mai mică unde se afla biroul secretarei sale. Schimbă cîteva vorbe cu fata şi se îndreptă spre uşa propriului birou.

– Fă-mi legătura cu ambasada. Cu ambasadorul, te rog. Dacă nu e acolo, află unde e. Spune-i că e o problemă confidenţială; o să-şi dea seama dacă poate să vorbească sau nu.

Cel mai important diplomat brazilian din cel mai însemnat oraş al Americii închise uşa, se apropie de masa de lucru şi se aşeză. Luă un teanc de hîrtii stivuite una peste alta. Primele cîteva pagini erau fotocopii ale unor articole de ziar, relatări legate de persoana ucisă în cursa 591 a companiei British Airways de la Londra la New York, precum şi de descoperirea ulterioară a încă două crime la sol. Ultimele două pagini erau cópii ale listei pasagerilor care zburaseră cu avionul respectiv. Diplomatul trecu în revistă numele: HOLCROFT, NOEL., DEP. GENEVA. BA # 577. 0. LON. BA # 591. X. NYC. Privi această informaţie ca şi cum ar fi răsuflat uşurat văzînd că încă era acolo.

Telefonul sună discret iar el ridică receptorul.

– Da?

– Aveţi legătura cu domnul ambasador, domnule.

– Mulţumesc.

Consulul general auzi un ecou, ceea ce însemna că dispozitivul de bruiaj fusese pus în funcţiune.

– Domnule ambasador?

– Da, Geraldo. Ce ai să-mi spui atît de urgent şi confidenţial?

– Acum cîteva minute a fost aici un bărbat care m-a întrebat cum ar putea proceda ca să localizeze o familie din Rio pe care nu fusese în stare s-o descopere prin canalele obişnuite. Îl cheamă Holcroft. Noel Holcroft, un arhitect din New York City.

– Numele nu-mi spune nimic, rosti ambasadorul. Ar trebui să-mi spună?

– Doar dacă aţi citit recent lista pasagerilor din avionul British Airways care a venit de la Londra sîmbăta trecută.

– Cursa 591? întrebă ambasadorul tăios.

– Da. A plecat în dimineaţa aceea de la Geneva prin British Airways şi s-a transferat la Heathrow la 591.

– Iar acum vrea să localizeze nişte oameni din Rio? Cine sînt aceştia?

– A refuzat să spună. Eu am fost "ataşatul" cu care a stat de vorbă, bineînţeles.

– Bineînţeles. Spune-mi totul. O să trimit un mesaj prin cablu la Londra. Crezi că e posibil...? întrebă ambasadorul, oprindu-se.

– Da, spuse încet consulul general. Cred că e foarte posibil să caute familia von Tiebolt.

– Spune-mi totul, repetă bărbatul aflat la Washington. Englezii cred că acele crime au fost opera lui Tinamou.

Noel avu un sentiment de *déja vu* privind în jur în salonul avionului Braniff 747. Culorile erau mai vii, uniformele personalului de zbor aveau o croială mai modernă. În rest, avionul părea identic cu cel al cursei 591 British Airways. Diferenţa era una de atitudine. Acesta era Rio Run, vacanţa lipsită de griji care urma să înceapă în înaltul cerului şi să continue pe plajele Ţărmului de Aur.

Numai că asta n-o să fie vacanţă, îşi spuse Holcroft. În nici un caz! Singurul punct culminant care îi era hărăzit se lega de o descoperire. Descoperirea locului unde se afla sau nu familia von Tiebolt.

Zburau de mai bine de cinci ore. Ciugulise cîte ceva dintr-o mîncare destul de proastă, dormise pe durata unui film și mai prost iar în cele din urmă se hotărîse să meargă în salon.

Se văzuse nevoit să amîne urcarea scărilor. Amintirea a ceea ce se întîmplase cu șapte zile în urmă era încă supărătoare. Incredibilul se produse sub ochii lui; un bărbat fusese ucis la un metru de locul unde stătea el. La un moment dat ar fi putut să-i *atingă* silueta care se zvîrcolea. Moartea se aflase în imediata lui apropiere, o moarte nenaturală, provocată pe cale chimică, prin *stricnină*. Un alcaloid cristalin incolor care provoca crize și dureri insuportabile. De ce se întîmplase? Cine era răspunzător și din ce motiv? Datele erau precise, teoriile – speculative.

Doi oameni se aflaseră în vecinătatea victimei în salonul cursei 591 de la Londra. Oricare dintre ei ar fi putut administra otrava turnînd-o în băutura victimei; se presupunea că așa se și întîmplase. Dar încă o dată, de ce? Potrivit poliției portuare, nu existau dovezi că acei doi bărbați îl cunoșteau pe Thornton. Iar bărbații – presupușii ucigași – fuseseră *și ei* lichidați prin împușcare la sol, într-o cisternă de combustibil. Dispăruseră din avion, din zona de control vamal cu acces interzis, din biroul de verificare și fuseseră la rîndul lor uciși. De ce? De cine?

Nimeni nu putea să răspundă. Doar întrebări. Pe urmă încetaseră și întrebările. Povestea dispăruse din ziare și din reportajele radio și T.V. la fel de spectaculos ca și atunci cînd apăruse, de parcă s-ar fi emis o interdicție de difuzare. Încă o dată, de ce? Încă o dată, cine purta răspunderea?

– Ați cerut whisky cu gheață, nu, domnule Holcroft?

Sentimentul de *déjà vu* era deplin. Cuvintele erau aceleași dar persoana care le rostise era alta. Stewardesa care stătea lîngă el, punînd paharul pe măsuța rotundă din plastic laminat, era atrăgătoare – la fel de atrăgătoare ca stewardesa

din cursa 591. Ochii ei aveau aceeași privire francă pe care își aminti că o observase și la fata de la British Airways. Cuvintele, chiar și folosirea numelui său, erau rostite pe un ton asemănător, doar accentul fiind altul. Lucrurile erau *prea* asemănătoare. Sau poate că vina o purta mintea lui – ochii, urechile, simțurile – preocupată de amintirea a ce se întîmplase cu șapte zile în urmă?

Îi mulțumi stewardesei, aproape temîndu-se să se uite la ea și gîndindu-se că dintr-o clipă în alta o să audă un țipăt lîngă el și o să vadă un bărbat pradă unor chinuri înfiorătoare, zvîrcolindu-se spasmodic și prăbușindu-se peste raftul cu reviste.

Pe urmă Noel își dădu seama de un lucru care nu făcu decît să-i accentueze neliniștea. Stătea exact pe locul pe care îl ocupase și în timpul acelor momente îngrozitoare din cursa 591. Într-un salon construit la fel cu salonul în care se aflase acum o săptămînă. Faptul în sine nu era chiar atît de neobișnuit; prefera poziția aceea și se așeza adeseori acolo. Dar acum lucrul i se părea macabru. Priveliștea care i se oferea era aceeași, iluminatul nu era cu nimic diferit de cel de atunci.

Ați cerut whisky cu gheață, nu, domnule Holcroft?

O mînă întinsă, un chip drăguț, un pahar.

Imagini, sunete.

Sunete. Un rîs răgușit, de bețiv. Un bărbat care consumase prea mult alcool și care își pierduse echilibrul, căzînd pe spate peste marginea scaunului. Însoțitorul lui privindu-și încîntat prietenul care abia se mai ținea pe picioare. Un al treilea bărbat – cel care în cîteva clipe avea să moară – încercînd prea din greu să se distreze și el. Nerăbdător să le facă pe plac, vrînd să se alăture grupului. O stewardesă atrăgătoare care turna whisky, zîmbea, ștergea tejgheaua barului unde din cele două băuturi mai rămăsese una fiindcă cealaltă se vărsase și ocolea în grabă tejgheaua ca să ajute un pasager beat. Al treilea bărbat, nerăbdător, poate

stingherit, vrînd în continuare să se joace cu băieţii, întinzînd mîna după...

Un *pahar. Singurul* pahar! Unicul pahar care rămăsese pe tejgheaua barului.

Al treilea bărbat luase acel pahar!

Era un whisky cu gheaţă. Băutura care trebuia dusă pasagerului care stătea în cealaltă parte a salonului, la măsuţa din plastic laminat. O, *Dumnezeule*! îşi spuse Holcroft, în vreme ce imaginile i se derulau rapid înainte şi înapoi în minte. Băutura de la bar – băutura pe care o consumase un străin pe nume Thornton – îi fusese destinată *lui*!

Strienina fusese pentru *el*! Convulsiile oribile ale agoniei urmau să fie *ale lui*! Moartea trebuia să-l lovească *pe el*!

Îşi coborî ochii spre paharul aflat în faţa lui pe masă; degetele i se încleştaseră pe el.

Aţi cerut whisky cu gheaţă, nu?...

Împinse băutura într-o parte. Deodată simţi că nu mai poate sta la masa aceea, că nu mai poate rămîne în salon. Trebuia să plece; trebuia să se silească să-şi alunge imaginile din minte. Erau prea clare, prea adevărate, prea oribile.

Se ridică de pe scaun şi se îndreptă rapid şi nesigur spre scări. Rîsetele beţivilor apăreau şi dispăreau pe fondul unui implacabil ţipăt de groază care prevestea moartea neaşteptată. Nimeni nu putea auzi sunetele acelea dar îi bubuiau în minte.

Coborî şovăitor scara în spirală şi ajunse dedesubt. Lumina era slabă; cîţiva pasageri citeau, ţinîndu-şi aprinse veiozele de dimensiuni reduse, dar majoritatea dormeau.

Noel era buimăcit. Zgomotul pe care îl auzea ca pe nişte lovituri de ciocan nu voia să înceteze, imaginile nu voiau să dispară. Simţi nevoia să vomite, să elimine teama care i se cuibărise în stomac. Unde era toaleta? La bucătărie... dincolo de bucătărie? Dincolo de draperii; asta era. Sau nu era? Dădu draperiile în lături.

Deodată privirea îi fu atrasă undeva jos în dreapta, la locul din faţă din a doua despărţitură a avionului 747. Un

bărbat se mişcase în somn. Un bărbat solid al cărui chip îl mai văzuse cîndva. Nu-şi amintea unde dar era sigur. O faţă schimonosită de panică, trecînd în goană pe lîngă el, asemănătoare cu a lui. Ce găsise la faţa aceea? Ceva care făcuse o impresie de scurtă durată dar puternică. *Ce* anume?

Sprîncenele; asta era! Sprîncene groase, un păr încîlcit, un amestec ciudat de alb şi negru. Sprîncene cărunte; *unde* le văzuse? De ce vederea acelor sprîncene frapante într-un mod atît de straniu declanşa amintirile confuze ale unui alt act de violenţă? *Unde* le văzuse? Nu-şi putea aduce aminte şi fiindcă nu era în stare simţea cum îi năvăleşte sîngele în cap. Bubuiturile crescură în intensitate; tîmplele îi zvîcneau.

Brusc, bărbatul cu sprîncene stufoase se trezi, dîndu-şi seama cine ştie cum că era privit. Ochii lor se întîlniră; recunoaşterea fu deplină.

Iar în recunoaşterea aceea îşi făcuse loc violenţa. Dar a *cui? Cînd? Unde*?

Holcroft dădu din cap stînjenit, incapabil să gîndească. Durerea din stomac era ascuţită de parcă ar fi fost produsă de un cuţit; sunetele pe care le auzea în minte deveniseră acum adevărate tunete. Pentru o clipă uită unde se afla; apoi îşi aminti, iar imaginile reveniră. Secvenţele şi sunetele unei crime care, dacă nu ar fi intervenit un accident, i-ar fi luat viaţa.

Trebuia să se întoarcă la locul lui. Trebuia să se stăpînească, să oprească durerea, tunetele şi bătăile puternice din piept. Se întoarse şi trecu repede dincolo de draperii şi de bucătărie, ajungînd la intervalul care ducea la locul pe care-l ocupa.

Se aşeză în semiîntuneric, recunoscător fiindcă nu se afla nimeni lîngă el. Îşi lăsă cu toată forţa capul pe spătarul fotoliului şi închise ochii, încercînd să se concentreze şi să-şi alunge din minte imaginea cumplită a unui chip grotesc care ţipa în ultimele clipe ale vieţii. Dar nu reuşi.

Chipul acela se transforma în propriul *lui* chip.

După aceea trăsăturile își pierdură conturul, ca și cum figura ar fi dispărut, pentru a se recompune imediat. Chipul care se ivi acum nu era unul pe care să-l recunoască. O figură ciudată, colțuroasă, din care existau porțiuni cunoscute, nu însă și chipul în ansamblu.

Fără să vrea, scoase un geamăt înăbușit. Nu văzuse niciodată chipul dar deodată știu al cui era. Din instinct. Era chipul lui Heinrich Clausen. Un om pradă chinurilor cu treizeci de ani în urmă. Tatăl necunoscut care îi lăsase testamentul.

Holcroft deschise ochii ce-l usturau din cauza transpirației care începuse să-i șiroiască pe față. Exista acum încă un adevăr pe care nu-l trăgea inima să-l recunoască. Cei doi bărbați care încercaseră să-l omoare cu stricnină fuseseră ei înșiși uciși. Se amestecaseră.

Oamenii din Wolfsschanze se aflaseră la bordul acelui avion.

7

Funcționarul de la recepția hotelului Pôrto Alegre scoase rezervarea lui Holcroft din dosar. Un plic mic și galben era prins pe verso-ul cărții de vizită. Funcționarul îl desprinse și i-l înmînă lui Noel.

– Ăsta a venit pentru dumneavoastră imediat după șapte aseară, *senhor*.

Holcroft nu cunoștea pe nimeni în Rio de Janeiro și nu spusese nimănui la New York unde merge. Desfăcu plicul și scoase mesajul. Era de la Sam Buonoventura. Trebuia să-l sune cît mai curînd cu putință, indiferent de oră.

Holcroft se uită la ceas; era aproape miezul nopții. Semnă în registru și vorbi cît putu de normal, cu gîndul la Sam.

– Trebuie să telefonez la Curaçao. O să am greutăți la ora asta?

Funcționarul păru ușor jignit.

– Cu *telefonistas* de la noi în nici un caz, *senhor*. Nu pot să mă pronunț pentru cei din Curaçao.

Indiferent unde puteau apărea problemele, abia la unu și un sfert noaptea auzi vocea aspră a lui Buonoventura la celălalt capăt al firului.

– Cred că ai o problemă, Noley.

– Am mai multe, nu una. Ce s-a întîmplat?

– Centrala ta i-a dat numărul meu unui sticlete din New York, un anume locotenent Miles; e detectiv. Era făcut foc. Mi-a spus că trebuia să anunţi poliţia şi dacă plecai din oraş, darămite din ţară.

Dumnezeule, uitase! Iar acum înţelegea cît de importante erau acele instrucţiuni. Stricnina îi fusese destinată lui! Ajunsese oare şi poliţia la aceeaşi concluzie?

– Ce i-ai spus, Sam?

– M-am înfuriat şi eu. E singurul fel în care te poţi înţelege cu un sticlete plin de draci. I-am zis că ai plecat pe una din insule şi că întocmeşti un studiu pentru o posibilă instalaţie de care e interesat Washingtonul. Puţin spre nord, nu foarte departe de Zona Canalului. Poate să însemne orice. Nu vorbeşte nimeni.

– A crezut?

– Greu de spus. Vrea să-l suni. Oricum, ţi-am cîştigat ceva timp. I-am zis că ai trimis un mesaj prin radio azi după-masă, că o să mai am veşti de la tine abia peste trei-patru zile şi că nu pot să te găsesc. Atunci a început să urle ca un apucat.

– Dar a înghiţit-o?

– Ce putea să facă? E convins că toţi ăştia de-aici sîntem nişte idioţi de gradul unu şi am fost de acord cu el. Mi-a dat două numere pe care să ţi le transmit. Ai un creion?

– S-auzim.

Holcroft îşi notă numerele – unul de la poliţia portului, celălalt de acasă de la Miles – îi mulţumi lui Buonoventura şi-i spuse că o să ia legătura cu el săptămîna viitoare.

Noel îşi desfăcuse bagajele în timpul aşteptării interminabile pentru convorbirea cu Curaçao. Se aşeză într-un scaun cu spătar din trestie, în dreptul ferestrei, şi privi plaja albă în contrast cu noaptea şi apele întunecate de dincolo de ea, care reflectau semiluna strălucitoare. Dedesubt, în acea porţiune izolată a străzii care se învecina cu aleea ce ducea spre ocean, se aflau curburile paralele, alb cu

negru, ale Copacabanei, țărmul de aur al Guanabarei. Scena sugera o pustietate care nu avea nici o legătură cu faptul că era nepopulată. Avea o perfecțiune neobișnuită, era prea frumoasă. El n-ar fi proiectat-o așa niciodată; se simțea absența unui caracter specific. Își concentră privirea pe geam. Nu-i rămînea decît să se gîndească, să se odihnească și să spere că va putea dormi. Somnul îl prinsese greu în ultima săptămînă; acum avea să fie și mai greu. Fiindcă între timp aflase un lucru pe care înainte nu-l știuse: cineva încercase să-l ucidă.

Conștiința acestui fapt îi produse o senzație bizară. Nu-i venea să creadă că exista cineva care voia să-l vadă mort. Și totuși, cineva luase în mod obligatoriu această hotărîre și dăduse ordinul. De ce? Ce făcuse? Era vorba de Geneva? De testament?

Operăm cu milioane. Acestea nu erau niște cuvinte oarecare rostite de răposatul Manfredi; erau un avertisment la adresa lui. Era singura explicație posibilă. Informația se scursese dar nu se putea ști pînă unde ajunsese, cine era afectat de ea sau pe cine deranja. După cum nu se putea ști nici identitatea persoanei – sau persoanelor – necunoscute care voiau să oprească deblocarea contului din Geneva și să-l supună judecății tribunalelor internaționale.

Manfredi avea dreptate: singura soluție morală se afla în ducerea la îndeplinire a intenției documentului redactat de trei oameni extraordinari, în mijlocul ravagiilor provocate de propriul lor monstru. *Greșelile trebuie reparate.* Acesta era crezul lui Heinrich Clausen; era *într-adevăr* onorabil; era *într-adevăr* justificat. Chiar dacă nu procedau cum s-ar fi cuvenit, oamenii din Wolfsschanze înțeleseseră.

Noel își turnă ceva de băut, se apropie de pat și se așeză pe marginea lui, uitîndu-se la telefon. Alături se aflau cele două numere scrise pe o foaie dintr-un bloc-notes cu antetul unui hotel, dăruit de Sam Buonoventura. Erau legăturile lui cu locotenentul Miles de la poliția portului. Dar Holcroft nu

se putea convinge să sune. Începuse vînătoarea; făcuse primul pas în încercarea de a descoperi familia lui Wilhelm von Tiebolt. Pe dracu' pas! Era un salt uriaș de patru mii de mile. Nu putea să se mai întoarcă.

Erau atîtea de făcut. Noel se întrebă dacă era în stare să le facă, dacă era capabil să-și croiască drum prin pădurea necunoscută.

Simți cum i se îngreunează pleoapele. I se făcea somn și era recunoscător. Lăsă paharul și-și zvîrli pantofii din picioare, fără să mai aibă grijă de restul hainelor. Căzu cu fața în sus pe pat și preț de cîteva clipe se uită țintă la tavanul alb. Se simțea atît de singur, dar știa că nu este. Un om pradă chinurilor, cu treizeci de ani în urmă, îi cerea ajutor prin timp. Se gîndi la omul acela pînă cînd adormi.

Holcroft îl urmă pe traducător în cămăruța slab luminată și fără ferestre. Discuția dintre ei durase puțin; Noel solicitase o informație precisă. Numele era von Tiebolt; familia era de naționalitate germană. O mamă și doi copii – o fiică și un fiu – emigraseră în Brazilia pe data sau în jurul datei de 15 iunie 1945. Un al treilea copil, tot o fiică, se născuse la cîteva luni după aceea, probabil la Rio de Janeiro. Arhiva trebuie să conțină *anumite* informații. Chiar dacă se folosise un nume fals, o simplă verificare a săptămînilor în cauză – cu o marjă de două-trei în ambele direcții – ar descoperi cu siguranță o femeie însărcinată și cu doi copii care au intrat în țară. Dacă erau mai multe, nu una singură, se ocupa el de găsirea lor. Cel puțin un nume tot trebuia să apară, dacă nu mai multe.

Nu, nu era o anchetă oficială. Nu existau acuzații penale; nu căuta nimeni să se răzbune pentru crime comise cu treizeci de ani în urmă. Dimpotrivă, era o "acțiune de bune intenții".

Noel știa că avea să i se ceară o explicație și-și aminti de una din lecțiile învățate la consulatul din New York: *fundamentează-ți minciuna pe un fapt adevărat*. Familia von

Tiebolt avea cunoştinţe în Statele Unite, sună minciuna. Oameni care imigraseră în America în anii '20 şi '30. Rămăseseră foarte puţini, iar la mijloc era o mare sumă de bani. Cu siguranţă că funcţionarii de la *Ministério do Imigração* ar fi dispuşi să-l ajute să-i găsească pe moştenitori. Era foarte posibil ca familia von Tiebolt să fie recunoscătoare... iar el, în calitate de intermediar, fireşte că va avea grijă să-i informeze despre ajutorul lor.

Fură aduse registrele de stare civilă. Fură studiate sute de fotocopii din altă epocă. Cópii şterse şi murdărite ale unor documente, dintre care foarte multe erau evident acte false, procurate contra cost din Berna, Zürich şi Lisabona. Paşapoarte.

Dar nu exista nici un document legat de familia von Tiebolt, nici o descriere a vreunei femei însărcinate, cu doi copii, care să fi intrat în Rio de Janeiro în decursul lunilor iunie sau iulie 1945. Sau, în orice caz, nici una care să semene cu soţia lui Wilhelm von Tiebolt. Existau femei însărcinate, chiar şi cu copii, dar nici una ai cărei copii să fi putut fi ai lui von Tiebolt. Conform spuselor lui Manfredi, Gretchen, fiica, avea doisprezece sau treisprezece ani iar Johann, fiul, zece ani. Toate femeile care intraseră în Brazilia în acele săptămîni fuseseră însoţite fie de soţul adevărat fie de unul fals, iar unde erau copii, nici unul din ei – nici măcar *unul* – nu avea mai mult de şapte ani.

Faptul i se păru lui Holcroft nu doar neobişnuit, ci şi imposibil matematic. Privi paginile scrise cu cerneală decolorată, însemnările adeseori ilizibile făcute de bieţii funcţionari de la serviciul de imigrări cu mai bine de treizeci de ani în urmă.

Ceva nu era în regulă; ochiul arhitectului din el era deranjat. Avea impresia că studiază proiecte neterminate care erau pline de modificări mărunte – linii subţiri, şterse şi schimbate dar cu foarte mare grijă, ca să nu afecteze liniile principale ale proiectului în ansamblu.

Șterse și schimbate. Șterse *pe cale chimică*, schimbate *cu mare grijă*. Asta-l deranja! Datele de naștere! Pagini întregi de cifre scrise mărunt, de numere modificate subtil! Un 3 transformat în 8, un 1 în 9, un 2 în 0, bucla rămînea, se mai trăgea o linie jos, se adăuga un zero. În pagini întregi din registrele de stare civilă, pe durata săptămînilor din iunie și iulie 1945, datele de naștere ale tuturor copiilor care intraseră în Brazilia fuseseră schimbate, așa încît nici unul să nu fie născut înainte de 1938!

Era un șiretlic deosebit de inteligent, unul care fără îndoială că fusese plănuit după multă chibzuință. Să oprești vînătoarea din prima fază. Dar s-o faci în așa fel încît să pară mai presus de orice bănuială. Date scrise mărunt, înregistrate consecvent – deși în grabă – de membrii unui personal de imigrări cu peste treizeci de ani în urmă. Înregistrate pe baza unor documente din care majoritatea fuseseră distruse de multă vreme, fiindcă erau false în cea mai mare parte. Nu exista nici o modalitate de a demonstra, de a confirma sau de a contesta acuratețea. Timpul și conspirațiile făcuseră ca acest lucru să fie imposibil. Bineînțeles că nu exista nici o familie care să semene cu familia von Tiebolt! *Sfinte Dumnezeule*, ce înșelăciune!

Noel își scoase bricheta; flacăra ei va aduce mai multă lumină asupra unei pagini unde ochii lui îi spuneau că se făcuseră multe modificări de amănunt.

– *Senhor*! Nu e voie!

Dispoziția strictă fu rostită cu voce tare de traducător.

– Aceste pagini vechi se aprind ușor. Nu ne putem asuma asemenea riscuri.

Holcroft înțelese. Asta explica și lumina insuficientă și cămăruța fără ferestre.

– Cred și eu că nu puteți, spuse el stingînd bricheta. Și presupun că registrele astea nu pot fi scoase de aici din cameră.

– *Nu, senhor*.

– Şi bineînţeles că nu aveţi lămpi de rezervă, nici măcar o lanternă. Aşa e?

– *Senhor*, îl întrerupse traducătorul, pe o voce devenită politicoasă, chiar deferentă. Am petrecut aproape trei ore cu dumneavoastră. Am încercat să vă ajutăm cît mai mult dar, după cum sînt sigur că vă daţi seama, avem de îndeplinit şi alte îndatoriri. Prin urmare, dacă aţi terminat...

– Cred că aţi avut grijă încă înainte să încep, i-o tăie Holcroft. Da, am terminat. Aici.

Ieşi la plimbare în lumina strălucitoare a soarelui de după-masă, în timp ce adierile blînde dinspre ocean îi mîngîiau chipul, domolindu-i mînia şi nemulţumirea. Porni pe promenada din scînduri albe care se ridica deasupra nisipului imaculat al golfului Guanabara. Din cînd în cînd se oprea şi se sprijinea de balustradă, privindu-i pe copiii mai mari care se jucau. Oamenii frumoşi stăteau la soare şi făceau furori. Graţia, aroganţa şi ingeniozitatea coexistau. Banii erau pretutindeni, fapt evidenţiat de corpurile arămii şi date cu ulei împotriva arsurilor, perfecte de prea multe ori, prea frumoase, fără urmă de defect. Dar încă o dată, unde era caracterul specific? Oare lipsea de pe Copacabana în această după-amiază?

Trecu pe lîngă porţiunea de plajă care se afla în faţa hotelului unde stătea şi-şi ridică privirea spre ferestre, încercînd s-o localizeze pe a lui. Pentru o clipă crezu că o găsise, apoi îşi dădu seama că se înşelase. Zări două siluete în spatele geamului, de cealaltă parte a perdelelor.

Se întoarse la balustradă şi-şi aprinse o ţigară. Bricheta îl trimise înapoi cu gîndul la registrele de stare civilă, vechi de treizeci de ani şi modificate cu atîta minuţiozitate. Oare fuseseră schimbate doar pentru el? Sau existaseră şi alţi oameni care de-a lungul anilor căutaseră familia von Tiebolt? Indiferent care-ar fi răspunsul, trebuia să găsească altă sursă. Sau alte surse.

La comunidad alemana. Holcroft își aminti de cuvintele atașatului din New York. Își aduse aminte că omul spusese că existau trei sau patru familii care erau arbitrii comunității germane. Asta însemna că asemenea oameni trebuiau să știe secretele cel mai bine păzite. *Identitățile se ascund în fiecare zi... Un străin care vine la Rio căutînd niște germani dispăruți se lansează într-o acțiune potențial primejdioasă... "la otra cara de los alemanes". Se protejează unii pe alții.*

Exista o modalitate de eliminare a pericolului, își spuse Holcroft. Ea se afla în explicația pe care i-o dăduse traducătorului de la Serviciul de Imigrări. Călătorea foarte mult, așa că era plauzibil să-l abordeze cineva, cîndva, știind că urma să plece cu avionul în Brazilia, și să-l roage să localizeze familia von Tiebolt. Trebuia să fie o persoană care să acționeze într-un mod legitim confidențial, un avocat sau un bancher. Cineva a cărui proprie reputație să fie ireproșabilă. Fără să analizeze profund situația, Holcroft își dădu seama că, indiferent pe cine ar fi ales, acel om va constitui elementul- cheie al explicației.

Îi veni în minte un candidat în privința căruia riscurile erau evidente iar ironia avea o adresă precisă. Richard Holcroft, singurul tată pe care-l cunoscuse vreodată. Agent de bursă, bancher, ofițer de marină... tată. Omul care dăduse unei mame tinere și disperate și copilului ei șansa de a trăi din nou. Fără teamă și fără pată!

Noel se uită la ceas. Era cinci și zece minute – la New York trecuse de trei. Luni la jumătatea după-amiezii. Nu credea în semne dar tocmai dăduse peste unul. În fiecare luni după-amiază Richard Holcroft mergea la New York Athletic Club, unde vechii prieteni jucau în liniște squash, se așezau la niște mese groase din stejar aflate în bar și depănau amintiri. Noel ar fi putut să-l cheme prin *paging*, să stea de vorbă doar cu el și să-i ceară ajutorul. Un ajutor care avea să-i fie dat confidențial, întrucît confidențialitatea era nu numai esența paravanului, ci și temelia protecției lui. Cineva, *oricine*, luase

legătura cu Richard Holcroft – om de mare ţinută – şi-l rugase să localizeze o familie pe nume von Tiebolt în Brazilia. Ştiind că fiul său mergea la Rio, i-a cerut, logic, să efectueze cercetări. Era o chestiune confidenţială; nu trebuia să fie discutată. Nimeni nu se pricepea să-i potolească pe curioşi cu mai mare autoritate ca Dick Holcroft.

Dar Althenei nu-i va spune. Asta era cea mai grea parte a rugăminţii. Dick o adora; între ei nu existau secrete. Însă tatăl lui – tatăl *vitreg*, fir-ar să fie – n-o să-l refuze dacă rugămintea era făcută fiindcă avea efectiv nevoie de el. N-o făcuse niciodată.

Străbătu pardoseala din marmură albă din holul hotelului, îndreptîndu-se spre grupul de ascensoare, fără să vadă şi să audă nimic, concentrat asupra a ceea ce urma să-i spună tatălui său vitreg. Prin urmare, tresări cînd un turist american obez îl bătu pe umăr.

– Pe tine te strigă, tipule?

Bărbatul arătă spre biroul din faţă.

În spatele tejghelei, funcţionarul îl privea pe Noel. În mînă ţinea de-acum cunoscutul plic galben pentru mesaje; i-l dădu unui băiat de serviciu care începu să străbată holul.

Singurul nume de pe bucăţica de hîrtie îi era necunoscut: CARARRA. Dedesubt se afla un număr de telefon dar nici un mesaj. Holcroft era nedumerit. Absenţa mesajului era neobişnuită; nu aşa procedau latinii. *Senhor* Cararra n-avea decît să telefoneze din nou; el trebuia să prindă New York-ul. Era obligat să facă rost de o altă mască.

Cu toate acestea, ajungînd la el în cameră, Holcroft citi încă o dată numele: CARARRA. Curiozitatea îi fusese stîrnită. Cine era acest Cararra care aştepta să fie sunat doar pe baza unui nume, un nume despre care omul ştia că nu-i spune nimic lui Holcroft? Din punctul de vedere al unui sud-american, acest lucru era o impoliteţe vecină cu jignirea. Tatăl său vitreg mai putea să aştepte cîteva minute pînă cînd se lămurea. Formă numărul.

Cararra nu era un bărbat ci o femeie și în plus, judecînd după vocea ei înceată și încordată, o femeie înfricoșată. Engleza ei era acceptabilă dar nu grozavă; n-avea importanță. Mesajul era la fel de limpede ca și teama pe care o degaja.

– Nu pot să vorbesc acum, *senhor*. Nu mai sunați la acest număr. Nu e nevoie.

– L-ați lăsat la centrală. Ce v-ați fi așteptat să fac?

– A fost o ... *érro*.

– *Yerro*?* Greșeală?

– Da. O greșeală. O să vă sun eu. O să vă sunăm *noi*.

– În legătură cu ce? Cine sînteți?

– *Mas tarde*!

Vocea fu redusă la o șoaptă scurtă și se întrerupse brusc o dată cu declicul care se auzi pe fir.

Mas tarde... mas tarde. Mai tîrziu. Femeia o să-l sune din nou. Holcroft simți deodată un gol în stomac. Nu-și putea aminti dacă mai auzise vreodată o voce de femeie atît de plină de frică.

Primul lucru la care se gîndi fu că era legată într-un fel de dispăruta familie von Tiebolt. Dar cum? Și de unde Dumnezeu aflase despre *el*? Sentimentul de spaimă puse din nou stăpînire pe el... odată cu imaginea chipului cumplit și schimonosit de moarte la zece mii de metri în aer. Era sub observație; existau niște străini care îl supravegheau.

Sunetul telefonului îi întrerupse gîndurile; uitase să închidă. Apăsă pe buton, ridică degetul și solicită o convorbire cu New York-ul. Avea nevoie repede de protecția lui; acum știa acest lucru.

Rămase în picioare lîngă fereastră, privind porțiunea de plajă din fața lui și așteptînd să-l sune centralista. Jos în stradă se produse o străfulgerare de lumină. Cromul de pe botul unei mașini prinsese razele soarelui și le reflectase spre cer. Mașina trecuse prin dreptul porțiunii din promenadă unde stătuse el doar cu cîteva minute în urmă. Privind absent

* Pronunțare incorectă, datorată slabei cunoașteri a limbii portugheze (n.t.).

de pe loc spre ferestrele hotelului şi încercînd să-şi reperez[e] propria cameră.

Ferestrele... Unghiul de vedere. Noel se apropie d[e] geamuri şi studie linia diagonală dintre punctul de dedesubt – unde stătuse mai devreme – şi locul unde se afla acum. Ochiul lui de arhitect era versat; unghiurile nu-l puteau păcăli. În plus, ferestrele nu erau chiar atît de aproape una d[e] alta încît să corespundă camerelor dintr-un hotel de p[e] Copacabana care dădea spre ocean. Se uitase la *aceast[ă]* fereastră, crezînd că nu era camera lui fiindcă văzuse dou[ă] siluete înăuntru, în spatele geamului. Dar *fusese* camera lui. Şi *fuseseră* oameni înăuntru.

Se apropie de dulap şi se opri să-şi privească hainele. Avea încredere în memorie cu privire la detalii, la fel cum avea încredere în ochi atunci cînd era vorba de linii şi unghiuri. Îşi aduse aminte de dulap cînd îşi schimbase hainele de dimineaţă. Adormise în costumul pe care-l purtase venind de la New York. Pantalonii de toată ziua deschişi la culoare fuseseră în dreapta în fund, aproape atingînd peretele dulapului. Aşa se obişnuise: pantalonii în dreapta, vestoanele în stînga. Pantalonii erau tot în dreapta dar nu lipiţi de perete. Fuseseră deplasaţi cu cîţiva centimetri spre centru. Bluza-sport albastru închis se afla în *mijloc, nu* în partea stîngă.

I se umblase prin haine.

Se îndreptă spre pat şi spre servieta diplomat. Ea îi ţinea loc de birou cînd călătorea; o ştia milimetru cu milimetru, fiecare compartiment, poziţia fiecărui articol din fiecare despărţitură. N-avu nevoie să se uite prea mult.

I se umblase şi în servieta diplomat.

Telefonul zbîrnîi, iar sunetul se auzi exact cînd nu trebuia. Ridică receptorul şi auzi vocea centralistei de la Athletic Club, dar îşi dădu seama că acum nu mai putea să-l ceară pe Richard Holcroft; nu putea să-l amestece şi pe el.

Lucrurile deveniseră brusc prea complicate. Trebuia să se gîndească foarte atent.

– New York Athletic Club. Alo? Alo?... Alo, centrala din Rio? Nu e nimeni pe fir, Rio? Alo? New York Athletic Club...

Noel puse receptorul în furcă. Fusese cît pe-aci să facă un lucru *nebunesc*. Camera îi fusese percheziționată! Avînd atît de mare nevoie de un paravan la Rio de Janeiro, fusese pe punctul de a conduce pe cineva direct la singura persoană apropiată de mama lui, cîndva soția lui Heinrich Clausen. Unde-i fusese *gîndul*?

Iar apoi își dădu seama că nu era nimic pierdut. În schimb, mai învățase o lecție. *Continuă să minți logic, pe urmă examinează din nou și folosește partea cea mai credibilă*. Dacă ar putea inventa un motiv pentru care un om ca Richard Holcroft să ascundă identitatea celor care căutau familia von Tiebolt, atunci ar putea inventa chiar și omul.

Noel respira cu dificultate. Fusese la un pas de-a comite o greșeală teribilă dar începea să afle ce trebuia să caute în pădurea necunoscută. Potecile erau presărate cu capcane; trebuia să țină garda sus și să se miște cu atenție. Nu-și mai putea permite o greșeală ca aceea pe care fusese cît pe-aci să o comită. Încă puțin și ar fi riscat viața adevăratului său tată pentru un altul pe care nu-l cunoscuse vreodată.

Cînd se ocupa Heinrich de ceva, rezultatul era de mică valoare și în bună parte fals. Cuvintele mamei sale, ca și ale lui Manfredi, fuseseră rostite ca un avertisment. Însă mama sa – spre deosebire de Manfredi – se înșelase. Heinrich Clausen era o victimă în aceeași măsură în care fusese un criminal al timpului său. Scrisoarea pe care o compusese pradă chinurilor în timpul căderii Berlinului confirma acest lucru, la fel ca și lucrurile pe care le făcuse. Într-un fel sau altul, fiul lui o s-o dovedească.

La comunidad alemana. Trei-patru familii din comunitatea germană, arbitrii care luau hotărîri ireversibile.

Una din ele o să fie sursa lui. Şi ştia exact unde trebuia să caute.

Bătrînul corpolent cu maxilare puternice şi păr cărunt de culoarea oţelului, tuns scurt ca al unui iuncăr, îşi ridică ochii de la uriaşa masă din sufragerie şi-l privi pe intrus. Mînca singur, fără tacîmuri aranjate pentru restul familiei sau pentru prieteni. Lucrul părea straniu întrucît, cînd intrusul deschise uşa, se auziră vocile mai multor oameni; în casa cea mare se aflau şi restul familiei şi cîţiva musafiri dar nu erau invitaţi la masă.

– Avem informaţii suplimentare despre fiul lui Clausen, Herr Graff, spuse intrusul, apropiindu-se de scaunul bătrînului. Ştiţi despre convorbirea cu Curaçao. Au mai existat două apeluri în după-amiaza asta. Unul pentru femeia aceea, Cararra, iar celălalt pentru un club al bărbaţilor din New York.

– Cei din neamul lui Cararra o să-şi facă treaba bine, spuse Graff, rămînînd cu furculiţa în aer, în timp ce carnea buhăită din jurul ochilor se încreţi. Ce e cu clubul ăsta din New York?

– Un loc numit New York Athletic Club. Este...

– Ştiu ce este. Toţi membrii sînt bogătani. Pe cine a căutat?

– Apelul a fost făcut pentru o adresă, nu pentru o persoană. Oamenii noştri din New York încearcă să afle.

Bătrînul lăsă furculiţa din mînă. Vorbi încet, insultător.

– Oamenii noştri din New York sînt inceţi la minte, la fel ca tine.

– Poftim?

– Fără îndoială că printre numele membrilor va fi găsit şi cel al lui Holcroft. Dacă aşa stau lucrurile, fiul lui Clausen şi-a călcat cuvîntul; i-a spus lui Holcroft despre Geneva. Asta e o treabă periculoasă. Richard Holcroft e un om bătrîn, dar nu e deloc slab. Am ştiut tot timpul că dacă va trăi suficient de mult va putea să ne creeze mari greutăţi.

Graff își schimbă poziția capului mare și se uită la intrus.

– Plicul a ajuns la Sesimbra; nu există nici o scuză. Probabil că fiul a înțeles exact evenimentele din noaptea trecută. Transmite-i un mesaj prin cablu lui Tinamou. N-am încredere în asociatul lui de aici din Rio. Folosește codul vulturului și spune-i ce cred. Oamenii noștri din New York o să aibă altă misiune. Eliminarea unui moșneag băgăreț. Richard Holcroft trebuie să fie îndepărtat. Tinamou o va cere.

8

Noel știa ce caută; o librărie care era mai mult decît un loc unde se cumpără cărți. În fiecare stațiune exista întotdeauna un mare magazin care se ocupa de cerințele literare ale diverselor naționalități. În acest caz, numele său era *A Livraria Alemao*: Librăria germană. Potrivit funcționarului de la recepție, avea toate periodicele germane de dată recentă și zborurile Lufthansa aduceau ziare în fiecare zi. Asta era informația pe care o căuta Holcroft. Un asemenea magazin trebuia să aibă și rapoarte; trebuia să existe cineva care să cunoască familiile germane stabilite la Rio. Dacă ar putea face rost de unul sau două nume... Ar fi un punct de plecare.

Magazinul se afla la nici zece minute de hotel.

– Sînt arhitect american, îi spuse el vînzătorului care se urcase pe o scară portabilă și rearanja cărțile de pe raftul cel mai de sus. Am venit aici ca să observ influența bavareză asupra caselor de proporții însemnate. Aveți ceva material despre un asemenea subiect?

– Nici nu știam că e un subiect, replică bărbatul într-o engleză cursivă. Avem ceva despre proiectele alpine, de construcții tip cabană, dar parcă nu le-aș spune bavareze.

Lecția șase; sau poate șapte? Chiar dacă minciuna e clădită pe un fapt real, asigură-te că persoana căreia i-o plasezi știe mai puțin decît tine.

– Alpine, elvețiene, bavareze, de fapt sînt cam totuna.

– Zău? Credeam că există diferențe considerabile.

Lecția opt sau nouă: nu intra în controverse. Adu-ți aminte de obiectiv.

– Uite, sincer să fiu, o pereche de oameni cu parale din New York mi-a plătit drumul pînă aici ca să le aduc niște schițe. Au fost la Rio vara trecută. Au bătut orașul în lung și-n lat și au descoperit niște case nemaipomenite. Le-au descris ca fiind bavareze.

– Cred că sînt cele din nord-vest, la ieșirea din oraș. E o zonă cu niște case minunate. Reședința Eisenstat, de exemplu; deși cred că ăștia sînt evrei. Cu o ciudată influență maură, dacă vă vine să credeți. Și, bineînțeles, ar mai fi conacul Graff. Ce-i drept, parcă sînt prea multe adunate toate la un loc, dar efectul e într-adevăr spectaculos. Bănuiesc că nu e de mirare. Graff e multi-milionar.

– Cum ați spus că-l cheamă? Graff?

– Maurice Graff. E importator. Mă rog, de fapt asta sînt cu toții.

– Cine?

– Ei haideți, nu faceți pe naivul. Dacă n-a fost general sau cine știe ce mare șmecher prin Statul Major, să-mi spuneți mie cuțu.

– Sînteți englez.

– Sînt englez.

– Dar lucrați într-o librărie germană.

– *Ich spreche gut Deutsch**.

– Nu puteau găsi un neamț?

– Bănuiesc că există și avantaje cînd angajează cîte unul ca mine, spuse criptic britanicul.

Noel se prefăcu surprins.

– Zău?

– Da, replică vînzătorul, urcînd încă o treaptă a scării mobile. Nimeni nu-mi pune întrebări.

* – Vorbesc bine germana (n. tr.).

Vînzătorul îl privi pe american cum pleacă și coborî scara în grabă, împingînd-o cu mîna pînă se opri într-unul din rafturi. Era un gest care semnifica un lucru dus pînă la capăt, un soi de mic succes personal. Străbătu rapid intervalul mărginit de rafturi cu cărți și coti atît de brusc lîngă două etajere care se întîlneau, încît aproape că se ciocni de un client care examina un volum de Goethe.

– *Verzeihung**, spuse vînzătorul în șoaptă, fără să dea atenție.

– *Schwesterchen***, rosti bărbatul cu sprîncene stufoase, înspicate.

La această referire la lipsa lui de bărbăție, vînzătorul se întoarse.

– Tu!

– Prietenii lui Tinamou sînt mereu în preajmă, replică bărbatul.

– L-ai urmărit? întrebă vînzătorul.

– N-a avut habar. Dă telefon.

Englezul își continuă drumul spre ușa unui birou aflat în spatele magazinului. Intră, ridică receptorul și formă numărul. Îi răspunse aghiotantul celui mai puternic om din Rio.

– Reședința lui *senhor* Graff. Bună ziua.

– Omul nostru de la hotel merită un bacșiș zdravăn, spuse vînzătorul. A avut dreptate. Insist să vorbesc cu Herr Graff. Am procedat exact cum ne-am înțeles și lucrurile au ieșit splendid. Nu mă îndoiesc că o să vină în vizită. Acum dați-mi-l pe Herr Graff, vă rog.

– O să-i transmit mesajul, fluturaș, spuse aghiotantul.

– Ba n-o să-i transmiți nimic! Am și alte vești pe care i le spun doar dînsului.

– În legătură cu ce? Nu mai e nevoie să-ți spun că e un om ocupat.

* Gata și cu tine (n.tr.).

** Surioară (n.tr.).

– Ce-ai zice de un compatriot? M-am făcut înţeles?

– Ştim că e în Rio; a şi luat legătura. Mai încearcă, poate ai ceva mai bun.

– E încă aici. În magazin. S-ar putea să mă aştepte să stăm de vorbă.

Aghiotantul vorbi cu cineva din apropiere. Cu toate acestea, cuvintele se auziră desluşit.

– E actorul, *mein Herr*. Insistă să vă vorbească. Totul a decurs conform planului în ultima oră, dar se pare că s-a ivit o complicaţie. Compatriotul lui se află acum în librărie.

Telefonul trecu în mîinile altcuiva.

– Ce este? întrebă Maurice Graff.

– Voiam să ştiţi că totul s-a desfăşurat exact cum am prevăzut...

– Da, da, am înţeles asta, îl întrerupse Graff. Ai făcut o treabă excelentă. Ei bine, ce se întîmplă cu acel *Engländer*? E acolo?

– L-a urmărit pe american. A stat la doar trei metri de el. Şi-acum e tot aici şi bănuiesc că o să vrea să-i spun ce se întîmplă. Să-i spun?

– Nu, răspunse Graff. Sîntem perfect capabili să ne ocupăm de toate aici fără amestecul nimănui. Spune-i că sîntem îngrijoraţi că o să fie recunoscut; că sugerăm să se retragă. Spune-i că nu sînt de acord cu metodele lui. Poţi să-i spui că ţi-am comunicat personal acest lucru.

– Mulţumesc, Herr Graff! Va fi o plăcere.

– Da, ştiu că va fi.

* * *

Graff îi dădu înapoi telefonul aghiotantului.

– Tinamou nu are voie să permită aşa ceva, spuse el. Începe din nou.

– Ce, *mein Herr*?

– O luăm de la capăt, continuă bătrînul. Amestecul, observarea tăcută și reciprocă. Autoritatea începe să fie divizată, toată lumea e suspectă.

– Nu înțeleg.

– Cred și eu. N-ai fost acolo, spuse Graff rezemîndu-se în scaun. Trimite-i încă un mesaj prin cablu lui Tinamou. Spune-i că îi cerem să-i dea ordin lupului să se întoarcă în Mediterana. Riscă prea mult. Ne opunem și nu putem fi făcuți răspunzători date fiind împrejurările.

Îi trebuiră cîteva apeluri telefonice și douăzeci și patru de ore dar în cele din urmă, imediat după ora două a zilei următoare, fu înștiințat că Graff era de acord să-l primească. Holcroft închirie o mașină de la hotel și porni spre ieșirea nord-vestică din oraș. Se opri frecvent, studiind hărțile turistice puse la dispoziție de agenția de închiriere. Pînă la urmă găsi adresa și intră pe porțile din fier, ajungînd pe o alee care urca spre casa aflată în vîrful dealului.

Drumul redeveni orizontal și se continuă cu o parcare întinsă din beton alb, înconjurată de tufe despărțite la rîndul lor de alei mai mici, acoperite cu dale, care se pierdeau în pîlcuri de pomi fructiferi și de-o parte și de alta.

Vînzătorul de la librărie avusese dreptate. Moșia Graff era spectaculoasă. Priveliștea era măreață; cîmpii în apropiere, munți în depărtare iar undeva departe, spre est, albastrul nelămurit al Atlanticului. Casa propriu-zisă avea trei etaje. O serie de balcoane se iveau și de o parte și de alta a intrării principale, formată din uși duble masive, din mahon lăcuit, ale căror balamale erau niște triunghiuri mari îmbucate, din fier negru. Efectul era *într-adevăr* alpin, ca și cum proiectele geometrice ale mai multor cabane elvețiene ar fi fost îmbinate într-o singură expresie concretă, situată pe vîrful unui munte tropical.

Noel parcă mașina în dreapta scărilor din față și ieși. În parcare se mai aflau două automobile – o limuzină Mercedes albă și un Maserati roșu cu suspensie joasă. Familia Graff știa

să călătorească. Holcroft își luă servieta diplomat și aparatul de fotografiat și începu să urce treptele de marmură.

* * *

– Sînt măgulit că micile noastre eforturi arhitectonice sînt apreciate, spuse Graff. Bănuiesc că e normal ca oamenii stabiliți în străinătate să păstreze cîte ceva din ce-au lăsat acasă și aici, în noile condiții. Familia mea a venit din *Schwarzwald**... Amintirile nu se șterg niciodată.

– Apreciez faptul că m-ați primit aici, domnule.

Noel puse cele cinci schițe făcute în grabă în servieta diplomat și o închise.

– Bineînțeles că vorbesc și în numele clientului meu.

– Aveți tot ce vă trebuie?

– O rolă de film și cinci schițe de nivel înseamnă mai mult decît speram. *A propos*, domnul care m-a condus vă poate spune că fotografiile s-au limitat la detalii de structură exterioare.

– Nu vă înțeleg.

– N-aș vrea să credeți că v-am fotografiat proprietatea personală.

Maurice Graff rîse încet.

– Reședința mea este foarte bine protejată, domnule Holcroft. În plus, nici nu m-am gîndit că ați examinat locurile ca să comiteți un furt. Stați jos, vă rog.

– Mulțumesc, spuse Noel așezîndu-se în fața bătrînului. Unii oameni sînt din ce în ce mai bănuitori în zilele astea.

– Ei bine, nu vreau să vă înșel. Adevărul e că am sunat la hotel Pôrto Alegre ca să văd dacă erați înregistrat. Erați. Sînteți un domn pe care-l cheamă Holcroft, din New York, rezervarea v-a fost făcută de o agenție de voiaj cu o bună reputație, care evident că vă cunoaște, și folosiți cărți de credit verificate pe computer. Ați intrat în Brazilia cu un

* Pădurea Neagră (n. tr.).

paşaport în regulă. Ce-mi trebuie mai mult? Din punct de vedere tehnic, vremurile sînt prea grele ca un om să se dea drept altcineva, nu credeţi?

– Da, probabil că aşa este, replică Noel, gîndindu-se că poate sosise momentul să treacă la adevăratul scop al vizitei. Tocmai se pregătea să vorbească dar Graff continuă, de parcă ar fi vrut să destrame o linişte stingheritoare.

– Cît timp rămîneţi la Rio? întrebă el.

– Doar vreo cîteva zile. Am numele arhitectului dumneavoastră şi fireşte că o să-l consult cînd o să fie dispus să mă primească.

– O s-o pun pe secretară să telefoneze, n-o să existe nici un fel de întîrzieri. N-am idee ce aranjamente financiare se fac în asemenea cazuri – de fapt, nici nu ştiu dacă se face vreunul – dar sînt sigur că o să vă dea nişte cópii ale planurilor dacă v-ar fi de folos.

Noel zîmbi, simţind cum se trezeşte specialistul din el.

– E o problemă de adaptare selectivă, domnule Graff. Vizita pe care i-aş face-o ar fi mai mult o chestiune de curtoazie. Ar fi posibil să-l întreb de unde a cumpărat anumite materiale sau cum a rezolvat diverse probleme de rezistenţă la efort dar cam atît. Nu i-aş cere planurile şi cred că ar ezita să spună "da" dacă aş face-o.

– N-ar exista *nici un fel* de ezitare, spuse Graff, amintind prin ţinută şi intensitatea vocii de militarul de altădată.

... Dacă n-a fost general sau cine ştie ce mare şmecher prin Statul Major, să-mi spuneţi mie cuţu...

– Nu are importanţă, domnule. Am obţinut ce voiam.

– Înţeleg.

Graff îşi mişcă trupul greoi pe scaun. Erau mişcările unui bătrîn obosit spre sfîrşitul unei după-amieze lungi. Cu toate acestea, ochii nu erau obosiţi, avînd o vioiciune ciudată.

– Atunci credeţi că vă ajunge o oră?

– Lejer.

– O să am grijă.

– Sînteţi foarte amabil.

– Pe urmă vă puteţi întoarce la New York.

– Da.

Era timpul să amintească de von Tiebolt. Acum.

– De fapt, aş vrea să mai fac un lucru cît mai stau în Rio. Nu e foarte important dar am promis c-o să încerc. Nici nu ştiu de unde să încep. Bănuiesc că de la poliţie.

– Sună cam neplăcut. O crimă?

– Dimpotrivă. Mă gîndeam la acel serviciu al poliţiei care m-ar putea ajuta să găsesc nişte oameni. Nu sînt în cartea de telefon. Am verificat chiar şi numerele care nu sînt trecute; nu au aşa ceva.

– Sînteţi sigur că se află în Rio?

– Ultima dată cînd s-a auzit de ei aici erau. Şi bănuiesc că şi celelalte oraşe din Brazilia au fost verificate, tot prin intermediul societăţilor telefonice.

– M-aţi făcut curios, domnule Holcroft. E chiar atît de important să-i găsiţi pe aceşti oameni? Ce-au făcut? Dar parcă aţi spus că nu e vorba de nici o crimă.

– De nici una. Nu ştiu mare lucru. Un prieten din New York, avocat de meserie, ştia că vin aici şi m-a rugat să fac tot ce pot şi să dau de familia asta. Se pare că i s-au lăsat nişte bani din partea unor rude din Midwest.

– O moştenire?

– Da.

– Atunci poate că una din firmele de avocaţi de aici din Rio...

– Prietenul meu a cerut ceea ce el a numit o "anchetă de dosar" cîtorva firme de avocaţi din oraş, spuse Noel, amintindu-şi cuvintele ataşatului din New York. N-a primit nici un răspuns satisfăcător.

– Cum şi-a explicat acest lucru?

– Nu şi l-a explicat. Pur şi simplu s-a enervat. Bănuiesc că n-au fost destui bani ca să se pună în mişcare trei avocaţi.

– Trei avocaţi?

– Da, răspunse Noel, mirat de ce era în stare să spună. Umplea locul rămas liber instinctiv, fără să se *gîndească*. E avocatul din Chicago – sau St. Louis – e firma prietenului meu din New York şi mai e cea de aici din Rio. Nu-mi închipui că lucrurile care sînt confidenţiale pentru un străin rămîn confidenţiale şi între avocaţi. Poate că, împărţind onorariul la trei, nu merita osteneala.

– Dar prietenul dumneavoastră are o conştiinţă, spuse Graff, arcuindu-şi sprîncenele în semn de apreciere. Sau de altceva, îşi spuse Holcroft.

– Îmi place să cred că da.

– Poate că sînt în stare să vă ajut. Am şi eu prietenii mei.

Holcroft clătină din cap.

– Nu îndrăznesc. Aţi făcut destule pentru mine în această după-amiază. Şi, cum am spus, nu e chiar atît de important.

– Fireşte, spuse Graff, ridicînd din umeri. N-aş vrea să mă amestec în lucruri care nu mă privesc.

Germanul se uită spre fereastră, îngustîndu-şi ochii. Soarele apunea peste munţii din vest; raze de lumină portocalie intrau prin geam, adăugînd o nuanţă densă lemnului închis la culoare al biroului.

– Numele familiei este von Tiebolt, spuse Noel, privind chipul bătrînului. Însă, indiferent de ce s-ar fi aşteptat, nimic nu l-ar fi putut face să fie pregătit pentru ceea ce văzu.

Ochii bătrînului Graff se măriră brusc şi-l fixară pe Holcroft, plini de ură.

– Eşti un *porc*, spuse germanul, atît de încet încît aproape că nu fu auzit. A fost un truc, un şiretlic infam ca să-mi intri în casă! Ca să vii la mine!

– Vă înşelaţi, domnule Graff. Puteţi să-l sunaţi pe clientul meu din New York...

– *Porcule!*... ţipă bătrînul. Familia von Tiebolt! *Verrater**! Împuţiţilor! Laşilor! *Schweinhunde***! Cum de îndrăzneşti!

---

* Trădătorilor! (n.tr.).

** Porci de cîine! (n.tr.).

Noel îl privea, hipnotizat și neajutorat. Chipul lui Graff era alb de furie; venele de la gît păreau gata să facă explozie, ochii îi erau injectați și furioși, mîinile îi tremurau încleștîndu-se pe brațele scaunului.

– Nu înțeleg, spuse Holcroft, ridicîndu-se în picioare.

– Ba înțelegi... *gunoi* ce ești! Cauți familia von Tiebolt! Vrei să-i readuci la viață!

– Au *murit*?

– Dar-ar Cel de Sus!

– Graff, ascultă-mă. Dacă știi ceva...

– *Ieși afară din casa mea*!

Bătrînul se ridică anevoie de pe scaun și țipă în direcția celei mai apropiate uși a biroului.

– Werner! *Komm'her**!

Aghiotantul lui Graff dădu buzna pe ușă.

– *Mein Herr? Was ist*...

– Du-l de-aici pe acest impostor! Scoate-l afară din casa mea!

Aghiotantul îl privi pe Holcroft.

– Pe-aici. *Repede*!

Noel se apleca să-și ia servieta diplomat și porni iute spre ușă. Se opri și se întoarse ca să se mai uite o dată la Graff care căzuse pradă furiei. Bătrînul german stătea ca un manechin gras și grotesc, dar totuși nu-și putea stăpîni tremuratul.

– Ieși afară! Ești *josnic*!

Ultima acuzație, dură ca un stigmat, îl făcu pe Noel să-și piardă controlul nervilor. Nu el era josnic, ci silueta arogantă din fața lui, această imagine umflată a privilegiilor și a brutalității. Acest monstru care trădase iar apoi distrusese, cu treizeci de ani în urmă, un om sfîșiat de chinuri... și alte mii aidoma lui. Acest *nazist*.

– N-ai nici o cădere să mă insulți.

– O să vedem noi cine ce cădere are. Ieși *afară*!

* Vino-ncoace! (n. tr.)

– O să ies, generale sau ce dracu' oi fi. Nu pot să ies destul de repede fiindcă acum am înțeles. Mă cunoști la fel de puțin ca pe ultimul cadavru pe care tu și ceilalți ticăloși l-ați ars în cuptoare dar ajunge să-ți amintesc un nume și imediat după aceea nu poți să-l suferi. Ești nebun de mînie fiindcă știi – cum știu și eu – că von Tiebolt și-a dat seama cine ești acum treizeci de ani. Cînd grămada de cadavre creștea. A înțeles cine ești *cu adevărat*.

– Nu am ascuns cine am fost! Lumea a știut. Nu a existat nici o înșelătorie din partea noastră!

Holcroft se opri și înghiți în sec fără să vrea. În izbucnirea lui de furie, trebuia să caute dreptate pentru oamenii care îi ceruseră disperați ajutorul din mormînt; trebuia să lovească la rîndul lui în acest simbol al unei puteri și decăderi, înspăimîntătoare odinioară, care îi răpise un tată. Nu se putea abține.

– Să-ți intre bine în cap, spuse Noel. O să găsesc familia von Tiebolt și n-o să mă oprești. Să nu crezi că poți. Să nu-ți închipui că m-ai dibuit. N-ai făcut-o. *Eu* te-am dibuit. Exact așa cum ești. Porți Crucea de Fier prea la vedere.

Graff își revenise.

– Găsește-i pe cei din neamul lui von Tiebolt, cum să nu. O să fim și noi acolo!

– O să-i găsesc. Iar dacă după aceea pățește vreunul ceva o să știu cine e de vină. O să te arăt tuturor așa cum ești. Stai aici în castelul ăsta și-ți latri ordinele. Și acum te mai și prefaci. Ești terminat de ani de zile – dinainte de sfîrșitul războiului – iar oamenii ca von Tiebolt și-au dat seama. Ei au înțeles, tu nu. Și nici n-o să înțelegi vreodată.

– Ieși *afară*!

Un paznic intră în fugă în cameră; niște mîini îl înhățară pe Noel din spate. Un braț i se încolăci pe după umărul drept și de-a curmezișul pieptului. Fu ridicat puțin de la pămînt și tras cu spatele afară din încăpere. Își balansă servieta diplomat și simți cum se lovește de corpul masiv și înalt al

omului care-l scotea cu forța pe ușă. Își înfipse cotul stîng în stomacul omului pe care nu putea să-l vadă și lovi cu sete, trăgîndu-i un călcîi atacatorului în fluierul piciorului. Reacția fu imediată; bărbatul scoase un țipăt, iar strînsoarea care-i fixase pieptul lui Noel slăbi pentru o clipă. Fu de-ajuns.

Holcroft își ridică fulgerător mîna stîngă, apucînd mîneca brațului întins și trăgînd în față cu toată puterea. Se aplecă spre dreapta; umărul drept îl izbi în piept pe cel din spatele lui. Agresorul se poticni. Noel lovi încă o dată în pieptul de deasupra lui, trimițîndu-și atacatorul într-un scaun vechi rezemat de perete. Bărbatul și lemnul fragil se întîlniră într-un impact zgomotos; cadrul scaunului se prăbuși sub greutatea corpului. Paznicul era uluit, ochii lui mari clipeau des iar privirea îi era deocamdată rătăcită.

Holcroft își cobori ochii spre bărbat. Paznicul era solid însă aspectul voluminos era partea lui cea mai amenințătoare. Iar acest aspect era același ca în cazul lui Graff: un munte de carne îndesat sub o haină strînsă pe corp.

Prin ușa deschisă Holcroft îl văzu pe Graff îndreptîndu-se spre telefonul de pe masa de lucru. Aghiotantul căruia îi spuse Werner făcu un pas șovăitor spre Noel.

– *Nu*, spuse Holcroft. Străbătu vestibulul spațios, mergînd spre ieșirea din față. De cealaltă parte a holului, cîțiva bărbați și cîteva femei stăteau în dreptul unei arcade deschise. Nici unul nu făcu vreo mișcare spre el; nici unul nu ridică măcar vocea. Mentalitatea germană era consecventă, își spuse Noel, deloc indispus de această constatare. Aceste creaturi așteptau pur și simplu să li se dea ordin.

– Fă cum ți-am spus, rosti Graff la telefon cu o voce calmă, fără nimic din mînia care-l cuprinsese cu doar cîteva minute mai devreme. Redevenise ofițerul de rang înalt care dădea ordine subordonatului atent. Așteaptă pînă coboară

dealul pe jumătate şi abia pe urmă ieşi pe poartă. Este esenţial ca americanul să creadă că a scăpat.

Bătrînul german închise şi se întoarse spre aghiotant.

– Paznicul e rănit?

– Doar ameţit, *mein Herr*. Face cîţiva paşi ca să se dezmeticească după lovitură.

– Holcroft e furios, spuse Graff gînditor. E plin de sine, bine dispus şi mai hotărît ca niciodată. Asta-i bine. Acum trebuie să-l înfricoşăm, să-l facem să tremure în faţa neprevăzutului, în faţa simplei brutalităţi a momentului. Spune-i paznicului să aştepte cinci minute şi apoi să înceapă urmărirea. Trebuie să-şi facă treaba foarte bine.

– I s-a dat ordin; e un trăgător de elită.

– Bine.

Fostul *Wehrmachtsgeneral* se apropie încet de fereastră şi-şi îngustă privirile în lumina ultimelor raze ale soarelui.

– Cuvinte dulci, cuvinte de amor... şi apoi reproşuri dure şi isterice. Îmbrăţişarea şi cuţitul. Ele trebuie să-şi urmeze imediat una alteia pînă cînd Holcroft n-o să mai fie în stare să judece. Pînă cînd n-o să mai poată face deosebirea dintre prieten şi duşman şi o să ştie doar că trebuie să-i dea zor şi să meargă înainte. Iar cînd în cele din urmă o să cedeze, o să fim acolo şi-o să punem mîna pe el.

9

Noel trînti uşa uriaşă în urma lui şi coborî treptele de marmură, îndreptîndu-se spre maşină. Schimbă direcţia automobilului, aşa încît capota să fie orientată spre aleea care cobora înlesnind ieşirea de pe moşia lui Graff, apăsă pe accelerator şi porni spre poartă.

Îşi dădu seama de mai multe lucruri. Primul era că soarele după-amiezii coborîse în spatele munţilor dinspre vest, făcînd să apară pîlcuri de umbre pe pămînt. Lumina zilei era din ce în ce mai slabă; trebuia să aprindă farurile. Un alt lucru care-l preocupa era că reacţia lui Graff la pomenirea familiei von Tiebolt însemna cu siguranţă două lucruri: că membrii ei trăiau şi că reprezentau o ameninţare. Dar o ameninţare pentru ce? La adresa cui? Şi unde erau?

Al treilea lucru nu era un gînd anume, ci mai degrabă un sentiment. Era vorba de reacţia lui la contactul fizic pe care tocmai îl avusese. Toată viaţa îşi considerase propria statură şi forţă ca pe ceva obişnuit. Dat fiind că era un bărbat solid şi cu mişcări bine gîndite, nu simţise niciodată nevoia de a arunca provocări de ordin fizic decît atunci cînd se întrecea cu sine însuşi, ieşind învingător într-un meci de tenis sau coborînd cu succes o pîrtie la schi. În consecinţă, evita să se bată, părîndu-i-se un lucru inutil.

Exact această atitudine generală îl făcuse să rîdă cînd tatăl său vitreg insistase să-l ia cu el la club pentru nişte lecţii de auto-apărare. Oraşul devenea o adevărată junglă; fiul lui Holcroft trebuia să înveţe cum să se apere singur.

Urmase cursul dar la finele lui uitase pe loc tot ce învăţase. Dacă totuşi asimilase *ceva*, o făcuse în subconştient!

Ceva însă tot îi rămăsese, se gîndi Noel, mulţumit de sine. Îşi aminti de privirea buimăcită din ochii paznicului.

Ultimul lucru care-i trecu prin minte în timp ce cobora pe alee fu de asemenea vag. Ceva nu era în regulă cu locul din faţă al maşinii. Activitatea intensă din ultimele minute aşezase un fel de ceaţă pe ochii care de obicei sesizau imediat aşa ceva însă totuşi îl deranja ceva la husa din pînză cadrilată a locului...

O serie de sunete cumplite îl scoaseră din concentrare: lătratul cîinilor. Deodată, feţele ameninţătoare ale unor ciobăneşti imenşi, cu blana mare şi neagră, se repeziră la geamuri şi de-o parte şi de alta a maşinii. Ochii întunecaţi luceau de ură şi nemulţumire; boturile înconjurate de blană se deschideau şi se închideau, salivînd şi scoţînd sunetele ascuţite şi duşmănoase ale animalelor care au prins prada dar nu-şi pot înfige colţii în carnea ei. Era o haită de cîini de vînătoare – cinci, şase, şapte – care se găseau acum la toate ferestrele şi zgîriau geamul cu labele. Unul dintre animale sări pe capotă, cu faţa şi cu colţii aproape lipiţi de parbriz.

Undeva în spatele cîinelui, la poalele dealului, Holcroft văzu că poarta uriaşă începe să se mişte, deplasarea ei fiind parcă şi mai amplă în lumina farurilor. Fusese declanşat arcul a cărui mişcare lentă avea să ducă în cele din urmă la închiderea ei! Apăsă cît putu de tare pe accelerator, îşi încleştă mîinile pe volan pînă începură să-l doară braţele şi porni cu toată viteza, cotind la stînga printre stîlpii de piatră şi trecînd la cîţiva centimetri de poarta de oţel. Cîinele de pe capotă fu propulsat în aer undeva spre dreapta şi scoase un ţipăt de durere.

Haita de pe deal se oprise în spatele porții în lumina slabă a amurgului. Explicația era, probabil, că fuseseră făcuți să se oprească printr-un fluierat de înaltă frecvență, pe care urechea omenească nu-l putea percepe. Transpirat, apăsă din nou pe accelerator și goni pe drumul care cobora.

La un moment dat ajunse la o răspîntie. S-o ia la dreapta sau la stînga? Nu-și putea aminti; căută absent harta de pe locul alăturat.

Asta i se păruse atunci în neregulă! Harta nu mai era acolo. O luă la stînga, întinzînd o mînă sub scaun ca să vadă dacă nu cumva harta căzuse pe podea. Nici pomeneală. Fusese luată din mașină!

Ajunse la o intersecție. Nu era cunoscută sau, chiar dacă fusese, încetase să mai fie din cauza întunericului. O luă la dreapta din instinct, dîndu-și seama că trebuia să meargă mai departe. Păstră o viteză ridicată, căutînd un lucru cît mai mic care să-i aducă aminte de ieșirea din Rio. Însă acum bezna era desăvîrșită; nu văzu nimic de care să-și aducă aminte. Drumul coti la dreapta într-o curbă amplă, după care în fața ochilor îi apăru panta înaltă și abruptă a unui deal. Nu ținea minte nici o curbă și nici un deal. Se rătăcise.

În vîrful dealului exista o porțiune orizontală de nici o sută de metri. Spre stînga, punctul de observație era mărginit de o parcare împrejmuită cu un zid mai mic decît un stat de om care dădea înspre stîncă. De-a lungul zidului se aflau șiruri de telescoape protejate de niște cutii rotunde, de tipul celor care funcționează pe bază de fise. Holcroft trase pe dreapta și opri mașina. Alte automobile nu se vedeau dar poate că avea să vină vreunul. Poate că dacă ar arunca un ochi în jur și-ar da seama unde se află. Ieși din mașină și se îndreptă spre zid.

Dedesubt, la mare distanță, se zăreau luminile unui oraș. Cu toate acestea, între stîncă și lumini exista doar întuneric... Nu, nu un întuneric deplin; se vedea și un firicel de lumină. Un drum? Noel se apropiase de unul din telescoape.

Introduse o fisă şi se uită pe ochean, fixîndu-se asupra firicelului şerpuitor de lumină despre care credea că e un drum. Asta şi era.

Luminile se aflau la distanţă una de alta; erau felinare de stradă, binevenite dar nelalocul lor pe o cărare croită prin pădurile braziliene. Dacă ar putea să ajungă cu privirea la capătul acelui drum... Telescopul nu se mişca mai mult de atît la dreapta. Fir-ar să fie! Unde începea drumul? *Trebuia* să aibă...

În spatele lui auzi zgomotul unei maşini care urca dealul pe care tocmai îl parcursese şi el. Slavă Domnului! O să oprească maşina chiar dacă o să fie obligat să se aşeze în mijlocul drumului. Se îndepărtă în goană de lîngă zid şi străbătu suprafaţa de beton, îndreptîndu-se spre asfaltul gudronat.

Se apropie de margine şi îngheţă. Maşina care gonea pe ultima porţiune de deal spre zona punctului de observaţie era o limuzină Mercedes albă. Aceeaşi maşină care strălucise în lumina soarelui după-amiezii în vîrful unui alt deal. Maşina lui Graff.

Se opri brusc iar cauciucurile scrîşniră. Uşa se deschise şi un bărbat ieşi din maşină. În lumina reflectată a farurilor fu uşor de recunoscut: paznicul lui Graff!

Duse mîna la curea. Holcroft rămase paralizat. Bărbatul ridică un pistol şi ţinti spre el. Era de necrezut! Nu putea fi adevărat!

Prima împuşcătură se auzi ca un tunet; ea destrămă liniştea cu un zgomot de-ai fi zis că se crăpase pămîntul în două. Urmă o a doua. Pe drum, la doi-trei metri de Noel, se produse un vîrtej de pietre şi de praf. Instinctul care supravieţuise paraliziei şi *neîncrederii* îl îndemnă să fugă, să se salveze. Era pe punctul de a muri! Era cît pe ce să fie ucis la un punct de observaţie pentru turişti unde nu era nimeni, deasupra oraşului Rio de Janeiro! Era o nebunie!

Simţea că i se muiaseră picioarele; se strădui să alerge pînă la maşina închiriată. Tălpile îl *dureau*; era cea mai

ciudată senzaţie pe care o avusese vreodată. Alte două împuşcături răsunară în noapte; avură loc alte două mici explozii care ridicară în vîrtej bucăţele de asfalt şi de beton.

Ajunse la maşină şi căzu sub geamul portierei, încercînd să se apere. Întinse o mînă spre mîner.

Încă o împuşcătură, de data asta mai tare, producînd vibraţii asurzitoare. Imediat după detunătură se produse o nouă explozie, în care se putu desluşi zgomotul unor geamuri sparte cu violenţă. Geamul din spate al maşinii fusese făcut ţăndări.

Nu mai avea ce să facă! Holcroft deschise brusc uşa şi sări înăuntru. Cuprins de panică, întoarse cheia de contact. Motorul hurui; piciorul lui apăsă pe accelerator pînă în podea. Băgă repede în viteză; maşina ţîşni înainte prin întuneric. Învîrti de volan; maşina coti, cît pe-aci să se ciocnească de zid. Instinctul îl îndemnă să aprindă farurile. Ca prin ceaţă văzu drumul care cobora şi se angajă cu disperare pe el.

Coborîrea era plină de cotituri. Le luă cu mare viteză, alunecînd, derapînd, reuşind cu greu să nu piardă controlul volanului şi suferind din cauză că-l dureau braţele. Mîinile îi erau ude de transpiraţie şi-i tot alunecau pe volan. Era convins că dintr-o clipă în alta o să intre în ceva, că dintr-o clipă în alta o să moară în urma unei ultime explozii.

N-o să-şi mai amintească niciodată cît timp îi trebuise şi nici cum anume găsise drumul şerpuitor, străjuit din loc în loc de felinare, dar cel puţin era acolo. O suprafaţă orizontală care mergea spre stînga, spre *estul* geografic, drumul către oraş.

Se afla în plină zonă rurală; copaci înalţi şi păduri dese mărgineau asfaltul, ridicîndu-se ca laturile unui canion imens.

Două maşini se apropiau din direcţia opusă; îi veni să plîngă de uşurare cînd le văzu. Se apropia de marginea oraşului. Se afla în zona suburbiilor. Stîlpii cu felinar erau acum unul lîngă altul şi deodată maşinile îşi făcură apariţia de peste tot, întorcîndu-se, blocînd circulaţia, trecînd mai

departe. N-ar fi crezut că o să fie vreodată atît de recunoscător la adresa traficului rutier.

Ajunse la un semafor; era roşu. Fu din nou recunoscător, pentru simplul fapt că se afla acolo şi pentru scurtul răgaz pe care i-l oferea. Îşi căută ţigările în buzunarul de la cămaşă. *Doamne*, ce chef avea de-o ţigară!

O maşină opri în stînga lui. Se uită la ea şi din nou nu-i veni să creadă. Bărbatul de lîngă şofer – un bărbat pe care nu-l mai văzuse în viaţa lui – coborîse geamul portierei şi tocmai ridica un pistol! În jurul ţevii se afla un cilindru perforat – un amortizor. Necunoscutul ţintea cu pistolul spre el!

Holcroft se dădu înapoi lăsîndu-şi capul în jos, încordîndu-şi gîtul, apucînd cu nădejde schimbătorul de viteze şi apăsînd cu toată forţa pe accelerator. Auzi zgomotul cumplit al geamului spart în urma lui. Maşina închiriată ţîşni cu toată viteza în intersecţie. Claxoanele începură să facă un tărăboi nemaipomenit; se îndepărtă din faţa unui automobil care se apropia, cotind în ultima secundă şi evitînd astfel coliziunea.

Ţigara îi căzuse dintre buze, făcînd o gaură în scaun.

Goni cu toată viteza spre oraş.

Telefonul era umed şi lucea de sudoare în mîna lui Noel.

– Mă *ascultaţi* sau nu? strigă el.

– Domnule Holcroft, calmaţi-vă, *vă rog*, spuse ataşatul de la ambasada americană, cu o voce neîncrezătoare. O să facem tot ce putem. În mare, am o imagine a ce s-a întîmplat şi o să deschidem o anchetă diplomatică în cel mai scurt timp cu putinţă. Totuşi, acum este trecut *bine* de ora şapte; e greu să luăm legătura cu oamenii la ora asta.

– E greu să luaţi *legătura*? Poate că *n-aţi auzit* ce v-am spus. Era cît pe-aci să fiu ucis! Uitaţi-vă puţin la maşină! Geamurile au fost făcute ţăndări!

– O să trimitem pe cineva la hotel să intre în posesia vehiculului, spuse atașatul pe un ton firesc.

– Cheile sînt la mine. Spuneți-i să vină să le ia de la mine din cameră.

– Da, așa o să facem. Rămîneți pe loc și vă mai sunăm noi.

Atașatul închise. *Isuse*! Avea o voce de parcă l-ar fi sunat o rudă enervantă și nu știa cum să scape mai repede ca să se ducă la masă!

Noel era înspăimîntat cum nu mai fusese niciodată pînă atunci. Frica îl domina, făcîndu-l să intre în panică și îngreunîndu-i pînă și respirația. Și totuși, în ciuda fricii dezgustătoare care îl stăpînea cu desăvîrșire, i se întîmplase un lucru pe care nu-l înțelegea. O mică parte din el se înfuriase și simți cum furia aceasta crește pe dinăuntru. Nu voia să-i dea voie să crească; se temea de ea, dar nici n-o putea opri. Oamenii îl atacaseră iar acum voia să lovească și el.

Voise să-i răspundă și lui Graff. Voise să i se adreseze așa cum merita: monstru, mincinos, corupător...*nazist*.

Sună telefonul. Se întoarse pe călcîie, ca și cum ar fi auzit o alarmă care să însemne un nou atac. Își ținu încheietura ca să-și potolească tremuratul și se îndreptă repede spre noptieră.

– *Senhor* Holcroft?

Nu era bărbatul de la ambasadă. Accentul era latin.

– Ce este?

– Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră. E foarte important să vorbesc cu dumneavoastră imediat.

– Cine-i acolo?

– Mă numesc Carrara. Sînt în holul hotelului dumneavoastră.

– *Carrara*? O femeie pe care o chema Carrara m-a sunat ieri.

– Sora mea. Acum sîntem împreună. Trebuie să vorbim amîndoi cu dumneavostră acum. Putem să urcăm la dumneavostră în cameră?

– *Nu*! Nu primesc pe nimeni!

Zgomotele împuşcăturilor, exploziile de beton şi de sticlă îi erau mult prea vii în minte. Nu voia să mai fie o ţintă izolată.

– *Senhor*, dar *trebuie*!

– Nu *vreau*! Lăsaţi-mă în pace sau chem poliţia.

– N-au cum să vă ajute. Dar noi putem. Şi vrem să vă ajutăm. Căutaţi informaţii despre familia von Tiebolt. Avem noi informaţii.

Noel nu mai respiră. Ochii i se îndreptară rătăciţi spre receptorul telefonului. Era o cursă. Bărbatul de la telefon îi întindea o capcană. Dar dacă aşa stăteau lucrurile, de ce îi dădea de ştire?

– Cine te-a trimis aici? Cine ţi-a spus să mă suni? Graff?

– Maurice Graff nu vorbeşte cu oameni ca noi. Sora mea şi cu mine sîntem vrednici de dispreţ pentru el.

Eşti josnic, vrednic de dispreţ! Pentru Graff aproape toată lumea era vrednică de dispreţ, îşi spuse Holcroft. Respiră din nou şi încercă să vorbească pe un ton calm.

– Te-am întrebat cine te-a trimis la mine. De unde ştii că mă interesează familia von Tiebolt?

– Avem prieteni la serviciul de imigrări. Funcţionari, nu oameni importanţi. Dar trag cu urechea şi observă. O să înţelegeţi cînd o să stăm de vorbă.

Cuvintele brazilianului începură deodată să fie rostite mai în grabă; frazele se închegau greoi. Prea greoi ca să fie ceva studiat şi repetat.

– *Vă rog, senhor. Lăsaţi-ne* să vă vedem. Avem informaţii pe care *ar trebui* să le aveţi şi dumneavostră. Vrem să vă ajutăm. Ajutîndu-vă pe dumneavoastră, ne ajutăm şi pe noi.

Mintea lui Noel acţionă în grabă. Holul hotelului Pôrto Alegre era mereu aglomerat şi exista o doză de adevăr în acel loc comun care spunea că mulţimea îţi oferă un soi de siguranţă. În cazul în care Cararra şi sora lui ştiau într-adevăr

ceva despre familia von Tiebolt, trebuia să-i vadă. Dar nu în condiţii de izolare, nu singur. Vorbi încet.

– Rămîneţi lîngă recepţie, cu cel puţin zece metri în faţa ei, cu amîndouă mîinile scoase din buzunare. Sora ta să stea în stînga, iar cu mîna ei dreaptă să te ţină de braţ. O să cobor imediat dar nu cu liftul. Iar la început n-o să mă vedeţi. O să vă văd eu pe voi.

Închise, uimit de propriile cuvinte. Lecţiile se învăţau *într-adevăr* cu repeziciune. Fără îndoială că erau mult mai puţin periculoşi decît acei oameni anormali care acţionau într-o lume clandestină, dar pentru el însemnau ceva nou. Carrara n-o să aibă mîna încleştată pe un pistol în buzunar; sora lui – sau cine-o fi – n-o să aibă cum să umble în poşetă fără s-o observe. O să fie atenţi la scări, nu la liftul pe care evident că o să-l folosească. Şi o să-şi dea seama cine sînt.

Ieşi din lift într-un grup mare de turişti. Rămase cîteva clipe în cadrul grupului, de parcă ar fi făcut parte din el, şi-i cercetă pe bărbatul şi pe femeia din faţa recepţiei. Conform instrucţiunilor, Cararra îşi ţinea mîinile pe lîngă corp iar mîna dreaptă a surorii lui era trecută pe după braţul fratelui, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu se rătăcească. Era *într-adevăr* fratele ei; trăsăturile lor aveau asemănări evidente. Carrara avea, poate, puţin peste treizeci de ani; sora lui, cu cîţiva ani mai puţin. Amîndoi erau închişi la culoare – pielea, părul, ochii. Nici unul nu părea deloc impunător; aveau haine îngrijite dar care nu erau scumpe. Arătau nepotrivit printre blănurile şi rochiile de seară ale oaspeţilor hotelului şi-şi dădeau seama de condiţia lor ingrată, avînd chipurile stînjenite şi ochii înfricoşaţi. Inofensivi, îşi spuse Holcroft. Apoi îşi dădu seama că judeca în pripă.

Se aşezară într-unul din separeurile din spate ale barului slab luminat al hotelului iar cei doi Cararra luară loc de cealaltă parte a mesei, în faţa lui Noel. Înainte de a veni aici, Holcroft îşi amintise că trebuia să mai primească un telefon de la ambasadă. Anunţase la recepţie că dacă îl suna avea să vorbească de

la telefonul din bar. Dar numai dacă era ambasada, nimeni altcineva.

– În primul rînd, spuneţi-mi cum aţi aflat că umblu după familia von Tiebolt, rosti Noel după ce sosiră băuturile.

– V-am zis. Un funcţionar de la imigrări. Vinerea trecută s-a anunţat discret la toate secţiile că o să vină un american şi o să se intereseze de o familie germană pe nume von Tiebolt. Cel care înregistra cererea trebuia să ia legătura cu altcineva, un om de la *policia do administraçao*. Asta e poliţia secretă.

– Ştiu ce e. S-a dat drept "traducător". Vreau să ştiu de ce vi s-a spus *vouă*.

– Cei din familia von Tiebolt ne-au fost prieteni. Prieteni foarte apropiaţi.

– Unde sînt?

Cararra schimbă o privire rapidă cu sora lui. Fata vorbi.

– De ce îi căutaţi? întrebă ea.

– Am explicat la imigrări. Nu e nimic neobişnuit. Li s-au lăsat nişte bani din partea unor rude din Statele Unite.

Fratele şi sora se priviră încă o dată şi tot fata vorbi după aceea.

– E o sumă mare de bani?

– Nu ştiu, replică Holcroft. E o chestiune confidenţială. Eu sînt doar un intermediar.

– Un ce? întrebă din nou fratele.

– *Un tercero*, răspunse Noel, privind-o pe femeie. De ce ai fost atît de speriată ieri la telefon? Mi-ai lăsat numărul şi cînd te-am sunat mi-ai spus că nu trebuia s-o fac. De ce?

– Am comis o... greşeală. Fratele meu mi-a spus că a fost o mare greşeală! Numele meu şi numărul de telefon – nu trebuia să vi le las.

– I-ar înfuria pe germani, interveni Cararra, explicînd. Dacă v-ar supraveghea şi v-ar intercepta mesajele, şi-ar da seama că v-am sunat. Ar fi periculos pentru noi.

– Dacă mă supraveghează acum, ştiu că sînteţi aici.

– Am stat de vorbă pe îndelete, continuă femeia. Ne-am hotărît; trebuie să ne asumăm riscul.

– Ce risc?

– Germanii ne disprețuiesc. Printre altele, mai sîntem și evrei portughezi, spuse Cararra.

– Și acum tot așa gîndesc?

– Bineînțeles. Am spus că am fost apropiați de familia von Tiebolt. Poate că ar trebui să fiu mai clar. Johann a fost prietenul meu cel mai drag; el și sora mea trebuiau să se căsătorească. Germanii nu i-au lăsat.

– Cine i-ar fi putut opri?

– Oricine. Trăgîndu-i un glonț în ceafă lui Johann.

– Doamne *sfinte*, dar e o nebunie!

Însă nu era deloc o nebunie, iar Holcroft o știa. El însuși fusese luat la țintă sus pe dealuri; împușcăturile îi răsunau și acum în urechi.

– Pentru anumiți germani o asemenea căsătorie ar fi însemnat suprema insultă, spuse Cararra. Există oameni care spun că cei din familia von Tiebolt au fost trădători în Germania. Acești oameni continuă să se afle în război și după treizeci de ani. Aici în Brazilia familiei von Tiebolt i s-au făcut mari nedreptăți. Merită să facem tot ce putem ca să-i ajutăm. Li s-a făcut viața amară pentru motive care ar fi trebuit să dispară de ani și ani de zile.

– Și ți-ai închipuit că aș putea eu să fac ceva pentru ei? Ce te-a determinat să crezi asta?

– Faptul că anumiți oameni puternici au încercat să vă oprească; germanii au o influență foarte mare. Prin urmare, și dumneavoastră sînteți un om puternic, pe care cei de-alde Graff din Brazilia vor să-l țină la distanță de familia von Tiebolt. Pentru noi, asta a însemnat că n-aveați de gînd să le faceți rău prietenilor noștri și că, în acest caz, ați venit cu bune intenții. Un american puternic care ar putea să-i ajute.

– Ai spus "cei de-alde Graff" din Brazilia. E vorba de Maurice Graff, nu? Cine e? Ce e?

– Cel mai rău dintre naziști. Ar fi trebuit să fie spînzurat la Nürnberg.

– Îl cunoaşteţi pe Graff? întrebă femeia, privindu-l în ochi pe Holcroft.

– M-am dus să-l văd. Am folosit drept pretext un client din New York care, chipurile, ar fi vrut să arunc o privire la casa lui Graff. Sînt arhitect de profesie. La un moment dat, am pomenit numele von Tiebolt iar Graff şi-a ieşit din minţi. A început să urle şi m-a dat afară. Coborînd dealul cu maşina, o haită de cîini de vînătoare s-au luat după ea. Mai tîrziu, paznicul lui Graff m-a urmărit. A încercat să mă ucidă. Acelaşi lucru mi s-a întîmplat din nou în plin trafic. Un alt bărbat a tras asupra mea pe geamul unei maşini.

– Doamne Maica Domnului! spuse Carrara, rămînînd cu gura căscată de uimire.

– N-ar trebui să fim văzuţi alături de el, rosti femeia, prinzîndu-şi fratele de braţ. Apoi se opri, studiindu-l mai atent pe Noel: Dacă spune adevărul.

Holcroft înţelese. Dacă voia să afle ceva de la fraţii Cararra, trebuiau să fie convinşi că era exact cine spusese că era.

– Spun adevărul. L-am spus şi ambasadei americane. O să trimită pe cineva să ia maşina pe post de probă.

Cei doi Cararra se priviră unul pe altul, după care se întoarseră amîndoi spre Holcroft. Afirmaţia lui era dovada de care aveau nevoie iar lucrul acesta li se citea în ochi.

– Vă credem, spuse sora. Trebuie să ne grăbim.

– Cei din familia von Tiebolt trăiesc?

– Da, spuse fratele. Naziştii cred că sînt pe undeva prin munţii din sud, pe lîngă coloniile din Santa Catarina. Acestea sînt vechi aşezări germane; familia von Tiebolt şi-ar putea schimba numele, amestecîndu-se cu uşurinţă printre ceilalţi oameni.

– Dar nu sînt acolo.

– Nu...

Cararra păru că şovăie, nesigur pe el.

– Spune-mi unde sînt, insistă Noel.

– Le aduceţi ceva de bine? întrebă fata, cu îngrijorare în voce.

– De mult mai bine decît îţi poţi închipui, replică Holcroft. *Spuneţi-mi* o dată.

Fratele şi sora schimbară încă o privire. Hotărîrea fu luată. Cararra vorbi.

– Sînt în Anglia. După cum ştiţi, mama lor a murit...

– N-am ştiut, spuse Noel. Nu ştiu nimic.

– Şi-au luat numele de Tennyson. Johann e cunoscut drept John Tennyson; lucrează la un ziar – *The Guardian*. Vorbeşte cîteva limbi străine şi scrie articole despre capitalele europene pentru ziar. Gretchen, cea mai mare, s-a măritat cu un ofiţer de marină britanic. Nu ştim unde locuieşte dar numele soţului ei este Beaumont; este căpitan-comandor în Marina Regală. Despre Helden, fiica cea mai tînără, nu ştim nimic. A fost întotdeauna puţin cam distantă şi cam încăpăţînată.

– Helden? E un nume ciudat.

– I se potriveşte, spuse încet sora lui Cararra.

– Se spune că certificatul ei de naştere ar fi fost completat de un doctor care nu vorbea germana şi care n-a înţeles-o pe mamă. Din cele spuse de *Senhora* von Tiebolt, dînsa i-a dat copilului numele "Helga" dar personalul de la spital era grăbit. Au scris "Helden". În zilele acelea nu se certa nimeni pentru ce era scris pe acte. I-a rămas numele ăsta.

– Tennyson, Beaumont... repetă Holcroft numele. Anglia? Cum au ajuns din Brazilia în Anglia fără să afle Graff? Spui că germanii au influenţă. Era nevoie de paşapoarte: trebuia să se aranjeze cu transportul. Cum au procedat?

– Johann... John... e un om remarcabil, un om sclipitor.

– *A homen talentoso*, adăugă sora lui iar trăsăturile încordate i se destinseră pronunţînd aceste cuvinte. Îl iubesc foarte mult. După cinci ani încă ne mai iubim.

– Atunci înseamnă că primiți vești de la el? De la ei?

– Din cînd în cînd, spuse Cararra. Oameni care vin în vizită din Anglia iau legătura cu noi. Niciodată nu folosim ceva scris pe hîrtie.

Noel îl privi pe bărbatul stăpînit de frică.

– În ce fel de lume trăiți? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

– Una în care ți se poate lua viața, răspunse Cararra.

Așa e, își spuse Noel, simțind un nod de durere în stomac. Un război pierdut cu treizeci de ani în urmă era dus mai departe de cei care îl pierduseră. Lucrul acesta trebuia oprit.

– Domnul Holcroft?

Întrebarea era nesigură, străinul care stătea în apropierea mesei neștiind precis dacă nimerise unde trebuia.

– Da, eu sînt Holcroft, spuse Noel precaut.

– Anderson, de la ambasada americană, domnule. Pot să vorbesc cu dumneavoastră?

Cei doi Cararra se ridicară în același timp de la masă și ieșiră din separeu. Omul de la ambasadă se dădu înapoi cînd Cararra se apropie de Holcroft.

– *Adeus, senhor*, șopti Cararra.

– *Adeus*, rosti în șoaptă și femeia, atingînd cu mîna brațul lui Noel.

Fără să se uite la omul de la ambasadă, fratele și sora ieșiră în grabă din barul hotelului.

* *

Holcroft stătea lîngă Anderson în mașina ambasadei. Aveau mai puțin de jumătate de oră ca să ajungă la aeroport: dacă făceau mai mult, pierdea zborul Avianca spre Lisabona, unde urma să schimbe cu o cursă British Airways spre Londra.

Anderson fusese de acord – fără nici un fel de tragere de inimă, chiar enervat – să-l conducă.

– Dacă reușesc să te scot din Rio, bombănise Anderson, o să merg cuminte ca porcul la abator și o să plătesc amenda pentru viteză excesivă din diurna personală. Numai necazuri aduci.

Noel se strîmbă.

– Nu crezi o iotă din ce ți-am spus, așa-i?

– Ce mama dracului, Holcroft, trebuie s-o iau de la capăt? La hotel nu e nici o mașină. Nu s-a făcut țăndări nici un geam. Nici măcar nu ești înregistrat la închirieri de mașini!

– Era acolo! Am închiriat-o! L-am văzut pe Graff!

– L-ai *sunat*. Nu l-ai *văzut*. Repet, mi-a spus că a primit un telefon de la tine – cum că voiai să-i vezi casa – dar n-ai mai apărut.

– E o minciună! Am fost acolo! După ce-am plecat, doi bărbați au încercat să mă ucidă. Pe unul l-am văzut... ce dracu', m-am și *luptat* cu... chiar în casa lui!

– Te-ai țicnit, tipule.

– Graff e un nazist împuțit! După treizeci de ani a rămas *tot* nazist iar voi îl tratați de parcă ar fi un om de stat.

– Ai dreptate, spuse Anderson. Graff e o persoană cu totul specială. Se află sub protecție.

– Eu unul nu m-aș lăuda cu așa ceva.

– Ai înțeles totul de-a-ndoaselea, Holcroft. Graff a fost într-un loc numit Wolfsschanze în Germania, în iulie 1944. E unul din oamenii care-au încercat să-l ucidă pe Hitler.

10

Acum lumina orbitoare a soarelui nu-i mai bătea în fereastra camerei de hotel; nu mai existau nici corpurile arămii şi date cu ulei ale copiilor mari care se jucau pe nisipul alb al Copacabanei. În schimb, străzile Londrei erau acoperite de o ploaie măruntă iar din cînd în cînd vîntul sufla cu putere printre clădiri şi pe alei.

Trecătorii se grăbeau din pragul uşilor spre cozile de la autobuze, spre staţiile de metrou şi spre baruri. La Londra era acea oră cînd englezii se simţeau eliberaţi din lanţurile trudei zilnice; faptul că-ţi cîştigai existenţa nu însemna că exişti. Din experienţa lui Noel, nici un alt oraş din lume nu întîmpina cu o plăcere atît de mare sfîrşitul zilei de muncă. Pe străzi exista un sentiment de bună dispoziţie controlată, în ciuda ploii şi a vîntului.

Se întoarse de la fereastră şi se îndreptă spre birou şi spre sticluţa argintie. Îi trebuiseră aproape cincisprezece ore de zbor ca să ajungă la Londra iar acum, odată ajuns, nu era sigur cum trebuia să procedeze. Încercase să se gîndească în ambele avioane dar evenimentele din Rio de Janeiro erau atît de uluitoare iar informaţiile strînse atît de contradictorii, încît se simţi pierdut într-un labirint. Pădurea aceea necunoscută era prea deasă. Iar el abia începuse.

Graff, un supraviețuitor de la Wolfsschanze? Unul din *oamenii din Wolfsschanze?* Nu era cu putință. Oamenii din Wolfsschanze erau devotați Genevei și împlinirii visului lui Heinrich Clausen, iar familia von Tiebolt făcea parte integrantă din acel vis. Graff voia să-i distrugă pe cei din neamul lui von Tiebolt, tot așa cum ordonase uciderea fiului lui Heinrich Clausen în zona unui punct de observație părăsit de deasupra orașului Rio și de la fereastra unei mașini noaptea, pe o stradă din oraș. Nu făcea parte din grupul Wolfsschanze. Nu avea cum.

Frații Cararra. Și ei erau complicați. Ce Dumnezeu îi împiedicase să părăsească Brazilia? Din cîte-și dădea seama, nici aeroporturile, nici cheiurile nu le erau închise.

Credea ceea ce-i spuseseră dar existau prea multe întrebări elementare care așteptau răspuns. Oricît de mult ar fi încercat să elimine această idee, era ceva în neregulă cu frații Cararra. Oare *ce* anume?

Noel își turnă ceva de băut și ridică receptorul telefonului. Avea un nume și un loc de muncă: John Tennyson; *The Guardian*. Birourile ziarului nu se închideau la sfîrșitul zilei. O să vadă în cîteva minute dacă informația inițială furnizată de frații Cararra era adevărată. Dacă exista un John Tennyson care scria la *The Guardian*, atunci Johann von Tiebolt fusese găsit.

În acest caz, pasul următor, potrivit documentului de la Geneva, era ca John Tennyson să-l ducă la sora lui, Gretchen Beaumont, soția comandorului Beaumont din Marina Regală. Ea era persoana pe care trebuia s-o vadă; era cel mai vechi vlăstar în viață al lui Wilhelm von Tiebolt. Era cheia.

– Îmi pare extrem de rău, domnule Holcroft, spuse la telefon vocea politicoasă de la biroul de informații al lui *The Guardian*, dar mă tem că nu putem comunica adresele și numerele de telefon ale ziariștilor noștri.

– Dar John Tennyson lucrează la dumneavoastră.

Nu era o întrebare; omul spusese deja că Tennyson nu se afla în biroul din Londra. Holcroft voia doar o confirmare directă.

– Domnul Tennyson este unul din oamenii noștri de pe continent.

– Cum pot să-i transmit un mesaj? Imediat. E ceva urgent.

Omul de la informații păru să ezite.

– Cred că e destul de greu. Domnul Tennyson călătorește foarte mult.

– Să fim sobri, pot să cobor, să vă cumpăr ziarul și să văd de unde și-a trimis articolul.

– Da, bineînțeles. Numai că domnul Tennyson nu se semnează la sfîrșitul articolelor. Nu la cele zilnice, doar la sintezele importante...

– Atunci cum luați *voi* legătura cu el cînd aveți nevoie? i-o tăie Holcroft, convins că omul îi ascundea ceva.

Se simți din nou o ezitare de tipul celei de dinainte, de parcă omul și-ar fi dres vocea. *De ce?*

– Păi... avem un birou de expediere a mesajelor. S-ar putea să dureze cîteva zile.

– Dar *n-am* cîteva zile. Trebuie să dau de el imediat.

Tăcerea care se lăsă era înnebunitoare. Bărbatul de la *The Guardian* n-avea nici cea mai mică intenție de-a oferi vreo soluție. Noel încercă un alt șiretlic.

– Ascultă, probabil că n-ar trebui să-ți spun... e o chestiune confidențială... dar la mijloc sînt niște bani. Domnului Tennyson și familiei sale li s-a lăsat o sumă de bani.

– Nu știam că este căsătorit

– Mă refer la familia *lui*. El și cele două surori. Le cunoști? Știi cumva dacă locuiesc la Londra? Cea mare este...

– Nu știu nimic despre viața personală a domnului Tennyson, domnule. Vă sugerez să luați legătura cu un avocat consultant.

Apoi, pe neașteptate, închise telefonul.

Nedumerit, Holcroft puse receptorul în furcă. De ce o asemenea lipsă de cooperare deliberată? Se prezentase, dăduse numele hotelului și timp de cîteva clipe bărbatul de la *The Guardian* îi făcuse impresia că-l ascultă, ca și cum ar fi avut de gînd să-i ofere ajutor. Însă nu-i oferise nimic și deodată pusese capăt conversației. Totul era foarte ciudat.

Telefonul sună; nedumerirea lui crescu. Nu știa nimeni că se afla la acest hotel. Pe buletinul de imigrare completat telefonic trecuse intenționat Dorchester cu domiciliu din Londra și nu Belgravia Square, unde stătea de fapt. Nu voia să reușească nimeni să-i dea de urmă, mai cu seamă cei din Rio de Janeiro. Ridică receptorul, încercînd să-și potolească durerea de stomac.

– Da?

– Domnule Holcroft, sînt de la recepție. Tocmai am aflat că nu vi s-a adus la timp coșulețul de bun-venit. Ne pare extrem de rău. Mai rămîneți cîteva clipe în cameră?

Pentru numele lui Dumnezeu, își spuse Holcroft. La Geneva așteptau milioane peste milioane, iar funcționarul își făcea griji pentru un coș cu fructe.

– Da, rămîn.

– Foarte bine, domnule. Stewardul va veni imediat.

Holcroft puse receptorul în furcă iar durerea de stomac se domoli. Ochii îi căzură pe cărțile de telefon de pe ultimul raft al noptierei. Puse mîna pe una din ele și dădu paginile pînă ajunse la litera T. Erau vreo patru centimetri de Tennysoni, cam cincisprezece nume, nici un John dar trei *J*. O să înceapă cu ei. Ridică receptorul și efectuă primul apel.

– Alo, John?

– Bărbatul de la celălalt capăt al firului se numea Julian. Ceilalți doi *J* erau femei. Exista o persoană pe nume Helen Tennyson, nu Helden. Formă numărul. Centralista îi spuse că numărul nu mai exista.

Se întoarse ca să ia cartea de telefon unde era litera B. Erau șase familii Beaumont în Londra dar nici una nu avea vreo indicație de rang sau legătură cu Marina Regală. Însă n-avea ce pierde; ridică iar receptorul și formă primul număr.

Înainte de a termina cel de-al patrulea apel, se auzi o bătaie în ușă; îi sosise coșul de bun-venit al englezilor. Trînti o înjurătură fiindcă fusese întrerupt; puse receptorul în furcă și se îndreptă spre ușă, căutîndu-se de mărunțiș prin buzunare.

Doi bărbați se aflau în prag, nici unul în uniformă de steward, ambii îmbrăcați cu mantale și ținîndu-și fiecare pălăria în mînă. Cel mai înalt dintre cei doi trecuse de cincizeci de ani și avea un păr drept și cărunt care încadra un chip ars de soare și bătut de vînturi; cel mai tînăr era cam de vîrsta lui Noel și avea ochi limpezi și albaștri, păr roșcat și creț și un mic semn pe frunte.

– Da?

– Domnul Holcroft?

– Da.

– Noel Holcroft, cetățean al Statelor Unite, număr de pașaport F-doi-zero-patru-șapte-opt...

– Sînt Noel Holcroft. N-am știut niciodată pe de rost numărul pașaportului.

– Putem să intrăm, vă rog?

– Nu sînt sigur. Cine sînteți?

Ambii bărbați își țineau legitimațiile negre în mînă; le deschiseră discret.

– Serviciul Britanic de Informații, secția 5, spuse cel mai în vîrstă.

– De ce ați venit la mine?

– O problemă oficială, domnule. Ne dați voie înăuntru?

Noel dădu din cap nesigur, în timp ce durerea de stomac îi revenea. Peter Baldwin, omul care îi ordonase să "amîne operațiunea Geneva" făcuse parte din M.I. secția 6. Iar Baldwin fusese ucis de oamenii din Wolfsschanze fiindcă se

amestecase. Oare acești agenți englezi știau adevărul despre Baldwin? Știau că Baldwin îl *sunase?* O, *Dumnezeule*, numerele de telefon puteau fi aflate prin centralele hotelurilor! *Sigur* că știau!... Pe urmă Holcroft își aminti: Baldwin *nu* îl sunase; venise la apartamentul lui. Noel fusese cel care îl sunase.

Nu aveți idee ce faceți. Nu are nimeni în afară de mine.

Dacă era să-l creadă pe Baldwin, acesta nu spusese nimănui nimic. În acest caz, unde era legătura? De ce se interesa Serviciul Britanic de Informații de un american pe nume Holcroft? De unde au știut unde să-l găsească? *Cum?*

Cei doi englezi intrară. Bărbatul mai tînăr și roșcat se duse repede la baie, aruncă o privire, apoi se întoarse și se îndreptă spre fereastră. Colegul lui mai vîrstnic rămase lîngă birou iar ochii lui cercetau atent pereții, podeaua și dulapul deschis.

– Bun, sînteți înăuntru, spuse Noel. Ce s-a întîmplat?

– Tinamou, domnule Holcroft, spuse bărbatul cărunt.

– Cine?

– Repet. Tinamou.

– Asta ce dracu' mai e?

– Conform enciclopediilor obișnuite, Tinamou este o pasăre care își face cuibul în pămînt și al cărei colorit de protecție o face imposibil de distins de locul unde trăiește; se deplasează dintr-un loc în altul prin zboruri scurte și iuți.

– E foarte instructiv, dar n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiți.

– Noi credem că aveți, spuse bărbatul mai tînăr aflat la fereastră.

– Vă înșelați. N-am auzit în viața mea de o asemenea pasăre, și nu văd de ce aș fi auzit. Evident că vă referiți la cu totul altceva dar nu pot să fac nici un fel de legătură.

– Firește, îl întrerupse agentul de lîngă birou, nu ne referim la o pasăre. Tinamou este un bărbat; cu toate acestea, numele i se potrivește de minune.

– Pentru mine nu înseamnă nimic. De ce ar trebui să însemne?

– Pot să vă dau un sfat?

Bărbatul mai vîrstnic vorbise pe un ton tranşant, cu o urmă de iritare în voce.

– Sigur. Probabil că oricum n-o să-l pricep.

– Ar fi mult mai bine să cooperaţi cu noi decît să refuzaţi. E posibil să fiţi folosit deşi, sincer să fiu, ne cam îndoim. În orice caz, dacă ne ajutaţi, sîntem gata să credem că aţi fost *într-adevăr* folosit. Cred că mai corect de atît nu se poate.

– Am avut dreptate, spuse Holcroft. Nu vă înţeleg.

– Atunci haideţi să lămurim nişte lucruri şi poate că o să înţelegeţi. Aţi făcut cercetări în legătură cu John Tennyson, născut Johann von Tiebolt, care a imigrat în Regatul Unit cu aproximativ şase ani în urmă. În prezent este angajat pe post de corespondent poliglot pentru *The Guardian.*

– Omul de la informaţii de la *The Guardian*, îl întrerupse Noel. V-a sunat – sau a pus pe cineva să vă sune. De-asta a ezitat, de-asta m-a dus cu vorba şi după aceea mi-a închis telefonul. Şi blestematele alea de fructe; ca să fiţi siguri că nu ies din cameră. *Ce* se întîmplă?

– Putem să vă întrebăm de ce încercaţi să-l găsiţi pe John Tennyson?

– Nu.

– Aţi afirmat, atît aici cît şi la Rio de Janeiro, că e în joc o sumă de bani...

– *Rio de*...! Isuse!

– Că sînteţi un "intermediar", continuă englezul. Ăsta a fost termenul pe care l-aţi folosit.

– E o chestiune confidenţială.

– Noi credem că e una internaţională.

– Doamne sfinte, de ce?

– Pentru că încercaţi să înmînaţi o sumă de bani. Dacă se respectă regulile de bază, se ajunge la trei sferturi din plata totală.

– Pentru ce?

– Pentru un asasinat.

– Un *asasinat?*

– Da. În ,băncile de date din jumătate din lumea civilizată, Tinamou are o singură descriere: "asasin". "Asasin – şef", ca să fiu exact. Iar noi avem toate motivele să credem că Johann von Tiebolt, alias John Tennyson, este Tinamou.

Noel era uluit. Mintea îi era cuprinsă de o agitaţie nebună. Un asasin! Doamne Dumnezeule! Asta încercase să-i spună Peter Baldwin? Că unul din moştenitorii contului din Geneva era un asasin?

N-are nimeni idee în afară de mine.

Dacă aveau dreptate, sub nici o formă nu le putea dezvălui adevăratul motiv pentru care voia să-l găsească pe John Tennyson. Discuţiile de la Geneva ar fi dezastruoase; contul imens ar fi îngheţat, ar fi fost deferit tribunalelor internaţionale, iar testamentul lui ar fi fost distrus. Nu putea îngădui să se întîmple una ca asta; acum era conştient de acest lucru.

Totuşi, era la fel de important ca motivele pentru care îl căuta pe Tennyson să fie mai presus de orice bănuială, mai presus de orice relaţie cu Tinamou sau de recunoaştere a lui.

Tinamou! Un asasin! Teoretic, era informaţia cea mai periculoasă cu putinţă. Dacă exista un sîmbure de adevăr în ce credeau oamenii de la M.I. 5, bancherii din Geneva vor suspenda discuţiile, vor închide seifurile şi vor aştepta încă o generaţie. Totuşi, hotărîrea de anulare a testamentului ar putea fi luată doar de dragul aparenţelor. Dacă Tennyson chiar *era* Tinamou, putea fi dat în vileag, prins şi îndepărtat cu desăvîrşire de contul din Geneva iar testamentul ar rămîne intact. Greşelile vor fi *într-adevăr* reparate. Potrivit prevederilor documentului, *sora* mai mare era cheia – ea era primul copil în viaţă, nu fratele.

Un asasin! *Dumnezeule!*

Trebuia început cu începutul. Holcroft știa că trebuie să înlăture convingerile celor doi bărbați de la el din cameră. Se îndreptă nesigur spre un scaun, se așeză și se aplecă în față.

– Ascultați-mă, le spuse el, cu o voce moale din cauza uimirii. V-am spus adevărul. Nu știu nimic despre nici un Tinamou și despre nici un asasin. Eu am treabă cu *familia* von Tiebolt, nu cu un anumit membru al ei. Încercam să-l găsesc pe Tennyson fiindcă mi s-a spus că el era von Tiebolt și că lucrează la *The Guardian*. Asta e tot.

– Dacă așa stau lucrurile, spuse bărbatul cu păr roșcat, poate că ne explicați exact ce treabă aveți.

Întemeiază-ți minciuna pe un fapt adevărat.

– O să vă spun ce pot, ceea ce nu înseamnă mare lucru. Am pus și eu cap la cap cîte ceva din ce-am aflat la Rio. *Este* o problemă confidențială și e vorba *într-adevăr* de bani.

Noel trase adînc aer în piept și întinse mîna după țigări.

– Familiei von Tiebolt i s-a lăsat o moștenire – nu mă întrebați din partea cui fiindcă nu știu iar avocatul n-o să vrea să vă spună.

– Cum îl cheamă pe acest avocat? întrebă bărbatul cărunt.

– Va trebui să obțin permisiunea lui ca să vă spun, răspunse Holcroft, aprinzîndu-și țigara și întrebîndu-se pe cine ar putea suna la New York de la un telefon public care să nu poată fi urmărit din Londra.

– S-ar putea să vă cerem s-o faceți, spuse agentul mai vîrstnic. Continuați, vă rog.

– La Rio am aflat că familia von Tiebolt era disprețuită de comunitatea germană de-acolo. Bănuiesc – dar e o simplă ipoteză – că într-un fel s-au opus naziștilor din Germania și că banii le-ar fi putut fi lăsați de unul sau mai mulți germani anti- naziști.

– Din America? întrebă roșcatul.

Noel simți capcana, fiind pregătit. *Fii consecvent.*

– Evident, cine a lăsat bani familiei von Tiebolt trăiește acolo de multă vreme. Dacă a venit, sau au venit, în Statele Unite după război, asta ar putea să însemne că au avut certificate sanitare în regulă. Pe de altă parte, ar putea fi vorba de rude care au ajuns în State cu ani în urmă. Sincer să fiu, nu știu.

– De ce ați fost ales ca intermediar? Nu sînteți avocat.

– Nu, dar avocatul e prietenul meu, replică Holcroft. Știe că fac multe călătorii, știa că urma să merg în Brazilia pentru un client... Sînt arhitect. M-a rugat să dau niște telefoane și mi-a dat cîteva nume, inclusiv ale oamenilor de la serviciul de imigrări din Rio.

Procedează simplu, evită complicațiile.

– V-a cerut destul de mult, nu?

Neîncrederea agentului roșcat era ușor de sesizat în tonul întrebării.

– Nu cine știe. Și el mi-a făcut atîtea servicii, puteam să-i fac și eu unul.

Noel trase din țigară.

– E o nebunie. Ceva care începuse ca o simplă... mă rog, e o nebunie.

– Vi s-a spus că Johann von Tiebolt este unul și același cu John Tennyson și că lucrează la Londra sau că are sediul la Londra, spuse bărbatul mai în vîrstă, ținîndu-și mîinile în buzunarele mantalei și coborîndu-și privirea spre Noel. Prin urmare, ca să faceți un serviciu, v-ați hotărît să veniți din Brazilia în Anglia și să-l găsiți. Ca să faceți un *serviciu*... Da, domnule Holcroft, și eu cred că e o nebunie.

Noel îl fulgeră cu privirea pe bărbatul cărunt. Își aminti cuvintele lui Sam Buonoventura: *M-am înfuriat și eu... E singurul fel în care te poți înțelege cu un sticlete plin de draci.*

– Păi stați puțin! N-am venit special de la Rio la Londra pentru familia von Tiebolt. Sînt în drum spre Amsterdam. Dacă vreți să verificați la biroul meu din New York, o să

aflați că am o lucrare în Curaçao. Pentru cultura dumneavoastră, e o colonie olandeză, iar la Amsterdam mă duc pentru niște discuții pe marginea proiectelor.

Privirea din ochii celui mai vîrstnic păru mai puțin severă.

– Înțeleg, spuse el încet. E foarte posibil să fi tras niște concluzii greșite, dar cred că veți fi de acord că modul cum s-au prezentat faptele la prima vedere ne-a condus la ele. Cred că vă datorăm scuze.

Mulțumit de sine, Noel își stăpîni tentația de a zîmbi. Își învățase bine lecțiile, mințise cu garda sus.

– E-n regulă, replică el. Dar acum m-ați făcut curios. Acest Tinamou. De unde știți că e von Tiebolt?

– Nu sîntem siguri, răspunse agentul cu păr cărunt. Speram să ne-o confirmați dumneavoastră. Cred că ne-am înșelat.

– Cu siguranță. Dar de ce Tennyson? Bănuiesc că ar trebui să-i spun avocatului din New York...

– Nu, îl întrerupse englezul. Nu faceți asta. Nu aveți voie să discutați cu nimeni despre acest lucru.

– E cam tîrziu, nu? spuse Holcroft la risc. "Chestiunea" *a fost* discutată. Nu am nici o obligație față de domniile voastre dar față de avocatul acela am. Îmi e prieten.

Oamenii de la M.I. 5 se uitară unul la altul, îngrijorarea citindu-li-se ambilor în priviri.

– Înaintea unei obligații față de un prieten, spuse bărbatul mai în vîrstă, cred că trebuie să stea o alta mult mai mare. Una care poate fi confirmată de propriul dumneavoastră guvern. Aceasta este o investigație de mare finețe și strict secretă. Tinamou este un ucigaș internațional. Printre victimele lui se află cîțiva dintre cei mai distinși oameni din lume.

– Și credeți că e Tennyson?

– Dovezile sînt indirecte, dar foarte, foarte solide.

– Dar totuși neconcludente.

– Neconcludente.

– Acum cîteva minute erați siguri.

– Acum cîteva minute încercam să vă prindem în cursă. E doar un procedeu tehnic.

– E jignitor al naibii.

– E eficient al naibii, spuse roșcatul cu semn pe frunte.

– Care sînt dovezile indirecte împotriva lui Tennyson?

– O să păstrați secretul cu cea mai mare strictețe? întrebă agentul mai vîrstnic. Dacă doriți, cererea vă poate fi transmisă și prin intermediul autorității legislative supreme din țara dumneavoastră.

Holcroft renunță.

– Bine, n-o să sun la New York; n-o să spun nimic. Dar vreau informații.

– Nu ne tîrguim, spuse bărbatul mai tînăr pe un ton arțăgos, domolit apoi de o privire a colegului său.

– Nu e vorba de nici un tîrg, spuse Noel. Am zis că o să iau legătura cu *un* membru al familiei și cred că așa se cade. Unde pot să dau de surorile lui Tennyson? Una s-a măritat cu un comandor de marină pe nume Beaumont. Avocatul din New York știe acest lucru; o să încerce el s-o găsească dacă n-o fac eu. Aș putea la fel de bine s-o caut eu.

– Ar fi mult mai bine, încuviință bărbatul cu păr cărunt. Sîntem convinși că nici una din femei nu e la curent cu activitățile fratelui ei. Din cît ne-am putut da seama, membrii familiei s-au înstrăinat unul de altul. Nu știm cît de serios însă fie că nu au comunicat între ei, fie că au făcut-o foarte rar. Sincer să fiu, apariția dumneavoastră este o complicație cu care n-am vrea să ne împovărăm. Nu vrem să alertăm pe nimeni; o situație sub control e incomparabil de preferat.

– N-o să intre nimeni în alertă, spuse Noel. Îmi las mesajul și-mi văd de treabă.

– La Amsterdam?

– La Amsterdam.

– Da, bineînțeles. Sora mai mare s-a măritat cu comandorul Anthony Beaumont; e a doua lui soție. Locuiesc

lîngă Portsmouth, cîteva mile la nord de baza navală, într-o suburbie din Portsea. E trecut în cartea de telefon. Fata mai mică s-a mutat de curînd la Paris. Traduce pentru Editura Gallimard dar nu e de găsit la adresa firmei. Nu ştim unde locuieşte.

Holcroft se ridică de pe scaun şi trecu printre cei doi bărbaţi, îndreptîndu-se spre birou. Puse mîna pe stiloul hotelului şi scrise pe o foaie de hîrtie.

– Anthony Beaumont... Portsmouth... Editura Gallimard... Cum se scrie "Gallimard"?

Agentul roşcat îi spuse.

Noel termină de scris.

– O să dau telefon de dimineaţă şi o să trimit o notă la New York, spuse el, întrebîndu-se cam cît i-ar trebui ca să meargă cu maşina la Portsmouth. O să-i spun avocatului că le-am găsit pe surori dar n-am putut să iau legătura cu fratele. E bine aşa?

– Nu v-am putea convinge să lăsaţi baltă toată povestea?

– Nu. Ar însemna să explic de ce şi nu asta doriţi.

– Foarte bine. Atunci, să sperăm c-o să fie bine.

– Iar acum spuneţi-mi de ce credeţi că John Tennyson e unul şi acelaşi cu acest Tinamou. Îmi sînteţi datori.

Bătrînul se opri.

– Poate că da, spuse el. Subliniez încă o dată caracterul strict secret al informaţiilor.

– Cui aş putea să-i spun? Nu lucrăm în acelaşi domeniu.

– În regulă, rosti bărbatul cu păr cărunt. Cum aţi spus, vă sîntem datori. Dar trebuie să ştiţi că faptul că vi s-au comunicat aceste lucruri putea duce la anumite concluzii. Foarte puţini oameni sînt la curent.

Holcroft deveni rece şi nu-i fu greu să-şi exprime mînia.

– Dar nici nu cred că sînt mulţi care s-au trezit că le bat la uşă oameni ca voi şi că-i acuză că plătesc asasini. Dacă am fi la New York v-aş da în judecată. *Chiar* că-mi sînteţi datori.

– Foarte bine. Am descoperit o schemă, la început prea vizibilă ca să merite să-i dăm atenție, pînă cînd am studiat omul. De cîțiva ani, Tennyson apărea constant în apropierea zonei unde aveau loc asasinate. Era ciudat. De fapt, scria articole despre aceste evenimente pentru *The Guardian*, trimițîndu-și reportajele de la fața locului. Cam cu un an în urmă, de exemplu, s-a ocupat de uciderea acelui american la Beirut, tipul de la ambasadă care bineînțeles că lucra pentru C.I.A. Cu trei zile înainte, fusese la Bruxelles; brusc, a plecat la Teheran. Am început să-l studiem și am aflat lucruri uimitoare. Credem că el este Tinamou. E absolut sclipitor și poate chiar nebun de legat.

– Ce ați aflat?

– În primul rînd, știți cine-a fost tatăl lui. Unul din primii naziști, un măcelar de ultima speță...

– Sînteți siguri că așa stau lucrurile? întrebă Noel, dîndu-și seama imediat că se pripise. Vreau să spun că nu înseamnă neapărat...

– Nu, presupun că nu, spuse agentul încărunțit. Dar de aici decurg niște lucruri cel puțin neobișnuite, ca să nu spun altfel. Tennyson e un fanatic care vrea să facă de toate. Și-a luat două licențe universitare în Brazilia la o vîrstă la care majoritatea studenților abia se înscriu la facultate. A învățat cinci limbi străine pe care le vorbește fluent. A fost un foarte bun om de afaceri în America de Sud; a strîns o groază de bani. Toate astea nu prea îl recomandă pentru un simplu post de corespondent al unui ziar.

– Oamenii se schimbă; interesele se schimbă. Dovezile de genul ăsta *chiar* că sînt indirecte. Și extrem de slabe.

– Cu toate acestea, împrejurările în care lucrează aici ne confirmă presupunerile, spuse bărbatul mai în vîrstă. Nimeni de la *The Guardian* nu-și aduce aminte cînd sau cum a fost angajat. Într-o bună zi numele lui a apărut pur și simplu pe statul de plată computerizat, cu o săptămînă înainte de a trimite primul reportaj din Anvers. Nu auzise nimeni de el.

– Dar cineva tot l-a angajat.

– Da, așa este. Omul a cărui semnătură a apărut pe dactilograma întrevederii de angajare și în cartea de muncă a fost ucis într-un accident de metrou cu totul neobișnuit, în care și-au pierdut viața cinci persoane.

– Un metrou din Londra... spuse Holcroft, oprindu-se. Îmi amintesc că am citit despre el.

– S-a invocat o greșeală a mecanicului dar nu ține, adăugă roșcatul. Omul avea o experiență de optsprezece ani. A fost crimă în toată regula. Prin amabilitatea lui Tinamou.

– Nu puteți fi sigur, spuse Holcroft. Greșeala e greșeală. Care au fost cîteva din celelalte... coincidențe? Unde au mai avut loc crime?

– Am pomenit de Beirut. De asemenea, la Paris. O bombă a explodat sub mașina ministrului francez al muncii, în Rue du Bac, omorîndu-l pe loc. Tennyson se afla la Paris; cu o zi înainte fusese în Frankfurt. Cu șapte luni în urmă, în timpul incidentelor din Madrid, o oficialitate a guvernului a fost împușcată de la o fereastră de la etajul patru, chiar deasupra mulțimii. Tennyson se găsea la Madrid; venise cu avionul de la Lisabona cu doar cîteva ore mai devreme. Mai sînt și altele; fenomenul continuă și astăzi.

– Nu l-ați interogat niciodată?

– De două ori. Nu ca pe un suspect, firește, ci ca pe un expert în acest gen de evenimente. Tennyson e aroganța întruchipată. A pretins că a analizat regiunile caracterizate prin tulburări sociale și politice și că și-a urmat instinctul, știind precis că în acele locuri aveau să se producă acte de violență și asasinate. A avut impertinența să ne dea și lecții; ne-a spus că ar trebui să învățăm să anticipăm și să nu ne lăsăm surprinși atît de des.

– E posibil să fi spus adevărul?

– Dacă ați avut de gînd să ne jigniți, s-a marcat. Ținînd seamă de ce s-a întîmplat în seara asta, poate că am meritat-o.

– Îmi cer scuze. Dar date fiind calitățile pe care le are, trebuie să vă gîndiți și la această posibilitate. Unde e Tennyson acum?

– A dispărut în Bahrein de patru zile. Oamenii noștri din teren îl urmăresc din Singapore pînă în Atena.

Cei doi bărbați de la M.I. 5 intrară în liftul nepopulat. Agentul roșcat se întoarse spre colegul său.

– Ce impresie ți-a făcut? întrebă el.

– Nu știu, sună încet răspunsul. I-am spus destul ca să-l punem pe jar; poate aflăm ceva. Prea se poartă ca un amator ca să fie o legătură adevărată. Cei care plătesc pentru un asasinat ar fi nebuni dacă ar trimite banii prin Holcroft. Iar dacă ar face-o, Tinamou nu i-ar primi.

– Dar mințea.

– Evident. Și încă destul de prost.

– Înseamnă că e folosit.

– Foarte posibil. Dar pentru ce?

11

Din cîte aflase de la agenția de închiriat mașini, Portsmouth se găsea la vreo șaptezeci mile de Londra, drumurile erau bine marcate, iar circulația probabil că n-avea să fie intensă. Era șase și cinci. Putea să ajungă în Portsea înainte de nouă, își spuse Noel, dacă se mulțumea cu un sandwich mîncat în grabă în loc de cină.

Avusese de gînd să aștepte pînă dimineață dar un apel telefonic menit să confirme exactitatea informațiilor furnizate de oamenii de la M.I. 5 îl făcu să se răzgîndească. Dăduse de Gretchen Beaumont iar ceea ce-i spusese ea îl făcuse să se miște repede.

Soțul ei, comandorul, se afla în misiune în Mediterana; mîine la prînz avea să plece și ea într-o "vacanță de iarnă" în sudul Franței, unde avea să petreacă sfîrșitul de săptămînă alături de comandor. Dacă domnul Holcroft voia s-o vadă în legătură cu anumite probleme de familie, trebuia să vină în seara asta.

El îi spuse că o să ajungă acolo cît mai repede cu putință, gîndindu-se în timp ce închidea telefonul că avea una din cele mai ciudate voci pe care le auzise vreodată. Nu era vorba de accentul pe jumătate german, pe jumătate portughez care, deși bizar, era explicabil, ci de modul schimbător și ezitant în care rostea cuvintele. Ezitant sau rătăcit – era greu de spus.

Soția comandorului spusese foarte clar – cu toate șovăielile – că, în ciuda faptului că problemele ce urmau să fie discutate erau confidențiale, un aghiotant de marină avea să se afle în camera de alături. Grijile ei dădură naștere unei imagini a unei Hausfrau* între două vîrste, comodă și cu o părere mult prea bună despre propria-i persoană.

Ajuns la cincizeci de mile la sud de Londra, își dădu seama că mergea mai repede decît și-ar fi închipuit. Circulația era slabă iar pe plăcuța de pe marginea drumului, prinsă în lumina farurilor, stătea scris PORTSEA – 15 M.

Era abia opt și zece. Putea să încetinească și să încerce să-și adune gîndurile. Indicațiile lui Gretchen Beaumont fuseseră precise; n-o să aibă nici un fel de probleme în găsirea reședinței.

Pentru o femeie cu voce șovăielnică, dăduse niște instrucțiuni foarte clare. Era un fapt oarecum contradictoriu, dat fiind felul ei de a vorbi, ca și cum liniile ferme ale realității ar fi străpuns brusc norii unei perdele din tărîmul viselor.

Nu-i spunea nimic. El era intrusul, străinul care dăduse telefon și vorbise de o chestiune extrem de importantă, pe care nu voia s-o precizeze decît între patru ochi.

Dar *cum* s-o precizeze? Cum putea să-i explice soției de vîrstă mijlocie a unui ofițer de marină englez că ea era cheia care putea deschide un seif unde se aflau 780 milioane de dolari?

Începea să fie neliniștit; nu prea știa cum s-o convingă. Dar mai presus de orice, trebuia să fie convingător; n-avea voie să dea impresia că se temea, că era nesigur sau nesincer. Iar atunci îi trecu prin minte că i-ar putea spune adevărul – așa cum îl văzuse Heinrich Clausen. Era cel mai bun mijloc pe care-l avea la dispoziție; era convingerea de pe urmă.

– Rogu-te, Doamne! Fă-o să înțeleagă!

* Gospodină (n.tr.).

Coti de două ori la stînga pe autostradă şi străbătu în viteză zona suburbană liniştită şi cu străzi străjuite de pomi încă o milă şi jumătate, aşa cum i se spusese. Găsi casa cu uşurinţă, parcă în faţă şi ieşi din maşină.

Deschise poarta şi urcă poteca pînă la uşă. Nu exista nici o sonerie; exista, în schimb, un ciocănaş din alamă pe care îl folosi bătînd uşor. Casa era proiectată simplu. Ferestre mari la camera de zi şi mici la dormitor, în partea opusă; faţada din cărămidă veche deasupra unei fundaţii de piatră – solidă, făcută să reziste, cu siguranţă lipsită de ostentaţie şi probabil că destul de ieftină. Proiectase şi el asemenea case, de obicei ca locuinţe de vacanţă, ridicate pe ţărm, pentru perechi care încă nu ştiau precis dacă şi le puteau permite. Era reşedinţa ideală a unui militar cu un venit de militar. Simplă, îngrijită, uşor de întreţinut.

Gretchen Beaumont deschise chiar ea uşa. Imaginea construită la telefon dispăru de cum dădu cu ochii de ea, uluindu-l şi făcîndu-l să se simtă ca după o lovitură primită în stomac. Pe scurt, femeia din prag era una din cele mai frumoase pe care le văzuse în viaţa lui. Faptul că era femeie aproape că devenea secundar. Era ca o statuie, ca visul unui sculptor, lucrat de atîtea ori în argilă înainte ca dalta să înceapă să modeleze piatra. Era de înălţime mijlocie, cu un păr lung şi blond care încadra un chip delicat, cu trăsături perfect proporţionate. Mai mult decît perfecţiunea, prea mult pentru mintea unui sculptor... prea rece. Cu toate acestea, răceala era diminuată de ochii mari, de un albastru deschis, şi întrebători, care nu erau nici prietenoşi, nici duşmănoşi.

– Domnul Holcroft? întrebă ea cu acea voce ca un ecou din lumea viselor, care amintea şi de Germania şi de Brazilia.

– Da, doamnă Beaumont. Vă mulţumesc foarte mult pentru că m-aţi primit. Îmi cer scuze pentru deranj.

– Poftiţi înăuntru, vă rog.

Se dădu la o parte ca să-i facă loc. În prag îşi fixă privirea asupra chipului ei, asupra frumuseţii extraordinare pe

care anii n-o ştirbiseră cu nimic; iar acum era imposibil să nu-i observe corpul, pus în evidenţă de rochia transparentă. Şi corpul era extraordinar, dar altfel decît chipul. Aici nu exista nici urmă de răceală ci, dimpotrivă, doar căldură. Rochia simplă i se lipea de piele iar absenţa evidentă a sutienului era subliniată de gulerul larg, deschis pînă la jumătatea sînilor mari. De fiecare parte, în mijlocul rotunjimilor, îi vedea limpede sfîrcurile care împungeau materialul moale al rochiei de parcă ar fi fost excitaţi.

Cînd se mişcă, deplasarea lentă şi fluidă a coapselor, pîntecului şi bazinului împrumută ritmul unui dans senzual. Nu mergea, ci aluneca – un corp extraordinar care cerea din răsputeri să fie băgat în seamă, ca un preludiu al cuceririi şi mulţumirii.

Totuşi, chipul era rece iar ochii distanţi; întrebători dar distanţi. Iar Noel era uluit.

– Aţi avut mult de mers, spuse ea, arătînd spre o canapea de lîngă peretele din fund. Staţi jos, vă rog. Pot să vă ofer ceva de băut?

– V-aş fi recunoscător.

– Ce preferaţi?

Rămase în faţa lui, blocîndu-i deocamdată accesul spre canapeaua aflată la doi-trei paşi, iar ochii ei de un albastru deschis îi fixaseră intens privirea. Sînii i se vedeau desluşit – atît de aproape – sub materialul transparent. Sfîrcurile erau întărite, ridicîndu-se cu fiecare răsuflare, iarăşi şi iarăşi în ritmul inconfundabil al unui dans sexual.

– Scotch, dacă aveţi, spuse el.

– În Anglia se spune whisky, nu? întrebă ea, îndreptîndu-se spre un bar aflat lîngă perete.

– Da, whisky, spuse el, cufundîndu-se în pernele moi ale canapelei şi încercînd să se concentreze asupra chipului lui Gretchen. Îi venea greu şi ştia că ea era aceea care încerca să-l facă să-i vină greu. Soţia comandorului nu trebuia să provoace o reacţie sexuală şi nu trebuia să se

îmbrace special pentru un asemenea rol. Dar iată că o provocase şi că se îmbrăcase. De ce?

Îi aduse scotchul. El îl luă, atingîndu-i mîna şi observînd că ea nu şi-o retrage în urma contactului, ci îi apasă scurt degetele îndoite cu propriile ei degete. Pe urmă făcu un lucru foarte ciudat; se aşeză pe un scaun din piele cu perniţă doar cîţiva paşi mai încolo şi-şi ridică privirile spre el.

– Nu-mi ţineţi de urît? întrebă el.

– Nu beau.

– Atunci poate că aţi prefera să nu beau nici eu.

Ea rîse gutural.

– Nu am nici un fel de obiecţii morale. Nici nu i-ar sta bine soţiei unui ofiţer. Pur şi simplu nu sînt în stare nici să beau, nici să fumez. Amîndouă mi se suie direct la cap.

El o privi peste marginea paharului. Ochii îi rămăseseră pironiţi ciudat asupra ochilor lui, fără să clipească, siguri dar la fel de rezervaţi, făcîndu-l să-şi dorească să se uite în altă parte.

– Aţi spus la telefon că unul din aghiotanţii soţului dumneavoastră o să se afle într-o cameră de alături. Vreţi să ne faceţi cunoştinţă?

– N-a putut să ajungă.

– A, da? Îmi pare rău.

– Zău?

Era o *nebunie*. Femeia se purta ca o curtezană nesigură pe propria poziţie, ca o tîrfă de lux care cîntărea din ochi portofelul unui client nou. Se aplecă în faţă pe scăunel, vrînd să ridice o scamă imaginară de pe covorul întins pe care stătea cu picioarele. Gestul fu prostesc iar efectul mai mult decît evident. Partea de sus a rochiei se dădu în lături, dezgolindu-i sînii. Era imposibil să nu-şi dea seama ce face. Trebuia să răspundă într-un fel; asta aştepta. Dar n-o să răspundă aşa cum anticipa ea. Un părinte îl implorase prin timp; nimic nu putea să-i stea în cale. Nici măcar o falsă tîrfă. O falsă tîrfă care era cheia operaţiunii Geneva.

– Doamnă Beaumont, spuse el punîndu-și stîngaci paharul pe măsuța de lîngă canapea, sînteți o femeie foarte distinsă și nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decît să rămîn aici ore în șir și să beau cîte ceva, dar trebuie să stăm de vorbă. Am vrut să vă văd fiindcă am vești extraordinare pentru dumneavoastră. Ele ne privesc pe amîndoi.

– Pe *noi* doi? spuse Gretchen, punînd accentul pe pronume. Păi atunci vorbiți, domnule Holcroft. Nu ne-am întîlnit pînă acum; nu vă cunosc. Cum e posibil ca aceste vești să ne privească pe noi doi?

– Tații noștri s-au cunoscut cu ani în urmă.

La auzul cuvîntului "tați", femeia deveni rigidă.

– Eu nu am tată.

– Ați avut, așa cum am avut și eu, spuse el. În Germania, cu mai bine de treizeci de ani în urmă. Numele dumneavoastră este von Tiebolt. Sînteți fiica cea mai mare a lui Wilhelm von Tiebolt.

Gretchen trase adînc aer în piept și se uită în altă parte.

– Nu cred că vreau să aud mai departe.

– Știu ce simțiți, replică Noel. Am avut aceeași reacție. Dar vă înșelați. *Și eu* m-am înșelat.

– Mă înșel? întrebă ea, dîndu-și în lături părul blond care îi căzuse pe obraz cînd întoarse repede capul. Sînteți impertinent. Poate că n-ați trăit cum am trăit noi. Vă rog să nu-mi spuneți că mă înșel. N-aveți dreptul s-o faceți.

– Lăsați-mă doar să vă spun ce-am aflat. După ce termin, trageți singură concluzia. Lucrul important e faptul că știți. Și sprijinul pe care o să-l dați, firește.

– Să sprijin ce? Ce să știu?

Noel simți o emoție stranie, de parcă urma să pronunțe cele mai importante cuvinte din viață. Pentru o ființă obișnuită adevărul ar fi fost suficient, dar Gretchen Beaumont nu era o ființă obișnuită; rănile erau încă la vedere. Numai adevărul nu ajungea; trebuia, în plus, o uriașă putere de convingere.

– Acum două săptămîni am mers cu avionul la Geneva ca să mă întîlnesc cu un bancher pe nume Manfredi...

Şi îi spuse totul, fără să omită nimic, cu excepţia oamenilor din Wolfsschanze. Povesti simplu, chiar elocvent, simţindu-şi convingerea în propria voce, dîndu-şi seama de hotărîrea întipărită în minte şi de durerea care din cînd în cînd îi cuprindea pieptul.

Îi dădu şi cifrele: 780 de milioane pentru supravieţuitorii Holocaustului şi pentru urmaşii încă strîmtoraţi ai acelor supravieţuitori. De peste tot. Două milioane pentru fiecare dintre primii născuţi rămaşi în viaţă, ca să-i folosească după bunul plac al fiecăruia. Şase luni – poate mai mult – de angajare colectivă.

La urmă, îi spuse de pactul făcut cu limbă de moarte de cei trei taţi, care îşi luaseră viaţa abia după ce fiecare amănunt din operaţiunea Geneva fusese confirmat şi păstrat în cel mai mare secret.

După ce termină, simţi transpiraţia curgîndu-i pe frunte.

– Acum depinde de noi, spuse el. Şi de un bărbat din Berlin – fiul lui Kessler. Noi trei trebuie să terminăm ceea ce au început ei.

– Sună atît de incredibil, spuse ea încet. Dar zău că nu văd în ce fel mă priveşte pe mine.

Fu uimit de calmul şi de indiferenţa ei deplină. Îl ascultase în tăcere aproape jumătate de oră şi auzise dezvăluiri care în mod normal ar fi trebuit s-o zguduie, dar cu toate acestea nu avu nici un fel de reacţie. *Nimic*.

– N-aţi înţeles nimic din ce v-am spus?

– Am înţeles că sînteţi foarte necăjit, spuse Gretchen Beaumont cu vocea ei blîndă, ca un ecou. Dar eu am fost necăjită aproape toată viaţa, domnule Holcroft. Şi asta din cauza lui Wilhelm von Tiebolt. Pentru mine el nu înseamnă nimic.

– Dar *a ştiut*, nu vă daţi seama? A încercat să repare lucrurile.

– Cu bani?

– Nu numai cu bani.

Gretchen se aplecă în faţă şi întinse încet o mînă ca să-i atingă fruntea. Cu degetele drepte, îi şterse broboanele de transpiraţie. Noel rămase nemişcat, incapabil să-şi desprindă ochii din ochii ei.

– Ştiaţi că sînt a doua soţie a comandorului Beaumont? întrebă ea.

– Da, am auzit.

– Divorţul i-a dat multă bătaie de cap. Şi mie, bineînţeles, dar în primul rînd lui. Pentru el însă a trecut; pentru mine nu va trece.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Eu sînt intrusul. Străinul. Cea care distruge căsătorii. El are munca lui; pleacă pe mare. Eu trăiesc printre cei care nu au aşa ceva. Viaţa soţiei unui ofiţer de marină este izolată în condiţii obişnuite. Poate deveni destul de grea cînd te simţi ostracizat.

– Probabil că aţi ştiut că o să existe şi aşa ceva.

– Desigur.

– Şi atunci, dacă aţi ştiut?...

Lăsă întrebarea neterminată, fără să-şi dea seama.

– De ce m-am măritat cu comandorul Beaumont? Asta aţi vrut să întrebaţi?

Nu voise să întrebe *nimic!* Nu-l interesau nici un fel de amănunte din viaţa personală a lui Gretchen Beaumont. Importantă era doar Geneva; testamentul, totul. Dar avea nevoie de cooperarea ei.

– Presupun că motivele au fost de natură afectivă; de obicei, oamenii de asta se căsătoresc. Am vrut să spun doar că aţi fi putut lua anumite măsuri ca să diminuaţi tensiunea. Aţi fi putut locui mai departe de baza navală, v-aţi fi putut face alţi prieteni.

Bătea cîmpii, stingherit şi întrucîtva deznădăjduit. Voia doar să străpungă atitudinea ei rezervată şi înnebunitoare.

– Întrebarea mea e şi mai interesantă. De ce m-oi fi măritat cu Beaumont?

Vocea ei părea din nou că pluteşte, ridicîndu-se discret în aer.

– Aveţi dreptate, motivul e afectiv. Destul de simplu.

Îl atinse iarăşi pe frunte, rochia desfăcîndu-se încă o dată cînd se apleacă în faţă şi lăsînd să i se vadă sînii frumoşi şi goi. Noel era plictisit, aţîţat şi înfuriat. *Trebuia* s-o facă să înţeleagă că propriile ei preocupări n-aveau nici un fel de importanţă pe lîngă Geneva! Ca să reuşească, era obligat să i se facă plăcut; cu toate acestea, n-o putea atinge.

– Fireşte că e simplu, spuse el. Îl iubiţi.

– Îl urăsc.

Acum mîna ei se apropiase la cîţiva centimetri de chip iar degetele se vedeau nelămurit cu coada ochiului – nelămurit fiindcă se priveau fix în ochi; nu îndrăznea să se uite în altă parte. Şi nu îndrăznea s-o atingă.

– Atunci de ce v-aţi măritat cu el? De ce staţi în continuare cu el?

– V-am spus. E simplu. Comandorul Beaumont are ceva bani; e un ofiţer deosebit de respectat în slujba guvernului, un bărbat plicticos şi neinteresant care se simte cel mai bine pe vas. Toate astea înseamnă un loc ferit, foarte liniştit şi sigur. Mă aflu într-o gogoaşă confortabilă.

Iată mijlocul! Geneva îl oferea.

– Două milioane de dolari v-ar ajuta să aveţi o gogoaşă foarte sigură, doamnă Beaumont. Un adăpost mult mai bun decît cel de aici.

– Poate. Dar ar trebui să-l părăsesc pe ăsta ca să-l construiesc. Ar trebui să ies...

– Doar din cînd în cînd.

– Şi ce s-ar întîmpla? continuă ea, ca şi cum n-ar fi fost întreruptă. Afară? Ar trebui să spun da sau nu. Nici nu vreau să mă gîndesc; ar fi atît de greu. Ştiţi, domnule Holcroft, am fost nefericită cea mai mare parte a vieţii, dar nu caut mila nimănui.

Era enervantă! Îi venea s-o plesnească.

– Aş dori să revin la situaţia de la Geneva, spuse el.

Ea se aşeză la loc pe scaun, picior peste picior. Rochia simplă se ridica deasupra genunchilor, dezvelind carnea moale a coapselor. Poziţia era seducătoare; cuvintele nu.

– Dar am revenit eu, spuse ea. Poate că nu mă pricep dar încerc să explic. Copil fiind, am plecat din Berlin. Am fost mereu pe fugă, pînă cînd mama, fratele meu şi cu mine am găsit un adăpost în Brazilia, care s-a dovedit a fi iadul pe pămînt pentru noi. În anii aceştia din urmă abia dacă am simţit că trec prin viaţă. Am urmat întotdeauna – instincte, prilejuri, bărbaţi – dar am urmat. N-am condus. Am luat cît mai puţine hotărîri cu putinţă.

– Nu înţeleg.

– Dacă problema dumneavoastră priveşte familia mea, va trebui să vorbiţi cu fratele meu Johann. El ia hotărîrile. El ne-a scos din America de Sud după ce mama noastră a murit. El e acel von Tiebolt la care trebuie să ajungeţi.

Noel îşi înăbuşi dorinţa de a ţipa la ea. În schimb, respiră în linişte, năpădit de un sentiment de oboseală şi nemulţumire. Johann von Tiebolt era singurul membru al familiei pe care trebuia să-l evite, dar nu-i putea spune lui Gretchen Beaumont de ce.

– Unde se află? întrebă el retoric.

– Nu ştiu. Lucrează în Europa, pentru ziarul *The Guardian*.

– Unde în Europa?

– Iarăşi, n-am idee. Călătoreşte foarte mult.

– Mi s-a spus că ultima dată a fost văzut în Bahrein.

– Înseamnă că ştiţi mai mult decît mine.

– Aveţi şi o soră.

– Helden. La Paris. Pe undeva.

Toţi copiii vor fi cercetaţi... se vor lua hotărîri.

Johann fusese cercetat şi se luase o hotărîre – dreaptă sau nu – care îl elimina din operaţiunea Geneva. Era o complicaţie

pe care nu şi-o puteau permite; ar atrage atenţia exact acolo unde nu era voie. Iar această femeie frumoasă şi ciudată ce stătea pe scăunel – chiar dacă nutrea alte sentimente – avea să fie respinsă de Geneva pe motive de incompetenţă. Simplu ca bună ziua.

Paris. Helden von Tiebolt.

Absent, Noel îşi căută ţigările, gîndindu-se acum la o femeie necunoscută care lucra ca traducător pentru o editură din Paris. Era doar vag conştient de mişcările care aveau loc în faţa lui, atît era de concentrat. Apoi îşi dădu seama şi se uită fix la Gretchen Beaumont.

Soţia comandorului se ridicase de pe scăunel şi-şi descheiase nasturii de la rochie pînă în talie. Dădu încet în lături cele două părţi ale veşmîntului de mătase. Sînii i se eliberară din strînsoare, arcuindu-se spre el, cu sfîrcurile întărite, întinse, umflate din cauza încordării. Îşi ridică fusta cu amîndouă mîinile, strîngînd-o deasupra coapselor, şi se postă exact în faţa lui. El simţi mireasma care părea că emană din ea – un parfum delicat, de o senzualitate la fel de provocatoare ca vederea cărnii ei dezgolite. Se aşeză lîngă el, cu rochia aflată acum deasupra taliei şi cu corpul tremurîndu-i. Gemu şi-şi întinse mîinile pe după gîtul lui, apropiindu-i faţa de obrazul ei şi buzele lui de buzele ei. Gura ei se deschise, primind-o pe a lui; îl absorbi, respirînd accelerat, iar răsuflarea ei caldă se îmbibă de sucurile care-i veneau din gîtlej. Îşi puse mîna pe pantalonii lui şi-i căută penisul... tare, moale, tare. *Mai tare*. Deodată nu se mai putu stăpîni; gemetele deveniră din ce în ce mai excitate. Se lipi strîns de el. Cu totul.

Buzele ei întredeschise se desprinseră de pe gura lui iar ea şopti:

– Mîine plec în Mediterana. La un bărbat pe care-l detest. Nu spune nimic. Doar dăruieşte-mi noaptea asta. Dăruieşte-mi *noaptea asta*!

Se depărtă ușor, cu gura lucindu-i și cu ochii atît de mari încît păreau ai unui nebun. Încet, se ridică deasupra lui, pielea ei albă înconjurîndu-l din toate părțile. Tremuratul se potoli. Își plimbă un picior dezgolit peste piciorul lui și pe urmă se sculă. Îi atrase chipul spre talia ei și îl prinse de mînă. El se ridică și o luă în brațe. Ea îi ascunse mîna în a ei și se îndreptară împreună spre ușa dormitorului. Pe cînd pășeau înăuntru îi auzi cuvintele, rostite cu vocea aceea monocordă și stranie, ca un ecou.

– Johann a spus că un bărbat o să vină cîndva și o să vorbească despre un aranjament ciudat. Eu trebuia să mă port frumos cu el și să țin minte tot ce spune.

12

Holcroft se trezi tresărind iar cîteva clipe nu știu precis unde se afla; apoi își aminti. Gretchen Beaumont îl dusese în dormitor făcînd exact acea afirmație incredibilă. Încercase să insiste, dorind să afle ce altceva spusese fratele ei, dar ea nu era în situația de a da un răspuns limpede. Fusese cuprinsă de un adevărat delir, avînd nevoie de sex cu disperare; nu se mai putuse concentra în nici o altă direcție în afară de asta.

Făcuseră dragoste nebunește, ea conducînd ostilitățile, zvîrcolindu-se pe pat pradă unei febrilități extreme, cînd sub el, cînd deasupra lui, cînd alături. Exista în ea ceva de nepotolit; nu putea fi mulțumită, oricît de mult ar fi fost explorată și pătrunsă. La un moment dat țipase, încolăcindu-i mijlocul cu picioarele și înfigîndu-și unghiile în umerii lui, mult timp după ce el încetase să mai poată avea vreo reacție. După aceea, epuizarea îl ajunsese din urmă. Căzuse pradă unui somn adînc dar agitat.

Acum se trezise și nu știa ce anume îi întrerupsese somnul. Se auzise un zgomot, nu foarte tare dar ascuțit și pătrunzător, însă nu știa ce este sau de unde vine.

Deodată, își dădu seama că era singur în pat. Își ridică puțin capul. Camera era cufundată în întuneric, ușa era închisă iar la marginea ei de jos se zărea o dîră nelămurită de lumină.

– Gretchen?...

Nu primi răspuns; în cameră nu se mai afla nimeni.

Dădu la o parte cuvertura şi coborî din pat, ţinîndu-se pe picioarele slăbite şi simţindu-se stors şi dezorientat. Merse împleticindu-se pînă la uşă şi o deschise cu putere. Dincolo, în camera de zi mică, era aprinsă o singură veioză, a cărei lumină împrăştia umbre pe pereţi şi pe podea.

Se auzi din nou zgomotul acela! Un sunet metalic, care îşi află ecoul în casă dar care venea de undeva de afară. Alergă la una din ferestrele sufrageriei şi se uită pe geam. Sub fascicolul de lumină al becului de pe un stîlp, zări silueta unui bărbat care stătea lîngă partea din faţă a maşinii lui închiriate, ţinînd în mînă o lanternă.

Înainte de a-şi da seama ce se întîmplă, auzi o voce înăbuşită tot de undeva de afară iar raza de lumină se îndreptă brusc spre fereastră. Spre el. Instinctiv, îşi ridică mîna ca să-şi apere ochii. Lumina se stinse şi-l văzu pe bărbat gonind spre o maşină parcată în diagonală de cealaltă parte a străzii. Nu observase maşina aceea, atît de concentrat fusese asupra celei proprii şi asupra necunoscutului cu lanterna. Acum încercă să-şi fixeze privirile asupra acestui automobil; pe locul din faţă se afla o siluetă. Nu putu distinge nimic în afară de conturul capului şi al umerilor.

Bărbatul care alergase ajunse la uşa dinspre stradă, o deschise şi se instală la volan. Motorul hurui; maşina porni înainte, după care derapă şi făcu o întoarcere înainte de a pleca mai departe cu toată viteza.

Fulgerător, în lumina becului de pe stîlp, Noel văzu persoana care stătea pe locul de lîngă şofer. Pentru o fracţiune de secundă chipul din fereastră se află la nici douăzeci de metri de el, trecînd în goană.

Era Gretchen Beaumont. Ochii ei priveau înainte prin parbriz iar capul i se mişca ca şi cum ar fi vorbit cu repeziciune.

Cîteva lumini se aprinseră în diverse case aflate de partea cealaltă a reşedinţei Beaumont. Huruitul motorului şi scrîşnetul cauciucurilor constituiseră o imixtiune bruscă şi neplăcută în viaţa paşnică a acelei străzi din Portsea. Chipuri îngrijorate apărură pe la ferestre, uitîndu-se afară.

Holcroft se dădu înapoi. Era gol şi îşi dădu seama că dacă ar fi fost văzut în pielea goală în camera de zi a comandorului Beaumont în toiul nopţii, în timp ce comandorul Beaumont era plecat, n-ar fi fost în folosul nimănui, cu atît mai puţin al său personal.

Ea unde plecase? Ce făcea? Ce era sunetul pe care îl auzise?

N-avea timp să se gîndească la asemenea lucruri; trebuia să plece din casa familiei Beaumont. Se întoarse de la fereastră şi dădu fuga înapoi în dormitor, încercînd să vadă în semiîntuneric şi să găsească un comutator sau o lampă. Îşi aminti că, atunci cînd începuseră să facă dragoste cu frenezie, Gretchen întinsese mîna deasupra capului lui în umbra lămpii de pe noptieră, pe care o aruncase pe jos. Îngenunche şi bîjbîi pînă cînd o găsi. Stătea într-o parte iar becul era protejat de abajurul de pînză care îl înconjura. O aprinse. Lumina invadă camera, fascicolul revărsîndu-se de jos de pe podea. Se zăreau umbre alungite şi porţiuni de întuneric dar izbuti să-şi vadă hainele puse pe un fotoliu şi ciorapii şi chiloţii lîngă pat.

Se ridică şi se îmbrăcă în viteza cea mai mare. Unde-i era haina? Căută în jur, amintindu-şi vag că Gretchen i-o dăduse jos şi o lăsase să cadă lîngă uşă. Da, iat-o. Străbătu camera spre ea, aruncînd o privire scurtă propriei lui reflectări din oglinda mare de deasupra biroului.

Îngheţă, rămînînd cu ochii pironiţi asupra unei fotografii într-o ramă de argint de pe birou. Era a unui bărbat în uniforma ofiţerilor de marină.

Chipul. Îl mai văzuse undeva. Nu cu mult în urmă. Cîteva săptămîni... poate chiar zile. Nu ştia de unde dar era

sigur că știa chipul acela. Se apropie de birou și cercetă fotografia.

Sprîncenele! Erau ciudate, neobișnuite; ieșeau în evidență ca un lucru de sine stătător... ca o cornișă nepotrivită deasupra unei tapiserii nelămurite. Erau stufoase, o abundență de fire dese albe și negre... gen sare și piper. Niște ochi care se deschiseseră brusc, care îl priviseră țintă. Își aminti!

Avionul spre Rio de Janeiro! Și încă ceva. Chipul din acel moment din avionul de Brazilia declanșă o altă amintire – una violentă. Însă tot ce-și amintea era o siluetă neclară care trecuse în goană pe lîngă el.

Noel întoarse rama de argint și zgîndări cu degetele pînă cînd reuși să desfacă partea din spate. O desprinse din șănțulețul unde era fixată și scoase fotografia. Văzu mai multe urme mărunte pe suprafața lucioasă; o întoarse pe cealaltă parte. Era scris ceva. O ținu în lumină și preț de o clipă încetă să mai respire. Cuvintele erau în germană: NEUAUFBAU ODER TOD*.

Ca și chipul din fotografie, și cuvintele le mai văzuse cîndva! Dar nu aveau nici un sens pentru el; cuvinte germane care nu însemnau nimic... și totuși le mai văzuse!

Uimit, îndoi fotografia și o vîrî în buzunarul de la pantaloni.

Deschise o ușă de la dulap, ascunse rama de argint printre hainele împăturite de pe poliță, își luă haina și se duse în camera de zi. Știa că trebuie să iasă din casă cît putea de repede însă curiozitatea în legătură cu bărbatul din fotografie nu-i dădea pace. Trebuia să afle *ceva* despre el.

Existau două uși în peretele de lîngă el și în cel din capătul opus al camerei de zi. Una era deschisă și dădea în bucătărie; cealaltă era închisă. O deschise și intră în biroul comandorului. Aprinse o lumină; peste tot se aflau fotografii cu vase și cu bărbați, la un loc cu citări pe ordine de zi și

* Reconstrucție sau moarte (n. tr.)

decorații militare. Comandorul Beaumont era un ofițer de carieră cu o poziție remarcabilă. Poate că un divorț complicat urmat de o căsătorie îndoielnică îi creaseră probleme personale neplăcute omului în sine, însă era limpede că Marina Regală le trecuse cu vederea. Ultima citare pe ordin de zi avea doar șase săptămîni: pentru conducerea deosebită a pazei de coastă din Insulele Baleare, în timpul unei săptămîni de furtună pe mare.

O privire grăbită asupra hîrtiilor de pe birou și din sertare nu aduse nimic nou. Două carnete de bancă aveau conturi formate din patru cifre, dintre care nici unul nu depășea trei mii de lire sterline; o scrisoare de la avocatul primei sale soții solicita dreptul de proprietate asupra unui teren din Scoția; mai existau diverse exemplare care conțineau jurnalul de bord al mai multor vase și graficul de călătorie.

Holcroft voia să rămînă mai mult timp în camera aceea, ca să caute mai atent indicii despre bărbatul ciudat cu sprîncene neobișnuite, dar știa că nu putea să-și permită o îndrăzneală atît de riscantă. Deja forțase lucrurile mai mult decît era permis; trebuia să plece.

Părăsi casa și se uită peste drum la ferestrele unde doar cu cîteva minute în urmă se aprinseseră lumini și se iviseră atîtea chipuri curioase. Acum nu mai existau nici lumini, nici chipuri; somnul redevenise stăpîn peste Portsea. Coborî rapid aleea și deschise poarta, enervat fiindcă balamalele scîrțîiau. Deschise ușa mașinii închiriate și se așeză grăbit la volan. Întoarse cheia în contact.

Nimic. O răsuci din nou. O dată și încă o dată. Nimic!

Ridică imediat capota și alergă în partea din față a mașinii, îngrijorat nu de zgomot ci de ceva mult mai serios. Bateria mașinii închiriate n-avea cum să fie uzată în mod normal dar, chiar dacă ar fi fost, tot trebuia să se audă un declic vag la acționarea cheii de contact. Lumina becului de pe stîlp căzu asupra motorului descoperit, arătîndu-i exact ceea ce se temea că o să găsească.

Firele erau tăiate, retezate de la sursă cu o precizie de chirurg. N-avea cum să pornească mașina prin conexiunea lor directă; trebuia să fie remorcată.

Iar făptașul știa că un american o să rămînă fără nici un mijloc de deplasare într-o zonă necunoscută, în toiul nopții. Și dacă existau taxiuri în suburbiile îndepărtate, era greu de presupus că puteau fi disponibile la ora asta; trecuse de trei. Cine imobilizase mașina dorise ca el să rămînă unde era; înseamnă că aveau să vină alții după el. Trebuia să fugă. Cît de departe și cît de repede putea... să ajungă la șosea... să facă autostopul și să plece spre nord, părăsind zona.

Închise capota. Zgomotul metalic și ascuțit răsună de-a lungul străzii. Fu recunoscător că se auzise la fel și înainte.

Porni spre corpul de case de lîngă semafor; acesta nu funcționa. Traversînd intersecția, începu să meargă mai repede, după care o rupse la fugă. Încercă să păstreze același ritm; mai avea o milă și jumătate pînă să ajungă la șosea. Începuse să transpire și simțea iarăși un nod în stomac.

Văzu luminile înainte să audă huruitul furios al motorului. Chiar în fața sa, pe drumul drept, strălucirea farurilor apăru din întuneric, apropiindu-se atît de repede încît mai mult ca sigur că automobilul circula cu o viteză amețitoare.

Noel văzu o deschizătură la dreapta, un interval în gardul viu din lemn cîinesc care-i ajungea pînă la talie, o intrare ce se continua cu o altă potecă spre pragul unei alte uși. Se aruncă într-acolo și se rostogoli pe pămînt dincolo de tufe, întrebîndu-se dacă fusese văzut. Deodată, pentru el fu foarte important să nu aibă nimic de-a face cu Gretchen Beaumont. Era o enigmă de care se putea lipsi, o femeie frumoasă... nefericită și deosebit de senzuală. Dar în același timp o amenințare la adresa Genevei, ca și fratele ei.

Mașina care se apropia trecu în goană pe lîngă el. Nu fusese văzut. Pe urmă huruitul motorului fu înlocuit de scrîșnetul cauciucurilor. Holcroft se tîrî pînă la jumătatea

spărturii din gardul viu, cu fața întoarsă spre stînga și cu ochii fixați asupra corpului de case din spatele său.

Mașina se oprise chiar în fața locuinței familiei Beaumont. Doi bărbați săriră din mașină și urcară în goană pe potecă. Noel auzi scîrțîitul balamalelor. N-avea nici un rost să mai rămînă pe loc; era momentul să fugă. Acum auzi bătaia ciocănelului în ușă la mai puțin de o sută de metri de el.

Se deplasă spre dreapta în patru labe, de-a lungul trotuarului, pe lîngă gardul viu, pînă cînd ajunse într-o zonă de umbră, între doi stîlpi cu felinar. Se ridică în picioare și o luă la goană.

Continuă să alerge înainte, pe strada întunecoasă și străjuită de copaci, casă după casă, colț după colț, sperînd din suflet să recunoască la timp prima cotitură care dădea în șosea. Blestemă țigările, dîndu-și seama că își pierdea suflul și că începea să gîfîie și să-l doară plămînii; sudoarea începu să-i curgă pe față în timp ce bubuitul din piept devenea insuportabil. Zgomotul scurt și rapid al propriilor pași pe asfalt îl speria. Erau sunetele unui om care alerga cuprins de panică în puterea nopții iar omul acela era el însuși.

Pași. Pași care *goneau*. Erau ai lui dar *nu numai* ai lui! Se auzeau în spate, regulat, greoi, ajungîndu-l din urmă. Cineva fugea după el! Cineva care alerga în tăcere, fără să-l strige, fără să-i ceară să se oprească!... Sau îi juca auzul vreo festă? Bubuitul din piept îi vibra prin tot corpul; să fie zgomotul pașilor proprii, al căror ecou îi răsuna în urechi? Nu îndrăznea să se întoarcă, nu *putea* să se întoarcă. Mergea prea repede – cînd în lumină, cînd în umbră.

Ajunse la capătul unui alt corp de case, la un nou colț, și făcu la dreapta, știind că nu prima cotitură avea să-l scoată la șosea dar oricum preferînd să ocolească. Trebuia să știe dacă se afla cineva în spatele lui. Fugi mai departe pe stradă.

Pașii *erau* acolo dar aveau alt ritm, diferit de al lui, mai aproape, tot mai aproape, scurtînd distanța dintre ei. Nu putea

să mai suporte; şi nici nu putea să alerge mai repede. Se răsuci din talie, încercînd să se uite peste umăr.

Era acolo; *el* era acolo! Silueta unui bărbat profilîndu-se în lumina unui felinar de la colţ. Un bărbat îndesat care alerga tăcut, micşorînd distanţa şi apropiindu-se la doar cîţiva metri.

Noel alergă mai departe, făcînd un ultim sprint în ciuda durerii pe care o simţea în picioare. Se întoarse din nou, cuprins cu desăvîrşire de panică.

Iar picioarele îl trădară, împleticindu-se în zăpăceala şi în teroarea urmăririi. Căzu în faţă în mijlocul străzii, lovindu-se cu chipul de asfalt şi rămînînd cu mîinile întinse, reci ca gheaţa şi pline de înţepături. Se întoarse pe spate, ridicîndu-se instinctiv în picioare ca să se ferească din calea agresorului – silueta tăcută care ţîşni din întuneric şi năvăli deodată asupra lui.

Totul fu acoperit de o perdea de ceaţă; doar conturul braţelor şi picioarelor care se zvîrcoleau profilîndu-se în întuneric reuşi să-i apară în faţa ochilor inundaţi de transpiraţie. Pe urmă fu ţintuit la pămînt. O greutate uriaşă îi strivea pieptul iar un antebraţ – ca un drug de fier – îi fu trecut peste gît, nelăsîndu-l să scoată nici un sunet.

Ultimul lucru pe care-l văzu fu o mînă ridicată mult deasupra lui, o gheară desluşindu-se pe cerul nopţii, o mînă încovoiată care ţinea un obiect. Pe urmă nu mai fu nimic. Doar o prăpastie enormă prin care şuiera vîntul. Se prăbuşi în beznă spre adîncimi nevăzute.

La început simţi frigul. Îl făcea să tremure. Apoi umezeala; era pretutindeni. Deschise ochii şi avu nişte imagini deformate ale ierbii şi pămîntului. Era înconjurat de ierburi ude şi de grămezi de pămînt rece. Se rostogoli, recunoscător fiindcă putea să vadă cerul nopţii; era mai deschis la culoare în stînga lui şi mai închis spre dreapta.

Îl durea capul; îl ustura faţa; îl chinuiau mîinile. Se ridică încet şi privi în jur. Se afla pe un cîmp, o întindere de pămînt lungă şi netedă care semăna cu o păşune. În depărtare, zări

conturile vagi ale unui gard din sîrmă – sîrmă ghimpată întinsă între stîlpi aflați la vreo zece-douăzeci de metri unul de altul. Era *într-adevăr* o pășune.

Simți un miros de whisky ieftin sau de vin înăcrit.

Hainele erau impregnate cu acest miros iar cămașa muiată, trimițîndu-i izul îngrozitor spre nări. *Hainele* lui... portofelul, banii! Se ridică șovăitor în picioare și se căută în buzunare, amîndouă mîinile începînd să-l usture cînd luară contact cu interiorul stofei umede.

Portofelul, teancul de bancnote prinse cu o clamă, ceasul – toate erau acolo. Nu fusese jefuit, ci doar bătut pînă-și pierduse cunoștința și mutat din zona unde locuia familia Beaumont. Era o nebunie!

Își pipăi capul. Avea un cucui dar pielea nu pățise nimic. Fusese lovit cu un fel de ciomag sau cu o țeavă învelită în ceva mai moale. Făcu cîțiva pași anevoie; putea să se miște și ăsta era singurul lucru care conta. În plus, acum vedea ceva mai clar; în curînd o să fie dimineață.

Dincolo de gard exista o ușoară ridicătură de pămînt, care forma o creastă ce se întindea cît vedea cu ochii în ambele direcții. De-a lungul ei zări luminile șoselei. Porni de-a curmezișul cîmpului, sperînd că o să convingă vreun conducător auto să-l ia cu el. Tocmai cînd sărea gardul se gîndi brusc la ceva. Se căută din nou prin buzunare.

Fotografia dispăruse!

O mașină de transportat lapte opri iar el urcă înăuntru, văzînd cum zîmbetul șoferului dispăru brusc cînd duhoarea umplu cabina. Noel încercă să facă haz – în ce hal ajunsese un american inocent pe care niște marinari englezi hotărîți din Portsmouth îl băgaseră la mijloc – dar șoferul nu găsi nimic distractiv. Holcroft se dădu jos în prima localitate.

Era un sat englezesc a cărui arhitectură stil Tudor era profanată de abundența de furgonete aflate în fața unei parcări de pe marginea drumului.

– Au telefon înăuntru, spuse lăptarul. Și toaletă pentru domni. Nu ți-ar strica să te speli nițel.

Noel apăru în fața șoferilor matinali ai furgonetelor iar mirosul de cafea fierbinte îl liniști într-o oarecare măsură. Lumea își continua mersul firesc; se duceau comenzi și se acceptau mici înlesniri fără să se sinchisească nimeni. Găsi toaleta și făcu tot posibilul să reducă la minimum efectele nopții. Pe urmă se așeză într-un separeu de lîngă telefonul public de la perete și bău o cafea fierbinte, așteptînd ca un șofer furios să încheie cearta cu un dispecer și mai furios aflat la celălalt capăt al firului. După ce convorbirea luă sfîrșit, Noel ieși din separeu și se apropie de telefon, ținînd în mînă numărul lui Gretchen Beaumont. Nu-i mai rămăsese decît să încerce să afle ce se întîmplase, să încerce să discute cu ea, evident, dacă se întorsese.

Formă numărul.

– Reședința Beaumont.

Răspunsese o voce de bărbat.

– Cu doamna Beaumont, vă rog.

– Pot să întreb cine sînteți?

– Un prieten al domnului comandor. Am auzit că doamna Beaumont ar pleca astăzi la dînsul. Aș dori să-i transmită un mesaj.

– Cine sînteți, vă rog?

Noel închise telefonul. Nu știa cine răspunsese; știa doar că avea nevoie de ajutor. De ajutorul unui profesionist. Poate că era periculos din punctul de vedere al Genevei, dar era necesar. O să fie atent – foarte atent – și o să afle cît o să poată.

Se scotoci prin buzunarele de la haină căutînd cartea de vizită pe care i-o lăsase bărbatul de la M.I. 5 la Belgravia Arms. Erau trecute doar un nume - Harold Payton-Jones – și un număr de telefon. Ceasul de pe perete arăta șapte fără zece; Noel se întrebă dacă o să răspundă cineva la telefon. Formă numărul pentru Londra.

– Da?

– Sînt Holcroft.

– A, da. Chiar ne întrebam dacă o să suni.

Noel recunoscu vocea. Era a agentului cu păr cărunt de la hotel, care lucra la informații.

– Ce tot vorbești? întrebă Noel.

– Ai avut o noapte grea, spuse vocea.

– Vă *așteptați* să sun! Ați fost acolo. M-ați urmărit!

Payton-Jones nu răspunse direct.

– Mașina închiriată se afla la un garaj din Aldershot. Probabil că pînă la prînz o să fie reparată. Numele e ușor de reținut; este Boot's, Boot's Garage, Aldershot. Nu există nici proces-verbal, nici factură, nici chitanță.

– Ia stai puțin! Ce dracu' e asta? Ați pus să fiu urmărit! N-aveați nici un drept s-o faceți.

– Ba cred c-a fost al naibii de bine c-am făcut-o.

– Voi erați în mașina aia la trei noaptea! Voi ați intrat în casa lui Beaumont!

– Mă tem că n-am fost și n-am intrat, spuse bărbatul de la M.I. 5, făcînd o scurtă pauză. Iar dacă asta crezi, înseamnă că nu te-ai uitat prea bine la ei, nu?

– Nu. Cine erau?

– Și noi am vrea să știm. Omul nostru a ajuns acolo pe la cinci.

– Cine-a alergat după mine? Cine m-a lovit în cap și m-a lăsat pe cîmpul ăla nenorocit?

Agentul făcu încă o pauză.

– Nu știm nimic despre asta. Știam doar că plecaseși. În grabă, firește, mașina fiindu-ți imobilizată.

– A fost o înscenare! Am căzut de fraier!

– Întocmai. Te-aș sfătui să fii mai prudent. Este și lipsit de tact și periculos să profiți de soția unui comandor al Marinei Regale cînd soțul ei e pe mare.

– Rahat! Comandorul e pe mare la fel cum sînt și eu! A mers cu avionul la Rio cu nici două săptămîni în urmă. L-am văzut! E în legătură cu familia von Tiebolt.

– Cu siguranță, replică Payton-Jones. Doar s-a căsătorit cu fata mai mare. Cît despre prezența lui în avion acum două săptămîni, e absurd. Se află în Mediterana de trei luni încoace.

– Nu! L-am *văzut*! Ascultă. Era o fotografie în dormitor. Am luat-o. Era a lui! Și încă ceva. Pe spatele ei stătea scris ceva. În germană.

– Ce scria?

– Nu știu. Nu vorbesc germana. Dar e al naibii de neobișnuit, nu ți se pare?

Holcroft se opri. Nu voise să meargă pînă aici. Mînia îl făcuse să-și piardă cumpătul! Fir-ar al *dracului*!

– Ce e neobișnuit? întrebă agentul. Germana este limba maternă a doamnei Beaumont; s-a vorbit în familie ani de zile. O propoziție afectuoasă, o expresie a devotamentului pentru sau din partea noului soț? Nu găsesc nimic neobișnuit.

– Cred că ai dreptate, spuse Noel, bătînd în retragere. Pe urmă își dădu seama că renunțase prea repede. Bărbatul de la M.I.5 devenise bănuitor; Noel simți acest lucru din primele cuvinte pe care le rosti.

– Dacă mă gîndesc mai bine, poate că ar trebui să ne aduci fotografia.

– Nu pot. N-o mai am.

– Parcă spuneai că ai luat-o.

– N-o am acum. N... pur și simplu n-o am.

– Unde ești, Holcroft? Cred că ar trebui să vii să stăm de vorbă.

Fără a lua în mod conștient o hotărîre, Noel apăsă în furcă, întrerupînd legătura. Actul o luase înaintea gîndului dar, odată comis, își dădu seama foarte bine de ce. Nu putea să se alieze cu cei de la M.I. 5, nu putea să consolideze nici un fel de relație. Dimpotrivă, trebuia să se țină cît mai departe cu putință de cei de la Serviciul Britanic de Informații. Nu putea să existe *nici un fel* de asociere. Cei de la M.I. 5 îl *urmăriseră*. După ce-i spuseseră că o să-l lase pe cont propriu, își călcaseră cuvîntul.

Supravieţuitorii din Wolfsschanze fuseseră foarte precişi: *S-ar putea să existe oameni care să afle de operaţiunea Geneva... care să încerce să te oprească, să te înşele... să te ucidă.*

Holcroft se îndoia că englezii o să-l ucidă dar încercau *într-adevăr* să-l oprească. Dacă reuşeau, era ca şi cum l-ar fi ucis. Oamenii din Wolfsschanze nu ezitau. *Peter Baldwin, Esq. Ernst Manfredi. Jack.* Morţi cu toţii.

Oamenii din Wolfsschanze o să-l ucidă şi pe el dacă o să dea greş. Dar tocmai aici era teribila ironie. Nu *voia* să dea greş. De ce nu puteau să înţeleagă acest lucru? Poate că dorea să vadă visul lui Heinrich Clausen împlinit mai mult decît supravieţuitorii din Wolfsschanze.

Se gîndi la Gretchen Beaumont care se lăsa pradă instinctelor, căutînd tot soiul de prilejuri şi bărbaţi. Şi la fratele ei, arogantul şi sclipitorul ziarist poliglot bănuit de a fi un asasin. Nici unul din ei n-ar putea fi acceptabil în vreun fel pentru Geneva.

Mai rămăsese un copil. Helden von Tiebolt – actualmente Helden Tennyson – care locuia în prezent la Paris. Domiciliul necunoscut. Dar avea un nume. "Gallimard".

Paris.

Trebuia să ajungă la Paris. Trebuia să scape de cei de la M.I. 5.

13

La Londra trăia un bărbat, scenograf de profesie, care fusese la modă pentru o scurtă perioadă de timp, ca decorator al caselor bogătanilor construite de o parte şi de alta a Atlanticului. Noel bănuia că Willie Ellis era angajat de cele mai multe ori pentru personalitatea lui scandaloasă şi pentru talentul de povestitor, nu pentru eventualele calităţi propriu-zise de creator de decoraţiuni interioare. Lucrase cu Willie de patru ori, promiţîndu-şi solemn de fiecare dată că n-o să repete greşeala dar ştiind de fiecare dată că o s-o facă probabil din nou. Fiindcă adevărul era că lui Noel îi plăcea nespus de mult de Willie. Englezul nebun însemna şi altceva în afară de meşteşug şi eleganţă. Dincolo de acestea, în momentele mai liniştite, se afla un om de teatru chibzuit şi talentat, care ştia mai mult despre istoria scenografiei decît toţi cei pe care-i întîlnise Holcroft vreodată. Putea să fie fascinant. Cînd nu era scandalos.

Păstraseră legătura de-a lungul anilor şi ori de cîte ori Noel se afla în Londra îşi făcea timp şi pentru Willie. Crezuse că de data asta n-o să mai reuşească dar lucrurile se schimbaseră. Avea nevoie de Willie. Făcu rost de număr de la informaţiile din Londra şi-l sună.

– Noel, amice, nu eşti întreg la cap! Doar păsările care halesc stîrvuri şi gunoierii sînt treji la ora asta.

– Am dat de bucluc, Willie. Am nevoie de ajutor.

Ellis cunoştea sătucul de unde sunase Holcroft şi-i promisese c-o să ajungă acolo cît putea de repede, ceea ce, după aprecierea lui, însemna cam o oră. Sosi cu o întîrziere de treizeci de minute, înjurîndu-i pe idioţii de pe drum. Noel urcă în maşină, strîngînd mîna întinsă a lui Willie şi înghiţindu-i jignirile caracteristice.

– Arăţi ca naiba şi miroşi ca subţiorile unei chelneriţe. Lasă fereastra deschisă şi spune-mi ce dracu' s-a întîmplat.

Holcroft se limită la explicaţii simple, fără să dea nume şi omiţînd anumite fapte.

– Trebuie să ajung la Paris şi sînt cîţiva oameni care vor să mă oprească. Nu pot să-ţi spun mult mai mult, decît că n-am făcut nimic rău sau ilegal.

– Răul e întotdeauna relativ, nu? Iar legalitatea depinde de obicei de interpretare şi de un avocat bun. Să înţeleg că e vorba de o fată frumoasă şi un soţ făcut foc?

– E bine aşa.

– M-am liniştit. Ce te împiedică să mergi la aeroport şi să iei primul avion spre Paris?

– Hainele, servieta şi paşaportul au rămas la hotel la Londra. Dacă m-aş duce acolo să le iau, oamenii care vor să mă oprească m-ar găsi.

– Judecînd după cum arăţi, au intenţii destul de serioase, nu?

– Da. Cam asta ar fi, Willie.

– Soluţia e clară, spuse Ellis. O să-ţi iau eu lucrurile şi o să-ţi rezolv situaţia la hotel. Eşti un colonist ursuz pe care l-am pescuit într-un şanţ din Soho. N-o să se lege nimeni de preferinţele mele.

– S-ar putea să ai probleme la recepţie.

– Nu văd de ce. Banii mei sînt cei mai tari de pe glob şi în plus o să-mi laşi un bilet; n-au decît să compare

semnăturile. Nu sîntem nici pe departe atît de paranoici ca verii noştri de cealaltă parte a mării.

– Sper să ai dreptate dar cred că oamenii care vor să mă găsească au luat deja legătura cu recepţionerii. Aceştia s-ar putea să ţină morţiş să afle unde sînt înainte de a-ţi da lucrurile mele.

– Atunci o să le spun, rosti Willie zîmbind. O să le las o adresă de reexpediere a corespondenţei şi un număr de telefon unde prezenţa ta poate fi confirmată.

– Ce?

– Las' pe mine. *A propos*, vezi că ai nişte apă de colonie în compartimentul pentru mănuşi. Foloseşte-o, pentru numele lui Dumnezeu.

Ellis aranjă ca hainele îmbibate de whisky să fie luate de cei de la curăţătorie şi înapoiate în cursul după-amiezii, după care părăsi apartamentul din Chelsea şi se îndreptă spre Belgravia Arms.

Holcroft făcu un duş, se bărbieri, îşi puse hainele murdare într-un coş cu capac din faţa uşii şi sună la agenţia de închiriat maşini. Se gîndi că dacă s-ar duce după maşina din Aldershot i-ar găsi acolo pe cei de la M.I. 5. Iar cînd ar pleca, englezii l-ar urmări îndeaproape.

Celor de la agenţia de închirieri nu le conveni dar Holcroft nu le oferi altă posibilitate. Dacă voiau automobilul, trebuiau să se ducă ei şi să-l ia. Lui Noel îi părea rău dar intervenise ceva urgent; puteau să-i trimită nota de plată pe adresa biroului său din New York.

Trebuia să plece din Anglia trecînd cît mai neobservat cu putinţă. Fără îndoială că oamenii de la M.I. 5 o să supravegheze atît aeroporturile cît şi vasele care traversau Canalul. Poate că soluţia trebuia căutată într-un bilet luat în ultima clipă la unul din avioanele de capacitate mică spre Paris. Cu un dram de noroc, putea să ajungă la aeroportul din

Orly înainte ca M.I. 5 să afle că părăsise Anglia. Cursele spre Paris erau foarte dese iar controlul la vamă destul de superficial. Sau ar putea să cumpere două bilete – unul pentru Amsterdam, unul pentru Paris – să treacă de punctul de control iar pe urmă, sub un pretext oarecare, să iasă înapoi și să dea fuga la locul unde așteptau pasagerii pentru Paris, unde Willie avea să-l aștepte cu bagajele.

La ce-i umbla *mintea*? Trucuri, evadări, înșelătorii. Era un criminal care nu comisese nici o crimă, un om care nu putea spune adevărul, fiindcă acel adevăr însemna distrugerea atît de multor lucruri.

Începu să transpire din nou iar durerea i se cuibări la loc în stomac. Se simțea slăbit și dezorientat. Se întinse pe canapeaua lui Willie, îmbrăcat cu halatul lui Willie, și închise ochii. Imaginea corpului dispărut îi reveni în minte. Chipul apăru din nou; auzi strigătul deslușit iar apoi adormi, păstrînd în urechi sunetele tînguitoare.

Se trezi brusc, dîndu-și seama că deasupra lui stătea cineva care-l privea. Îngrijorat, se rostogoli pe spate, după care scoase un suspin de ușurare văzînd că era Willie care rămăsese în picioare lîngă canapea.

– Te-ai odihnit puțin și se vede. Arăți mai bine și, slavă Domnului, miroși mai bine.

– Mi-ai adus lucrurile?

– Da și ai avut dreptate. Vroiau neapărat să știe unde ești. Cînd am achitat nota de plată, și-a făcut apariția directorul și s-a purtat ca un personaj al Scotland Yardului ajuns pe scena unui teatru. L-am domolit, chiar dacă a rămas nițel încurcat. I-am dat și un număr de telefon unde te poate găsi în mod obișnuit.

– Mă poate găsi?

– Da. Mă tem că reputația ta n-a prea avut de cîștigat, dacă nu cumva te-ai schimbat între timp. Numărul e al unui spital din Knightsbridge aflat foarte jos în ierarhia Ministerului Sănătății. E specializat în boli venerice. Îl cunosc destul de bine pe unul din doctori.

– Ești culmea, spuse Noel ridicîndu-se. Unde-mi sînt lucrurile?

– În camera de oaspeți. Credeam că vrei să te schimbi.

– Mulțumesc.

Holcroft porni spre ușă.

– Știi vreun tip pe numele de Buonoventura? întrebă Ellis.

Noel se opri. Îi trimisese lui Sam o telegramă prin cablu de la aeroportul din Lisabona, cu doar trei cuvinte: BELGRAVIA ARMS LONDRA.

– Da. A sunat?

– De cîteva ori. Parcă stătea pe jar, din cîte mi-am dat seama. Centrala hotelului mi-a spus că telefona din Curaçao.

– Știu numărul, spuse Holcroft. Trebuie să dau de el. O să trec convorbirea pe cartea mea de credit.

După cinci minute auzi vocea aspră a lui Sam și după alte cinci secunde își dădu seama că nu era cinstit să-i ceară inginerului constructor să mintă în continuare.

– Miles nu mai știe de glumă, Noley. Mi-a spus că o să facă rost de o hotărîre judecătorească prin care să te aducă înapoi în New York. O să le-o arate și proprietarilor de aici, închipuindu-și că sînt americani. Știe că ei nu te pot sili să te întorci dar zice că o să afle și ei că ești căutat. E cam nasoală treaba, Noley, fiindcă nu figurezi pe nici un stat de plată.

– A spus de ce?

– Doar că bănuiește că ai informații de care au nevoie ei.

Dacă o să poată ajunge la Paris, își spuse Noel, o să vrea ca Buonoventura să poată da de el dar nu voia să-l mai încarce și cu o adresă.

– Ascultă, Sam. În cursul zilei de azi plec la Paris. Pe Champs-Elysées, lîngă bulevardul Georges V, se află un birou American Express. Dacă se întîmplă ceva, trimite-mi o telegramă acolo.

– Ce să-i spun lui Miles dacă mai sună? Nu vreau nici eu s-o pățesc.

– Spune-i că ai dat de mine şi m-ai anunţat că încearcă să mă găsească. Spune-i că o să iau legătura cu el cît pot de repede. Doar atît ştii, zise Noel, făcînd o scurtă pauză. Mai spune-i că a trebuit să ajung în Europa. Nu te grăbi dar dacă vezi că insistă poţi să-i spui despre biroul American Express. Pot să telefonez pentru eventualele mesaje.

– Mai e ceva, spuse Sam încurcat. M-a sunat şi mama ta. M-am simţit ca un idiot spunîndu-i minciuni; n-ar trebui s-o minţi pe maică-ta, Noley.

Holcroft zîmbi. O viaţă de matrapazlîcuri nu îl distrusese pe italianul din Sam.

– Cînd a sunat?

– Alaltăieri seara. Vorbeşte ca o adevărată doamnă. I-am spus că aşteptam veşti ieri, cum ar veni; de atunci am început să sun.

– O să-i dau telefon cînd ajung la Paris, spuse Noel. Altceva?

– Nu-ţi ajunge?

– Cu vîrf şi îndesat. Te mai caut peste cîteva zile dar să ştii cum să dai de mine.

– Da, dar dacă mai sună maică-ta îi spun şi ei.

– Nu-ţi face griji. Şi mulţumesc, Sam. Îţi sînt dator.

Închise telefonul, observînd că Willie Ellis plecase în bucătărie, unde dăduse drumul la radio. Una din calităţile lui Willie era că se comporta ca un gentleman. Noel rămase lîngă telefon cîteva clipe, încercînd să pună lucrurile în ordine. Faptul că sunase mama lui nu era surprinzător. Nu mai vorbise cu ea din acea dimineaţă de duminică, la Bedford Hills, cu aproape două săptămîni în urmă.

Cu Miles treburile stăteau altfel. Holcroft nu se gîndea la detectiv ca la o persoană; nu avea nici chip, nici glas. Dar Miles ajunsese la anumite concluzii; de asta era sigur. Iar concluziile acelea îl legau pe el de cele trei morţi din timpul zborului făcut de cursa 591 British Airways de la Londra la New York. Miles n-avea de gînd să-l lase în pace; dacă

insista îi putea crea o problemă pe care Noel nu știa precis dacă era în stare s-o rezolve. Detectivul putea solicita colaborarea poliției din alte țări. Și dacă făcea acest lucru, atenția multora se concentra asupra activităților unui cetățean al Statelor Unite care părăsise țara chiar cînd aveau loc cercetări legate de niște crime.

Geneva n-avea cum să fie de acord cu o asemenea atenție; ar însemna distrugerea testamentului. Miles trebuia să fie oprit. Dar *cum*?

Pădurea lui necunoscută era presărată la tot pasul cu capcane; instinctul de apărare, atîta cît mai rămăsese, îl sfătuia să se întoarcă. Geneva avea nevoie de un om incomparabil mai viclean și mai experimentat decît el. Și totuși, nu se putea întoarce. Iar în străfundurile propriei conștiințe știa că nici nu voia. Era la mijloc acel chip care se ivea din întuneric. Trebuia să-și găsească tatăl și, găsindu-l, să arate lumii un om pradă chinurilor care fusese suficient de curajos și înțelegător ca să știe că greșelile trebuiau reparate. Și a cărui inteligență strălucită făcuse să supraviețuiască acest crez.

Noel se apropie de ușa dinspre bucătărie. Ellis stătea lîngă chiuvetă și spăla niște cești de ceai.

– O să-mi iau hainele peste vreo cîteva săptămîni, Willie. Hai să mergem la aeroport.

Ellis se întoarse, cu o privire preocupată.

– Pot să te-ajut să cîștigi timp, spuse el, întinzînd mîna după o cană de porțelan de pe o poliță. O să-ți trebuiască niscai bani francezi pînă o să poți să schimbi. Am un vas plin pentru deplasările mele bilunare în țara huzurului. Ia cît ai nevoie.

– Mulțumesc.

Holcroft luă cana, uitîndu-se la brațele dezgolite ale lui Willie care își suflecase mînecile. Erau cele mai puternice și musculoase din cîte văzuse în viața lui. Lui Noel îi trecu prin cap că Willie putea frînge un om în două.

Nebunia începu la Heathrow şi se amplifică la Orly.

La Londra îşi cumpără un bilet KLM pentru Amsterdam, bazîndu-se pe faptul că povestea pe care le-o spusese celor de la M.I. 5 fusese verificată şi considerată plauzibilă. Bănui că aşa stăteau lucrurile, fiindcă văzu un bărbat îmbrăcat cu un impermeabil privindu-l nedumerit cînd se întoarse în fugă de la poarta de plecare pentru KLM şi se îndreptă spre Air France. Acolo îl aştepta Willie cu un bilet pentru un avion de capacitate mică spre Paris.

Formalităţile de intrare în ţară de la Orly erau superficiale dar cozile erau lungi. Aşteptîndu-şi rîndul, Noel avu timp să cerceteze mulţimea care se înghesuia la vamă şi dincolo de uşile batante care dădeau spre aeroportul propriu-zis. După uşile acelea zări doi bărbaţi; ceva îi atrase atenţia la ei. Poate chipurile posomorîte, expresiile lipsite de voie-bună care erau nepotrivite într-un loc unde lumea venea să-i întîmpine pe pasageri. Vorbeau încet, fără să mişte din cap, în timp ce-i priveau pe călătorii care ieşeau din vamă. Unul ţinea în mînă o bucată de hîrtie; era mică şi lucioasă. O fotografie? Da. O fotografie de-a *lui*.

Nu erau oamenii din Wolfsschanze. Aceştia îl ştiau din vedere; iar oamenii din Wolfsschanze nu erau văzuţi niciodată. M.I. 5 luase legătura cu agenţii lor din Paris. Îl aşteptau.

– *Monsieur*.

Funcţionarul de la vamă îi ştampilă paşaportul lui Holcroft cu un gest de rutină. Noel îşi ridică bagajele şi porni spre ieşire, simţindu-se cuprins de panică, aidoma unui om pe punctul de a cădea într-o capcană pe care n-o poate evita.

Cînd uşile fură date în lături, văzu cum cei doi bărbaţi se întorc ca să nu fie observaţi. N-aveau de gînd să se apropie de el; aveau de gînd să-l... *urmărească*.

Dîndu-şi seama de acest lucru, se gîndi cu greu la o soluţie nu prea limpede. Cu greu, fiindcă era ceva atît de neobişnuit, nu prea limpede fiindcă nu ştia precis cum să

procedeze. Știa doar că trebuia să meargă din punctul A în punctul B și înapoi în A, scăpînd de urmăritori undeva în apropierea lui B.

Undeva deasupra, în sala aglomerată, văzu anunțul: LIGNES AÉRIENNES INTÉRIEURES.

Cursele interne din Franța străbăteau țara cu o minunată lipsă de regularitate. Orașele erau grupate pe trei coloane: ROUEN, LE HÂVRE, CAEN... ORLÉANS, LE MANS, TOURS... DIJON, LYON, MARSILIA.

Noel trecu în grabă pe lîngă cei doi bărbați, ca și cum ar fi fost atent doar la ceea ce-l preocupa pe el. Se grăbi să ajungă la ghișeul pentru curse interne. În fața lui mai erau patru persoane.

Îi veni rîndul. Se interesă de zborurile spre sud. Spre Mediterana. Spre Marsilia. Dori să i se spună ora de plecare a cîtorva curse.

Era una care ateriza în cinci orașe într-un arc sud-vestic de la Orly spre Mediterana, după cum aflase de la ghișeu. Escalele erau Le Mans, Nantes, Bordeaux, Toulouse și Marsilia.

Le Mans. Durata de zbor pînă la Le Mans era de patruzeci de minute. Durata aproximativă a unui drum cu mașina era între trei ore și trei ore și jumătate. Acum era patru fără douăzeci.

– O să merg cu ăsta, spuse Noel. Ajung la Marsilia exact cînd vreau.

– *Pardon, monsieur*, dar sînt și curse mai directe.

– Mă așteaptă cineva la aeroport. N-are rost să sosesc mai devreme.

– Cum doriți, *monsieur*. Să văd ce avem liber. Avionul pleacă peste douăzeci de minute.

După cinci minute, Holcroft stătea lîngă poarta de plecare, cu *Herald Tribune* deschis în față. Privi pe deasupra paginii. Unul din cei doi englezi morocănoși vorbea cu tînăra care îi vînduse biletul.

Cincisprezece minute mai tîrziu, avionul se desprinse de la sol. Noel străbătu de două ori intervalul, mergînd spre toaletă și privindu-i pe pasagerii din avion. Nici unul din cei doi bărbați nu se afla la bord; nimeni altcineva nu părea interesat în vreun fel de persoana lui.

La Le Mans așteptă pînă cînd pasagerii care trebuiau să se dea jos coborîră din avion. Îi numără; erau șapte. Cei care veneau pe locurile lor începură să urce.

Își luă servieta din plasa de bagaje, se îndreptă repede spre ușa de la ieșire și coborî treptele metalice pînă ajunse pe pămînt. Intră în clădirea aeroportului și se postă lîngă o fereastră.

Nu mai ieși nimeni din avion; nu-l urmărea nimeni.

Ceasul lui arăta cinci fără șaptesprezece. Se întrebă dacă mai avea timp să o caute pe Helden von Tiebolt. Iarăși avea doar datele esențiale care îi trebuiau – un nume și un loc de muncă. Se îndreptă spre cel mai apropiat telefon, recunoscător pentru cana plină de franci – monezi și bancnote – a lui Willie.

I se adresă centralistei, folosindu-și cunoștințele elementare de franceză.

– S'il vous plaît, le numéro de Gallimard à Paris...

Era acolo. Domnișoara Tennyson nu avea telefon la dînsa pe birou dar dacă putea să aștepte puțin o s-o cheme cineva. Femeia de la centrala editurii Gallimard vorbea englezește mai bine decît majoritatea americanilor din Texas.

Vocea lui Helden von Tiebolt avea același amestec ciudat de portugheză și germană ca a surorii ei, dar nu chiar atît de pronunțat. Exista, de asemenea, o vagă urmă a ecoului pe care Noel și-l amintea atît de bine din cuvintele lui Gretchen, fără însă a fi la fel de frapant și de distant. Helden von Tiebolt – *Mademoiselle* Tennyson – știa foarte bine ce voia să spună și o spunea.

– De ce să mă întîlnesc cu dumneavoastră? Nu vă cunosc, domnule Holcroft.

– E ceva urgent. Vă rog să mă credeţi.

– Am avut parte de prea multe lucruri urgente în viaţă. M-am cam săturat de ele.

– Nu se compară cu situaţia de acum.

– Cum de m-aţi găsit?

– Nişte oameni... oameni pe care nu-i cunoaşteţi, din Anglia, mi-au spus unde lucraţi. Dar m-au anunţat că nu locuiţi la adresa lăsată la direcţie, aşa că a trebuit să vă sun aici.

– I-a interesat atît de mult încît au vrut să afle unde locuiesc?

– Da. Face parte din ceea ce vreau să vă spun.

– De ce erau atît de interesaţi de persoana mea?

– O să vă spun cînd ne întîlnim. *Trebuie* să vă spun.

– Spuneţi-mi acum.

– Nu la telefon.

Se lăsă tăcerea. Cînd fata vorbi, cuvintele ei erau scurte, precise... temătoare.

– Care este motivul exact pentru care vreţi să mă vedeţi? Ce poate fi atît de urgent între noi?

– E vorba de familia dumneavoastră. De familiile *noastre*. Am văzut-o pe sora dumneavoastră. Am încercat să dau de fratele dumneavoastră...

– N-am vorbit cu nici unul din ei de mai bine de un an, îl întrerupse Helden Tennyson. Nu pot să vă ajut.

– Lucrul despre care trebuie să discutăm a avut loc cu mai bine de *treizeci* de ani în urmă.

– Nu!

– E vorba de bani. O mare sumă de bani.

– Trăiesc onorabil. Nevoile mele sînt...

– Nu doar pentru *dumneavoastră*, insistă Noel, tăindu-i vorba. Pentru mii de oameni. De pretutindeni.

Avu loc o nouă pauză. Cînd ea vorbi din nou, vocea îi era moale.

– Are legătură cu fapte... cu oameni din timpul războiului?

– Da.

Reuşea în sfîrşit s-o convingă?

– O să ne întîlnim, spuse Helden.

– Putem să facem în aşa fel încît să nu... să nu...

Nu ştia cum să-şi formuleze întrebarea fără s-o sperie.

– Să nu fim văzuţi de cei care ne urmăresc? Da.

– Cum?

– Am experienţă. Faceţi exact cum vă spun. Unde sînteţi?

– La aeroportul din Le Mans. Închiriez o maşină şi vin la Paris. O să-mi trebuiască două-trei ore.

– Lăsaţi maşina la un garaj şi luaţi un taxi spre Montmartre. La catedrala Sacré-Coeur. Intraţi şi opriţi-vă la capătul din fund al bisericii, la locul de rugăciune al lui Ludovic al IX-lea. Aprindeţi o lumînare şi puneţi-o într-unul din locaşuri, pe urmă răzgîndiţi-vă şi aşezaţi-o în altul. O să vă întîlniţi cu un bărbat care o să vă conducă afară, spre piaţă, la o masă de la una din cafenelele de pe trotuar. O să vi se dea instrucţiuni.

– Nu e nevoie să ne complicăm *chiar* atît de mult. Nu putem să ne întîlnim pur şi simplu într-un bar? Sau un restaurant?

– Nu mă gîndesc la protecţia dumneavoastră, domnule Holcroft, ci la a mea. Dacă nu sînteţi cine sugeraţi că aţi fi şi dacă nu sînteţi *singur* nu ne întîlnim. O să plec diseară din Paris şi n-o să mă mai găsiţi niciodată.

14

Splendoarea medievală din granit a mănăstirii Sacré-Coeur se profila pe cerul nopții ca un tulburător cîntec în piatră. Dincolo de ușile imense de bronz, o încăpere nesfîrșită era învăluită în semiîntuneric, în vreme ce luminările pîlpîitoare închipuiau o simfonie a umbrelor pe pereți.

De lîngă altar auzea tonalitățile unui *Te Deum Laudamus*. Un cor alcătuit din călugări pelerini stătea într-o solemnitate izolată, cîntînd încet.

Noel intră în cercul slab luminat de dincolo de absida care adăpostea locurile de rugăciune ale regilor. Își obișnui privirile cu umbrele care dansau și merse de-a lungul balustradelor care străjuiau intrările în îngrăditurile mici. Rîndurile incomplete de luminări abia de răspîndeau lumina de care avea nevoie ca să citească inscripția: LOUIS IX. Ludovic cel Pios, Ludovic cel Drept, Fiu al Aquitaniei, Conducător al Franței, Judecător al creștinătății.

Pios... Drept... Judecător.

Oare Helden von Tiebolt încerca să-i spună ceva?

Introduse o fisă într-o cutie de rugăciuni, scoase o luminare subțire și îngustă la vîrf dinăuntru și o apropie de flacăra unei luminări aflate în stînga alteia. Respectînd instrucțiunile, o fixă într-un orificiu iar pe urmă, după cîteva

clipe, o luă de acolo şi o aşeză în altul aflat cu cîteva rînduri mai încolo.

O mînă îi atinse braţul, degetele îl prinseră de cot şi o voce îi şopti în ureche din penumbra din spatele lui.

– Întoarceţi-vă încet, *monsieur*. Ţineţi-vă mîinile pe lîngă corp.

Holcroft acţionă conform instrucţiunilor primite. Bărbatul avea cam un metru şaptezeci, o frunte înaltă şi un păr închis care începea să se rărească. Trecuse cu puţin de treizeci de ani, ghici Noel, şi avea o înfăţişare plăcută, şi un chip palid, chiar blînd. Dacă avea într-adevăr ceva care atrăgea atenţia, acestea erau hainele; lumina slabă nu putea ascunde faptul că erau scumpe.

Bărbatul răspîndea o aură de eleganţă, accentuată şi de aroma discretă a apei de colonie. Dar modul lui de a acţiona nu avu nimic elegant sau blînd. Înainte ca Noel să-şi dea seama ce se întîmplă, mîinile bărbatului i se lipiră de amîndouă părţile pieptului iar degetele puternice îi pipăiră hainele cu mişcări rapide, coborînd pînă la curea şi la buzunarele pantalonilor.

Holcroft se dădu brusc înapoi.

– Am spus să staţi liniştit! şopti bărbatul.

La lumina luminărilor, lîngă locul de rugăciune al lui Ludovic al IX-lea, în catedrala Sacré-Coeur, în vîrful Colinei Montmartre, Noel era căutat de arme.

– Urmaţi-mă, spuse bărbatul. O s-o iau pe stradă în direcţia pieţii; rămîneţi în spate la cîţiva metri. O să mă aşez lîngă doi prieteni, la o masă de afară de la una din cafenelele de pe trotuar, probabil la Bohème. Daţi ocol mesei; nu vă grăbiţi; uitaţi-vă la operele artiştilor; aveţi tot timpul. Apoi apropiaţi-vă de masă şi aşezaţi-vă lîngă noi. Salutaţi-ne ca şi cum am fi persoane *cunoscute*, nu neapărat *prieteni*. Aţi înţeles?

– Am înţeles.

Dacă ăsta era modul de a ajunge la Helden von Tiebolt, treacă de la el. Noel păstră o distanţă prudentă în spatele

bărbatului, a cărui manta cu o croială modernă nu era greu de urmărit printre hainele mai puțin elegante ale turiștilor.

Ajunseră în piața aglomerată. Bărbatul se opri o clipă, aprinzîndu-și o țigară, după care trecu strada și se îndreptă spre o masă de dincolo de trotuar, în spatele unui spațiu împodobit cu tufișuri. Așa cum spusese, la masă se aflau doi oameni. Unul era un bărbat îmbrăcat cu o haină sport zdrențăroasă, celălalt o femeie într-o pelerină neagră și care avea o eșarfă albă la gît. Purta ochelari cu ramă de baga, apariții înrămate pe un chip palid pe care nu se putea găsi nici o urmă de machiaj. Noel se întrebă dacă femeia cu înfățișare obișnuită era Helden von Tiebolt. Dacă era, aproape că nu semăna deloc cu sora ei.

Începu să se plimbe agale, dînd ocol pieții și simulînd interesul pentru creațiile artistice expuse peste tot. Erau pînze cu pete îndrăznețe de culoare și cu linii groase și desenate în pripă, precum și cu ochii largi și bulbucați ai unor copii schițați în cărbune... ingeniozitate, dinamism și iscusință. Erau puține lucruri de valoare; de fapt, nici n-avea rost să fie. Aceasta era piața turiștilor, bazarul unde se vindea bizarul.

Nimic nu se schimbase în Montmartre, își spuse Holcroft, croindu-și drum printre oameni pentru ultima dată și îndreptîndu-se spre cafenea. Trecu de spațiul verde amenajat și-i salută din cap pe cei doi bărbați și pe femeia care se așezaseră la masa aflată dincolo de el. Ei răspunseră la salut; el se îndreptă spre intrare, păși înăuntru și se întoarse la "persoanele cunoscute, care nu erau neapărat prieteni". Se așeză pe scaunul liber; era cel de lîngă femeia brunetă cu ochelari cu ramă de baga.

– Sînt Noel Holcroft, rosti el fără să se adreseze cuiva în mod special.

– Știm, răspunse bărbatul cu haină sport, cu ochii îndreptați spre mulțimea din piață.

Noel se întoarse spre femeie.

– Sînteți Helden von... iertați-mă, Helden Tennyson?

– Nu, n-am văzut-o niciodată, răspunse femeia brunetă, privindu-l intens pe bărbatul cu haină sport. Dar o să vă duc la ea.

Bărbatul cu mantaua scumpă se întoarse spre Holcroft.

– Sînteţi singur?

– Normal. Putem să începem? Helden... Tennyson... a spus că mi se vor da instrucţiuni. Aş dori s-o văd, să stăm puţin de vorbă şi după aceea să găsesc un hotel. N-am prea dormit în ultimele zile.

Dădu să se ridice de la masă.

– Staţi jos! spuse femeia pe un ton tăios.

Se aşeză, mai mult din curiozitate decît ca urmare a dispoziţiei. Iar apoi avu brusc sentimentul că aceşti trei oameni nu-l verificau; erau înfricoşaţi. Bărbatul îmbrăcat elegant îşi muşca articulaţia degetului arătător, cu ochii aţintiţi undeva în mijlocul pieţii. Însoţitorul în haină sport îşi ţinea mîna pe braţul prietenului său, avînd privirea îndreptată în aceeaşi direcţie. Se uitau la cineva, cineva care îi deranja profund.

Holcroft încercă să le urmărească privirile şi să se uite printre siluetele care se încrucişau în forfota de pe stradă, în faţa cafenelei. I se opri respiraţia. Pe cealaltă parte a străzii se aflau cei doi bărbaţi de care credea că scăpase la Le Mans. Era absurd! Nu-l urmărise nimeni la coborîrea din avion.

– *Ei* sînt, spuse el.

Bărbatul îmbrăcat elegant întoarse capul imediat; cel cu haină sport fu mai lent iar expresia lui neîncrezătoare; femeia brunetă îl cercetă atent.

– Cine? întrebă ea.

– Cei doi bărbaţi de acolo, de lîngă intrarea în restaurant. Unul poartă un pardesiu deschis la culoare, celălalt duce un impermeabil pe mînă.

– Cine sînt?

– Erau la Orly azi după-masă; mă aşteptau. Am zburat la Le Mans ca să scap de ei. Sînt aproape sigur că sînt agenţi

englezi. Dar de unde au știut că sînt *aici*? N-au fost în avion. Nu m-a urmărit nimeni; aș putea să *jur*!

Cei trei se uitară unul la altul; îl credeau iar Holcroft știa de ce. Îi descoperise singur pe cei doi englezi, dîndu-le de bună voie informația, fără o prealabilă confruntare.

– Dacă sînt englezi, ce treabă au cu dumneavoastră? întrebă bărbatul cu haină sport.

– Asta o să discut doar cu Helden von Tiebolt.

– Dar chiar credeți că sînt englezi? insistă bărbatul cu haină sport.

– Da.

– Sper să aveți dreptate.

Bărbatul îmbrăcat în manta se aplecă în față.

– Cum adică ați zburat la Le Mans? Ce s-a întîmplat?

– Am crezut că o să-i păcălesc. Am fost convins că *reușisem*. Am cumpărat un bilet pînă la Marsilia. I-am explicat clar fetei de la ghișeu că trebuia să ajung la Marsilia, iar pe urmă am luat un avion care făcea escale. Prima dintre ele a fost Le Mans și am coborît. I-am văzut punîndu-i *întrebări*. N-am pomenit absolut nimic *despre* Le Mans!

– Nu vă enervați, spuse bărbatul în haină sport. Nu faceți decît să atrageți atenția.

– Dacă credeți cumva că nu m-au văzut, sînteți nebuni! Dar *cum* au făcut-o?

– Nu e greu, spuse femeia.

– Ați închiriat o mașină? întrebă bărbatul îmbrăcat elegant.

– Bineînțeles. Trebuia să mă întorc la Paris.

– De la aeroport?

– Firește.

– Și firește că ați cerut o hartă. Sau măcar cîteva indicații, menționînd, fără îndoială, și Parisul. Vreau să spun că nu mergeați spre Marsilia.

– Sigur, dar o mulțime de oameni fac același lucru.

– Nu chiar atît de mulți, mai ales de la un aeroport care

are curse spre Paris. Şi nici unul cu numele dumneavoastră. Nu pot să cred că aveţi acte false.

Holcroft începea să înţeleagă.

– Au verificat, spuse el scîrbit.

– O persoană, la telefon, doar cîteva minute, spuse bărbatul cu haină sport. Chiar mai puţin, dacă s-a comunicat că aţi părăsit avionul la Le Mans.

– Francezii nu pierd niciodată ocazia să vîndă un loc rămas liber, adăugă bărbatul îmbrăcat elegant. Acum înţelegeţi? Nu sînt atît de multe locuri unde se închiriază maşini la aeroporturi. Marca, culoarea şi numărul pot fi comunicate. Restul e simplu.

– De ce e simplu? În tot Parisul? Să găseşti *o* maşină?

– Nu *în* Paris, *monsieur*. În drum *spre* Paris. Există o singură şosea; mai mult ca sigur că un străin pe ea ar alege-o. Aţi fost reperat în afara Parisului.

Uimirea lui Noel era dublată acum de un sentiment de deznădejde. Lipsa lui de pricepere era evidentă.

– Îmi pare rău. Zău că-mi pare rău.

– N-aţi făcut nimic intenţionat, spuse bărbatul elegant, concentrîndu-se din nou asupra englezilor care între timp se aşezaseră în primul separeu al restaurantului din mijlocul pieţii. Atinse braţul bărbatului cu haină sport.

– S-au aşezat.

– Văd.

– Ce facem? întrebă Holcroft.

– S-a aranjat, răspunse femeia brunetă. Faceţi exact ce vă spunem să faceţi.

– *Acum*, spuse bărbatul cu mantaua scumpă.

– Ridicaţi-vă! ordonă femeia. Ieşiţi cu mine pe stradă şi faceţi la dreapta. Repede!

Nedumerit, Holcroft se sculă de pe scaun şi părăsi cafeneaua, degetele femeii ţinîndu-l strîns de braţ. Coborîră de pe bordură.

– La dreapta! repetă ea.

El o luă la dreapta.

– Mai repede! spuse ea.

El auzi un zgomot de sticlă spartă și apoi niște strigăte furioase. Se întoarse să se uite. Cei doi englezi ieșiseră din separeu, ciocnindu-se de un ospătar. Toți trei erau împroșcați cu vin din cap pînă-n picioare.

– Luați-o iar la dreapta! porunci femeia. În pragul ușii!

Se conformă celor spuse, făcîndu-și drum cu umerii printr-o mulțime de oameni, spre intrarea într-o altă cafenea. Ajunși înăuntru, femeia îl opri; el se întoarse instinctiv și privi scena care avea loc în piață.

Englezii încercau să scape de ospătarul furios. Bărbatul cu pardesiu arunca niște bani pe masă. Însoțitorul lui avusese ceva mai mult succes; se găsea sub bolta de împletituri și privea înnebunit în stînga, în direcția unde plecaseră Holcroft și fata.

Noel auzi niște țipete; se uită la locul de unde veneau, nevrînd să-și creadă ochilor. La șase-șapte metri distanță de agenți stătea o femeie brunetă, într-o pelerină neagră și lucioasă, purtînd ochelari cu ramă groasă de baga și o eșarfă albă în jurul gîtului. Țipa suficient de tare la cineva ca să atragă atenția tuturor celor din jur.

Inclusiv a englezilor.

Ea se opri brusc și începu să alerge pe strada aglomerată, spre capătul sudic din Montmartre. Agenții englezi își reluară urmărirea. Înaintarea lor fu încetinită pe neașteptate de un grup de tineri în *jeans* și jachete care dădeau impresia că le blochează calea intenționat. Se auziră strigăte mînioase; apoi răsunară fluierele stridente ale unor *gendarmes*.

Pe Montmartre se stîrni o hărmălaie de nedescris.

– Haideți! *Acum*!

Femeia brunetă – cea de lîngă Noel – îl prinse din nou de braț și-l împinse încă o dată pe stradă.

– Luați-o la stînga! ordonă ea, împingîndu-l prin mulțime. Înapoi de-unde am venit.

Se apropiară de masa din spatele spațiului verde. Rămăsese doar bărbatul cu mantaua scumpă; se ridică văzîndu-i că vin spre el.

– S-ar putea să fie și alții, spuse el. Nu știm precis. Grăbiți-vă!

Holcroft și femeia își continuară alergarea. Ajunseră în dreptul unei străzi laterale la fel de lată ca o alee; era străjuită de prăvălioare pe ambele laturi, ale căror încăperi din față, slab luminate, împrăștiau cît de cît întunericul din zonă.

– Pe aici! spuse femeia, ținîndu-l acum de mînă pe Noel și alergînd alături de el. Mașina e la dreapta. Prima de după colț!

Era un Citroën; părea puternic dar nu ieșea în evidență. Pe caroserie se strînseseră straturi de murdărie, iar roțile erau mînjite și pline de noroi. Pînă și ferestrele erau acoperite de o peliculă de praf.

– Urcați în față! Conduceți, ordonă femeia, înmînîndu-i o cheie. Eu o să stau în spate.

Holcroft intră în mașină, încercînd să se orienteze. Porni motorul. Vibrațiile făcură șasiul să tremure. Era un motor supradimensionat, proiectat pentru o mașină mai grea și care, dacă vehiculul era mai ușor, garanta o viteză uriașă.

– Mergeți drept spre poalele dealului! rosti femeia din spatele lui. Vă spun eu cînd să cotiți.

Următoarele patruzeci și cinci de minute trecură nelămurit într-o serie de înaintări și cotituri bruște. Femeia dădea indicațiile în ultima secundă, silindu-l pe Noel să învîrtă de volan cu putere ca să le poată respecta. Porniră cu viteză pe o șosea de la nord de Paris după o cale de acces îngustă și șerpuitoare unde Citroënul derapă, ocolind colina acoperită de iarbă care reprezenta insula din mijloc. Holcroft ținu volanul cu toată forța, întîi îndreptînd mașina și apoi croindu-și drum printre două vehicule aproape paralele aflate în față.

– Mai repede! strigă bruneta de pe bancheta din spate. Nu puteți merge *mai repede*?

– Isuse! Avem peste nouăzeci și cinci de mile la oră!

– Uitați-vă tot timpul în oglinzi! Eu o să am grijă de drum! Și mergeți *mai repede*!

Timp de zece minute circulară în tăcere, auzindu-se doar vîntul și zgomotul constant și strident, înnebunitor, al cauciucurilor. *Totul* era înnebunitor, își spuse Noel, mutîndu-și privirea de pe parbriz la oglinda retrovizoare și apoi la cea laterală care era acoperită de murdărie. *Ce făceau de fapt?* Ieșiseră din Paris; de cine mai fugeau *acum?* N-avea vreme să se gîndească; femeia țipa din nou.

– Ieșirea următoare! Aceea!

Abia avu timp să frîneze și să întoarcă mașina spre ieșire. Opri cu un scrîșnet al roților la un semn de cedare a trecerii.

– Mergeți mai departe! La stînga!

Cele cîteva secunde de imobilitate fură singura pauză, după care nebunia reîncepu: viteza mare pe drumurile întunecoase din zona rurală, cotiturile bruște, comenzile lătrate cu voce aspră în ureche.

Lumina lunii care scăldase mănăstirea Sacré-Coeur în toată splendoarea ei dădea acum la iveală o serie de forme parcă scobite în stîncă. Hambare și silozuri se profilau cu siluetele lor neregulate; case mici cu acoperiș de stuf apăreau și dispăreau.

– Uite drumul! țipă femeia.

Era un drum de pămînt care pornea de pe suprafața asfaltată pe care călătoriseră pînă acum; copacii ar fi reușit să-l ascundă dacă n-ai fi știut unde sau cînd să te uiți. Noel încetini viteza Citroënului și se angajă pe el. Mașina se zgîlțîia din toate încheieturile dar vocea din spate nu permise nici un fel de reducere a vitezei.

– Grăbiți-vă! Trebuie să trecem dincolo de deal ca să nu ni se vadă farurile!

Dealul era abrupt iar drumul prea îngust ca să încapă mai mult de un vehicul. Holcroft apăsă pe accelerator; Citroënul

porni brusc pe drumul rudimentar. Ajunseră pe creasta dealului, în timp ce Noel ţinea strîns de volan de parcă era gata să-i scape de sub control. Coborîrea fu rapidă; drumul coti spre stînga şi deveni orizontal. Nu mai aveau nici de urcat, nici de coborît.

– Nu mai e decît un sfert de milă, spuse femeia.

Holcroft era epuizat; palmele îi erau leoarcă de sudoare. Se afla împreună cu femeia în locul cel mai izolat şi întunecos pe care şi-l putea imagina. Într-o pădure deasă, pe un drum care nu figura pe nici o hartă.

Apoi o văzu. O căsuţă cu acoperiş de stuf pe o porţiune orizontală de pămînt, undeva în afara pădurii. Înăuntru se aprinsese o lumină slabă.

– Opriţi-vă aici, sună ordinul care însă nu fu rostit pe tonul aspru care îi zgîriase auzul aproape o oră.

Noel opri maşina în faţa potecii care ducea spre casă. Trase adînc aer în piept de cîteva ori şi-şi şterse transpiraţia de pe faţă, închizînd puţin ochii şi dorindu-şi să nu-l mai doară capul.

– Vă rog să vă întoarceţi, domnule Holcroft, spuse femeia, fără urmă de stridenţă în glas.

Făcu întocmai. Şi se holbă în întuneric la femeia de pe bancheta din spate. Dispăruseră şi părul negru şi lucios şi ochelarii cu ramă groasă de baga. Eşarfa albă era tot acolo dar acum era parţial acoperită de pletele lungi şi blonde care îi se revărsau peste umeri, încadrînd un chip – un chip foarte frumos – pe care îl mai văzuse cîndva. Nu *acest* chip, ci unul asemănător; trăsături delicate modelate cu dragoste în argilă, înainte ca dalta să dea formă pietrei. Acest chip nu era rece iar ochii nu erau rezervaţi. Se putea ghici în ei şi vulnerabilitate şi preocupare. Femeia vorbi încet, privindu-l la rîndul ei în întuneric.

– Sînt Helden von Tiebolt şi am un pistol în mînă. Acum spuneţi-mi ce doriţi de la mine?

15

Își lăsă ochii în jos și văzu lucirea discretă a pistolului automat. Revolverul era îndreptat spre capul lui, țeava aflîndu-se la doar cîțiva centimetri, iar degetele ei stăteau încleștate pe trăgaci.

– Primul lucru pe care-l vreau, spuse el, e să lăsați chestia aia din mînă.

– Mă tem că nu pot să fac așa ceva.

– Sînteți ultimul om din lume căruia aș vrea să i se întîmple ceva. Nu aveți nici un motiv să vă temeți de mine.

– Cuvintele dumneavoastră sînt liniștitoare dar am mai auzit cuvinte asemănătoare și înainte. Nu sînt întotdeauna adevărate.

– Ale mele sînt.

O privi în ochi în lumina slabă, fără să-și mute privirile. Încordarea din expresia ei slăbi.

– Unde sîntem? întrebă Noel. Chiar a fost nevoie de toată nebunia asta? Scandalul din Montmartre, goana asta pe drum cu apucații. De ce anume fugiți?

– Aș putea să vă întreb același lucru. Și dumneavoastră fugiți. Ați mers cu avionul la Le Mans.

– Am vrut să evit niște oameni. Dar nu mi-e frică de ei.

– Și eu evit oamenii, numai că mie *îmi este* frică.

– De cine?

Spectrul lui Tinamou îi tulbură gîndurile lui Noel; încercă să și-l alunge din minte.

– Poate o să aflați, poate nu; depinde de ceea ce aveți să-mi spuneți. .

– Mi se pare corect. În acest moment sînteți cea mai importantă persoană din viața mea. Lucrurile s-ar putea schimba cînd o să mă întîlnesc cu fratele dumneavoastră dar deocamdată locul întîi vă aparține.

– Nu-mi pot da seama de ce. Nu ne-am întîlnit niciodată. Ați spus că vreți să mă vedeți în legătură cu niște probleme care privesc războiul.

– Care îl privesc pe tatăl dumneavoastră, ca să fiu mai precis.

– Nu mi-am cunoscut niciodată tatăl.

– Ambii tați. Nici unul din noi n-a avut ocazia să și-i cunoască.

Îi spuse ceea ce îi spusese și surorii sale, însă nu pomeni de oamenii din Wolfsschanze; era și așa suficient de înspăimîntată. Își auzi din nou propriile cuvinte, ca pe un ecou al celor rostite cu o noapte în urmă, în Portsea. Fusese acolo, într-adevăr, nu mai departe de azi-noapte, iar femeia căreia îi vorbea acum semăna foarte bine cu cea de atunci – însă doar în aparență. Gretchen Beaumont îl ascultase în tăcere; Helden proceda altfel. Îl întrerupea încet, în permanență, bombardîndu-l cu întrebări pe care ar fi trebuit să și le pună singur.

– Acest Manfredi vi s-a legitimat?

– N-avea nevoie s-o facă; avea documentele de la bancă. Iar acestea erau autentice.

– Cum îi cheamă pe directori?

– Pe directori?

– Cei de la Grande Banque de Genève. Cei care au în grijă acest document extraordinar.

– Nu știu.

– Ar trebui să vi se spună.

– O să mă interesez.

– Cine se va ocupa de problemele juridice ale acestei agenţii din Zürich?

– Bănuiesc că avocatul băncii.

– Bănuiţi?

– E important?

– E vorba de şase luni din viaţa dumneavoastră. Aşa aveam impresia.

– Din vieţile *noastre*.

– Rămîne de văzut. Nu eu sînt primul născut al lui Wilhelm von Tiebolt.

– V-am comunicat cînd v-am sunat de la Le Mans că m-am întîlnit deja cu sora dumneavoastră, spuse Holcroft.

– Şi? întrebă Helden.

– Cred că ştiţi. Nu e în stare. Directorii din Geneva n-o vor accepta.

– Mai e şi fratele meu, Johann. El urmează ca vîrstă.

– Ştiu asta. Vreau să stăm de vorbă despre el.

– Nu acum. Mai tîrziu.

– Cum adică?

– V-am spus la telefon că am avut parte în viaţă de prea multe lucruri urgente. Acelaşi lucru e valabil şi pentru minciuni. Sînt o expertă în materie; recunosc un mincinos de cum îl aud vorbind. Dumneavoastră nu minţiţi.

– Vă mulţumesc.

Noel se simţi uşurat; aveau o bază pe care să poată *vorbi*. Era primul lui pas solid. Într-un fel, în ciuda a tot ce se întîmplase, încercă un sentiment de bună-dispoziţie. Ea coborî pistolul şi şi-l lăsă în poală.

– Acum trebuie să mergem înăuntru. Vă aşteaptă un om care vrea să vă vorbească.

Buna-dispoziţie a lui Holcroft pieri la auzul acestor cuvinte. Nu putea împărtăşi secretul operaţiunii Geneva nimănui în afară de membrii familiei von Tiebolt.

– Nu, spuse el, clătinînd din cap. Nu stau de vorbă cu nimeni. Ceea ce am discutat împreună rămîne între noi. Nu mai trebuie să afle nimeni.

– Dați-i o șansă. Trebuie să se convingă că nu vreți să-mi faceți rău. Mie sau altora. Trebuie să se asigure că nu faceți parte din altceva.

– Din ce să fac parte?

– O să vă explice el.

– O să pună întrebări.

– Spuneți doar atîta cît doriți.

– Nu! Nu ați înțeles. Nu pot să spun *nimic* despre Geneva și nici dumneavoastră. Am încercat să explic...

Se opri. Helden ridicase pistolul automat.

– Arma e încă în mîna mea. Ieșiți din mașină.

O luă înaintea ei, urcînd poteca scurtă pînă la ușa casei. Întunericul era deplin, cu excepția luminilor slabe de la ferestre. Copacii din jur filtrau atît de mult lumina lunii încît printre crengi răzbeau doar niște raze șterse, atît de slabe încît păreau că se risipesc în aer.

Noel simți că ea întinse o mînă pe după talia lui, în timp ce țeava pistolului îi fu proptită în spate.

– Uitați o cheie. Deschideți ușa. Lui îi vine greu să se miște.

Înăuntru, încăperea mică era așa cum ți-ai fi putut închipui că există pretutindeni în casele de provincie din Franța, cu o excepție: doi pereți erau acoperiți de rafturi pline de cărți. În rest, totul era simplu, pînă aproape de granița cu primitivismul – mobilierul solid, lipsit de un stil anume, un birou vechi, de pe timpuri, cîteva veioze stinse, cu abajururi simple, o podea de lemn și pereți groși, acoperiți cu tencuială. Cărțile făceau întrucîtva notă discordantă.

În colțul din fund al camerei stătea un bărbat lipsit de vlagă, așezat într-un fotoliu cu rotile. Stătea între un sfeșnic și o măsuță, lumina îi cădea peste umărul stîng iar în poală ținea o carte. Avea părul alb și rar, pieptănat cu grijă pe spate.

Holcroft ghici că trecuse bine de șaptezeci de ani. În ciuda înfățișării neputincioase, expresia de pe chip era hotărîtă iar ochii străluceau vioi în spatele ochelarilor cu ramă de oțel. Era îmbrăcat cu un pulover de lînă groasă închis pînă la gît și cu o pereche de pantaloni de catifea reiată.

– Bună seara, Herr Oberst, spuse Helden. Sper că nu v-am făcut să așteptați prea mult.

– Bună seara, Helden, răspunse bătrînul, punînd cartea deoparte. Ai ajuns și văd că ești teafără. Doar asta contează.

Noel privi fascinat silueta slăbită care se sprijini cu mîinile de brațele fotoliului cu rotile și se ridică încet. Era extrem de înalt, avea peste un metru optzeci și cinci. Continuă să vorbească, cu un pronunțat accent german și o intonație la fel de pronunțat aristocratică.

– Sînteți tînărul care i-a telefonat domnișoarei Tennyson, spuse el, fără ca asta să sune a întrebare. Mi se spune simplu *Oberst* – colonelul – deși nu acesta a fost gradul meu; mă tem că va trebui să vă mulțumiți cu el.

– El e Noel Holcroft. E american și e omul de care v-am vorbit.

Helden făcu un pas la stînga, lăsînd să i se vadă pistolul din mînă.

– A venit aici contrar propriei voințe. Nu voia să stea de vorbă cu dumneavoastră.

– Îmi pare bine de cunoștință, domnule Holcroft, spuse colonelul, dînd din cap dar fără să-i întindă mîna. Pot să vă întreb de ce nu doriți să vorbiți cu un om bătrîn?

– Nu știu cine sînteți, replică Noel cît putu de calm. În plus, chestiunile pe care le-am discutat cu domnișoara... Tennyson... sînt confidențiale.

– Ea este de acord?

– Întrebați-o.

Holcroft își ținu respirația. În cîteva secunde avea să afle cît fusese de convingător.

– Sînt de acord, cu condiția să fie adevărate, spuse Helden. *Cred* că sînt adevărate.

– Înțeleg. Dar trebuie să fii convinsă iar eu sînt avocatul diavolului fără servietă.

Bătrînul se așeză la loc în fotoliul cu rotile.

– Ce vreți să spuneți? întrebă Noel.

– Nu vreți să discutați aceste chestiuni confidențiale dar, cu toate acestea, trebuie să vă pun cîteva întrebări ale căror răspunsuri ne-ar putea risipi îngrijorarea. Vedeți dumneavoastră, domnule Holcroft, n-aveți nici un motiv să vă temeți de mine. Dimpotrivă, noi sîntem cei care am putea avea destule motive să ne temem de dumneavoastră.

– De ce? Nu vă cunosc, nu mă cunoașteți. Indiferent în ce sînteți amestecat, n-are nici o legătură cu mine.

– Trebuie să fim convinși *cu toții* de asta, spuse bătrînul. La telefon i-ați vorbit lui Helden despre ceva urgent, de o mare sumă de bani, de probleme care privesc fapte întîmplate cu peste treizeci de ani în urmă.

– Îmi pare rău că v-a spus asta, îl întrerupse Noel. Deja e prea mult.

– Altceva nu prea mi-a mai spus, continuă colonelul. Doar că v-ați întîlnit cu sora ei și că vreți să-l vedeți și pe fratele ei.

– Vă repet, e o chestiune confidențială.

– Și în cele din urmă, spuse bătrînul, ca și cum Holcroft nici n-ar fi vorbit, că voiați să vă întîlniți în secret. Sau cel puțin așa ați lăsat să se înțeleagă.

– Din motive personale, spuse Noel. Care nu vă privesc.

– Nu?

– Nu.

– Atunci dați-mi voie să recapitulez pe scurt, spuse colonelul, împreunîndu-și degetele și rămînînd cu ochii la Holcroft. E vorba de o problemă urgentă, de o mare sumă de bani, de lucruri care s-au întîmplat acum trei decenii, de interesul pentru unul din urmașii unei membru de marcă al

Marelui Stat Major al celui de-Al Treilea Reich și – poate faptul cel mai important – de o întîlnire clandestină. Oare toate astea nu vă sugerează nimic?

Noel refuză să se lase atras în presupuneri.

– N-am idee ce vă sugerează dumneavoastră.

– Atunci am să fiu clar. O capcană.

– O capcană?

– Cine sînteți, domnule Holcroft? Un discipol al ODESSEI? Sau poate un soldat din Rache?

– ODESSA... sau... ce? întrebă Holcroft.

– *Rache*, replică bătrînul tăios, pronunțînd cuvîntul cu un accent foarte puternic.

– *Rah-kuh*? făcu Noel, rezistînd privirii pătrunzătoare a invalidului. Habar n-am despre ce vorbiți.

Oberst se uită la Helden, după care privirea i se întoarse la Holcroft.

– N-ați auzit de nici una?

– Am auzit de ODESSA. Nu știu nimic despre *Rah-kuh*... sau cum i-oți fi zicînd.

– Racoleuri și ucigași. Cu toatea acestea, ambele racolează. Ambele ucid. Și ODESSA și Rache. Urmăritorii de copii.

– Urmăritorii de copii? spuse Noel clătinînd din cap. Va trebui să fiți mai explicit fiindcă n-am nici cea mai mică idee despre ce vorbiți.

Bătrînul se uită din nou la Helden. Holcroft nu putu descifra mesajele pe care le schimbară între ei, dar Oberst se întoarse spre el iar ochii lui stăruitori îl sfredeliră ca și cum ar fi cercetat un mincinos versat, pîndind o urmă cît de mică de înșelătorie sau de recunoaștere.

– O să vă întreb pe șleau, spuse el. Sînteți unul dintre cei care-i caută pe copiii naziștilor? Care-i urmăresc oriunde-i pot găsi, omorîndu-i drept răzbunare – pentru crime pe care nu le-au comis – și transformîndu-i pe nevinovați în *pilde?* Sau silindu-i să vi se *alăture?* Amenințîndu-i cu documente

care-i prezintă pe părinţii lor ca pe nişte monştri şi promiţîndu-le să-i dea în vileag ca fiind vlăstare ale unor psihopaţi şi asasini dacă refuză să se lase recrutaţi – distrugîndu-le viaţa, aşa cum e, pentru nebunia unei asemenea cauze? Aceştia sînt oamenii care-i caută pe copii, domnule Holcroft. Sînteţi unul dintre ei?

Noel închise ochii uşurat.

– Nici nu pot să vă spun cît de mult vă înşelaţi. Altceva nu pot să vă spun, dar e incredibil cît de tare vă înşelaţi.

– Trebuie să fim siguri.

– Puteţi fi. Nu sînt implicat în asemenea lucruri. Nici n-am auzit de aşa ceva pînă acum. Oamenii de soiul ăsta sînt bolnavi.

– Da, sînt bolnavi, încuviinţă Oberst. Să nu mă înţelegeţi greşit. Wiesenthalii acestei lumi îi caută pe adevăraţii monştri, pe criminalii nepedepsiţi care rîd în continuare de Nürnberg iar faţă de acest lucru nu putem avea obiecţii; e un alt război. Dar persecutarea copiilor trebuie să înceteze.

Noel se întoarse spre Helden.

– Asta e lucrul de care fugiţi? După atîţia ani, încă vă mai caută?

Bătrînul fu cel care-i răspunse.

– Acte de violenţă au loc în fiecare zi. Peste tot.

– Şi-atunci lumea de ce nu ştie de ele? întrebă Holcroft. De ce nu se scriu articole în ziare? De ce sînt trecute sub tăcere?

– Credeţi că... "lumea", cum îi spuneţi, chiar s-ar arăta interesată? întrebă colonelul. De copiii naziştilor?

– Pentru numele lui Dumnezeu, erau nişte *puşti*, spuse Noel, privind-o din nou pe Helden. Ce am văzut în seara asta face parte din scenariu? Trebuie să vă *apăraţi* unul pe altul? Are o amploare atît de mare?

– Ni se spune "copiii iadului", rosti simplu fiica lui von Tiebolt. Blestemaţi şi pentru ce sîntem şi pentru ce nu sîntem.

– Nu *înţeleg*, protestă Holcroft.

– Nici nu e neapărată nevoie, spuse bătrînul soldat, ridicîndu-se din nou încet, încît Noel avu impresia că încearcă să-și regăsească statura impunătoare de altădată. Singurul lucru important e să ne convingem că nu faceți parte din nici una din aceste armate. Ești mulțumită, Helden?

– Da.

– Vrei să mai aflu și altceva?

Femeia clătină din cap.

– Sînt mulțumită, repetă ea.

– Atunci sînt și eu, spuse colonelul, întinzîndu-i mîna lui Noel. Vă mulțumesc că ați venit. Așa cum o să vă explice Helden, puțină lume știe de existența mea; și nu vrem să afle și alții. V-am fi recunoscători dacă ați păstra secretul.

Holcroft dădu mîna, surprins de strîngerea fermă a bătrînului.

– Dacă pot fi sigur că o să faceți același lucru.

– Aveți cuvîntul meu.

– Atunci îl aveți și dumneavoastră pe al meu, spuse Noel.

Merseră în tăcere cu mașina, în timp ce luminile farurilor destrămau întunericul. Holcroft se afla la volan iar Helden lîngă el, pe locul din față și îi dădea indicații, clătinînd din cap obosită și arătîndu-i pe unde să cotească. Nu se mai auzeau nici țipete, nici comenzi scurte, emise pe un ton răstit în ultima secundă. Helden părea la fel de epuizată ca și el din cauza celor întîmplate în cursul serii. Dar seara încă nu luase sfîrșit; trebuiau să stea de vorbă.

– A fost nevoie de toată chestia asta? întrebă el. A fost atît de importantă pentru el întrevederea cu mine?

– Foarte. Trebuia să se convingă că nu faci parte nici din ODESSA, nici din Rache.

– De fapt, ce sînt astea? Vorbea de ele de parcă eu ar fi trebuit să știu dar habar n-am. Nici n-am înțeles cu adevărat ce mi-a spus.

– Sînt două organizaţii extremiste care se duşmănesc de moarte. Ambele fanatice, ambele pe urmele noastre.

– Noastre?

– Copiii conducătorilor de partid. Oriunde am fi, oriunde am încerca să ne împrăştiem.

– De ce?

– ODESSA îşi propune să readucă la viaţă partidul nazist. Discipolii ODESSEI sînt peste tot.

– Serios? Există cu adevărat?

– Sînt foarte adevăraţi şi foarte serioşi. Metodele de recrutare ale ODESSEI se întind de la şantaj la forţa fizică. Sînt gangsteri.

– Şi acest... "Rah-kuh"?

– *Rache*. Echivalentul german al cuvîntului "răzbunare". La început a fost o societate formată din supravieţuitorii lagărelor de concentrare. Îi vînau pe sadici şi pe ucigaşi, pe miile de oameni care nu au fost judecaţi niciodată.

– Înseamnă că e o organizaţie evreiască?

– Da, sînt şi evrei în Rache, dar acum au ajuns să reprezinte o minoritate. Israelienii şi-au format grupuri separate care operau sub comandă din Tel Aviv şi Haifa. Rache este în principal comunistă; multă lume crede că a fost preluată de KGB. Alţii sînt de părere că a atras revoluţionari din lumea a treia. "Răzbunarea" de care vorbeau la început s-a transformat în altceva. Rache a devenit refugiul teroriştilor.

– Dar de ce vă caută pe *dumneavoastră*?

Helden îl privi în întuneric.

– Ca să mă recruteze. Ca toată lumea, avem şi noi revoluţionarii noştri. S-au înscris în Rache; ea reprezintă opusul celor de care încearcă să scape. Cu toate acestea, pentru noi e acelaşi lucru cu partidul în perioada lui cea mai neagră. Iar faţă de acei dintre noi care nu se lasă recrutaţi, Rache foloseşte metodele cele mai dure. Noi sîntem ţapii ispăşitori, fasciştii pe care ei îi lichidează. Se folosesc de

numele noastre – adeseori şi de cadavrele noastre – ca să spună lumii că naziştii încă există. La fel ca ODESSA, şi ei funcţionează frecvent după deviza "recrutează sau ucide".

– E *absurd*, spuse Noel.

– Absurd, încuviinţă Helden. Dar foarte adevărat. Noi nu spunem nimic; nu vrem să atragem atenţia asupra noastră. Şi în plus, cui i-ar păsa? Sîntem copii de nazişti.

– ODESSA, Rache... Nimeni din oamenii pe care-i cunosc n-are idee de ele.

– Nimeni din oamenii pe care-i cunoaşteţi n-are vreun motiv să-i cunoască.

– Cine e Oberst?

– Un om mare care o să trăiască ascuns tot restul vieţii fiindcă a avut conştiinţă.

– Ce vreţi să spuneţi?

– A fost membru al Statului Major şi a văzut ororile. Ştia că n-avea rost să se împotrivească; o făcuseră alţii şi fuseseră ucişi. A preferat să rămînă în funcţie şi să profite de gradul pe care-l avea ca să anuleze o mulţime de ordine, salvînd Dumnezeu ştie cîte vieţi.

– E un lucru care n-are nimic dezonorant.

– A făcut-o în singurul mod admisibil. În linişte, în cadrul birocraţiei pe care-o presupunea funcţia de comandă, fără să se observe. La sfîrşitul războiului, aliaţii l-au condamnat în virtutea poziţiei deţinute în Reich; a petrecut optsprezece ani în închisoare. Cînd în cele din urmă s-a aflat ce făcuse, mii de germani l-au dispreţuit. L-au numit trădător. Cei care au supravieţuit din corpul ofiţeresc au pus un premiu pe capul lui.

Noel îşi aminti de cuvintele lui Helden şi spuse:

– Blestemat şi pentru ce a fost şi pentru ce nu a fost.

– Da, răspunse ea, indicînd brusc o cotitură a drumului pe care fusese cît pe-aci s-o omită.

– În felul lui, spuse Noel, învîrtind de volan, Oberst seamănă cu cei trei bărbaţi care au redactat documentul din Geneva. Nu v-aţi gîndit la asta?

– M-am gîndit.

– Probabil că ați fost tentată să-i spuneți.

– Nu tocmai. M-ați rugat să n-o fac.

Se uită la ea; privea drept înainte, prin parbriz. Era obosită și trasă la față iar paloarea îi accentua cearcănele închise la culoare de sub ochi. Dădea impresia că e singură și că nu puteai să pătrunzi ușor în acea singurătate. Dar seara nu se terminase. Aveau să-și spună anumite lucruri; aveau să ia anumite hotărîri.

Căci Noel începuse să creadă că acest ultim copil al lui Wilhelm von Tiebolt va fi cel ales să reprezinte familia von Tiebolt la Geneva.

– Nu putem merge undeva unde e liniște? Cred că un păhărel ne-ar prinde bine amîndurora.

– E un han micuț la vreo patru-cinci mile de-aici. E mai retras, n-o să ne vadă nimeni.

Chiar cînd părăseau drumul, ochii lui Noel se aținitiră asupra oglindei retrovizoare. Lumina unor faruri strălucea venind din urmă. Era o cotitură ciudată care pleca din șoseaua dinspre Paris, ciudată fiindcă nu exista nici un fel de semn; o cale de acces nemarcată. Faptul că un conducător auto din spatele lor avea un motiv să se angajeze exact pe acest drum, exact la această oră era o coincidență prea mare ca să poată fi liniștitoare. Holcroft fu pe punctul să spună ceva cînd se întîmplă un lucru ciudat.

Luminile din oglindă se stinseră. Pur și simplu nu mai erau acolo.

Hanul fusese cîndva locuința unui fermier; parte din izlaz era acum o parcare acoperită cu pietriș și împrejmuită cu un gard de fier. În sufrageria mică se ajungea trecînd pe sub o arcadă și ieșind din bar. Înăuntru mai erau două perechi; era limpede că oamenii erau parizieni și că luau o masă discretă cu niște însoțitori cu care nu se puteau întîlni la Paris. Ochii

lor se ridicară fulgerător spre noii veniţi iar privirile pe care le îndreptară asupra lor nu aveau nici un mesaj de bun venit. Un cămin plin cu lemne încinse se afla în celălalt capăt al încăperii. Era un loc unde se putea sta de vorbă în bune condiţii.

Fură conduşi la o masă la stînga focului. Comandară două coniacuri care le fură aduse imediat.

– E bine aici, spuse Noel, simţind căldura flăcărilor şi a băuturii. Cum de l-aţi descoperit?

– E în drum spre locuinţa colonelului. Prietenii mei şi cu mine ne oprim adeseori aici ca să stăm de vorbă.

– Vă deranjează dacă vă pun nişte întrebări?

– Daţi-i drumul.

– Cînd aţi plecat din Anglia?

– Cam cu trei luni în urmă. Cînd mi s-a oferit slujba.

– Sînteţi una şi aceeaşi cu Helen Tennyson din cartea de telefon?

– Da. În engleză numele de "Helden" necesită anumite explicaţii şi mă plictisisem să le tot dau. La Paris nu e acelaşi lucru. Francezii nu sînt foarte curioşi în privinţa numelor.

– Dar nu vă numiţi "von Tiebolt", spuse Holcroft, sesizîndu-i scurta lucire de indignare de pe chip.

– Nu.

– De ce "Tennyson"?

– Cred că e foarte simplu. "Von Tiebolt" este extrem de german. Cînd am părăsit Brazilia ca să ajungem în Anglia, a părut o schimbare înţeleaptă.

– Doar o schimbare? Nimic altceva?

– Nu, spuse Helden, sorbind din coniac şi privind focul. Nimic altceva.

Noel se uită atent la ea; minciuna i se ghicea în voce. Nu ştia să mintă. Îi ascundea ceva, dar dacă insista acum nu făcea decît s-o provoace. Trecu cu vederea minciuna.

– Ce ştiţi despre tatăl dumneavoastră?

Se întoarse spre el.

– Foarte puţin. Mama l-a iubit şi din ce spunea a fost un om mai bun decît s-ar crede judecînd după anii petrecuţi în Al Treilea Reich. Însă pentru asta aveţi deja confirmarea, nu-i aşa? În cele din urmă, s-a dovedit a fi un om profund moral.

– Povestiţi-mi despre mama dumneavoastră.

– A fost unul din supravieţuitori. A fugit din Germania doar cu cîteva bijuterii, cu doi copii şi un al treilea în pîntece. Nu avea nici pregătire, nici aptitudini şi nici meserie, dar ştia să muncească şi era... convingătoare. A început să vîndă rochii într-un magazin, şi-a cultivat clienţii şi şi-a folosit flerul pentru haine – pe care-l avea din belşug – ca să se lanseze pe cont propriu. Casa noastră din Rio de Janeiro era destul de confortabilă.

– Sora dumneavoastră mi-a spus că era... un sanctuar care s-a transformat într-un fel de iad.

– Sora mea are înclinaţii spre melodramă. N-a fost atît de rău. Dacă eram priviţi de sus, exista totuşi şi un motiv.

– Care anume?

– Mama era deosebit de atrăgătoare...

– La fel ca fiicele, o întrerupse Noel.

– Probabil că sîntem frumoase, spuse Helden sec. Nu m-a preocupat niciodată. N-a trebuit să-mi folosesc niciodată farmecul, atîta cît este. Mama însă a făcut-o.

– La Rio?

– Da. Era întreţinută de cîţiva bărbaţi... *Eram*, de fapt. Au fost două sau trei divorţuri dar n-a vrut să se mărite cu nici unul din bărbaţii implicaţi. A distrus mai multe căsnicii, făcînd totodată rost de bani şi urmărindu-şi interesele în afaceri. Cînd a murit o duceam destul de bine. Comunitatea germană a considerat-o o paria. Pe ea şi, prin extindere, pe noi copiii.

– Părea fascinantă, spuse Holcroft zîmbind. Cum a murit?

– A fost ucisă. Împuşcată în cap într-o seară, cînd mergea cu maşina.

Zîmbetul dispăru brusc. Imaginile reveniră: un post de observaţie părăsit undeva la înălţime, deasupra oraşului Rio de Janeiro; împuşcăturile şi explozia bucăţilor de ciment; sticla făcută ţăndări... *Sticla.* Geamul unei maşini făcut ţăndări cu un pistol cu amortizor; un revolver greu şi negru aţintit asupra capului...

Pe urmă îşi aminti cuvintele rostite în separeul din barul hotelului. Cuvinte pe care Holcroft le considerase ridicole, rezultatul unei frici neîntemeiate.

Cei doi Cararra, fratele şi sora. Sora, prietena cea mai dragă şi logodnica lui Johann von Tiebolt.

El şi sora mea trebuiau să se căsătorească. Germanii n-au fost de acord.

Cine putea să-i oprească?

Oricine. Cu un glonte în ceafa lui Johann.

Familia Cararra. Prietenii apropiaţi care se rugau pentru sănătatea ostracizatei familii von Tiebolt. Deodată, Noel se gîndi că, dacă ar şti cum l-au ajutat cei doi Cararra, Helden ar putea fi mai comunicativă. Fraţii Cararra îşi riscaseră viaţa ca să-l trimită la familia von Tiebolt. Ea trebuia să răspundă pe măsură acestei dovezi de încredere.

– Cred c-ar fi bine să vă spun, rosti el. La Rio, fraţii Cararra au fost cei care au luat legătura cu mine. Ei mi-au spus de unde să încep să vă caut. Ei mi-au comunicat că noul dumneavoastră nume este Tennyson.

– Cine?

– Prietenii dumneavoastră, fraţii Cararra. Logodnica fratelui dumneavoastră.

– Cararra? La Rio de Janeiro?

– Da.

– N-am auzit de ei. Nu cunosc pe nimeni cu numele de Cararra.

16

Tactica dădu greş, lovindu-l în plină figură cu forţa reculului unei arme. Dintr-odată, Helden deveni precaută faţă de el, temîndu-se să-i mai spună ceva despre propria familie.

Cine erau fraţii Cararra?

De ce-i spuseseră lucruri care nu erau adevărate?

Cine îi trimisese la el? Fratele ei nu avea nici logodnică şi nici o prietenă atît de bună de care să-şi poată aminti.

Nici el nu avu pretenţia că înţelege; putea doar să facă supoziţii, cît mai sincer cu putinţă. Nu se mai oferise nimeni altcineva. Din motive pe care doar ei le ştiau, fraţii Cararra inventaseră o relaţie care nu exista; totuşi, nu avea sens să-i considere duşmani ai familiei von Tiebolt. Dăduseră de el cu scopul de a le *ajuta* pe cele două surori şi pe fratele alungat din Brazilia. Existau la Rio unii oameni – un bărbat puternic pe nume Graff, de pildă – dispuşi să plătească o grămadă de bani ca să afle unde se găsea familia von Tiebolt. Fraţii Cararra, care aveau multe de cîştigat şi mai nimic de pierdut, nu-i spuseseră.

– Au vrut să fie de ajutor, spuse Noel. N-au minţit în privinţa asta. Au spus că aţi fost persecutaţi; au dorit cu adevărat să vă ajute.

– E posibil, spuse Helden. Rio e plin de oameni pentru care războiul continuă, care îi vînează încă pe cei pe care-i consideră trădători. Nu poți fi niciodată sigur cine ți-e prieten și cine ți-e dușman. Mai ales printre germani.

– L-ați cunoscut pe Maurice Graff?

– Știam cine e, bineînțeles. Toată lumea știa. Dar nu l-am cunoscut personal.

– Eu da, spuse Noel. *El* i-a numit pe cei din familia von Tiebolt trădători.

– De asta sînt sigură. Eram niște paria dar nu în accepția naționalistă.

– Dar în care?

Fata privi din nou în altă parte, ducînd paharul cu coniac la buze.

– Sînt alte lucruri.

– Mama dumneavoastră?

– Da, replică Helden. Din cauza mamei. V-am mai spus, comunitatea germană o disprețuia.

Holcroft avu iarăși sentimentul că îi spunea doar o parte de adevăr. N-o să insiste acum. Dacă o să-i cîștige încrederea, o să-i spună ea singură mai tîrziu. *Trebuia* să-i spună; indiferent despre ce era vorba, putea să aibă efect asupra operațiunii Geneva. Acum totul afecta direct Geneva.

– Ați afirmat că mama dumneavoastră a distrus mai multe căsnicii, spuse el. Sora dumneavoastră a folosit aproape aceleași cuvinte despre propria persoană. Mi-a declarat că e ocolită de ofițerii din Portsmouth și de soțiile lor.

– Dacă vreți să găsiți un tipar, n-o să încerc să vă împiedic. Sora mea este cu destul de mulți ani mai mare ca mine. A fost mai apropiată de mama, i-a urmărit evoluția și a sesizat avantajele pe care și le procura. N-avea aerul unei neștiutoare în domeniu. A cunoscut ororile Berlinului după război. La treisprezece ani s-a culcat cu soldați americani pentru mîncare, domnule Holcroft.

Era tot ce mai trebuia să afle despre Gretchen Beaumont. Tabloul era complet. Tîrfă, indiferent de motive, la paisprezece ani. Tîrfă, iarăși indiferent de motive, la peste patruzeci și cinci. Directorii băncii din Geneva o s-o scoată din calcul pentru instabilitate și incompetență.

Dar Noel știa că există și motive mai importante. Omul pe care Gretchen Beaumont spunea că-l detestă dar alături de care trăia. Un bărbat cu niște sprîncene ciudate și stufoase care îl urmărise în Brazilia.

– Dar soțul ei?

– Nici nu-l cunosc prea bine.

Își mută din nou privirea asupra focului. Era înfricoșată; îi ascundea *într-adevăr* ceva. Cuvintele ei erau prea studiat nonșalante. Indiferent care era lucrul despre care nu voia să vorbească, avea legătură cu Beaumont. N-avea nici un rost să mai ocolească subiectul. Între ei adevărul trebuia să fie o chestiune de reciprocitate; cu cît o să-și dea seama mai repede, cu atît o să fie mai bine pentru amîndoi.

– Știți ceva despre el? De unde vine? Cu ce se ocupă în marină?

– Nu, nimic. E căpitan-comandor pe un vas; asta e tot ce știu.

– Cred că nu e numai atît și cred, de asemenea, că o știți și dumneavoastră. Vă rog să nu mă mințiți.

La început, ochii ei aruncară un fulger de mînie; apoi însă, mînia dispăru cu aceeași repeziciune.

– E ciudat că-mi spuneți așa ceva. De ce v-aș minți?

– Și eu aș vrea să știu. Spuneți că nici nu-l cunoașteți prea bine dar păreți speriată de moarte. *Vă rog.*

– Ce insinuați?

– Dacă știți ceva, spuneți-mi. Dacă ați auzit despre documentul de la Geneva, spuneți-mi ce anume ați auzit.

– Nu știu nimic. N-am auzit nimic.

– L-am văzut pe Beaumont acum două săptămîni, într-un avion spre Rio. Același avion pe care l-am luat eu din New York. M-a urmărit.

Văzu cum în ochii lui Helden se iveşte frica.

– Cred că vă înşelaţi, spuse ea.

– Nu mă înşel. I-am văzut fotografia în casa surorii dumneavoastră. În casa lui. Era una şi aceeaşi persoană. Am furat fotografia care, mai tîrziu, mi-a fost furată. După care nu ştiu cine m-a *snopit* în bătăi pentru ea.

– Doamne sfinte... Aţi fost bătut din pricina *fotografiei?*

– Nu mi-a lipsit nimic altceva. Nici portofelul, nici banii, nici ceasul. Doar poza. Avea scris ceva pe spate.

– Ce anume?

– Nu ştiu. Era în germană iar eu nu ştiu germana.

– Vă aduceţi aminte vreun cuvînt?

– Cred că unul. Ultimul. T-O-D. *Tod.*

– *Ohne dich sterbe ich.* Ar fi putut fi aşa ceva?

– Nu ştiu. Ce înseamnă?

– "Fără tine mor". E exact genul surorii mele. V-am spus, are înclinaţii spre melodramă.

Minţea din nou; era sigur!

– O vorbă de iubire?

– Da.

– Asta mi-au spus şi englezii şi nici pe ei nu i-am crezut. Beaumont s-a aflat în avionul acela. Fotografia mi-a fost luată fiindcă pe ea era scris un fel de mesaj. Pentru numele lui Dumnezeu, *ce* se întîmplă?

– Nu ştiu!

– Dar ceva *ştiţi!*

Noel încerca să se stăpînească. Vorbea încet, aproape în şoaptă, dar discuţia ajungea pînă la ceilalţi meseni. Holcroft întinse o mînă pe deasupra mesei, acoperindu-i una din mîinile ei.

– Te mai întreb o dată. Ştii ceva? Spune-mi.

Simţi că mîna ei tremură uşor.

– Ce ştiu e atît de încurcat încît nici nu prea are sens. De fapt, mai mult simt decît ştiu propriu-zis, spuse ea desprinzîndu-şi mîna din mîna lui. Cu cîţiva ani în urmă,

Anthony Beaumont era ataşat al marinei la Rio de Janeiro. Nu-l ştiam prea bine dar ţin minte că venea destul de des pe la noi. Pe vremea aceea era căsătorit, dar manifesta interes faţă de sora mea, cred că poţi să-i spui mai degrabă ca pentru un divertisment. Mama a încurajat acest lucru. Era ofiţer superior de marină, se puteau cîştiga fel de fel de favoruri de pe urma lui. Dar sora mea s-a certat foarte tare cu mama. Îl dispreţuia pe Beaumont şi nu voia să aibă de-a face cu el. Totuşi, după doar cîţiva ani ne-am mutat în Anglia şi s-a măritat cu el. N-am înţeles niciodată.

Noel se aplecă în faţă, uşurat.

– Poate că nu e chiar atît de greu de înţeles cum crezi. Mie mi-a spus că s-a măritat cu el pentru siguranţa pe care putea să i-o ofere.

– Şi ai crezut-o?

– Felul ei de a se purta părea să-i confirme cuvintele.

– Atunci nu pot să cred că ai văzut-o pe sora mea.

– Era sora ta. Sînteţi amîndouă la fel: semănaţi şi sînteţi frumoase.

– E rîndul meu să-ţi pun o întrebare. Dat fiind că era aşa frumoasă, crezi că s-ar fi mulţumit de bună voie cu salariul unui ofiţer de marină şi cu viaţa retrasă a soţiei unui ofiţer de marină? Eu n-aş putea. Şi nici n-am făcut-o.

– Şi atunci ce crezi?

– Cred că a fost silită să se mărite cu Anthony Beaumont.

Noel se lăsă în scaun. Dacă avea dreptate, legătura acestei poveşti trebuia căutată la Rio de Janeiro. La mama ei. La uciderea mamei ei.

– Cum putea Beaumont s-o silească să se mărite cu el? Şi de ce?

– Mi-am pus şi eu întrebările astea de o sută de ori. Nu ştiu.

– Pe ea ai întrebat-o?

– Nu vrea să-mi spună.

– Ce s-a întîmplat cu mama ta la Rio?

– Ţi-am spus: îi manipula pe bărbaţi pentru bani. Germanii o dispreţuiau şi o considerau imorală. Privind înapoi, e greu să nu le dai dreptate.

– De asta a fost împuşcată?

– Aşa cred. Nimeni nu ştie precis; ucigaşul a rămas nedescoperit.

– Dar ar putea fi răspunsul la prima întrebare, nu? Nu e posibil ca Beaumont să fi ştiut ceva atît de grav despre mama voastră încît să-ţi poată şantaja sora?

Helden îşi întoarse mîinile cu palmele în sus.

– *Ce* ar putea fi atît de grav? Pornind de la ideea că tot ce s-a spus despre mama a fost adevărat, de ce să aibă vreun efect asupra lui Gretchen?

– Depinde ce era.

– Nu pot să-mi dau seama. Acum e în Anglia. Are viaţa ei, la mii de mile distanţă. De ce să aibă vreun amestec?

– N-am idee, spuse Noel, amintindu-şi însă imediat. Ai folosit cuvintele "copiii iadului". Blestemaţi şi pentru ce au fost şi pentru ce nu au fost. Asta nu i s-ar potrivi şi surorii tale?

– Pe Beaumont nu-l interesează asemenea lucruri. E vorba de cu totul altceva.

– Da? N-ai de unde să ştii. După părerea ta, a silit-o să se mărite cu el. Dacă nu e ceva de genul ăsta, atunci ce poate fi?

Helden se uită în altă parte, cufundată în gînduri şi fără intenţia de a minţi.

– Ceva mult mai recent.

– Documentul de la Geneva? întrebă el, auzind din nou cuvintele de punere în gardă ale lui Manfredi şi avînd în minte spectrul lui Wolfsschanze.

– Cum a reacţionat Gretchen cînd i-ai spus despre Geneva? întrebă Helden.

– Ca şi cum n-ar fi avut nici o importanţă.

– Şi...?

– Ar fi putut fi o diversiune. Era prea degajată – la fel ca tine cînd am pomenit de Beaumont acum cîteva minute. Poate că se aștepta la așa ceva și era pregătită.

– Mergi pe ghicite.

Acum e momentul, își spuse Noel. O să i-o poată citi în ochi – acea parte de adevăr de care nu voia să vorbească. Trebuia oare să se concentreze asupra lui Johann von Tiebolt?

– Nu chiar pe ghicite. Sora ta a afirmat că fratele ei i-a spus că un bărbat "o să vină într-o bună zi și o să vorbească despre un aranjament ciudat". Au fost cuvintele ei.

Indiferent ce căuta, nu găsi nici o tresărire de recunoaștere sau vreun licăr de teamă. Era *ceva* dar nu se puteau face nici un fel de asocieri. Îl privi ca și cum încerca la rîndul ei să înțeleagă. Cu toate acestea, ochii ei aveau o nevinovăție funciară și tocmai ăsta era lucrul pe care nu putea *el* să-l priceapă.

– "Un bărbat o să vină într-o bună zi". N-are sens, spuse ea.

– Povestește-mi despre fratele tău.

Timp de cîteva clipe nu-i răspunse. În schimb, ochii i se fixară pe fața de masă roșie iar buzele i se deschiseră sugerînd uimirea. Apoi, de parcă ar fi ieșit din transă, întrebă:

– Johann? Ce pot să-ți spun?

– Sora ta mi-a zis că el v-a scos pe toți trei din Brazilia. A fost greu?

– Au fost ceva probleme. N-aveam pașapoarte și existau oameni care încercau să ne împiedice să ni le procurăm.

– Erau imigranți. Cel puțin mama, fratele și sora ta. Trebuiau să aibă acte.

– Actele din vremea aceea, indiferent ce reprezentau, erau arse imediat după ce-și serveau scopul.

– Cine voia să vă împiedice să plecați din Brazilia?

– Anumiți oameni care voiau ca Johann să fie judecat.

– Pentru ce?

– După ce mama a fost ucisă, Johann i-a preluat interesele de afaceri. Nu-i permisese niciodată să facă prea mult cît timp trăise. Multă lume îl considera nemilos, ba chiar necinstit. A fost acuzat că prezintă incomplet profiturile și că se sustrage de la plata unor impozite. Nu cred că era ceva adevărat din toate astea; pur și simplu era mai rapid și mai isteț decît toți ceilalți.

– Înțeleg, spuse Noel, amintindu-și de aprecierea celor de la M.I. 5 – "face mereu ceva în plus". Cum a scăpat de tribunal și cum a reușit să vă scoată?

– Cu bani. Și cu întîlniri care durau toată noaptea, în locuri ciudate, cu oameni pe care nu-i prezenta niciodată. Într-o dimineață a venit acasă și ne-a spus lui Gretchen și mie să ne luăm cîteva lucruri pentru o scurtă plimbare de noapte. Am mers cu mașina la aeroport și am zburat cu un avion mic la Recife, unde ne aștepta un bărbat. Ni s-au dat pașapoarte; numele ce figura pe ele era Tennyson. Imediat după aceea Gretchen și cu mine ne-am trezit într-un avion cu destinația Londra.

Holcroft o privi atent. N-avea nici cea mai mică intenție să mintă.

– Ca să începeți o viață nouă sub numele de Tennyson, spuse el.

– Da. Complet nouă. Am lăsat totul în urmă, rosti ea zîmbind. Cîteodată mă gîndesc că nici n-am prea avut timp pentru noi.

– E un om și jumătate. De ce n-ați păstrat legătura? Evident, nu-l urăști.

Helden se încruntă, ca și cum n-ar fi fost sigură de ce avea să răspundă.

– Să-l urăsc? Nu. Poate că îmi displace dar nu-l urăsc. La fel ca majoritatea oamenilor străluciți, crede că trebuie să se ocupe de toate. A vrut să-mi organizeze și mie viața dar n-am putut să fiu de acord.

– De ce e ziarist? Din cîte-am aflat despre el, probabil că ar putea deveni proprietarul unui ziar.

– Cîndva poate că o s-o facă dacă asta o să vrea. Cunoscîndu-l pe Johann, bănuiesc că s-a gîndit că dacă va scrie la un ziar de mare popularitate va cîştiga un anumit prestigiu. Mai cu seamă în domeniul politic, unde e foarte bun. A avut dreptate.

– Zău?

– Sigur. În doi-trei ani a ajuns să fie considerat unul din cei mai subtili corespondenţi din Europa.

Acum, îşi spuse Noel. Cei de la M.I. 5 nu însemnau nimic pentru el; Geneva era totul. Se aplecă în faţă.

– E considerat şi altceva... Ţi-am promis în Montmartre că o să-ţi spun – ţie şi *numai* ţie – de ce m-au interogat englezii. E vorba despre fratele tău. Sînt convinşi că încerc să dau de el din motive care n-au nici o legătură cu Geneva.

– Ce motive?

Holcroft nu-şi schimbă direcţia privirii.

– Ai auzit vreodată de un om căruia i se spune Tinamou?

– Asasinul? Bineînţeles. Cine n-a auzit?

Ochii ei nu trădau nimic. Poate doar o uşoară nedumerire.

– Eu, de pildă, spuse Noel. Am citit despre tot felul de ucigaşi de profesie şi de conspiraţii ale crimei dar de Tinamou n-am auzit.

– Eşti american. Faptele lui sînt relatate mult mai pe larg în presa europeană decît în a voastră. Dar ce legătură are asta cu fratele meu?

– Serviciul Englez de Informaţii crede că s-ar putea ca el *să fie* Tinamou.

Expresia de pe chipul lui Helden încremeni, pradă şocului. Uluirea îi era atît de mare încît brusc ochii ei părură lipsiţi de viaţă, nehotărîţi, ca ai unui orb. Buzele îi tremurau în timp ce încerca să vorbească, incapabilă să se adune. Într-un tîrziu, îngăimă cîteva cuvinte care de-abia se auziră.

– Nu se poate să vorbești *serios.*

– Te asigur că da. Și ce e mai important, englezii vorbesc la fel de serios.

– Dar e scandalos. N-am mai auzit așa ceva! Pe ce se bazează cînd trag o asemenea concluzie?

Noel repetă în linii mari lucrurile analizate de cei de la M.I. 5.

– *Dumnezeule!* spuse Helden după ce el termină. Dar se ocupă de toată Europa, plus Orientul Mijlociu! Englezii n-au decît să verifice la redacție. Nu *el* își alege locurile unde merge. E absurd!

– Ziariștilor care scriu articole interesante și trimit reportaje care cresc vînzarea ziarului li se dă mînă liberă în privința locurilor de care se ocupă. Așa se întîmplă și cu fratele tău. Parcă ar fi știut că o să cîștige prestigiul de care vorbeai și că în cîțiva ani o să aibă un program foarte flexibil.

– Nu pot să *cred.*

– Nici eu nu știu ce să cred, spuse Holcroft. Știu doar că fratele tău ar putea periclita situația din Geneva. Simplul fapt că e ținta bănuielilor celor de la M.I. 5 poate fi suficient ca să-i înspăimînte pe bancheri. Nu vor cu nici un preț să fie supuși acestui gen de cercetări dat fiind că la mijloc se află contul Clausen.

– Dar sînt neîntemeiate!

– Ești sigură?

Ochii lui Helden erau plini de mînie.

– Da, sînt sigură. O fi Johann o grămadă de lucruri dar ucigaș nu e. Iată cum reîncep mizeriile: e hăituit fiindcă e copilul unui nazist.

Noel își aminti prima afirmație făcută de bărbatul cărunt de la M.I. 5: *Întîi de toate, ați aflat despre tatăl lui...* Era cu putință ca Helden să aibă dreptate? Oare bănuielile celor de la M.I. 5 proveneau într-adevăr din amintiri și resentimente întreținute față de un dușman necruțător, cu treizeci de ani în urmă? *Tennyson e aroganța întruchipată...* Era posibil.

– Johann are înclinații politice?

– Pronunțate, dar nu în sensul obișnuit. Nu e purtătorul de cuvînt al nici unei ideologii. De fapt, are o atitudine extrem de critică față de toate. Le atacă punctele slabe și e foarte dur la adresa ipocriziei. De aceea o mulțime de oameni din guvern nu pot să-l înghită. Dar nu e un asasin!

Dacă Helden avea dreptate, își spuse Noel, Johann von Tiebolt putea fi deosebit de prețios pentru Geneva sau, mai precis, pentru agenția care urma să fie deschisă la Zürich. Un ziarist poliglot ale cărui raționamente erau apreciate și care avea experiență în domeniul finanțelor... era cel mai îndreptățit să distribuie milioane pretutindeni în lume.

Dacă umbra lui Tinamou putea să dispară de lîngă Johann von Tiebolt, directorii de la Grande Banque de Genève nici măcar n-aveau nevoie să afle de interesul manifestat de cei de la M.I. 5 față de John Tennyson. Al doilea copil al lui Wilhelm von Tiebolt ar fi acceptat pe loc de bancheri. N-o fi el cel mai atrăgător om de pe pămînt dar Geneva nu sponsoriza un concurs de personalitate. Putea fi extrem de prețios. Însă, înainte de asta, umbra lui Tinamou *trebuia* să dispară iar bănuielile celor de la Serviciul Englez de Informații trebuiau să fie infirmate.

Holcroft zîmbi. *Un bărbat o să vină într-o bună zi și o să vorbească despre un aranjament ciudat...* Johann von Tiebolt – John Tennyson – îl aștepta!

– Ce-i atît de comic? spuse Helden, privindu-l.

– Trebuie să mă întîlnesc cu el, răspunse Noel fără să dea atenție întrebării. Poți să aranjezi o întrevedere?

– Cred că da. O să dureze cîteva zile. Nu știu unde e. Ce o să-i spui?

– Adevărul; poate că o să procedeze la fel. Sînt din ce în ce mai sigur că știe de Geneva.

– Mi-a dat un număr de telefon la care să-l sun dacă am vreodată nevoie de el. Nu l-am folosit niciodată.

– Folosește-l acum. Te rog.

Ea dădu din cap. Noel înțelese că mai rămăseseră cîteva întrebări fără răspuns. Mai exact, un bărbat pe nume Beaumont și o întîmplare de la Rio de Janeiro despre care Helden nu voia să discute. O întîmplare legată de ofițerul de marină cu sprîncene stufoase și înspicate. Și era posibil ca Helden să știe ceva despre această legătură.

Poate că și John Tennyson era la curent. Cu siguranță că știa mult mai mult decît le spusese ambelor surori.

– Fratele tău se înțelege bine cu Beaumont? întrebă Holcroft.

– Îl disprețuiește. A refuzat să vină la nunta lui Gretchen.

Ce era la mijloc? se întrebă Noel. Cine era această enigmă pe nume Anthony Beaumont?

17

Undeva în apropierea hanului mic, în colţul îndepărtat al parcării, o limuzină închisă la culoare stătea în umbra unui stejar înalt. În partea din faţă se aflau doi bărbaţi, unul în uniforma marinei engleze, celălalt îmbrăcat într-un costum sobru gri închis, cu paltonul negru descheiat şi cu marginea unui toc de revolver din piele maro ivindu-se de sub haina deschisă la toţi nasturii.

Ofiţerul de marină stătea la volan. Trăsăturile lui aspre erau încordate. Sprîncenele negre cu fire albe se arcuiau uşor din cînd în cînd, de parcă ar fi fost puse în mişcare de un tic nervos.

Bărbatul de lîngă el se apropia de patruzeci de ani. Era zvelt fără să fie slab; avea acea supleţe care se cîştigă prin disciplină şi antrenament. Lăţimea umerilor, gîtul lung şi musculos şi linia convexă a pieptului care întindea cămaşa de comandă făceau dovada unui corp care inspira rigoare fizică şi forţă. Fiecare trăsătură a chipului era cizelată şi se armoniza cu restul. Rezultatul era izbitor dar totuşi rece, ca şi cum faţa ar fi fost dăltuită în granit. Ochii erau de un albastru deschis, aproape dreptunghiulari, iar privirea lor sigură şi indiferentă; erau ochii unui animal stăpîn pe el, ale cărui reacţii sînt rapide şi imprevizibile. Capul sculptat era acoperit de o coamă lucioasă de păr blond care reflecta lumina

felinarelor îndepărtate din parcare; deasupra chipului, părul avea înfățișarea gheții de culoare gălbuie. Numele bărbatului era Johann von Tiebolt, cunoscut în ultimii cinci ani drept "John Tennyson".

– Ești mulțumit? întrebă ofițerul de marină, cuprins evident de temeri. Nu e nimeni.

– *A fost* cineva, replică bărbatul blond. Date fiind măsurile de precauție luate de la episodul din Montmartre, nu e chiar atît de surprinzător că acum nu e nimeni. Helden și ceilalți copii sînt destul de eficienți.

– Fug de niște idioți, spuse Beaumont. Rache e plină de avortoni marxiști.

– La momentul potrivit Rache o să-și atingă scopul. Care e și scopul nostru. Dar nu Rache mă interesează acum. Vreau să știu cine a încercat să-l ucidă.

Tennyson se întoarse în întuneric, ochii lui reci aruncînd fulgere mînioase. Izbi cu mîna în partea de sus a tabloului de bord îmbrăcat în piele.

– Cine a încercat *să-l ucidă pe fiul lui Clausen*?

– Îți jur că ți-am spus tot ce știu! Tot ce am aflat. *Nu* a fost nici o greșeală din partea noastră.

– A fost o greșeală fiindcă era cît pe-aci să se întîmple, replică Tennyson, a cărui voce redeveni liniștită.

– A fost Manfredi; *trebuie* să fi fost Manfredi, continuă Beaumont. E singura explicație, Johann...

– Mă cheamă John. Ține minte.

– Iartă-mă. Este *singura* explicație. Nu știm ce i-a spus Manfredi lui Holcroft în trenul acela la Geneva. E posibil să fi încercat să-l convingă să renunțe. Iar cînd Holcroft a refuzat, să fi dat ordin să fie lichidat. Au dat greș la gară mulțumită mie. Cred că ar trebui să-ți aduci aminte de asta.

– Oricum n-o să mă lași tu să uit, îl întrerupse Tennyson. Poate că ai dreptate. Se aștepta să controleze agenția din Zürich; asta nu era cu putință. Așa încît manevrarea unor

averi în valoare totală de 780 de milioane de dolari a devenit o treabă prea dificilă.

– Poate tot așa cum promisiunea a două milioane este o tentație irezistibilă pentru Holcroft.

– Două milioane care există doar în mintea lui. Dar moartea sa o să ne fie pusă *nouă* în cîrcă, nu altcuiva.

– Manfredi a acționat pe cont propriu, crede-mă. Acum ucigașii lui nu mai au de la cine să primească ordine. De cînd cu camera de hotel din Zürich n-au mai fost nici un fel de tentative.

– Asta e o afirmație pe care lui Holcroft i-ar fi imposibil s-o accepte... Uite-i.

Tennyson se aplecă în față. Prin parbriz, privind spre partea opusă a parcării, îi văzu pe Noel și pe Helden care ieșeau pe ușă.

– Copiii colonelului se întîlnesc des aici?

– Da, răspunse Beaumont. Am aflat de treaba asta de la un agent al ODESSEI care i-a urmărit într-o seară.

Bărbatul blond rîse încet și vorbi pe un ton sarcastic.

– ODESSA! Caricaturi care plîng prin crame după ce-au dat pe gît prea multă bere. Sînt caraghioși.

– Sînt insistenți.

– O să fie și ei de folos la timpul lor, spuse Tennyson, privindu-i pe Noel și Helden care intrau în mașină. Ca și pînă acum, o să fie pedestrașii de mîna a doua, carne de tun pentru dușman. Primii văzuți, primii sacrificați. Diversiunea perfectă pentru chestiuni mai serioase.

Se auzi zgomotul motorului supradimensionat al Citroënului. Holcroft scoase mașina cu spatele din locul de parcare, după care trecu printre stîlpii de la intrare și se angajă pe drumul de țară.

Beaumont întoarse cheia de contact.

– O să rămîn la o distanță sigură în spate. N-o să mă repereze.

– Nu, nu-ţi bate capul, spuse Tennyson. Sînt mulţumit. Du-mă la aeroport. Ai aranjat totul?

– Da. O să zbori cu un Mirage la Atena. Grecii or să te ajute să ajungi înapoi în Bahrein. E o cursă exclusiv militară, ai statut de trimis al Naţiunilor Unite şi imunitate tip Consiliul de Securitate. Pilotul de pe Mirage are şi actele tale.

– Bine lucrat, Tony.

Ofiţerul de marină zîmbi, mîndru de compliment. Apăsă pe accelerator; limuzina ieşi în trombă din parcare şi se pierdu în întunericul drumului de ţară.

– Ce-o să faci în Bahrein?

– O să-mi anunţ prezenţa printr-un reportaj despre o tranzacţie de terenuri petrolifere. Un prinţ din Bahrein s-a arătat foarte dispus să coopereze. N-a avut încotro. A încheiat o convenţie cu Tinamou. Bietul om trăieşte sub teroare, temîndu-se să nu se afle.

– Eşti extraordinar.

– Iar tu eşti un om devotat. Ai fost întotdeauna.

– Ce urmează după Bahrein?

Bărbatul blond se rezemă de scaun şi închise ochii.

– Mă întorc la Atena şi plec la Berlin.

– Berlin?

– Da. Lucrurile evoluează bine. Holcroft o să plece şi el acolo. Kessler îl aşteaptă.

Deodată se auziră nişte paraziţi de la o staţie radio de sub tabloul de bord, urmaţi de patru semnale scurte şi stridente. Tennyson deschise ochii; cele patru semnale fură repetate.

– Pe şosea sînt cabine telefonice. Du-mă la una din ele. Repede!

Englezul apăsă pe accelerator pînă la limită; limuzina porni ca un bolid, atingînd şaptezeci de mile pe oră în cîteva secunde. Ajunseră la o intersecţie.

– Dacă nu mă înşel, pe aici pe undeva e o staţie de benzină.

– Grăbeşte-te!

– Sînt sigur, spuse Beaumont și imediat după aceea o văzu, pe marginea drumului, întunecată, fără nici o lumină la vreuna din ferestre. Drace, e închisă!

– Ce te așteptai? întrebă Tennyson.

– Telefonul e înăuntru...

– Dar are precis telefon?

– Da...

– Oprește mașina.

Beaumont se supuse. Bărbatul blond ieși și se îndreptă spre ușa stației. Scoase pistolul și sparse geamul cu mînerul.

Un cîine sări la el, lătrînd și mîrîind, cu colții dezgoliți și mișcîndu-și maxilarele. Era un animal bătrîn, o corcitură pusă acolo mai mult pentru efect decît pentru o pază efectivă. Tennyson vîrî mîna în buzunar, scoase un cilindru perforat și-l instală la țeava pistolului. Ridică arma și trase prin geamul spart, nimerind cîinele în cap. Animalul căzu pe spate. Tennyson împrăștie resturile de geam care rămăseseră în jurul încuietorii și deasupra clanței.

Pătrunse înăuntru, își obișnui ochii cu lumina foarte slabă și păși peste animalul mort, îndreptîndu-se spre telefon. Îi răspunse centralista căreia îi dădu un număr din Paris ce îl putea pune în legătură cu un bărbat care, la rîndul lui, avea să-i transfere apelul unui telefon din Anglia.

După douăzeci de secunde auzi vocea agitată și îndepărtată ca un ecou.

– Îmi pare rău că te deranjez, Johann, dar avem o urgență.

– Ce este?

– A dispărut o fotografie. Sînt foarte îngrijorată.

– Ce fotografie?

– A lui Tony.

– Cine a luat-o?

– Americanul.

– Asta înseamnă că l-a recunoscut. Graff avea dreptate: nu te poți baza pe soțul tău cel devotat. Entuziasmul îl face să nu fie prudent. Mă întreb unde l-o fi văzut Holcroft?

– Poate că în avion. Sau l-a recunoscut din descrierea portarului. N-are importanță. Ucide-l.

– Da, bineînțeles.

Bărbatul blond tăcu iar după un timp întrebă gînditor:

– Ai carnetele de bancă?

– Da.

– Depune zece mii de lire. Ai grijă ca transferul să aibă loc prin Praga.

– KGB-ul? Foarte bine, Johann.

– Englezii or să aibă de suportat încă o dezertare. Diplomații prietenoși or să se certe între ei și or să se acuze reciproc de nesinceritate.

– *Foarte* bine.

– O să fiu la Berlin săptămîna viitoare. Sună-mă acolo.

– Deja la Berlin?

– Da, Kessler așteaptă. *Neuaufbau oder Tod.*

– *Oder der Tod*, frate.

Tennyson închise și se uită în lumina slabă a nopții la animalul mort de pe podea. Simțea la fel de puține lucruri față de corpul neînsuflețit, acoperit de blană, și față de bărbatul care aștepta în mașină. Sentimentele erau păstrate pentru lucruri mai importante, nu pentru animale și persoane nepricepute – indiferent cît ar fi fost de devotate.

Beaumont era un prost, apreciere inclusă într-un dosar trimis din Scoția în Brazilia cu ani în urmă. Dar avea energia și capacitatea de a realiza lucruri de suprafață specifice proștilor. De fapt, devenise un distins ofițer de marină. Acest fiu al unui *Reichsoberführer* urcase în ierarhia Marinei Maiestății Sale pînă cînd ajunsese să aibă o răspundere esențială. Era prea mult pentru intelectul său, un intelect care avea nevoie să fie dirijat. Își puseseră în gînd ca Beaumont să devină, cu timpul, o forță în interiorul Amiralității, un expert pe care să-l consulte pînă și ministerul de externe. Era situația ideală; Beaumont le putea aduce avantaje extraordinare. Rămăsese un *Sonnenkind*; i se dăduse voie să trăiască.

Dar pînă aici. Furtul fotografiei însemna sfîrşitul lui Beaumont, fiindcă în furtul acela se ghicea ameninţarea investigaţiilor atente. N-avea nevoie nici în ruptul capului de aşa ceva; se apropiaseră atît de mult, chiar dacă mai trebuiau îndeplinite o serie de lucruri. Dacă Holcroft dădea fotografia cui nu trebuie în Elveţia şi amintea de prezenţa lui Beaumont la New York sau la Rio, autorităţile militare puteau intra în alertă. De ce îl interesa atît de mult pe acest distins ofiţer documentul de la Geneva? Nu-şi putea permite să se ajungă la asemenea întrebări. Acest fiu de *Reichsoberführer* trebuia să fie eliminat. Într-un fel, era păcat. O să-i simtă lipsa comandorului; în cîteva rînduri fusese nepreţuit.

Doar Gretchen ştia să-l preţuiască. Gretchen era profesorul lui Beaumont, călăuza şi... inteligenţa lui. Era foarte mîndră de rezultatul muncii sale dar iată că acum tocmai ea cerea uciderea lui Beaumont. Facă-se voia ei. O să găsească pe altcineva în locul lui.

Erau pretutindeni, îşi spuse Johann von Tiebolt, îndreptîndu-se spre uşă. Pretutindeni. *Die Sonnenkinder*. Copiii Soarelui, care nu trebuiau nicidecum confundaţi cu blestemaţii. Blestemaţii erau nişte epigoni rătăcitori care nu aveau dreptul la nimic.

Die Sonnenkinder. Pretutindeni. În toate ţările, în toate guvernele, în armată şi marină, în industrie şi sindicate, în fruntea serviciilor de informaţii sau a poliţiei. Toţi aşteptînd în linişte. Copii ai Noii Ordini ajunşi la maturitate. *Mii*. Trimişi cu vaporul, cu avionul şi cu submarinul în toate locurile lumii civilizate. Atît de *mult* deasupra mediei – fapt confirmat de evoluţia lor zilnică de peste tot. Ei erau dovada incontestabilă a conceptului de superioritate rasială. Rasa lor era pură, perfecţiunea lor indiscutabilă. Iar cel mai pur dintre toţi, perfecţiunea întruchipată, era Tinamou.

Von Tiebolt deschise uşa şi păşi afară. Beaumont dusese limuzina vreo patruzeci-cincizeci de metri mai încolo pe drumul de ţară şi stinsese farurile. Comandorul proceda ca la

carte; instrucția era evidentă în tot ce făcea, în afară de cazurile cînd entuziasmul o lua înaintea prudenței. Acest entuziasm avea să-l coste acum propria viață.

Tennyson se îndreptă încet spre limuzină. Se întrebă absent cum începuse totul în cazul lui Anthony Beaumont. Fiul *Reichsoberführerului* fusese trimis la o familie din Scoția; Tennyson nu mai făcuse alte investigații în această direcție. I se povestise despre tenacitatea, încăpățînarea și hotărîrea lui Beaumont dar nu i se spusese cum fusese scos din Germania. Nu avea nevoie să știe. Fuseseră cîteva mii; toate registrele fuseseră distruse.

Mii. Selecționați genetic, după cercetarea părinților și studierea ultimelor cîteva generații ale familiilor, pentru depistarea eventualelor slăbiciuni organice și psihologice. Fuseseră trimiși doar cei mai puri și pretutindeni acești copii fuseseră supravegheați atent, călăuziți, pregătiți, îndoctrinați – dar fără să li se spună nimic pînă cînd deveniseră adulți. Nici chiar atunci nu li se spusese totul. Celor care nu izbutiseră să se ridice la nivelul așteptărilor legate de primul născut, manifestaseră șovăială sau dăduseră semne de compromitere, nu li se spusese nimic niciodată, fiind pur și simplu eliminați.

Cei rămași erau adevărații moștenitori ai celui de-Al Treilea Reich. Ocupau posturi de încredere pretutindeni și aveau autoritate. Și așteptau... așteptau semnalul din Elveția, pregătiți să folosească imediat acele milioane.

Milioane distribuite judicios, cu un scop *politic*. Una cîte una, națiunile o să înceapă să se alinieze, modelate din interior de acești *Sonnenkinder* care or să aibă la dispoziție sume extraordinare care să le asigure și să le consolideze influența. Zece milioane aici, patruzeci de milioane acolo, o sută de milioane unde era nevoie.

În lumea liberă, o să cumpere procese electorale, pînă cînd alegătorii or să aibă din ce în ce mai puține opțiuni, și acestea firave. Nu era o noutate; deja avuseseră loc cîteva

experiențe încununate de succes. Chile costase mai puțin de douăzeci și șapte de milioane, Panama doar șase. În America se puteau obține locuri în Senat și Congres în schimbul a cîteva sute de mii. Dar, cînd se va da semnalul din Elveția, milioanele o să se cheltuiască științific, folosindu-se o veritabilă artă a demografiei. Pînă cînd lumea occidentală o să fie condusă de copiii Reichului, ajunși la maturitate. *Die Sonnenkinder*.

O să urmeze blocul răsăritean, iar Uniunea Sovietică și sateliții ei or să cedeze lingușirilor propriei lor burghezii în curs de formare. Cînd o să se dea semnalul, o să se facă promisiuni iar masele de oameni de pretutindeni or să-și dea seama deodată că există o cale mai bună. Fiindcă o să li se pună la dispoziție brusc fonduri extraordinare; austeritatea o să poată fi înlocuită printr-o simplă reorientare a loialității.

Așa o să se nască Al Patrulea Reich, care n-o să rămînă între granițele uneia sau a două țări, ci o să se întindă în toată lumea. Copiii Soarelui o să ajungă stăpînii îndreptățiți ai globului. *Die Sonnenkinder*.

S-ar putea ca unii să spună că era ceva absurd și de neconceput. Dar nu era; lucrurile începuseră deja să prindă contur. Pretutindeni.

Dar iată că se făceau și greșeli, își spuse Tennyson apropiindu-se de limuzină. Erau inevitabile, la fel ca faptul că trebuiau îndreptate. Beaumont era una din greșeli. Tennyson își puse pistolul înapoi în toc; n-o să stea mult timp acolo.

Ocoli mașina oprindu-se lîngă geamul șoferului; acesta fu coborît iar chipul comandorului se întoarse îngrijorat.

– Ce s-a întîmplat? E ceva în neregulă?

– Nimic care să nu poată fi reparat. Dă-te mai încolo, conduc eu. Poți să mă îndrumi.

– Încotro?

– Au spus că e un lac undeva în zonă, la vreo opt sau zece kilometri, nu mai mult. Abia am auzit ce vorbeau, linia era foarte proastă.

– Singurul lac cît de cît aproape e la est de Saint-Gratien. Sînt vreo doisprezece kilometri, poate chiar cincisprezece.

– Ăsta trebuie să fie. Păduri sînt?

– Din belşug.

– Ăsta e, spuse Tennyson, urcîndu-se în maşină, în timp ce Beaumont se mută pe locul de alături. Ştiu cum se semnalizează cu farurile. Tu spune-mi pe unde s-o iau; eu o să fiu atent la ele.

– Pare ciudat.

– Nu ciudat. Complicat. S-ar putea să ne ia de pe drum. O să ştiu după ce să mă uit. Şi-acum, să-i dăm bătaie. În ce direcţie mergem?

– Întîi şi-ntîi întoarce. O luăm înapoi pe drumul acela îngrozitor, pe urmă facem stînga.

– Foarte bine.

Tennyson porni maşina.

– *Ce* s-a întîmplat? întrebă Beaumont. Probabil că e ceva al naibii de urgent. O singură dată am mai auzit semnalul cu patru sunete şi atunci a fost omul nostru din Entebbe.

– N-a fost omul nostru, Tony. A fost marioneta noastră.

– Da, normal. Teroristul din Rache. Oricum, era *legătura* noastră, dacă mă înţelegi.

– Te înţeleg. Să cotesc aici? La stînga?

– Exact. Hai, *spune-mi*, pentru Dumnezeu! Ce dracu' se întîmplă?

Tennyson reveni pe linie dreaptă şi acceleră.

– De fapt, s-ar putea să te privească pe tine. Nu sîntem siguri dar e posibil.

– Pe *mine*?

– Da. Te-a văzut cumva Holcroft? A dat cu ochii de tine? S-a prins că îl urmăreşti?

– Să mă *vadă*? Nu! Deloc, *niciodată*! Îţi *jur*.

– Dar la Geneva? Ia gîndeşte-te.

– Sigur că nu.

– La New York?

– N-am fost niciodată la mai puțin de o milă distanță! Imposibil.

– Și în avionul de Rio de Janeiro?

Beaumont căzu pe gînduri.

– Nu... A apărut de după o draperie; cred că era destul de beat. Dar nu m-a observat, absolut deloc. Eu pe el l-am văzut; el pe mine nu.

Asta e, își spuse Tennyson. Acest copil devotat al Reichului credea ce trebuia să creadă. N-avea nici un rost să mai discute.

– Atunci totul a fost o greșeală, Tony. O jumătate de oră pierdută de pomană. Am vorbit cu soția ta, draga mea surioară. A spus că ești mult prea atent ca să se fi întîmplat așa ceva.

– Are dreptate. *Întotdeauna* are dreptate, așa cum știi foarte bine. O fată remarcabilă. Indiferent de părerea ta, căsătoria noastră n-a fost pur formală.

– Știu asta, Tony. Și sînt foarte fericit.

Era frig în pădure dar și mai frig lîngă apă. Parcară la capătul unui drum noroios și urcară poteca îngustă care ducea la marginea lacului. Tennyson ținea o lanternă pe care o luase din compartimentul pentru mănuși al limuzinei. În mîna lui Beaumont se afla o lopățică; hotărîseră să sape o groapă și să facă focul înăuntru ca să se apere de frig.

– Stăm mult aici? întrebă Beaumont.

– Posibil. Mai avem cîteva lucruri de discutat și aș vrea să-ți cer sfatul. Asta e malul de răsărit al lacului?

– A, da. Un loc de întîlnire foarte bun. Nu vezi picior de om în perioada asta din an.

– Cînd trebuie să te întorci pe vas?

– Ai uitat? Îmi petrec sfîrșitul de săptămînă cu Gretchen.

– Atunci luni?

– Marți. Am un comandant de treabă. Își închipuie că sînt undeva în misiune. Nu se supără dacă mai întîrzii cîte o zi.

– De ce să se supere? Doar e de-ai noştri.

– Da, dar trebuie respectat parcursul patrulelor. Pe-astea n-ai voie să le încurci.

– Sigur că nu. Sapă aici, Tony. Să nu facem focul prea aproape de apă. Eu mă întorc să pîndesc semnalele.

– Bine.

– Fă o groapă adîncă. Nu trebuie să se vadă flăcările.

– În regulă.

Foc. Apă. Pămînt. Haine arse, carne făcută scrum, dantură distrusă şi împrăştiată. John Tennyson se înapoie pe potecă şi aşteptă. După cîteva minute, scoase pistolul din toc şi un cuţit de vînătoare cu lama lungă din buzunarul paltonului. Avea să fie o treabă urîtă dar necesară. Cuţitul aşezat lîngă lopăţică se afla în partea din spate a limuzinei. Erau unelte care se găseau mereu acolo, în cazul că era nevoie urgentă de ele.

Fusese descoperită o greşeală. Tinamou avea s-o îndrepte.

18

Holcroft sorbi din cafea și-și plimbă privirea peste Parisul acestei dimineți reci și senine. Era a doua dimineață de cînd se întîlnise cu Helden și nici acum nu reușea să dea de fratele ei, la fel cum nu reușise nici seara trecută.

– O să mă sune el; știu că o s-o facă, îi spusese la telefon cu cîteva minute în urmă.

– Ce-ar fi să ies puțin? întrebase el.

– Nu-ți face griji. Te sun eu.

Nu-ți face griji. Ciudat că tocmai ea rostise aceste cuvinte, ținînd seama de locul unde se afla Noel și de felul cum ajunsese acolo – de fapt, cum *ajunseseră*.

Fusese o continuare a nebuniei. Plecaseră de la hanul de țară și se întorseseră în Montmartre, unde un bărbat apăruse din dreptul unei uși și se ocupase de Citroën; pe urmă se plimbaseră pe străzile forfotind de lume, prin fața teraselor a două cafenele unde mai multe semne aprobatoare din cap le dăduseră de înțeles că se puteau înapoia la mașina închiriată de Noel.

Din Montmartre ea îl dirijase prin Paris, trecînd peste Sena și intrînd în Saint-Germain-des-Près, unde se opriseră la un hotel; el se trecuse în registru și plătise pentru o noapte. Era o diversiune; nu se dusese la el în cameră. În schimb, se îndreptaseră spre un al doilea hotel pe Rue Chevalle, unde o

firmă de băuturi răcoritoare îi dăduse ideea numelui sub care să se treacă în registru: N. Fresca.

Ea se despărţise de el în hol, spunîndu-i că o să-l sune cînd o să aibă veşti de la fratele ei.

– Explică-mi un lucru, îi spusese el. De ce facem toate astea? Ce importanţă are unde stau şi dacă mă folosesc sau nu de numele meu adevărat?

– Ai fost văzut cu mine.

Helden. Numele ciudat al unei femei şi mai ciudate. Un amestec neobişnuit de vulnerabilitate şi de forţă. Indiferent de cît suferise de-a lungul anilor, refuzase să încerce vreun sentiment de auto-compătimire. Îşi recunoştea moştenirea; înţelesese că acei copii ai naziştilor erau hăituiţi de ODESSA şi de Rache şi că trebuiau să trăiască aşa: blestemaţi şi pentru ce erau şi pentru ce nu erau.

Geneva putea să-i ajute pe aceşti copii şi *trebuia* să-i ajute. Noel se convinsese de acest lucru. Se identificase uşor cu ei. Fără curajul unei mame extraordinare, ar fi putut să fie unul dintre ei.

Acum însă existau alte probleme, de importanţă imediată. Chestiuni care puteau afecta operaţiunea Geneva. Cine era acest Anthony Beaumont atît de evaziv? Ce reprezenta? Ce se întîmplase de fapt cu familia von Tiebolt în Brazilia? Cît de mult ştia Johann von Tiebolt în legătură cu testamentul?

Dacă exista cineva care avea răspunsurile, acesta era Johann... John Tennyson.

Holcroft se întoarse la fereastră; cîţiva porumbei trecură pe deasupra unui acoperiş din apropiere, deschizîndu-se în evantai în bătaia vîntului dimineţii. Familia von Tiebolt. Cu trei săptămîni în urmă nici nu auzise de acest nume iar acum viaţa lui devenise indisolubil legată de a lor.

Helden. Numele ciudat al unei fete ciudate. Plină de complicaţii şi contradicţii. Nu mai întîlnise pe nimeni care să

semene cu ea. Era ca şi cum ar fi venit din altă eră şi din alt loc, luptîndu-se cu moştenirile unui război care intrase în istorie.

Rache. ODESSA... Wolfsschanze. Fanatici cu toţii. Adversari într-o baie de sînge care acum nu avea nici un sens. Era gata, *fusese* gata încă de acum treizeci de ani. Era doar un fapt istoric de domeniul trecutului.

Porumbeii coborîră din nou în picaj şi, chiar cînd luau cu asalt acoperişul, Noel îşi dădu seama deodată de ceva – înţelese ceva care pînă atunci îi scăpase. Era un lucru care îl însoţise încă din seara trecută – de la întîlnirea cu Herr Oberst – dar pe care nu-l pricepuse.

Nu se terminase. Războiul însuşi fusese trezit din nou la viaţă. De Geneva!

Unii oameni or să încerce să te oprească, să te înşele, să te ucidă...

ODESSA. Rache. *Aceştia* erau duşmanii Genevei! Fanaticii şi teroriştii gata de orice ca să distrugă testamentul. Oricine altcineva ar fi dat în vileag contul adresîndu-se tribunalelor internaţionale; nici ODESSA şi nici Rache nu puteau să procedeze astfel. Helden se înşela, cel puţin parţial. Indiferent de interesul ambelor organizaţii faţă de copiii liderilor de partid, prioritatea lor era lupta împotriva cauzei Genevei! Şi blocarea *lui*. Cumva şi de undeva aflaseră de contul din Elveţia şi erau hotărîţi să-l blocheze. Iar dacă reuşita lor era condiţionată de moartea lui, asta nu era o hotărîre foarte importantă; viaţa lui putea fi sacrificată oricînd.

Acest fapt explica stricnina din avion – o moarte oribilă care îl vizase pe el. Tactica bazată pe teroare a celor din Rache. Tot el lămurea şi întîmplările din Rio de Janeiro: împuşcăturile de lîngă postul de observaţie pustiu şi geamul făcut ţăndări al maşinii seara, în plin trafic. Maurice Graff şi discipolii psihopaţi ai ODESSEI din Brazilia. Ştiau, ştiau *cu toţii* de Geneva!

Iar asta însemna că știau și de familia von Tiebolt. Lucrul acesta ar explica evenimentele din Brazilia. Niciodată nu fusese vorba de *mamă*, ci de Johann von Tiebolt.

Acesta fugea de ODESSA lui Graff; era fratele care apăra ce mai rămăsese din familie, făcîndu-se nevăzut din Rio împreună cu cele două surori.

Ca să trăiască și să ducă la îndeplinire testamentul de la Geneva.

O să vină într-o bună zi un bărbat și o să vorbească despre un aranjament ciudat... Acest "aranjament ciudat" includea banii și puterea de care era nevoie pentru distrugerea ODESSEI – și a lui Rache – căci, evident, acestea erau obiectivele legitime ale testamentului.

Acum Noel înțelesese clar. El împreună cu John Tennyson și cu un bărbat pe nume Kessler din Berlin or să controleze operațiunea Geneva și or să conducă agenția din Zürich. Or să desființeze ODESSA, oriunde s-ar afla, și or să strivească Rache. Printre obiectivele urmărite se număra și repararea greșelilor, deci și domolirea fanaticilor, căci fanaticii erau cei care perpetuau crima și genocidul.

Ar fi vrut s-o sune pe Helden și să-i spună că în curînd n-o să mai fie nevoie să fugă – *nici unul* din ei – să se ascundă și să trăiască sub imperiul fricii. Voia să-i spună acest lucru. Și voia s-o vadă din nou.

Dar își dăduse cuvîntul că n-o să-i telefoneze la Gallimard și că n-o să încerce să o caute sub nici un motiv. Era înnebunitor; și *ea* era înnebunitoare dar, cu toate acestea, nu-și putea călca promisiunea.

Telefonul. Trebuia să sune la biroul American Express de pe Champs-Elysées. Îi spusese lui Sam Buonoventura că o să se intereseze dacă a primit vreun mesaj.

Era simplu să primești mesaje prin telefon; procedase așa și înainte. Nimeni n-avea nevoie să știe unde ești. Lăsă ceașca de cafea și se îndreptă spre telefon, amintindu-și brusc că mai trebuia să sune într-un loc. La mama lui. Dar era prea

devreme ca să telefoneze acum la New York; o s-o facă în timpul zilei.

– Îmi pare rău, *monsieur*, spuse funcționarul de la biroul American Express. Trebuie să semnați personal pentru telegramele prin cablu. Îmi pare foarte rău.

Telegramele prin cablu! Noel puse receptorul în furcă, sîcîit dar nu furios. Ieșirea din camera de hotel o să-i prindă bine, o să-l facă să nu se mai gîndească la apelul pe care-l aștepta de la Helden.

Merse pe Rue Chevalle în timp ce vîntul rece îi bătea din față. Un taxi îl trecu peste Sena și îl aduse pe Champs-Elysées. Aerul și lumina strălucitoare a soarelui îi dădeau puteri; lăsă geamul în jos, simțind efectul amîndurora. Pentru prima dată după mai multe zile avea din nou încredere în el; acum știa unde merge. Geneva era mai aproape iar liniile nedeslușite dintre dușmani și prieteni începuseră să aibă un contur din ce în ce mai clar.

Ceea ce-l aștepta la biroul American Express i se părea lipsit de importanță. Nu putea avea nici un fel de probleme la New York sau la Londra. Acum la ordinea zilei era Parisul. O să se întîlnească, o să stea de vorbă și o să facă planuri cu John Tennyson, iar primul din aceste planuri o să fie legat de deplasarea la Berlin și de găsirea lui Erich Kessler. Știau cine le erau dușmanii; problema era cum să scape de ei. Aici puteau fi de ajutor prietenii lui Helden.

Cînd ieși din taxi, privi ferestrele cu geamuri de culoare închisă ale biroului American Express și chiar atunci un gînd îi trecu brusc prin minte. Refuzul de a i se citi mesajele la telefon era oare o cursă? O modalitate de a-l face să iasă în public? Dacă da, era destul de străvezie și constituia, fără îndoială, o parte a tacticii folosite de Serviciul Englez de Informații.

Noel zîmbi. Știa exact ce să spună dacă ar fi fost reținut de englezi: John Tennyson era un asasin în aceeași măsură în care era el însuși și probabil că existau chiar membri ai M.I. 5 mult mai vrednici de acest titlu.

Putea chiar să meargă pînă la a sugera Marinei Regale să se uite mai atent la unul din cei mai decorați ofițeri ai ei. Toate dovezile îl identificau cu titlu de probabilitate pe comandorul Anthony Beaumont drept un membru al ODESSEI, recrutat în Brazilia de un bărbat pe nume Graff.

* * *

Simțea că se prăbușește în spațiu, cu capul înainte, incapabil să-și recapete respirația. Avea un gol în stomac și-l durea partea inferioară a pieptului. Căzuse pradă mai multor sentimente amestecate: durere adîncă, teamă... și mînie. Textul telegramei expediată prin cablu suna astfel:

TATĂL TĂU A MURIT ACUM PATRU ZILE STOP N-AM PUTUT SĂ TE ANUNȚ STOP ROG RĂSPUNDE PRIN TELEFON BEDFORD HILLS STOP

MAMA

Mai era o telegramă, de la locotenentul David Miles, de la Departamentul Poliției din New York.

MOARTEA RECENTĂ A LUI RICHARD HOLCROFT TE OBLIGĂ SĂ IEI LEGĂTURA CU MINE IMEDIAT STOP PROFESIONAL ÎȚI RECOMAND SĂ VORBEȘTI CU MINE ÎNAINTE DE ORICINE ALTCINEVA STOP

I se dădeau aceleași două numere de telefon pe care i le comunicase Sam Buonoventura la Rio de Janeiro și șase – nu mai puține – apeluri de revenire, înregistrate la data și ora cînd avuseseră loc, după recepționarea mesajului de către biroul American Express. Miles se interesase de două ori pe zi dacă mesajul lui fusese transmis.

Noel porni pe Champs-Elysées, încercînd să-și adune gîndurile și să-și stăpînească durerea.

Singurul tată pe care-l cunoscuse. "Tati"... *"tatăl meu"*, Richard Holcroft. Cuvinte rostite întotdeauna cu afecțiune, cu

dragoste. Şi, de asemenea, cu căldură şi cu umor, căci Richard Holcroft avea multe calităţi care-l făceau atrăgător, iar una din ele – şi nu ultima – era capacitatea de a se lua singur în rîs. Îşi călăuzise fiul – fiul vitreg – nu, fir-ar al dracului, *fiul!* Îl călăuzise dar nu intervenise niciodată, cu excepţia cazurilor cînd intervenţia fusese singura soluţie.

O, Doamne, *murise*!

Cauza durerilor ascuţite – care înţelese că însoţeau sentimentul de frică şi mînie – reieşea din telegrama lui Miles. Era oare răspunzător în vreun fel de moartea lui Richard Holcroft? O, *Doamne*! Avea această moarte legătură cu o fiolă de stricnină turnată într-o băutură la zece mii de metri deasupra Atlanticului? Fusese ţesută în urzeala operaţiunii *Geneva*?

Îşi sacrificase cumva tatăl alături de care fusese toată viaţa pentru o persoană pe care n-o întîlnise niciodată?

Ajunse la colţul bulevardului Georges V. Dincolo de intersecţia mare unde traficul era intens văzu o firmă întinzîndu-se pe toată lungimea unei cafenele cu mese pe trotuar: FOUQUET. Locul îi era cunoscut. La stînga se afla Hôtel Georges V. Stătuse acolo o scurtă perioadă de timp, cu un an în urmă, prin amabilitatea unui proprietar de moteluri extrem de bogat care nutrise ideea, aplicată mai tîrziu, de a-i copia exteriorul în Kansas City.

Holcroft se împrietenise întîmplător cu directorul adjunct. Dacă acesta mai era acolo, poate că-l lăsa să folosească un telefon. În cazul în care convorbirile telefonice erau interceptate cu adevărat, îi venea destul de uşor să afle ce-l interesa despre ele şi chiar mai uşor să furnizeze informaţii false despre propria poziţie.

Anticipează.

– Dar cum să nu, e plăcerea mea, Noel. Îmi pare atît de bine că te văd iarăşi. Sînt dezolat că nu stai la noi dar, la preţurile astea, nu te condamn. Poftim, vorbeşte de la mine din birou.

– O să trec convorbirile pe cartea mea de credit, normal.

– Nu-mi fac griji, prietene. Un *apéritif*, mai tîrziu?

– Cu plăcere, spuse Noel.

Era unsprezece fără un sfert, ora Parisului. Şase fără un sfert la New York. Dacă Miles era atît de neliniştit precum reieşea din mesaj, ora nu mai conta. Ridică receptorul şi efectuă apelul prin centrală.

Apoi privi din nou mesajul de la Miles.

MOARTEA RECENTĂ A LUI RICHARD HOLCROFT... PROFESIONAL. ÎŢI RECOMAND SĂ VORBEŞTI CU MINE ÎNAINTE DE ORICINE ALTCINEVA...

Recomandarea avea un ton de rău augur; "oricine altcineva" însemna, probabil, mama lui.

Puse hîrtia pe birou şi căută telegrama de la Althene pe care o avea în buzunar.

TATĂL TĂU A MURIT ACUM PATRU ZILE... N-AM PUTUT SĂ TE ANUNŢ...

Sentimentul de vinovăţie fiindcă nu fusese alături de ea era aproape la fel de mare ca vina, frica şi mînia care îl sfîşiau la gîndul că ar fi putut fi răspunzător de moartea lui. Ar fi putut? O *ştia*, o *simţea*.

Se întrebă îndurerat dacă Miles vorbise cu Althene. Şi dacă da, ce-i spusese?

Se auzi telefonul.

– Eşti Noel Holcroft?

– Da. Iartă-mă că ai avut probleme pînă ai dat de mine...

– N-o să pierd vremea cu chestii de-astea, îl întrerupse Miles, dar o să-ţi comunic că ai încălcat legile federale.

– *Stai* puţin, spuse Noel supărat. De ce sînt vinovat? M-ai găsit. Nu mă ascund.

– Faptul că te-am găsit după ce-am încercat să dau de tine aproape o săptămînă se cheamă ignorare şi nerespectare flagrantă a legii. N-aveai voie să pleci din New York fără să ne spui.

– Am avut niște probleme personale urgente. Dar am lăsat vorbă. N-ai ce să-mi faci.

– Atunci hai să-ncercăm cu "împiedicarea anchetei organelor în drept".

– Ce?

– Ai fost în barul acelui avion englez 747 și știi la fel de bine ca mine ce s-a întîmplat. Sau, mai bine zis, ce *nu* s-a întîmplat.

– Ce tot îndrugi?

– Băutura era pregătită pentru tine, nu pentru Thornton.

Holcroft se așteptase la asta însă faptul în sine nu diminuă cu nimic efectul. Oricum, n-avea de gînd să se declare de acord fără un protest prealabil.

– E cea mai mare năzbîtie pe care am auzit-o, spuse el.

– Să fim serioși! Ești un cetățean de vază și cinstit, dintr-o familie de vază și cinstită, dar comportamentul tău în ultimele cinci zile a fost prostesc și nu tocmai corect.

– Mă insulți dar nu-mi spui nimic important. Ai pomenit în mesaj...

– Ajungem și acolo, îl întrerupse detectivul. Vreau să-ți dai seama exact de partea cui ești. Înțelegi, vreau să colaborăm, nu să ne batem!

– S-auzim.

– Am aflat că ești la Rio. Am vorbit cu...

– Ce-ai făcut?

Să-l fi trădat Sam?

– N-a fost greu. Că veni vorba, prietenul tău Buonoventura nu știe. N-a ținut figura cu paravanul. Mi-a spus că ai plecat cu o barcă din Curaçao dar la serviciul olandez de imigrări nu figurai în teritoriu. Am făcut o listă cu convorbirile peste ocean efectuate și am verificat la liniile aeriene. Ai plecat din New York cu un avion Braniff iar la Rio ai stat la hotel Pôrto Alegre.

Amatorul nu rezistase în fața profesionistului.

– Sam mi-a spus că ai sunat de două ori.

– Sigur, încuviinţă Miles. Ai plecat din Rio şi am vrut să ştim încotro; eram siguri că o să ia legătura cu tine. N-ai primit mesajul de la mine la hotel la Londra?

– Nu.

– Te cred pe cuvînt. Se mai pierd şi mesajele.

Dar mesajul ăsta nu fusese pierdut, îşi spuse Noel. Fusese furat de oamenii din Wolfsschanze.

– Acum ştiu cum stau. Treci la subiect.

– Încă nu ştii, replică Miles. Am stat de vorbă la ambasada din Rio cu un oarecare domn Anderson. A spus că i-ai trîntit o poveste ca-n filme. Cum ai fost atras într-o cursă, urmărit, luat la ţintă cu pistolul. N-a crezut o iotă; a considerat că eşti bun doar să bagi lumea în bucluc şi i-a părut bine că te expediază din Brazilia.

– Ştiu. M-a dus cu maşina la aeroport.

– Vrei să-mi spui toată tărăşenia? întrebă detectivul.

Noel rămase cu ochii pe un perete. Ar fi atît de uşor să se descarce, să caute protecţie oficială. Locotenentul Miles despre care habar n-avea cum arată era un simbol al autorităţii. Însă nu era simbolul potrivit la locul potrivit şi la momentul potrivit.

– Nu. N-ai ce să faci. S-a aranjat.

– Zău?

– Da.

Timp de cîteva clipe nici unul din ei nu vorbi.

– În regulă, domnule Holcroft. Sper să te răzgîndeşti fiindcă cred că pot să te ajut. Şi cred, de asemenea, că *ai nevoie* de ajutor, spuse Miles făcînd o scurtă pauză. Iar acum îţi cer în mod oficial să te întorci la New York. Eşti considerat martorul principal într-un caz de omucidere iar prezenţa ta este esenţială pentru cercetările serviciului nostru judiciar.

– Îmi pare rău. Nu acum.

– Ştiam că o să refuzi. Aşa că o să încerc neoficial. E vorba de tatăl tău.

Se aşteptase la această veste cumplită şi nu se putu abţine. Întrebă cu voce stinsă:

– A fost ucis, nu?

– N-am auzit ce-ai spus. Vezi tu, dacă aş fi auzit, ar fi trebuit acum să raportez superiorilor. Să le comunic că ai spus-o fără să fii provocat. Că ai ajuns la o concluzie care n-are nici un fel de legătură cu ce ţi-am spus eu. Aşa că aş fi nevoit să-ţi cer extrădarea.

– Încetează, Miles! Mesajul tău prin cablu n-a avut nimic subtil! "Moartea recentă", "profesional, îţi recomand" şi aşa mai departe! Ce dracu trebuie să înţeleg din toate astea?

La capătul celălalt al firului, la New York, se lăsă din nou liniştea timp de cîteva clipe.

– Bine, Mat. Ai cîştigat.

– A fost ucis, aşa e?

– Credem că da.

– Ce i-ai spus maică-mii?

– Nimic. Nu e treaba mea. Nu ştie nici cum mă cheamă. Şi cu asta mi-ai răspuns la următoarea întrebare. Încă n-ai vorbit cu ea.

– Normal. Spune-mi ce s-a întîmplat.

– Tatăl tău a fost victima a ceva ce poate fi descris cel mai bine drept un accident foarte neobişnuit. A murit cu o oră mai tîrziu, la spital, din cauza rănilor.

– Ce fel de accident?

– Un bătrîn din Bronx a pierdut controlul volanului lîngă hotelul Plaza. Maşina n-a putut fi redresată, a trecut peste bordură şi a izbit un grup de oameni de pe trotuar. Trei au murit pe loc. Tatăl tău a fost proiectat în zid; de fapt, a fost chiar ţintuit, aproape strivit.

– Vrei să spui că maşina l-a vizat pe el!

– Greu de zis. Sigur că a fost şi o zăpăceală generală.

– Şi-atunci *ce* vrei să spui?

Miles ezită.

– Că maşina l-a vizat pe el.

– Cine era la volan?

– Un contabil de șaptezeci și doi de ani, pensionar, bolnav de inimă, cu stimulator cardiac, fără familie și cu un permis auto care expirase de cîțiva ani de zile. "Ceasornicul" a fost distrus în cursul accidentului; omul a murit în drum spre spital.

– Ce legătură avea cu tata?

– Deocamdată n-avem nici un răspuns cert. Dar am o teorie. Vrei s-o auzi?

– Bineînțeles!

– Te întorci la New York?

– Nu insista. Care e teoria?

– Cred că bătrînul a fost recrutat. Cred că în mașină mai era cineva, probabil pe bancheta din spate, care i-a ținut pistolul în ceafă. În zăpăceala care a urmat, a distrus stimulatorul și s-a cărat. Cred că a fost o execuție deghizată în accident în care n-a fost ucisă numai ținta.

Noel își ținu răsuflarea. Mai existase un "accident deghizat" și înainte. O ramă de metrou din Londra scăpase de sub control, omorînd cinci persoane. Iar printre cei uciși se aflase singurul om care ar fi putut da lămuriri despre angajarea lui John Tennyson la *The Guardian*.

A fost crimă în toată legea...

Ideea unei legături între ele era îngrozitoare.

– Nu împingi lucrurile prea departe, Miles? întrebă Holcroft.

– Am spus că e doar o teorie dar există și cîteva argumente. Cînd am văzut numele lui Holcroft în raportul de la fața locului, am făcut niște cercetări. Bătrînul din Bronx are o fișă interesantă. S-a stabilit în această țară în 1947 și se presupune că era un imigrant evreu fără un chior în pungă, o victimă care a trecut pe la Dachau. Numai că nu era deloc sărac lipit, cum o dovedesc cele șase carnete de bancă descoperite, iar apartamentul lui e o fortăreață. În plus, de cînd s-a stabilit aici a făcut treisprezece călătorii în Germania și înapoi.

Pe fruntea lui Noel se iviră broboane de transpirație.

– Ce vrei să spui?

– Nu cred că bătrînul a trecut vreodată pe la Dachau. Sau dacă a trecut, făcea parte din conducere. Aproape nimeni nu l-a vizitat acasă; nimeni nu l-a văzut vreodată într-o sinagogă. Cred că era nazist.

Holcroft înghiți cu greu.

– Și cum îl leagă chestia asta de tata?

– Prin tine. Încă nu știu exact cum, dar prin tine.

– Prin mine?

Holcroft simți că inima îi bate mai repede.

– Da. La Rio, i-ai spus lui Anderson că un om pe nume Graff e nazist și a încercat să te omoare. Anderson te-a crezut nebun la pătrat, eu nu. Eu te cred.

– Am fost turbat de furie. N-am avut de gînd să leg lucrurile între ele. A fost o neînțelegere..., spuse Noel, încercînd cu disperare să se adune. Graff e paranoic, un neamț iute la mînie, așa că l-am făcut nazist, asta-i tot. A crezut că fac schițe și că îi fotografiez domeniul...

– Am spus că te *cred*, Holcroft, i-o tăie detectivul. Și am motivele mele.

– Care anume?

Noel știa că de-abia putea fi auzit; deodată i se făcu frică. Moartea tatălui său era un avertisment. Rache. ODESSA. Indiferent de la care din ele, tot *avertisment* era. Mama lui trebuia să fie apărată!

Miles vorbea dar Holcroft nu-l putea auzi pe detectiv; mintea îi fugea în altă direcție, cuprinsă de panică. Miles trebuia să fie oprit! N-avea voie să se apropie de Geneva!

– Oamenii aceia din avion care au încercat să te ucidă erau germani, îi explică Miles. Aveau pașapoarte luate de la doi americani lichidați cu cinci ani în urmă dar erau germani; i-a trădat dantura. Au fost împușcați pe aeroportul Kennedy; cadavrele au fost găsite într-o cisternă de combustibil. Gloanțele care i-au ucis provin dintr-un revolver german

Heckler & Koch cu calibrul de nouă milimetri. Amortizorul a fost fabricat la München. Ia ghici unde mergea bătrînelul ăla cînd călătorea în Germania, cel puțin în cele șase călătorii pe care le-am putut localiza.

– München, șopti Noel.

– Exact. München. Unde a început totul și unde continuă și-n ziua de azi. Un grup de naziști se luptă între ei la treizeci de ani de la sfîrșitul blestematului ăla de război iar tu ești taman la mijloc. Vreau să știu *de ce*.

Noel se simți stors de vlagă, doborît de oboseală și teamă.

– Las-o baltă. N-ai ce să faci.

– Dar e ceva ce aș putea să împiedic, fir-ar a dracului! Încă o crimă.

– Nu înțelegi? spuse Holcroft îndurerat. Eu pot s-o spun fiindcă era tatăl *meu*. Nu se poate rezolva nimic la New York. Poate fi rezolvat doar aici. Dă-mi un răgaz; pentru numele lui Dumnezeu, dă-mi un *răgaz*. O să te caut!

– Cît?

– O lună.

– Prea mult. Jumate. Ai două săptămîni.

– Miles, *te rog*...

La capătul celălalt al firului se auzi un declic; legătura cu New York-ul fusese întreruptă.

Două săptămîni. O, Doamne, nu era posibil!

Dar *trebuia* să fie posibil. În două săptămîni trebuia să fie în stare să-l oprească pe Miles să-și continue cercetările. Putea face acest lucru cu ajutorul resurselor de la Geneva. O agenție filantropică avînd în seifuri 780 de milioane de dolari se putea face ascultată – discret, în secret. Odată deblocat contul, se puteau face aranjamente, se putea ajunge la înțelegeri, se putea cere sau primi ajutor. ODESSA ar fi dată în vileag iar Rache distrusă.

Dar toate acestea or să se întîmple *doar* cînd trei urmași acceptabili or să se prezinte la banca din Geneva. Cîndva tot

o să se întimple; Noel era convins de asta dar pînă atunci trebuia să-şi apere mama. Trebuia să o sune pe Althene şi s-o convingă că era neapărat nevoie să se facă nevăzută timp de cîteva săptămîni.

Şi ce putea să-i spună? Oricum nu l-ar asculta. Nu l-ar asculta dacă ar avea fie şi cea mai mică bănuială că soţul ei fusese ucis. *Ce* Dumnezeu putea să-i spună?

–*Allô? Allô, monsieur?* se auzi vocea centralistei la telefon. Convorbirea dumneavoastră cu New York-ul...

Holcroft închise atît de repede încît trînti receptorul în furcă. Nu putea vorbi cu mama lui. Nu acum. Poate peste o oră, acum nu. Trebuia să se gîndească. Avea atîtea lucruri la care trebuia să se gîndească şi atîtea de făcut.

Simţea că înnebuneşte.

19

– O să înnebunească, spuse tînărul blond la telefon, în holul aeroportului Hellenikon din Atena. Probabil că la ora asta a aflat. S-ar putea să cedeze din cauza tensiunii; n-o să știe ce să facă. Spune-i omului nostru de la Paris să-l urmărească îndeaproape următoarele douăzeci și patru de ore. N-are voie să se întoarcă în America.

– N-o să se întoarcă, spuse Gretchen Beaumont, la cîteva mii de mile depărtare.

– N-ai cum să fii sigură. Povara psihologică se mărește așa cum trebuie; subiectul nostru are o stare de spirit fragilă. Cu toate acestea, trebuie să fie dirijat. Mă așteaptă; acum mă consideră răspunsul lui la foarte multe lucruri dar tot trebuie să mai strîngem șurubul. Vreau să se ducă mai întîi la Berlin. O zi sau două. La Kessler.

– Să ne folosim de maică-sa? Am putea să-i băgăm ei ideea asta în cap.

– Nu. Sub nici o formă n-avem voie să ne atingem de ea. Ar fi mult prea periculos.

– Și atunci cum o să-i sugerezi figura cu Berlinul? întrebă Gretchen Beaumont din Anglia.

– Nu eu o s-o fac, răspunse John Tennyson din Atena. O s-o conving pe sora noastră să-l ducă la această concluzie. Bineînțeles că încearcă să dea de mine.

– Ai grijă ce faci cu ea, Johann.

– O să am.

Holcroft mergea de-a lungul malului acoperit cu beton al Senei, nepăsîndu-i de vîntul muşcător care venea dinspre fluviu. Cu o oră în urmă fusese plin de încredere; acum simţea că se rătăcise. Ştia doar că trebuia să se mişte mai departe, să-şi limpezească gîndurile şi capul, să ia hotărîri.

De asemenea, era nevoit să reevalueze anumite lucruri. Acum o oră singurul om pe care credea că putea să conteze era fratele lui Helden. Acum începea să aibă îndoieli. Maşina scăpată de sub control pe o stradă din New York, care luase viaţa singurului tată pe care apucase să-l cunoască, semăna prea mult cu o catastrofă fără explicaţii a unui metrou din Londra.

Omul a fost ucis într-un accident extrem de neobişnuit în care şi-au piedut viaţa cinci persoane... M.I. 5.

O execuţie... deghizată într-un accident în care n-a fost ucisă numai ţinta. David Miles, Departamentul Poliţiei din New York.

Deodată, îşi dădu seama că întîlnirea cu Tennyson *nu* îi oferea răspuns la toate întrebările; umbra lui Tinamou apăruse din nou. *O să vină într-o bună zi un bărbat şi o să vorbească despre un aranjament ciudat.* Tennyson îl aştepta, ce-i drept, dar poate că-l aştepta din alte motive. Poate că vînduse testamentul lor comun la un preţ mai mare.

Dacă aşa stăteau lucrurile, era la fel de vinovat de moartea lui Richard Holcroft ca în cazul în care ar fi avut el însuşi piciorul pe accelerator şi mîinile pe volan. Într-o asemenea situaţie, Tennyson n-o să rămînă în viaţă după întîlnire. Fiul o să ucidă pentru tată; îi datora acest lucru lui Richard Holcroft.

Noel se opri şi se sprijini cu mîinile de zidul de beton, uimit de sine... şi de propriile gînduri. De fapt, se

auto-distribuia în rolul unui ucigaş! Testamentul avea un preţ cumplit, cu mult peste ce-şi închipuise.

O să-l pună pe Tennyson în faţa faptelor exact aşa cum le aflase. O să-l privească atent pe fiul lui Wilhelm von Tiebolt. Adevărul sau minciuna o să apară în cuvintele şi în ochii lui Tennyson. Holcroft spera din suflet că o să le poată deosebi.

Pas cu pas. Mintea i se limpezea. Fiecare mişcare trebuia gîndită atent, cu toate acestea, prudenţa nu-l putea face să acţioneze mai încet.

Trebuia început cu începutul şi un prim fapt incontestabil era că nu se mai putea mişca după bunul plac, nepăsător. Avertismentul care i se dăduse fusese fatal: uciderea unei persoane iubite. Acceptase avertismentul cuprins de frică şi mînie. Frica o să-l facă prudent, mînia o să-i dea o doză anume de curaj. *Trebuia* să se întîmple aşa; conta pe acest lucru.

În al doilea rînd, era mama lui. Ce-ar putea să-i spună ca să nu-i trezească nici un fel de bănuieli? Indiferent ce-ar fi fost, trebuia să-l creadă. Dacă ar crede, fie şi numai pentru o clipă, că moartea soţului ei fusese pusă la cale de nişte oameni care erau urmaşii celui de-Al Treilea Reich, şi-ar face auzită vocea şi s-ar înfuria. Iar primul ei strigăt ar fi şi ultimul. Ce-ar putea să-i spună ca să pară plauzibil?

Începu din nou să meargă, absent, cu privirea rătăcită. Drept urmare, se ciocni de un bărbat scund care venea din direcţia opusă.

– Iertaţi-mă. *Pardon, monsieur*, spuse Noel.

Bărbatul se uitase la un ziar; dădu din umeri şi surîse binevoitor.

– *Rien*.

Noel se opri. Francezul îi amintea de cineva. Chipul rotund şi amabil, ochelarii.

Ernst Manfredi.

Mama lui îl respectase pe Manfredi şi încă avea o mare datorie faţă de bancherul elveţian. Poate că reuşea să

vorbească cu Althene cu ajutorul lui Ernst Manfredi, inventînd o explicație pe care, chipurile, i-ar fi oferit-o bancherul. De ce nu? Cuvintele nu puteau fi contrazise; Manfredi murise.

Manfredi era cel care fusese îngrijorat pentru vechea lui prietenă Althene *Clausen*. *El* fusese înfricoșat în locul ei. El se temuse că, în timpul săptămînilor care aveau să vină, odată cu deblocarea contului extraordinar de la Geneva, numele lui Clausen o să iasă la suprafață. Existau oameni care o țineau minte pe femeia tînără și hotărîtă care-și părăsise soțul, cuprinsă de silă, și ale cărei cuvinte deveniseră cauza schimbării de ordin moral a lui Clausen. O schimbare care avusese ca efect un furt de sute de milioane. Era posibil ca ostilitatea adormită să fie redeșteptată iar femeia să fie ținta unor acte de răzbunare.

Ea trebuia să respecte frica lui *Manfredi*. Bătrînul bancher știa mai mult decît ei doi și, dacă fusese de părere ca ea să dispară o perioadă de timp, pînă la diluarea efectului deblocării contului, era bine să-i urmeze sfatul. Un bătrîn bolnav aflat la sfîrșitul vieții nu se pripea să tragă concluzii neîntemeiate.

Explicația avea sens și se lega de discuția purtată în Bedford Hills, cu trei săptămîni în urmă. Mama lui o să-și dea singură seama de această legătură. O să asculte "cuvintele" lui Ernst Manfredi.

Instinctiv, Noel privi peste umăr să vadă dacă-l urmărește cineva. Lucrul acesta devenise un obicei. Frica îl făcea prudent; mînia îi conferea o anumită forță. Dorea foarte mult să vadă un dușman în carne și oase. Începuse să se acomodeze cu pădurea necunoscută.

Porni înapoi spre hotel. Ieșise în goană din Georges V, zăpăcit și cuprins de panică, evitîndu-l pe directorul adjunct și avînd nevoie de aerul rece al străzii ca să-și limpezească mintea. Acum o să accepte un aperitiv și o să mai efectueze încă o convorbire peste ocean. Cu mama lui.

Merse mai repede, oprindu-se brusc de două ori și întorcîndu-se repede. Îl urmărea cineva?

Era posibil. Un Fiat verde închis încetinise în dreptul unui bloc pe lîngă care tocmai trecuse. *În regulă.*

Traversă strada rapid, pătrunse într-o cafenea de pe trotuar pe intrarea principală și ieși după cîteva clipe prin spate pe o ușiță care dădea în bulevardul Georges V. Merse de-a lungul unui grup de case, oprindu-se la un chioșc ca să cumpere un ziar.

Reuși să vadă Fiatul verde care dădu colțul din apropierea cafenelei. Acesta opri brusc. Șoferul parcă lîngă bordură și-și lăsă capul în jos. *În regulă.* Deodată, Noel își dădu seama ce trebuia să facă după aperitiv și după convorbirea cu Althene.

O s-o vadă pe Helden. Avea nevoie de un pistol.

Von Tiebolt se holbă la receptorul telefonului public din aeroportul din Atena, cu gura căscată de uimire.

– *Ce-ai spus*? întrebă el.

– E adevărat, Johann, spuse Helden de la Paris. "Informațiile" engleze cred că tu ești Tinamou.

– *Extraordinar*, spuse bărbatul blond uluit, vorbind cu oarecare efort. Și strigător la cer!

– Asta i-am spus și eu lui Holcroft. I-am spus că ești vînat pentru lucrurile pe care le scrii... și din cauza a ceea ce ești. A ceea ce *sîntem*.

– Da, cred că da.

Von Tiebolt nu putu să se concentreze asupra raționamentului surorii lui; strînse receptorul înfuriat. Undeva se făcuse o greșeală; trebuiau luate măsuri imediate pentru corectarea ei. Ce-i adusese pe cei de la M.I. 5 la *el*? Fuseseră acoperite toate urmele! Dar, la nevoie, îl putea produce și pe Tinamou; era strategia lui de pe urmă. Nimeni nu inspira mai multă încredere decît suspectul care îl dădea în vileag pe

ucigașul hăituit. Era ultima tactică pe care o pusese la punct. Era posibil s-o folosească mai devreme decît își închipuise.

– Johann, mai ești acolo?

– Da, îmi pare rău.

– *Trebuie* să te întîlnești cu Holcroft cît mai repede cu putință.

– Sigur. O să fiu în Paris peste patru-cinci zile...

– Nu mai devreme? îl întrerupse Helden. E foarte îngrijorat.

– Îmi este imposibil.

– Mai am atît de multe să-ți spun...

Îi povesti despre contul din Geneva, despre agenția din Zürich care era dispusă să distribuie sute de milioane, despre fiul american al lui Heinrich Clausen, despre Erich Kessler din Berlin, despre familia von Tiebolt din Rio. Apoi, ezitînd, repetă cuvintele rostite de sora ei: *Un bărbat o să vină într-o bună zi și o să vorbească despre un aranjament ciudat.*

– Ai spus tu așa ceva? își întrebă ea fratele.

– Da. Sînt multe lucruri de care n-ai aflat. Nu știam cînd sau cum o să se întîmple, știam doar că o să se întîmple. Am vorbit cu Gretchen mai devreme. Acest Holcroft a fost la ea cu o seară înainte. Mă tem că nu l-a putut ajuta cine știe cît. Avem una din cele mai importante și emoționante misiuni din istoria recentă. Greșelile trebuie reparate...

– Asta a spus și Holcroft, interveni Helden.

– Sînt convins.

– E speriat. Încearcă să n-o arate dar se vede.

– Este firesc. Răspunderea e uriașă. Trebuie să aflu ce știe ca să pot să-l ajut.

– Atunci vino acum la Paris.

– Nu pot. Mai rămîn doar cîteva zile.

– Sînt îngrijorată. Dacă Noel este cine spune că este, și n-am nici un motiv să mă îndoiesc...

– Noel? întrebă fratele ei, ușor surprins.

– Îmi place de el, Johann.

– Continuă.

– Dacă el este cel care trebuie să vă adune pe toţi trei ca să mergeţi la directorii de la Grande Banque, atunci nu se poate întîmpla nimic fără el la Geneva.

– Şi?

– O ştiu şi alţii. Cred că ştiu şi despre contul din Elveţia. S-au întîmplat lucruri teribile! Au încercat să-l oprească.

– Cine?

– Bănuiesc că Rache. Sau ODESSA.

– Mă îndoiesc, spuse John Tennyson. Nici una din ele nu e în stare să păstreze secretul asupra unor asemenea informaţii extraordinare. Ascultă părerea unui ziarist.

– Rache ucide; ODESSA la fel. Cineva a încercat să-l ucidă pe Noel.

Tennyson zîmbi ca pentru sine; se făcuseră şi greşeli, dar în linii mari strategia dădea rezultate. Holcroft era atacat din toate părţile. Cînd o să se ajungă la momentul decisiv la Geneva o să fie sfîrşit şi cu desăvîrşire maleabil.

– Atunci trebuie să fie foarte prudent. Spune-i tot ce ştii, Helden. Cît poţi de mult. Toate subtilităţile pe care le-am aflat unul de la altul.

– Unele le-a văzut deja, spuse fata cu un rîs moale şi compătimitor. Nu-i place deloc să le folosească.

– Mai bine să le foloseşti decît să mori, spuse bărbatul blond, făcînd o pauză. Trecerea trebuia să aibă loc dezinvolt. Gretchen a pomenit de-o fotografie, o poză a lui Beaumont. Crede că a luat-o Holcroft.

– Aşa e. E convins că l-a văzut pe Beaumont în avionul de la New York la Rio. Crede că l-a urmărit. O să-ţi spună şi asta, printre alte lucruri.

Deci de *avion* a fost vorba, îşi spuse Tennyson. Americanul avea un spirit de observaţie mai mare decît îi plăcuse lui Beaumont să creadă. Dispariţia lui Beaumont avea să fie explicată peste cîteva zile; mai greu era să explici fotografia aflată în posesia lui Holcroft, dacă acesta o arăta

cui nu trebuie în Elveţia. Comandorul fanatic lăsase o urmă prea vizibilă care ducea de la Rio la Amiralitate. Trebuia să pună mîna pe fotografie.

– Nu ştiu ce să zic, Helden. Nu mi-a plăcut niciodată Beaumont. N-am avut încredere în el. Dar e în Mediterana de luni de zile. Nu văd cum ar fi putut să plece de pe vas şi să apară într-un avion care decola din New York. Holcroft se înşeală, spuse Tennyson făcînd încă o pauză. Oricum, cred că Noel trebuie să aducă fotografia cu el cînd ne întîlnim. Nu e bine s-o poarte la el tot timpul. Şi nici n-ar trebui să vorbească despre Beaumont. Spune-i chestia asta. Ar putea pune anumiţi oameni pe urmele lui Gretchen. Pe urmele noastre. Da, cred că ar fi o idee bună să aducă fotografia cu el.

– Nu poate face aşa ceva. I-a fost furată.

Bărbatul blond îngheţă. Era *imposibil*. Nici unul din ei nu luase fotografia! Nici unul din *Sonnenkind*-eri. Ar fi aflat primul. Să fi fost *altcineva*? Vorbi din nou, coborîndu-şi vocea:

– Cum adică "i-a fost furată"?

– Simplu. Un bărbat l-a urmărit, l-a bătut pînă şi-a pierdut cunoştinţa şi a luat fotografia. Nimic altceva, doar fotografia.

– *Ce* bărbat?

– Nu ştie. Era întuneric, n-a putut să-l vadă. S-a trezit pe un cîmp, la cîteva mile de Portsmouth.

– A fost atacat în Portsmouth?

– Din cît am înţeles, cam la o milă de casa lui Gretchen.

Ceva era *într-adevăr* grav. Foarte grav.

– Eşti sigură că Holcroft nu minte?

– De ce ar face-o?

– Ce ţi-a spus *exact*?

– Că a fost fugărit de un bărbat cu un pulover negru. Omul l-a lovit cu ceva greu şi i-a luat fotografia din buzunar cînd zăcea fără cunoştinţă. Doar fotografia. Nici banii, nici altceva.

– Înțeleg.

Dar de fapt *nu* înțelegea! Și tocmai faptul că nu înțelegea îl tulbura. Nu-i putea împărtăși temerile proprii lui Helden; ca întotdeauna, trebuia să pară stăpîn pe situație. Totuși, se vedea nevoit să cerceteze această tulburare de neînțeles și necunoscută.

– Helden, aș vrea să faci ceva... pentru noi toți. Crezi că ai putea să te învoiești o zi de la serviciu?

– Cred că da! De ce?

– Mă gîndesc că ar trebui să încercăm să aflăm cine se interesează atît de mult de Holcroft. Poate propui tu o plimbare cu mașina undeva în afara orașului, la Fontainebleau sau la Barbizon!

– Dar de ce?

– Am un prieten la Paris care îmi face din cînd în cînd cîte un serviciu. O să-l rog să te urmărească, foarte discret, bineînțeles. Poate aflăm cine mai vine la plimbare.

– Ar putea s-o facă unul din oamenii tăi.

– Nu, nu cred. Nu-ți amesteca prietenii. Herr Oberst nu trebuie să fie pus la curent.

– Bine. O să pornim cam pe la zece dimineața. De la hotelul lui. Douzaine Heures din Rue Chevalle. Cum o să-l recunosc pe omul tău?

– N-o să-l recunoști. O să-ți dea el de urmă. Nu-i spune nimic lui Holcroft; l-ar indispune fără rost.

– Foarte bine. Mă suni cînd ajungi la Paris?

– De cum sosesc, *meine Schwester*.

– *Danke, mein Bruder*.

Tennyson puse receptorul în furcă. Mai avea de efectuat o ultimă convorbire înainte de a lua avionul spre Berlin. De data asta, nu cu Gretchen; nu voia să stea de vorbă cu ea. Dacă acțiunile lui Beaumont se dovedeau a fi atît de nefaste precum păreau, dacă în nesăbuința lui acesta împiedicase cauza celor din Wolfsschanze, atunci toate firele care duceau la el, și prin el la Geneva, trebuiau retezate. Nu era ușor să iei

o asemenea hotărîre. O iubea pe Gretchen aşa cum puţini oameni din lume îşi iubesc surorile, într-un fel pe care lumea îl dezaproba fiindcă nu-l înţelegea. Ea îi rezolva necesităţile şi îi domolea poftele, astfel încît nu existau niciodată complicaţii survenite din afară. Mintea lui era liberă să se concentreze asupra misiunii extraordinare pe care o avea în viaţă. Dar iată că şi asemenea legături ce par indestructibile cunosc fisura şi au pînă la urmă un sfîrşit. S-ar putea ca Gretchen, sora şi iubita lui, să trebuiască la rîndul ei să moară.

Holcroft ascultă ultimele cuvinte ale Althenei, uluit de echilibrul ei şi de faptul că totul mersese atît de uşor. Înmormîntarea avusese loc ieri.

– Fă ce trebuie să faci, Noel. Un om cumsecade a murit inutil şi prosteşte, asta e porcăria. Dar s-a terminat; nici unul din noi nu poate face nimic.

– Tu poţi să faci ceva pentru mine.

– Ce anume?

Îi spuse de moartea lui Manfredi – aşa cum o reconstituiseră cei din Elveţia. Un bătrîn doborît de durere, care a preferat un sfîrşit rapid unei suferinţe şi unei infirmităţi prelungite.

– Ultimul lucru pe care l-a făcut ca bancher a fost întîlnirea cu mine de la Geneva.

Althene tăcu preţ de o clipă, gîndindu-se la prietenul care odinioară însemnase atît de mult pentru ea.

– Era exact genul lui, a ţinut să realizeze el însuşi o înţelegere atît de importantă ca aceea de care ţi-a povestit. N-a vrut s-o lase în grija altcuiva.

– Mai era ceva; avea legătură cu tine. Spunea c-o să înţelegi.

Holcroft ţinu receptorul strîns şi vorbi cît mai convingător cu putinţă. Dădu glas "neliniştilor" lui Manfredi

despre oamenii care și-ar putea aminti de o femeie hotărîtă pe care o considerau răspunzătoare de schimbarea lui Heinrich Clausen și de decizia lui de a trăda Reichul. Îi explică apoi că era perfect posibil să fi rămas cîțiva fanatici care să caute și acum răzbunare. Vechea prietenă a lui Manfredi, Althene Clausen, n-avea voie să riște să se transforme într-o țintă; ar trebui să plece o vreme undeva unde să n-o poată găsi nimeni, în eventualitatea că numele lui Clausen ar fi readus în actualitate.

– Poți să înțelegi, mamă?

– Da, răspunse Althene. Fiindcă mi-a spus-o și mie cîndva demult. Într-o după-amiază călduroasă, la Berlin. Mi-a spus și că o să ne caute. A avut dreptate; are și acum. Lumea e plină de nebuni.

– Unde te duci?

– Nu știu. Poate că o să fac o călătorie. E o perioadă foarte bună, nu? Oamenii manifestă o solicitudine atît de jenantă cînd e vorba de moarte.

– Aș prefera să mergi undeva unde să nu te vadă nimeni. Doar cîteva săptămîni.

– E ușor să mă fac nevăzută. Am o oarecare experiență. Timp de doi ani după ce am plecat din Berlin, am mers mereu dintr-un loc în altul. De fapt, pînă la Pearl Harbour. Liga avea prea multe de făcut ca să rămînă vreme și pentru mîngîiere în zilele acelea; primea ordinele din Wilhelmstrasse.

– N-am știut, spuse Holcroft, mișcat.

– Există o mulțime... Nu contează. Richard le-a pus capăt. Ne-a făcut să nu mai fugim și să nu ne mai ascundem. O să te anunț unde sînt.

– Cum?

Mama lui tăcu cîteva clipe.

– Prin prietenul tău din Curaçao, domnul Buonoventura. A fost extrem de politicos. O să-i comunic lui.

Holcroft zîmbi.

– Foarte bine. O să-l sun pe Sam.

– Nu ți-am povestit niciodată despre zilele acelea, nu-i așa? Înainte ca Richard să intre în viața noastră. Zău că ar trebui s-o fac; s-ar putea să te intereseze.

– M-ar interesa foarte mult. A avut dreptate Manfredi. Ești incredibilă.

– Nu, dragul meu. Pur și simplu supraviețuiesc.

Ca de fiecare dată, își luară rămas bun în grabă; doar erau prieteni. Noel ieși din biroul directorului adjunct. Vru să străbată holul hotelului Georges V în direcția barului, unde prietenul lui îl aștepta pentru aperitiv, pe urmă se hotărî să facă un scurt ocol. Se apropie de fereastra uriașă din stînga intrării și se uită pe furiș printre faldurile draperiilor de catifea roșie. Fiatul verde se afla tot pe stradă.

Noel continuă să traverseze holul în direcția barului. O să petreacă un sfert de oră purtînd o conversație plăcută cu directorul adjunct, în timpul căreia o să lase să-i scape cîteva informații foarte precise, deși eronate, și o să ceară să i se facă un serviciu sau două.

După care urma Helden. Dacă n-o să-l sune pînă la cinci, o să-i telefoneze el la Gallimard. Trebuia s-o vadă; avea nevoie de un pistol.

– Patru sau cinci *zile*? explodă Holcroft la telefon. Nu vreau să aștept patru sau cinci zile. O să mă întîlnesc cu el oriunde! Nu pot să pierd timp.

– A spus că n-ajunge la Paris pînă atunci și a sugerat ca între timp să te duci la Berlin. Ți-ar trebui cam o zi.

– Știa de Kessler?

– Poate că nu după nume, dar știa de Berlin.

– Unde era?

– Pe aeroportul din Atena.

Noel își aduse aminte. *A dispărut cu patru zile în urmă în Bahrein. Oamenii noștri sînt cu ochii pe el din Singapore la Atena*: cei din Serviciul Englez de Informații o să se întîlnească inevitabil cu John Tennyson, dacă nu cumva au și făcut-o.

– Ce-a spus despre englezi?

– A fost furios, așa cum mi-am închipuit. Johann are obiceiul să scrie din cînd în cînd cîte-un articol care nu convine ministerului de externe. A fost scandalizat.

– Sper să n-o facă. Exact de un reportaj în ziar n-avem nevoie. Poți să-l mai suni o dată? Pot s-o fac *eu*? Ar fi posibil să ajungă în seara asta și l-aș aștepta la Orly.

– Mă tem că nu. Trebuia să prindă avionul. Are doar un număr la Bruxelles; de acolo își ridică mesajele. Pe al meu l-a primit după aproape două zile.

– Fir-ar să fie!

– Ești surescitat.

– Sînt grăbit.

– Noel... începu Helden șovăind. Mîine nu e nevoie să mă duc la serviciu. Am putea să ne întîlnim? Eventual să facem o plimbare cu mașina? Aș vrea să stăm de vorbă.

Holcroft era uimit. El era cel care voia s-o vadă pe *ea*.

– De ce să așteptăm pînă mîine? Hai să luăm cina împreună.

– Nu pot. Am o întîlnire în seara asta. O să fiu la hotelul tău mîine dimineață la zece. După-masă poți să iei avionul spre Berlin.

– Te întîlnești cu niște prieteni?

– Da.

– Helden, fă ceva pentru mine. Nu credeam că o să cer cuiva acest lucru, dar... vreau un pistol. Nu știu cum să fac rost de unul și nici care sînt legile aici!

– Înțeles. O să ți-l aduc. Pînă dimineață.

– Ne vedem mîine.

Holcroft închise și se uită la servieta deschisă, aflată pe scaunul hotelului. Văzu coperta documentului de la Geneva. Aceasta îi aminti de amenințarea oamenilor din Wolfsschanze. *Pentru tine nimic nu mai este ca înainte*...Acum își dădea seama cît de adevărat era. Împrumutase un pistol în Costa Rica. Ucisese un om care fusese pe punctul de a-l ucide și nu mai voise să țină un pistol în mînă pentru tot restul vieții. Și asta se schimbase. Totul se schimbase, fiindcă un om pe care nu-l cunoscuse niciodată îl strigase de dincolo de mormînt.

20

– Îţi plac păstrăvii de munte? întrebă Helden, înmînîndu-i pistolul automat pe locul din faţă al maşinii lui închiriate.

– Îmi plac, spuse el rîzînd.

– Ce te amuză?

– Nu ştiu. Îmi dai un pistol, lucru pe care lumea nu prea îl face în mod obişnuit, şi în acelaşi timp mă întrebi ce aş vrea să mănînc la prînz.

– N-au de-a face una cu alta. Cred că n-ar fi rău să nu te mai gîndeşti la problemele personale cîteva ore.

– Credeam că vrei să vorbim despre ele.

– Vreau. Vreau, de asemenea, să te cunosc mai bine. Cînd ne-am întîlnit ieri seară, tu ai pus toate întrebările.

– Înainte de a pune întrebările, numai tu ai ţipat.

Helden rîse.

– Îmi pare rău. Am fost agitată, aşa e?

– A fost o nebunie. Ai un rîs frumos. Nu ştiam că eşti în stare să rîzi.

– O fac destul de des. Cel puţin de două ori pe lună, cu o precizie de ceasornic.

Holcroft o privi.

– N-ar fi trebuit să spun asta. Bănuiesc că nu ai prea multe motive de rîs.

Ea îi întoarse privirea; pe buze îi flutură un zîmbet.

– Poate mai multe decît crezi. Şi nu m-am simţit ofensată. Sînt convinsă că mă consideri o persoană relativ sobră.

– Discuţia noastră de ieri seară n-avea cum să provoace hohote de rîs.

– Nu, n-avea.

Helden se întoarse, ţinîndu-şi ambele mîini pe genunchi pe sub fusta albă plisată care acoperea scaunul. Avea un aer ştrengăresc pe care Noel nu i-l observase pînă atunci şi care fu întărit de propriile cuvinte.

– Te gîndeşti vreodată la ei? întrebă ea.

– La cine?

– La taţii aceia pe care nici unul din noi nu i-a cunoscut. Ceea ce au făcut a fost un act de o îndrăzneală incredibilă.

– Nu numai unul. Sute... chiar mii. Fiecare diferit de celelalte, complicat, durînd luni de zile. Trei ani de manipulări.

– Probabil că au trăit în teroare.

– Sînt sigur că aşa a fost.

– Ce i-a îndemnat s-o facă?

– Exact ceea ce... spuse Noel, oprindu-se fără să ştie de ce. Exact ceea ce mi-a scris Heinrich Clausen în scrisoare. Au fost şocaţi mai mult decît ne putem închipui cînd au aflat de "lagărele de reabilitare". Auschwitz, Belsen – i-au făcut să-şi piardă minţile. Acum ni se pare incredibil dar adu-ţi aminte că asta se întîmpla în '43. Existau veritabile conspiraţii ale tăcerii.

Helden îi atinse braţul; fu o atingere scurtă dar fermă.

– Îi spui Heinrich Clausen. Nu poţi să-i spui "tată", nu-i aşa?

– Am *avut* un tată.

Noel se opri. Nu era momentul să vorbească pe larg despre Richard Holcroft; trebuia să se stăpînească.

– A murit. A fost ucis acum cinci zile la New York.

– O, *Doamne*...

Helden se uită la el; simţi cît de mare îi era îngrijorarea.

– Ucis? Din cauza Genevei? întrebă ea.

– Nu ştiu.

– Dar asta crezi.

– Da.

Îşi încleştă mîinile pe volan şi tăcu. Simţea că acest fapt se transformă într-un punct vulnerabil şi era groaznic.

– Iartă-mă, Noel. Nu mai ştiu ce să spun. Aş vrea să pot să te mîngîi cumva dar nu ştiu cum.

Se uită la ea, oprindu-şi privirea asupra chipului drăgălaş şi a ochilor plini de nelinişte.

– La cîte probleme ai tu, simplul fapt că ai spus asta e suficient. Eşti un om bun, Helden. N-am întîlnit mulţi oameni ca tine.

– Aş putea spune acelaşi lucru... om bun.

– Am spus-o amîndoi. Ce se mai aude cu păstrăvii ăia? Şi dacă tot lipsim cîteva ore, ce-ar fi să-mi zici unde mergem?

– La Barbizon. Există un restaurant grozav în mijlocul oraşului. Ai fost vreodată la Barbizon?

– De cîteva ori, spuse Noel, aţintindu-şi brusc ochii pe oglinjoara dreptunghiulară de lîngă geamul maşinii.

În spatele lor se afla un Fiat verde închis. Nu-şi dădea seama dacă era aceeaşi maşină care-l aşteptase ieri pe bulevardul Georges V dar avea de gînd să descopere – fără s-o alarmeze pe Helden. Încetini; Fiatul nu-l depăşi. În schimb, trecu pe banda dreaptă, lăsînd o altă maşină să-şi facă loc între ei.

– S-a întîmplat ceva? întrebă Helden.

Holcroft apăsă pe accelerator. Automobilul se zgîlţîi uşor, avînd o viteză destul de redusă.

– Nu, nimic important. Am mai avut necazuri cu drăcia asta şi ieri. Cred că are nevoie de o reglare a carburatorului. Din cînd în cînd are cîte-un gol de aer. Se rezolvă dacă ştii cum să-l iei.

– Pari foarte eficient.

– Sînt un mecanic destul de priceput. Altfel n-aş fi putut face rost de slujbă şi de avansări în Mexic.

Apăsă pe pedală şi-şi ţinu piciorul pe ea; maşina porni cu viteză.

Acum izbuti să vadă Fiatul verde în oglinda retrovizoare. Făcu stînga, depăşind maşina care se intercalase între ei, după care se întoarse pe banda dreaptă, în spatele lor. Avea răspunsul la întrebare. Erau urmăriţi.

Teama îl făcea să fie prudent. Cine se afla în Fiatul acela era amestecat indirect în moartea lui Richard Holcroft, de asta era sigur. Avea de gînd să-l prindă în cursă pe omul acela.

– Asta e. Acum totul e-n regulă, îi spuse lui Helden. Golul de aer a trecut. Prînzul la Barbizon mi se pare o idee grozavă. Ia să vedem dacă mai ţin minte drumul.

Nu-l mai ţinea. Intenţionat. Coti de cîteva ori pe unde nu trebuia, rîzînd de propriile greşeli şi insistînd în afirmaţia că toată zona rurală franceză fusese schimbată. Totul se transforma într-un joc stupid cu un scop serios şi periculos: trebuia să vadă chipul omului din Fiat. În Paris fusese ascuns în spatele unui parbriz şi al unui nor de fum de ţigară; or, trebuia să-l poată recunoaşte într-o mulţime.

Cu toate acestea, conducătorul Fiatului nu era un amator. Chiar dacă îl nedumeriseră cotiturile făcute la întîmplare de Noel şi viteza oscilantă, reacţionă stăpîn pe el, fără urmă de confuzie, rămînînd la o distanţă sigură în spate şi nelăsînd niciodată ca intervalul dintre ei să devină prea mic. Zări o maşină scoasă din circulaţie, pe marginea unui drum îngust la sud de Corbeil Essonnes; era un motiv prielnic ca să oprească. Holcroft parcă în apropiere ca să vadă dacă putea fi de folos. Conducătorul Fiatului n-avu încotro, trecînd în viteză pe lîngă cele două maşini. Noel îşi ridică privirea. Bărbatul avea un ten deschis şi părul şaten; şi încă ceva: obrazul îi era pătat sau ciupit ca de vărsat.

Era un chip pe care îl putea recunoaşte. Ăsta era singurul lucru care conta.

Conducătorul maşinii stricate îi mulţumi lui Holcroft, spunîndu-i că ajutorul trebuia să sosească.

Noel dădu din cap şi porni din nou motorul, întrebîndu-se dacă o să mai vadă Fiatul verde curînd. O să stea pe un drum lăturalnic şi o să-l aştepte sau pur şi simplu o să apară de nicăieri şi o să-l vadă iar în oglinda retrovizoare?

– A fost foarte amabil din partea ta, spuse Helden.

– Noi, americanii cei urîţi, mai facem din cînd în cînd şi cîte-un gest frumos. O să mă întorc pe şosea.

Dacă Fiatul se aflase pe unul din drumurile lăturalnice, nu-l văzu. Dar era acolo, în oglindă, pe şosea. Părăsiră drumul principal la ieşirea din Seine-et-Marne şi se îndreptară spre Barbizon. Fiatul verde rămăsese mult în urmă dar era acolo.

Prînzul fu un amestec ciudat de dezinvoltură şi stinghereală: începuturi scurte şi opriri bruşte; conversaţii reţinute, începute şi întrerupte deodată, undeva la jumătate, fără a li se mai ţine minte subiectul. Totuşi, faptul că se simţeau la largul lor se datora prezenţei lor împreună la masă, apropierii fizice dintre ei. Holcroft îşi închipuia că şi ea simte acest lucru la fel de bine ca el.

Acest sentiment de apropiere era confirmat de un lucru pe care îl făcea Helden, evident fără să se gîndească la el: îl atingea în repetate rînduri. Întindea mîna scurt şi-i atingea mîneca sau, abia perceptibil, propria mînă. Îl atingea ca să sublinieze ceea ce spunea sau ca să îl facă atent la o întrebare pe care o punea, dar o făcea ca pe lucrul cel mai firesc din lume. Iar pentru el era la fel de firesc să accepte aceste atingeri şi să le răspundă în acelaşi mod.

– Fratele tău n-a vorbit despre Beaumont? întrebă el.

– Ba da. Era foarte supărat. Tot ce are legătură cu Beaumont îl enervează. Dar crede că te-ai înşelat cînd ai avut impresia că l-ai văzut în avion. Voia să aduci fotografia. I-am spus că n-o mai ai. S-a înfuriat.

– Pentru fotografie?

– Da. A spus că ar fi ceva periculos. C-ar fi posibil să se trimită "anumiţi oameni" la Gretchen, la tine sau la Geneva.

– Cred că răspunsul e mai simplu. Marina Regală nu se deosebeşte de nici o altă organizaţie militară. Ofiţerii se apără unul pe altul.

– Te referi la sora mea cea promiscuă?

Noel dădu din cap; n-avea nici un chef să discute despre Gretchen Beaumont şi în nici un caz cu Helden.

– Cam aşa ceva.

Ea îi atinse degetele.

– E în regulă, Noel. Nu sînt eu cea care o să-mi judec sora, spuse, retrăgîndu-şi mîna şi simţindu-se jenată. Vreau să spun că n-am nici un drept... Nu, nu asta vreau să spun. În ceea ce te priveşte, n-am dreptul...

– Cred că ştim amîndoi ce vrei să spui, o întrerupse Holcroft, acoperindu-i mîna cu a lui. Simte-te liberă să ai tot dreptul. Cred că îmi place.

– Mă faci să mă simt prost.

– Zău? Exact asta nu vreau să te fac să te simţi.

Îşi retrase mîna, urmărind privirea ei care se îndreptase spre fereastră. Se uita la un bazin înconjurat de pietriş de pe terasă dar atenţia lui nu rămase în acelaşi loc cu a ei. Privirea lui se ridică în direcţia unor grupuri de turişti care se plimbau agale pe strada din Barbizon de dincolo de uşile restaurantului. Bărbatul cu păr şaten şi faţa ciupită de vărsat stătea nemişcat pe trotuarul de vis-à-vis. Avea o ţigară în gură şi ţinea în mînă ceva ce semăna cu un catalog artistic. Dar nu se uita la broşură. Ţinea capul uşor ridicat iar ochii i se fixaseră asupra intrării în restaurant.

Sosise momentul să intre în acțiune, își spuse Noel. Mînia reizbucnise; voia să pună mîna pe omul acela.

– Am o idee, spuse el cît putu de degajat. Am văzut un afiș lîngă ușă, unde cred că scria – cu franceza pe care-o mai țin minte din școală – *Fêtes d'hiver*. Un loc căruia îi zice Montereau – nu – mai – știu – cum. Ăsta nu-i un fel de carnaval?

– Nu satul, sărbătoarea. Cred că se află cam la șapte-opt mile sud de aici.

– În ce constă? La carnaval mă refer.

– *Fêtes d'hiver*? Sînt relativ banale și sînt organizate de obicei de biserica din localitate. În majoritatea cazurilor, se leagă de ziua unui sfînt. E un fel de *Marché aux Puces*.

– Hai să mergem.

– Chiar vrei?

– De ce nu? Poate ne distrăm. O să-ți cumpăr un cadou.

Helden îl privi mirată.

– Bine, spuse ea.

*
* *

Lumina strălucitoare a soarelui de după-amiază apărea din cînd în cînd în oglinda laterală în reflectări puternice, făcîndu-l pe Holcroft să-și îngusteze privirile, să clipească des și să încerce să scape de punctele albe care-i apăreau în fața ochilor. Fiatul verde închis se ivea din cînd în cînd. Era mult în spatele lor dar niciodată nu rămînea nevăzut o perioadă prea mare de timp.

Parcă mașina în spatele unei biserici aflate chiar în centrul satului. Ocoli casa parohială împreună cu Helden, ieșind în față și pierzîndu-se în mulțime.

Piața satului era tipic franceză, cu străzi pavate care porneau din ea aidoma spițelor inegale ale unei roți imperfecte și cu clădiri vechi și trotuare întortocheate pretutindeni. Tarabele erau așezate la întîmplare, firmele de

deasupra avînd un grad mai mic sau mai mare de paragină, iar pe ele se înghesuiau tot felul de obiecte de artizanat și de alimente. Farfuriile strălucitoare și mușamaua întinsă peste tot atrăgeau razele soarelui; sulițe luminoase străpungeau mulțimea. Această *fête* n-avea nimic de-a face cu vînzările pentru turiști. Străinii veneau doar primăvara și vara.

Bărbatul cu fața ciupită de vărsat stătea în fața unei tarabe, undeva în mijlocul pieții. Mesteca o bucată de plăcintă iar ochii îl căutau pe Holcroft. Nu știa că fusese reperat, Noel era sigur de asta. Era prea degajat și prea preocupat de mîncare. Ținea sub control obiectivele; totul era în regulă. Holcroft se întoarse spre Helden care se afla lîngă el.

– Am și văzut cadoul pe care vreau să ți-l cumpăr! strigă el.

– Nu fi copil...

– Așteaptă-mă aici! În cîteva minute mă întorc.

– Mă duc acolo unde se vînd vase de cositor, spuse ea, arătînd spre dreapta.

– Bine. Pe curînd.

Noel începu să-și croiască drum prin mulțime. Dacă putea să se strecoare, să se plimbe fără rost și să se miște suficient de repede, avea șanse să iasă la marginea mulțimii de corpuri care se ciocneau între ele, fără ca bărbatul șaten să-l vadă. Odată ajuns pe trotuarul pietruit de dincolo de gloată, putea să se apropie pe furiș, la cîțiva metri, de raionul de plăcinte și prăjituri.

Ajunse pe trotuar; bărbatul nu-l văzuse. Ceruse încă o plăcintă și o mînca absent, ridicîndu-se pe vîrfurile picioarelor și privind neliniștit pe deasupra capetelor celor din mulțime. Deodată, dădu impresia că se destinde și că revine la poziția normală, atenția concentrîndu-i-se asupra uneia din cele două ținte. O zărise pe Helden; pare-se că era convins că dacă putea s-o vadă pe ea, nici însoțitorul ei nu era prea departe.

Noel se prefăcu deodată că și-a scrîntit glezna și șchiopătă dînd ocol mulțimii, accidentul recent îngăduindu-i

să se aplece de durere. Acum bărbatul nu mai avea cum să-l vadă.

Noel stătea exact în spatele tarabei cu plăcinte, la nici zece metri de ea. Îl privi atent pe bărbat. Avea ceva primitiv în felul cum stătea acolo, mîncînd pe îndelete și lungindu-și gîtul din cînd în cînd, ca să se asigure că prada se afla încă la vedere. Lui Holcroft îi trecu prin cap că avea în fața ochilor o răpitoare. Nu-i putea vedea ochii însă știa că sînt reci și atenți. Gîndul îl făcu să se mînieze, aducîndu-i în minte imaginea unui asemenea om așezat în spatele unui șofer, ținîndu-i poate un pistol în ceafă și așteptînd ca Richard Holcroft să-și facă apariția pe trotuarul unei străzi din New York. Furia îi era stîrnită de sentimentul acestei manipulări reci ca gheața și mortale.

Noel se pierdu în mulțime, cu mîna dreaptă încleștată pe pistolul automat din buzunar, cu stînga întinsă în față și cu degetele încordate. Cînd o să-l atingă, o să fie o strîngere pe care bărbatul șaten n-o s-o uite niciodată.

Deodată își dădu seama că era blocat. *Blocat*! Tocmai cînd încerca să despartă umerii unui bărbat și unei femei din față, o a treia siluetă i se așeză înainte, împiedicîndu-l cu corpul și ținîndu-și chipul îndreptat în altă parte. Era oprit cu bună-știință!

– Dați-vă la o parte! Lăsați-mă în pace, fir-ați ai dracului!

Văzu că fie strigătele, fie engleza lui, sau poate amîndouă, îl alertaseră pe bărbatul șaten aflat la cîțiva pași, care se întoarse pe călcîie și scăpă plăcinta. Ochii îi erau rătăciți și era roșu la față. Se întoarse din nou și-și croi drum prin mulțime, departe de Noel.

– Dați-vă la o...!

Holcroft simți înainte să vadă. Ceva îi străpunsese haina, sfîșiind căptușeala deasupra buzunarului stîng. Își coborî privirea, nevenindu-i să creadă. Un cuțit fusese aruncat spre el din lateral; dacă nu s-ar fi mișcat la timp, l-ar fi nimerit în plin!

Apucă încheietura care ținea cuțitul și o împinse în lături, temîndu-se să-i dea drumul și fixîndu-și umărul în pieptul bărbatului care avea cuțitul. Acesta continua să-și ascundă chipul. *Cine* era? N-avea timp să se gîndească sau să-și pună întrebări; trebuia să scape de cuțitul acela cumplit!

Noel dădu un țipăt. Se aplecă, strîngînd ca într-o menghină încheietura adversarului care încerca să lovească la întîmplare cu lama în spațiul redus, mișcîndu-și convulsiv tot corpul și lovindu-se de cei din jur. Smuci pumnul care ținea lama, după care îl coborî brusc, folosindu-se de toată greutatea corpului și ajungînd pe stradă. Lama căzu, lovindu-se cu zgomot de pavaj.

Ceva îl izbi în gît. Amețit pe loc, avu totuși timp să-și dea seama ce se întîmplase; fusese lovit cu o țeavă. Se ghemui, pradă groazei și zăpăcelii, dar știu că n-are voie să se așeze! Instinctul îl făcu să rămînă în picioare; frica îl convinse să fie pregătit, așteptînd un eventual atac, gata să-l respingă. Iar mînia îl îndemnă să-și caute atacatorii.

Plecaseră. Corpul care aparținuse chipului nevăzut dispăruse. Cuțitul de pe jos nu mai era acolo! Și în jurul lui oamenii se dădeau înapoi, uitîndu-se la el de parcă n-ar fi fost întreg la minte.

Dumnezeule! își spuse, dîndu-și seama deodată ce se putea întîmpla. Dacă o să-l ucidă pe el, o s-o ucidă și pe Helden! Dacă bărbatul cu fața ciupită de vărsat era protejat de ucigași iar aceștia știau că-și reperase ținta, o să creadă că și Helden îl reperase pe el. O s-o urmărească! O s-o ucidă fiindcă făcea parte din capcană!

Își făcu loc prin cercul de privitori și dădu în lături vreo sută de brațe și mîini agitate, în direcția pe care își aminti instinctiv că ea i-o indicase cu cîteva minute în urmă. O tarabă care vindea un soi de căni sau farfurii, sau... căni, farfurii, *vase de cositor*. Asta era! O tarabă cu vase de cositor. Unde era?

O găsi, dar ea nu era acolo. Nu o văzu nicăieri. Alergă pînă la tejgheaua tarabei și strigă.

– O femeie! A fost aici o femeie blondă!

– *Pardon? Je ne parle pas...*

– *Une femme... Aux cheveux blonds. Elle a été ici!*

Vînzătorul ridică din umeri și continuă să lustruiască o cupă mică.

– *Où est-elle?* țipă Holcroft.

– *Vous êtes fou! Fou!* urlă proprietarul tarabei. *Voleur! Police!*

– *Non! S'il vous plaît! Une femme aux...*

– *Ah*, interveni vînzătorul. *Une blonde. Dans ce sens*, spuse el, făcînd un semn spre stînga.

Holcroft plecă de la tarabă și dădu buzna înapoi în mulțime. Trase de mai multe paltoane și haine, croindu-și drum. O, Doamne, o *ucisese*! Privirea lui trecea totul în revistă, fiecare coridor, fiecare pereche de ochi, fiecare șuviță de păr. Nu era nicăieri.

– *Helden*!

Deodată un pumn îl izbi în zona rinichiului drept iar un braț îi fu trecut peste umăr, încolăcindu-se în jurul gîtului și încercînd să-l sufoce. Lovi cu cotul drept în corpul atacatorului care acum stătea în spatele lui și-l trăgea după el prin mulțime. Vrînd să tragă aer în piept, își înfipse cotul stîng în silueta solidă și contorsionată a celui care-l ținea, făcînd apoi același lucru cu dreptul. Nimerise cușca toracică a atacatorului; strînsoarea din jurul gîtului slăbi pentru o clipă dar îi fu de-ajuns. Se întoarse spre stînga, înfigîndu-și unghiile în antebrațul care-i cuprinsese gîtul, și trase în jos, aruncîndu-și atacatorul peste șold. Amîndoi bărbații căzură la pămînt.

Noel îi văzu chipul! Sub claia dezordonată de păr roșu se afla cicatricea mică de pe frunte iar sub ea ochii albaștri și furioși. Omul era cel mai tînăr dintre cei doi agenți M.I. 5

care-l interogaseră la hotelul unde stătuse la Londra. Mînia lui Noel era deplină; nebunia întemeiată pe o greşeală teribilă scăpase de sub control. Serviciul Englez de Informaţii intraseră pe fir şi s-ar putea ca această intervenţie s-o coste viaţa pe Helden.

Dar *de ce*? De ce aici, într-un sat francez uitat de lume? Nu avea nici un răspuns. Ştia doar că omul al cărui gît îl strîngea el acum îi era duşman, la fel de periculos ca Rache sau ODESSA.

– *Scoală-te*! strigă Holcroft, ridicîndu-se în picioare şi trăgîndu-l şi pe celălalt. Făcu greşeala să-i dea drumul o clipă agentului. Fără să-şi dea seama, o lovitură paralizantă îl izbi în stomac ca un ciocan. Dădu ochii peste cap şi preţ de cîteva secunde fu conştient că era luat pe sus într-o mare de chipuri uimite. Deodată fu lipit cu brutalitate de zidul unei clădiri; reuşi să *audă* zgomotul făcut de propriul cap cînd lovi suprafaţa dură.

– Fir-ai să fii de prost! Ce dracu' te-a apucat? Era cît pe-aci să te omoare acolo!

Omul de la M.I. 5 vorbise potolit, dar vocea îi era atît de intensă încît ai fi putut crede că ţipase. Noel îşi adună privirile; agentul îl imobiliză. Antebraţul bărbatului îi fusese petrecut iarăşi peste gît.

– Pui de căţea! spuse abia şoptit. Voi aţi încercat să mă ucideţi...

– Eşti nebun cu acte-n regulă, Holcroft! Tinamou nu vrea să-ţi clintească nici un fir de păr. Trebuie să te scot de-aici.

– Tinamou? Aici?

– Să mergem!

– *Nu!* Unde-i Helden?

– Fireşte că nu cu noi! Crezi c-am înnebunit?

Noel îl privi fix pe bărbat; spunea adevărul. Totul era lipsit de noimă.

– Atunci a luat-o cineva! A plecat!

– Dacă a plecat înseamnă că s-a dus de bună-voie, spuse agentul. Am încercat să te prevenim. Lasă-te păgubaş!

– Nu, te înşeli! A fost un bărbat, unul cu faţa ciupită de vărsat...

– Fiatul?

– Da! El. Ne-a urmărit. M-am dus după el şi oamenii lui m-au înhăţat. Au încercat să mă ucidă!

– Vino cu mine, ordonă agentul, apucîndu-l de braţ pe Holcroft şi împingîndu-l pe trotuar.

Ajunseră la o alee întunecată şi îngustă aflată între două clădiri. Nici o rază de soare nu pătrundea pînă acolo; totul era cufundat în umbră. Aleea era străjuită de lăzi de gunoi. După a treia ladă pe dreapta, Noel zări o pereche de picioare. Restul corpului era ascuns de tomberon.

Agentul îl împinse pe Noel pe alee; avu nevoie doar de patru-cinci paşi ca să vadă bine partea superioară a corpului.

La prima vedere, bărbatul cu chipul ciupit de vărsat părea beat. În mînă ţinea o sticlă de vin roşu al cărei conţinut i se vărsase în faţă pe pantaloni. Dar era un roşu diferit de pata care i se lăţise pe piept.

Bărbatul fusese împuşcat.

– Uite-ţi ucigaşul, spuse agentul. Acum ai de gînd să ne asculţi? Întoarce-te la New York. Spune-ne ce ştii şi lasă totul baltă.

Noel simţi că-şi pierde minţile şi că este înconjurat de o confuzie de nepătruns. Moartea violentă îi dăduse tîrcoale în văzduh, la New York, la Rio, chiar şi aici într-un sătuc din Franţa. Rache, ODESSA, supravieţuitorii din Wolfsschanze...

Pentru tine nimic nu mai e ca înainte...

Se întoarse spre bărbatul de la M.I. 5, vorbind în şoaptă.

– Nu înţelegi? Nu *pot*...

La capătul aleii avu loc o încăierare scurtă şi neaşteptată. Două siluete trecură în goană, una împingînd-o pe cealaltă. Se strigară cîteva comenzi pe o voce guturală, aspră, sugerînd

lămurit violenţa, deşi cuvintele nu se înţelegeau. Strigătele de ajutor fură oprite de nişte zgomote sacadate, palme care pocniră pe obraz o dată şi încă o dată. Pe urmă siluetele nelămurite dispărură dar Holcroft auzi un strigăt.

– Noel! *Noel!...*

Era Helden! Holcroft redeveni lucid şi ştiu ce avea de făcut. Cu toată forţa, îl izbi cu umărul pe agent, făcîndu-l să se prăbuşească peste lada de gunoi care ascundea cadavrul bărbatului cu faţa ciupită de vărsat.

Apoi ieşi în goană de pe alee.

21

Țipetele se auziră în continuare dar nu-și putu da seama cît de departe, într-atît de gălăgioasă era mulțimea din piața satului. Muzica se revărsa din mai multe armonici și cornete. Lumea făcea loc ici și colo perechilor care săltau, se roteau și se învîrteau în ritmul dansurilor de la țară. Acea *fête d'hiver* se transformase în carnaval.

– *Noel! Noel!...*

Dinspre trotuarul care cotea spre stînga pieței, din direcția aceea veneau strigătele! Holcroft o luă la fugă nebunește, ciocnindu-se de o pereche de îndrăgostiți care se îmbrățișau lipiți de zid. *Acolo.*

– *Noel!*

Se afla pe o stradă laterală, mărginită de clădiri cu trei etaje. Porni în goană, auzind țipetele din nou dar de data asta fără cuvinte, fără nici un nume, doar un strigăt oprit de efectul unei lovituri care produse o exclamație de durere.

O, *Doamne*, trebuia să găsească...

O *ușă*! Văzu o ușă întredeschisă; era intrarea în cea de-a patra clădire pe dreapta. Țipătul venise de acolo!

Alergă spre ea, amintindu-și în timp ce se apropia că avea un pistol în buzunar. Îl scoase la iveală, gîndindu-se pe cînd îl ținea cu stîngăcie în mînă că nu se uitase niciodată

atent la armă. O făcu acum şi preţ de o clipă se opri şi o fixă cu privirea.

Nu prea se pricepea la revolvere dar pe ăsta îl ştia. Era un pistol cu încărcare automată Budischowsky TP-70, exact acelaşi tip cu cel pe care i-l împrumutase Sam Buonoventura în Costa Rica. Coincidenţa nu-i inspiră nici un fel de încredere; dimpotrivă, îl făcu să se simtă rău. Lumea asta îi era străină.

Verifică siguranţa şi dădu uşa în lături, fără să se arate. Înăuntru se afla un coridor lung, îngust şi slab luminat. Pe peretele din stînga, poate la vreo patru metri una de alta, se găseau două uşi. Din ce-şi amintea cu privire la acest tip de construcţie, fu nevoit să presupună că existau două uşi aflate la aceeaşi distanţă şi pe peretele din dreapta; nu putea să le vadă de unde stătea.

Ţîşni pe uşa de la intrare, ţinînd pistolul îndreptat în faţă. Şi pe peretele din dreapta erau două uşi. În total patru. În spatele uneia dintre ele se afla Helden în captivitate. Dar în spatele căreia dintre uşi? Se apropie de prima uşă aflată pe stînga şi-şi lipi urechea de ea.

Se auzi un sunet asemănător unei ricîieli, dezordonat şi necunoscut. N-avea idee ce putea să fie. Stofă, ţesătură... sfîşierea unei bucăţi de stofă? Puse mîna pe clanţă şi apăsă, uşa se deblocă iar el o deschise, cu arma în poziţie de tragere.

Undeva în fundul camerei întunecoase se afla o bătrînă care stătea în genunchi şi freca podeaua. Stătea în profil, trăsăturile cîndva hotărîte îşi pierduseră din fermitate iar unul din braţe descria cercuri pe suprafaţa din lemn moale. Era atît de bătrînă încît nici nu-l văzu, nici nu-l auzi. Închise uşa.

Pe uşa din dreapta era prinsă o panglică neagră. În spatele acelei uşi murise cineva; o familie îl jelea pe dispărut. O moarte în spatele *acelei uşi*. Gîndul avu darul să-l sperie peste măsură; se opri să asculte.

Asta era! Avea loc o luptă. Respirații greoaie, mișcări, încordare; în camera aceea exista cineva pradă disperării. Dincolo de ușă se afla Helden!

Noel se dădu înapoi, cu pistolul automat îndreptat în față și ridică piciorul drept. Trase adînc aer în piept și, folosindu-și piciorul pe post de berbec de asediu, izbi lemnul din stînga clanței. Forța loviturii făcu ușa să se deschidă cu zgomot spre interior.

Înăuntru, pe un pat jegos, se aflau doi adolescenți goi, un băiat brunet deasupra unei fete grase cu pielea albă, ale cărei picioare erau desfăcute spre tavan, în timp ce băiatul stătea între ele, ținîndu-și ambele mîini pe sînii ei. Auzind zgomotul și văzîndu-l pe străin, fata scoase un țipăt. Băiatul se rostogoli de pe ea și se prăbuși pe podea, cu gura căscată de uimire.

Zgomotul! Existența lui fusese un semnal de alarmă. Holcroft o luă la fugă pe coridor și se opri la a doua ușă pe stînga. N-avea timp să mai fie preocupat de nimic altceva decît de găsirea lui Helden. Își propti zdravăn umărul în ușă, învîrtind clanța anevoie cu mîna stîngă și ținînd strîns mînerul pistolului cu dreapta. Nu era nevoie de forță; ușa cedă imediat.

Noel rămase în prag, simțindu-se rușinat preț de o clipă. Lîngă perete, în apropierea unei ferestre, se afla un om orb. Era un bătrîn care tremura de teama violenței nevăzute și necunoscute care-i invadase intimitatea întunecată.

– *Nom de Dieu*..., șopti el, împreunîndu-și mîinile în față.

Sunetul unor pași care alergau se auzi de pe coridor, din ce în ce mai tare – era zgomotul unui om care nu fugea relaxat, ci mîncînd pămîntul, așa cum sugerau pantofii de piele care se auzeau pe podeaua de lemn. Holcroft se întoarse rapid, exact la timp ca să-l vadă trecînd prin dreptul ușii pe agentul de la M.I. 5. Undeva afară se auzi un zgomot de sticlă spartă. Noel ieși împleticindu-se din camera orbului, uitîndu-se în stînga, de unde venise zgomotul; lumina soarelui pătrundea printr-o ușă deschisă la capătul coridorului. Sticla geamurilor ei fusese vopsită în negru; nu o văzuse din cauza luminii slabe.

Cum de știa agentul că acolo era o ușă? De ce o dăduse în lături și ieșise în fugă pe stradă? Oare bărbatul de la M.I. 5 credea că *și el* plecase tot pe acolo? Instinctul îi spuse că agentul n-o să-l creadă capabil de așa ceva; era un simplu amator, un nebun. Nu, pe altcineva căuta.

Nu putea fi decît Helden! Dar Helden se afla în spatele ușii din fața camerei orbului; era singurul loc care mai rămăsese. *Trebuia* să fie ăsta. Agentul se înșelase!

Holcroft izbi ușa din fața lui; broasca cedă, ușa se deschise iar el dădu buzna înăuntru.

Era goală și fusese goală foarte mult timp. Se adunase un strat de praf peste tot... și nu existau urme de pași. Nimeni nu călcase în camera asta de săptămîni de zile.

Bărbatul de la M.I. 5 avusese dreptate. Amatorul nu-și dăduse seama de un lucru pe care profesionistul îl sesizase.

Noel ieși în goană din camera goală, în coridorul întunecos, pe ușa stricată și ajunse într-o curte. La stînga se afla o ușă grea din lemn care dădea înapoi în strada laterală. Era deschisă iar Holcroft ieși pe acolo în fugă. Auzi sunete de la carnavalul din piață dar nu erau singurele. La mare distanță pe strada pustie, la dreapta lui, reuși să audă un țipăt, oprit la fel ca și pînă atunci. Alergă în direcția din care venise țipătul, în direcția lui Helden, dar nu văzu pe nimeni.

– *Întoarce-te*!

Ordinul veni din pragul unei uși retrase.

Se auzi o împușcătură; deasupra lui zburară bucăți de piatră și îi ajunse la ureche zgomotul asemănător unui vaier al unui glonț care ricoșase.

Noel se aruncă la pămînt pe pavajul dur și inegal. În cădere, atinse cu degetul trăgaciul pistolului. Acesta se descărcă, provocînd o explozie aproape de fața lui. Cuprins de panică, se dădu de-a rostogolul pînă la ușa retrasă. Fu înhățat de niște mîini care îi traseră corpul în întuneric. Bărbatul de la Serviciul Englez de Informații, tînărul cu cicatricea pe frunte, îl lipi cu forța de intrarea de piatră.

– Repet, ești un prost afurisit! Ar trebui să te omor cu mîna mea și i-aș scuti pe alții de-o grijă.

Agentul stătea ghemuit lîngă zid; își apropie chipul de margine.

– *Nu* te cred, spuse Noel. Nu cred *nimic* din toată povestea asta. Ea unde e?

– Ticălosul o ține cu el peste drum, la nici douăzeci de metri. Cred că are radio-emițător și a luat legătura cu o mașină.

– O s-o *ucidă*!

– Nu acum. Nu știu de ce, dar nu asta au de gînd. Poate fiindcă e sora lui.

– Termină cu chestia asta! E o *greșeală*; e absurd! Am vorbit cu ea și i-a telefonat. E la fel de Tinamou ca și voi. Plus că e nebun de mînie. Probabil că o să scrie ceva la ziar și o să vă facă pe voi, ministerul de externe și tot nenorocitul ăla de guvern englez, să arătați ca niște imbecili.

Agentul de la M.I. 5 se uită țintă la Holcroft. Avea privirea cuiva care cercetează delirul unui psihopat, oscilînd între curiozitate, dezgust și uimire.

– Ce-ai zis c-o să facă? *Ce* ai vorbit?

– M-ai auzit.

– *Dumnezeule*... Oricine-ai fi și indiferent în ce ești implicat, n-ai nici în clin nici în mînecă cu povestea asta.

– Te-am prevenit încă de la Londra, spuse Noel, străduindu-se să se ridice în capul oaselor și încercînd să-și recapete respirația. Credeai că mint?

– Știam că minți; nu știam de ce, atîta tot. Am crezut că ești folosit de oamenii care vor să dea de von Tiebolt.

– Pentru ce?

– Pentru un contact pe șest, fără ca vreuna din părți să se expună. Era un paravan solid: o sumă de bani undeva în America, lăsată familiei.

– Dar pentru *ce*?

– Mai tîrziu! Tu vrei fata, eu îl vreau pe ticălosul care a răpit-o. Ascultă-mă, spuse agentul, arătînd spre pistolul automat din mîna lui Noel. Ştii cum se foloseşte chestia aia?

– Am mai avut odată un pistol exact la fel. Nu sînt specialist.

– Nu-i nevoie să fii; o să ai o ţintă mare. Dacă nu mă înşel, au o maşină care patrulează prin zonă.

– Tu n-ai?

– Nu, sînt singur. Acum ascultă-mă. Dacă vine vreo maşină, o să trebuiască să se oprească. Exact în clipa aia eu dau fuga la uşa de pe partea cealaltă a străzii. Cît alerg, mă acoperi trăgînd direct asupra maşinii. Ţinteşte în parbriz. Trage în cauciucuri sau în radiator, nu contează, dar încearcă să atingi parbrizul. Trage asupra lui; imobilizează maşina aia afurisită dacă poţi; şi roagă-te lui Dumnezeu ca localnicii să rămînă la tîmpenia aia din piaţă.

– Şi dacă nu rămîn, dacă mă trezesc cu cineva...

– Încearcă să nu-l atingi, tăntălăule! i-o tăie englezul. Şi trage doar în partea dreaptă a maşinii. Dreapta *ta*. Expune-te cît mai puţin posibil.

– Partea *dreaptă* a maşinii?

– Da, dacă nu cumva vrei s-o lichidezi pe fată, de care, sincer să fiu, mi se fîlfîie. Dar îl vreau pe *el*. Sigur că dacă m-am înşelat toată treaba cade şi o să trebuiască să ne gîndim la altceva.

Chipul agentului era lipit de piatră. Şi-l mişcă puţin în faţă, uitîndu-se pe stradă. Pădurea necunoscută aparţinea acestui gen de oameni, nu arhitecţilor bine-intenţionaţi.

– În clădirea aceea veche nu te-ai înşelat, spuse Noel. Ai ştiut că mai era o uşă.

– O ieşire secundară. Nici un meseriaş adevărat nu şi-ar permite să se lase prins înăuntru.

Profesionistul avusese încă o dată dreptate. Noel auzi scrîşnetul roţilor; un automobil dădu un colţ nevăzut şi se apropie cu viteză. Agentul se ridică, făcîndu-i semn lui Noel

să-l urmeze. Privi pe după marginea intrării, cu brațul strîns la piept și cu pistolul în mînă.

Roțile scrîșniră din nou; automobilul se opri. Agentul strigă la Holcroft în timp ce țîșni din cadrul ușii, trăgînd două focuri de pistol deasupra mașinii și traversînd strada în fugă.

– *Acum!*

Ceea ce se petrecu semăna cu un coșmar de scurtă durată, a cărui autenticitate fu sporită de sunetele materiei care era distrusă și de mișcările ce căpătaseră o neobișnuită frenezie. Noel *acționa* în adevăratul sens al cuvîntului. Văzu pistolul automat în față, la capătul brațului *său* și ținut în mîna *sa*. Simți vibrațiile care-i treceau prin corp de fiecare dată cînd apăsa pe trăgaci. *Partea dreaptă a mașinii. Dreapta ta. Dacă nu...* Se strădui cu disperare să țintească bine. Uimit, văzu cum parbrizul se crapă și se face țăndări; auzi gloanțele pătrunzînd prin ușă; auzi țipetele unei ființe omenești... iar apoi văzu cum acea ființă omenească se prăbușește prin ușă, pe pavajul de lîngă mașină. Era șoferul; brațele îi erau întinse în lături; sîngele îi țîșnea din cap și nu mai făcea nici o mișcare.

De peste drum îl zări pe bărbatul de la M.I. 5 ieșind din pragul unei uși, ghemuindu-se și ținîndu-și pistolul îndreptat în față. Pe urmă auzi ordinul:

– Dă-i drumul! N-ai pe unde să ieși!

– *Nie und nimmer!*

– Atunci poate să meargă cu tine! Mă doare-n cot!... Dă-te mai la dreapta, domnișoară! *Acum!*

Două detunături, una după alta; țipătul unei femei se auzi ca un ecou pe toată strada. Noel simțea că înnebunește și nu mai știa ce să creadă. Alergă spre locul acela, temîndu-se să gîndească, înfricoșat de ce ar putea să vadă și de faptul că ar fi posibil să descopere ceva atît de cumplit încît să-și piardă mințile.

Helden stătea în genunchi, tremura, iar respirația îi era întretăiată de suspine pe care nu și le putea stăpîni. Se uita la bărbatul care murise și care stătea întins pe caldarîm la stînga

ei. Dar ea *trăia*; pentru el era singurul lucru care avea importanță. Noel se apropie în fugă și se aruncă lîngă ea, ținîndu-i capul care tremura strîns la piept.

– La el... La *el*, șopti Helden, împingîndu-l pe Noel. Repede.

– Ce? întrebă Noel, urmărindu-i privirea.

Agentul de la M.I. 5 încerca să se tîrască; gura i se deschidea și se închidea la loc; se silea să vorbească dar nu putea scoate nici un sunet. Iar în partea din față a cămășii avea o pată roșie care creștea văzînd cu ochii.

Un grup de oameni se adunase la intrarea în piață. Trei sau patru începură să se apropie șovăind.

– Ia-l, spuse Helden. Ia-l repede.

Ea era în stare să gîndească iar el nu; ea putea să ia hotărîri iar el nu mai era capabil nici să se miște.

– Ce-o să facem? Unde-o să mergem? doar asta reuși să spună, nefiind nici măcar sigur că erau propriile lui cuvinte.

– Străzile, aleile astea. Comunică între ele. Trebuie să-l scoatem de aici.

– *De ce?*

Ochii lui Helden trecură prin el ca un sfredel.

– Mi-a salvat viața. Ți-a salvat-o și pe a ta. *Repede!*

Nu-i rămase decît să se conformeze; nu putea gîndi pe cont propriu. Se ridică în picioare și alergă la locul unde era agentul, aplecîndu-se asupra lui, cu fața la doar cîțiva centimetri de a acestuia. Văzu ochii albaștri și furioși care păreau nesiguri și plutitori, gura care se lupta să spună ceva fără să fie în stare.

Bărbatul era pe moarte.

Noel îl ridică pe agent în picioare; englezul nu se putea ține, așa că îl luă pe sus, uimit de propria putere. Se întoarse și o văzu pe Helden furișîndu-se spre automobilul de lîngă bordură; motorul încă funcționa. Noel îl duse pe agent la mașina asupra căreia se trăsese.

– Conduc eu, spuse Helden. Pune-l pe bancheta din spate.

– Parbrizul! Nu poți să vezi nimic!

– Nu putem să mergem prea departe.

Minutele care urmară fură la fel de ireale pentru Holcroft ca imaginea pistolului pe care îl ținea în mînă. Helden făcu o întoarcere bruscă, intrînd pe trotuar și ajungînd apoi în mijlocul străzii. Stînd lîngă ea, Noel își dădu seama de un lucru, în pofida panicii de care fusese cuprins. Pricepu calm, aproape indiferent; începea să se adapteze acestei lumi noi și cumplite. Rezistența lui slăbise masiv, lucru confirmat de faptul că *acționase*; *nu* dăduse bir cu fugiții. Anumiți oameni încercaseră să-l ucidă. Încercaseră *s*-o ucidă și pe fata de lîngă el. Poate că fusese de-ajuns.

– Poți să ajungi la biserică? întrebă el, uluit acum de propria stăpînire de sine.

Ea îi aruncă o privire scurtă.

– Cred că da. De ce?

– Nu mai putem merge cu mașina asta chiar dacă ai putea să vezi. Trebuie s-o găsim pe a noastră.

Făcu niște gesturi care arătau dincolo de sticla crăpată a parbrizului; de sub capotă ieșeau aburi.

– A fost atins radiatorul. Găsește biserica.

Ea o găsi, mai mult din instinct, mergînd pe străzile și aleile înguste care făceau legătura între drumurile inegale ce plecau din piața satului. Ultimele grupuri de case erau înfricoșătoare. Lumea alerga pe lîngă mașină și se auzeau strigăte agitate. Pentru cîteva clipe Noel crezu că atenția sătenilor fusese atrasă de parbrizul distrus și ciuruit de gloanțe, dar nu ăsta era motivul. Siluetele oamenilor se îndreptau spre centrul pieței; lumea prinsese de veste.

– *Des gens assassinés! La tuerie!**

Helden coti pe strada care trecea pe lîngă casa parohială și prin fața intrării în parcare. Pătrunse înăuntru și se opri

* - Oameni asasinați! E măcel! (n. tr.).

lîngă mașina închiriată. Holcroft se uită pe bancheta din spate. Bărbatul de la M.I. 5 era ghemuit în colț, continua să respire și avea ochii îndreptați asupra lui Noel. Își mișcă o mînă, ca și cum ar fi vrut să-l facă pe Noel să se apropie.

– Schimbăm mașina, spuse Holcroft. O să te ducem la un medic.

– Întîi... ascultă-mă, tîntălăule, șopti englezul, mutîndu-și apoi privirea asupra lui Helden. Spune-i.

– Ascultă-l, Noel, spuse ea.

– Ce s-a întîmplat?

– Payton-Jones... ai numărul?

Holcroft își aminti. Numele de pe cartea de vizită pe care i-o dăduse agentul acela de la informații, de vîrstă mijlocie și cărunt, întîlnit la Londra... Acest nume era Harold Payton-Jones. Dădu din cap.

– Da.

– Sună-l... rosti bărbatul de la M.I. 5 tușind. Spune-i ce s-a întîmplat... totul.

– Poți s-o faci și tu, spuse Noel.

– Ești un căcănar. Spune-i lui Payton-Jones că există o complicație de care nu știam. Omul despre care am crezut că a fost trimis de Tinamou, omul lui von Tiebolt...

– Fratele meu *nu* este Tinamou, strigă Helden.

Agentul o privi printre pleoapele pe jumătate închise.

– Poate că ai dreptate, domnișoară. Pînă acum n-am crezut, dar s-ar putea să fie adevărat. Știu doar că omul care v-a urmărit cu Fiatul lucrează pentru von Tiebolt.

– Ne-a urmărit ca să ne apere! Ca să afle cine îi luase urma lui Noel.

Holcroft se întoarse și o privi pe Helden.

– Ai știut de el?

– Da, replică ea. Prînzul nostru de azi a fost ideea lui Johann.

– Mulțumesc frumos.

– *Te rog.* Nu înțelegi lucrurile astea. Fratele meu le înțelege. Și eu la fel.

– Helden, am încercat să-l atrag în cursă pe omul acela! A fost ucis!

– Ce? O, Doamne...

– Asta e complicația, șopti agentul, adresîndu-i-se lui Noel. Dacă von Tiebolt nu e Tinamou, atunci ce e? De ce a fost împușcat omul ăsta? Cei doi bărbați de ce au încercat s-o răpească pe *ea*? Și să te ucidă pe *tine*? Cine erau? Mașina asta... luați-i urma.

Englezul se sufocă; Noel se întinse peste scaun dar agentul îi făcu semn să renunțe.

– Ascultă-mă. Află cine erau și a cui e mașina. Ei reprezintă complicația.

Bărbatul de la M.I. 5 abia își mai putea ține ochii deschiși; șoaptele îi erau din ce în ce mai greu de auzit. Era limpede că avea să moară în cîteva clipe. Noel se aplecă spre el peste scaun.

– Complicația asta are vreo legătură cu un bărbat pe nume Peter Baldwin?

Muribundul tresări, de parcă ar fi fost scuturat de un șoc electric. Pleoapele i se deschiseră; pupilele reveniră pentru scurt timp la viață.

– *Baldwin?*

Șoapta se auzi ca un ecou straniu și tînguitor.

– M-a sunat la New York, spuse Holcroft. Mi-a zis să nu fac ce aveam de gînd, să nu mă amestec. Mi-a spus că știe lucruri pe care nu le mai știe nimeni. După o oră a fost ucis.

– Spunea *adevărul!* Baldwin spunea adevărul!

Buzele agentului începură să tremure; un firicel de sînge începu să-i curgă din colțul gurii.

– Nu l-am crezut niciodată; mai mereu se lăuda și n-avea *nimic!* Am fost siguri că *minte*...

– Minte în legătură cu ce?

Bărbatul de la M.I.5 se uită la Noel; apoi, făcînd eforturi, își mută privirea asupra lui Helden.

– Nu mai e timp... spuse, chinuindu-se din răsputeri să se uite iarăși la Holcroft. Ești în regulă. Trebuie să fii... altfel n-ai fi spus ce-ai spus adineauri. O să am încredere în voi, în amîndoi. Dați de Payton-Jones... cît puteți de repede. Spuneți-i să se întoarcă la dosarul Baldwin. Cod Wolfsschanze... E Wolfsschanze.

Capul agentului căzu în față. Murise.

22

Goniră spre nord pe șoseaua care ducea la Paris, în timp ce soarele sfîrșitului de după-amiază scălda ținutul cu raze portocalii și galbene dar reci. Soarele de iarnă era același peste tot, era o constantă. Iar Holcroft se simțea recunoscător pentru acest lucru.

Cod Wolfsschanze. E Wolfsschanze.

Peter Baldwin știuse despre Geneva. Încercase să le spună celor de la M.I. 5 dar suspicioșii din Serviciul Englez de Informații nu-l crezuseră.

Mai mereu se lăuda și n-avea nimic!

Pentru *ce* se lăuda? Ce tîrg voia să încheie? *Cine* era Peter Baldwin?

Cine *fusese* Peter Baldwin?

Cine era von Tiebolt... Tennyson?

Dacă von Tiebolt nu e Tinamou, atunci ce e? De ce a fost împușcat omul ăsta? Cei doi bărbați, de ce au încercat s-o răpească pe ea? Și să te ucidă pe tine?

De ce?

În orice caz, o problemă fusese lămurită: John Tennyson *nu* era Tinamou. Indiferent ce-ar fi putut fi fiul lui Wilhelm von Tiebolt – și chiar dacă ar reprezenta un potențial pericol pentru Geneva – nu era el asasinul. Dar atunci cine era? Ce

făcuse ca să aibă de-a face cu niște ucigași? De ce era urmărit – și nu numai el, ci și sora lui?

Întrebările nu-i dădură pace lui Noel ore întregi. Nu mai putea să se gîndească la ele; dacă ar face-o, ar exploda. Trei oameni uciși – unul chiar de el. Împușcați pe o stradă laterală dintr-un sat francez uitat de lume, în timpul unui carnaval. O nebunie.

– Ce crezi că reprezintă "Wolfsschanze"? întrebă Helden.

– Știu ce reprezintă, spuse el.

Ea se întoarse, surprinsă.

Iar el îi spuse; tot ce știa despre supraviețuitorii din Wolfsschanze. Acum nu mai avea nici un rost să ascundă faptele. După ce termină, ea rămase tăcută. Se întrebă dacă n-o solicitase prea mult. Într-un conflict în care n-avea ce să caute. Cu doar cîteva zile în urmă, ea îi spusese că dacă n-o să se conformeze instrucțiunilor și dacă nu era cine susținea că este, o să plece din Paris și n-o s-o mai găsească niciodată. Oare o să facă același lucru și acum? Era cumva tocmai amenințarea venită din Wolfsschanze povara finală pe care nu putea s-o accepte?

– Ți-e frică? întrebă el.

– E o întrebare stupidă.

– Cred că știi ce-am vrut să spun.

– Da, rosti ea, rezemîndu-și capul de scaun. Vrei să știi dacă o să fug.

– Cred că da. O să fugi?

Cîteva clipe nu-i dădu nici un răspuns, iar el nu insistă. Cînd vorbi, din vocea ei răzbătea ecoul unei tristeți asemănătoare cu a surorii ei, dar totuși atît de diferită.

– Nu pot să fug la fel cum nu poți nici tu. Lăsînd la o parte moralitatea și frica, pur și simplu nu e o soluție practică, nu? Ne-ar găsi. Și ne-ar ucide.

– Sună fără drept de apel.

– Asta-i adevărul. În plus, am obosit să tot fug. De Rache, de ODESSA, acum și de Wolfsschanze. Trei vînători

care se urmăresc între ei în timp ce ne hăituiesc pe noi. Trebuie să se termine. Herr Oberst are dreptate.

– Am ajuns la aceeaşi concluzie ieri după-masă. M-am gîndit că dacă n-ar fi mama aş fugi cu tine.

– Fiul lui Heinrich Clausen, spuse Helden gînditoare.

– Şi al altcuiva, spuse el, întorcîndu-i privirea. Ne-am înţeles? N-o să-l căutăm pe acest Payton-Jones.

– Ne-am înţeles.

– Cei de la M.I. 5 or să ne caute oricum. N-au încotro. Au pus un om pe urmele noastre; or să afle că a fost ucis. O să se pună întrebări.

– La care nu putem răspunde. Am fost urmăriţi, nu urmăritori.

– Mă întreb cine erau? Cei doi bărbaţi, spuse el.

– Cred că de la Rache. E stilul lor.

– Sau al ODESSEI.

– Posibil. Dar cel care m-a luat pe sus vorbea o germană ciudată. Un dialect de nerecunoscut. Nu era din München şi în nici un caz din Berlin. Era ceva straniu.

– Cum adică?

– Era în acelaşi timp foarte gutural şi totuşi moale, dacă are vreun sens.

– Nu prea are. Şi-atunci crezi că erau de la Rache?

– Are vreo importanţă? Trebuie să ne apărăm de amîndouă. Nu s-a schimbat nimic. Cel puţin, nu pentru mine.

Se întoarse şi-i puse mîna pe braţ.

– Totuşi, îmi pare rău pentru tine.

– De ce?

– Pentru că acum fugi alături de noi. Ai devenit unul din copii – *die verwünschte Kinder*. Blestemaţii. Şi n-ai nici un fel de pregătire.

– Am impresia că o obţin contra cronometru.

Ea îşi retrase mîna.

– Ar trebui să te duci la Berlin.

– Știu. Trebuie să ne mișcăm repede. E nevoie să luăm legătura cu Kessler și să-l aducem cu noi; el e ultimul care este implicat în... problemă, spuse Holcroft după o pauză.

Ea zîmbi trist la auzul acestui cuvînt.

– E fratele meu și ești tu; amîndoi sînteți bine informați și gata de acțiune. Trebuie pregătit și Kessler... Zürich este adevărata problemă. Acolo se află și răspunsul la atît de multe lucruri.

Noel se uită la ea. Nu-i trebui prea mult ca să priceapă la ce se gîndea. Zürich însemna resurse mai presus de orice închipuire; bineînțeles că o parte din ele o să fie folosită pentru potolirea, dacă nu cumva eliminarea, fanaticilor din ODESSA și Rache. Holcroft știa că ea era la curent cu faptul că el asistase cu propriii lui ochi la ororile comise de aceștia; o treime din credit era deja al ei din plecare. Fratele ei o să fie de acord.

– Operațiunea Zürich o să reușească, spuse el. În curînd o să poți să nu mai fugi. Cu toții vom putea să ne oprim.

Ea îl privi, căzînd pe gînduri. Pe urmă se apropie de el pe scaun, îl luă de braț și-l ținu așa o vreme. Își lăsă capul pe umărul lui, în timp ce părul ei blond îi cădea pe haină.

– Te-am chemat și ai venit, spuse ea cu acea voce stranie și ireală. A fost cît pe-aci să murim în după-masa asta. Un om și-a dat viața pentru noi.

– Era un profesionist, replică Noel. Poate că viețile noastre nici nu contau pentru el. Căuta informații și urmărea pe cineva despre care credea că i le poate oferi.

– Știu asta. Am mai văzut asemenea oameni, asemenea profesioniști. Dar cel puțin acesta a fost cumsecade; mulți nu sînt. Îi sacrifică prea ușor pe alții în numele profesionismului.

– Ce vrei să spui?

– Nu ești pregătit; ai fi făcut așa cum ți-a spus. Ai fi putut fi folosit ca momeală, ca să-i facă pe ceilalți să tragă. I-ar fi fost mai ușor să te lase pe tine să încasezi gloanțele, iar apoi pe mine. Eu nu eram importantă pentru el. În zăpăceala

care-a fost acolo şi-ar fi putut salva viaţa, punînd totodată mîna pe cel pe care-l căuta. Dar ne-a salvat pe noi.

– Unde anume mergem la Paris?

– Nu mergem la Paris, spuse Helden. La Argenteuil. Au un hotel micuţ pe malul fluviului. E grozav.

Noel îşi luă o mînă de pe volan şi o lăsă să cadă peste părul care-i acoperise o parte din haină.

– Tu eşti grozavă, spuse el.

– Sînt speriată. Trebuie să scap de frică.

– Argenteuil? făcu el gînditor. Un hotel micuţ din Argenteuil. Ştii o grămadă de locuri, ţinînd seama că trăieşti în Franţa doar de cîteva luni.

– Trebuie să ştii locurile unde nu se pun întrebări. Ţi se explică repede şi înveţi repede. Ieşim prin Billancourt. Grăbeşte-te, te rog.

Camera lor dădea spre Sena, avînd un balcon mic dincolo de uşile cu geamuri mari exact deasupra fluviului. Rămaseră cîteva minute în aerul serii, el ţinînd-o pe după mijloc şi privind amîndoi în jos spre apele întunecate. Nici unul nu vorbi; fiecăruia atingerea celuilalt i se părea că-i aduce mîngîiere.

Se auzi o bătaie la uşă. Helden se încordă dar el zîmbi şi o linişti.

– Nu te speria. Cînd erai în baie am comandat o sticlă de coniac.

Ea îi întoarse zîmbetul şi răsuflă uşurată.

– Zău că trebuia să mă laşi pe mine. Franceza ta e imposibilă.

– Pot să spun "Rémy Martin", făcu el, dîndu-i drumul. E primul lucru pe care l-am învăţat la şcoală.

Intră în cameră şi se îndreptă spre uşă.

Luă tava de la ospătar şi rămase pe loc o clipă, privind-o pe Helden. Ea închisese uşa de la balcon şi se uita pe

fereastră la cerul serii. Era o femeie retrasă, o femeie singură care îl chema. El înțelese.

Ar fi vrut să înțeleagă și alte lucruri. Era frumoasă; acesta era adevărul și n-avea rost să mai spună nimic. La fel de adevărat era faptul că era conștientă de propria frumusețe. Era extrem de inteligentă, o altă calitate a cărei evidență făcea inutil orice alt comentariu. Iar dincolo de acea inteligență era obișnuită să trăiască în lumea aceea cufundată în întuneric și populată de umbre. Știa pe ce drum s-o apuce într-un sens mai larg, internațional; se mișca repede și hotărît. Probabil că existaseră zeci de situații în care se folosise de sex ca să obțină un avantaj dar bănuia că o făcuse calculat, cu sînge rece: ai grijă, cumpărătorule, poți să ai parte doar de un corp. Gîndurile mele rămîn ale mele; n-o să afli nici unul.

Se întoarse de la ușa cu geam; ochii îi erau blînzi iar expresia caldă dar totuși rezervată, cercetătoare chiar și acum.

– Semeni cu un șef de sală nerăbdător care vrea să mă conducă la masă.

– Pe aici, *mademoiselle*, spuse Noel, ducînd tava la biroul mic din cealaltă parte a camerei și punînd-o pe el. Doamna dorește cumva o masă mai aproape de apă?

Puse un scăunel în fața ușii cu geam și se întoarse spre ea, zîmbind și înclinîndu-se.

– Dacă doamna binevoiește să se așeze, coniacul va fi servit și vor începe focurile de artificii. Purtătorii de torțe din bărci doar pe dumneavoastră vă așteaptă.

– Și tu unde o să stai, atrăgătorul meu *garçon*?

– La picioarele dumneavoastră, doamnă.

Se aplecă și o sărută, ținînd-o de umeri și întrebîndu-se dacă o să se ferească sau o să-l respingă.

Indiferent la ce se aștepta, se dovedi nepregătit pentru ceea ce avea să se întîmple de fapt. Buzele ei erau moi și umede, depărtate ca și cum ar fi fost puțin umflate, mișcîndu-se lipite de ale lui și invitîndu-l în gura ei. Întinse amîndouă mîinile și-i cuprinse chipul iar degetele îi mîngîiară

cu blîndeţe obrajii, pleoapele şi tîmplele. Buzele i se mişcau în continuare, fremătînd şi descriind cercuri deznădăjduite, atrăgîndu-l în ea. Acum erau amîndoi în picioare. El îi simţi sînii strivindu-i-se de cămaşă şi picioarele care se lipiseră de ale lui, împingîndu-se în el, încercîndu-i tăria cu tăria lor, stîrnindu-l.

Pe urmă se întîmplă ceva ciudat. Ea începu să tremure; degetele îl cuprinseră pe după gît şi unghiile i se înfipseră în carne, ţinîndu-l strîns de parcă s-ar fi temut să nu plece. El auzi suspinele pe care le scotea din gît şi simţi cum începe să fie scuturată de convulsii. O înlănţui pe după talie şi-şi desprinse uşor faţa de a ei, silind-o să-l privească.

Plîngea. Îl privi o clipă; durerea i se citea în ochi, o durere atît de profundă încît Noel se simţi ca un intrus care asistă la chinurile tainice ale cuiva.

– Ce este? Ce s-a întîmplat?

– Scapă-mă de frică, şopti ea plîngînd.

Îşi duse mîinile la nasturii de la bluză şi îi deschise, dînd la iveală rotunjimile sînilor.

– Nu pot să rămîn singură. Te rog, *scapă-mă* de ea.

O trase spre el, culcîndu-i capul pe piept şi simţindu-i părul mîngîietor şi frumos, la fel de mîngîietor şi frumos ca ea.

– Nu eşti singură, Helden. Şi nici eu nu sînt singur.

Erau goi sub cuvertură, el avînd un braţ încolăcit în jurul ei, ea ţinîndu-şi capul pe pieptul lui. Cu mîna liberă îşi ridica mereu şuviţe din părul lung şi blond şi le lăsa apoi să cadă, acoperindu-i chipul.

– Cînd faci aşa nu pot să văd, spuse ea rîzînd.

– Arăţi ca un cîine ciobănesc.

– Eşti ciobanul meu?

– Am şi ciomag.

– Îngrozitor. Ai o gură spurcată.

Întinse degetul arătător și îl bătu pe buze. El îi prinse degetul între dinți și scoase un mîrîit.

– Nu poți să mă sperii, șopti ea, ridicîndu-și fața deasupra lui și apăsîndu-i limba în joacă. Ești Leul cel laș. Faci gălăgie dar nu muști.

El o prinse de mînă.

– Leul cel laș? *Vrăjitorul din Oz*?

– Sigur, răspunse ea. Mi-a plăcut la nebunie *Vrăjitorul din Oz*. L-am văzut de zeci de ori la Rio. Acolo am început să învăț engleza. Mi-am dorit foarte mult să mă cheme Dorothy. Ba chiar i-am spus cățelului meu Toto.

– Îmi vine greu să mă gîndesc că ai fost cîndva fetiță.

– Dar să știi că am fost. Nu m-am născut așa...

Se opri și rîse. Se ridicase deasupra lui; sînii erau în dreptul chipului lui. Mîna sa atinse instinctiv sfîrcul sînului stîng. Ea gemu și-i acoperi mîna, ținînd-o acolo în timp ce se lăsă în jos pe pieptul lui.

– Oricum, *am fost* fetiță. Am avut momente cînd am fost foarte fericită.

– Cînd?

– Cînd eram singură. Întotdeauna am avut camera mea, mama s-a ocupat de asta. Era mereu undeva în fundul casei sau al apartamentului; sau, dacă stăteam la hotel, era o cameră separată, departe de fratele și sora mea. Mama spunea că sînt cea mai tînără și că nu e voie să fiu deranjată de orele mai tîrzii de culcare ale celorlalți.

– Îmi închipui că asta te însingura destul de mult...

– O, *nu!* Fiindcă n-am fost *niciodată* singură. Aveam în minte imaginea prietenilor care stăteau pe scaune sau pe pat și cu care stăteam de vorbă. Vorbeam ore întregi, împărtășindu-ne reciproc secretele.

– Dar la școală? N-ai avut prieteni în carne și oase?

Helden tăcu o clipă.

– Nu mulți, cîțiva. Acum, privind înapoi, nu pot să-i condamn. Eram cu toții copii. Făceam ce ne spuneau părinții. Aceia dintre noi care mai aveau vreun părinte.

– Ce le spuneau părinții?

– Că sînt o von Tiebolt. Fetița cu prenume caraghios. Mama era... mă rog, așa cum era. Cred că s-au gîndit că stigmatul meu ar putea fi molipsitor.

Poate că fusese într-adevăr însemnată cu un stigmat, își spuse Noel, dar asta nu din cauza mamei ei. ODESSA lui Maurice Graff avea în vedere lucruri mai importante. Milioane peste milioane subtilizate de la Reichul lor iubit pentru a fi folosite de trădători ca von Tiebolt pentru a obține o iertare pe scară largă.

– Lucrurile s-au mai îndreptat cînd ai crescut, nu?

– Îndreptat? Sigur. Te adaptezi, te maturizezi, înțelegi atitudini pe care nu le înțelegeai în copilărie.

– Prieteni mai mulți?

– Nu neapărat mai mulți, poate mai apropiați. Nu prea mă pricepeam să mă integrez. Eram obișnuită să fiu singură; înțelegeam de ce nu sînt invitată la petreceri și la mese simandicoase. Cel puțin nu în așa-numitele case respectabile. Anii au diminuat activitățile sociale, ca să zic așa, ale mamei dar nu și interesele de afaceri. Era un rechin; eram evitați chiar și de ai noștri. Și bineînțeles că germanii n-au fost niciodată acceptați cu adevărat de restul locuitorilor din Rio, oricum nu în anii aceia.

– De ce nu? Războiul se terminase.

– Dar nu și necazurile. Pe atunci, germanii reprezentau o sursă permanentă de necazuri. Bani falși, criminali de război, vînători israelieni... a durat ani de-a rîndul.

– Ești o femeie atît de frumoasă, îmi vine greu să mi te imaginez... izolată, să zicem.

Helden se ridică și se uită la el. Zîmbi și-și dădu părul pe spate cu mîna dreaptă, ținîndu-și-l strîns la ceafă.

– Arătam foarte sobru, dragul meu. Părul lins, adunat într-un coc, ditamai ochelarii și rochii întotdeauna cu un număr mai mare decît trebuia. Nu te-ai fi uitat de două ori la mine... Nu mă crezi?

– Nu la asta mă gîndeam.

– Dar la ce?

– Adineauri mi-ai spus "dragul meu".

Ea îl privi în ochi.

– Da, chiar asta am făcut, nu? Mi s-a părut foarte firesc. Ai ceva împotrivă?

Se întinse spre ea iar atingerea ţinu loc de răspuns.

Stătea la loc pe scăunel, într-un furou care îi servea drept neglijeu şi lua din cînd în cînd cîte o înghiţitură de coniac. Noel se afla pe podea lîngă ea, rezemat de canapeaua cea mică, avînd pe el un şort şi o cămaşă descheiată în loc de halat. Se ţineau de mînă şi priveau luminile bărcilor care licăreau pe suprafaţa apei.

Îşi întoarse capul şi o privi.

– Te simţi mai bine?

– Mult mai bine, dragul meu. Eşti un om foarte blînd. N-am cunoscut mulţi în viaţă.

– Scuteşte-mă de amănunte.

– O, nu la asta mă refer. Pentru cultura ta generală, cunoscuţii lui Herr Oberst îmi spun *Fräulein Eiszapfen*.

– Ce înseamnă asta?

– "Ţurţur", "Domnişoara Ţurţur". La serviciu, sînt convinşi că sînt lesbiană.

– Trimite-i la mine.

– Prefer să nu.

– O să le spun că eşti o fetişcană care se ocupă cu agăţatul şi foloseşte bice şi lanţuri de bicicletă. O s-o ia la fugă cînd o să te vadă.

– Eşti foarte amabil, spuse ea, sărutîndu-l. Eşti cald, blînd şi rîzi uşor. Îmi placi tare mult, Noel Holcroft, şi nu sînt deloc convinsă că fac bine.

– De ce?

– Fiindcă o să ne luăm la revedere şi o să mă gîndesc la tine.

Noel se întinse şi îi ţinu mîna care continuase să-i mîngîie chipul; brusc deveni îngrijorat.

– Abia ne-am dat bună ziua. De ce să ne luăm la revedere?

– Ai de făcut anumite lucruri. Şi eu la fel.

– Avem amîndoi Zürichul.

– *Tu* ai Zürichul. Eu am viaţa mea la Paris.

– Nu se exclud reciproc.

– Asta n-ai de unde să ştii, dragul meu. Nu cunoşti nimic despre mine. Unde trăiesc, cum trăiesc.

– Cunosc o fetiţă care avea camera ei şi a văzut *Vrăjitorul din Oz* de zeci de ori.

– Să gîndeşti frumos despre ea. Şi ea va face la fel în ce te priveşte. Întotdeauna.

Holcroft îi luă mîna de pe chip.

– Ce dracu' vrei să spui? Mulţumesc pentru seara asta frumoasă şi adio?

– Nu, dragul meu. Nu aşa. Nu acum.

– Atunci *ce* vrei să spui?

– Nu ştiu precis. Poate că pur şi simplu gîndeam cu voce tare... Avem la dispoziţie zile, chiar săptămîni, dacă vrei.

– Vreau.

– Dar promite-mi că n-o să încerci niciodată să afli unde stau sau să dai de mine. O să te găsesc eu.

– Eşti măritată!

– Nu, rîse Helden.

– Atunci trăieşti cu cineva.

– Da, dar nu e ce crezi tu.

Noel o privi atent.

– Ce trebuie să spun la chestia asta?

– Spune că promiţi.

– Dă-mi voie să te înţeleg. În afară de serviciu, nu mai am unde să te găsesc. N-am voie să ştiu nici unde locuieşti şi nici cum pot să iau legătura cu tine?

– O să-ți las numărul unei prietene. Dacă e ceva urgent o să mă anunțe.

– Credeam că eu sînt prietenul tău.

– Ești. Dar în alt fel. Te rog, nu te supăra. O fac pentru propria ta protecție.

Holcroft își aminti de o discuție avută cu trei seri în urmă. Copleșită de propriile spaime, Helden fusese îngrijorată și în privința lui, temîndu-se că fusese trimis de cine nu trebuia.

– Ai spus în mașină că Zürichul este soluția pentru multe lucruri. Poate fi un răspuns și pentru tine? E posibil ca Zürichul să-ți schimbe modul de viață?

Ea ezită.

– E cu putință. Sînt atît de multe de făcut...

– Și atît de puțin timp, completă Holcroft, atingîndu-i obrazul și silind-o să-l privească. Dar înainte de deblocarea banilor există banca din Geneva și cîteva condiții precise care trebuie îndeplinite.

– Înțeleg. Mi le-ai explicat și sînt sigură că și Johann le cunoaște.

– Eu nu sînt chiar așa sigur. S-a expus la o serie de speculații care l-ar putea scoate din cursă.

– Cum adică să-l scoată?

– Descalificîndu-l. Înspăimîntîndu-i pe oamenii din Geneva; făcîndu-i să închidă seifurile. O să ajungem și la el imediat. Dar vreau să vorbim despre Beaumont. Cred că știu cu ce se ocupă dar am nevoie de ajutorul tău ca să primesc confirmarea.

– Cum pot eu să te ajut?

– Cînd Beaumont a fost la Rio, a ținut cumva legătura cu Maurice Graff?

– N-am idee.

– Nu putem afla? Nu există oameni din Rio care ar putea să știe?

– Eu nu cunosc pe nimeni.

– Trebuie să aflăm, fir-ar să fie. Trebuie să aflăm tot ce putem despre el.

Helden se încruntă.

– O să fie greu.

– De ce?

– Cu trei ani în urmă, cînd Gretchen a anunțat că se mărită cu Beaumont, am fost șocată; de fapt, ți-am spus. Pe atunci lucram la o mică firmă de cercetări lîngă Leicester Square – știi de care, unul din locurile acelea îngrozitoare unde trimiți cinci lire și obții toate informațiile posibile despre un anumit subiect. Sau despre o persoană. Sînt superficiale, dar știu foarte bine cum să-și folosească sursele.

Helden se opri.

– L-ai verificat pe Beaumont? întrebă Noel.

– Am încercat. Nu știam exact ce caut dar am încercat. Am cercetat dosarul de la universitate și am cules toate informațiile despre cariera lui în marină. Peste tot erau numai aprobări și recomandări, premii și avansări. Nu pot să-ți spun exact de ce, dar mi s-a părut că sesizez o nepotrivire. Am mers mai departe, încercînd să aflu ce puteam despre familia lui din Scoția.

– Care era nepotrivirea?

– Ei bine, conform dosarelor de la marină, părinții lui erau oameni obișnuiți. Ba chiar am avut impresia că n-o duceau grozav. Aveau un aprozar și o florărie într-un oraș numit Dunheath, la sud de Aberdeen, lîngă Marea Nordului. Cu toate acestea, cît timp a fost la universitate – la Cambridge, *à propos* – a fost un student obișnuit.

– Obișnuit?... Păi cum ar fi trebuit să fie?

– Cred că normal era să beneficieze de bursă. Avea nevoie, întrunea criteriile și totuși nu s-a formulat nici o cerere de bursă. Mi s-a părut ciudat.

– Așa că ți-ai îndreptat atenția asupra familiei din Scoția. Ce ai aflat?

– Tocmai asta e. Aproape nimic. Ca și cum ar fi dispărut. Nu exista nici o adresă, nici o modalitate de a da de ei. M-am

interesat în cîteva rînduri la secretarul primăriei şi la oficiul poştal – locuri fireşti la care lumea nu se gîndeşte niciodată. Se pare că familia Beaumont era o familie engleză care a ajuns pur şi simplu în Scoţia imediat după război, a rămas acolo cîţiva ani şi pe urmă a părăsit ţara.

– E posibil să fi murit?

– Potrivit registrelor, nu. Marina le are la zi şi consemnează accidentele sau decesele. Figurau în continuare ca locuitori ai oraşului Dunheath dar plecaseră. Cei de la poştă n-aveau nici un fel de informaţii.

Fu rîndul lui Holcroft să se încrunte.

– Pare o nebunie.

– Mai e ceva, spuse Helden, aşezîndu-se mai bine pe scăunel. La nunta lui Gretchen a fost şi un ofiţer de pe vasul lui Beaumont. Cred că secundul lui. Omul era cu un an sau doi mai tînăr decît Beaumont şi era clar că îi era subaltern dar, cu toate acestea, între ei exista o înţelegere care depăşea prietenia aşa cum apare ea într-o relaţie dintre doi ofiţeri.

– Cum adică "înţelegere"?

– Era ca şi cum ar fi gîndit întotdeauna acelaşi lucru amîndoi. Unul începea o propoziţie, celălalt o termina. Unul se întorcea într-o direcţie anume, celălalt comenta la ce se uita primul. Înţelegi ce vreau să spun? Ai văzut vreodată oameni de genul ăsta? Bărbaţi de genul ăsta?

– Sigur. Fraţii foarte apropiaţi între ei sau iubiţii. Şi adeseori militarii care şi-au desfăşurat mult timp activitatea împreună. Ce ai făcut?

– L-am verificat pe bărbatul acela. Am folosit aceleaşi surse şi am efectuat aceleaşi cercetări ca în cazul lui Beaumont. Rezultatul a fost extraordinar. Erau *într-adevăr* la fel; doar numele erau diferite. Dosarele universitare şi militare erau aproape identice şi presărate cu toate recompensele posibile. Ambii veneau din orăşele îndepărtate, avînd părinţi obişnuiţi şi, evident, neînstăriţi. Totuşi, amîndoi au urmat cursurile unei universităţi importante fără ajutor

financiar. Şi fiecare a devenit ofiţer fără vreo indicaţie prealabilă că ar fi avut în minte cariera militară.

– Dar familia prietenului lui Beaumont? Ai reuşit să dai de ei?

– Nu. Erau înregistraţi ca locuitori ai unui oraş de mineri din Ţara Galilor dar nu erau acolo. Nu mai dăduseră prin locul acela de ani de zile şi nimeni nu ştia nimic despre ei.

Ceea ce aflase Helden se potrivea cu teoria lui Noel, conform căreia Anthony Beaumont era un agent al ODESSEI. Lucrul important pe care trebuia să-l facă acum era să-l îndepărteze pe Beaumont – şi pe toţi "asociaţii" lui – de desfăşurarea operaţiunii. Nu li se putea da voie să mai aibă vreun amestec în planul Geneva. Poate că el şi Helden se înşelaseră: poate că era bine totuşi să ia legătura cu Payton-Jones şi să se ocupe el de Beaumont. Însă trebuiau luate în considerare şi alte lucruri care decurgeau de aici, printre care pericolul ca Serviciule Englez de Informaţii să redeschidă dosarul Peter Baldwin şi să-şi concentreze atenţia asupra codului Wolfsschanze.

– Ce mi-ai povestit se potriveşte cu ce cred eu, spuse Noel. Hai să ne întoarcem la fratele tău. Bănuiesc cam ce s-a întîmplat la Rio. Acum vrei să vorbim despre asta?

Helden făcu ochii mari.

– Nu ştiu ce vrei să spui.

– Fratele tău a aflat ceva la Rio, aşa e? A aflat de Graff şi de ODESSA braziliană. Asta a fost motivul pentru care a fost vînat şi a trebuit să plece. N-a fost vorba nici de mama ta, nici de afacerile fratelui tău şi nici de altceva asemănător. A fost vorba de Graff şi de ODESSA.

Helden respiră încet.

– N-am auzit niciodată de aşa ceva, crede-mă.

– Atunci ce s-a întîmplat? Spune-mi, Helden.

Ea îl implora din priviri.

– Te rog, Noel. Îţi datorez atît de mult; nu mă face să plătesc în felul ăsta. Ce i s-a întîmplat lui Johann la Rio n-are nici o legătură cu tine. Şi nici cu Geneva.

– Asta n-ai de unde să știi. Nici *eu* n-am de unde să știu. Știu doar că trebuie să-mi spui. Trebuie să fiu pregătit. Sînt atîtea lucruri pe care nu le înțeleg.

O strînse de mînă și continuă.

– Ascultă-mă. Azi după-masă am dat buzna în camera unui orb. Am forțat ușa; a fost un zgomot îngrozitor, tare și neașteptat. Era bătrîn și firește că n-a putut să mă vadă. N-a avut cum să vadă frica din propriii mei ochi. Îi tremurau mîinile și a șoptit o rugăciune în franceză... La început am vrut să mă duc la el, să-i țin mîinile în ale mele și să-i spun că știu ce simte. Înțelegi? *Nu* a văzut frica din ochii mei. Sînt înspăimîntat, Helden. Nu sînt genul de om care năvălește în casele altora, trage cu pistolul și devine ținta altuia. Nu pot să dau înapoi dar mi-e frică. Așa că trebuie să mă ajuți.

– Vreau s-o fac, doar știi.

– Atunci spune-mi ce s-a întîmplat la Rio. Ce i s-a întîmplat fratelui tău?

– Efectiv n-are importanță, spuse ea.

– *Totul* are importanță.

Noel se ridică și se apropie de scaunul pe care-și aruncase haina. Îi arătă lui Helden căptușeala sfîșiată.

– Uită-te aici. Cineva din mulțime a încercat să bage cuțitul în mine după-masă. Nu știu cum stai tu dar mie așa ceva nu mi s-a mai întîmplat; nu e unul din lucrurile obișnuite ale vieții. Mă sperie de moarte... și mă înfurie la culme. Iar acum cinci zile, la New York, omul lîngă care am crescut – singurul căruia i-am spus vreodată "tată" – se plimba pe trotuar și a fost ucis de o mașină "scăpată de sub control" care *a vrut* să-l lovească și l-a strivit de o clădire! Moartea lui a fost un avertisment. Pentru *mine!* Așa că nu-mi povesti nici despre Rache, nici despre ODESSA și nici despre oamenii din Wolfsschanze. Am început să-mi dau seama ce învîrt puii ăștia de cățea și aș vrea să-i curățăm pînă la unul. Cu banii de la Zürich, lucrul ăsta se poate face. Fără ei, nu ne ascultă n ›eni. Asta deja ține de economie și de societate. Nu dai pe

uşă afară pe cineva care are 780 de milioane de dolari. Pe oamenii de calibrul ăsta îi *asculţi*.

Holcroft îşi lăsă haina să cadă pe jos.

– Singurul mod de a ajunge la Zürich este să dăm satisfacţie băncii din Geneva iar la Geneva putem merge doar dacă ştim să ne folosim căpăţînile. De fapt, n-avem pe nimeni de partea noastră; sîntem doar noi. Familia von Tiebolt, familia Kessler... şi un membru al familiei Clausen. Iar acum spune-mi. Ce s-a întîmplat la Rio?

Helden îşi coborî privirile spre haina sfîşiată, apoi se uită din nou la Noel.

– Johann a ucis pe cineva.

– Pe cine?

– Nu ştiu, zău că nu ştiu. Dar era cineva important.

23

Holcroft o asculta atent, pîndind eventualele note false. Nu existau. Îi spunea ce știa, chiar dacă asta nu însemna mare lucru.

– Cam cu șase săptămîni înainte de a pleca din Brazilia, explică Helden, m-am întors acasă cu mașina, seara, după un seminar la Universitate; pe atunci locuiam în afara orașului. În fața porții era parcată o limuzină închisă la culoare, așa că am oprit în spatele ei. Îndreptîndu-mă spre verandă, am auzit pe cineva țipînd înăuntru. Se desfășurau lupte grele și nu-mi dădeam seama cine putea fi; nu l-am recunoscut pe cel care țipa. Urla fără încetare și am deslușit cuvinte ca "ucigaș", "asasin", "tu ai fost"... ceva în genul ăsta. Am dat fuga înăuntru și l-am găsit pe Johann stînd în hol în fața bărbatului. M-a văzut și i-a spus acestuia să se potolească. Omul a încercat să-l lovească pe Johann dar fratele meu e foarte puternic; i-a prins brațele bărbatului și l-a împins pe ușă afară. Ultimele cuvinte pe care i le-a strigat acesta au lăsat să se înțeleagă că știau și alții; că aceștia o să aibă grijă ca Johann să fie spînzurat pentru crimă iar dacă n-o să se întîmple așa o să-l ucidă cu mîna lor. A căzut pe trepte, continuînd să țipe, după care a alergat la limuzină iar Johann s-a luat după el. I-a spus ceva prin geamul portierei; bărbatul l-a scuipat în față pe fratele meu și dus a fost.

– L-ai întrebat pe fratele tău despre toate astea?

– Normal. Dar Johann n-a vrut să stea de vorbă, spunînd doar că omul era nebun. Pierduse o grămadă de bani într-o afacere riscantă și înnebunise.

– Dar nu l-ai crezut.

– Am încercat dar pe urmă întrunirile au început să se țină lanț. Johann lipsea foarte mult de-acasă, cîteodată zile întregi; se purta foarte neobișnuit. Apoi, la doar cîteva săptămîni, a luat avionul și a plecat la Recife, cu un nume nou într-o țară nouă. Cine a fost ucis era foarte bogat și foarte puternic. Altfel n-ar fi avut asemenea prieteni.

– N-ai idee cine era bărbatul care a fost la voi acasă în seara aceea?

– Nu. Îl mai văzusem dar nu-mi puteam aduce aminte unde, iar Johann n-a vrut să-mi spună. Mi-a interzis să mai vorbesc despre povestea aceea. Existau lucruri pe care nu trebuia să le știu.

– Și-ai acceptat situația?

– Da. Încearcă să înțelegi. Eram copii de naziști și știam ce înseamnă asta. De cele mai multe ori era preferabil să nu pui întrebări.

– Dar trebuia să știi ce se întîmplă.

– O, am fost învățați; să nu-ți formezi o imagine greșită, spuse Helden. Am fost antrenați ca să scăpăm de israelieni; ne puteau smulge informații cu forța. Am învățat să deosebim un racoleur din ODESSA de un fanatic din Rache, să scăpăm, să folosim o sută de șiretlicuri diferite ca să-i păcălim.

Noel clătină din cap uimit.

– Pregătirea de zi cu zi în locul clubului veseliei din liceu. E o nebunie.

– Ai fi putut folosi cuvîntul ăsta cu trei săptămîni în urmă, spuse ea prinzîndu-l de mînă. Acum nu mai poți. După cele întîmplate azi.

– Cum adică?

– În mașină ți-am spus că-mi pare rău pentru tine fiindcă n-ai nici un fel de pregătire.

– Iar eu ți-am răspuns că am impresia că recuperez contra cronometru.

– Dar atît de puțin și atît de tîrziu. Johann mi-a spus să te învăț tot ce pot. Vreau să fii atent la mine, Noel. Încearcă să ții minte tot ce-ți spun.

– Ce anume?

Holcroft simți strînsoarea puternică a mîinii și-i văzu îngrijorarea din priviri.

– O să te duci la Berlin. Vreau să te și întorci.

Aceste cuvinte fură începutul. Noel avu momente cînd îi veni să zîmbească – sau, mai rău, să rîdă – dar intensitatea vocii ei îl făcu să se stăpînească; era mai serioasă ca niciodată. În cursul după-amiezii fuseseră uciși trei oameni. El și Helden ar fi putut fi ușor victimele numărul patru și cinci. Prin urmare, ascultă și încercă să țină minte. Totul.

– N-ai timp să-ți procuri acte false; ți-ar lua cîteva zile. Ai bani. Cumpără încă un bilet de avion. Fii cu ochii în patru și nu permite nimănui să se așeze lîngă tine. Nu te lăsa înconjurat. În fine, nu mînca și nu bea nimic altceva decît ce ți-ai luat cu tine.

Cîteva clipe gîndul îi fugi la un avion englez 747 și la o fiolă de stricnină.

– E o sugestie pe care n-am s-o uit.

– Bine faci. E atît de ușor să ceri o cafea sau chiar și un pahar cu apă. Abține-te.

– O să mă abțin. Ce se întîmplă cînd ajung la Berlin?

– Într-un oraș, oricare ar fi, îl corectă ea. Găsești un hotel mic într-un cartier aglomerat unde ocupația de bază este pornografia, unde există prostituție și narcotice. În zonele astea nu ți se cer niciodată actele la recepție. Știu pe cineva care o să ne dea numele unui hotel din Berlin...

Cuvintele se înlănțuiau fără întrerupere, descriind diverse tactici, definind anumite metode, învățîndu-l cum să improvizeze variațiuni cînd era cazul...

Trebuia să folosească nume false, să schimbe camerele zilnic iar hotelurile de două ori pe săptămînă. Convorbirile

telefonice trebuiau efectuate întotdeauna de la telefoane publice, niciodată din camere de hotel sau din reşedinţe particulare. Era obligat să aibă la el un minimum de trei schimburi de haine de stradă, inclusiv pălării, şepci şi ochelari de forme diferite; pantofii trebuiau să aibă talpă de gumă. Erau cei mai buni pentru alergarea cu minimum de sunete, oprirea şi pornirea rapidă şi mersul silenţios. Dacă i se puneau întrebări, trebuia să mintă cu indignare dar nu şi cu aroganţă şi niciodată ridicînd tonul. Acest gen de mînie provoca ostilitate iar ostilitatea însemna întîrziere şi întrebări suplimentare. Cînd mergea cu avionul de la un aeroport la altul trebuia să aibă pistolul demontat, ţeava separată de mîner şi încărcătorul scos. În general, acest procedeu îi mulţumea pe vameşii europeni: armele inoperante nu-i interesau; contrabanda, da. Dar dacă aveau obiecţii, trebuia să-i lase să confişte pistolul; avea să cumpere altul în loc. Dacă totuşi i-l lăsau, trebuia să-l reasambleze imediat, într-o cabină de toaletă din W.C.-ul bărbaţilor.

Strada.... Îi spuse lui Helden că la străzi şi aglomeraţii se mai pricepea şi el.

– Nu ştii niciodată suficient, replică ea. Şi îl sfătui să meargă cît mai aproape de bordură cu putinţă şi să fie gata să treacă strada printre maşini la cel mai mic semn de ostilitate sau supraveghere.

– Ţine minte, îi spuse ea, tu eşti amatorul, ei sînt profesioniştii. Profită de poziţia asta; transformă-ţi handicapul într-un avantaj. Amatorul face lucruri neaşteptate, nu fiindcă ar fi isteţ sau experimentat, ci fiindcă altceva nu ştie. Procedează prin surprindere şi pe faţă, ca şi cum ai fi încurcat. Pe urmă opreşte-te şi aşteaptă. Adeseori confruntarea e ultimul lucru pe care şi-l doreşte cel care te supraveghează. Dar dacă vrea aşa ceva, e bine să-i dai ocazia. Trage. Ar trebui să ai şi un amortizor. O să-ţi aduc unul de dimineaţă. Ştiu eu de unde.

Se întoarse uluit, incapabil să vorbească. Ea îi observă uimirea din priviri.

– Îmi pare rău, îi spuse aplecîndu-se în față, surîzînd trist și sărutîndu-l.

Continuară să vorbească în cea mai mare parte a nopții, profesoara și elevul, iubita și iubitul. Helden era obsedată; inventa fel de fel de situații și-l punea să-i spună cum ar acționa în împrejurările descrise.

– Ești în tren, străbați un coridor îngust și ai asupra ta niște acte importante. Un bărbat se apropie de tine din direcția opusă. Îl cunoști, e inamicul. În spatele tău sînt alți oameni; nu poți să te întorci. Ce faci?

– Bărbatul ăsta, inamicul, vrea să-mi facă rău?

– Nu știi precis. Ce faci? Repede!

– Păi, cred că merg mai departe. Atent, așteptîndu-mă la ce-i mai rău.

– Nu, dragul meu. *Actele*! Trebuie să le aperi! Te împiedici; cazi la pămînt!

– De ce?

– Ca să atragi atenția asupra ta; oamenii te ajută să te ridici. Iar într-o asemenea situație inamicul renunță să te atace. Ți-ai creat propria ta diversiune.

– Prin *mine însumi*, spuse Noel, edificat.

– Exact.

Lucrurile continuară așa ore în șir pînă cînd profesoara și elevul fură epuizați. Făcură dragoste în liniște și se ținură în brațe, apărați și mîngîiați de propria lor căldură, izolați de lumea de afară care acum li se părea ceva îndepărtat. Într-un tîrziu, Helden adormi cu capul pe pieptul lui și cu părul revărsîndu-i-se pe propriul chip.

El mai rămase treaz o vreme, cu un braț petrecut pe după umerii ei, și se întrebă cum era posibil ca o fetiță care fusese fermecată de *Vrăjitorul din Oz* să ajungă o practicantă atît de versată a artei înșelării și evadării. Venise din altă lume și pătrunsese în lumea asta cu o viteză îngrijorătoare.

Se treziră prea tîrziu ca Helden să mai meargă la serviciu.

– Nu-i nimic, spuse ea întinzînd mîna spre telefon. Avem de făcut cumpărături. Şefa mea o să accepte o a doua zi de boală. Cred că s-a îndrăgostit de mine.

– Cred că şi eu, spuse Noel mîngîindu-i linia gîtului cu degetele. Unde stai?

Ea îl privi şi zîmbi în timp ce îi dădu numărul centralistei. Apoi acoperi receptorul.

– N-o să poţi obţine informaţii preţioase exploatîndu-mi instinctele primare. Ai uitat că am antrenament?

Zîmbi din nou.

Iar el încercă iarăşi acel sentiment înnebunitor.

– Vorbesc serios. *Unde* stai?

Zîmbetul dispăru.

– Nu pot să-ţi spun.

Luă mîna de pe receptor şi vorbi repede în franceză cu centralista de la Gallimard.

După o oră intrau în Paris cu maşina, mai întîi oprindu-se la hotel, unde el îşi strînse lucrurile, apoi ajungînd într-un cartier plin de magazine cu îmbrăcăminte de mîna a doua. Profesoara îşi exercită încă o dată autoritatea; alese veşmintele cu un ochi de specialist. Hainele selecţionate pentru elevul ei erau absolut banale, greu de localizat într-o mulţime.

Impermeabilului i se adăugară un loden şi un pardesiu maro, o pălărie ponosită de ţară, o altă pălărie de pîslă închisă la culoare, cu calota boţită, o şapcă neagră al cărei cozoroc atîrna moale în faţă. Toate erau uzate. Nu şi pantofii. Aceştia erau noi. O pereche cu talpă groasă de crep; o alta, ceva mai pretenţioasă, a cărei talpă de piele reprezenta baza pe care un pantofar adăugă un strat de gumă ceva mai încolo pe aceeaşi stradă.

Atelierul de reparat încălţăminte se afla la patru blocuri distanţă de un magazin cu o faţadă sărăcăcioasă. Helden intră

singură, lăsîndu-l să aştepte afară. Apăru după zece minute cu un cilindru perforat, amortizorul pistolului său automat.

Era echipat cu haine şi înarmat cum se cuvine. Era prelucrat şi aruncat în luptă după cea mai scurtă perioadă de pregătire elementară pe care şi-ar fi putut-o închipui cineva. Îl văzuse pe inamic. În viaţă şi urmărindu-l... iar apoi mort pe străduţele şi aleile unui sat numit Montereau-faut-Yonne. Oare unde era inamicul acum?

Helden era convinsă că scăpaseră de el pentru o vreme. Credea că era posibil ca inamicul să-l aştepte la aeroport dar că, odată ajuns la Berlin, putea să scape iar de el.

Trebuia s-o facă. Ea îl voia înapoi şi avea să-l aştepte.

Se opriră la un restaurant mic ca să prînzească şi să bea un vin. Helden dădu un ultim telefon şi se întoarse în separeu cu numele unui hotel din Berlin. Se afla în *Hurenviertel*, acea zonă a oraşului unde sexul era un produs oferit pe scară largă.

Îl prinse de mînă şi-şi apropie chipul de al lui; peste cîteva minute avea să iasă singur pe stradă şi să ia un taxi pînă la aeroportul Orly.

– Ai grijă, dragul meu.

– O să am.

– Ţine minte lucrurile pe care ţi le-am spus. S-ar putea să-ţi prindă bine.

– O să le ţin minte.

– Lucrul cel mai greu e să accepţi că toate astea se întîmplă cu adevărat. O să te trezeşti întrebîndu-te: de ce eu? De ce toate acestea? Nu te mai gîndi la ele; acceptă situaţia aşa cum este.

Pentru tine nimic nu mai este ca înainte. Nimic nu mai poate fi la fel.

– Am şi acceptat-o. Şi în plus te-am găsit pe tine.

Ea se uită în altă direcţie, după care se întoarse spre el.

– Cînd ajungi la Berlin, lîngă hotel, agaţă o curvă de pe stradă. E o metodă de apărare foarte bună. Ţine-o pe lîngă tine pînă cînd iei legătura cu Kessler.

Avionul 707 al companiei Air France se apropia de aeroportul Tempelhof. Noel stătea în partea dreaptă a aparatului, pe al treilea loc de la capătul intervalului iar scaunul de lîngă el era neocupat.

Ai bani. Cumpără încă un bilet de avion... şi nu permite nimănui să se aşeze lîngă tine; nu te lăsa înconjurat.

Metode de supravieţuire recomandate de o supravieţuitoare, îşi spuse Holcroft. Iar apoi îşi aminti că şi mama lui se intitulase o supravieţuitoare. Althene folosise acest cuvînt cu o anumită mîndrie cînd vorbise cu el la telefon, de la o distanţă de patru mii de mile.

Îi spusese că o să facă o călătorie. Era felul ei de a sta ascunsă cîteva săptămîni, metoda de evadare şi refugiu învăţată cu peste treizeci de ani în urmă. Dumnezeule, chiar că era incredibilă! Noel se întrebă unde o să plece şi ce o să facă. O să-l sune pe Sam Buonoventura, în Curaçao, peste cîteva zile. Pînă atunci poate că o să afle el ceva despre ea.

Controlul vamal de la Tempelhof decurse rapid. Holcroft intră în holul aeroportului, găsi toaleta bărbaţilor şi-şi montă la loc pistolul.

Conform instrucţiunilor, luă un taxi pînă la parcul *Tiergarten*. În maşină, deschise valiza şi se schimbă, punîndu-şi pardesiul maro uzat şi pălăria veche de ţară. Maşina opri; plăti, ieşi şi ajunse în parc, ocolind lumea care se plimba, pînă cînd găsi o bancă liberă pe care să se aşeze. Cercetă atent mulţimea; nu se oprise şi nu ezitase nimeni. Se ridică repede şi se îndreptă spre una din ieşiri. În apropiere se afla o staţie de taximetre; se postă la coadă, privind pe furiş în jur să vadă dacă putea repera inamicul. Acum îi venea greu să localizeze ceva sau pe cineva în mod special; umbrele sfîrşitului de după-amiază deveneau mai lungi şi mai întunecate.

Îi veni rîndul. Îi dădu şoferului numele a două străzi care se intersectau. Intersecţia se găsea la trei blocuri nord şi patru

blocuri vest față de hotel. Șoferul rînji și vorbi într-o engleză cu un accent pronunțat dar perfect inteligibilă.

– Vreți să vă distrați puțin? Am prieteni, *Herr Amerikaner*. Nu riscați nici o boală rușinoasă.

– N-ai ghicit. Mă ocup de cercetări sociologice.

– *Wie?*

– Mă întîlnesc cu nevastă-mea.

Merseră în tăcere pe străzile Berlinului. La fiecare cotitură, Noel pîndea o eventuală mașină care să cotească în același loc în spatele lor. Văzu cîteva dar nici una nu îi urmă o perioadă mai mare de timp. Își aminti cuvintele lui Helden: *Adeseori folosesc emițătoare radio. Un lucru simplu ca schimbarea pardesiului sau portul unei pălării i-ar putea face să-ți piardă urma. Cei care primesc instrucțiunile caută pe cineva în haină și fără pălărie și nu găsesc pe nimeni.*

Existau oare oameni nevăzuți care așteptau un anumit taximetru cu un anumit pasager care purta anumite haine? Nu va ști niciodată; știa doar că acum nu părea să-l urmărească nimeni.

În cele aproape douăzeci de minute care-i trebuiră să ajungă la intersecție, se lăsase întunericul. Străzile erau străjuite de firme stridente de neon și de afișe sugestive. Tineri cow-boys blonzi își duceau traiul alături de tîrfe cu fuste despicate și bluze decoltate. Era un alt fel de carnaval, își spuse Holcroft, mergînd spre sud în direcția celor trei blocuri menționate, spre colțul unde avea să facă la stînga.

Văzu o prostituată care stătea în pragul unei uși și-și dădea cu ruj pe buzele generoase. Se afla în acea limită de vîrstă imprecisă și atît de sfidător ascunsă de tîrfe și de gospodinele elegante de prin mahalale – undeva între treizeci și cinci și patruzeci și opt de ani, fiind pe punctul de a pierde lupta. Avea un păr negru ca pana corbului care-i încadra pielea albă și palidă și ochii înfundați în orbite și încercănați. Mai încolo, la primul bloc, zări marchiza modestă a hotelului și firma de neon din care lipsea o literă.

Se apropie de ea, neştiind prea bine ce să spună. Exista şi un alt impediment în afara germanei lui lacunare – nu mai agăţase niciodată o prostituată pe stradă.

Îşi drese vocea.

– Bună seara, *Fräulein*. Vorbiţi englezeşte?

Femeia îi întoarse privirea, la început cu răceală, cercetîndu-i pardesiul de stofă. Apoi ochii îi căzură pe valiza din mîna lui dreaptă şi pe servieta diplomat din stînga. Buzele i se depărtară şi zîmbi; avea dinţii galbeni.

– *Ja*, prietene american. Vorbesc bine. Îţi arăt ceva bun.

– Mi-ar plăcea. Cît?

– Douăzeci şi cinci de mărci germane.

– Aş spune că negocierile s-au încheiat. Vrei să vii cu mine?

Holcroft scoase teancul de bani din buzunar, luă trei bancnote şi i le dădu femeii.

– Treizeci de mărci germane. Hai la hotelul acela de mai încolo.

– *Wohin?*

Noel arătă spre hotelul din blocul care urma.

– Acolo, spuse el.

– *Gut*, rosti femeia, luîndu-l de braţ.

Camera era la fel ca oricare altă cameră a unui hotel ieftin dintr-un oraş mare. Dacă avea vreun lucru bun, acela era cu siguranţă becul simplu din tavan. Era atît de chior încît lăsa să se vadă puţin din mobilierul pătat şi şuored.

– *Dreissig Minuten*, anunţă tîrfa, scoţîndu-şi paltonul şi aşezîndu-l pe spătarul unui scaun cu un fel de elan milităros. Ai o jumătate de oră, nimic mai mult. Sînt, cum spuneţi voi, americanii, un om de afaceri. Timpul meu e preţios.

– Sînt convins, spuse Holcroft. Odihneşte-te sau citeşte ceva. Plecăm în cincisprezece sau douăzeci de minute. Stai cu mine şi ajută-mă să dau un telefon.

Deschise servieta diplomat şi găsi hîrtia cu datele despre Erich Kessler. Lîngă perete se afla un scaun; se aşeză şi începu să citească la lumina slabă.

– *Ein Telephonanruf*? spuse femeia. Îmi plătești treizeci de mărci doar ca să te ajut *mit dem Telephon*?

– Exact.

– Dar e... *verrückt*!

– Nu vorbesc germana. S-ar putea să am dificultăți încercînd să dau de persoana cu care vreau să vorbesc.

– Atunci de ce așteptăm aici? E un *Telephon* la colț.

– Cred că de dragul aparențelor.

Tîrfa zîmbi.

– Mă folosești pe post de *Deckung*.

– Ce?

– Mă duci la tine în cameră și nimeni nu pune întrebări.

– N-aș crede, replică Noel stînjenit.

– Nu-i treaba mea, *mein Herr*, spuse ea apropiindu-se de scaun. Dar dacă tot sîntem aici... de ce să nu ne simțim bine un pic? Ai plătit. Nu-s de lepădat. Am arătat și mai bine dar nu-s de lepădat.

Holcroft îi întoarse zîmbetul.

– Nu ești deloc de lepădat. Dar nu, mulțumesc. Am o grămadă de chestii pe cap.

– Atunci rezolvă-ți problema, spuse prostituata.

Noel citi informațiile pe care i le dăduse Ernst Manfredi cu atît de multă vreme în urmă la Geneva.

> Erich Kessler, profesor de istorie, Universitatea particulară din Berlin. Cartierul Dahlen. Vorbește curent engleza. Legături: telefonul Universității – 731-426. Acasă – 824-114. Un frate Hans, medic. Trăiește la München...

Urma un rezumat al carierei universitare a lui Kessler, gradele obținute, titlurile conferite. Erau copleșitoare. Profesorul era un om învățat și adeseori oamenii învățați se dovedeau a fi sceptici. Cum o să reacționeze Kessler primind un telefon de la un american necunoscut care venise la Berlin fără să-l anunțe în prealabil și care voia să-l vadă în legătură cu o problemă pe care nu dorea s-o discute la telefon?

Era aproape șase și jumătate, venise momentul să afle răspunsul. Și să-și schimbe hainele. Se ridică, se apropie de valiză și își scoase lodenul și șapca cu cozoroc.

– Să mergem, spuse Noel.

Prostituata stătea lîngă cabina telefonică în timp ce Holcroft forma numărul. Voise s-o aibă lîngă el în cazul în care n-ar răspunde Kessler, ci altcineva care nu vorbea engleza.

Era ocupat. În jurul lui auzi sunetele limbii germane – conversații purtate pe un ton hotărît de perechile și de grupurile care rătăceau în căutarea distracțiilor, aflate în trecere pe lîngă cabina telefonică.

Căzu pe gînduri. Oare dacă mama lui n-ar fi fost Althene, ar fi fost și el aidoma unuia dintre cei care treceau pe lîngă cabina de sticlă? Nu unde se afla chiar *acum*, ci undeva în Berlin, Bremerhaven sau München? Noel Clausen. German.

Cum ar fi arătat viața lui? Încercă un sentiment straniu. Fascinant, respingător... și obsesiv. Ca și cum s-ar fi întors în timp, prin straturile de ceață în care fusese învăluit, și ar fi descoperit o răspîntie și un drum pierdut în negură pe care ar fi putut porni, răzgîndindu-se ulterior. Acum cerceta drumul de la răspîntie; unde l-ar fi dus?

Helden? Oare ar mai fi cunoscut-o dacă viața lui ar fi luat alt curs? Acum o cunoștea. Și știa că voia să se întoarcă la ea cît mai repede cu putință; voia s-o vadă din nou, s-o țină iar în brațe și să-i spună că... *lucrurile*.... or să se îndrepte. Dorea s-o vadă rîzînd și să ducă o viață în care trei rînduri de haine de stradă și pistoalele cu amortizor nu or să mai fie esențiale pentru supraviețuire. În care Rache și ODESSA să nu mai constituie amenințări la adresa echilibrului și a existenței.

Un bărbat răspunse la telefon, cu o voce profundă și blîndă.

– Domnul Kessler? Domnul doctor Kessler?

– N-o să vindec nici o boală, domnule, sună răspunsul jovial în engleză, dar titlul este corect, deși atît de ponegrit. Cu ce vă pot fi de folos?

– Mă numesc Holcroft. Noel Holcroft. Sînt din New York, arhitect de profesie.

– Holcroft? Am o sumedenie de prieteni americani și, firește, universitari cu care corespondez dar nu-mi amintesc numele.

– Nici n-aveți cum; nu mă cunoașteți. Cu toate acestea, am venit la Berlin ca să vă văd. Trebuie să discutăm o problemă confidențială care ne privește pe amîndoi.

– Confidențială?

– Să spunem... o chestiune de familie.

– Hans? S-a întîmplat ceva cu Hans?

– Nu...

– Altă familie nu am, domnule Holcroft.

– E vorba de ceva care a avut loc cu ani în urmă. Mă tem că nu pot să vă spun mai multe la telefon. Vă rog să aveți încredere în mine, e ceva urgent. Nu ne-am putea întîlni diseară?

– Diseară? spuse Kessler, făcînd apoi o pauză. Ați ajuns astăzi la Berlin?

– La sfîrșitul după-amiezii.

– Și vreți să mă vedeți diseară.... Înseamnă că e vorba într-adevăr de ceva urgent. Trebuie să mă întorc la birou cam o oră în cursul serii. Ora nouă vă convine?

– Da, spuse Noel cu ușurare în glas. Foarte mult. Oriunde spuneți.

– V-aș invita acasă dar am niște musafiri. Există un *Lokal* pe Kurfürstendamm. De obicei e aglomerat dar au cîteva separeuri liniștite în spate iar directorul mă cunoaște.

– Este foarte bine.

Kessler îi dădu numele şi adresa.

– Cereţi să fiţi condus la masa mea.

– Aşa voi face. Vă mulţumesc foarte mult.

– Sînteţi binevenit. Dar trebuie să vă previn: îi tot spun patronului că mîncarea e formidabilă. Lucrurile nu stau chiar aşa, dar el este un tip deosebit de agreabil şi cumsecade cu studenţii. Ne vedem la ora nouă.

– Voi fi acolo. Încă o dată, mulţumesc.

Holcroft puse receptorul la loc în furcă, simţindu-se cuprins deodată de un sentiment de încredere. Dacă omul era la fel ca vocea de la telefon, atunci Erich Kessler era inteligent, hazos şi extrem de plăcut. Ce uşurare!

Noel se întoarse şi-i zîmbi femeii.

– Mulţumesc, spuse el, dîndu-i încă zece mărci.

– *Auf Wiedersehen.*

Prostituata se întoarse şi plecă. Holcroft o privi o clipă dar atenţia îi fu atrasă brusc de un bărbat îmbrăcat cu o jachetă de piele neagră, aflat undeva în dreptul blocului mai mic. Stătea în faţa unei librării dar nu-l interesau cărţile pornografice expuse în vitrină. În schimb, se uita direct la el. Cînd ochii li se întîlniră, bărbatul se întoarse.

Să fi fost unul din duşmani? Un fanatic din Rache? Un nebun din ODESSA? Sau poate cineva pus pe urmele lui de capii din Wolfsschanze? Trebuia să afle.

Adeseori confruntarea e ultimul lucru pe care şi-l doreşte cel care te supraveghează. Dar, dacă vrea aşa ceva, e bine să-i dai ocazia...

Cuvintele lui Helden. O să încerce să-şi amintească tactica; o s-o pună în aplicare chiar acum. Pipăi umflăturile din stofa lodenului; arma şi amortizorul erau acolo. Îşi desprinse cozorocul de la şapcă, strînse mînerul servietei diplomat şi se îndepărtă de bărbatul cu jachetă din piele neagră.

Porni în grabă pe stradă, ţinîndu-se aproape de bordură şi pregătit s-o ia la goană printre maşini. Ajunse la colţ şi coti la

dreapta, trecînd rapid printr-o mulțime de spectatori care priveau două manechine de plastic în mărime naturală simulînd un act sexual pe o imitație de blană de urs neagră. Holcroft fu înghiontit; servieta diplomat îi fu apăsată de coapsă iar apoi smucită, ca și cum una din victimele atinse de un colț ascuțit ar fi împins-o în față... Smulsă, trasă - *luată*; servieta diplomat putea fi "furată", iar documentele din ea citite de cei care n-ar trebui să le citească niciodată. Dar nu fusese chiar atît de prost; scosese scrisoarea de la Heinrich Clausen și fragmentele mai bogate în informații ale documentului de la Geneva. Nici cifre, nici surse, doar antetul băncii și numele – o polilogie juridică fără sens pentru un hoț obișnuit dar ceva cu totul diferit pentru unul de excepție.

Helden îl prevenise că era riscant să țină la el chiar și așa ceva, însă el luase în calcul eventualitatea ca necunoscutul Erich Kessler să-l creadă nebun, așa încît avea nevoie măcar de cîteva fragmente prin care să-și confirme povestea incredibilă.

Dar acum, dacă *era* urmărit, trebuia să lase servieta într-un loc unde să n-aibă cum să fie furată. Dar unde? Firește că nu la hotel. Un compartiment cu cheie la purtător într-o gară sau într-un parc de autobuze? Neconvenabil, fiindcă ambele erau accesibile; locurile de acest gen ar fi o joacă de copil pentru un hoț experimentat.

În plus, avea nevoie de acte – de fragmentele acelea – pentru Erich Kessler. La *"Lokal". Directorul mă cunoaște. Cereți să fiți condus la masa mea.*

Cîrciuma de pe Kurfürstendamm. Dacă ar merge acum acolo, ar atinge două obiective. Pe drum, și-ar da seama dacă e într-adevăr urmărit iar odată ajuns acolo, ar putea fie să rămînă, fie să lase servieta în grija directorului.

Își croi drum pe stradă, căutînd un taxi liber și privind în urmă ca să descopere dacă îl supraveghează cineva – un

bărbat în jachetă de piele neagră. Undeva în fața blocului, la intrarea din mijloc, se afla un taxi. Alergă spre el.

Cînd intră, se întoarse rapid. Și îl văzu pe bărbatul în jacheta de piele neagră. Acum nu mai mergea. În schimb, stătea în șaua unei mici motociclete, împingînd-o de-a lungul bordurii cu piciorul stîng. Pe stradă mai erau și alte motociclete asemănătoare care circulau în ambele direcții.

Bărbatul în jacheta de piele neagră renunță să mai împingă motocicleta, se întoarse și simulă că stă de vorbă cu cineva de pe trotuar. Prefăcătoria era prea vizibilă; nimeni nu părea să răspundă încercării lui de a intra în vorbă. Noel se urcă la loc în taxi și spuse numele și adresa cîrciumii. Mașina se puse în mișcare.

La fel făcu și bărbatul cu jacheta de piele neagră. Noel îl privi în oglinda retrovizoare. Ca și bărbatul din Fiatul verde de la Paris, și acest locuitor al Berlinului era un expert. Rămase la cîteva lungimi de mașină în spatele taxiului, cîrmind repede în momentele dificile ca să se asigure că obiectul supravegherii era în continuare acolo.

N-avea rost să se mai uite. Holcroft se rezemă în scaun și încercă să se gîndească la următoarea mișcare pe care avea s-o facă.

Adeseori confruntarea e ultimul lucru pe care și-l dorește cel care te supraveghează... Dar dacă vrea așa ceva... e bine să-i dai ocazia.

Dar oare chiar voia așa ceva? Era pregătit pentru confruntare? Nu era ușor să-și răspundă. Nu făcea parte din cei dispuși să-și verifice curajul cu bună-știință. Dar în minte îi reveni acut imaginea lui Richard Holcroft strivit de zidul unei clădiri pe un trotuar din New York.

Frica îl făcea să fie precaut; mînia îi dădea forță. Un singur răspuns se impunea clar. Îl voia pe bărbatul în jacheta de piele neagră. Și avea de gînd să pună mîna pe el.

24

Îi plăti șoferului și ieși din taxi, asigurîndu-se că putea fi văzut de bărbatul de pe motocicletă care se oprise mai în urmă în fața blocului.

Noel păși pe stradă și porni degajat spre cîrciumă, intrînd imediat. Rămase pe scara care semăna cu o estradă și cercetă restaurantul. Tavanul era înalt iar ca să ajungi la sala de mese trebuia să cobori. Localul era plin pe jumătate; în aer pluteau nori de fum iar mirosul ințepător de bere ajungea pînă la scări. Puteai auzi o *Biermusik* bavareză revărsîndu-se din boxe. Mesele de lemn erau dispuse în șir în zona centrală. Mobilierul era bogat și masiv.

Văzu separeurile pe care i le descrisese Kessler. Se aflau de-a lungul peretelui din fund și pe margini: mai multe mese străjuite de scaune cu spătar înalt. În partea din față a separeurilor erau vergele din alamă de care atîrnau draperii roșii în carouri. Fiecare separeu putea fi izolat de rest trăgîndu-se draperia în dreptul mesei dar, cu draperiile date în lături, te puteai așeza în oricare dintre separeuri, observînd pe toată lumea care ajungea în capul scărilor.

Holcroft coborî scările, apropiindu-se de un pupitru situat ceva mai jos și adresîndu-i-se bărbatului solid de dincolo de el.

– Iertați-mă, vorbiți engleza?

Bărbatul își ridică ochii din registrul de rezervări aflat în fața lui.

– Știți pe cineva care să aibă un restaurant în Berlin și să n-o vorbească, domnule?

Noel zîmbi.

– În regulă. Îl caut pe patron.

– L-ați găsit. Cu ce vă pot fi de folos? Doriți o masă?

– Cred că e una rezervată. Pe numele Kessler.

Ochii patronului dădură semne de recunoaștere imediată.

– A, da. A sunat acum aproape un sfert de oră. Dar rezervarea era pentru ora nouă. Acum e doar...

– Știu, îl întrerupse. Am venit mai devreme. Vedeți dumneavoastră, aș vrea să vă rog să-mi faceți un serviciu.

Ridică servieta diplomat.

– I-am adus asta profesorului Kessler. Niște documente istorice puse la dispoziție cu împrumut de universitatea din America unde predau. Timp de o oră trebuie să stau de vorbă cu niște oameni și mă întreb dacă n-aș putea s-o las aici.

– Bineînțeles, spuse patronul, întinzînd mîna după servietă.

– M-ați înțeles, sînt lucruri de valoare. Nu e vorba de bani, doar din punct de vedere academic.

– O să le încui la mine în birou.

– Vă mulțumesc foarte mult.

– *Bitte schön*. Cum vă numiți, domnule?

– Holcroft.

– Mulțumesc, Herr Holcroft. Masa dumneavoastră vă așteaptă la ora nouă.

Patronul salută din cap, se întoarse și porni cu servieta diplomat spre o ușă închisă de sub scări.

Noel rămase pe loc o clipă, gîndindu-se ce să facă de acum încolo. Nu intrase nimeni de cînd sosise. Asta însemna că bărbatul în jacheta de piele neagră se afla afară și-l aștepta. Era momentul să-i arunce momeala și să-l înhațe.

Începu să urce scările cînd deodată îl fulgeră un gînd care-l făcu să-i vină rău. Adineauri comisese cea mai mare prostie la care s-ar fi putut gîndi! Îl condusese pe bărbatul cu jacheta de piele neagră la locul unde urma să ia legătura cu Erich Kessler. Și parcă pentru a-și completa gafa, își dăduse numele adevărat patronului.

–*Kessler* și *Holcroft. Holcroft* și *Kessler*. Erau legați unul de altul. Dăduse în vileag o treime necunoscută a operațiunii Geneva! O expusese la fel de clar ca și cum ar fi dat un anunț la ziar.

Acum nu se mai punea problema dacă era în stare să-i întindă o cursă bărbatului. *Trebuia* s-o facă. Trebuia să-l imobilizeze pe omul în jacheta de piele neagră.

Deschise ușa și ieși pe trotuar. Kurfürstendamm era luminată. Aerul era rece iar sus pe cer luna era înconjurată de o aureolă de ceață. Porni spre dreapta, ținîndu-și mîinile în buzunare ca să se apere de frig. Trecu pe lîngă motocicleta parcată la bordură și se apropie de colț. În față, poate cu trei blocuri mai încolo, pe partea stîngă a lui Kurfürstendamm, zări conturul uriașei biserici Împăratul Wilhelm, căreia reflectoarele îi luminau turnul bombardat care nu mai putea fi reparat niciodată, așa încît Berlinul să aibă mereu sub ochi amintirea a ceea ce însemnase Reichul lui Hitler. O să folosească biserica pe post de punct de reper.

Continuă să meargă pe trotuarul străjuit de copaci, mai încet decît majoritatea oamenilor care se plimbau, oprindu-se adeseori în fața vitrinelor. Își privi ceasul la intervale regulate, sperînd să dea impresia că minutele sînt importante și că era posibil să-și potrivească mersul în așa fel încît să ajungă la o întîlnire la oră fixă.

Chiar peste drum de biserica Împăratul Wilhelm se opri cîtva timp lîngă bordură, sub lumina strălucitoare a unui semafor. Privi în stînga. La mai puțin de treizeci de metri, bărbatul în jacheta de piele neagră se întoarse cu spatele la Holcroft, privind circulația neîntreruptă de pe stradă.

Era acolo; era singurul lucru care conta.

Noel o luă iarăşi din loc, de data asta mai repede. Ajunse la un nou colţ şi-şi ridică privirile spre plăcuţa cu numele străzii: SCHÖNBERGSTRASSE. Pleca din Kurfürstendamm şi avea magazine şi de-o parte şi de alta. Trotuarele păreau şi mai aglomerate iar trecătorii şi mai puţin grăbiţi decît cei din Kurfürstendamm.

Aşteptă ca traficul să se oprească vreo cîteva clipe şi traversă strada. Se întoarse de cum ajunse pe trotuar, rămînînd în apropierea bordurii şi croindu-şi drum printre trecători în timp ce-şi cerea scuze. Ajunse la capătul unui bloc, se apropie de următorul şi începu să meargă mai încet. Se opri, la fel cum făcuse pe Kurfürstendamm, ca să se uite la vitrine şi-şi privi ceasul cu o concentrare din ce în ce mai mare.

Îl văzu de două ori pe bărbatul în jacheta de piele neagră.

Noel se îndreptă spre al treilea bloc. La vreo cincizeci de paşi de colţ se afla o alee îngustă, un pasaj între Schönbergstrasse şi o stradă paralelă situată la nici o sută de metri. Aleea era întunecoasă şi presărată pe ambele laturi cu pragurile unor uşi ascunse în umbră. Bezna şi lungimea erau factori de reţinere, evidenţi şi neatrăgători, pentru trecătorii pe care-i prindeau orele serii prin zonă.

Dar chiar această alee la această oră trebuia să joace pentru el rolul cursei, al întinderii neluminate din beton şi cărămidă unde o să-l atragă pe bărbatul care îl urmărea.

Continuă să meargă de-a lungul blocului, trecu de alee şi se apropie de colţ, mărind ritmul cu fiecare pas. Cuvintele lui Helden îi răsunau în urechi.

Amatorul face lucruri neaşteptate, nu fiindcă ar fi isteţ sau experimentat, ci fiindcă altceva nu ştie... Procedează prin surprindere şi pe faţă, ca şi cum ai fi încurcat...

Ajunse la capătul blocului şi se opri brusc sub un felinar. Prefăcîndu-se derutat, privi în jur şi se întoarse pe trotuar, ca un om nehotărît dar care ştie că trebuie să ia o hotărîre. Privi

în urmă spre alee și deodată o luă la fugă, ciocnindu-se de trecători și intrînd pe alee, aidoma unui om cuprins de panică.

Alergă pînă cînd întunericul fu aproape deplin, pînă cînd ajunse la jumătatea aleii, în timp ce umbrele treceau pe lîngă el una după alta iar luminile se vedeau din ce în ce mai îndepărtate la celălalt capăt. Dădu peste o intrare de serviciu – o ușă largă de metal. Alergă spre ea, furișîndu-se după colțul ieșiturii și rezemîndu-se cu spatele de suprafața de oțel și cărămidă. Duse mîna la buzunarul hainei și strînse mînerul pistolului automatic. Amortizorul nu era atașat dar nu era nevoie. N-avea nici cea mai mică intenție să tragă. Trebuia să fie doar o amenințare la vedere iar la început nici măcar atît.

Nu avu mult de așteptat. Auzi sunetul unor pași care alergau și se gîndi că și inamicul avea idee de pantofii cu talpă de gumă.

Bărbatul trecu în goană pe lîngă el; pe urmă, de parcă ar fi adulmecat o șmecherie, încetini și scrută întunericul din jur. Noel ieși de după colțul unde stătuse ascuns, ținîndu-și mîna în buzunarul de la haină.

– Pe tine te aștept. Rămîi pe loc.

Vorbi cu o voce intensă, speriat de propriile cuvinte.

– Am în mînă un pistol. Nu *vreau* să-l folosesc dar o s-o fac dacă încerci să fugi.

– N-ai stat pe gînduri acum două zile în Franța, spuse bărbatul cu un accent puternic și cu un calm care dădea fiori. De ce-aș crede că te-ai da în lături acum? Ești un porc. N-ai decît să mă ucizi dar tot o să te oprim.

– Cine ești?

– Are vreo importanță? Bagă-ți bine în cap că tot o să te oprim.

– Ești din Rache, nu?

În ciuda întunericului, Noel izbuti să deslușească expresia de dispreț de pe chipul bărbatului.

– Rache? spuse el. Teroriști fără cauză, revoluționari de care n-are nimeni nevoie alături. Măcelari. Nu fac parte din Rache!

– Atunci din ODESSA.

– Știu că ți-ar plăcea.

– Cum adică?

– La momentul oportun o să te folosești și de ODESSA. Doar poate fi învinovățită pentru o grămadă de lucruri. Poți să ucizi atît de ușor în numele ei. Bănuiesc că ironia e că și noi i-am lichida pe cei din ODESSA la fel de repede ca voi. Însă de fapt pe voi vă vrem; știm care e diferența dintre clovni și monștri. Crede-mă, o să te oprim.

–Vorbești fără noimă! Nu faci parte din Wolfsschanze; n-ai cum!

Bărbatul își coborî vocea.

– Dar facem parte cu toții din Wolfsschanze, nu? Într-un fel sau altul, spuse el în timp ce în priviri i se putu ghici o provocare. Îți repet. Poți să mă ucizi, altcineva o să-mi ia locul. Dacă-l ucizi și pe el, o să vină un altul. *Tot* o să te oprim. Așa că n-ai decît să tragi, Herr Clausen. Sau poate-ar trebui să spun fiu al Reichsführerului Heinrich Clausen.

– Ce dracu' îndrugi acolo? Nu vreau să te ucid. Nu vreau să ucid pe nimeni.

– În Franța ai ucis.

– Dacă am ucis pe cineva, înseamnă că acel cineva a încercat el să mă ucidă.

– *Aber natürlich*, Herr Clausen.

– Încetează să-mi mai spui așa.

– De ce? Așa te cheamă, nu?

– Nu! Mă cheamă Holcroft.

– Sigur, spuse bărbatul. Făcea parte din plan. Americanul respectat care nu are nici un fel de legătură vizibilă cu trecutul. Iar dacă l-ar descoperi cineva, ar fi prea tîrziu.

– Prea tîrziu pentru ce? *Cine* eşti? Cine te-a trimis?

– N-ai cum să mă faci să-ţi spun cu forţa. Nu facem parte din planul tău.

Holcroft scoase pistolul din buzunar şi se apropie.

– Care plan? întrebă el, sperînd să afle ceva, *orice*.

– Geneva.

– Ce-i cu Geneva? E un oraş din Elveţia.

– Ştim tot şi s-a terminat. N-o să-i poţi opri pe vulturi. De data asta nu. O să te oprim noi pe tine.

– *Vulturi*? *Care* vulturi? Care "noi"?

– Niciodată. Apasă pe trăgaci. N-o să-ţi spun. N-o să ai cum să ne dai de urmă.

Noel transpirase, deşi seara de iarnă era rece. Nimic din ce spunea acest inamic nu avea sens. Era posibil să se fi comis o greşeală uriaşă. Bărbatul din faţa sa era gata să moară dar nu era un fanatic; ochii lui erau mult prea inteligenţi.

– Nu faci parte nici din Rache, nici din ODESSA. Pentru Dumnezeu, de ce vrei să împiedici operaţiunea Geneva? Wolfsschanze nu vrea s-o oprească, asta trebuie s-o ştii!

– Wolfsschanze-ul *tău* nu vrea. Dar noi putem folosi mai bine averea aceea.

– Nu! Dacă vă amestecaţi nu mai rămîne nimic. N-o să vedeţi niciodată vreun ban.

– Ştim amîndoi că nu e obligatoriu să fie aşa.

– Te înşeli! Banii o să fie îngropaţi pentru încă treizeci de ani.

Inamicul necunoscut se îndreptă, stînd mai departe în umbră.

– Aici e buba, nu? Ai spus foarte bine: "îngropaţi". Dar, dacă-mi dai voie, la vremea aceea n-o să mai fie nici măcar pămînt pîrjolit.

– Ce să nu fie?

– Pămînt pîrjolit, spuse bărbatul dîndu-se înapoi. Am vorbit destul. Ai avut o şansă, încă o mai ai. Poţi să mă ucizi

dar n-o să te alegi cu nimic. Fotografia e la noi. Am început să înțelegem.

– *Fotografia*? Din Portsmouth? Tu?

– Un comandor unanim respectat din Marina regală. Ni s-a părut interesant că ai luat-o.

– Pentru numele lui Dumnezeu, *cine* ești?

– Cineva care luptă împotriva ta, fiu al lui Heinrich Clausen.

– Ți-am spus...

– Știu, spuse neamțul. Nu trebuie să-ți zic așa. De fapt, n-o să mai scot o vorbă. O să mă întorc și o să ies de pe alee. Trage dacă trebuie. Sînt pregătit. Sîntem pregătiți cu toții.

Bărbatul se întoarse încet și începu să meargă. Noel nu mai putu să suporte.

– Stai! țipă el, luîndu-se după neamț și prinzîndu-l apoi de umăr cu mîna stîngă.

Bărbatul se întoarse pe călcîie.

– Nu mai avem ce să ne spunem.

– Ba avem! Și o să stăm aici toată noaptea dacă e nevoie! O să-mi spui cine ești, de unde vii și ce dracu' mai știi despre Geneva, Beaumont și...

Dar nu mai apucă să continue. Mîna bărbatului țîșni, degetele prinseră încheietura mîinii drepte a lui Noel, răsucindu-i-o în interior și aplecîndu-i-o, în timp ce genunchiul drept îl lovi sub centură. Noel se îndoi de durere dar nu dădu drumul pistolului. Îl izbi pe bărbat cu umărul în burtă, încercînd să-l împingă și simțind cum durerea din testicule îi cuprinde stomacul și pieptul. Bărbatul îl lovi cu pumnul în cap, provocîndu-i veritabile unde de șoc pe care le simți în coaste și în șira spinării. Dar n-avea voie să lase pistolul din mînă! Nu putea să i-l dea bărbatului! Noel îl strînse ca pe singurul cîrlig de oțel rămas liber dintr-o barcă de salvare. Se ridică anevoie, folosindu-se de ultimele resurse pe care le mai avea în picioare, și smulse arma automată din mîna celuilalt.

Se auzi o detunătură, al cărei ecou răsună pe alee. Bărbatul lăsă să-i cadă braţul şi se dădu înapoi clătinîndu-se şi apucîndu-şi umărul! Fusese rănit dar nu se prăbuşi. În schimb, se sprijini de zid şi vorbi întretăiat.

– O să te oprim. Şi o să facem cum credem noi de cuviinţă. O să luăm Geneva!

După aceste cuvinte porni pe alee, ţinîndu-se de pereţi ca să rămînă în picioare. Holcroft se întoarse; cîteva siluete se adunaseră în zona intrării pe aleea dinspre Schönbergstrasse. Auzi fluierele poliţiştilor şi zări razele strălucitoare ale lanternelor. Poliţia din Berlin îşi făcea apariţia la locul faptei.

Era prins.

Dar *nu* putea să se dea prins. Era vorba de Kessler, de Geneva. N-avea voie să se lase reţinut chiar acum.

Cuvintele lui Helden îi veniră din nou în minte. *Să minţi cu indignare... cu convingere... să-ţi creezi propria ta diversiune.*

Noel îşi vîrî pistolul automat în buzunar şi porni spre Schönbergstrasse, în direcţia lanternelor care se apropiau încet şi a celor doi bărbaţi în uniformă care le ţineau în mînă.

– Sînt american! ţipă el cu o voce înfricoşată. Vorbeşte cineva englezeşte?

Un om din mulţime strigă:

– Eu! Ce s-a întîmplat?

– Mă plimbam pe aici şi cineva a încercat să mă jefuiască! Avea pistol dar n-am ştiut! I-am dat un brînci şi pistolul s-a descărcat...

Berlinezul le traduse repede poliţiştilor.

– Încotro s-a dus? întrebă bărbatul.

– Cred că e tot prin zonă. În dreptul vreunei uşi. Trebuie să mă aşez...

Berlinezul îl atinse pe Holcroft pe umăr.

– Veniţi, spuse el conducîndu-l pe Noel prin mulţime spre trotuar.

Polițiștii începură să strige pe aleea întunecoasă. Nu primiră nici un răspuns; inamicul necunoscut reușise să scape. Oamenii în uniformă își continuară înaintarea cu prudență.

– Mulțumesc foarte mult, spuse Noel. Aș vrea doar să mai stau la aer și să mă calmez, înțelegeți?

– *Ja.* O experiență îngrozitoare.

– Cred c-au pus mîna pe el, adăugă deodată Holcroft, întorcîndu-și privirile spre polițiști și spre mulțime.

Berlinezul se întoarse. Noel coborî de pe trotuar și ajunse pe stradă. Începu să meargă, mai întîi încet, pînă cînd prinse o pauză de trafic și traversă, oprindu-se pe trotuarul celălalt. Acolo se întoarse și alergă cît putu de repede printre oameni, spre Kurfürstendamm.

Reușise, își spuse Holcroft așezîndu-se, fără palton și pălărie, și tremurînd pe o bancă liberă din apropierea bisericii Împăratul Wilhelm. Își însușise lecțiile și le pusese în aplicare; își inventase propria variație și evitase capcana pe care i-o pregătise celuilalt dar care i se întorsese împotrivă, fiind cît pe-aci să-l prindă. Însă, una peste alta, îl imobilizase pe bărbatul în jacheta de piele neagră. Omul o să fie oricum indisponibil, măcar pînă o să găsească un medic.

Dar în primul rînd aflase că Helden se înșela. La fel cum se înșelase și răposatul Manfredi, care nu voise să dea nume. Dușmanii cei mai puternici ai Genevei nu făceau parte nici din ODESSA și nici din Rache. Era vorba de un alt grup, unul incomparabil mai informat și primejdios. O enigmă foarte prețioasă pentru membrii lui, dispuși să moară liniștiți, cu inteligența citindu-li-se în ochi și gata să țină discursuri chibzuite.

Operațiunea Geneva avea de înfruntat trei forțe violente care voiau să distrugă testamentul, dar una dintre ele era mult mai ingenioasă decît celelalte două. Bărbatul în jacheta de

piele neagră vorbise despre Rache şi ODESSA în termeni atît de înjositori încît sentimentul care-l animase nu putea să fie frica. Îi etichetase drept măcelari incompetenţi şi clovni cu care nu voia să aibă de-a face. Fiindcă făcea parte din altceva, ceva indiscutabil superior.

Holcroft îşi privi ceasul. Stătuse în frig aproape o oră iar durerile de sub centură şi din ceafă încă nu-i dispăruseră. Îşi îndesase lodenul şi şapca neagră cu cozoroc într-o ladă de gunoi aflată la cîteva blocuri distanţă. Ar fi fost reperate cu prea mare uşurinţă dacă poliţia din Berlin ar fi dat alarma ca să-l descopere.

Venise momentul să plece; nu mai era nici urmă de poliţist sau de altcineva pe care să-l intereseze persoana lui. Aerul rece nu-i potolise deloc durerile dar îl ajutase să aibă iar capul limpede şi nici nu făcuse vreo mişcare înainte de asta. Acum însă nu numai că putea să se mişte, dar chiar trebuia s-o facă. Era aproape nouă. Era timpul să se întîlnească cu Erich Kessler, cea de-a treia cheie a operaţiunii Geneva.

25

Acum cîrciuma era aglomerată, așa cum se așteptase, norii de fum erau mai groși iar muzica bavareză se auzea mai tare. Patronul îl întîmpină cu amabilitate dar ochii îl dădură de gol: americanul ăsta pățise ceva în cursul ultimei ore. Noel se simți stînjenit; se întrebă dacă avea vreo zgîrietură sau dacă se murdărise pe față.

– Aș dori să mă spăl. Am tras o căzătură urîtă.

– Desigur. Pe aici, domnule, spuse patronul arătînd spre toaleta bărbaților. Profesorul Kessler a sosit. Vă așteaptă. I-am dat servieta dumneavoastră.

– Încă o dată, mulțumesc, spuse Holcroft, întorcîndu-se spre ușa spălătorului.

Își privi chipul în oglindă. Nu avea nici pete, nici urme de murdărie, nici sînge. Avea în schimb ceva în ochi, o privire care sugera durere, uimire și sfîrșeală. Și frică. Asta observase patronul.

Lăsă apa să curgă în chiuvetă pînă cînd deveni călduță, își udă fața, se pieptănă și-și dori să scape de privirea aceea. Pe urmă se întoarse la patron care îl conduse la un separeu aflat în fundul sălii, cît mai departe de forfota din restul încăperii. Draperia roșie în carouri era trasă, acoperind masa.

– *Herr Professor?*

Draperia fu dată în lături, scoţînd la iveală un bărbat cam de patruzeci şi cinci de ani, robust şi cu o faţă plină, încadrată de o barbă scurtă şi de un păr des şi brun pieptănat pe spate. Chipul era blînd, ochii adînciţi în orbite vioi, licărind anticipativ, chiar cu o undă de umor.

– Domnul Holcroft?

– Domnul doctor Kessler?

– Staţi jos, staţi jos.

Kessler făcu gestul că ar vrea să se ridice întinzînd mîna dar masa care îi apăsa stomacul îl împiedică. Rîse şi îl privi pe patronul circiumii.

– Săptămîna viitoare! *Ja*, Rudi? Trecem la regim.

– *Ach, natürlich, Professor.*

– Dînsul este noul meu prieten din America. Domnul Holcroft.

– Da, ne-am cunoscut deja.

– Sigur că v-aţi cunoscut. Doar mi-ai dat servieta dînsului, spuse Kessler bătînd uşor cu palma geanta diplomat de pe scaunul de alături. Eu beau scotch. Îmi ţineţi companie, domnule Holcroft?

– Scotch şi pentru mine. Doar cu gheaţă.

Patronul dădu din cap şi plecă. Noel se aşeză cît mai comod pe scaun. Kessler degaja un fel de amabilitate uşor plictisită; era expresia tolerantă a unei inteligenţe care intră adeseori în legătură cu minţi mai puţin înzestrate dar care e suficient de elegantă ca să nu recurgă la comparaţii. Holcroft mai cunoscuse cîţiva oameni asemănători. Printre ei se numărau cei mai buni profesori pe care-i avusese. Se simţi în largul lui alături de Erich Kessler; era un început promiţător.

– Vă mulţumesc foarte mult că aţi acceptat să ne întîlnim. Am multe să vă spun.

– Mai întîi trageţi-vă sufletul, spuse Kessler. Luaţi o înghiţitură. Calmaţi-vă.

– Poftim?

– Ați trecut prin clipe grele. Vi se citește pe figură.

– Se vede atît de clar?

– Aș spune că exact atît de uluit ați fost, domnule Holcroft.

– Vă rog, spuneți-mi Noel. Ar trebui să ne cunoaștem mai bine.

– Sînt convins că e o perspectivă agreabilă. Numele meu e Erich. Afară e o seară rece. Prea rece ca să mergi fără palton. Și totuși, e clar că ai venit fără așa ceva. Aici nu există garderobă.

– Am purtat și palton. A trebuit să scap de el. O să-ți explic.

– Nu-i nevoie.

– Ba mă tem că e. Aș vrea să nu fie dar face parte din ce am să-ți povestesc.

– Am înțeles. Uite-ți scotchul.

Un ospătar puse paharul în fața lui Holcroft, după care se retrase și trase din nou draperia roșie în carouri, acoperind separeul.

– Cum spuneam, face parte din poveste, spuse Noel luînd o înghițitură.

– Ia-o ușurel. Nu te grăbi.

– Spuneai că ai musafiri acasă.

– *Un* musafir. Un prieten al fratelui meu, din München. E un tip tare cumsecade dar plicticos la culme. O trăsătură destul de frecventă în rîndul medicilor. Ai fost salvatorul meu în seara asta.

– Soția ta n-o să se supere?

– Nu sînt căsătorit. Am fost dar mă tem că nu s-a putut obișnui cu viața limitată a universitarilor.

– Îmi pare rău.

– Ei nu. S-a măritat cu un acrobat. Poți să-ți închipui? Din grota academică la înălțimile rarefiate ale trapezelor care-și încrucișează zborul. Am rămas prieteni, totuși.

– Cred că e foarte greu să nu se împrietenească omul cu tine.

– Oho, în sala de curs sînt o adevărată teroare. Un leu în carne şi oase.

– Care rage dar nu se poate convinge să muşte, spuse Noel.

– Cum ai zis?

– Nimic. Mi-am amintit de o discuţie pe care am avut-o aseară. Cu altcineva.

– Te simţi mai bine?

– Ciudat.

– Ce anume?

– Exact asta am întrebat şi eu aseară.

– Cînd erai cu acest altcineva? zîmbi Kessler din nou. Parcă ai deja o figură mai destinsă.

– Dacă devine şi mai destinsă o să se prăbuşească pe masă.

– Poate vrei să mănînci?

– Încă nu. Aş vrea să încep; am foarte multe să-ţi spun şi precis că o să-mi pui o grămadă de întrebări.

– Atunci o să ascult atent. A, am uitat. Servieta.

Germanul se apleacă şi ridică servieta diplomat, aşezînd-o pe masă.

Holcroft o descuie dar nu o deschise.

– Am aici nişte acte pe care va trebui să le studiezi. Nu sînt complete dar îţi vor servi drept confirmare pentru o parte din lucrurile pe care o să ţi le spun.

– Confirmare? Sînt chiar atît de greu de acceptat lucrurile astea?

– S-ar putea să fie, spuse Noel.

Îi păru rău pentru acest savant cumsecade. Lumea liniştită în care trăia era pe punctul de a se prăbuşi în jurul său!

– Ceea ce o să-ţi spun s-ar putea să-ţi tulbure existenţa, la fel cum a tulburat-o şi pe a mea. E un fapt pe care nu cred

că-l putem evita. Eu, cel puțin, n-am reușit fiindcă n-am fost în stare să mă detașez. Unul din motive a fost egoist; e vorba de o mare sumă de bani care îmi va parveni personal – la fel cum se va întîmpla și în cazul tău. Dar există alți factori, mult mai importanți și decît tine și decît mine. Știu că lucrurile stau astfel pentru că, dacă n-ar fi fost așa, aș fi fugit de mult. Dar n-o să fug. O să fac ce mi s-a cerut fiindcă așa *se cuvine*. Și fiindcă există oameni pe care-i urăsc și care vor să mă împiedice. Au ucis pe cineva la care țineam foarte mult. Au încercat să ucidă și pe altcineva.

Holcroft se opri brusc; n-avusese de gînd să meargă atît de departe. Frica și mînia îl încercau în același timp. Își pierduse cumpătul; vorbea prea mult.

– Îmi pare rău. S-ar putea să-mi închipui unele lucruri care n-au nici o legătură cu realitatea. Nu vreau să te sperii.

Kessler își puse mîna pe brațul lui Noel.

– Nu-ți face probleme cu speriatul. Ești surescitat și epuizat, prietene. Se pare că ai trecut prin lucruri îngrozitoare.

Holcroft luă cîteva înghițituri de whisky, încercînd să-și potolească durerile de sub centură și din zona gîtului.

– N-o să mint. Cum au făcut ei! Dar n-am vrut să încep în felul ăsta. N-a fost o treabă prea isteață.

Kessler își luă mîna de pe brațul lui Noel.

– Să-ți spun ceva. Te cunosc de nici cinci minute și nu cred că are vreo legătură cu istețimea. Evident, ești un om deosebit de inteligent – și cinstit pe deasupra – și ai trăit într-o tensiune foarte mare. Ce-ar fi să o iei de la început fără să-ți faci griji despre felul cum ar putea să mă afecteze pe mine?

– În regulă, spuse Holcroft stînd cu miinile pe masă și ținîndu-și palmele în jurul paharului cu whisky. O să încep întrebîndu-te dacă ai auzit vreodată numele de von Tiebolt și... Clausen.

Kessler îl privi o clipă pe Noel.

– Da, spuse el. Cu mulți ani în urmă – cînd eram copil – dar sigur că am auzit. Clausen și von Tiebolt. Erau prieteni cu tata. Eram foarte tînăr, aveam zece sau unsprezece ani. Dacă țin bine minte, veneau destul de des pe la noi, la sfîrșitul războiului. Pe Clausen mi-l amintesc *precis*; cel puțin așa cred. Era un bărbat înalt cu o personalitate magnetică.

– Mai spune-mi ceva despre el.

– Mare lucru nu mai țin minte.

– Indiferent cît. *Te rog.*

– Iarăși nu prea știu cum să mă exprim. Clausen domina o încăpere fără să facă nici un efort. Cînd vorbea îl asculta toată lumea, deși nu-mi amintesc să fi ridicat vreodată vocea. Părea un om amabil, preocupat de soarta celorlalți, dar extrem de încăpățînat. Odată am avut impresia – și ține cont că astea sînt gîndurile unui copil – că avusese parte de multă durere în viață.

Un om pradă chinurilor îi ceruse ajutor.

– Ce fel de durere?

– N-am idee, era doar o impresie din copilărie. Ar fi trebuit să-i vezi ochii ca să înțelegi. Indiferent la cine se uita, tînăr sau bătrîn, însemnat sau nu, era concentrat cu totul asupra acelei persoane. Asta îmi amintesc foarte bine, nu era un lucru foarte obișnuit pe vremea aceea. Într-un fel, parcă mi-l reprezint mai clar pe Clausen chiar decît pe tata și în orice caz mai clar decît pe von Tiebolt. De ce te interesează atît de mult?

– Era tatăl meu.

Kessler căscă gura, uluit.

– Tu? șopti el. *Fiul* lui Clausen?

Noel dădu din cap.

– Tatăl meu natural, nu cel pe care am apucat să-l cunosc.

– Atunci mama ta era...

– Althene Clausen. Ai auzit pe cineva vorbind de ea?

– Fără să i se pronunțe numele și niciodată în prezența lui Clausen. Niciodată. Despre ea se vorbea în șoaptă. Femeia care l-a părăsit pe marele bărbat, dușmanca americană care a fugit din patrie cu... Tu! Tu ești copilul pe care l-a luat de lîngă el!

– L-a luat *cu* ea, l-a *ferit* de el, după cum se exprimă chiar ea.

– Trăiește?

– Și încă cum.

– E absolut incredibil, spuse Kessler clătinînd din cap. După toți acești ani, un om de care îmi amintesc atît de bine. Era extraordinar.

– Cu toții erau extraordinari.

– Cine?

– Cei trei. Clausen, von Tiebolt și Kessler. Spune-mi, știi cum a murit tatăl tău?

– S-a sinucis. Nu era ceva neobișnuit pe atunci. Mulți au procedat așa cînd s-a prăbușit Reichul. Pentru cei mai mulți a fost mai ușor în felul ăsta.

– Pentru unii a fost singura soluție.

– Nürnberg?

– Nu, Geneva.

– Nu te înțeleg.

– O să mă înțelegi.

Holcroft deschise servieta diplomat, scoase paginile pe care le prinsese laolaltă și i le dădu lui Kessler.

– La Geneva există o bancă unde se află un cont care poate fi deblocat în scopuri foarte precise doar cu consimțămîntul a trei oameni...

Așa cum mai făcuse de două ori, Noel spuse din nou povestea furtului masiv care avusese loc cu peste treizeci de ani în urmă. Dar lui Kessler îi spuse tot. Nu omise nici un fel de date, așa cum făcuse cînd vorbise cu Gretchen, și nici nu-i spuse povestea în etape, așa cum procedase cu Helden. Nu uită nici un amănunt.

– ... banii au fost interceptaţi din ţările ocupate, din vînzări de obiecte de artă şi din jefuiri de muzee. Statele de plată ale Wehrmachtului au fost redirecţionate, s-au furat milioane de la ministerul de război şi de la... nu pot să-mi amintesc numele, e scris pe hîrtie... oricum, din complexul industrial. Totul a fost depus în bancă în Elveţia, la Geneva, cu ajutorul unui om pe nume Manfredi.

– Manfredi? E un nume cunoscut.

– Nu e de mirare, spuse Holcroft. Deşi nu-mi închipui că a fost pomenit prea des. Unde l-ai auzit?

– Nu ştiu. Cred că după război.

– De la mama ta?

– Nu cred. A murit în iulie '45 şi a stat cea mai mare parte a timpului în spital. De la altcineva... nu mai ştiu.

– Unde ai stat după ce ţi-au murit părinţii?

– M-am mutat cu fratele meu la unchiul nostru, fratele mamei. Am avut noroc. Era un om mai în vîrstă şi nu le-a fost niciodată de prea mare folos naziştilor. Dar continuă, te rog.

Noel povesti mai departe. Explică în amănunt condiţiile de competenţă cerute de directorii de la Grande Banque de Genève, care îl făcuseră să renunţe la Gretchen Beaumont. Îi spuse lui Kessler de plecarea învăluită în mister a familiei von Tiebolt la Rio, de naşterea lui Helden, de uciderea mamei lor şi în cele din urmă de fuga lor cu avionul din Brazilia.

– Şi-au schimbat numele în Tennyson şi de cinci ani trăiesc în Anglia. Johann von Tiebolt e cunoscut drept John Tennyson. E reporter la *The Guardian*. Gretchen s-a măritat cu un tip pe nume Beaumont iar Helden s-a mutat acum cîteva luni la Paris. Cu fratele lor nu m-am întîlnit dar m-am... împrietenit cu Helden. E o fată remarcabilă.

– Ea e acel "altcineva" cu care ai fost aseară?

– Da, replică Holcroft. Vreau să-ţi povestesc despre ea, prin ce-a trecut şi prin ce trece acum. Ea şi alte mii asemenea ei fac parte din ceea ce am să-ţi spun.

– Cred că s-ar putea să știu, rosti Kessler. *Die Verwünschte Kinder*.

– Ce?

– *Verwünschte Kinder*. *Verwünschung* înseamnă "blestem" în germană. Sau "blestemat".

– Copiii Blestemaților, spuse Noel. Ea a folosit expresia asta.

– E un nume pe care și l-au luat de bună voie. Mii de tineri – acum ceva mai în vîrstă – care au fugit din țară fiindcă s-au convins că nu puteau trăi copleșiți de vina Germaniei naziste. S-au lepădat de tot ce aveau german, căutîndu-și identități și stiluri de viață noi. Seamănă foarte mult cu acele grupuri de tineri americani care au plecat din Statele Unite în Canada și Suedia, în semn de protest la adresa politicii practicate față de Vietnam. Aceste grupuri formează subculturi dar nici unul nu-și poate abandona total rădăcinile. Au *rămas* germani; au *rămas* americani. Migrează împreună și se țin unii lîngă alții, luîndu-și forța chiar din trecutul pe care l-au respins. Împunsăturile vinovăției sînt o povară grea. Poți să înțelegi?

– Nu tocmai, spuse Holcroft. Dar, mă rog, eu sînt construit altfel. N-o să preiau niciodată o vină care nu-mi aparține.

Keslier îl privi în ochi pe Noel.

– Ba cred că ai și făcut-o. Spui că n-o să renunți la acest testament dar, cu toate acestea, ai trecut prin lucruri cumplite.

Holcroft se gîndi la cuvintele savantului.

– S-ar putea să fie și ceva adevărat în ce spui dar împrejurările diferă. Eu n-am *părăsit* pe nimeni și nimic. Cred că am fost selecționat.

– Nu faci parte dintre blestemați, ci dintre aleși? întrebă Kessler.

– Dintre privilegiați, în orice caz.

Savantul dădu din cap.

– Există și pentru ei un cuvînt. Poate că ai auzit de el. *Sonnenkinder*.

– *Sonnenkinder*, spuse Noel încruntîndu-se. Dacă țin bine minte, l-am întîlnit într-unul din cursurile acelea la care n-am prea strălucit. Poate că la antropologie.

– Sau filozofie, sugeră Kessler. Este un concept filozofic dezvoltat de Thomas J. Perry în Anglia, în jurul lui 1920, iar înaintea lui de Bachofen, în Elveția, și de discipolii lui din München. Conform acestei teorii, *Sonnenkinder* – Copiii Soarelui – au fost tot timpul printre noi de-a lungul veacurilor. Ei sînt cei care scriu istoria, cei mai străluciți dintre noi, conducătorii epocilor... privilegiații.

Holcroft dădu din cap.

– Acum mi-am adus aminte. Au fost distruși de propriul lor privilegiu. Au ajuns depravați sau ceva de genul ăsta. Incestuoși, așa cred.

– E doar o teorie, spuse Kessler. Iar ne îndepărtăm de la subiect; ești un om cu care se poate sta de vorbă. Îmi spuneai că fata asta a lui von Tiebolt are o viață grea.

– Toți, nu numai ea. Și nu doar grea. Direct nebunească. Trebuie să fugă tot timpul. Viața lor e la fel ca a unor evadați.

– Sînt pradă ușoară pentru fanatici, încuviință Erich.

– Cum ar fi ODESSA sau Rache?

– Da. Organizațiile de acest gen nu pot funcționa eficient în interiorul Germaniei, nu sînt admise. Așa că operează în alte țări unde s-au adunat transfugii nemulțumiți cum sînt *Verwünschkinder*. Vor doar să trăiască și să rămînă în putere, așteptînd prilejul să se întoarcă în Germania.

– Să se întoarcă?

Kessler ridică mîna.

– Doamne ferește, n-o s-o facă niciodată, dar e un lucru inacceptabil. Cîndva Rache a vrut ca guvernul de la Bonn să devină un braț al Comintemului, dar i-a respins chiar Moscova; au ajuns simpli teroriști. ODESSA a vrut întotdeauna să reînvie nazismul. Este disprețuită în Germania.

– Și totuși, îi vînează pe copii, spuse Noel. Helden a folosit expresia "blestemați și pentru ce sînt și pentru ce nu sînt".

– O formulare inspirată.

– Ar trebui să fie opriți. O parte din banii aceia din Geneva ar trebui folosiți la distrugerea celor din ODESSA și Rache.

– N-aș spune că nu sînt de acord cu tine.

– Mă bucur, spuse Holcroft. Să revenim la Geneva.

– Chiar te rog.

Noel expuse obiectivele testamentului și defini condițiile pe care trebuiau să le satisfacă moștenitorii. Era momentul să se concentreze asupra a ceea ce i se întîmplase *lui*.

Începu cu crima din avion, teroarea din New York, apartamentul reamenajat, scrisoarea de la oamenii din Wolfsschanze, telefonul lui Peter Baldwin și crimele brutale pe care le declanșase acesta. Vorbi de zborul la Rio și de un bărbat cu sprîncene groase: Anthony Beaumont, agent ODESSA. Povesti despre registrele falsificate de la Serviciul de imigrări din Rio și de ciudata întîlnire cu Maurice Graff. Sublinie amestecul oamenilor de la M.I. 5 la Londra și informația uluitoare că Serviciile Engleze de Informații credeau să Johann von Tiebolt era asasinul căruia îi spuneau Tinamou.

– Tinamou? îl întrerupse Kessler, uimit și roșu la față. Era prima dată că intervenea în relatarea lui Holcroft.

– Da. Știi ceva despre el?

– Doar din citite.

– Bănuiesc că unii oameni îl consideră vinovat pentru cîteva zeci de asasinate.

– Și englezii cred că e Johann von Tiebolt?

– Se înșeală, spuse Noel. Sînt sigur că acum o știu și ei. Ieri după-masă s-a întîmplat ceva care îmi confirmă acest lucru. O să înțelegi cînd o să ajung acolo.

– Continuă.

Pomeni în treacăt de seara petrecută cu Gretchen și de fotografia lui Anthony Beaumont. Aminti de Helden și de Herr Oberst, iar apoi de moartea lui Richard Holcroft.

Descrise atît convorbirile pe care le avusese cu un detectiv din New York pe nume Miles cît şi discuţiile cu mama lui.

Povesti despre Fiatul verde care-i urmărise la Barbizon şi despre bărbatul cu faţa ciupită de vărsat.

Veni la rînd episodul nebuniei de la *fête d'hiver*. Cum încercase să-i întindă o cursă bărbatului din Fiat şi fusese cît pe-aci să fie ucis chiar el.

– Ţi-am spus adineauri că englezii se înşeală cu privire la Tennyson, zise Noel.

– Tennyson? A, noul nume al lui von Tiebolt.

– Exact. Cei de la M.I. 5 erau convinşi că tot ce s-a întîmplat la Montereau, inclusiv prezenţa bărbatului cu faţa ciupită de vărsat care ne-a urmărit, a fost pus la cale de Tinamou. Dar omul acela a fost ucis; lucra *într-adevăr* pentru von Tiebolt iar ei *ştiau*. Helden chiar mi-a confirmat acest lucru.

– Iar Tinamou nu şi-ar ucide oamenii, îl întrerupse Kessler.

– Întocmai.

– Înseamnă că agentul o să le spună superiorilor...

– N-are cum, interveni Noel. A fost împuşcat salvîndu-i viaţa lui Helden. Dar se vor face identificări, englezii vor pune fragmentele cap la cap.

– Englezii or să-l găsească pe agentul care a murit?

– Or să afle de el. Cu siguranţă. Erau poliţişti peste tot şi pînă la urmă or să-i descopere cadavrul.

– Poate fi pus în legătură cu tine?

– E posibil. Ne-am luptat în piaţă, oamenii or să-şi aducă aminte. Dar, cum a spus Helden, am fost urmăriţi, n-am urmărit. Nu există motive ca să *ştim* ceva.

– Pari destul de nesigur.

– Înainte ca agentul să moară, m-am hotărît să-i pomenesc de Baldwin în ideea că poate o să aflu ceva. A reacţionat de parcă ar fi tras cineva un foc de armă chiar lîngă ureche. Ne-a implorat şi pe Helden şi pe mine să luăm

legătura cu un tip pe nume Payton-Jones. Urma să-i spunem tot ce s-a întîmplat, să-l îndemnăm să afle cine ne-a atacat și cine l-a ucis pe omul lui von Tiebolt și în primul rînd să-i informăm pe cei de la M.I. 5 că el credea că toate porneau de la Peter Baldwin.

– De la Baldwin? Parcă ai spus că făcuse parte din M.I. 6.

– Da. Îi contactase mai de mult; pentru niște informații pe care le obținuse despre supraviețuitorii din Wolfsschanze.

– Wolfsschanze? spuse Kessler repetînd încet numele. Asta era scrisoarea pe care ți-a dat-o Manfredi la Geneva, aceea scrisă cu peste treizeci de ani în urmă.

– Exact. Agentul ne-a indicat să-i spunem lui Payton-Jones să redeschidă dosarul lui Baldwin. La "codul Wolfsschanze". Asta e formula pe care a folosit-o.

– Cînd ți-a dat telefon la New York, Baldwin a amintit de Wolfsschanze? întrebă Kessler.

– Nu. A spus doar că ar fi bine să nu mă amestec în operațiunea Geneva; și că știa lucruri pe care nu le mai știa nimeni! Pe urmă s-a dus să răspundă la ușă și nu s-a mai întors.

Acum ochii lui Kessler erau mai reci.

– Deci Baldwin aflase despre Geneva și despre implicarea celor din Wolfsschanze.

– Nu știm exact cît aflase. S-ar putea să fie doar niște fapte fără importanță, zvonuri neînsemnate.

– Dar zvonurile astea sînt suficiente ca să te facă să nu te duci la M.I. 5. Chiar și avantajul de a-i preveni că Beaumont e din ODESSA s-ar putea să fie un preț prea mare. Englezii te-ar descoase pe toate părțile și pe tine și pe fată; există o mie de metode de-a o face și sînt experți în materie. Ar fi posibil ca numele lui Baldwin să fie amintit cine știe cum și atunci i-ar reanaliza dosarul. Nu poți să riști.

– Am ajuns la aceeași concluzie, spuse Holcroft, impresionat.

– Poate că mai există o cale de a te scăpa de Beaumont.

– Cum?

– ODESSA e detestată aici în Germania. Dacă vorbim unde trebuie, el ar putea fi îndepărtat. În felul ăsta n-ar mai fi nevoie să iei tu legătura cu englezii și să riști să aduci vorba cumva de Baldwin.

– Se poate aranja?

– Fără discuție. Dacă Beaumont este într-adevăr agent ODESSA, e suficient un mesaj al guvernului din Bonn pe adresa ministerului de externe de aici. Știu o mulțime de oameni dispuși să-l trimită.

Holcroft răsuflă ușurat. Încă un obstacol depășit.

– Îmi pare bine că ne-am întîlnit... că ești așa cum ești și nu altfel.

– Nu face aprecieri pripite. Aștepți un răspuns de la mine. Dacă o să fiu alături de tine? Sincer să fiu...

– Încă nu vreau să-mi răspunzi, îl întrerupse Noel. Ai fost cinstit cu mine și trebuie să fiu și eu cinstit. N-am terminat. A mai fost ceva în seara asta.

– În seara asta?

Kessler devenise îngrijorat, neliniștit.

– Da. De fapt, în ultimele două ore.

– Ce s-a întîmplat... în seara asta?

Noel se apleacă în față.

– Știam de Rache și ODESSA. N-avem idee cît de mult știu *ei* despre Geneva, dar sîntem siguri cu privire la ceea ce ar face dacă ar ști suficient. Știm și despre oamenii din Wolfsschanze. Indiferent cine-ar fi, sînt nebuni – la fel de nebuni ca și ceilalți – dar în felul lor ciudat sînt de partea noastră. Dar mai e cineva. Cineva, sau *ceva*, mult mai puternic decît ceilalți. Am aflat acest lucru astă-seară.

– Ce vrei să spui?

Tonul vocii lui Kessler rămase neschimbat.

– Un bărbat m-a urmărit de la hotel. Avea motocicletă și s-a luat după taxiul meu prin tot Berlinul.

– Un bărbat pe o motocicletă?

– Da. Ca un tîmpit, l-am adus aici. Mi-am dat seama cît am fost de prost și am înțeles că trebuia să-l împiedic. Am reușit, dar n-am avut de gînd să procedez așa. Nu făcea parte nici din Rache, nici din ODESSA. Le ura pe amîndouă și spunea despre membrii lor că sînt măcelari și clovni.

– Spunea că sînt...

Kessler tăcu o clipă. Pe urmă continuă, recăpătîndu-și parțial calmul pe care și-l pierduse.

– Povestește-mi tot ce s-a întîmplat, tot ce s-a spus.

– Ai vreo idee?

– Nu...deloc. Pur și simplu mă interesează. Spune-mi.

Holcroft își aduse aminte fără nici un fel de dificultate. Urmărirea, capcana, schimbul de replici, împușcătura. După ce termină, Kessler îl rugă să revină la cuvintele pe care le schimbase cu bărbatul în jacheta de piele neagră. Apoi îi ceru lui Noel să le repete. O dată și încă o dată.

– Cine era?

Holcroft știa că mintea lui Kessler gîndea mai departe ca a lui.

– Cine *sînt*?

– Există mai multe posibilități, spuse germanul, dar evident că sînt naziști. Mai bine zis, neo-naziști. Descendenți ai partidului, o fracțiune aparte care nu-i e de nici un folos ODESSEI. Se întîmplă.

– Dar de unde știu de Geneva?

– S-au furat milioane din țările ocupate, de pe statele de plată ale Wehrmachtului, de la ministerul de finanțe. Totul a fost depus în Elveția. Manevrele ample de genul ăsta nu s-au putut face în cel mai deplin secret.

Ceva îl deranjă pe Noel, un lucru pe care îl spusese Kessler, dar pe care acum nu mai era în stare să-l localizeze.

– Dar la ce i-ar ajuta? N-au cum să pună mîna pe bani. Ar putea doar să-i aducă în fața tribunalului ani de zile. La ce le-ar folosi?

– Nu înțelegi care este esența personalității nazistului. Nici n-ați înțeles vreodată, nici unul din voi. Nu e vorba doar de cum poate profita el. La fel de important este să *nu* beneficieze ceilalți. Asta este puterea lui distructivă esențială.

Se auzi o agitație neașteptată și puternică în afara separeului. Un zgomot desluşit, urmat de alte cîteva, iar apoi țipătul unei femei care dădu semnalul unui şir întreg de strigăte.

Draperia care acoperea separeul fu dată în lături. Silueta unui bărbat se ivi deodată în intervalul lăsat liber şi se prăbuşi în față, căzînd peste masă, cu ochii mari şi ficşi şi cu sîngele țîşnindu-i din gură şi din gît. Chipul îi era schimonosit, iar corpul scuturat de convulsii. Mîinile pipăiră nesigur suprafața mesei, încleştîndu-se de marginea ei, între Holcroft şi Kessler. Şopti, în timp ce încerca să tragă aer în piept:

– *Wolfsschanze! Soldaten von Wolfsschanze!*

Încercă să-şi ridice capul ca pentru un țipăt. Respiră pentru ultima oară şi capul i se prăbuşi la loc pe masă. Bărbatul în jacheta de piele neagră murise.

26

Pentru Noel, clipele care urmară fură pe cît de tulburătoare, pe atît de agitate. Ţipetele şi urletele crescură în intensitate, cîrciuma fu cuprinsă de un val de panică. Bărbatul plin de sînge alunecase de pe masă, iar acum zăcea pe podea, cu picioarele desfăcute.

– Rudi! *Rudi!*

– Herr Kessler! Veniţi cu mine!

– Repede! strigă Erich.

– Ce?

– Pe aici, prietene. N-ai voie să fii văzut aici.

– Dar el e!

– Nu spune *nimic*, Noel. Te rog, ia-mă de braţ.

– Ce? Unde?...

– Servieta! Actele!

Holcroft înhăţă documentele şi le vîrî grăbit în servietă. Se simţea înconjurat din toate părţile de privitori. Nu ştia unde e dus, dar îi era suficient să se îndepărteze de bărbatul în jacheta de piele neagră care murise. Închise uşa cu zgomot şi se întoarse spre Kessler.

– Nu ştiu ce să spun, domnilor! E oribil. S-au îmbătat şi s-au luat la bătaie.

– Fireşte, Rudi. Şi îţi mulţumim, răspunse Kessler.

– *Natürlich*. Un om cu poziția dumneavoastră n-are voie să fie amestecat.

– Ești foarte amabil. Avem pe unde să ieșim?

– Da. Ieșirea mea personală. Pe aici.

Ieșirea dădea într-o alee.

– Vino, spuse Kessler. Am mașina în stradă.

Părăsiră în grabă aleea și intrară pe Kurfürstendamm, făcînd la stînga pe trotuar. La dreapta, o mulțime agitată se adunase în fața intrării în local. Mai încolo, Noel zări un polițist care alerga pe stradă.

– Repede, spuse Kessler.

Mașina era un Mercedes de comandă specială. Intrară amîndoi. Kessler porni motorul, fără să aștepte să se încălzească. Băgă direct în viteză și porni în goană spre vest.

– Bărbatul acela... în jachetă... el m-a urmărit, șopti Holcroft.

– Am bănuit, răspunse Kessler. Pînă la urmă tot a găsit drumul.

– Dumnezeule! strigă Noel. *Ce* am făcut?

– Nu tu l-ai ucis, dacă la asta te referi.

Holcroft se holbă la Kessler.

– Ce?

– Nu l-ai ucis tu pe omul acela.

– Dar s-a descărcat pistolul! A fost împușcat.

– Nu mă îndoiesc. Dar nu glonțul l-a omorît.

– Dar *ce*?

– Desigur că nu te-ai uitat la gîtul lui. A fost strangulat.

– Baldwin la New York!

– Wolfsschanze din Berlin, răspunse Kessler. Moartea lui a fost calculată la secundă. Cineva din restaurant, undeva în afara separeului, l-a adus la cîțiva pași de masa noastră și s-a folosit de gălăgie și de vînzoleală pentru a-și masca execuția.

– O, Doamne! Atunci, indiferent cine era...

Noel nu fu în stare să-și termine fraza, frica îl făcea să-i fie rău. Îi venea să vomite.

– Indiferent cine era, acum știe că sînt implicat în Geneva. Și cu asta ți-am dat și răspunsul. N-am încotro. Sînt alături de tine.

– Îmi pare rău, spuse Holcroft. Aș fi vrut să poți avea de ales.

– Știu și îți mulțumesc. Cu toate acestea, mă văd nevoit să insist asupra unei condiții.

– Care anume?

– Fratele meu Hans, din München, trebuie să fie făcut părtaș la testament.

Noel își aminti cuvintele lui Manfredi; nu existau restricții în această privință. Singura prevedere era ca fiecare familie să aibă doar un vot.

– Nu există nimic de natură să-l împiedice, dacă asta vrea.

– O să vrea. Sîntem foarte apropiați unul de altul. O să-ți placă de el. E un doctor foarte priceput.

– Cred că amîndoi sînteți pricepuți.

– El vindecă. Eu doar țin expuneri... De asemenea, conduc fără o țintă precisă. Te-aș invita la mine, dar în condițiile astea cred că n-ar fi indicat.

– Am făcut destule pagube. Dar ar trebui să te întorci cît poți de repede.

– De ce?

– Dacă avem noroc, n-o să-ți dea nimeni numele la poliție și cu asta basta. Dar dacă se găsește cineva care totuși ți-l dă – vreun ospătar sau altcineva care te cunoaște – poți să spui că tocmai plecai cînd s-a întîmplat.

Kessler clătină din cap.

– Sînt o fire pasivă. N-ar fi putut să-mi treacă așa ceva prin cap.

– Nici mie n-ar fi putut cu trei săptămîni în urmă. Lasă-mă lîngă o stație de taximetre. Mă duc să-mi iau valiza de la hotel.

– Prostii. Te duc eu.

– N-ar trebui să mai fim văzuţi împreună. Ne complicăm singuri existenţa.

– Trebuie să învăţ să te ascult. Şi-atunci cînd ne mai vedem?

– O să te sun de la Paris. Mă întîlnesc cu von Tiebolt peste o zi – două. Pe urmă trebuie să ajungem toţi trei la Geneva. Mai avem foarte puţin timp.

– Dar omul acela din New York? Miles?

– Şi el, printre altele. Îţi explic data viitoare cînd ne vedem. Uite un taxi la colţ.

– Ce-o să faci acum? Mă îndoiesc că ai vreun avion la ora asta.

– Dacă n-am, o să aştept la aeroport. Nu vreau să stau izolat într-o cameră de hotel.

Kessler opri maşina; Holcroft întinse mîna ca să deschidă uşa.

– Muţumesc, Erich. Şi îmi pare rău.

– Să nu-ţi pară, prietene Noel. Aştept să mă suni.

Bărbatul blond stătea rigid în spatele biroului din biblioteca lui Kessler. Ochii îi erau mînioşi, iar cînd vorbi vocea îi era încordată şi intensă.

– Ia-o de la capăt. Fiecare *cuvînt*. Nu uita nimic.

– *Ce* rost are? răspunse Kessler din celălalt capăt al încăperii. Am făcut-o deja de zece ori. Mi-am amintit tot.

– Atunci o s-o mai facem de zece ori! strigă Johann von Tiebolt. De *treizeci* de ori, de *patruzeci* de ori! *Cine* era? De unde venea? Cine erau cei doi bărbaţi din Montereau? Sînt împreună; de unde au apărut toţi trei?

– *Nu* ştim, spuse savantul. N-avem cum să ne dăm seama.

– Ba avem! N-ai priceput? Răspunsul se află în ceea ce i-a spus bărbatul acela lui Holcroft pe alee. Sînt sigur de asta. Am mai auzit cuvintele astea. Acolo se găseşte răspunsul!

– Pentru Dumnezeu, dar l-ai avut în mînă, vorbi Kessler pe un ton hotărît. Dacă n-ai putut să scoţi nimic de la *el*, ce te face să crezi că o să ne dăm seama din spusele lui Holcroft? Ar fi trebuit să-l distrugi.

– N-aveam cum, era prea atins de droguri.

– Aşa că l-ai sugrumat cu o sîrmă şi i l-ai aruncat în braţe americanului. Nebunie curată!

– Nu e nebunie, spuse Tennyson. Pur şi simplu consecvenţă. Holcroft trebuie să fie convins că Wolfsschanze se află peste tot. Atacînd, ameninţînd, apărînd... Să revenim la ce s-a spus. Din ce zicea Holcroft, bărbatului nu-i era frică să moară. Cum a spus? "...Sînt pregătit. Sîntem pregătiţi cu toţii. O să te oprim. O să oprim operaţiunea Geneva. Poţi să mă ucizi, altcineva o să-mi ia locul. Dacă-l ucizi şi pe el, o să vină un altul". Cuvintele unui fanatic. Numai că nu era fanatic, m-am convins cu ochii mei. Nu era nici agent ODESSA, nici revoluţionar din Rache. Era altceva. Aici Holcroft a avut dreptate. *Altceva.*

– Am ajuns într-un punct mort.

– Nu chiar. Am pe cineva la Paris care verifică identitatea cadavrelor găsite la Montereau.

– La Sûreté?*

– Da. E cel mai bun, spuse Tennyson scoţînd un oftat. E incredibil. După treizeci de ani, se fac primele mişcări pe faţă şi în două săptămîni ne trezim cu oameni care apar de nicăieri. Ca şi cum ar fi aşteptat cot la cot cu noi timp de trei decenii. Totuşi, nu îndrăznesc să se arate la faţă. De ce? Aici e cheia. De ce *nu vor?*

– Bărbatul i-a spus-o lui Holcroft pe alee. "Putem să folosim averile acelea". N-au cum să ajungă la ele dacă dau de gol sursele Genevei.

– Prea simplu; iar suma e prea mare. Dacă ar fi vorba numai de bani, nimic nu i-ar împiedica să vină la noi – de

* Serviciile de securitate franceze (n.tr.).

fapt, la directorii băncii – şi să discute de pe poziţii de forţă. Aproape opt sute de milioane; din punctul lor de vedere, ar putea cere şi două treimi. Ar muri imediat după aceea, dar n-au de unde să ştie. Nu, Erich, nu e vorba doar de bani. Trebuie să mai căutăm şi altceva.

– Trebuie să cercetăm şi cealaltă criză! strigă Kessler. Indiferent cine a fost bărbatul de aseară, indiferent cine au fost cei doi tipi din Montereau, la ora asta ei reprezintă o problemă secundară pentru noi. Priveşte lucrurile în faţă, Johann! Englezii ştiu că tu eşti Tinamou! N-ai voie să nu dai atenţie chestiei ăsteia. Ştiu că eşti Tinamou.

– O rectificare. *Bănuiesc* că sînt, nu ştiu precis. Şi aşa cum foarte bine s-a exprimat Holcroft, în curînd o să-şi dea seama că se înşeală, dacă nu cumva şi-or fi dat seama deja. La drept vorbind, e o poziţie foarte avantajoasă.

– Eşti nebun! ţipă Kessler. O să pui în pericol *totul*!

– Dimpotrivă, spuse Tennyson calm. O să consolidez totul. Ce aliat mai bun ne-am putea dori decît M.I. 5? Mai precis, avem oamenii noştri în Serviciile Engleze de Informaţii, dar nu de nivelul lui Payton-Jones.

– Pentru Dumnezeu, ce tot vorbeşti?

Savantul începuse să transpire iar venele gîtului i se umflaseră.

– Stai jos, Erich.

– Nu!

– Stai jos!

Kessler se aşeză.

– N-o să tolerez aşa ceva, Johann.

– N-o să tolerezi nimic; taci şi ascultă, spuse Tennyson, aplecîndu-se în faţă. Hai să facem schimb de roluri pentru cîteva clipe. O să fiu eu profesorul.

– Nu-mi cere prea mult. Putem să ne ocupăm de intruşii care nu se arată la faţă; au ceva de ascuns. De asta însă nu ne putem ocupa. Ce se alege de toată treaba dacă pun mîna pe tine?

– E măgulitor, dar nu aşa trebuie să gîndeşti. Dacă mi se întîmplă ceva, există liste cu numele oamenilor noştri de peste tot. Ai de unde să alegi un om potrivit; Al Patrulea Reich o să aibă un conducător, indiferent de împrejurări. Dar nu o să mi se întîmple nimic. Tinamou este paravanul meu, felul meu de a mă apăra. Cînd o să fie capturat, nu numai că o să scap de orice bănuieli, dar o să mă bucur de respectul tuturor!

– Ţi-ai pierdut minţile! Chiar eşti Tinamou!

Tennyson se lăsă în scaun, zîmbind.

– Ia hai să-l examinăm puţin pe asasin, bine? Acum zece ani ai fost de acord că a fost cea mai bună creaţie pe care am produs-o. Parcă ai şi spus că s-ar putea ca Tinamou să devină arma noastră principală.

– *Teoretic*. Doar teoretic. A fost o apreciere academică, am spus şi asta!

– Aşa e, de multe ori te refugiezi sus în turnul de fildeş şi de fapt e firesc. Dar să ştii că ai avut dreptate. La urma urmei, milioanele din Elveţia nu ne pot fi de ajutor dacă nu le punem în mişcare. Legi există pretutindeni; însă trebuie ocolite. Nu mai e atît de simplu cum era odată să plăteşti un Reichstag ori nişte locuri în Parlament sau să cumperi alegerile din America. Dar nici nu se compară cu cît de greu e pentru alţii; ăsta era punctul tău de vedere cu zece ani în urmă şi uite că a devenit mai actual ca niciodată. Avem posibilitatea să formulăm pretenţii extraordinare la adresa oamenilor cei mai influenţi din toate guvernele importante. Aceştia l-au *plătit* pe Tinamou ca să le asasineze adversarii. Din Washington la Paris şi Cairo; din Atena la Beirut şi Madrid; din Londra la Varşovia şi chiar la Moscova. Tinamou este irezistibil. El este propria noastră bombă nucleară.

– Şi poate să ne tragă şi pe *noi* după el în cădere.

– Ar putea, încuviinţă Tennyson, dar n-o s-o facă. Cu ani în urmă, Erich, ne-am jurat să nu avem nici un fel de secret unul faţă de altul şi mi-am respectat jurămîntul, cu o singură

excepţie. N-o să-mi cer iertare; a fost, cum se spune, o hotărîre de sus şi mi-am dat seama că era necesară.

– Ce-ai făcut? întrebă Kessler.

– Am procedat în aşa fel încît să fim înzestraţi cu acea armă principală de care vorbeai acum zece ani.

– Cum?

– Adineauri ai fost foarte exact. Ai ridicat vocea şi ai spus că *eu* sînt Tinamou.

– Dar eşti!

– Nu sînt.

– Ce?

– Sînt doar jumătate din Tinamou. Jumătatea mai bună, ca să fiu mai precis, dar totuşi jumătate. Ani de zile am mai pregătit pe cineva; e dublura mea în domeniu. A învăţat să se specializeze şi şi-a cîştigat strălucirea; după adevăratul Tinamou, e cel mai bun din lume.

Savantul îl privi pe bărbatul blond, uimit...şi temător.

– E de-ai noştri? *Ein Sonnenkind*?

– Da' de unde! E un ucigaş plătit. N-are idee de nimic în afară de stilul de viaţă extraordinar în care îşi poate satisface toate nevoile şi poftele graţie sumelor formidabile pe care le cîştigă. De asemenea, e conştient că într-o bună zi s-ar putea să plătească pentru modul ăsta de viaţă şi e de acord. Este un profesionist.

Kessler se lăsă în scaun şi se descheie la guler.

– Recunosc că nu încetezi să mă uimeşti.

– N-am terminat, replică Tennyson. În curînd o să aibă loc un eveniment important la Londra, o întîlnire a cîtorva şefi de stat. E cea mai potrivită ocazie. Tinamou va fi prins.

– Va fi cum?

– Ai auzit bine, spuse Tennyson zîmbind. Tinamou va fi capturat, cu arma în mînă, descoperindu-se calibrul şi urmele găsite şi în cazul a trei asasinate anterioare. Va fi prins şi ucis de omul care îl urmăreşte de aproape şase ani. Un om care,

din motive de protecție personală, nu vrea laude și nu vrea să-i fie pomenit numele. Care o să facă acest lucru în beneficiul serviciilor de informații din țara lui de adopțiune. John Tennyson, corespondentul lui *The Guardian* pentru Europa.

– Dumnezeule, șopti Kessler. Cum o să procedezi?

– Asta n-ai voie s-o știi nici măcar tu. Dar suma va fi la fel de mare ca aceea de la Geneva. În ziare se va tipări vestea că Tinamou avea dosare secrete. Acestea nu au putut fi găsite și astfel se presupune că le-a furat cineva. Acel cineva vom fi noi înșine. Prin urmare, Tinamou ne e de ajutor și de dincolo de moarte.

Kessler clătină din cap, minunîndu-se.

– Ai un mod exotic de-a gîndi; ăsta e cel mai mare dar al tău.

– Printre altele, spuse sec bărbatul blond. Iar noua noastră alianță cu M.I. 5 s-ar putea să ne fie utilă. Or fi alte servicii de informații mai rafinate, dar nici unul nu e mai bun.

Tennyson bătu cu palma în brațul scaunului.

– Așa. Hai să ne întoarcem la dușmanul necunoscut. Identitatea lui se află în cuvintele rostite atunci pe alee.

– Știu, le-am auzit deja.

– Dar am epuizat subiectul.

– Abia l-am început, spuse bărbatul blond întinzînd mîna după creion și hîrtie. Și-acum, de la început. O să scriem tot ce-a spus, tot ce-ți amintești.

Savantul oftă.

– De la început, repetă el. Foarte bine. Potrivit spuselor lui Holcroft, primele cuvinte ale bărbatului s-au referit la crima din Franța, la faptul că atunci Holcroft n-a ezitat să tragă...

Kessler continuă să vorbească. Tennyson asculta, întrerupea și solicita să se repete anumite cuvinte sau expresii. Scria cu furie. Trecură așa patruzeci de minute.

– Nu mai pot să continui, rosti Kessler. Nu mai am ce să-ți spun.

– Mai spune-mi o dată cum e cu *vulturii*, i-o taie bărbatul blond cu asprime. Pronunță exact cuvintele pe care le-a pronunțat Holcroft.

– Vulturii?... "N-o să-i poți opri pe vulturi. De data asta nu". Să se fi referit la Luftwaffe? La Wehrmacht?

– Nu prea cred.

Tennyson își coborî privirile pe paginile din fața lui. Împunse foaia cu degetul într-un loc unde notase ceva.

– Uite-aici. "Wolfsschanze-ul tău". Wolfsschanze-ul *tău*... Adică al nostru, nu al lor.

– Ce vrei să spui? întrebă Kessler. *Noi* sîntem Wolfsschanze; oamenii din Wolfsschanze sînt *Sonnenkinder*!

Tennyson nu băgă în seamă întreruperea.

– Von Stauffenberg, Olbricht, Von Falkenhausen și Höpner. Rommel le spunea "adevărații vulturi ai Germaniei". Erau răzvrătiții, asasinii prezumtivi ai Führerului. Toți au fost împușcați iar lui Rommel i s-a ordonat să se sinucidă. *Aceștia* sînt vulturii la care s-a referit. Wolfsschanze-ul *lor*, nu al nostru.

– Unde ajungem? Pentru Dumnezeu, Johann, sînt terminat. Nu mai pot să continui!

Tennyson acoperise douăsprezece foi de hîrtie; acum începu să le răsfoiască, subliniind cuvinte și încercuind expresii.

– Poate că ai vorbit destul, replică el. E pe-aici pe undeva... în porțiunea asta. A folosit cuvintele "măcelari și clovni", iar apoi "n-o să-i oprești pe vulturi"... Doar după cîteva secunde, Holcroft i-a spus că acel cont o să fie blocat ani în șir și că există condiții... "banii vor fi înghețați, îngropați în pămînt". Bărbatul a repetat expresia "îngropați în pămînt", spunînd că acolo era buba. Dar apoi a adăugat că nu va mai exista nici "pămînt pîrjolit". "Pămînt pîrjolit". "Nu va mai exista nici... *pămînt pîrjolit.*"

Partea superioară a corpului bărbatului blond înțepeni. Se lăsă în scaun în timp ce figura sculpturală încremeni într-o

grimasă din cauza concentrării iar ochii fixară rigid cuvintele de pe hîrtie.

– Nu se poate... după toți anii aceștia. Operațiunea Barbarossa! "Pămîntul pîrjolit" al lui Barbarossa! O, Doamne, Nachrichtendienst. E vorba de Nachrichtendienst!

– Ce tot vorbești? spuse Kessler. "Barbarossa" a fost prima invazie în nord a lui Hitler, o victorie măreață.

– El a considerat-o o victorie. Prusacii au apreciat-o drept un dezastru. O victorie inutilă, plătită cu o baie de sînge. Divizii întregi nepregătite, decimate... "Am cucerit pămîntul", au spus generalii. "Am cucerit pămîntul sterp și pîrjolit al lui Barbarossa". Așa a apărut Nachrichtendiest.

– Ce era asta?

– O unitate de informații. Selectă, formată exclusiv din iuncheri, un corp de armată al aristocraților. Mai tîrziu, au fost unii care au crezut că era vorba de o operație marca Gehlen, menită să provoace neîncredere între ruși și Occident. Dar nu a fost așa, a fost de sine stătătoare. Îl detesta pe Hitler și îi disprețuia pe cei din Schutzstaffel, numindu-i "gunoaiele SS-ului". De asemenea, îi ura pe comandanții din Luftwaffe. Cu toții erau etichetați drept "măcelari și clovni". Era ceva mai presus de război, mai presus de partid. Era doar pentru Germania. Germania *lor*!

– Spune la ce te gîndești, Johann! strigă Kessler.

– Nachrichtendienst a supraviețuit. El este intrusul. El vrea să distrugă operațiunea Geneva. N-o să se dea în lături de la nimic ca să distrugă Al Patrulea Reich chiar înainte de-a se naște.

27

Noel aştepta pe pod, privind luminile Parisului care licăreau ca nişte mănunchiuri de lumînări micuţe. O găsise pe Helden la Gallimard; ea fusese de acord să se întîlnească după program pe Pont Neuf. Încercase s-o convingă să meargă cu maşina la hotelul din Argenteuil dar refuzase.

– Mi-ai promis zile, săptămîni întregi dacă vreau, îi spusese el.

– Le-am promis pentru amîndoi, dragul meu, şi o să le avem. Dar nu la Argenteuil. Îţi explic cînd te văd.

De-abia era cinci şi un sfert; noaptea de iarnă se lăsă repede deasupra Parisului iar vîntul rece dinspre fluviu îi pătrunse în oase. Îşi ridică gulerul celui de al doilea palton ca să se apere de frig. Îşi privi ceasul din nou; limbile nici nu se mişcaseră. Dar cum ar fi putut? Trecuseră doar zece secunde!

Se simţi ca un tinerel care aşteaptă o fată pe care a cunoscut-o la o petrecere în aer liber, vara sub clar de lună, şi zîmbi ca pentru sine, încercînd un sentiment de stingherealā şi nevrînd să-şi recunoască îngrijorarea. Nu se afla sub clar de lună într-o seară caldă de vară. Se afla pe un pod din Paris, aerul era rece, se îmbrăcase cu un palton de mîna a doua iar în buzunar avea un pistol.

O văzu mergînd pe pod. Purta impermeabilul negru iar părul blond îi era acoperit de un batic roşu închis care îi

încadra chipul. Avea un mers hotărît, nici grăbit, nici relaxat; era o femeie singură care se întorcea acasă de la serviciu. Cu excepția trăsăturilor frapante – care abia se ghiceau de la distanță – era la fel ca mii de alte femei din Paris care se îndreptau spre casă la lăsarea întunericului.

Îl zări. Începu să meargă în direcția ei dar ea ridică o mînă, făcîndu-i semn să rămînă pe loc. Nu-i dădu atenție și întinse brațele, vrînd să ajungă mai repede la ea. I se cuibări la piept și se îmbrățișară, iar faptul că era din nou cu ea îl făcu să se simtă invadat de o căldură mîngîietoare. Ea își retrase capul și-l privi, după care luă o poziție hotărîtă, deși ochii îi erau veseli.

– Niciodată să nu fugi pe pod, spuse ea. Un om care fuge pe pod iese în evidență. Cel mai indicat e să te plimbi agale uitîndu-te la apa de dedesubt, nu s-o iei la goană.

– Mi-a fost dor de tine. Nu-mi pasă.

– Trebuie să înveți să-ți pese. Cum a fost la Berlin?

O cuprinse cu brațul pe după umăr și porniră spre cheiul Saint-Bernard de pe malul stîng.

– Am multe să-ți spun, și mai bune și mai rele. Dar dacă a afla înseamnă a înainta, cred că am făcut niște pași de uriaș. Ai vorbit cu fratele tău?

– Da. Azi după-masă. M-a sunat cu o oră înaintea ta. Și-a schimbat planurile; poate să fie mîine la Paris.

– E cea mai bună veste pe care puteai să mi-o dai. Cel puțin așa cred. O să-ți spun mîine.

Ieșiră de pe pod și cotiră la stînga pe malul fluviului.

– Ți-a fost dor de mine?

– Noel, ești nebun. Ai plecat ieri după-amiază. Abia am avut timp să ajung acasă, să fac o baie, să dorm o noapte ca lumea fiindcă aveam atîta nevoie de somn și să mă duc la serviciu.

– Te-ai dus acasă? La tine în apartament?

– Nu, m-am...

Se opri, și-și ridică ochii spre el, zîmbind.

– Foarte bine, Noel Holcroft, pentru un nou recrut. Interoghezi detaşat.

– Nu mă simt deloc detaşat.

– Ai promis că n-o să mă întrebi asta.

– Nu tocmai. Te-am întrebat dacă eşti măritată sau dacă trăieşti cu cineva – primind un răspuns negativ la prima întrebare şi unul absolut evaziv la a doua – dar n-am promis niciodată că n-o să încerc să aflu unde stai.

– Dar ai lăsat să se înţeleagă, dragul meu. O să-ţi spun într-o bună zi şi o să-ţi dai seama cît ai fost de naiv.

– Spune-mi acum. M-am îndrăgostit. Vreau să ştiu unde locuieşte femeia pe care o iubesc.

Zîmbetul îi dispăru de pe chip. Pe urmă reveni şi îl privi din nou.

– Semeni cu un băieţel care a învăţat un cuvînt nou şi îl rosteşte tot timpul. Nu mă cunoşti destul de bine ca să mă iubeşti, ţi-am mai spus.

– Am uitat. Ţie îţi plac femeile.

– Se numără printre prietenii mei cei mai buni.

– Dar n-ai vrea să te măriţi cu una din ele.

– Nu vreau să mă mărit cu nimeni.

– Bine. E mai puţin complicat. Mută-te la mine pentru următorii zece ani, cu opţiune de renunţare valabilă pentru amîndoi.

– Spui nişte lucruri atît de frumoase.

Se opriră la o intersecţie. O întoarse pe Helden spre el, cuprinzîndu-i braţele cu ambele mîini.

– Le spun fiindcă sînt adevărate.

– Te cred, spuse ea privindu-l ciudat, cu ochii pe jumătate întrebători, pe jumătate temători.

El îi sesiză frica; îl stingheri, aşa că îi zîmbi.

– Mă iubeşti măcar un pic?

Ea nu mai reuşi să surîdă.

– Cred că te iubesc mai mult decît un pic. Eşti o problemă pe care nu mi-am dorit-o. Nu ştiu dacă o să reuşesc să mă descurc.

– Atunci e și mai bine, rîse el și o luă de mînă ca să treacă strada. E bine cînd știe omul că nu ai răspuns chiar la toate.

– Credeai că am?

– Credeam că așa crezi.

– Nu am.

– Știu.

Restaurantul era plin doar pe jumătate cu oameni care mîncau. Helden ceru o masă în spate, care să nu poată fi văzută de la intrare. Proprietarul încuviință din cap. Era limpede că nu-și putea închipui de ce această *belle femme* venea în localul lui însoțită de un bărbat îmbrăcat atît de sărăcăcios. I se putea citi în ochi ce credea: lucrurile nu mergeau grozav pentru fetele din Paris în zilele astea. În nopțile astea, de fapt.

– Nu prea i-am căzut cu tronc, spuse Holcroft.

– Totuși ai motive să speri. Ai crescut în ochii lui cînd ai comandat un whisky scump. A scos un rînjet, n-ai observat?

– Se uita la haină. Face parte din altă categorie decît paltonul.

Helden rîse.

– Scopul paltonului n-are nici o legătură cu moda de înaltă clasă. L-ai folosit la Berlin?

– L-am folosit. L-am purtat cînd am agățat o tîrfă. Ești geloasă?

– Nu pot să fiu pe nimeni care te-a acceptat îmbrăcat în halul ăsta.

– Era întruparea drăgălășeniei.

– Ai avut noroc. Probabil că era agent ODESSA și te-ai mai ales și cu o boală rușinoasă, așa cum și-a propus. Să te duci la doctor înainte să ne mai întîlnim.

Noel o luă de mînă. Cînd vorbi, vocea își pierduse orice urmă de umor.

– Nu ne privește ODESSA. Nici Rache. Ăsta e lucrul, sau unul din lucrurile, pe care le-am aflat la Berlin. Mă îndoiesc că știa vreuna din ele ceva despre Geneva.

Helden rămase cu gura căscată.

– Și-atunci ce se întîmplă cu Beaumont? Spuneai că face parte din ODESSA și că te-a urmărit la Rio.

– Cred în continuare că e membru al ODESSEI și că m-a urmărit, dar nu din cauza Genevei. Se află în legătură cu Graff. A aflat de undeva că-l căutam pe Johann von Tiebolt, iată de ce m-a urmărit. Nu din motive legate de Geneva. O să aflu mai multe cînd o să vorbesc cu fratele tău mîine. Oricum, Beaumont o să ne lase în pace cîteva zile. Se ocupă Kessler de el. A spus că o să dea un telefon cuiva din guvernul de la Bonn.

– E chiar așa de simplu?

– Foarte greu nu e. Cea mai mică aluzie la ODESSA, mai ales în armată, e suficientă ca să declanșeze o avalanșă de anchete. Beaumont o să fie tras pe linie moartă.

– Dar dacă nu e nici ODESSA, nici Rache, cine e?

– Asta face parte din ce vreau să-ți spun. A trebuit să scap de loden și de șapcă.

– A, da? făcu Helden, nedumerită din cauza incoerenței.

Îi explică de ce, fără să amintească de scena violentă care avusese loc pe aleea întunecoasă. Pe urmă îi descrise discuția cu Kessler, dîndu-și seama pe măsură ce se apropia de sfîrșit că nu putea trece sub tăcere asasinarea necunoscutului în jacheta de piele neagră. Oricum o să-i spună fratelui ei mîine; n-ar avea nici un rost să-i ascundă acest fapt lui Helden. După ce termină, ea se cutremură, înfigîndu-și unghiile în podul celeilalte palme.

– Ce *oribil*. Kessler avea idee cine era și de unde venise?

– Nu prea. Am recapitulat ce mi-a spus de șase ori, încercînd să descopere ceva, însă n-a avut ce. După Kessler, făcea parte dintr-un grup neo-nazist – Kessler i-a numit

descendenți ai partidului. O fracțiune separatistă pe care ODESSA n-o poate folosi în nici un fel.

– Dar de unde să știe de contul din Geneva?

– L-am întrebat și eu pe Kessler. A spus că manevrele necesare scoaterii unei sume atît de mari din Germania nu puteau fi chiar atît de secrete pe cît ne-am închipuit și că e posibil să fi ajuns la urechile cuiva despre care nu știm unde se află.

– Dar Geneva se *bazează* pe secretul deplin. Fără el s-ar prăbuși.

– Atunci e o chestiune de amploare. Cînd anume e secretul secret? Care e diferența dintre informațiile confidențiale și cele strict secrete? O mînă de oameni au aflat de Geneva și vor să ne împiedice să punem mîna pe bani și să-i folosim așa cum trebuie. Au de gînd să înhațe ei banii, ceea ce înseamnă că n-o să se dea de gol.

– Dar dacă au aflat atît de mult și-au dat seama și că nu pot intra în posesia lor.

– Nu neapărat.

– Atunci ar trebui să li se spună!

– Asta i-am explicat și eu bărbatului de pe alee. Nu l-am convins. Și chiar dacă aș fi făcut-o, acum tot nu mai contează.

– Dar nu-ți dai seama? Cineva trebuie să dea de acești oameni, indiferent cine ar fi, și să-i convingă că n-au nimic de cîștigat încercînd să vă oprească pe tine, pe fratele meu și pe Erich Kessler.

Holcroft luă o înghițitură.

– Nu prea cred că e bine să procedăm așa. Kessler mi-a spus ceva care m-a deranjat atunci și care mă deranjează și acum. A zis că noi – bănuiesc că "noi" înseamnă toți cei care n-au cercetat subiectul cu atîta atenție – n-am înțeles niciodată esența personalității nazistului. Din punctul de vedere al unui nazist, nu e vorba doar de cum poate profita el; la fel de important este să *nu* profite ceilalți. Kessler i-a spus chestiei ăsteia "putere distructivă esențială".

Helden se încruntă din nou.

– Înseamnă că dacă le spunem o să vrea să pună mîna pe noi. Şi o să vă ucidă pe toţi trei fiindcă fără voi operaţiunea Geneva nu mai există.

– Cel puţin timp de încă o generaţie. E un motiv suficient de puternic. Banii reintră în seifuri pe durata a încă treizeci de ani.

Helden îşi acoperi gura cu mîna.

– Stai puţin; ceva nu e deloc în regulă. Au încercat deja să te ucidă. Pe *tine*. De la bun început... pe *tine*.

Holcroft clătină din cap.

– Nu putem fi siguri...

– Siguri? izbucni Helden. Dumnezeule, dar ce mai vrei? Mi-ai arătat haina. A mai fost şi stricnina de atunci din avion, împuşcăturile din Rio. Ce vrei mai mult?

– Vreau să ştiu cine se află cu adevărat în spatele acestor lucruri. De aceea trebuie să vorbesc cu fratele tău.

– Ce poate să-ţi spună Johann?

– Pe cine a ucis la Rio.

Helden avu de gînd să protesteze dar el o prinse iarăşi de mînă.

– Dă-mi voie să-ţi explic. Cred că sîntem, de fapt *sînt* în centrul a două conflicte care n-au legătură unul cu altul. Ce i s-a întîmplat fratelui tău la Rio n-are de-a face cu Geneva. Aici am greşit eu. Am pus totul în legătură cu Geneva şi nu e; sînt lucruri diferite.

– Am încercat şi eu să ţi-o spun, rosti Helden.

– Am fost greu de cap. Dar pînă atunci nu trăsese nimeni în mine şi nici nu încercase să mă otrăvească sau să-mi înfigă un cuţit în burtă. Chestiile astea îţi duc de rîpă modul de a gîndi. Cel puţin mie aşa mi se întîmplă.

– Johann e un om care are multe interese, Noel, spuse ea. Poate fi fermecător sau captivant dar şi reţinut. Asta e felul lui de-a fi. A dus o viaţă ciudată. Cîteodată îl compar cu un tăun. Zboară repede dintr-un loc în altul, de la un interes la

altul, mereu strălucitor, mereu lăsîndu-şi semnul distinctiv dar fără să dorească de fiecare dată ca acest semn să fie recunoscut.

– E cînd aici, cînd în altă parte, cînd peste tot, o întrerupse Holcroft. Îl faci să semene cu Scarlet Pimpernel*.

– Exact. S-ar putea ca Johann să nu-ţi spună ce s-a întîmplat la Rio.

– Dar trebuie. Trebuie să ştiu.

– Avînd în vedere că n-are legătură cu Geneva, e posibil să nu fie de acord.

– Atunci o să încerc să-l conving. *Trebuie* să aflăm cît de vulnerabil este.

– Să admitem că e vulnerabil. Ce s-ar întîmpla în cazul ăsta?

– N-ar mai fi acceptat ca parte componentă a operaţiunii Geneva. Ştim că a ucis pe cineva. Ai auzit un om – care ţi s-a părut bogat şi influent – spunînd că vrea să-ţi vadă fratele spînzurat pentru crimă. *Eu* ştiu că a avut necazuri cu Graff iar asta înseamnă ODESSA. A fugit ca să-şi scape pielea. V-a luat cu el şi pe tine şi pe sora ta dar a fugit ca să-şi scape *propria* piele. E amestecat în fel de fel de complicaţii; există oameni care îl urmăresc şi ne putem închipui foarte bine că s-ar putea să fie şantajat. Iar asta ar face să se clatine operaţiunea Geneva, ar murdări-o.

– Bancherii trebuie neapărat să afle? întrebă Helden.

Noel îi atinse obrazul, obligînd-o să-l privească.

– Aş fi obligat să le spun. E vorba de 780 de milioane de dolari şi de trei oameni care au făcut un lucru remarcabil. A fost gestul lor în faţa istoriei; de asta sînt convins. Dacă fratele tău pune această sumă în pericol sau contribuie la deturnarea ei în alte scopuri, atunci poate că e mai bine ca milioanele acelea să fie încuiate la loc pe durata a încă unei generaţii. Însă nu e singura soluţie. Conform prevederilor, următorul executor din partea familiei von Tiebolt ai fi tu.

* Eroul romanului de aventuri omonim al Baronesei Orczy (n.tr.).

Helden se uită la el.

– Nu pot să accept, Noel. Trebuie să fie Johann. Nu numai că e cel mai îndreptățit să facă parte din operațiunea Geneva, dar o și merită. Nu pot să-i răpesc acest lucru.

– Iar eu nu pot să i-l ofer, în eventualitatea că dăunează testamentului. Hai să mai stăm de vorbă după ce mă întîlnesc cu el.

Ea îi cercetă chipul, făcîndu-l să se simtă stînjenit. Îi desprinse mîna de pe obraz și-o ținu în mîinile ei.

– Ești un om moral, nu?

– Nu neapărat. Doar furios. M-am săturat de corupția din straturile rarefiate ale finanțelor. Am avut parte de ea din belșug la mine în țară.

– "Straturile rarefiate ale finanțelor"?

– E o expresie folosită de tatăl meu în scrisoarea pe care mi-a lăsat-o.

– Ce ciudat, spuse Helden.

– Ce anume?

– Întotdeauna i-ai spus Clausen sau Heinrich Clausen. Formal și relativ rezervat.

Holcroft dădu din cap, recunoscînd justețea observației sale.

– Curios, fiindcă de fapt nici acum nu știu mai multe despre el ca înainte. Dar mi-a fost descris de alții. Felul cum arăta, cum vorbea, cum îl ascultau oamenii și ce influență avea asupra lor.

– Atunci înseamnă că oricum ai mai aflat cîte ceva.

– Nu cine știe. Doar impresii. Și pe deasupra, ale unui copil. Dar cred că într-o măsură oarecare l-am descoperit.

– Ce ți-au spus părinții despre el?

– Nu e vorba de părinți... de tatăl meu vitreg. Doar de Althene. Mi-a spus la două săptămîni după ce împlinisem douăzeci și cinci de ani. Pe atunci lucram deja, eram un profesionist în domeniu.

– Profesionist?

– Ai uitat că sînt arhitect? Eu aproape că nu mai țin minte.

– Mama ta a așteptat să ai douăzeci și cinci de ani ca să-ți spună?

– Bine a făcut. Nu cred că aș fi putut suporta dacă aș fi fost mai tînăr. Dumnezeule mare! Noel Holcroft, un băiat american ca atîția alții. *Hot dogs* și cartofi prăjiți, Shea Stadium și Mets, Garden și Knicks, plus un colegiu și prieteni ai căror părinți au luptat în războiul cel mare și au ieșit învingători, fiecare în felul lui. Ia gîndește-te că află că adevăratul lui tată a fost unul din sadicii ăia milităroși din filmele de război. Isuse, l-ar fi dat gata pe puști.

– Atunci de ce ți-a mai spus mai tîrziu?

– Fiindcă exista o posibilitate, îndepărtată, ce-i drept, să aflu singur și nu voia. Deși n-a crezut că o să se întîmple așa ceva. Ea și Dick au șters toate urmele, procurînd și un certificat de naștere din care reieșea că sînt fiul lor. Numai că mai exista un certificat. La Berlin. "Clausen, sex bărbătesc. Mama – Althene. Tatăl – Heinrich". În plus, erau cîțiva oameni care știau că ea îl părăsise și că plecase din Germania. Voia să fiu pregătit dacă o să se afle cumva vreodată, dacă o să-și aducă cineva aminte dintr-un motiv sau altul și o să încerce să folosească informația. Să fiu pregătit pentru orice eventualitate ca să neg. Să spun că mai existase un copil despre care nu se vorbea niciodată în familie și care murise la doar cîteva luni în Anglia.

– Asta înseamnă că mai exista un certificat. De deces.

– Da. Înregistrat cum se cuvine undeva în Londra.

Helden se rezemă de peretele separeului.

– La urma urmei, noi doi nici nu sîntem chiar atît de diferiți. Viețile noastre sînt pline de acte false. Ce lux trebuie să fie să nu trăiești în felul ăsta.

– Pentru mine actele nu înseamnă mare lucru. N-am angajat pe nimeni pe bază de acte și nici n-am dat afară pe cineva fiindcă altcineva a descoperit cine știe ce hîrțoage,

spuse Noel, terminîndu-şi băutura. Pun singur întrebările. Iar fratelui tău am de gînd să-i pun cîteva foarte dure. Sper din suflet că-mi va da răspunsurile pe care le aştept.

– Şi eu.

Se aplecă spre ea iar umerii li se atinseră.

– Mă iubeşti măcar un pic?

– Mai mult decît un pic.

– Rămîi cu mine noaptea asta.

– Chiar aveam de gînd. La hotel?

– Nu la cel din Rue Chevalle. Acel domn Fresca pe care l-am inventat atunci s-a mutat într-un loc mai bun. Vezi tu, mai am şi eu prieteni prin Paris. Unul din ei e director adjunct la Georges V.

– Ce extravagant.

– E voie. Eşti o femeie cu totul deosebită şi nu ştim ce-o să se întîmple începînd de mîine. Că veni vorba, de ce să nu mergem la Argenteuil? Mi-ai promis că-mi spui.

– Am fost văzuţi acolo.

– Ce? De cine?

– Ne-a văzut un bărbat. De fapt, doar pe tine. Nu ştim cum îl cheamă, am aflat doar că era de la Interpol. Avem omul nostru acolo. A fost difuzată o foaie cu descrierea ta de la sediul din Paris. Ai fost dat în urmărire de la New York. Din grija unui ofiţer de poliţie pe nume Miles.

28

John Tennyson pătrunse în holul aglomerat al aeroportului Heathrow unde erau așteptați pasagerii. Se îndreptă spre o limuzină Jaguar neagră care era parcată lîngă bordură. Șoferul fuma o țigară și citea o carte. Văzîndu-l pe bărbatul blond care se apropia, ieși din mașină.

– Bună ziua, domnule Tennyson, spuse omul, cu un pronunțat accent galez.

– Aștepți de mult? întrebă Tennyson într-o doară.

– Nu chiar, răspunse șoferul, luînd servieta și geanta de călătorie ale lui Tennyson. Bănuiesc că doriți să conduceți.

– Da, o să te las în drum. Undeva de unde să poți lua un taxi.

– Pot să iau și de aici.

– Nu, vreau să stăm puțin de vorbă.

Tennyson se urcă la volan; galezul deschise ușa din spate și puse bagajele înăuntru. După cîteva minute trecură de porțile aeroportului, încadrîndu-se pe șoseaua care ducea spre Londra.

– Ați călătorit bine? întrebă galezul.

– Am avut de lucru.

– V-am citit articolul despre Bahrein. Foarte distractiv.

– Bahreinul în sine e o distracție. Vînzătorii indieni sînt singurii economiști din arhipelag.

– Dar aţi fost amabil cu şeicii.

– Şi ei au fost amabili cu mine. Ce veşti mai ai din Mediterana? Ai păstrat legătura cu fratele tău de la bordul vasului lui Beaumont?

– Permanent. Folosim un radiotelefon instalat la Cap Camarat. Totul merge conform programului. Pe chei s-a lansat zvonul că a fost văzut comandorul plecînd din Saint-Tropez cu o bărcuţă şi însoţit de o femeie. Nu se mai ştie nimic, nici despre barcă nici despre cei doi, de patruzeci şi opt de ore iar în larg s-a semnalat furtună. Fratele meu o să raporteze incidentul mîine. Fireşte, o să preia şi comanda vasului.

– Bineînţeles. Înseamnă că totul merge bine. Moartea lui Beaumont o să fie deasupra bănuielilor. Accident pe vreme rea. Nimeni n-o să pună la îndoială cele relatate.

– Nu vreţi să-mi spuneţi ce s-a întîmplat de fapt?

– Nu prea; ar însemna să te încarc cu o povară. În esenţă însă, Beaumont şi-a depăşit atribuţiile. A fost văzut unde nu trebuie de cine nu trebuie. S-au formulat speculaţii conform cărora distinsul nostru ofiţer ar fi fost în legătură cu ODESSA.

Expresia de pe chipul galezului sugera mînie.

– Asta e o chestie periculoasă. Tîmpitul.

– Trebuie să-ţi spun ceva, rosti Tennyson. Momentul e aproape.

Galezul răspunse pătruns de o teamă amestecată cu respect.

– Înseamnă că s-a întîmplat?

– Cred că peste două săptămîni.

– Nu-mi vine să cred!

– De ce? întrebă Tennyson. Totul merge conform planului. Trebuie să începem să trimitem telegramele. Peste tot.

– Peste tot... repetă bărbatul.

– Codul este "Wolfsschanze".

– Wolfsschanze? Dumnezeule, asta e!

– Mai e puțin. Redactează o ultimă listă principală cu toți conducătorii de regiuni, bineînțeles, într-un singur exemplar. Ia toate fișele de calculator, țară cu țară, oraș cu oraș, cu toate legăturile politice, și încuie-le într-o casetă metalică. Adu-mi caseta mie personal, împreună cu lista principală, de azi într-o săptămînă. Miercuri. Ne întîlnim pe strada din fața apartamentului meu din Kensington. La opt seara.

– De azi într-o săptămînă. Miercuri. Ora opt. Cu caseta.

– Și lista principală. Cea a conducătorilor.

– Sigur.

Galezul își lovi ușor dinții cu încheietura degetului arătător.

– A venit într-adevăr vremea, șopti el.

– Mai există un mic obstacol dar trecem noi și peste el.

– Pot să fiu de ajutor? Fac orice.

– Știu, Ian. Ești unul dintre cei mai buni. O să-ți spun săptămîna viitoare.

– *Orice*.

– Firește, spuse Tennyson, micșorînd viteza Jaguarului în apropierea unei ieșiri. Te-aș duce la Londra, dar am de mers spre Margate. E absolut obligatoriu să ajung imediat acolo.

– Nu vă faceți probleme pentru mine. Doamne, dar multe trebuie că mai aveți pe cap!

Ian rămase cu ochii pe chipul lui Tennyson, pe trăsăturile puternice, croite cu dalta, care sugerau atît de multe promisiuni și atîta forță.

– Să fiu de față; să am privilegiul să asist la începutul operațiunii. La renaștere. Nici un sacrificiu nu mi s-ar fi părut prea mare.

Bărbatul blond surîse.

– Mulțumesc, spuse el.

– Lăsați-mă unde vreți. Găsesc eu un taxi... nu știam că avem oameni și la Margate.

– Avem oameni peste tot, spuse Tennyson, oprind mașina.

Tennyson mergea cu viteză pe şoseaua cunoscută spre Portsea. O să ajungă acasă la Gretchen înainte de ora opt, exact cum îşi propusese; ea îl aştepta abia la nouă. O să se poată convinge că n-are musafiri sau vecini prietenoşi, de sex bărbătesc, care să treacă pe la ea pentru a bea ceva.

Bărbatul blond zîmbi ca pentru sine. Chiar dacă trecuse bine de patruzeci de ani, sora lui îi atrăgea pe bărbaţi la fel ca proverbiala flacără care cheamă fluturii: pîrjoliţi şi ajunşi la saţietate din cauza căldurii, aceştia se salvau prin propria lor neputinţă de a ajunge la flacăra însăşi. Fiindcă Gretchen îşi ducea la îndeplinire promisiunea sexualităţii doar atunci cînd i se spunea. Era o armă care trebuia folosită la fel ca toate armele potenţial mortale: cu discreţie.

Lui Tennyson nu-i plăcea deloc ce era silit să facă dar n-avea de ales. Toate firele care duceau la Geneva trebuiau retezate iar sora lui era unul din ele. Aşa cum fusese şi Anthony Beaumont. Pur şi simplu Gretchen ştia prea mult; duşmanii lui Wolfsschanze puteau s-o facă să cedeze – şi chiar asta aveau de gînd.

Existau trei informaţii pe care Nachrichtendienst nu le avea: orarul, metodele de distribuire a milioanelor şi listele. Gretchen cunoştea orarul, era la curent cu metodele de distribuire şi, ţinînd cont că aceste metode erau legate de numele destinatarilor din lumea întreagă, ştia foarte bine şi conţinutul listelor.

Sora lui trebuia să moară.

Iar galezul trebuia să facă sacrificiul de care vorbise cu atîta nobleţe. Odată înmînate cutia ermetică şi lista principală, contribuţia galezului lua sfîrşit. Iar el se transforma într-un simplu obstacol întrucît, cu excepţia fiilor lui Erich Kessler şi Wilhelm von Tiebolt, nimeni din cei rămaşi în viaţă n-avea să mai vadă vreodată listele. Mii de nume, în toate ţările, care erau adevăraţii moştenitori ai lui Wolfsschanze, rasa perfectă, *Sonnenkinder*.

PORTSEA – 15 M.

Bărbatul blond apăsă pe accelerator; Jaguarul țîșni înainte cu viteză.

– Deci, în sfîrșit a venit momentul, spuse Gretchen Beaumont, stînd lîngă Tennyson pe canapeaua din piele moale, în timp ce îi mîngîia chipul cu o mînă iar degetele îi atingeau în treacăt buzele, stîrnindu-l așa cum se pricepea atît de bine s-o facă încă de cînd erau copii.

– Și ești atît de frumos. Nu mai există alt bărbat ca tine și nici n-o să mai existe vreodată.

Se aplecă în față, bluza descheiată lăsînd să i se vadă sînii care parcă așteptau să fie mîngîiați. Îi acoperi gura cu a ei, scoțînd acel geamăt de undeva din fundul gîtului care îl înnebunea.

Dar nu putea să cedeze. Sau, dacă totuși o făcea, știa că avea să fie ultimul act al unui ritual secret care îl menținuse pur și nealterat... de cînd era copil. O prinse de umeri și o împinse blînd, rezemînd-o cu spatele de canapea.

– A sosit momentul, spuse el. Trebuie să știu tot ce s-a întîmplat cît am mintea limpede. Avem timp berechet. O să plec pe la șase dimineața la Heathrow și-o să iau primul avion spre Paris. Acum însă ia vezi, n-ai uitat să-mi spui nimic despre american? Ești sigură că n-a făcut nici o legătură între tine și New York?

– Sub nici o formă. Femeia moartă din fața apartamentului său era o fumătoare înverșunată, în vreme ce eu nu fumez, așa cum am scos în evidență cînd a fost aici. De asemenea, i-am spus că nu mai ieșisem de săptămîni întregi. Dacă ar fi avut îndoieli, firește că aș fi putut să i le spulber. Și evident că m-am arătat plină de viață.

– În concluzie, cînd a plecat habar n-avea că soția extrem de erotică și confuză cu care se culcase era una și aceeași cu femeia din New York.

– Sigur că nu. Şi e greşit spus "a plecat", adăugă ea rîzînd. A luat-o la goană. Nedumerit şi cuprins de panică, încredinţat că sînt dezechilibrată – aşa cum ne-am înţeles – şi hotărît să se oprească la tine pentru operaţiunea Geneva.

Se opri din rîs.

– Atîta doar că a fugit cu fotografia lui Tony, lucru pe care nu l-am prevăzut. Bănuiesc că o s-o aduci înapoi.

Tennyson dădu din cap.

– Da.

– Ce-o să-i spui lui Holcroft?

– Crede că Beaumont era agent ODESSA şi că într-un fel am avut necazuri cu Graff şi am fost nevoit să fug din Brazilia ca să nu fiu împuşcat. Asta i-a spus lui Kessler. Adevărul e că nu ştie exact ce s-a întîmplat la Rio, cu excepţia faptului că am ucis pe cineva; iar asta îl nelinişteşte, spuse Tennyson zîmbind. O să mă gîndesc la ceva surprinzător, care să-l uimească şi să-l convingă că sînt mai sfînt decît Ioan Botezătorul. Şi, bineînţeles, o să fiu recunoscător că asociatul nostru a contribuit la eliminarea teribilului Beaumont din preocupările noastre.

Gretchen îi luă mîna şi o ascunse între picioarele ei, frecîndu-i-o cu mătasea ciorapilor.

– Nu eşti doar frumos, ci şi sclipitor.

– Iar pe urmă o să schimb rolurile, făcîndu-l eu pe el să se simtă obligat să mă convingă că e demn de Geneva. El însuşi o să fie cel care o să trebuiască să-şi justifice mai mult decît ceilalţi rolul care-i revine prin testament. Are o importanţă psihologică esenţială să-l pun în poziţia asta; dependenţa lui de mine trebuie să crească.

Gretchen îi strînse mîna între picioare şi-i fixă încheietura; strîngerea fu neaşteptată şi încărcată de o atracţie sexuală.

– Reuşeşti să mă exciţi şi cînd vorbeşti, o ştii şi tu, nu-i aşa?

– Imediat, iubirea mea... singura mea iubire. Trebuie să stăm de vorbă.

Tennyson îşi înfipse unghiile în piciorul surorii lui; aceasta scoase un geamăt.

– Bineînţeles, o să ştiu mai bine ce am de spus după ce o să discut cu Helden.

– Înseamnă că te întîlneşti întîi cu ea şi-abia pe urmă cu Holcroft?

– Da. O s-o sun şi o să-i spun că trebuie s-o văd imediat. Pentru prima dată în viaţă o să constate că sînt cuprins de îndoieli şi că am o mare nevoie să mi se spună că acţiunile pe care le întreprind sînt bine gîndite.

– Încă o dată, sclipitor, spuse ea luîndu-i mîna dintre picioare şi aşezîndu-i-o sub sîni. Şi zici că surioara noastră umblă mai departe cu fel de fel de lepădături? Cu *Verwünschkinder*-i băgăreţi, care au barbă şi cărora le miroase gura?

– Sigur. Are nevoie să se simtă utilă, asta a fost slăbiciunea ei dintotdeauna.

– Nu s-a născut înăuntrul Reichului.

Tennyson rîse dispreţuitor.

– Ca să-şi satisfacă dorinţa de a se adapta, a ajuns dădacă. Locuieşte acasă la Herr Oberst şi are grijă de ticălosul ăla schilod. Schimbă maşinile de două ori pe seară, ca nu cumva să dea de el asasinii din Rache şi ODESSA.

– Într-o bună zi, ori unii ori ceilalţi tot or s-o lichideze, spuse Gretchen cu un aer gînditor. Trebuie să ne gîndim şi la asta. Imediat după ce banca o să deblocheze contul, trebuie să scăpăm de ea. Nu e proastă, Johann. O să fie încă o crimă pusă în cîrca celor din Rache. Sau din ODESSA.

– Mi-a trecut şi mie prin cap... Că veni vorba de crimă, ia spune-mi, cît a fost Holcroft pe-aici a pomenit cumva de Peter Baldwin?

– Nici un cuvînt. Nici nu mă aşteptam, ţinînd cont că mi-am jucat rolul cum scrie la carte. Am fost soţia dezechilibrată şi duşmănoasă. N-a vrut să mă înfricoşeze; şi nici n-a avut de gînd să-mi dea informaţii periculoase pentru Geneva.

Tennyson dădu din cap; planul fusese bine elaborat.

– Ce reacție a avut cînd i-ai vorbit despre mine?

– Nu prea i-am dat timp să aibă reacții, spuse Gretchen. I-am zis doar că ești purtătorul de cuvînt al întregii familii von Tiebolt. De ce a încercat Baldwin să ajungă la el la New York? Știi cumva?

– Am reconstituit tabloul. Baldwin opera afară din Praga, fiind un agent M.I.6 despre care mulți spuneau că își oferea loialitatea cui dădea mai mult. Vindea informații în stînga și-n dreapta, pînă cînd chiar ai lui au început să-l suspecteze. L-au concediat dar nu l-au dat în judecată fiindcă n-aveau cum să fie siguri; acționase și altădată ca agent dublu și susținuse că avea nevoie de un paravan. Era gata să jure că lucra la crearea unei rețele cu dublu sens. De asemenea, știa numele fiecărui agent de legătură englez din Europa Centrală și evident că și-a informat superiorii că numele aveau să fie date în vileag dacă i s-ar fi întîmplat ceva. Și-a păstrat nevinovăția, pretinzînd că era pedepsit fiindcă își făcea treaba prea bine.

– Și ce legătură are asta cu Holcroft?

– Ca să înțelegi, trebuie să ai o imagine completă a lui Baldwin. Era competent și avea sursele cele mai bune. În plus, se specializase pe postul de curier; putea să ia urma oricui. În timp ce era la Praga, i-au ajuns la ureche niște vorbe legate de o avere uriașă ținută sub cheie la Geneva. Prada de război a naziștilor. Zvonul nu era neobișnuit, mai circulaseră și alte povești de-astea de la căderea Berlinului. Diferența în privința acestuia era că se menționa numele lui Clausen. Și poate că nici asta nu era ceva surprinzător în sine; Clausen fusese geniul financiar al Reichului. Numai că Baldwin a verificat totul pînă la cel mai mic amănunt; ăsta era stilul său de lucru.

– S-a întors la arhivele curierilor, îl întrerupse Gretchen.

– Da. Concentrîndu-se asupra ministerului de finanțe. Avuseseră loc sute de expedieri iar în zeci de cazuri destinatarul fusese Manfredi. Odată ce a făcut rost de numele lui Manfredi, s-a rezumat la o expectativă atentă și

răbdătoare, în timp ce banii se strîngeau frumușel în bancă. A intrat în acțiune abia cînd a auzit că Manfredi era pe cale să încheie un contract cu un american de care nu mai auzise pînă atunci, pe nume Holcroft. *De ce?* L-a cercetat atent pe Holcroft și a dat peste maică-sa.

– Ea a fost strategia lui Manfredi, îi tăie vorba Gretchen încă o dată.

– De la bun început, încuviință Tennyson, dînd din cap. L-a convins pe Clausen că ea trebuia să plece din Germania. N-avea probleme cu banii și se învîrtea printre oameni înstăriți; ne putea fi de mare folos în America. Cu ajutorul lui Clausen, a ajuns s-o accepte pînă la urmă dar, cu toate acestea, a fost în primul rînd creația lui Manfredi.

– Sub înfățișarea inofensivă a piticaniei ăleia se ascundea un Machiavelli, spuse Gretchen.

– Fără poza aceea de inocență amabilă, mă îndoiesc că ar fi putut păcăli pe cineva. Dar nu era o copie perfectă a lui Machiavelli. Pe Manfredi îl interesau doar banii, era singura putere la care rîvnea. Se gîndea numai și numai la partea lui din aur. Plănuia să obțină controlul asupra agenției din Zürich; de aceea l-am ucis.

– Cît a aflat Baldwin din toate astea?

– N-o să știm niciodată precis; însă indiferent cît ar fi fost, asta urma să fie răzbunarea lui față de Serviciul Englez de Informații. Vezi tu, e adevărat că nu era agent dublu; era exact ce susținea: un foarte eficient membru al lui M.I.6 detașat la Praga.

– A dat de Manfredi?

– A, da. A și lăsat să se înțeleagă acest lucru, arătînd că știa de întîlnirea de la Geneva. A ajuns puțin cam tîrziu, atîta tot, spuse bărbatul blond, zîmbind. Parcă văd confruntarea; doi specialiști dîndu-și tîrcoale unul altuia și dorind amîndoi ceva cu disperare: unul să stoarcă informații, celălalt să nu le divulge nici în ruptul capului, știind că are de-a face cu o situație teoretic catastrofală. Probabil că s-a ajuns la anumite înțelegeri; pe urmă, cum era de așteptat, Manfredi și-a călcat

cuvîntul, a organizat întîlnirea cu Holcroft iar pe urmă ne-a atras atenția asupra lui Baldwin. A acoperit toate urmele. Dacă soțul tău ar fi fost prins ucigîndu-l pe Peter Baldwin, nu s-ar fi putut face nici un fel de legătură cu Manfredi. Era un om vrednic de respect. Ar fi putut cîștiga.

– Dar nu împotriva lui Johann von Tiebolt, spuse Gretchen, strîngîndu-i mîna care îi rămăsese sprijinită sub sîni și mișcîndu-i-o în sus. *A propos*, am mai primit o telegramă codificată de la Graff, din Rio. Iar e supărat. Zice că nu-l ținem la curent.

– A început să dea semne de senilitate. Și el și-a făcut datoria. Vîrsta îl face să fie neglijent, ăsta nu-i momentul să trimită mesaje în Anglia. Mă tem că a sosit timpul pentru *unser Freund* din Brazilia.

– O să dai ordinul?

– De dimineață. Retezarea încă unui braț al detestatei ODESSA. M-a antrenat mai bine decît trebuia.

Tennyson se aplecă în față iar mîna lui cuprinse sînul surorii sale.

– Cred că am vorbit destul. Ca de obicei, discuția cu tine îmi limpezește capul. Nu-mi mai vine în minte nimic, nu mai am ce să te întreb.

– Atunci poate că vrei să-mi ceri ceva. A trecut atîta timp, cred că acum faci explozie. O să am grijă de tine, cum am făcut întotdeauna.

– De cînd eram copii, spuse Tennyson, acoperindu-i gura cu gura lui, în timp ce mîna ei îl pipăia prin pantaloni. Amîndoi începuseră să tremure.

Gretchen stătea întinsă lîngă el goală, respirînd regulat, epuizată și mulțumită. Bărbatul blond ridică mîna și se uită la cadranul cu radiu al ceasului. Era două și jumătate noaptea. Sosise momentul să îndeplinească lucrul teribil pe care i-l cerea testamentul celor din Wolfsschanze. Trebuia înlăturată orice urmă care putea duce la Geneva.

Întinse o mînă lîngă pat, căutîndu-şi pantofii. Ridică unul, pipăindu-i tocul cu degetele în întuneric. Chiar în centru se găsea un mic disc metalic. Apăsă pe el şi îl roti spre stînga pînă cînd fu declanşat un arc minuscul. Aşeză discul pe noptieră, după care aplecă pantoful şi scoase un ac din oţel de vreo douăzeci şi cinci de centimetri, ascuns într-un orificiu îngust practicat din toc pe toată lungimea tălpii. Acul era flexibil dar nu se putea rupe. Dacă era înfipt cu precizie între a patra şi a cincea coastă, străpungea inima şi lăsa o urmă care de cele mai multe ori trecea neobservată, chiar şi la autopsie.

Îl ţinu cu grijă între degetul mare şi arătătorul mîinii drepte, întinzînd în acelaşi timp stînga spre sora lui. Îi atinse sînul drept şi apoi umărul gol. Ea deschise ochii.

– Nesătul mai eşti, şopti ea, zîmbind.

– Numai tu mă faci să fiu, spuse el atrăgînd-o spre sine pînă cînd se lipiră unul de altul. Eşti singura mea dragoste, adăugă, pe cînd braţul drept alunecă în spatele ei, întins la ceva mai mult de un sfert de metru de coloana ei vertebrală. Îşi întoarse încheietura mîinii spre interior, potrivind acul în poziţia ideală. Pe urmă îl împlîntă.

Drumurile lăturalnice de stradă erau derutante, dar Tennyson memorase itinerariul. Ştia cum se ajunge la căsuţa ascunsă unde se refugiase enigmaticul Herr Oberst, trădătorul Reichului. Chiar şi această auto-intitulare, "Oberst", semăna cu un comentariu ironic. Trădătorul nu fusese colonel; fusese general al Wehrmachtului, generalul Klaus Falkenheim, ajuns la un moment dat al patrulea om ca importanţă din conducerea Germaniei. Fusese lăudat cu generozitate atît de egalii lui din armată, cît şi de Führer în persoană. Şi, în tot acest timp, dincolo de uniforma strălucitoare şi amăgitoare se aflase sufletul unui şacal.

Dumnezeule, cît de mult îl ura Johann von Tiebolt pe mincinosul acela beteag care-şi zicea Herr Oberst! Însă John

Tennyson nu avea voie să manifeste nici urmă de ură. Dimpotrivă, trebuia să se dea pe lîngă el, mărturisindu-şi veneraţia şi respectul. Căci, dacă există o metodă precisă de a-şi asigura cooperarea totală a surorii lui mai mici, ea implica aceste manifestări ale deferenţei.

O sunase pe Helden la Gallimard, spunîndu-i că trebuia să vadă unde locuieşte. Da, ştia că stă în căsuţa lui Herr Oberst; sigur, ştia şi unde se afla aceasta.

– Acum sînt ziarist. N-aş putea avea succes dacă n-aş beneficia de surse de încredere.

Fusese uluită. Insistase s-o vadă pe la sfîrşitul dimineţii, înainte de a se întîlni cu Holcroft după-masă. *Nu* voia să discute cu americanul dacă nu şi pînă nu o vedea pe ea. Poate că Herr Oberst ar putea contribui la clarificarea situaţiei. Poate că bătrînul gentleman va fi în stare să risipească temerile bruşte care se iviseră.

Ajunse la drumul desfundat care străbătea iarba înaltă, aproape de văioaga neîngrijită care ferea casa lui Herr Oberst de ochii iscoditori. După alte trei minute se opri în faţa cărării care ducea la casa ţărănească. Uşa de deschise iar Helden îi ieşi în întîmpinare. Ce frumoasă era, ce mult semăna cu Gretchen.

Se îmbrăţişară frăţeşte, nerăbdători amîndoi să înceapă întîlnirea cu Herr Oberst. Ochii lui Helden exprimau nedumerire. Îl conduse înăuntrul casei mici şi austere. Herr Oberst stătea lîngă cămin. Helden făcu prezentările.

– Este un moment de care o să-mi amintesc cu drag toată viaţa, spuse Tennyson. Aţi cîştigat recunoştinţa germanilor de pretutindeni. Dacă o să vă pot fi vreodată de folos, spuneţi-i lui Helden şi o să fac tot ce-mi cereţi.

– Sînteţi extrem de amabil, Herr von Tiebolt, replică bătrînul. Dar din ce mi-a spus sora dumneavoastră, se pare că dumneavoastră doriţi ceva de la mine şi nu pot să-mi dau seama ce. Cum aş putea să vă ajut?

– Problema mea este acest american. Holcroft ăsta.

– Ce-i cu el? întrebă Helden.

– Acum treizeci de ani s-a înfăptuit un lucru minunat, o faptă incredibilă, pusă la cale de trei bărbați extraordinari care au vrut să îndrepte într-un fel fărădelegile comise de niște măcelari și scelerați. Printr-o conjunctură care pe atunci părea favorabilă, Holcroft a fost desemnat factorul-cheie în distribuirea mai multor milioane în întreaga lume. Acum mi se cere să mă întîlnesc și să colaborez cu el...

Tennyson se opri, ca și cum nu și-ar mai fi găsit cuvintele.

– Și? spuse Herr Oberst, făcînd o mișcare în față.

– N-am încredere în el, rosti bărbatul blond. S-a întîlnit cu naziști. Oameni gata să ne ucidă, Helden. Oameni ca Maurice Graff, din Brazilia.

– Ce vrei să spui?

– Sîngele își cere din nou tributul. Holcroft e nazist.

Chipul lui Helden se lăți pradă șocului iar în ochi i se citi un amestec de mînie și neîncredere.

– E absurd! Johann, e o nebunie!

– Zău? N-aș crede.

Noel așteptă ca Helden să plece la serviciu și abia pe urmă solicită o convorbire telefonică la New York, cu Miles. Petrecuseră o noapte plină de dragoste și mîngîiere. Știa că trebuie s-o convingă că lucrurile or să meargă mai departe; relația lor nu avea un sfîrșit hotărît dinainte. Acum nu mai era dispus să accepte așa ceva.

Telefonul zbîrnîi.

– Da, centrala, sînt domnul Fresca și îl caut pe locotenentul Miles.

– M-am gîndit că ești tu, spuse bărbatul care pentru Noel însemna o voce lipsită de o figură anume. Te-a găsit Interpolul?

– *Găsit?* Sînt urmărit, dacă la asta te referi. Cred că i se spune "dare în urmărire". E opera ta?

– Exact.

– Mi-ai dat două săptămîni! Ce dracu' te-a apucat?

– Încerc să te găsesc. Şi să-ţi ofer nişte informaţii care cred că te interesează. E vorba de maică-ta.

Noel simţi o durere acută în piept.

– Ce s-a întîmplat cu ea?

– A fugit, spuse Miles făcînd o pauză. E dată naibii, recunosc. A şters-o ca un profesionist. A plecat, chipurile, spre Mexico şi pînă să zici "Althene Holcroft" s-a transformat într-o bătrînică aflată în drum spre Lisabona, cu un nume schimbat şi cu un paşaport nou, prin amabilitatea meseriaşilor din Tulancingo. Din păcate, e o tactică depăşită. Le-am cam fumat pe toate.

– Poate a avut impresia că o sîcîiţi, spuse Noel, fără prea multă convingere. Poate că a vrut doar să scape de voi.

– N-o sîcîie nimeni. Şi, indiferent ce motive ar avea, ar fi bine să-şi dea sema că nu e singura care le cunoaşte. Mai există cineva foarte serios.

– Ce vrea să zică asta?

– A fost urmărită de un bărbat pe care n-am reuşit să-l localizăm în nici un dosar. Avea acte la fel de false ca ale ei. L-am înhăţat la aeroportul din Mexico City. Pînă să-i pună cineva vreo întrebare, şi-a spart în dinţi o capsulă de cianură.

29

Fu stabilit locul de întîlnire. Exista un apartament liber în Montmartre, la ultimul etaj al unei clădiri vechi, al cărui proprietar plecase în Italia. Helden telefonă, dîndu-i lui Noel adresa şi ora. O să fie şi ea acolo ca să-şi prezinte fratele dar n-o să stea.

Noel urcă ultima treaptă şi bătu la uşă. Auzi zgomotul unor paşi grăbiţi. Uşa se deschise iar Helden se ivi în vestibulul îngust.

– Bună, dragul meu, spuse ea.

– Bună, răspunse el jenat, lipindu-şi buzele de ale ei şi uitîndu-i-se peste umăr.

– Johann e pe terasă, rosti ea rîzind. Un sărut e permis în orice împrejurare. I-am spus... cît de mult ţin la tine.

– Chiar a fost nevoie?

– Oricît ar părea de ciudat, a fost. Mă bucur că am procedat aşa. M-a făcut să mă simt bine.

Închise uşa, ţinîndu-l de braţ.

– Nu pot să-ţi explic, continuă ea. Nu mi-am mai văzut fratele de peste un an. Dar s-a schimbat. Situaţia din Geneva l-a afectat; ţine cu orice preţ la reuşita operaţiunii. Nu l-am văzut niciodată atît de... nici eu nu ştiu... atît de gînditor.

– Totuşi, mai am cîteva întrebări, Helden.

– Şi el la fel. Despre tine.

– Zău?

– La un moment dat în cursul dimineţii nici n-a mai vrut să te vadă. N-are încredere în tine. Crede că ai fost contactat şi plătit ca să trădezi operaţiunea Geneva.

– *Eu?*

– Gîndeşte-te puţin. A aflat de la nişte oameni din Rio că te-ai întîlnit cu Maurice Graff. De la Graff te-ai dus direct la Londra, la Anthony Beaumont. Ai avut dreptate în privinţa lui: e agent ODESSA, spuse Helden făcînd o scurtă pauză. Mi-a spus că... ţi-ai petrecut noaptea cu Gretchen, că te-ai culcat cu ea.

– Stai un pic, o întrerupse Noel.

– Nu, dragul meu, n-are importanţă. Ţi-am mai spus, o cunosc bine pe soră-mea. Dar există un tipar comun, nu ţi-ai dat seama? Pentru ODESSA, femeile au exclusiv o utilitate practică. Erai prieten cu cei din ODESSA, făcuseşi o călătorie lungă şi obositoare. Era absolut normal să ţi se satisfacă necesităţile.

– E o mojicie!

– Johann aşa vede lucrurile.

– Se înşeală.

– Acum şi-a dat seama. Cel puţin aşa cred. I-am povestit de lucrurile care ţi s-au întîmplat – ni s-au întîmplat – şi cum era cît pe-aci să fii ucis. A fost uimit. S-ar putea să mai aibă cîteva întrebări, dar cred că s-a convins.

Holcroft clătină din cap consternat. *Pentru tine nimic nu mai este ca înainte... nimic nu mai poate fi la fel.*

Nu numai că nu mai era la fel, dar nici măcar aparenţele nu mai erau aceleaşi. Nu exista nici un fel de linie dreaptă între punctul A şi punctul B.

– Hai să terminăm cu treaba asta, spuse el. Putem să ne întîlnim mai tîrziu?

– Sigur.

– Te întorci la lucru?

– N-am fost la lucru.

– Am uitat. Ai fost cu fratele tău. Ai spus că te duci la lucru dar ai rămas cu fratele tău.

– A fost o minciună necesară.

– Toate sînt necesare, nu?

– Te rog, Noel. Să mă întorc să te iau? Peste vreo două ore?

Holcroft căzu pe gînduri. Avea și acum în minte veștile uimitoare pe care i le dăduse Miles. Încercase să ia legătura cu Sam Buonoventura în Curaçao dar Sam era plecat pe teren.

– Ai putea să-mi faci un serviciu pentru asta, îi spuse lui Helden. Ți-am povestit de Buonoventura, tipul din Caraibe. Am încercat să-l sun de la hotel, dar încă nu s-a întors. Dacă tot ești liberă, nu poți să stai la mine în cameră în eventualitatea că sună el? Nu te-aș ruga în alte condiții, dar e urgent. S-a întîmplat ceva. O să-ți povestesc mai tîrziu. Vrei?

– Sigur. Și ce să-i spun?

– Spune-i să stea pe loc vreo cîteva ore. Sau să-ți dea un număr unde să pot să-l sun mai tîrziu. Între șase și opt, ora Parisului. Spune-i că e important.

Noel băgă mîna în buzunar.

– Uite cheia. Ține minte, mă cheamă Fresca.

Helden luă cheia iar apoi îl prinse de braț, conducîndu-l în studio.

– Și tu ține minte, pe fratele meu îl cheamă Tennyson. John Tennyson.

Holcroft îl văzu pe Tennyson prin geamurile groase de culoarea plumbului care dădeau spre terasă. Purta un costum închis cu dungi și nu avea nici palton, nici pălărie; își ținea mîinile pe balustradă și privea cerul de deasupra Parisului. Era înalt și zvelt, avînd un corp de o perfecțiune aproape ireală; era corpul unui atlet, făcut numai din mușchi încordați și bine întreținuți. Chipul nu semăna cu nimic din ce văzuse Noel pînă atunci. Era creația unui artist, cu trăsături prea idealizate ca să fie adevărate. Dar, tocmai fiindcă nu avea nici

un cusur, era un chip rece. O faţă dăltuită în marmură, acoperită de un păr blond şi strălucitor, aranjat perfect şi potrivindu-se cu piatra sculpturii.

Von Tiebolt alias Tennyson îl văzu prin geamul ferestrei; ochii li se întîlniră iar imaginea dăltuită în marmură dispăru. Ochii bărbatului blond erau vii şi pătrunzători. Se îndepărtă de balustradă şi se îndreptă spre uşa terasei. Păşind înăuntru, întinse mîna.

– Sînt fiul lui Wilhelm von Tiebolt.

– Eu sînt... Noel Holcroft... Tatăl meu a fost Heinrich Clausen.

– Ştiu. Helden mi-a tot vorbit despre tine. Ai trecut prin multe.

– Amîndoi am trecut, încuviinţă Holcroft. Mă refer la sora ta şi la mine. Din cîte-am înţeles, nici tu n-ai fost scutit de necazuri.

– Din cauza moştenirii, din păcate, spuse Tennyson zîmbind. E destul de jenant că ne întîlnim în felul ăsta, nu?

– Au fost şi momente cînd m-am simţit mai bine.

– Şi n-am scos o vorbă, interveni Helden. Văd că aţi fost în stare să faceţi cunoştinţă. Acum pot să vă las.

– Nu-i nevoie, spuse Tennyson. Cred că lucrurile pe care avem să ni le spunem te privesc şi pe tine.

– Nu sînt foarte sigură. În plus, am ceva de făcut, replică Helden, îndreptîndu-se spre vestibul. Cred că e extrem de important – pentru o mulţime de oameni – să aveţi încredere unul în altul. Sper să fiţi în stare.

Deschise uşa şi ieşi.

Nici unul din cei doi bărbaţi nu vorbi preţ de cîteva clipe. Amîndoi rămaseră cu privirea pironită în locul unde stătuse Helden.

– E deosebită, spuse Tennyson. O iubesc foarte mult.

Noel întoarse capul.

– Şi eu.

Tennyson înregistră atît privirea cît şi afirmaţia făcută.

– Sper că asta nu înseamnă o complicaţie pentru tine.

– Nu, deşi s-ar putea să fie pentru ea.

– Înţeleg, spuse Tennyson, apropiindu-se de fereastră şi privind afară. Nu sînt în măsură să-ţi dau binecuvîntarea. Helden şi cu mine avem fiecare viaţa lui – şi chiar dacă aş fi, nu prea cred că aş vrea.

– Mulţumesc pentru sinceritate.

Bărbatul blond se întoarse.

– Da, sînt sincer. Nu te cunosc. Ştiu doar ce mi-a povestit Helden despre tine şi ce am aflat pe cont propriu. Ce mi-a spus ea reprezintă de fapt lucrurile pe care ai avut grijă să i le spui tu, colorate, bineînţeles, de propriile ei sentimente. Ce am aflat eu nu e foarte clar. În plus, rezultatul nu prea se armonizează cu descrierea relativ entuziastă făcută de sora mea.

– Amîndoi avem întrebări. Vrei să începi tu?

– Nu prea are mare importanţă, nu? Ale mele sînt foarte puţine şi foarte directe.

Vocea lui Tennyson se înăspri brusc.

– Ce treabă ai avut cu Maurice Graff?

– Credeam că ţi-a spus Helden.

– Repet, mi-a spus ce i-ai zis *tu*. Acum spune-mi *mie*. Am ceva mai multă experienţă decît soră-mea. Nu sînt dispus să accept unele lucruri numai fiindcă vin de la tine. Anii m-au învăţat cum să procedez. De ce te-ai dus să-l vezi pe Graff?

– Te căutam pe tine.

– Pe *mine?*

– Nu pe tine în mod special; familia von Tiebolt. Voiam să obţin informaţii despre voi.

– Şi de ce Graff?

– Mi s-a dat numele lui.

– Cine ţi l-a dat?

– Nu-mi aduc aminte...

– Nu-ţi aduci *aminte*? Dintre atîtea mii de oameni din Rio de Janeiro, întîmplarea face să ţi se dea taman numele lui Maurice Graff.

– Ăsta-i adevărul.

– E ridicol.

– Stai puțin, spuse Noel, încercînd să reconstituie înlănțuirea evenimentelor care îl duseseră la Graff. A început la New York...

– *Ce* a început? Graff era la New York?

– Nu, la consulat. M-am dus la consulatul brazilian și am vorbit cu un atașat. Voiam să aflu cum puteam să dau de o familie care emigrase în Brazilia prin anii patruzeci. Atașatul a cîntărit datele și și-a închipuit că umblam după o familie germană. Mi-a ținut o predică despre... mă rog, au spaniolii o expresie. *La otra cara de los alemanes.* Înseamnă cealaltă față a germanilor, ce se află dincolo de ce știm noi.

– Da, cunosc. Continuă.

– Mi-a spus că la Rio există o comunitate germană solidă și unită, condusă de cîțiva oameni puternici. M-a prevenit în privința căutării unei familii germane dispărute și mi-a spus că poate fi o treabă periculoasă. Poate că a exagerat fiindcă n-am vrut să-i dau numele vostru.

– Slavă Domnului că nu i l-ai dat.

– Cînd am ajuns la Rio n-am reușit să aflu nimic. Pînă și registrele de la imigrări fuseseră falsificate.

– Lucru care a costat enorm pe mulți oameni, spuse Tennyson cu amărăciune. Era singurul fel de a ne apăra.

– M-am împotmolit. Pe urmă mi-am amintit că atașatul îmi spusese că acea comunitate germană era condusă de cîțiva oameni puternici. Am intrat într-o librărie germană și l-am întrebat pe unul din vînzători despre case. Era vorba de cele mari, de conacele cu terenuri în jur. Le-am numit "bavareze", dar și-a dat seama ce voiam să spun. Sînt arhitect de profesie și m-am gîndit...

– Am înțeles, spuse Tennyson dînd din cap. Moșiile germane cele mai întinse, ale celor mai influenți conducători ai comunității germane.

– Întocmai. Vînzătorul mi-a dat două nume. Unul era evreiesc, celălalt era al lui Graff. Mi-a spus că moșia lui Graff se număra printre cele mai impresionante din Brazilia.

– Așa și este.

– Și cam asta ar fi. Așa am ajuns la Graff.

Tennyson rămase nemișcat, cu o expresie neutră.

– Nu e lipsit de logică.

– Îmi pare bine că gîndești așa.

– Am spus că e logic, nu că te cred.

– N-am nici un motiv să mint.

– Chiar dacă ai vrea, nu prea ai talent. Mă pricep de minune să depistez mincinoșii.

Noel fu uimit auzind această afirmație.

– Exact asta mi-a spus și Helden în seara cînd ne-am întîlnit.

– Am pregătit-o bine. Mințitul e un meșteșug care se învață. Te-ai întins mai mult decît ți-e plapuma.

– Ce dracu' vrei să spui?

– Că ești un amator foarte convingător. Ți-ai construit bine povestea dar mai ai ca să ajungi un profesionist. Lipsește exact cheia de boltă. Ca arhitect, sînt sigur că înțelegi.

– Pe legea mea că nu. Spune-mi tu.

– Cu plăcere. Ai plecat din Brazilia cunoscînd numele de von Tiebolt. Ajungi în Anglia iar după douăsprezece ore te afli într-o suburbie a orașului Portsmouth cu sora mea, *culcîndu-te* cu ea. N-aveai idee nici măcar de numele de Tennyson. Cum ai fi putut să-l descoperi pe cel al lui Beaumont?

– Dar *știam* de numele de Tennyson.

– *Cum*? De unde-l știai?

– I-am spus lui Helden. De la o pereche, frate și soră, pe nume Cararra. Au venit să mă vadă la hotel.

– A, da. Cararra. Un nume foarte obișnuit în Brazilia. Ți-au spus ceva în mod special?

– Sigur că nu.

– Deci, aceşti fraţi Cararra vin să te vadă aşa, de nicăieri, pretinzînd că sînt prietenii noştri dragi. Dar, aşa cum ţi-a spus deja Helden, nici n-am auzit de ei. Hai, domnule Holcroft, va trebui să găseşti ceva mai acătării, spuse Tennyson ridicînd apoi vocea. Graff ţi-a dat numele lui Beaumont, aşa e? Ca de la ODESSA la ODESSA.

– Nu! Graff habar n-avea. Crede că şi acum te ascunzi pe undeva prin Brazilia.

– A spus el chestia asta?

– A lăsat să se înţeleagă. Fraţii Cararra au confirmat. Au pomenit de nişte colonii din sud, "Catarina", ceva de genul ăsta. O regiune muntoasă populată de germani.

– Ţi-ai făcut tema corect. În Santa Catarina se află aşezările germane. Dar să ne întoarcem la misterioşii fraţi Cararra.

Noel îşi aminti cu claritate frica de pe chipurile tinerilor fraţi din Rio.

– Or fi misterioşi pentru tine, în ce mă priveşte nu sînt. Ori ai o memorie jegoasă ori eşti un prieten jegos. Mi-au spus că n-o prea ştiu pe Helden dar că pe tine te cunosc foarte bine. Au riscat enorm venind să mă vadă. Evrei portughezi care...

– *Portughezi*..., îl întrerupse Tennyson, brusc îngrijorat. Dumnezeule! Şi zici că şi-au spus Cararra... Descrie-i !

Holcroft se conformă. După ce termină, Tennyson spuse în şoaptă:

– S-au întors din trecut... S-au întors din trecut, domnule Holcroft. Totul corespunde. Folosirea numelui de Cararra. Evrei portughezi. Santa Catarina... S-au întors la Rio.

– Cine s-a întors?

– Fraţii Montealegres, ăsta e numele lor adevărat. Cu zece, doisprezece ani în urmă... Ce ţi-au spus a fost un paravan, ca să nu le poţi dezvălui identitatea, nici chiar din greşeală.

– Ce s-a întîmplat acum doisprezece ani?

– Amănuntele nu contează, dar a trebuit să-i scoatem din Rio, aşa că i-am trimis la Catarina. Părinţii lor i-au ajutat pe israelieni, fapt pentru care au plătit cu viaţa. Cei doi copii au fost vînaţi; ar fi fost şi ei împuşcaţi. A trebuit să-i ducem în sud.

– Înseamnă că în Catarina există oameni care ştiu de tine.

– Da, cîţiva. Baza noastră de operaţiuni era la Santa Catarina. La Rio ar fi fost prea periculos.

– Ce operaţiuni? Care "noi"?

– Acei dintre noi care au luptat în Brazilia împotriva ODESSEI.

Tennyson clătină din cap.

– Trebuie să-mi cer iertare. Helden a avut dreptate; te-am apreciat greşit. Ai spus adevărul.

Noel avu sentimentul că era răzbunat cînd nici nu căutase aşa ceva. Se simţi jenat gîndindu-se că avea să-i pună întrebări cuiva care luptase împotriva ODESSEI, care salvase de la moarte copii, expunîndu-se la fel de mult ca şi cînd i-ar fi scos de la Auschwitz sau Belsen, care o învăţase cum să supravieţuiască pe femeia pe care o iubea. Dar *avea* de pus nişte întrebări, nu putea să le dea uitării.

– Acum e rîndul meu, spuse Noel. Eşti foarte ager şi ştii nişte treburi de care eu habar n-am, dar nu prea cred că mi-ai zis mare lucru.

– Dacă una din întrebările tale se referă la Tinamou, spuse Tennyson, îmi pare rău dar n-o să-ţi răspund. Nici n-o să stau de vorbă.

Holcroft rămase cu gura căscată.

– N-o să *ce*?

– M-ai auzit foarte bine. Tinamou e un subiect pe care n-o să-l discut. Nu te priveşte.

– Ba cred că mă priveşte! De fapt, lucrurile stau cam aşa: dacă nu vrei să discutăm despre Tinamou, n-avem *nimic* să ne mai spunem.

Tennyson tăcu, uimit.

– Bănuiesc că vorbești serios, nu?

– Absolut.

– Atunci încearcă să mă înțelegi. Nu putem lăsa nimic la voia întîmplării, fiindcă există posibilitatea, indiferent cît de îndepărtată, ca vreun cuvînt spus aiurea să ajungă la urechile cui nu trebuie. Dacă am dreptate – și cred că am – o să-ți primești răspunsul în cîteva zile.

– Nu e de-ajuns!

– Atunci o să mai fac un pas. Tinamou a fost pregătit în Brazilia. De ODESSA. L-am studiat cît am putut de bine. Sînt pe urmele lui de șase ani.

Noel avu nevoie de cîteva secunde ca să-și recapete glasul.

– Ești... de șase ani?

– Da. A venit momentul ca Tinamou să lovească; o să aibă loc încă un asasinat. De aceea te-au contactat englezii; și ei sînt la curent.

– De ce nu lucrezi cu ei? Pentru Dumnezeu, dacă ai ști ce cred!

– Știu ce a încercat cineva să-i *facă* să creadă. De asta nu pot să lucrez cu ei. Tinamou are surse peste tot. Ele nu îl cunosc dar cu toate acestea sînt folosite.

– Ai spus "în cîteva zile".

– Dacă m-am înșelat, o să-ți povestesc totul. Ba chiar o să merg cu tine la englezi.

– În cîteva zile... Bine. Deocamdată nu mai discutăm despre Tinamou. Cîteva zile.

– În rest, o să-ți spun tot ce sînt în stare. N-am nimic de ascuns.

– Îl știai pe Beaumont de la Rio și știai că face parte din ODESSA! Ba chiar m-ai acuzat că i-am luat numele de la Graff. Dar, cu toate astea, s-a însurat cu soră-ta. Ca de la ODESSA la ODESSA? Ești de-ai lor?

Tennyson nu stătu pe gînduri.

– Am procedat în ordinea urgențelor. Mai pe șleau, a fost ceva pus la cale. Sora mea Gretchen nu mai e ce a fost odată dar ura față de naziști i-a rămas aceeași. A făcut cel mai mare sacrificiu dintre noi toți. Știm fiecare mișcare a lui Beaumont.

– Dar el știe că ești von Tiebolt! De ce nu-i spune lui Graff?

– Întreabă-l, dacă vrei. S-ar putea să-ți spună.

– Spune-mi *tu*.

– Îi e frică, replică Tennyson. Beaumont e un porc. Chiar și modul cum se implică are ceva necurat. Lucrează din ce în ce mai puțin pentru ODESSA și doar cînd e amenințat.

– Nu înțeleg.

– Gretchen are propria ei... hai să-i zicem putere de convingere, de care cred că ți-ai dat și tu seama. În plus, o mare sumă de bani, de proveniență necunoscută, a fost depusă în contul lui Beaumont. La toate astea se adaugă faptul că se teme să nu fie dat de gol: de Graff, pe de o parte... de mine, pe de alta. Ne e de folos amîndurora, bineînțeles, mai mult mie decît lui Graff. N-are loc de întors.

– Dacă îi știai fiecare mișcare, trebuia să știi că a fost în avionul acela spre Rio. Trebuia să știi că mă urmărește.

– Cum aș fi putut? Nici nu te cunoșteam.

– A fost acolo. L-a trimis cineva!

– Cînd mi-a spus Helden, am încercat să aflu cine. N-am descoperit mare lucru dar ce-am descoperit m-a făcut să intru la idei. Din cîte-mi dădeam seama, porcul nostru încolțit începuse să fie contactat de o a treia tabără. Cineva care îi depistase legăturile cu ODESSA și care îl folosea, la fel cum făcuse și Graff. Și eu.

– Cine?

– Ce n-aș da să știu! I s-a acordat o învoire de urgență de pe vasul lui din Mediterana. A plecat la Geneva.

– Geneva?

Memoria lui Noel făcu un salt rapid în timp, oprindu-se la un moment anume, încărcat de mișcări iuți, oameni care

dădeau buzna și niște țipete... pe un peron de gară. *Pe un peron de beton din gară.* Izbucnise o încăierare; un bărbat căzuse pe spate, cu cămașa plină de sînge, un altul plecase în goană în urmărirea unui al treilea... Un om cuprins de panică trecuse alergînd pe lîngă el, cu ochii lărgiți de frică, sub niște... sprîncene stufoase și înspicate.

– Asta e, spuse Holcroft uimit. Beaumont a fost la Geneva.

– Tocmai ți-am spus.

– Acolo l-am văzut! Nu-mi mai aminteam unde. M-a urmărit de la Geneva.

– Mă tem că nu înțeleg ce vrei să spui.

– Unde e Beaumont acum? întrebă Noel.

– S-a întors pe vas. Gretchen a plecat la el acum cîteva zile. Cred că la Saint-Tropez.

Mîine plec în Mediterana. La un bărbat pe care îl detest... Totul era atît de clar acum. Poate că Tennyson nu era singurul om prezent în cameră care se lansase în judecăți greșite.

– Trebuie să aflăm cine l-a pus pe Beaumont pe urmele mele, spuse Noel, gîndindu-se la bărbatul în jacheta de piele neagră.

Tennyson avea dreptate; ajunseseră la aceeași concluzie. Exista într-adevăr și altcineva.

– De acord, spuse bărbatul blond. Lucrăm împreună?

Holcroft se simți tentat. Dar încă nu terminase. N-avea voie ca mai tîrziu să se lovească de întrebări rămase fără răspuns. De atîtea ori se specificase că misiunea îi implica în egală măsură.

– Poate, replică el. Dar mai sînt două lucruri despre care vreau să te întreb. Și te previn că aștept răspunsuri pe loc, nu "în cîteva zile".

– În regulă.

– Ai ucis pe cineva la Rio.

Ochii lui Tennyson se îngustară.

– Ţi-a spus Helden.

– Trebuia să ştiu; a înţeles şi ea. Există anumite prevederi la Geneva care nu admit surprizele. Dacă poţi fi şantajat, nu pot să te las să mergi mai departe.

Tennyson dădu din cap.

– Înţeleg.

– Cine a fost? Pe cine ai ucis?

– Mi-ai interpretat greşit reţinerea, replică bărbatul blond. Nu mă feresc deloc să-ţi spun cine a fost. Încerc să mă gîndesc cum ai putea să verifici ceea ce-ţi spun. Nu e vorba de nici un şantaj. Nici n-ar avea cum să fie. Dar cum să te fac să fii convins?

– Dîndu-mi un nume, de pildă.

– Manuel Cararra.

– Cararra?...

– Da. De asta l-au folosit acei doi tineri. Ştiau că o să sesizez imediat legătura cu latura politică. Acest Cararra era unul dintre conducătorii Camerei Deputaţilor şi unul din cei mai puternici oameni din ţară. Însă nu era fidel Braziliei, ci lui Graff şi ODESSEI. L-am ucis cu şapte ani în urmă şi aş face-o şi mîine dacă aş putea.

Noel cercetă chipul lui Tennyson.

– Cine mai ştie?

– Cîţiva bătrîni. Numai unul mai trăieşte. O să-ţi dau numele lui, dacă vrei. Dar n-o să vrea să vorbească despre crimă.

– De ce nu?

– Pisica moartă a fost aruncată, cum s-ar zice, în ograda vecinului. Înainte de-a pleca din Rio de Janeiro, m-am întîlnit cu ei. Ameninţarea mea a fost clară. Dacă mă urmărea cineva, dădeam în vileag tot ce ştiam despre Cararra. În felul ăsta aş fi distrus imaginea cvasi-venerată a unui martir conservator. Iar cauza conservatoare din Brazilia nu putea tolera un asemenea lucru.

– Vreau numele.

– Ți-l scriu imediat, spuse Tennyson, trecînd de la vorbă la faptă. Sînt sigur că poți să dai de el printr-o convorbire peste ocean. N-o să-ți ia mult. Numele meu alături de cel al lui Cararra o să fie de-ajuns.

– S-ar putea s-o fac.

– Chiar te rog, spuse Tennyson. O să-ți confirme ce ți-am povestit.

Cei doi bărbați se priviră în ochi, la cîțiva pași unul de altul.

– La Londra a avut loc un accident de metrou, continuă Noel. Au fost uciși cîțiva oameni, printre care și un bărbat care lucra la *The Guardian*. Era omul a cărui semnătură se afla pe cartea ta de muncă. Omul cu care ai stat de vobă la angajare, singurul care putea furniza vreo informație despre modul în care ai fost admis sau motivul admiterii.

Brusc, ochii lui Tennyson redeveniră reci.

– A fost un șoc. N-o să-l pot depăși niciodată. Care e întrebarea?

– A mai avut loc un accident și la New York. Cu doar cîteva zile în urmă. Și atunci au fost uciși cîțiva oameni nevinovați dar unul dintre ei a fost vizat. Cineva la care țineam foarte mult.

– Repet, *unde* bați, Holcroft?

– Cele două cazuri sînt oarecum asemănătoare, nu găsești? Cei de la M.I. 5 nu știu nimic despre accidentul din New York dar au niște idei foarte precise despre cel din Londra. Le-am pus cap la cap și am ajuns la o concluzie neplăcută. Ce știi despre accidentul care a avut loc la Londra acum cinci ani?

Tennyson devenise rigid.

– Ai grijă, spuse el. Englezii merg prea departe. Ce vrei de la mine? Ce ai de gînd să faci ca să mă discreditezi?

– Termină cu prostiile! spuse Noel. Ce s-a întîmplat la metrou?

– Am fost *acolo*!

Bărbatul blond îşi vîrî mîna sub gulerul acoperit parţial de costumul în dungi. Smuci furios, aproape sfîşiindu-şi cămaşa în dreptul pieptului şi dînd la iveală o cicatrice care se întindea de la baza gîtului pînă la pectorali.

– Habar n-am de New York dar experienţa de acum cinci ani de la Charing Cross o să-mi rămînă în minte pînă la sfîrşitul vieţii! Poftim, nu trece o zi fără să mi se aducă aminte de ea. Patruzeci şi şapte de copci, în apropierea toracelui. Atunci, cu cinci ani în urmă, la Londra, am crezut cîteva clipe că am rămas fără cap. Iar omul acela de care vorbeşti atît de enigmatic a fost prietenul meu cel mai drag din Anglia! El ne-a ajutat să plecăm din Brazilia. Dacă l-a ucis cineva, acel cineva a încercat să mă ucidă şi pe mine! Eram cu el.

– N-am ştiut!... Englezii n-au spus nimic. Nici n-au ştiut că erai acolo.

– Atunci aş fi de părere să se intereseze cineva. Trebuie să existe pe undeva o fişă de internare. Nu cred că ar fi greu de găsit.

Tennyson clătină din cap.

– Îmi pare rău, n-ar trebui să mă supăr pe tine. Dar englezii ăştia nu se dau în lături de la nimic.

– Poate că într-adevăr n-au ştiut.

– Da, e posibil. Sute de oameni au fost duşi din rama aceea de metrou. În noaptea aceea au fost umplute douăsprezece clinici din Londra; nimeni n-a dat mare atenţie numelor. Dar totuşi mă aşteptam ca pe-al meu să-l fi găsit. Am stat cîteva zile în spital.

Tennyson se opri brusc.

– Parcă ai spus că un om la care ţineai foarte mult a fost ucis la New York cu doar cîteva zile în urmă. Ce s-a întîmplat?

Noel îi spuse despre felul cum fusese strivit Richard Holcroft de o maşină chiar pe trotuar, amintind şi de teoria avansată de David Miles. N-avea nici un sens să-i mai

ascundă ceva acestui om pe care fusese pe punctul de a-l judeca total greşit.

Relatarea nu făcu decît să confirme concluzia la care ajunseseră deja amîndoi.

Din cîte-mi dădeam seama, porcul nostru încolţit începuse să fie contactat de o a treia tabără.

Cine?

Ce n-aş da să ştiu...

Altcineva.

Un bărbat în jachetă neagră de piele. Sfidîndu-l pe o alee întunecoasă din Berlin. Gata să moară... cerînd să fie împuşcat. Refuzînd să spună cine e şi de unde vine. Cineva sau ceva mai puternic şi mai bine informat şi decît Rache şi decît ODESSA.

Altcineva.

Noel îi spuse totul lui Tennyson, simţindu-se uşurat că putea vorbi. Uşurarea îi era sporită de modul cum asculta bărbatul blond. Ochii lui cenuşii cu puncte mici rămaseră aţintiţi pe chipul lui Holcroft, ficşi şi concentraţi. După ce termină, Noel se simţi epuizat.

– Asta e tot ce ştiu.

Tennyson dădu din cap.

– Pînă la urmă tot ne-am întîlnit, nu? Trebuia să spunem amîndoi ce ne stătea pe suflet. Fiecare a crezut despre celălalt că îi este duşman şi ne-am înşelat amîndoi. Acum, să trecem la treabă.

– De cînd ştii de Geneva? întrebă Holcroft. Gretchen mi-a zis că ai anunţat-o că într-o bună zi o să vină un bărbat şi o să vorbească despre un aranjament ciudat.

– De cînd eram copil. Mama mi-a spus că exista o sumă de bani extraordinar de mare, care urma să fie folosită în nişte scopuri mărețe, pentru îndreptarea greşelilor cumplite făcute în numele Germaniei de oameni care nu erau germani adevăraţi. Dar s-a oprit aici, nu mi-a dat amănunte.

– Înseamnă că nu-l cunoşti pe Erich Kessler.

– Ţin minte numele dar vag. Eram foarte tînăr.

– O să-ţi placă de el.

– Sînt convins, dacă e aşa cum mi l-ai descris. Spuneai că-şi aduce fratele la Geneva? Are voie?

– Da. I-am spus că o să-l sun la Berlin şi că o să-i dau datele.

– De ce nu aştepţi pînă mîine sau poimîine şi să-l suni din Saint-Tropez?

– Beaumont?

– Beaumont, spuse Tennyson, strîngîndu-şi buzele. Cred că ar trebui să ne întîlnim cu porcul nostru încolţit. Are ceva să ne spună. Mai precis, cine s-a folosit de el ultima oară? Cine l-a trimis în gara aceea din Geneva? Cine l-a plătit sau l-a şantajat, punîndu-l să te urmărească de la New York şi apoi la Rio de Janeiro? Cînd o să aflăm toate astea, o să ştim şi de unde venea bărbatul în jacheta de piele neagră de care vorbeai.

Altcineva.

Noel se uită la ceas. Era aproape şase; stătuse de vorbă mai bine de două ore cu Tennyson dar, cu toate acestea, încă mai aveau multe să-şi spună.

– Vrei să iei masa cu sora ta şi cu mine? întrebă el.

Tennyson surîse.

– Nu, prietene. O să vorbim în drum spre sud. Am de dat nişte telefoane şi de trimis articolul. N-am voie să uit că sînt ziarist. Unde stai?

– La Georges Cinq. Sub numele de Fresca.

– O să te sun mai încolo în cursul serii, spuse Tennyson, întinzînd mîna. Pe mîine.

– Pe mîine.

– Şi dacă binecuvîntarea unui frate îţi spune ceva, consideră că o ai.

Johann von Tiebolt stătea lîngă balustrada terasei, în aerul rece al începutului de seară. Sub el, pe stradă, îl văzu pe Holcroft ieşind din clădire şi luînd-o pe trotuarul din dreapta.

Fusese atît de uşor. Orchestrarea minciunilor fusese concepută şi realizată atent iar interpretarea avusese parte de un suport al convingerii revoltate şi al dezvăluirilor neaşteptate care atrăseseră după ele acceptarea. Trebuia să-i dea ştire unui bătrîn din Rio; acesta ştia ce are de spus. O să plaseze o fişă medicală într-unul din spitalele din Londra, avînd grijă ca datele şi informaţiile să corespundă unui accident tragic care avusese loc cu cinci ani în urmă la staţia de metrou Charing Cross. Şi dacă totul decurgea conform planului, ziarele de seară aveau să publice în curînd o ştire referitoare la o altă tragedie. Un ofiţer de marină dispăruse cu soţia undeva în Mediterana, la bordul unei mici ambarcaţiuni de agrement.

Von Tiebolt zîmbi. Totul mergea aşa cum fusese pus la cale cu treizeci de ani în urmă. Acum nici chiar Nachrichtendienst nu mai putea să-i oprească. Peste cîteva zile şi Nachrichtendienst o să fie redus la neputinţă.

Sosise momentul pentru intrarea în scenă a lui Tinamou.

30

Noel străbătu în grabă holul hotelului Georges V, nerăbdător să ajungă la el în cameră, unde se afla Helden. Acum Geneva era mai aproape şi o să se apropie şi mai mult cînd o să se întîlnească la Saint-Tropez cu Anthony Beaumont şi o să-l oblige să le spună adevărul.

De asemenea, era nerăbdător să afle dacă îl sunase Buonoventura. Mama lui îi spusese că o să-i împărtăşească planurile sale lui Sam. Tot ce ştia Miles la New York era că Althene plecase din Mexico City cu destinaţia Lisabona. De ce Lisabona? Şi cine o urmărise?

Lui Holcroft îi reveni în minte imaginea bărbatului în jacheta de piele neagră. Privirea calmă şi hotărîtă, acceptarea morţii... *dacă mă ucizi, altcineva o să vină în locul meu. Ucide-l şi pe el şi o să vină altul.*

Liftul era gol, aşa că urcă repede. Uşa se deschise; Noel respiră adînc văzîndu-l pe bărbatul care stătea pe coridor în faţa lui. Era acel *Verwünschte Kind* de la Sacré-Coeur, filfizonul îmbrăcat după ultima modă care-l percheziţionase la lumina luminărilor.

– Bună seara, *monsieur*.

– Ce cauţi aici? A păţit Helden ceva?

– Poate să vă răspundă în persoană.

– Şi tu la fel.

Holcroft îl înşfăcă pe bărbat de un braţ şi-l întoarse cu de-a sila spre uşa camerei.

– Luaţi mîna de pe mine!

– O să-ţi dau drumul cînd o să-mi spună ea. Hai!

Noel îl împinse pe bărbat pe coridor pînă la uşă şi ciocăni.

Peste cîteva secunde uşa se deschise. Helden apăru în prag, surprinsă că-i vede pe amîndoi. În mînă ţinea un ziar împăturit dar în ochi i se citea şi altceva dincolo de uimire: tristeţe.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea.

– Asta încerc şi eu să aflu dar nu vrea să-mi spună, rosti Holcroft, împingîndu-l pe bărbat înăuntru pe uşă.

– Noel, *te rog*. E de-ai noştri.

– Vreau să ştiu ce caută aici.

– Eu l-am chemat; era obligat să ştie unde sînt. Mi-a spus că trebuie să mă vadă. Mă tem că ne-a adus o veste cumplită.

– Ce?

– Citiţi ziarele, spuse bărbatul. Sînt şi în engleză şi în franceză.

Holcroft ridică un exemplar din *Herald Tribune* de pe măsuţa de cafea.

– Pagina doi, adăugă bărbatul. Stînga sus.

Noel dădu pagina şi o netezi. Citi cuvintele, simţindu-se cuprins de un sentiment de mînie... şi teamă.

UN OFIŢER DE MARINĂ
DISPĂRUT CU SOŢIA ÎN MEDITERANA

St.-Tropez – Comandorul Anthony Beaumont, căpitan al vasului de patrulă Argo şi distins ofiţer al Marinei Regale a Maiestăţii Sale, împreună cu soţia, care îl însoţea în această staţiune pe durata sfîrşitului de săptămînă, par să se fi înecat după ce mica lor ambarcaţiune de agrement a fost scufundată de o furtună puternică la cîteva mile sud de ţărmul stîncos. Un vas răsturnat care corespunde descrierii

ambarcațiunii a fost semnalat de avioanele pazei de coastă care au zburat la joasă înălțime. Nici comandorul, nici soția sa nu au dat vreun semn de viață în ultimele patruzeci și opt de ore, determinîndu-l pe secundul vasului Argo, locotenentul Morgan Llewellen, să declanșeze cercetările. Amiralitatea a ajuns la concluzia că atît comandorul cît și doamna Beaumont și-au pierdut viața în tragicul accident. Perechea nu are copii.

– O, Doamne, șopti Holcroft. Ți-a spus fratele tău?

– De Gretchen? întrebă Helden. Da. A suferit atît de mult și a fost atît de generoasă. De aceea nu voia să mă vadă sau să stea de vorbă cu mine. N-a dorit să aflu vreodată ce-a făcut, de ce s-a măritat cu el. Se temea să nu descopăr adevărul.

– Dacă ceea ce spui este adevărat, rosti bărbatul bine îmbrăcat, și dacă Beaumont făcea parte din ODESSA, nu trebuie să credem o iotă din povestea din ziar.

– Se referă la prietenul tău din Berlin, îl întrerupse Helden. I-am spus că ai un prieten la Berlin care a zis că o să comunice bănuielile tale celor din Londra.

Noel înțelese. Ea îi spunea de fapt că nu pomenise despre Geneva. Se întoarse spre bărbat.

– Ce crezi că s-a întîmplat?

– Dacă englezii au descoperit un agent ODESSA printre ofițerii superiori din marină, și care pe deasupra comandă unul din vasele patrulei de coastă – un eufemism pentru un vas de spionaj – înseamnă că iar au fost trași pe sfoară. Și nu mai sînt dispuși să înghită gălușca. N-o să se mai facă nici un fel de anchetă. E de preferat o execuție rapidă.

– E o acuzație foarte gravă, spuse Holcroft.

– Situația e delicată.

– Ar fi în stare să ucidă o femeie nevinovată?

– Fără să stea pe gînduri, în ideea că s-ar putea să nu fie chiar atît de nevinovată. În orice caz, mesajul ar fi clar. Rețeaua ODESSEI ar fi pusă în gardă.

Noel se întoarse scîrbit și o luă în brațe pe Helden.

– Îmi pare rău, spuse el. Bănuiesc ce simți și aș vrea să pot să fac ceva. Dar nu prea cred că am ce, eventual să iau legătura cu fratele tău.

Helden se întoarse și-l privi întrebător.

– Aveți încredere unul în altul?

– Foarte mare. Acum lucrăm împreună.

– Înseamnă că n-avem timp de jelit, nu? O să rămîn aici în noaptea asta, îi spuse bărbatului bine îmbrăcat. E-n regulă? Am acoperire?

– Firește, spuse bărbatul. Am eu grijă.

– Mulțumesc. Ești un prieten de nădejde.

El zîmbi.

– Nu cred că domnul Holcroft e de acord. Însă oricum, mai are multe de învățat.

Bărbatul salută din cap și se îndreptă spre ușă. Se opri, cu mîna pe clanță, și se întoarse spre Noel.

– Îmi cer scuze dacă vi se pare de neînțeles, *monsieur*, dar fiți îngăduitor. Și mie mi se pare de neînțeles relația dintre dumneavoastră și Helden dar nu mă amestec. Am încredere. Însă dacă se va dovedi că am greșit acordîndu-vă încrederea noastră vă vom ucide. M-am gîndit că e bine să știți.

Verwünschte Kind ieși în grabă. Noel se înfurie și vru să se ia după el dar Helden îi atinse brațul.

– Te rog, dragul meu. Și el mai are multe de învățat, dar nu i-o putem spune. Ne este într-adevăr prieten.

– E un ticălos nesuferit, spuse Holcroft, după care se opri. Iartă-mă. Ai destule pe cap, numai de tîmpeniile mele n-ai nevoie.

– Cineva te-a amenințat că-ți ia viața.

– Iar altcineva a luat-o pe a surorii tale. Ținînd cont de împrejurări, m-am purtat prostește.

– N-avem timp să ne gîndim la asemenea lucruri. Te-a sunat prietenul tău Buonoventura. Am notat numărul la care poți să dai de el. E lîngă telefon.

Noel se apropie de noptieră și ridică hîrtia.

– Fratele tău și cu mine aveam de gînd să mergem mîine la Saint- Tropez. Ca să-l facem pe Beaumont să ne spună ce știe. Vestea asta o să-l distrugă. Din două puncte de vedere.

– Ai spus că vrei să-i dai telefon. Cred că e mai bine s-o fac eu. El și Gretchen au fost foarte apropiați. În tinerețe erau nedespărțiți. Unde e?

– Drept să-ți spun, nu știu. Nu mi-a zis nimic, doar că o să sune el mai tîrziu în cursul serii. La asta m-am referit.

Holcroft ridică receptorul și-i dădu centralistei numărul lui Buonoventura.

– O să vorbesc cu Johann cînd o să sune, spuse Helden, apropiindu-se de fereastră.

Linia de peste ocean nu era aglomerată; stabilirea legăturii cu Curaçao dură mai puțin de un minut.

– Te-ai boierit, Noley! Mă bucur că nu trebuie să-ți plătesc eu telefonul. Da' știu că vezi lumea, nu glumă.

– Văd mult mai multe, Sam. Te-a sunat mama?

– Da. M-a rugat să-ți spun că o să vă vedeți la Geneva cam peste o săptămînă. Urmează să stai la Hôtel d'Accord dar n-ai voie să sufli o vorbuliță nimănui.

– Geneva? Se duce la Geneva? Atunci de ce dracu' a mai plecat din țară?

– A spus că era ceva urgent. Trebuie să-ți ții gura și să nu faci nimic pînă cînd vorbești cu ea. Părea foarte supărată.

– Trebuie să dau de ea. Ți-a dat vreun număr de telefon sau o adresă unde să pot s-o găsesc?

– Nimic, amice. N-a prea avut timp de discuții și se auzea ca naiba. Nu vorbea din Mexic. Dacă nu vă supărați, îmi spuneți și mie ce se întîmplă?

Holcroft clătină din cap, ca și cum Buonoventura s-ar fi aflat în cameră și ar fi stat în fața lui.

– Îmi pare rău, Sam. Poate într-o bună zi. Îți sînt dator.

– Așa se pare. Ne-nțelegem noi la preț. Ai grijă de tine. Ai o mamă grozavă. Poartă-te frumos cu ea.

Holcroft închise. Buonoventura era un prieten de care avea mare nevoie. La fel de bun pentru el cum era bărbatul bine îmbrăcat pentru Helden, îşi spuse. Se întrebă la ce se referise cînd îl întrebase pe *Verwünschte Kind* dacă avea acoperire. Acoperire pentru ce? Faţă de cine?

– Mama e în drum spre Geneva, spuse el.

Helden se întoarse.

– Te-am auzit. Păreai supărat.

– Sînt. A urmărit-o un bărbat în Mexic. Miles l-a înhăţat la aeroport dar a înghiţit o capsulă de cianură înainte să se poată afla cine e şi de unde vine.

– "Dacă mă ucizi, altcineva o să vină în locul meu. Ucide-l şi pe el şi o să vină altul". Parcă astea erau cuvintele, nu?

– Da. Chiar la ele mă gîndeam cînd am urcat.

– Johann ştie?

– I-am spus totul.

– Şi ce crede?

– Nu ştie ce să creadă, Beaumont era omul-cheie. Nu văd unde am putea merge acum. Doar la Geneva, în speranţa că n-o să ne oprească nimeni.

Helden se apropie de el.

– Spune-mi un lucru. Oricine-ar fi oamenii aceştia, ce pot să facă efectiv? Din moment ce vă prezentaţi toţi trei la banca din Geneva, de acord între voi şi dovedind că sînteţi oameni înţelepţi, s-a terminat. Aşa că nu-mi dau seama ce-ar putea să facă.

– Ai spus-o chiar tu aseară.

– Ce?

– Pot să ne ucidă.

Telefonul zbîrnîi. Holcroft ridică receptorul.

– Da?

– Sînt John Tennyson.

Vocea de la celălalt capăt era tensionată.

– Sora ta vrea să-ţi vorbească, spuse Holcroft.

– Imediat, replică Tennyson. Întîi trebuie să vorbim noi. A aflat?

– Da. Văd că şi tu.

– Cei de la mine de la ziar mi-au dat vestea. Redactorul de noapte ştia cît de apropiaţi am fost Gretchen şi cu mine. E cumplit.

– Aş vrea să pot să-ţi spun ceva.

– Nici eu n-am ştiut ce să-ţi spun cînd mi-ai povestit cum a murit tatăl tău vitreg. Trebuie să ne ducem fiecare povara acestor lucruri. Nimeni nu poate să spună şi să facă nimic cînd se întîmplă. Helden înţelege.

– Înseamnă că nu crezi povestea care s-a dat publicităţii? Despre ambarcaţiunea surprinsă de furtună?

– Că au plecat cu barca şi nu s-au mai întors? Da, asta cred. Că a fost vina lui? În nici un caz. Nici măcar nu e plauzibil. Indiferent de celelalte metehne, Beaumont era un marinar desăvîrşit. Simţea furtuna de la douăzeci de mile. Dacă s-ar fi aflat într-o ambarcaţiune redusă ca dimensiuni, ar fi adus-o imediat la ţărm, pînă să înceapă vremea rea.

– Atunci cine?

– Ei hai, prietene, amîndoi ştim răspunsul. Acel "altcineva" care l-a angajat l-a şi ucis. L-au convins să te urmărească la Rio. L-ai filat, aşa că nu mai era nevoie de el, spuse Tennyson oprindu-se puţin. Parcă ar fi ştiut că aveam de gînd să mergem la Saint-Tropez. Ceea ce e într-adevăr de neiertat este că au ucis-o şi pe Gretchen. Pentru aparenţe.

– Îmi pare rău. Dumnezeule, simt că eu am fost de vină.

– N-aveai absolut nici o putere.

– Să fi fost englezii? întrebă Holcroft. I-am spus lui Kessler despre Beaumont. A promis că o să se adreseze undeva mai sus. De la Bonn pentru Londra. Poate că un agent ODESSA aflat la comanda unuia din vasele de recunoaştere reprezenta o situaţie mult prea delicată.

– Ce-i drept, tentaţia ar exista dar autorităţile nu şi-ar da consimţămîntul. Englezii sînt în stare să-l închidă singur în

celulă și să scoată untul din el, eventual să-l tortureze, dar nu să-l ucidă. Ceilalți i-au venit de hac. Și Beaumont și Gretchen au fost lichidați de cineva care se putea simți în pericol din cauza a ceea ce știa el, nu din pricina cuiva care ar fi putut trage foloase.

Judecata lui Tennyson se dovedi convingătoare.

– Ai dreptate. Englezii n-ar avea nimic de cîștigat. Dacă ar fi pus mîna pe el l-ar fi ținut ascuns.

– Exact. Și mai există un factor, de ordin moral. Bănuiesc că M.I. 6 este într-adevăr împînzit de nesătui dar nu-mi vine să cred că aceștia ucid ca să evite situațiile delicate. Nu e în firea lor. Dar sînt în stare să facă orice ca să-și păstreze reputația. Sau s-o readucă la viață. Și sper din suflet să am dreptate și aici.

– Ce vrei să spui?

– Diseară plec cu avionul la Londra. Mîine dimineață iau legătura cu Payton-Jones de la M.I. 5. Am să-i propun un schimb la care nu cred că o să reziste. S-ar putea să-i ofer o pasăre care-și face cuibul în pămînt, zboară repede dintr-un loc în altul și are pene ale căror culori se confundă cu cele ale mediului în care trăiește.

Holcroft se arătă în egală măsură surprins și nedumerit.

– Parcă ziceai că nu poți să lucrezi cu ei.

– Cu *el*. Doar cu Payton-Jones, cu nimeni altul. O să trebuiască să-mi dea asigurări ferme sau, dacă nu, renunț.

– Chiar crezi c-o să accepte?

– La drept vorbind, n-are încotro. Pasărea care-și face cuibul în pămînt a devenit o obsesie a M.I.-ului.

– Și dacă zice da? Ce primești în schimb?

– Acces la materialele de arhivă. Englezii au mii de dosare secrete. Acestea se referă la ultimii ani ai războiului și sînt incomode pentru o mulțime de oameni. Însă tot acolo, în dosarele alea, se află și răspunsul nostru. Un om, un grup de oameni, o bandă de fanatici – nu știu cine sau ce, dar se află acolo. Cineva care a fost în legătură cu ministerul german de

finanțe în urmă cu treizeci de ani; sau cu tații noștri. Cineva în care au avut încredere și căruia i-au atribuit anumite răspunsuri. E posibil să fie chiar și o infiltrare a lui Loch Torridon.

– Ce?

– Loch Torridon. O operațiune de spionaj și sabotaj organizată de englezi în perioada '41-'44. Sute de vechi compatrioți au fost trimiși înapoi în Germania și Italia ca să lucreze în fabrici, în căile ferate și în guvernele celor două țări. Știe toată lumea că făceau parte din Loch Torridon și că erau infiltrați în *Finanzministerium*... Răspunsul se află în arhive.

– Și din acele mii de dosare ai de gînd să găsești o anumită identitate? Chiar dacă e acolo, poate să-ți ia luni de zile.

– Nu chiar. Știu exact ce am de căutat: oameni care ar fi putut avea legătură cu tații noștri.

Tennyson vorbea atît de repede și sigur pe sine încît lui Noel îi venea greu să-l urmărească.

– În primul și-n primul rînd, ce te face să fii atît de sigur că informațiile sînt aici?

– Fiindcă nu se poate altfel. Chiar tu m-ai lămurit azi după- masă. Bărbatul care te-a sunat la New York și care a fost ucis...

– Peter Baldwin?

– Da. Agent M.I. 6. Știa de Geneva. De la el pornim, acum el e cheia noastră.

– Atunci du-te la dosarul intitulat "Wolfsschanze", spuse Noel. "Cod Wolfsschanze". S-ar putea să fie ăsta!

La început Tennyson nu răspunse. Ori căzuse pe gînduri, ori era uluit, Noel nu-și putu da seama exact.

– Unde ai auzit asta? întrebă el. N-ai mai vorbit despre așa ceva. Și nici Helden.

– Înseamnă că am uitat amîndoi, îi spuse Holcroft.

– Trebuie să avem grijă, rosti Tennyson după ce Noel termină. Dacă numele de "Wolfsschanze" se leagă de

Germania, trebuie să fim *extrem* de atenți. Englezii n-au voie să afle de Geneva. Ar fi un dezastru.

– De acord. Dar ce motiv o să invoci în fața lui Payton-Jones ca să-ți justifici dorința de a avea acces la arhive?

– O parte din adevăr, răspunse Tennyson. Îl vreau pe ucigașul lui Gretchen.

– Iar pentru asta ești dispus să-i oferi... pasărea care-și face cuibul în pămînt și pe care o urmărești de șase ani?

– Pentru asta și pentru Geneva. Din toată inima.

Noel fu impresionat.

-Vrei să vorbesc eu cu Payton-Jones?

– *Nu*! strigă Tennyson, după care coborî vocea. Ar fi mult prea periculos. Ai încredere în mine. Fă cum îți spun, te rog. Nici tu, nici Helden nu trebuie să vă arătați la vedere. Absolut deloc. Pînă nu iau legătura cu tine, Helden n-are voie să se ducă la lucru. Trebuie să stea cu tine și amîndoi trebuie să rămîneți invizibili.

Holcroft o privi pe Helden.

– Nu știu dacă ea o să fie de acord.

– O conving eu. Dă-mi-o la telefon. Noi doi am terminat de vorbit.

– Mă suni?

– Peste cîteva zile. Dacă te muți la alt hotel, lasă vorbă unde poate fi găsit domnul Fresca. Helden are numărul de unde îmi ridic mesajele. Acum dă-mi-o la telefon. Oricît am fi de deosebiți, acum avem nevoie unul de altul, poate mai mult ca niciodată. Și... Noel?

– Da?

– Fii bun cu ea. Iubește-o. Și de tine are nevoie.

Holcroft se ridică și-i dădu receptorul lui Helden.

– *Mein Bruder*...

31

Cod Wolfsschanze!

Von Tiebolt alias Tennyson izbi cu pumnul în masa de lucru din biroul izolat pe care-l folosea la Paris.

Cod Wolfsschanze. Formula sacrosanctă îi fusese dată lui Peter Baldwin de Ernst Manfredi! Bancherul jucase un joc primejdios dar ingenios. Știa că era suficient ca Baldwin să rostească această formulă ca să fie lichidat. Însă Manfredi nu i-ar mai fi spus nici în ruptul capului și altceva englezului, n-avea nici un interes. Totuși, Baldwin era unul din cei mai inteligenți oameni din Europa. Oare izbutise să deducă mai mult decît l-ar fi crezut în stare Manfredi? Cît de mult aflase de fapt? Ce includea dosarul lui Baldwin de la M.I. 5?

Dar avea vreo importanță? Englezii refuzaseră tot ceea ce avusese de gînd să le ofere Baldwin. Un dosar într-o mapă, ca atîtea mii. Îngropat în arhive, rătăcit fiindcă nu cuprindea decît încă o cantitate de informații refuzate.

Cod Wolfsschanze. Nu însemna nimic pentru cei care nu aveau habar, iar cele cîteva sute care știau – responsabilii de zonă din fiecare țară – știau doar că e un semnal. Asta însemna că trebuie să fie pregătiți; că în curînd aveau să primească sume uriașe, care urmau să fie folosite pentru cauză.

Die Sonnenkinder. Pretutindeni în lume, gata să se ridice şi să-şi revendice moştenirea.

Era imposibil ca dosarul lui Baldwin să conţină asemenea informaţii; nu era cu putinţă. Dar cei care aveau dosarul o să fie folosiţi. Mai presus de orice, englezii îl voiau pe Tinamou. Capturarea lui de agenţii M.I. 5 ar restabili supremaţia englezilor în materie de informaţii şi contrainformaţii, o supremaţie pierdută după ani întregi de gafe şi dezertări.

Cei de la M.I. 5 or să-l primească pe Tinamou şi totodată or să fie obligaţi să dea ceva în schimb. Aceasta era splendida ironie a soartei; tocmai detestatul Serviciu Englez de Informaţii, acel monstru tăcut şi perfid care produsese atîtea pagube celui de-Al Treilea Reich, o să ajute la crearea celui de-Al Patrulea.

Căci agenţilor de la M.I. 5 o să li se spună că Nachrichtendienst e implicată într-o conspiraţie extraordinară. Iar englezii or să-l creadă pe omul care o să le dea vestea, fiindcă acelaşi om li-l oferea pe Tinamou.

Tennyson se plimba prin birourile din Londra ale lui *The Guardian*, primind felicitările colegilor şi subordonaţilor. Ca întotdeauna, răspundea laudelor cu modestie.

Le cercetă în treacăt pe femei. Secretarele şi funcţionarele îl invitau pe acest cel mai frumos dintre bărbaţi să le bage în seamă şi de fapt să-şi aleagă pe cine doreşte. Îi trecu prin cap că s-ar putea să fie nevoit să se oprească asupra uneia din aceste femei. Draga lui Gretchen dispăruse, nu însă şi poftele lui. Da, îşi spuse Tennyson, apropiindu-se de uşa de la biroul redactorului-şef, o să aleagă o femeie.

Agitaţia era din ce în ce mai mare, iar intensitatea trăirilor legate de Wolfsschanze creştea cu fiecare oră. O să aibă nevoie de o descătuşare sexuală. Aşa se întîmpla mereu; Gretchen înţelesese.

– John, mă bucur că te văd, spuse redactorul-şef, ridicîndu-se de la masa de lucru şi întinzîndu-i mîna. Mîine îţi apare articolul despre Bonn. Bine lucrat.

Tennyson se aşeză pe un scaun din faţa biroului.

– A intervenit ceva, spuse el. Dacă sursele mele au înţeles exact, şi sînt sigur că aşa stau lucrurile, o să aibă loc o tentativă de asasinat – de fapt, chiar două – care ar putea declanşa o criză internaţională.

– Doamne sfinte! Ai scris articolul?

– Nu, nu putem scrie despre aşa ceva. Cred că nici un ziar cu simţ de răspundere n-are voie s-o facă.

Redactorul se apleacă în faţă.

– Ce se întîmplă, John?

– Marţea viitoare are loc o întîlnire economică la vîrf...

– Sigur. Chiar aici la Londra. Cu şefi de stat din Est şi Vest.

– Aici e-aici. Est şi Vest. Vin cu avionul de la Moscova şi Washington, de la Beijing şi Paris. Cei mai puternici oameni de pe pămînt.

Tennyson se opri.

– Şi?

– Doi dintre ei urmează să fie asasinaţi.

– *Ce?*

– Or să fie ucişi doi dintre ei. Nu are importanţă cine anume, ţinînd cont că fac parte din tabere opuse. Preşedintele Statelor Unite şi şeful de stat al Republicii Populare Chineze; sau primul ministru al Hexagonului şi premierul Uniunii Sovietice.

– Imposibil! Măsurile de securitate or să fie draconice.

– Nu chiar. Or să fie mulţimi de cetăţeni, procesiuni, banchete, convoaie de maşini. Unde e siguranţa absolută?

– Trebuie să fie!

– Nu şi în faţa lui Tinamou.

– *Tinamou?*

– A acceptat cel mai mare contract din istorie.

– Dumnezeule mare, de la cine?

– O organizaţie cunoscută sub numele de Nachrichtendienst.

Harold Payton-Jones îl privea ţintă, peste masă, pe Tennyson în camera slab luminată al cărei mobilier consta într-o masă şi două scaune. Locul fusese ales de cei de la M.I. 5; era o pensiune părăsită din partea de est a Londrei.

– Repet, spuse pe un ton sec agentul cu păr cărunt. Vă aşteptaţi să accept tot ceea ce spuneţi fiindcă pur şi simplu vreţi să cercetaţi dosarele? E absurd!

– E singura mea dovadă, răspunse Tennyson. Tot ce v-am spus e adevărat. Nu mai avem timp să ne războim între noi. Fiecare oră are o importanţă vitală.

– Dar nici eu nu pot să mă las îmbrobodit de un ziarist oportunist care s-ar putea să fie mult mai mult decît un simplu corespondent. Sînteţi foarte inteligent. Şi e posibil să fiţi şi un mincinos notoriu.

– Pentru Dumnezeu, păi dacă-i aşa, ce caut *aici*? Acultaţi-mă! V-o spun pentru ultima oară: Tinamou a fost pregătit de ODESSA. Pe dealurile din Rio de Janeiro! Am luptat împotriva ODESSEI toată viaţa; lucrurile astea sînt trecute şi în dosar, numai să vrea cineva să se uite la ele. ODESSA ne-a silit să plecăm din Brazilia şi ne-a îndepărtat de tot ce am clădit acolo. Îl vreau pe Tinamou!

Payton-Jones îl studie pe bărbatul blond. Disputa fusese înverşunată şi durase aproape o jumătate de oră. Agentul fusese neobosit, asaltîndu-l pe Tennyson cu o avalanşă de întrebări şi şfichiuindu-l cu tot felul de insulte. Era una din tehnicile mult exersate ale celor de la M.I. 5, menită să cearnă adevărul de minciună. Se părea că acum englezul era mulţumit. Îşi coborî vocea.

– În regulă, domnule Tennyson. Putem să nu ne mai războim. Cred că vă datorez scuze.

– La capitolul scuze sîntem chit. Pur şi simplu ştiam că pot să acţionez mai bine singur. Trebuia să susţin că am atîtea identităţi. Dacă m-ar fi văzut vreodată cineva cu un membru al serviciului dumneavoastră, mi-aş fi pierdut toată eficienţa.

– Atunci îmi pare rău că v-am chemat de atîtea ori.

– Au fost momente periculoase pentru mine. Parcă simţeam cum îmi scapă Tinamou printre degete.

– Încă nu l-am prins.

– Sîntem aproape. Acum e doar o chestiune de zile. O să reuşim dacă o să fim foarte scrupuloşi cu privire la toate hotărîrile pe care o să le luăm, la fiecare stradă pe care o s-o parcurgă delegaţiile, la localizarea fiecărei întruniri, ceremonii sau recepţii. Avem un avantaj pe care nu l-am mai avut niciodată: ştim că e de faţă.

– Sînteţi absolut sigur de sursa dumneavoastră?

– Niciodată n-am fost mai sigur. Bărbatul acela din localul din Berlin a fost curierul. Fiecare curier folosit pentru a se ajunge la Tinamou a fost ucis. Ultimele lui cuvinte au fost "Londra... săptămîna viitoare... vîrf... cîte unul de fiecare parte... un bărbat cu un trandafir tatuat pe dosul mîinii... Nachrichtendienst".

Payton-Jones dădu din cap.

– O să facem cercetări la Berlin cu privire la identitatea bărbatului.

– Mă îndoiesc că o să aflaţi ceva. Chiar dacă am foarte puţine date despre Nachrichtendienst, ştiu că manifestă o rigoare deosebită.

– Dar a fost neutru, spuse Payton-Jones. Iar informaţiile sale au fost întotdeauna exacte. N-a cruţat pe nimeni. Procurorii de la Nürnberg au fost mereu aprovizionaţi cu date de Nachrichtendienst.

– Sînt de părere, spuse Tennyson, că procurorilor li s-a dat doar ceea ce a vrut Nachrichtendienst să li se dea. N-aveau de unde şti ce informaţii au fost omise.

Englezul dădu din nou din cap.

– E posibil. E un lucru pe care nu-l vom afla niciodată. Întrebarea e, de ce? Care e motivul?

– Dacă-mi dați voie, răspunse bărbatul blond. Cîțiva bătrîni pe punctul de-a muri, îndeplinindu-și răzbunarea finală. Al Treilea Reich a avut doi inamici de ordin filozofic, care s-au aliat în ciuda antagonismelor care-i despărțeau: comuniștii și democrațiile. Acum amîndouă se întrec pentru supremație. Ce răzbunare mai bună decît să-l faci pe fiecare să-l distrugă pe celălalt?

– Dacă am putea stabili acest lucru, îl întrerupse Payton-Jones, am descoperi motivul care a stat la baza unei serii de asasinate din ultimii ani.

– Și cum se poate stabili mai presus de orice dubiu? întrebă Tennyson. A avut vreodată Serviciul Englez de Informații legături directe cu Nachrichtendienst?

– O, da. Am insistat ca identitățile să fie ținute sub cheie, bineînțeles. Nu puteam acționa orbește pornind de la asemenea informații.

– Mai trăiesc și azi?

– E posibil. Au trecut ani de zile de cînd n-a mai pomenit cineva de Nachrichtendienst. Firește că o să controlez.

– Vreți să-mi dați numele lor?

Agentul de la M.I. 5 se lăsă în scaun.

– E cumva una din condițiile de care vorbeați, domnule Tennyson?

– De vorbit am vorbit dar am precizat că, date fiind împrejurările, n-o să pot insista asupra ei.

– Nici un om civilizat n-ar face-o. Dacă îl prindem pe Tinamou, o să vă bucurați de recunoștința guvernelor din lumea întreagă. Numele nu sînt importante. Dacă o să le avem, o să vi le comunicăm. Mai aveți și alte pretenții? Ar fi trebuit să vin cu un caiet de însemnări?

– Sînt limitate și s-ar putea să vă surprindă, răspunse Tennyson, trecînd cu vederea insulta. În semn de recunoștință

față de patronii mei, aș dori un avans de cinci ore exclusiv pentru *The Guardian*.

– Îl aveți, spuse Payton-Jones. Altceva?

– Dat fiind că M.I. 5 a abordat diverși oameni, lăsînd să se înțeleagă că eu sînt subiectul cercetărilor, aș dori ca Serviciul Englez de Informații să redacteze o scrisoare în care să precizeze atît că dosarul meu e fără pată, cît și că am contribuit activ la eforturile dumneavoastră de a menține... "stabilitatea internațională", să zicem.

– E inutil, spuse englezul. Dacă Tinamou va fi prins cu ajutorul informațiilor pe care ni le-ați adus, fără îndoială că guvernele de pretutindeni vă vor decora cu cele mai înalte onoruri. Scrisoarea din partea noastră s-ar dovedi gratuită. N-o să aveți nevoie de ea.

– O să vedeți că o să am, spuse Tennyson. Fiindcă penultima mea solicitare este ca numele meu să nu fie menționat niciodată.

– Să nu fie... spuse Payton-Jones uluit. Nu e un lucru prea obișnuit, nu-i așa?

– Vă rog să nu confundați eforturile mele profesionale cu viața personală. Nu caut laude cu orice preț. Familia von Tiebolt are o datorie; considerați că în felul ăsta își achită o rată.

Agentul M.I. 5 tăcu o clipă.

– V-am judecat într-adevăr greșit. Îmi cer scuze încă o dată. Bineînțeles că o să aveți scrisoarea.

– Sincer să fiu, mai am un motiv pentru care doresc să-mi păstrez anonimatul. Îmi dau seama că marina regală și autoritățile franceze sînt mulțumite cu explicația că sora mea și soțul ei au murit întîmplător în timpul unei mici vacanțe și probabil că au dreptate. Dar cred că sînteți de acord cu mine că alegerea momentului a fost nefericită. Mai am o soră; ea și cu mine sîntem ultimii reprezentanți ai neamului von Tiebolt. Dacă i s-ar întîmpla ceva, nu mi-aș ierta-o niciodată.

– Înțeleg.

– Aş dori să vă ofer tot sprijinul de care sînt în stare. Cred că sînt omul care ştie cel mai mult despre Tinamou. Îl studiez de ani de zile. Fiecare crimă, toate mişcările planificate înainte şi după lovituri. Cred că pot să vă ajut. Aş vrea să fac parte din echipa dumneavoastră.

– Aş fi de-a dreptul idiot dacă v-aş refuza. Care este ultima cerinţă?

– Ajungem şi la ea, spuse Tennyson ridicîndu-se în picioare. Lucrul care trebuie înţeles cu privire la Tinamou este că tehnica lui implică schimbări bruşte ale registrului şi o ştiinţă a improvizării exersată în timp. Nu are o singură strategie, ci zece sau douăsprezece, fiecare din ele concepută şi pusă la punct cu meticulozitate, aşa încît să poată fi adaptată momentului.

– Nu prea înţeleg despre ce vorbiţi.

– Daţi-mi voie să vă explic. Ţineţi minte crima din Madrid, care a avut loc cu şapte luni în urmă, în timpul mişcărilor de stradă?

– Bineînţeles. S-a tras cu arma de la o fereastră aflată la etajul patru, deasupra mulţimii.

– Exact. O clădire a guvernului dintr-o piaţă publică unde trebuiau să aibă loc demonstraţiile. O clădire a *guvernului*. Asta mi-a dat de gîndit. Să presupunem că paza ar fi fost mai atentă, măsurile de securitate mai eficiente, iar oamenii percheziţionaţi mai ales ca să nu aibă arme. Ce s-ar fi întîmplat dacă făptaşul *nu* ar fi putut ajunge la fereastra aceea? Întîmplător, era locul ideal ca să-şi aducă ţinta în bătaia puştii. Dar dacă în camera aceea ar fi fost oameni?

– S-ar fi dus în altă parte.

– Normal. Dar, oricît de bine ar fi fost ascunsă arma – introdusă într-o cîrjă, legată de picior, cusută în căptuşeală – tot l-ar fi incomodat. Trebuia să se mişte rapid. Executarea la timp a operaţiunii era hotărîtoare; demonstraţia nu avea să dureze foarte mult. Tinamou trebuia să aibă mai multe locuri şi mai multe variante. Şi le-a avut.

– De unde știți? întrebă omul de la M.I. 5, fascinat.

– Am petrecut două zile la Madrid, cercetînd fiecare clădire, fiecare fereastră și fiecare acoperiș din jurul pieții. Am găsit patru arme intacte și alte trei locuri unde fuseseră scoase scînduri din podea, fuseseră scoase cercevelele ferestrelor și fuseseră distruse cornișele. În locurile acelea fuseseră ascunse alte arme. Am găsit chiar și un kilogram de explozibil într-o ladă de gunoi de pe trotuar. La cincizeci de pași de centrul demonstrației. *Opt* poziții din care putea să ucidă. Tot atîtea variante din care avea de ales, fiecare corespunzînd unui moment precis și unui anumit interval de timp.

Payton-Jones se aplecă în față cu mîinile pe masă.

– Asta complică lucrurile. Măsurile de protecție tradiționale se concentrează asupra unui singur loc. Care este cea mai bună poziție din cincizeci posibile? Se pleacă de la ipoteza că asasinul își alege un loc fix. Strategia pe care mi-ați descris-o adaugă o nouă dimensiune: mobilitatea instantanee. Nu o singură ascunzătoare prestabilită, ci mai multe, alese pentru o multitudine de situații.

– Și pentru un anumit interval de timp, încheie bărbatul blond. Dar, așa cum am amintit, avem un avantaj. Știm că va fi acolo. Mai există și un al doilea, pe care trebuie să-l folosim imediat.

Tennyson se opri.

– Ce anume?

– O să reformulez afirmația. Trebuie să-l folosim doar dacă sîntem de acord că prinderea lui Tinamou e aproape la fel de importantă ca siguranța deplină a țintelor sale.

Englezul se încruntă.

– E o afirmație destul de periculoasă. În privința acestor oameni nu pot exista nici un fel de riscuri, calculate sau nu. În orice caz, nu pe pămînt englez.

– Ascultați-mă pînă la capăt, vă rog. A mai ucis și alți conducători politici, semănînd suspiciune și stîrnind ostilitate

între diverse guverne. Și de fiecare dată au existat oameni cu mintea limpede care au contribuit la destinderea atmosferei. Însă Tinamou trebuie să fie oprit, fie și în eventualitatea, oricît de îndepărtată, că într-o bună zi oamenii cu mintea limpede n-or să acționeze suficient de repede. Cred că-l putem opri chiar acum, dacă obținem consimțămîntul tuturor.

– Consimțămînt pentru ce?

– Pentru respectarea programului anunțat în presă. Strîngeți-i pe toți conducătorii delegațiilor și spuneți-le tot ce știți. Anunțați-i că se vor lua măsuri de protecție extraordinare, dar că, respectîndu-se întru totul programul stabilit, sînt șanse mari ca Tinamou să fie în sfîrșit capturat.

Tennyson se opri și se lăsă în scaun, cu mîinile pe marginea mesei.

– Cred că, dacă o să le spuneți exact cum stau lucrurile, or să fie cu toții de acord. La urma urmei, liderii politici se întîlnesc cam tot timpul cu situații de genul ăsta.

Aerul încruntat de pe chipul agentului M.I. 5 dispăruse.

– Și n-o să fie nimeni acuzat de lașitate. Bine. Care e al doilea avantaj?

– Tehnica lui Tinamou îl obligă să-și amplaseze arme ascunse în mai multe locuri. Ca să facă așa ceva, trebuie să înceapă cu cîteva zile, poate chiar săptămîni, înaintea asasinatului. Fără îndoială că s-a și apucat de treabă aici la Londra. Vă sugerez să începem o cercetare foarte discretă dar în același timp amănunțită, concentrîndu-ne asupra zonelor care se regăsesc în materialele publicate în legătură cu programul întîlnirii la vîrf.

Payton-Jones își împreună mîinile într-un gest de încuviințare.

– Firește. Trebuie să găsim doar una din aceste zone și avem nu numai localizarea generală, ci și intervalul de timp.

– Exact. O să știm că o să aibă loc o tentativă de asasinat pe durata unui număr precis de minute, în timpul unui eveniment anume dintr-o zonă bine definită.

Bărbatul blond făcu o nouă pauză.

– Aş dori să vă ajut în această cercetare. Ştiu ce să caut şi, poate chiar mai important, ştiu unde nu e nevoie să caut. Nu avem prea mult timp.

– Apreciem cum se cuvine oferta dumneavoastră, domnule, spuse englezul. M.I. 5 vă este recunoscător. Să începem din seara asta?

– Să-l mai lăsăm o zi să-şi instaleze armele. O să ne mărească şansele de a găsi ceva. De asemenea, o să am nevoie de o uniformă cît se poate de banală şi de o legitimaţie pe care să scrie "inspector însărcinat cu paza clădirii" sau ceva de genul ăsta.

– Foarte bine, spuse Payton-Jones. Mărturisesc cu jenă că avem o fotografie a dumneavoastră la dosar; o s-o folosim pentru legitimaţie. Aş zice că vă trebuie un patruzeci şi opt pentru pantaloni şi un treizeci şi opt pentru talie.

– Pe aproape. Nici nu e nevoie de croială pentru uniformele funcţionarilor publici.

– Întocmai. O să ne ocupăm de ambele articole mîine dimineaţă, spuse Payton-Jones ridicîndu-se. Spuneaţi că mai aveţi o cerinţă.

– Am. De cînd am plecat din Brazilia nu am mai purtat armă. Nici nu ştiu precis dacă e permis dar acum aş dori să am una. Doar pe durata întîlnirii la vîrf, bineînţeles.

– O să pun să vi se înmîneze una.

– Dar pentru asta ar trebui să semnez, nu?

– Da.

– Iertaţi-mă, dar adineauri am vorbit foarte serios. Aşa cum nu doresc laude pentru ceea ce v-am spus, tot aşa nu vreau absolut deloc ca numele meu să apară undeva ca asociat al celor de la M.I. 5. Nu doresc să ştie nimeni ce fel de contribuţie am avut. Numele meu pe un permis de port-armă l-ar putea duce pe un eventual curios la aflarea adevărului. Şi ar fi posibil ca acesta să aibă legături cu Nachrichtendienst.

– Înţeleg.

Englezul se descheie la haina costumului şi vîrî mîna înăuntru.

– E un lucru total neobişnuit, dar la fel de neobişnuite sînt şi împrejurările.

Scoase un revolver mic, cu ţeava scurtă, şi i-l dădu lui Tennyson.

– Ţinînd cont că ştim amîndoi care e sursa, luaţi-l pe al meu. O să-l trec pe listă pentru revizie şi o să iau altul.

– Mulţumesc, spuse bărbatul blond, ţinînd arma ca pe un lucru cu care nu era obişnuit.

Tennyson intră într-o cîrciumă de lîngă Soho Square. Cercetă încăperea prin norii grei de fum şi văzu ce căuta: o mînă ridicată de un bărbat aflat la o masă din fund, dintr-un colţ. Ca întotdeauna, bărbatul purta un impermeabil maro croit anume pentru el. Semăna cu un impermeabil obişnuit; diferenţa o constituiau buzunarele şi cureluşele suplimentare care adeseori conţineau diverse pistoale, amortizoare şi explozibile. Fusese pregătit de Tinamou, pregătit atît de bine încît de multe ori îndeplinea el serviciile contractate de asasin, cînd Tinamou nu era disponibil.

Ultima lui misiune avusese loc la aeroportul Kennedy, într-o seară ploiasă, cînd un cordon de poliţişti fusese amplasat în jurul unui avion British Airways 747. Îşi găsise prada în cabina unei cisterne cu combustibil şi-şi făcuse treaba.

John Tennyson îşi duse băutura la masă şi se aşeză lîngă bărbatul cu impermeabilul maro. Masa era rotundă şi mică; scaunele erau atît de apropiate încît cei doi stăteau cu capetele la doar cîţiva centimetri unul de altul, fiind astfel în stare să vorbească încet.

– E aranjat totul? întrebă bărbatul blond.

– Da, răspunse însoţitorul lui. Convoiul de maşini o ia la stînga pe Strand, ocoleşte Trafalgar Square, trece pe poarta de la Admiralty Arch şi pe la Mall, îndreptîndu-se spre palat. Sînt şapte locuri.

– Dă-mi ordinea.

– De la est spre vest, în ordine, începem cu Strand Palace Hotel, vis-à-vis de Savoy Court. Etajul trei, camera 306. Puşca automată cu repetiţie şi luneta sînt cusute în salteaua patului de lîngă fereastră. Următorul bloc la stînga, latura estică, etajul patru, toaleta bărbaţilor de la o firmă de contabilitate. Arma se află în tavan, deasupra plăcii de ceramică din stînga neonului. Exact peste drum, tot la etajul patru – la etajul unu se află o arcadă frumuşică – într-un birou de dactilografiere. Puşca şi luneta sînt legate de partea de jos a unui foto-copiator. Mai departe spre Trafalgar...

Bărbatul cu impermeabilul maro trecu în revistă şi celelalte ascunzători ale armelor. Se aflau pe un perimetru de aproape o jumătate de milă, de la Savoy Court la Admiralty Arch.

– Excelente alegeri, spuse Tennyson, împingînd cana de bere neatinsă. Ţi-ai înţeles în întregime mişcările?

– Ştiu care sînt. Nu pot să spun că le-am înţeles.

– De fapt, nu e neapărată nevoie, nu? întrebă bărbatul blond.

– Sigur că nu. Dar mă gîndeam la tine. Dacă eşti înconjurat sau blocat, aş putea să fac eu treaba. Din oricare loc. De ce nu-mi dai şi mie acces la unul din ele?

– Nici chiar tu nu eşti pregătit pentru aşa ceva. N-avem voie să comitem nici cea mai mică greşeală. Un singur glonte tras aiurea ar însemna un dezastru.

– Dă-mi voie să-ţi amintesc că am fost antrenat de cel mai bun în materie.

Tennyson zîmbi.

– Ai dreptate. Foarte bine. Fă mişcările pe care ţi le-am indicat şi stabileşte-te în al optulea loc. Alege o cameră din

clădirea guvernului, dincolo de Admiralty Arch, şi anunţă-mă care e. Te descurci?

– Floare la ureche, replică bărbatul, ducîndu-şi cana de bere la buze.

Tennyson observă un trandafir roşu tatuat pe spatele mîinii drepte.

– Pot să-ţi dau o sugestie? întrebă John Tennyson.

– Sigur, ce anume?

– Poartă mănuşi, spuse Tinamou.

32

Bărbatul blond deschise uşa şi duse mîna la comutatorul de pe perete; două veioze se aprinseră în camera de hotel care avea numărul 306. Îi făcu semn să intre bărbatului între două vîrste care îl însoţea.

– E în regulă, spuse Tennyson. Chiar dacă e supravegheată camera, perdelele sînt trase şi e exact ora la care cameristele fac paturile. Aici.

Payton-Jones se ţinu după Tennyson în timp ce acesta scoase un mic detector de metale din buzunarul paltonului. Apăsă pe buton şi ţinu dispozitivul deasupra patului. Sunetul vag crescu în intensitate, iar acul de pe cadran sări în partea dreaptă.

Dădu atent cuvertura în lături şi scoase cearceafurile.

– E acolo. Poţi să-i pipăi conturul, spuse el, apăsînd salteaua cu degetele.

– Remarcabil, spuse Payton-Jones. Iar camera e reţinută de zece zile?

– Printr-o telegramă şi un mandat poştal trimis de la Paris. Pe numele lui Le Fèvre, un pseudonim care nu spune nimic. Aici n-a fost nimeni.

– Da, e acolo, spuse Payton-Jones luînd mîinile de pe pat.

– Am reuşit să identific puşca, spuse Tennyson, dar celălalt obiect ce e?

– O lunetă telescopică, răspunse englezul. O să lăsăm totul neatins şi o să postăm cîţiva oameni pe coridor.

– Următorul loc e ceva mai încolo pe aceeaşi stradă, în spălătorul unei firme de contabilitate aflată la etajul patru. Arma se găseşte în tavan, prinsă de una din ţevile de lîngă neon.

– Să mergem, spuse Payton-Jones.

După o oră şi patruzeci şi cinci de minute, cei doi bărbaţi se aflau pe acoperişul unei clădiri care dădea spre Trafalgar Square. Amîndoi îngenuncheară lîngă micul parapet aflat la margine. Dedesubt se găsea drumul pe care avea să se angajeze convoiul care-i transporta pe conducătorii întîlnirii la nivel înalt pe sub Admiralty Arch şi mai departe spre Mall.

– Faptul că Tinamou a amplasat o armă aici, spuse Tennyson, ţinîndu-şi o mînă rezemată de cartonul gudronat care se umflase uşor în apropierea peretelui, mă face să cred că o să poarte uniformă de poliţist.

– Înţeleg ce vrei să spui, rosti Payton-Jones. Un poliţist umblînd pe acoperiş unde e postat un om de-al nostru n-ar băga pe nimeni la idei.

– Exact. L-ar putea ucide pe omul vostru ca apoi să-i ia locul.

– Dar în cazul ăsta se auto-izolează. N-are ieşire.

– Nu prea cred că are nevoie de aşa ceva, în sensul obişnuit al cuvîntului. O frînghie aruncată undeva spre o alee lăturalnică, mulţimea isterică de dedesubt, scările gemînd de lume, harababură generală. A scăpat în condiţii mult mai puţin spectaculoase. Aminteşte-ţi că are mai multe identităţi decît o carte de telefon. La Madrid sînt convins că a fost unul din anchetatorii prezenţi la faţa locului.

– Aici o să postăm doi oameni, dintre care unul n-o să fie la vedere. Şi patru trăgători de elită pe acoperişurile învecinate.

Payton-Jones se îndepărtă tîrîndu-se de lîngă perete; bărbatul blond îl urmă.

– Ai făcut o treabă extraordinară, Tennyson, spuse agentul de la M.I. 5. Ai dat la iveală cinci ascunzători în ceva mai puțin de treizeci și șase de ore. Ești mulțumit, astea sînt toate?

– Încă nu. Totuși, sînt satisfăcut că am stabilit parametrii. Între Savoy Court și capătul lui Trafalgar, undeva în astea șase blocuri o să acționeze. După ce trece convoiul pe sub Arc și ajunge pe Mall, putem să respirăm. Pînă atunci, în ce mă privește, nu cred c-o să fiu în stare. Delegațiile au fost anunțate?

– Da. Fiecare șef de stat o să aibă un strat metalic de protecție în dreptul pieptului, bazinului și picioarelor, precum și calote de plastic anti-glonț în pălării. Bineînțeles că președintele Statelor Unite a obiectat împotriva pălăriei în sine iar rusul vrea ca plasticul să-i fie implantat în blană dar în rest totul merge bine. Riscurile sînt minime.

Tennyson se uită la Payton-Jones.

– Chiar crezi asta?

– Da. De ce?

– Am impresia că te înșeli. Tinamou nu e un simplu trăgător de frunte. E capabil să ochească fulgerător și să nimerească o monedă de un șiling de la cinci sute de metri. Pentru el o fîșie de carne de sub borul unei pălării nu înseamnă mare lucru. Poate să țintească în ochi și să nu dea greș.

Englezul îi aruncă o privire rapidă lui Tennyson.

– Am spus că riscul este minim, nu că nu există. La primul semn de agitație, fiecare șef de stat va fi acoperit de cîte un scut uman. Deocamdată ai găsit cinci locuri; hai să zicem că mai sînt încă cinci. Dacă nu mai descoperi nici unul, tot i-am redus eficiența cu cincizeci la sută și există șanse mari – de cel puțin cincizeci la sută – să-și facă apariția într-unul din cele nereperate. Hotărît lucru, sorții sînt împotriva lui Tinamou. O să-l prindem. *Trebuie* să-l prindem.

Pînă marți la trei noaptea, Tennyson "descoperise" încă două arme. Acum erau șapte în total, formînd o linie dreaptă de-a lungul Strand-ului de la Savoy Court pînă la acoperișul de la intersecția dintre Whitehall și Trafalgar. Fiecare ascunzătoare era supravegheată de minimum cinci agenți, ascunși pe coridoare și acoperișuri, cu puștile și pistoalele pregătite, gata să tragă în oricine s-ar fi apropiat măcar de armele dosite.

Cu toate acestea, Tennyson nu era satisfăcut.

– Ceva *nu* e în regulă, continuă să-i repete lui Payton-Jones. Nu știu exact ce, dar e ceva care nu merge.

– Ești extenuat, spuse agentul din camera de la Savoy transformată în centru de comandă. Și surescitat. Ai făcut o treabă excelentă.

– Nu tocmai. *Ceva* tot mai e și nu pot să-mi dau seama ce anume.

– Calmează-te. Uită-te la lucrurile despre care ți-ai *dat* seama: șapte arme. Din cît se pare, astea sînt toate. Trebuie să se apropie de una din ele, trebuie să se dea de gol că știe de existența ei. E al nostru. Calmează-te. Am alertat o mulțime de oameni.

– Da, numai că e ceva, *care nu e în regulă*.

* * *

Mulțimea se înșirase de-o parte și de alta pe Strand iar trotuarele erau pline ochi de la bordură pînă la vitrine. Pe ambele laturi ale străzii fuseseră plasați din loc în loc stîlpi de protecție, legați între ei de cabluri groase de oțel. Polițiștii londonezi stăteau pe două rînduri, față în față, înaintea cablurilor iar ochii li se mișcau rapid în toate direcțiile, în timp ce țineau pe lîngă corp bastoanele scoase din teci.

Dincolo de polițiști, amestecați în mulțime, se aflau peste o sută de agenți ai Serviciului Englez de Informații, mulți dintre ei reveniți în țară din misiunile pe care le aveau în

străinătate. Erau specialiştii pentru care insistase Payton-Jones, asigurarea lui împotriva celebrului asasin capabil să ochească o monedă de un şiling de la cinci sute de metri. Comunicau între ei prin radio-emiţătoare minuscule fixate pe o frecvenţă rar întîlnită, care nu putea fi nici bruiată, nici interceptată.

În Centrul de comandă de la Savoy atmosfera era încordată şi fiecare din cei prezenţi acolo era un expert. Ecranele computerelor prezentau fiecare metru al pieţei, liniile şi grilele reprezentînd blocurile şi trotuarele. Ele erau conectate la radio-emiţătoarele din exterior; semănau cu nişte mici puncte mişcătoare care se aprindeau cînd erau activate. Se apropia momentul. Convoiul se pusese în circulaţie.

– Mă întorc pe stradă, spuse Tennyson, scoţînd radioul minuscul din buzunar. Fixez săgeata verde în poziţie de recepţie, aşa e?

– Da, dar nu trimite mesaje decît dacă ştii precis că sînt esenţiale, spuse Payton-Jones. Din clipa cînd convoiul ajunge la Waterloo Bridge, intervalul de raport e de cinci secunde, la fiecare cincizeci de metri – bineînţeles, cu excepţia urgenţelor. Păstrează-ţi lungimea de undă liberă.

Un agent aflat lîngă ecranul unui computer vorbi cu voce tare.

– Sînt la o sută cincizeci de metri, domnule. Viteză constantă de opt mile pe oră.

Bărbatul blond ieşi în grabă din cameră. Venise vremea să recurgă la mişcările rapide care or să distrugă Nachrichtendienst odată pentru totdeauna şi or să întărească testamentul de la Wolfsschanze.

Ajunse pe Strand şi se uită la ceas. În treizeci de secunde bărbatul cu impermeabil maro trebuia să apară la o fereastră de la etajul doi al hotelului Strand Palace. Numărul camerei era 206 şi se afla chiar sub camera unde era arma ascunsă în saltea. Era prima mişcare.

Tennyson căută cu privirea pe unul din specialiştii lui Payton-Jones. Nu erau greu de reperat; aveau radio-emiţătoare mici, identice cu al lui. Se apropie de un agent, un om cu care mai vorbise intenţionat şi înainte, încercînd să rămînă în faţa uneia din vitrine; mai vorbise şi cu alţii între timp.

– Salut. Cum merge treaba?

– Poftim? A, dumneavoastră sînteţi, domnule.

Agentul îi privea pe oamenii aflaţi în raza sectorului său. N-avea timp de stat la taclale.

Dinspre Strand, lîngă Waterloo Bridge, se auzi deodată un zgomot. Convoiul se apropia. Mulţimea se îngrămădi spre bordură, fluturînd stegulețe. Cele două şiruri de poliţişti de pe stradă, de dincolo de stîlpi, dădură impresia că strîng rîndurile, ca şi cum ar fi anticipat panica.

– Acolo! urlă Tennyson, apucîndu-l de braţ pe agent. Acolo *sus*!

– Ce? *Unde*?

– Fereastra aceea! Acum cîteva secunde era închisă!

Nu-l putea vedea bine pe bărbatul în impermeabil maro, dar era evident că în semiîntunericul din cameră se afla o siluetă.

Agentul îşi ridică radio-emiţătorul.

– Posibil suspect. Sectorul unu, hotel Strand Palace, etaj doi, a treia fereastră de la colţul din sud.

Staţia-pilot răspunse imediat.

– Asta e sub 306. Urgent control de securitate.

Bărbatul de la fereastră dispăru.

– A plecat, spuse imediat agentul.

După cinci secunde în radio-emiţător se auzi o altă voce.

– Nu e nimeni aici. Camera e goală.

– Îmi pare rău, spuse bărbatul blond.

– Mai bine să fim siguri, domnule, răspunse agentul.

Tennyson se îndepărtă, pornind spre sud prin mulţime. Se uită încă o dată la ceas: mai avea douăzeci de secunde. Se

apropie de un alt bărbat care ţinea un radio-emiţător în mînă; îl scoase pe al lui ca să intre în discuţie.

– Sînt de-ai voştri, spuse el aproape strigînd, ca să se facă auzit. E totul în regulă?

Agentul se întoarse cu faţa spre el.

– Poftim?

Pe urmă văzu radio-emiţătorul din mîna lui Tennyson.

– A, da, aţi fost la instructajul de dimineaţă. Totul merge bine, domnule.

– *Uşa* aceea! spuse Tennyson, punîndu-şi mîna pe umărul agentului. De cealaltă parte a străzii. Uşa deschisă. Se văd scările deasupra capetelor mulţimii. Uşa aceea.

– Ce-i cu ea? Bărbatul de pe trepte? Cel care aleargă?

– Da! E acelaşi.

– Cine? Ce tot vorbiţi?

– E acelaşi cu cel din camera de hotel. Acum cîteva clipe. E acelaşi om, ştiu *precis*! Ducea o servietă.

Agentul vorbi în radio-emiţător.

– Cerem control de securitate. Sectorul patru, flancul vestic. Uşa de lîngă magazinul de bijuterii. Un bărbat cu o servietă. Pe scări.

– Se face, se auzi răspunsul.

De partea cealaltă a hotelului Strand, Tennyson zări doi oameni intrînd în goană pe uşa deschisă şi urcînd scările. Privi la stînga. Bărbatul cu impermeabil maro ieşi din magazinul de bijuterii şi se amestecă în mulţime. La primul nivel se afla o uşă, de obicei închisă – ca şi acum – care făcea legătura între cele două clădiri.

O voce se auzi în radio-emiţător.

– Nimeni cu valiză între etajele doi şi cinci. Verificăm imediat acoperişul.

– Nu-i nevoie, ordonă o altă voce. Sîntem noi aici şi nu-i nici picior de om.

Tennyson ridică din umeri în chip de scuză şi se îndepărtă. Mai avea de dat alarma de trei ori, în timp ce

convoiul se deplasa impunător pe Strand. Ultima din ele o să determine oprirea vehiculului din față, fiind nevoie de o verificare riguroasă înainte de continuarea drumului spre Trafalgar. El însuși o să fie autorul acestei alarme finale. Aceasta o să preceadă haosul.

Primele două avură loc rapid, la trei minute una de alta. Bărbatul cu impermeabil maro respecta programul strict alcătuit cu precizie și subtilitate. Nu se întîmplase niciodată să fie oprit de vreun membru al Serviciului Englez de Informații în timp ce-și .croia drum cu vioiciune spre Trafalgar Square. La piept îi atîrnau două aparate de fotografiat și un mic dispozitiv de măsurare a luminii, toate legănîndu-se încolo și încoace în timp ce "turistul" încerca să descopere cea mai bună poziție din care să imortalizeze acest moment de istorie.

Alarmă unu. Cineva fu prins de braț, un braț a cărui mînă ținea un radio-emițător.

– Schelăria aceea! Acolo sus!

– *Unde*?

O întreagă parte laterală a unei clădiri din fața stației Charing Cross se afla în plină reconstrucție. Oamenii se urcaseră pe schele; ovaționau și fluierau în momentul cînd convoiul internațional își făcu apariția.

– Sus la dreapta. S-a ascuns în spatele placajului!

– *Cine*, domnule?

– Bărbatul din hotel, și de pe treptele acelea din dreptul ușii! Servieta!

– Control securitate. Sector șapte. Un om pe schela de construcție. Cu servietă.

În stația-pilot izbucniră mai multe voci.

– Toți sîntem pe schele, vere.

– N-are nimeni servietă.

– Zeci de aparate de fotografiat. Nici serviete, nici alte bagaje.

– Placajul de la etajul doi!

– Omul schimba filmul, vere. Coboară acum. Nu-i ce căutăm.

Îmi pare rău.

– Am tras o sperietură, domnule.

– Îmi cer scuze.

Alarmă doi. Tennyson îi arătă unui polițist legitimația temporară de agent M.I. 5 și străbătu în goană intersecția, oprindu-se în Trafalgar Square care gemea de lume.

– Leii! *Dumnezeule*, leii!

Agentul, unul din cei cu care Tennyson stătuse de vorbă în timpul instructajului de dimineață, privi fix la baza monumentului Lordului Nelson. O mulțime de privitori se cocoțaseră pe leii care înconjurau simbolul semeț al victoriei lui Nelson la Trafalgar.

– Cum ați spus, domnule?

– Iar l-am văzut! Bărbatul de pe schelărie!

– Adineauri am mai auzit ceva despre el, spuse agentul. Unde e?

– S-a ascuns în spatele leului din dreapta. Nu e nici o servietă. E o geantă de plastic dar e prea mare pentru un aparat de fotografiat! N-ai priceput? E prea mare pentru un aparat de fotografiat!

Agentul nu ezită, ducînd imediat radio-emițătorul la gură.

– Control securitate. Sectorul nouă. Felina dinspre nord. Un bărbat cu o geantă mare de piele.

În stația-pilot se auziră niște paraziți, apoi două voci care se întretăiau.

– Un bărbat cu două aparate de fotografiat, cel mai mare jos la picioare...

– Un bărbat care-și verifică dispozitivul de măsurare a luminii, corespunde... Nu văd nici un pericol. Nu e ce căutăm.

– Un bărbat coboară și-și reglează aparatul de fotografiat. Nu-i ce căutăm.

Agentul M.I. 5 îl privi pe Tennyson, după care se uită în altă parte, ochii lui cercetînd atent mulţimea.

Venise momentul. Declanşarea ultimei alarme, începutul sfîrşitului lui Nachrichtendienst.

– Te înşeli! strigă Tennyson furios. *Toţi* vă înşelaţi! Pînă la unul!

– Poftim?

Bărbatul blond o luă la fugă cît putu de repede, croindu-şi drum prin piaţa înţesată de lume şi încercînd să ajungă la bordură, cu radio-emiţătorul lipit de ureche. Auzi mai multe voci neliniştite care-i comentau izbucnirea.

– *E nebun de legat!*

– *Zice că ne înşelăm.*

– *În legătură cu ce?*

– *Habar n-am.*

– *A fugit.*

– *Unde?*

– *Nu ştiu. Nu-l mai văd.*

Tennyson ajunse la gardul de fier care înconjura monumentul. Putu să-şi vadă colegul – ucenicul lui Tinamou – ţîşnind pe stradă, în direcţia arcului. Bărbatul cu impermeabil ţinea în mînă o cutiuţă de plastic. Legitimaţia dinăuntru era o copie fidelă a celei din buzunarul lui Tennyson, cu excepţia fotografiei care era diferită.

– Acum!

Bărbatul blond apăsă pe buton şi strigă în radio-emiţător.

– El e! Ştiu precis!

– *Cine-i acolo?*

– *Răspunde.*

– *E din sectorul zece.*

– Acum m-am prins! Mi-am dat seama ce nu era în regulă.

– *Tu eşti, Tennyson?* se auzi vocea lui Payton-Jones.

– Da!

– *Unde eşti?*

– Asta e! Acum am priceput.

– *Ce-ai priceput? Tennyson, tu ești? Ce s-a întîmplat? Răspunde.*

– E-atît de limpede acum! Aici am greșit! N-o să se întîmple cînd credeam noi – și mai ales *unde* credeam noi.

– *Ce tot vorbești? Unde te afli?*

– Ne-am păcălit, nu înțelegi? Armele. Cele șapte ascunzători. Au fost alese *special* ca să le găsim. *Asta* nu era în regulă!

– *Cum?... Apasă pe butonul roșu, Tennyson. Lasă-ți lungimea de undă liberă... Ce nu era în regulă?*

– Ascunderea armelor. Nu s-a făcut suficient de bine. Le-am găsit prea ușor.

– *Pentru Dumnezeu, ce vrei să spui?*

– Încă nu sînt sigur, răspunse Tennyson, apropiindu-se de o deschizătură din cadrul porții. Știu doar că armele alea au fost puse acolo intenționat ca să le găsim. Se leagă de trecere!

– *Ce trecere? Apasă pe butonul roșu. Unde ești?*

– Undeva între sectorul zece și marginea sectorului nouă, interveni o altă voce. Flancul de vest. În Trafalgar.

– Trecerea de la o armă la alta! strigă Tennyson. De la est la vest! După ce se trece de fiecare poziție, o eliminăm. N-avem voie! Sînt limuzine decapotabile!

– *Ce vrei să spui?*

– Oprește convoiul! Pentru Dumnezeu cel sfînt, oprește convoiul!

– *Opriți convoiul!... S-a dat ordin. Acum spune-mi unde ești.*

Bărbatul blond se lăsă pe vine; doi agenți M.I. 5 trecură la cîțiva pași de el.

– Cred că l-am reperat! Omul de pe schelărie, din pragul ușii și de la fereastra hotelului. El e! Se apleacă. Acum o ia la fugă!

– *Descrie-l. Pentru Dumnezeu, descrie cum arată.*

– Poartă o haină. O haină maro în carouri.

– *Alarmă către toți agenții. Găsiți un bărbat într-o haină maro în carouri. Aleargă spre nord, prin sectoarele nouă, opt și șapte. Flancul vestic.*

– Trebuie să mai existe o armă! O armă pe care n-am găsit-o. O să tragă din spate! Pentru el distanța nu înseamnă nimic. Poate nimeri pe cineva în ceafă și de la un kilometru! Dați drumul convoiului! Repede!

– *Mașina numărul unu, avansați. Agenții să preia conducerea coloanei. Apărați țintele împotriva unui foc din spate.*

– S-a oprit.

– *Tennyson, unde ești? Dă-ne coordonatele.*

– *Tot între sectoarele nouă și zece, domnule*, interveni o voce.

– Acum nu mai are haina dar e același om! Fuge și traversează Strand-ul!

– *Unde?*

– *Nu traversează nimeni în sectorul opt.*

– *Sectorul nouă?*

– *Nimeni, domnule.*

– Mult în urmă! În spatele convoiului!

– *Sectorul cinci raportează. Poliția a slăbit rîndurile...*

– *Să le strîngă la loc. Luați toată lumea de pe stradă. Tennyson, cum e îmbrăcat? Descrie-l.*

Bărbatul blond tăcu. Se plimbă prin piață vreo douăzeci de metri, apoi ridică din nou radio-emițătorul la gură.

– Poartă un impermeabil maro. Se întoarce în Trafalgar Square.

– *Sectorul opt, domnule. Transmite din sectorul opt.*

Tennyson închise radio-emițătorul, îl vîrî în buzunar și dădu fuga înapoi la gardul de fier. Convoiul ajunsese la Charing Cross și se afla la vreo patru sute de metri. Sincronizarea era perfectă. Sincronizarea lui Tinamou era întotdeauna perfectă.

Bărbatul în impermeabil maro luă poziţie într-un birou părăsit din clădirea guvernului, dincolo de Admiralty Park, camera fiindu-i asigurată prin intermediul falsei legitimaţii M.I. 5. De fapt, legitimaţia era un simplu permis dar astăzi nu mai avea nimeni timp să stea la discuţii. Linia de bătaie din cameră pînă la convoi era dificilă dar nu punea probleme cuiva pregătit de Tinamou.

Tennyson escaladă gardul de fier şi străbătu de-a curmezişul Trafalgar Square, îndreptîndu-se spre Admiralty Arch. Doi ofiţeri de poliţie îl opriră, cu bastoanele ridicate în acelaşi timp. Convoiul se afla la trei sute de metri.

– E ceva urgent! strigă bărbatul blond, arătîndu-şi legitimaţia. Verificaţi cu radio-emiţătoarele. Frecvenţă M.I. 5, centrul de comandă de la Savoy. Trebuie să ajung la clădirea guvernului!

Poliţiştii erau încurcaţi.

– Ne pare rău, domnule. N-avem radio-emiţătoare.

– Atunci faceţi rost! urlă Tennyson, trecînd în goană pe lîngă ei.

Ajuns la Arc, repuse în funcţiune radio-emiţătorul.

– E pe Mall! După trecerea convoiului pe sub Arc, opriţi toate vehiculele. E într-unul din copaci!

– Tennyson, unde eşti?

– Sectorul doisprezece, domnule. E în sectorul doisprezece. Flancul de est.

– Retransmiteţi-i instrucţiunile. Repede, pentru Dumnezeu.

Tennyson închise radio-emiţătorul, îl puse în buzunar şi-şi continuă drumul prin mulţime. Ajunse pe Mall şi făcu la stînga, alergînd pe aleea care ducea la prima uşă a clădirii guvernului. Doi paznici în uniformă îi blocară calea. Scoase legitimaţia M.I. 5.

– A, da, domnule, spuse paznicul din stînga. Echipa dumneavoastră e la etajul doi. Nu mai ştiu precis în ce birou.

– Ştiu eu, spuse bărbatul blond, repezindu-se pe scară. Uralele din Trafalgar Square se înteţiră. Convoiul se apropia de Admiralty Arch.

Urcă treptele cîte trei odată, dînd în lături cu zgomot uşa coridorului de la etajul doi şi oprindu-se pe hol ca să-şi scoată pistolul din buzunar şi să-l agaţe de curea. Se apropie grăbit de a doua uşă pe stînga. N-avea rost să încerce s-o deschidă; era încuiată. Cu toate acestea, dacă ar fi spart-o fără un avertisment prealabil, s-ar fi ales cu un glonte în cap.

– *Es ist von Tieboltl!* strigă el. *Bleib beim Fenster!**

– *Herein!*** se auzi răspunsul.

Tennyson se întoarse cu un umăr în faţă, porni şi se izbi de uşa fragilă. Uşa se deschise larg, dîndu-l la iveală pe bărbatul în impermeabil maro, care stătea ghemuit în dreptul ferestrei şi ţinea în mînă o armă cu ţeavă lungă. Mîinile îi erau acoperite de mănuşi de nylon de culoarea pielii.

– Johann?

– Au descoperit *totul*, spuse bărbatul blond. Fiecare armă, fiecare ascunzătoare!

– Imposibil! urlă bărbatul în impermeabil. Poate una, hai două. Dar nu pe toate!

– Pe toate, spuse Tennyson, îngenunchind în spatele bărbatului de la fereastră.

Maşina forţelor de securitate care deschidea coloana trecuse deja pe sub Admiralty Arch. Peste cîteva secunde avea să apară prima limuzină. Uralele mulţimii aflate de o parte şi de alta pe Mall creşteau ca un cor uriaş.

– Dă-mi puşca! spuse Tennyson. E reglată cătarea?

– Sigur, răspunse bărbatul, înmînîndu-i arma.

Tennyson îşi trecu mîna stîngă prin curea, strîngînd-o tare, după care îşi fixă puşca în umăr şi-şi lipi ochiul de luneta telescopică. Prima limuzină apăru în cerculeţul verde-deschis iar silueta primului ministru al Marii Britanii se

* – Sînt von Tiebolt! Rămîi la fereastră! (n.tr.)

** – Intră! (n.tr.)

ivi în cadrul mirei. Tennyson mişcă uşor puşca; în bătaia ei apăru acum figura zîmbitoare a preşedintelui Statelor Unite, mira fixîndu-se asupra tîmplei stîngi a americanului. Tennyson deplasă arma înainte şi înapoi. Era important să ştie că din două apăsări pe trăgaci îi putea elimina pe amîndoi.

O a treia limuzină intră încet în cerculeţul verde. În bătaia puştii se afla preşedintele Republicii Populare Chineze, mira oprindu-se sub cozorocul şepcii lui muncitoreşti. O uşoară apăsare pe trăgaci i-ar zbura creierii.

– *Ce* mai aştepţi? întrebă ucenicul lui Tinamou.

– Mă hotărăsc, răspunse Tennyson. Timpul e relativ. Jumătăţile de secundă se pot transforma în jumătăţi de oră.

Apăru şi a patra limuzină, cu premierul Uniunii Sovietice ivindu-se înăuntrul cerculeţului fatal.

Exerciţiul luase sfîrşit. În minte, o făcuse. Trecerea de la dorinţă la realitate era un fapt minor. Ar fi fost atît de simplu să apese pe trăgaci.

Dar nu în felul ăsta termina cu Nachrichtendienst. Asasinatele or să vină mai tîrziu. Or să înceapă peste cîteva săptămîni şi or să continue timp de alte cîteva. Şi asta ţinea de testamentul de la Wolfsschanze, făcea parte integrantă din el. O să moară o sumedenie de conducători. Dar nu acum, nu în după-masa asta.

Convoiul se opri; Payton-Jones retransmisese instrucţiunile lui Tennyson. Nici o limuzină nu se angajă pe Mall. Zeci de agenţi începură să se împrăştie pe spaţiul verde, cu pistoalele scoase din teacă dar mascate în timp ce fugeau printre copaci, cu ochii atenţi la frunzişul lor.

Tennyson ţinu strîns puşca în mîna stîngă, cureaua stînd întinsă de la ţeavă pînă la umăr. Scoase degetul din lăcaşul trăgaciului şi duse mîna dreaptă la talie, dînd la iveală pistolul de la curea.

– *Acum*, Johann! S-au oprit, şopti ucenicul. Acum pînă n-o iau iar din loc. O să-i pierzi!

– Da, acum, spuse Tennyson încet, întorcîndu-se spre bărbatul ghemuit lîngă el. Dar n-o să pierd nimic.

Trase cu pistolul, detunătura răsunînd în biroul părăsit. Bărbatul se răsuci nebunește în timp ce sîngele îi țîșni din frunte. Se prăbuși pe podea, cu ochii mari încremeniți.

Nu știa dacă împușcătura fusese auzită și în altă parte, peste zgomotul mulțimii de afară, dar n-avea importanță. Peste cîteva secunde o să se audă altele pe care nu o să le rateze nimeni. Tennyson se ridică rapid, lăsă pușca din mînă și scoase o bucățică de hîrtie împăturită din buzunar. Îngenunche lîngă bărbatul mort și îi vîrî hîrtia în gura însîngerată și lipsită de viață, împingînd-o cît putu înspre gît.

Punînd arma la loc în mîna posesorului, tîrî cadavrul la fereastră. Scoțînd o batistă, șterse pușca de amprente și vîrî cu forța degetul fără viață în lăcașul trăgaciului, sfîșiind mănușa de pe mîna dreaptă, ca să se poată vedea tatuajul.

Acum.

Scoase radio-emițătorul și se aplecă pe fereastră.

– Cred că l-am reperat! E la fel ca la Madrid. Asta e! Madrid!

– *Madrid? Tennyson, unde...*

– Sectorul treisprezece, domnule. Flancul estic.

– Treisprezece? Mai precis. Madrid?...

Tennyson plecă de pe pervaz și se întoarse în biroul părăsit. Acum mai avea de așteptat cîteva secunde. Cîteva secunde pînă cînd Payton-Jones o să facă legătura.

Tennyson puse radio-emițătorul pe podea și îngenunchie lîngă bărbatul mort. Îi sprijini brațul inert și arma de marginea ferestrei deschise. Ascultă vocile agitate care se auzeau în radio-emițător.

– *Sectorul treisprezece. Flancul estic. Dincolo de Arc spre stînga, pe direcție sudică.*

– *Toți agenții să se concentreze asupra sectorului treisprezece. Flancul estic. Să se întîlnească acolo.*

– *Toți se întîlnesc, domnule. Sectorul...*

– *Madrid!... Clădirea guvernului. E clădirea guvernului.* Acum.

Bărbatul blond apăsă de patru ori degetul inert, trăgînd la întîmplare în mulţimea din apropierea convoiului. Auzi ţipetele şi văzu cum se prăbuşiră cîteva corpuri.

– *Ieşiţi. Să plece toate maşinile. Alarmă de gradul unu. Daţi-i drumul.*

Motoarele limuzinelor începură să huruie iar maşinile se puseră în mişcare. Zgomotul sirenelor umplu Saint James's Park.

Tennyson îl lăsă pe bărbatul mort să cadă la podea şi ţîşni spre uşă, cu pistolul în mînă. Apăsă de cîteva ori pe trăgaci, pînă cînd în camera încărcătorului nu mai rămase nici un cartuş. Corpul bărbatului mort se scutură la fiecare glonţ.

Vocile din radio-emiţător se amestecau, fără să se mai poată înţelege ceva. Auzi zgomotul unor paşi care se apropiau în goană pe coridor.

Johann von Tiebolt se apropie de perete şi se lăsă jos, tras la faţă din cauza oboselii. Spectacolul luase sfîrşit. Tinamou fusese prins.

De către Tinamou.

33

Ultima lor întîlnire avu loc la douăzeci și șapte de ore și jumătate după moartea bărbatului necunoscut presupus a fi Tinamou.

Încă de la prima relatare a memorabilului eveniment – semnalat inițial de *The Guardian* și confirmat ulterior de Downing Street* – vestea electrizase lumea. Cît despre Serviciul Englez de Informații, acesta refuzase orice comentariu cu privire la operațiunea efectuată, mărginindu-se să-și exprime recunoștința față de anumite surse pe care nu avea de gînd să le dezvăluie și redobîndind supremația pierdută de-a lungul unor ani de dezertări și de incompetență.

Payton-Jones luă două plicuri din buzunar și i le înmînă lui Tennyson.

– Sînt niște recompense care par total neconcludente. Guvernul englez are față de tine o datorie pe care n-o să o poată achita niciodată.

– Nu m-am gîndit nicidecum la bani, spuse Tennyson, acceptînd totuși plicurile. Ajunge că Tinamou a dispărut. Bănuiesc că unul din acestea conține scrisoarea de la M.I. 5 și celălalt numele scoase din dosarul Nachrichtendienst.

– Exact.

* Downing Street, nr.10, sediul primului ministru englez. (n. tr.).

– Iar numele meu a fost îndepărtat din operațiune?

– Nici nu a fost trecut. În rapoarte figurezi ca "sursă de încredere". Scrisoarea, al cărei exemplar doi rămîne în evidența noastră, confirmă că ai un dosar fără pată.

– Dar cei care mi-au auzit numele în radio-emițătoare?

– Sînt pasibili de a suporta rigorile legii dacă îl dezvăluie, în virtutea obligației de respectare a secretelor oficiale. Deși nu are mare importanță, au auzit doar numele de "Tennyson". Probabil că există mai mult de zece Tennyson care sînt agenți secreți ai serviciului Englez de Informații și la nevoie îl putem împinge în față pe oricare din ei.

– Înseamnă că am rezolvat problema.

– Așa cred, încuviință Payton-Jones. Ce-o să faci acum?

– Ce-o să fac? O să-mi fac meseria, bineînțeles. Doar sînt ziarist. Totuși, s-ar putea să-mi iau un mic concediu. Mi-a rămas trista îndatorire de a mă ocupa de lucrurile surorii mele mai mari. Abia pe urmă aș vrea să plec într-o scurtă vacanță. Poate în Elveția. Îmi place să schiez.

– Sîntem în plin sezon.

– Da, spuse Tennyson, oprindu-se. Sper că n-o să mai fie nevoie să fiu urmărit în continuare.

– Sigur că nu. Doar la cerere.

– La cerere?

– Pentru asigurarea protecției.

Payton-Jones îi dădu lui Tennyson o fotocopie după un bilet.

– Tinamou a fost profesionist pînă la capăt. A încercat să scape de asta, s-o înghită. Ai avut dreptate. E vorba de Nachrichtendienst.

Tennyson ridică fotocopia. Cuvintele erau neclare dar vizibile.

NACHRICHT. 1360, 78 K. AU 23° 22°.

– Ce inseamnă asta? întrebă el.

– La drept vorbind, e destul de simplu, răspunse agentul. "Nachricht" înseamnă, evident, Nachrichtendienst. Cifra "1360, 78 K." este echivalentul de măsură pentru trei mii de livre, adică o tonă şi jumătate. "Au" este simbolul chimic al aurului. Şi credem că "23°.22°" reprezintă coordonatele pe hartă ale Johanessburgului. Tinamou ar fi fost plătit în aur, de la Johannesburg, pentru treaba de ieri. Ceva în jurul a trei milioane şase sute de mii de lire sterline sau peste şapte milioane de dolari americani.

– Te ia cu frig cînd te gîndeşti că Nachrichtendienst are atîţia bani.

– Te ia şi mai cu frig dacă stai să observi cum sînt folosiţi.

– N-o să faceţi cunoscută informaţia? Sau biletul?

– Preferăm să nu. Cu toate acestea, ne dăm seama că n-avem nici un drept să te împiedicăm – mai ales pe tine – s-o dai publicităţii. În articolul din *The Guardian* te-ai referit la un grup de oameni care ar fi putut fi răspunzători de tentativa de asasinat.

– Am emis o simplă ipoteză, ţinînd cont că motivul era apropiat de al lui Tinamou, rectifică Tennyson. Era vorba de un ucigaş plătit, nu de un răzbunător. Aţi aflat ceva despre omul în sine?

– Aproape nimic. Din păcate, singurul mijloc de identificare a fost un fals desăvîrşit al unei legitimaţii M.I. 5. N-are amprente în nici un dosar, de la Washington la Moscova. Costumul era închiriat. Ne îndoim că e englezesc. Lenjeria de corp n-avea nici un semn de la curăţătorie şi chiar şi impermeabilul, pe care am aflat că-l cumpărase dintr-un magazin din Old Bond Street, fusese plătit cu bani gheaţă.

– Dar călătorea tot timpul. Trebuie să fi avut acte.

– Nu ştim de unde să începem. Nu-i cunoaştem nici măcar naţionalitatea. Laboratoarele au tras douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru ca să găsească ceva: o lucrare

dentară, indicii de intervenţie chirurgicală, semne particulare pe care computerul să le recunoască undeva. *Orice*. Pînă acum, nici un rezultat.

– Atunci poate că n-a fost Tinamou. Singurele dovezi sînt tatuajul de pe spatele mîinii şi acelaşi calibru al armei. Oare o fi de-ajuns?

– Acum, da. Poţi să le adaugi la articolul de mîine. Expertiza balistică este incontestabilă. Două din puştile ascunse şi care au fost ridicate, plus cea găsită asupra sa, corespund celor trei arme folosite în asasinatele precedente.

Tennyson dădu din cap.

– Asta aduce o oarecare uşurare, nu?

– Cu siguranţă.

Payton-Jones arătă spre fotocopia biletului.

– Ce răspuns îmi dai?

– Despre ce? Despre bilet?

– Despre Nachrichtendienst. Tu ne-ai adus numele ăsta şi uite că s-a confirmat. E o poveste extraordinară. Ai descoperit-o; ai tot dreptul s-o publici.

– Dar nu eşti de acord.

– Nu te putem opri.

– Pe de altă parte, spuse bărbatul blond, nici pe voi nu vă opreşte nimic să-mi includeţi numele în rapoarte iar ăsta e un lucru pe care nu-l vreau *eu*.

Agentul de la M.I. 5 îşi drese vocea.

– La drept vorbind, ceva există. Ţi-am dat cuvîntul, domnule Tennyson. Îmi place să cred că asta înseamnă ceva.

– Sînt sigur că înseamnă dar sînt la fel de sigur că te-ai putea răzgîndi dacă situaţia ar cere-o. Şi dacă nu tu personal, atunci altcineva în locul tău.

– Nu mi se pare posibil. Ai tratat doar cu mine; aşa ne-a fost înţelegerea.

– Prin urmare, "sursa de încredere" e anonimă. Nu are identitate.

– Exact. Şi nu e ceva neobişnuit la nivelul la care negociez. Mi-am petrecut toată viaţa în serviciul ăsta. Cînd îmi dau cuvîntul, nu mi-l pune nimeni la îndoială.

– Am înţeles, spuse Tennyson ridicîndu-se în picioare. De ce nu eşti de acord cu identificarea lui Nachrichtendienst?

– Am nevoie de timp. O lună sau două. Ca să ajung mai aproape fără să intre nimeni în alertă.

– Crezi că o să fii în stare? întrebă Tennyson, arătînd spre unul din plicurile de pe masă. O să-ţi ajute la ceva numele acelea?

– Nu ştiu încă. Abia am început. Sînt doar opt oameni pe listă; nici măcar nu sîntem siguri că mai trăiesc. N-am avut timp să-i verificăm.

– *Cineva* trăieşte. Cineva foarte bogat şi puternic.

– Evident.

– Înseamnă că obligaţia de a-l prinde pe Tinamou e înlocuită de obsesia lui Nachrichtendienst.

– Aş zice că e un transfer logic, încuviinţă Payton-Jones. Şi aş adăuga că mai există un motiv – oarecum profesional, dar într-o anumită măsură şi personal. Sînt convins că Nachrichtendienst a ucis un tînăr pregătit de mine.

– Cine era?

– Ajutorul meu. Cel mai devotat om din serviciul ăsta. I s-a găsit cadavrul într-un sătuc numit Montereau la vreo şaizeci de mile sud de Paris. Iniţial s-a dus în Franţa ca să-l urmărească pe Holcroft dar şi-a dat seama că Holcroft era o pistă falsă.

– Ce crezi că s-a întîmplat?

– *Ştiu* ce s-a întîmplat. Aminteşte-ţi că era pe urmele lui Tinamou. Cînd Holcroft s-a dovedit a fi doar ceea ce susţinea că este, adică un om care te caută pentru o moştenire neînsemnată...

– Cu totul neînsemnată, îl întrerupse Tennyson.

– ... tînărul nostru a săpat mai adînc. Era un profesionist de primă mînă. A avansat. Mai mult decît atît, a stabilit o de

primă mînă; făcuse progrese. în plus, stabilise o legătură *Trebuie* să fi stabilit o legătură. Tinamou, Nachrichtendienst... Paris. Totul se potriveşte.

– De ce se potriveşte?

– Pe lista aceea se află numele unui om care locuieşte lîngă Paris – nu ştim unde – şi care a fost general în Statul Major al armatei germane. Klaus Falkenheim. Însă de fapt a fost mai mult decît atît. Credem că a fost unul din iniţiatorii lui Nachrichtendienst, unul din membrii fondatori. E cunoscut sub numele de Herr Oberst.

John Tennyson înţepeni lîngă scaun.

– Ai cuvîntul meu că n-o să public nimic, spuse el.

Holcroft se aplecă în faţă pe canapea, cu ziarul în mînă. Titlul se întindea pe toată lăţimea paginii. În el se spunea totul.

ASASINUL PRINS ÎN CURSĂ ŞI UCIS LA LONDRA

Aproape toate articolele de pe pagină aveau legătură cu prinderea dramatică şi moartea lui Tinamou. Existau materiale care se întorceau cu cincisprezece ani în urmă, legînd numele lui Tinamou atît de cei doi fraţi Kennedy şi de Martin Luther King, cît şi de Oswald şi Ruby; alte ipoteze de dată recentă puneau în discuţie crimele din Madrid şi Beirut, din Paris şi Lisabona, din Praga şi chiar din Moscova.

Necunoscutul cu un trandafir tatuat pe mînă deveni pe loc o legendă. Saloanele de tatuare de pretutindeni înregistrară creşteri ale cifrei de afaceri.

– Dumnezeule, a făcut-o, spuse Noel.

– Cu toate astea, nu i se pomeneşte numele nicăieri, rosti Helden. Nu e genul lui Johann să renunţe la propriile merite, mai ales cînd e vorba de ceva extraordinar.

– Spuneai că s-a schimbat, că l-a afectat Geneva. Şi sînt dispus să o cred. Omul cu care am vorbit nu era preocupat de sine. I-am spus că banca din Geneva nu vrea nici un fel de

complicații. Directorii o să caute orice ar putea descalifica pe unul din noi și ar da banilor o destinație teoretic compromițătoare. Un om care s-a pus cu bună știință într-o situație periculoasă și care a avut de-a face cu genul de oameni cu care a intrat în legătură fratele tău ca să-i dea de urmă lui Tinamou i-ar îngrozi pe bancheri.

– Dar și tu și fratele meu spuneți că cei care încearcă să vă oprească sînt mai puternici decît Rache sau ODESSA și chiar decît Wolfsschanze. Cum crezi că o să accepte oamenii din Geneva așa ceva?

– O să li se spună doar ce trebuie, răspunse Holcroft. Ceea ce ar putea însemna aproape nimic, dacă fratele tău și cu mine aflăm despre cine e vorba.

– Sînteți în stare?

– Poate. Johann așa crede și, slavă Domnului, în treburi de-astea are mult mai multă experiență ca mine. A fost un proces de eliminare de domeniul absurdului. Mai întîi ne convingem că e un grup, pe urmă altul și după aceea se dovedește că nu e vorba de nici unul.

– Te referi la ODESSA și Rache?

– Da. Sînt eliminate. Acum căutăm pe altcineva. Avem nevoie doar de un nume, de o identitate.

– Ce-o să faceți cînd o s-o găsiți?

– Nu știu, rosti Holcroft. Sper să-mi spună fratele tău. Știu doar că, indiferent ce facem, trebuie acționat rapid. Miles o să dea de mine în cîteva zile. O să mă implice în public în toate crimele, începînd cu aeroportul Kennedy și terminînd cu hotelul Plaza. O să-mi ceară extrădarea și o s-o obțină. Dacă se întîmplă așa ceva, s-a zis cu Geneva și în orice caz s-a zis cu mine.

– Dacă te pot găsi, spuse Helden. Avem metodele noastre...

Noel o privi îndelung.

– Nu, răspunse el. N-am de gînd să trăiesc de-acum încolo cu trei rînduri de haine, pantofi cu talpă de gumă și

pistoale cu amortizoare. Vreau să intri tu în viața mea, nu eu în a ta.

– S-ar putea să n-ai încotro.

Telefonul sună, făcîndu-i pe amîndoi să tresară. Holcroft ridică receptorul.

– Bună ziua, domnule Fresca.

Era Tennyson.

– Poți să vorbești? întrebă Noel.

– Da. Telefonul ăsta e-n regulă și mă îndoiesc că ar putea s-o intereseze pe centralista de la Georges V o convorbire banală cu Londra. Oricum, trebuie să fim atenți.

– Am înțeles. Felicitări. Ai făcut ce-ai spus c-o să faci.

– Am fost ajutat masiv.

– Ai colaborat cu englezii?

– Da. Ai avut dreptate. Ar fi trebuit s-o fac de mult. Au fost minunați.

– Îmi pare bine. Mă bucur cînd aflu că mai avem și prieteni.

– Mai mult decît atît. Avem identitatea dușmanului Genevei.

– *Ce?*

– Avem numele. Putem să acționăm acum împotriva lor. Sîntem *obligați* să acționăm împotriva lor. Crimele trebuie să înceteze.

– Cum?...

– Îți explic cînd ne vedem. Amicul tău Kessler a fost aproape de adevăr.

– O grupare separatistă a ODESSEI?

– Ai grijă, îl întrerupse Tennyson. Să zicem că e vorba doar de un grup de bătrîni istoviți, cu prea mulți bani și cu o vendetă care are legătură cu sfîrșitul războiului.

– Ce facem?

– Poate nu mare lucru. E posibil să facă englezii în locul nostru.

– Au aflat de Geneva?

– Nu. Pur și simplu știu să-și plătească datoriile.

– Mai mult nici nu ne puteam dori.

– Exact atîta merităm. Dacă pot să spun așa, răspunse Tennyson.

– Poți. Acești... bătrîni. Au fost răspunzători de *toate*? Inclusiv de New York?

– Da.

– Înseamnă că sînt curat.

– O să fii în curînd.

– Slavă Domnului!

Noel o privi pe Helden care se afla în cealaltă parte a camerei și zîmbi.

– Ce vrei să fac?

– Azi e miercuri. Să fii la Geneva vineri seara. Ne vedem atunci. O să iau ultimul avion de la Heathrow și o să ajung acolo între unsprezece jumătate și miezul nopții. Sună-l pe Kessler la Berlin; spune-i să vină și el.

– De ce nu azi sau mîine?

– Mai am de făcut niște lucruri. O să ne ajute. Hai s-o lăsăm pe vineri. Ai vreo cameră undeva?

– Da, la hotelul D'Accord. Maică-mea vine cu avionul la Geneva. Mi-a transmis să stau acolo.

La celălalt capăt al firului, aflat la Londra, se lăsă tăcerea. În cele din urmă Tennyson vorbi, dar în șoaptă.

– Ce-ai spus?

– Mama vine cu avionul la Geneva.

– Vorbim mai tîrziu, spuse foarte încet fratele lui Helden. Trebuie să plec.

Tennyson puse receptorul în furcă pe măsuța din apartamentul lui din Kensington. Ca întotdeauna, ura acest instrument cînd îi aducea vești proaste. În acest caz, vești care puteau fi la fel de periculoase ca apariția lui Nachrichtendienst.

Ce soi de nebunie o făcuse pe Althene Clausen să se hotărască să zboare la Geneva? Acest lucru nu făcuse

niciodată parte din plan, aşa cum îl înţelegea ea. Oare bătrîna chiar credea că poate călători în Elveţia fără să trezească bănuieli, mai cu seamă *acum*? Poate că anii o făcuseră să devină neglijentă. În cazul ăsta, n-o să treacă mult şi o să-şi regrete imprudenţa. Sau poate că îşi împărţise iarăşi fidelitatea, conform propriei ei concepţii despre această noţiune. Dacă aşa stăteau lucrurile, o să i se reamintească priorităţile înainte de a-şi lua rămas bun de la o viaţă în care prea îşi bătuse joc de multe.

Aşa să fie. Şi el avea priorităţi; o s-o plaseze printre ele. Testamentul de la Wolfsschanze era pe cale să se împlinească. Toate începeau să se potrivească.

În primul rînd, listele. Erau două la număr şi reprezentau cheia de acces la Wolfsschanze. Una avea unsprezece pagini şi conţinea numele a aproape o mie şase sute de bărbaţi şi femei – oameni puternici din toate ţările lumii. Aceştia alcătuiau elita *Sonnenkinder*-ilor, conducătorii care aşteptau semnalul de la Geneva şi primirea milioanelor care aveau să asigure influenţă, să cumpere alegeri şi să modeleze linii politice. Era lista primară, o dată cu care avea să prindă contur Al Patrulea Reich.

Dar conturul avea nevoie de substanţă şi de profunzime. Conducătorii aveau nevoie de discipoli. Aceştia o să vină cu a doua listă, cea care fusese concepută sub forma a o sută de role de film. Lista principală. Dosare pe bază de microfişe cu toţi oamenii, născuţi şi recrutaţi de copiii trimişi cîndva de Reich cu vapoare, avioane şi submarine.

Operaţiunea *Sonnenkinder*.

Listele, numele. Un singur exemplar, niciodată multiplicat şi păzit mai atent decît potirul Sfîntului Graal. Ani de zile fusese păstrat şi actualizat de Maurice Graff în Brazilia, iar apoi prezentat lui Johann von Tiebolt exact în ziua cînd împlinise douăzeci şi cinci de ani. Ceremonia avusese semnificaţia unui transfer de putere. Iar conducătorul absolut nou ales întrecuse toate aşteptările.

John Tennyson adusese listele în Anglia, știind că trebuia neapărat să găsească un loc de păstrare mai sigur decît orice bancă și mai îndepărtat de orice supraveghere posibilă decît toate seifurile din Londra. Descoperise acest loc secret într-un mic centru minier din Țara Galilor, împreună cu un *Sonnenkind* gata să-și dea viața bucuros ca să apere prețioasele documente.

Ian Llewellen: fratele lui Morgan, secundul vasului *Argo* al lui Beaumont.

Mai rămăsese destul de puțin timp pînă să apară galezul. După predarea încărcăturii, credinciosul *Sonnenkind* o să fie sacrificat conform angajamentului făcut cu cîteva zile în urmă, cînd veniseră împreună cu mașina pe șoseaua dinspre Heathrow. Moartea lui era obligatorie; nimeni n-avea voie să știe de listele și de numele acelea. După sacrificiul amintit, doar doi oameni de pe pămînt mai aveau cheia de la Wolfsschanze. Unul era un profesor liniștit de istorie din Berlin, celălalt un om venerat de Serviciul Englez de Informații și mai presus de orice bănuieli.

Nachrichtendienst. Următoarea prioritate.

Tennyson privi mult timp foaia de hîrtie de lîngă telefon; stătuse acolo cîteva ore. Era o altă listă – aflată la ani-lumină de *Sonnenkinder* – care-i fusese dată de Payton-Jones. Era a lui Nachrichtendienst.

Opt nume, opt oameni. Și ce nu aflaseră englezii în două zile aflase el în mai puțin de două ore. Cinci dintre acești oameni muriseră. Rămăseseră trei, dintre care unul trăgea să moară într-un sanatoriu de lîngă Stuttgart. Mai erau doi: trădătorul, Klaus Falkenheim, zis și Herr Oberst, și un fost diplomat de optzeci și trei de ani, pe nume Werner Gerhardt, care trăia retras într-un sat elvețian de lîngă lacul Neuchâtel.

Dar bătrînii nu călătoreau cu avionul peste ocean și nu puneau stricnină în paharele cu whisky. Nu băteau un om pînă îl lăsau lat pentru o fotografie. Nu trăgeau cu pistolul

asupra aceluiași om într-un sat francez și nici nu-l atacau pe o străduță dosnică din Berlin.

Nachrichtendienst îndoctrinase discipoli mai tineri și foarte capabili. Îi îndoctrinase pînă la angajarea totală... exact ca discipolii celor din Wolfsschanze.

Nachrichtendienst! Falkenheim, Gerhardt. De cît timp știau de Wolfsschanze?

O să afle mîine. De dimineață o să ia avionul de Paris și o să-i facă o vizită lui Falkenheim, detestatului Herr Oberst. Actorul ratat, gunoiul. Trădătorul Reichului.

Mîine o să-i facă o vizită lui Falkenheim și o să-l distrugă. Apoi o să-l ucidă.

De afară se auzi claxonul unei mașini. Tennyson își privi ceasul în timp ce se apropia de fereastră. Opt fix. Jos pe stradă se afla automobilul galezului iar înăuntru, ferecate într-o cutie metalică, se găseau listele.

Tennyson luă un pistol dintr-un sertar și-l vîrî în tocul fixat de umăr.

Ar fi vrut ca întîmplările din seara asta să fi luat sfîrșit; ar fi vrut să se afle deja în avionul de Paris. Abia aștepta să dea cu ochii de Klaus Falkenheim.

Holcroft stătea tăcut pe canapea în semiîntuneric, în vreme ce strălucirea lunii nevăzute invada camera. Era patru dimineața. Fuma o țigară. Deschisese ochii cu cincisprezece minute în urmă și nu mai reușise să adoarmă la loc, gîndindu-se la fata de lîngă el.

Helden. Era femeia alături de care vroia să rămînă pentru tot restul vieții dar care, cu toate acestea, nu era dispusă să-i spună nici unde locuia, nici cu cine. Asta nu mai era ceva ușuratic și frivol iar pe el nu-l mai interesau jocurile.

– Noel? se auzi vocea lui Helden plutind prin cameră.

– Da.

– Ce s-a întîmplat, dragul meu?

– Nimic. Mă gîndeam, atîta tot.

– Şi eu mă gîndeam.

– Credeam c-ai adormit.

– Am simţit cînd te-ai dat jos din pat. La ce te gîndeşti?

– La o mulţime de lucruri, spuse el. Cel mai des, la Geneva. În curînd o să se termine. O să-ţi poţi permite să nu mai fugi; şi eu la fel.

– La asta mă gîndeam şi eu, răspunse ea, zîmbindu-i. Vreau să-ţi spun secretul meu.

– Secretul?

– Nu e cine ştie ce dar vreau să-ţi văd figura cînd îţi spun. Vino încoace.

Ea întinse amîndouă mîinile iar el i le luă, stînd gol în faţa ei.

– Care e secretul tău?

– E vorba de rivalitatea ta. Omul cu care trăiesc. Eşti pregătit?

– Sînt.

– E Herr Oberst. Îl iubesc.

– Bătrînul? făcu Noel, recăpătîndu-şi respiraţia.

– Da. Eşti supărat?

– Mi-am pierdut minţile. O să trebuiască să-l provoc la duel, spuse Holcroft, luînd-o în braţe.

Helden rîse şi îl sărută.

– Trebuie să-l văd azi.

– Merg cu tine. Am binecuvîntarea fratelui tău. Poate fac rost şi de-a lui.

– Nu. Trebuie să mă duc singură. O să dureze cam o oră.

– Două ore. Asta e limita.

– Două ore. O să mă proţăpesc în faţa fotoliului său cu rotile şi o să-i spun: "Herr Oberst, te părăsesc şi plec cu altul." Crezi că o să fie distrus?

– O să-l dea gata, şopti Noel, atrăgînd-o cu blîndeţe spre pat.

34

Tennyson ajunse în parcarea aeroportului Orly şi văzu Renault-ul gri. Conducătorul maşinii era al doilea ofiţer din ierarhia Siguranţei franceze. Se născuse la Düsseldorf, dar crescuse în Franţa, fiind expediat din Germania cu un avion care decolase de pe un aerodrom îndepărtat, undeva la nord de Essen. Pe atunci, la 10 martie 1945, avea doar şase ani şi nu-l lega nici o amintire de patria-mumă. Avea însă o misiune de îndeplinit: era un *Sonnenkind*.

Tennyson se opri lîngă uşă, o deschise şi intră.

– *Bonjour, monsieur*, spuse el.

– *Bonjour*, răspunse francezul. Arăţi obosit.

– A fost o noapte lungă. Ai adus tot ce ţi-am cerut? Am foarte puţin timp.

– Totul.

Ofiţerul de la Sûreté scoase o mapă de dosar din compartimentul de sub tabloul de bord şi i-o dădu bărbatului blond.

– Cred că o să găseşti tot ce-ţi trebuie.

– Fă-mi un rezumat, o s-o citesc mai tîrziu. Vreau să ştiu imediat cum stăm.

– Foarte bine, spuse francezul, punîndu-şi mapa în poală. Să începem cu începutul. Bărbatul pe nume Werner Gerhardt

din Neuchâtel nu poate fi un membru activ al lui Nachrichtendienst.

– De ce nu? Von Pappen a avut duşmani în corpul diplomatic. De ce n-ar fi fost acest Gerhardt unul din ei?

– Se prea poate să fi fost. Dar eu vorbesc la timpul prezent. Nu mai este. Nu e doar senil, ci şi slab de minte. De ani de zile e tot aşa. În satul unde trăieşte toată lumea rîde de el. Bătrînelul care vorbeşte singur, cîntă şi hrăneşte porumbeii din piaţă.

– Senilitatea poate fi simulată, spuse Tennyson. Iar "slab de minte" numai termen patologic nu e.

– Există şi dovezi. E în tratament ambulatoriu la clinica din localitate şi are o fişă medicală autentică. Posedă mentalitatea unui copil şi nici nu mai poate să-şi poarte singur de grijă.

Tennyson dădu din cap, zîmbind.

– Am terminat cu Werner Gerhardt. *A propos* de pacienţi, care e situaţia trădătorului din Stuttgart?

– Cancer cerebral, ultima fază. Mai are cel mult o săptămînă.

– Înseamnă că Nachrichtendienst mai are un singur conducător în exerciţiul funcţiunii, spuse Tennyson. Pe Klaus Falkenheim.

– Aşa s-ar părea. Cu toate acestea, e posibil să fi transferat autoritatea cuiva mai tînăr. Are la dispoziţie soldaţi peste tot.

– Doar la dispoziţie? La dispoziţia copiilor pe care-i protejează? *Verwünschte Kinder*?

– Nu tocmai. S-au rătăcit şi printre ei cîţiva idealişti dar nu au o putere foarte mare. Falkenheim îi priveşte cu înţelegere dar nu amestecă interesele lor cu ale lui Nachrichtendienst.

– Şi-atunci de unde provin soldaţii lui Nachrichtendienst?

– Sînt evrei.

– Evrei!

Francezul dădu din cap.

– Din ce-am reușit să aflăm, sînt recrutați pe măsură ce e nevoie de ei, pe rînd cîte unul. Nu există o organizație sau un grup cu o structură precisă. Dincolo de faptul că sînt evrei, mai au un singur lucru comun: locul de unde vin.

– Și anume?

– Kibbutz-ul Har Sha'alav. Din Negev.

– Har Sha'alav?... Dumnezeule, perfect lucrat, spuse Tennyson, cu respectul detașat al profesionistului. Har Sha'alav. Acel kibbutz din Israel unde locuitorii trebuie să îndeplinească o singură condiție pentru a fi acceptați: solicitantul trebuie să fie unicul supraviețuitor al unei familii distruse în lagăr.

– Exact, spuse francezul. Kibbutz-ul are peste două sute de tineri care acum sînt bărbați în toată firea și care pot fi recrutați.

Tennyson privi pe fereastră.

Ucide-mă și o să vină altcineva. Ucide-l și pe el și un altul o să-i ia locul. Asta sugera o armată nevăzută, dispusă să accepte o sentință de condamnare la moarte în grup. Implicarea e ușor de înțeles, numai că asta nu mai e armată. Cuprinde doar o serie de patrule alese la întîmplare.

Tennyson se întoarse spre conducătorul mașinii.

– Ești sigur de informațiile astea?

– Da. Primul indiciu l-am avut cînd au fost uciși doi necunoscuți în Montereau. Laboratoarele noastre au dat la iveală mai multe lucruri: îmbrăcămintea, mici fragmente descoperite în pantofi sau în porii pielii, aliajele folosite în lucrările dentare și mai ales urmele de intervenții chirurgicale. Amîndoi fuseseră răniți. Unul avea schije în umăr, din războiul din Yon Kippur. Am restrîns aria cercetărilor la sud-vestul Negevului și am descoperit kibbutz-ul. Restul a fost simplu.

– Ați trimis un om în Har Sha'alav?

Francezul dădu din cap încă o dată.

– Pe unul de-ai noştri. Raportul se află aici. În Har Sha'alav nu vorbeşte nimeni de bună voie dar e clar ce se întîmplă. Cineva trimite o telegramă, sînt aleşi cîţiva oameni şi li se dau ordine.

– Echipe de potenţiali sinucigaşi, angajaţi în distrugerea a tot ce are legătură cu zvastica.

– Exact. Şi ca o confirmare a descoperirilor, am aflat că Falkenheim a fost în Israel cu trei luni în urmă. Computerele i-au identificat numele.

– Cu trei luni în urmă....Cînd Manfredi a luat legătura cu Holcroft pentru prima oară, ca să stabilească întîlnirea de la Geneva. Înseamnă că Falkenheim nu numai că ştia de Wolfsschanze, dar chiar a pus la punct programul. Şi-a recrutat şi şi-a instruit armata cu trei luni înainte. A venit vremea să ne întîlnim aşa cum sîntem de fapt: ca doi fii ai Reichului. Unul adevărat, celălalt fals.

– Pe seama cui îi pun moartea?

– A ODESSEI, bineînţeles. Şi pregăteşte un atac în Har Sha'alav. Vreau să fie ucişi toţi conducătorii. Ai grijă să fie totul în regulă. Dă vina pe teroriştii din Rache. Să mergem.

Pe durata următoarelor zece minute, bărbatul blond care cobora pe drumul noroios şi şerpuitor n-o să mai fie John Tennyson. O să se prezinte pe numele adevărat, Johann von Tiebolt, fiul lui Wilhelm şi conducătorul noului Reich.

Căsuţa se vedea deja. Moartea unuia dintre trădători era aproape. Von Tiebolt se întoarse şi privi în urmă, spre deal. Bărbatul de la Sûreté îi făcu semn cu mîna. O să rămînă acolo, blocînd drumul pînă la încheierea conturilor. Von Tiebolt merse mai departe pînă ajunse la vreo zece metri de aleea pietruită care ducea la căsuţă. Se opri, ascuns de frunziş, şi-şi mută pistolul din tocul prins în umăr în buzunarul paltonului. Înaintă ghemuindu-se prin iarba înaltă, trecu prin faţa uşii şi se opri dincolo de ea, după care se ridică şi-şi apropie chipul de marginea singurei ferestre din faţă.

Deşi lumina soarelui de dimineaţă era strălucitoare, în camera întunecoasă fusese aprinsă o veioză. Dincolo de ea se afla Klaus Falkenheim care stătea în fotoliul cu rotile, cu spatele la fereastră.

Von Tiebolt se întoarse tiptil la uşă şi se gîndi cîteva clipe dacă era indicat sau nu să o spargă, aşa cum fără îndoială că ar fi făcut un ucigaş al ODESSEI. Se hotărî să nu procedeze aşa. Herr Oberst era bătrîn şi decrepit dar nu era prost. Precis că avea o armă asupra lui sau ascunsă în fotoliu, pe care la primul zgomot ar aţinti-o în direcţia nepoftitului.

Johann zîmbi ca pentru sine. N-avea ce să păţească dacă se juca puţin. Un actor terminat, aflat pe scenă alături de un altul. Care va fi aplaudat cu mai mult entuziasm? Răspunsul era evident: cel care avea să fie chemat la rampă. Iar acesta n-o să fie Klaus Falkenheim.

Bătu la uşă.

– *Mein Herr*, iertaţi-mă, sînt Johann von Tiebolt. N-am putut să urc dealul cu maşina.

La început nu se auzi nimic. Dacă tăcerea dura mai mult de cinci secunde, von Tiebolt îşi dădu seama că trebuia să ia măsuri mai aspre. N-avea voie să-l lase să telefoneze. Apoi auzi cuvintele bătrînului.

– Von Tiebolt?

– Da. Fratele lui Helden. Am venit să vorbesc cu ea. Nu era la serviciu, aşa că am dedus c-o găsesc aici.

– Nu e nici aici.

Bătrînul tăcu din nou.

– Atunci n-o să vă deranjez, *Mein Herr*, dar îmi daţi voie să chem un taxi de la telefonul dumneavoastră?

– Telefonul?

Bărbatul blond zîmbi. Zăpăceala lui Falkenheim era evidentă, în ciuda peretelui care-i despărţea.

– Vă reţin doar o clipă. Trebuie cu orice preţ să dau de Helden pînă la prînz. La ora două plec în Elveţia.

Se lăsă iarăşi tăcerea, dar de data asta pentru puţin timp. Auzi cum se trage zăvorul, după care uşa se deschise. Herr Oberst se ivise în fotoliu, dîndu-se înapoi şi avînd o pătură în poală. Cu cîteva clipe în urmă aceasta nu fusese acolo.

– *Danke, Mein Herr*, spuse von Tiebolt, întinzînd mîna. Mă bucur că vă văd din nou.

Nedumerit, bătrînul ridică o mînă ca să-i răspundă la salut. Johann prinse rapid între degete mîna osoasă, răsucind-o spre stînga. Se aplecă şi, cu mîna liberă, smulse pătura din poala lui Falkenheim. Văzu ceea ce se aştepta să vadă: un Luger pus de-a curmezişul picioarelor atrofiate.

– *Heil Hitler, General Falkenheim!*, spuse el. *Wo ist der Nachrichtendiest?**

Bătrînul rămase nemişcat, privindu-l fără teamă pe omul care-l prinsese.

– Mă întrebam cînd o să afli. N-am crezut că o se întîmple atît de repede. Te salut, *Sohn Wilhelm von Tiebolt*.

– Da, fiul lui Wilhelm şi încă ceva.

– A, da. Noul Führer. Asta îţi propui dar n-o să reuşeşti. O să te oprim. Dacă ai venit să mă ucizi, te rog . Sînt gata.

– De ce aş face-o? Un ostatec atît de preţios.

– Mă îndoiesc că ai cîştiga foarte mult.

Von Tiebolt întoarse scaunul bătrînului spre centrul camerei.

– Cred că aşa e, răspunse el, oprind brusc scaunul. Bănuiesc că ai ceva fonduri disponibile, poate administrate de copiii rătăcitori la care te gîndeşti atît de mult. Cu toate acestea, nu mă interesează nici pfenigii, nici francii.

– De asta eram sigur. Atunci apasă pe trăgaci.

– Şi mă îndoiesc, continuă von Tiebolt, că un om care stă să moară de cancer cerebral într-un sanatoriu din Stuttgart ar putea oferi mare lucru. Nu crezi că am şi eu dreptate?

* – Heil Hitler, Generale Falkenheim! Unde este Nachrichtendienst? (n. tr.)

Falkenheim își stăpîni surpriza.

– A fost un om foarte curajos, spuse el.

– Sînt convins. Toți sînteți curajoși. Trădătorii care au succes trebuie să aibă un soi de vitejie deformată. Werner Gerhardt, de pildă.

– Gerhardt?...

De data asta bătrînul nu mai putu masca șocul.

– Unde-ai auzit acest nume?

– Te întrebi de unde știu? Poate te întrebi și cum am aflat de tine?

– Despre mine nu. Mi-am dat seama foarte bine ce risc îmi asum. Am aranjat să am lîngă mine un urmaș al lui von Tiebolt. Am considerat că e un risc necesar.

– Da, pe frumoasa Helden. Oricum, mi s-a spus că toți sîntem frumoși. Are și chestia asta avantajele ei.

– Nu e de partea ta. N-a fost niciodată.

– Face parte din gunoaiele tale rătăcitoare, *die Verwünschte Kinder*. O curvă nevolnică. Acum se curvăsărește cu un american.

– Aprecierile tale nu mă interesează. Cum ai aflat de Gerhardt?

– De ce ți-aș spune?

– Oricum o să mor. Ce mai contează?

– Facem un tîrg. Cum ai aflat de Wolfsschanze?

– De acord. Mai întîi Gerhardt.

– De ce nu? Nu mai înseamnă nimic. Un bătrîn senil și slab de minte.

– Să nu te-atingi de el! strigă deodată Falkenheim. A trecut prin atîtea.. atîta *durere*.

– Grija ta e înduioșătoare.

– L-au distrus. Patru luni de tortură. I-a cedat mintea. Lasă-l în pace.

– Cine l-a distrus? Aliații? Englezii?

– ODESSA.

– Au făcut şi ei ceva bun.

– Unde i-ai auzit numele? Cum l-ai găsit?

Von Tiebolt zîmbi.

– Englezii. Au un dosar separat despre Nachrichtendienst. Vezi tu, acum Nachrichtendiest îi interesează în cel mai înalt grad. Obiectivul lor e să vă găsească şi să vă distrugă.

– Să ne distrugă? N-au nici un *motiv*...

– Ba cum să nu. Au dovezi că l-aţi angajat pe Tinamou.

– Pe Tinamou? E absurd!

– Deloc. A fost răzbunarea voastră finală, revanşa unor oameni sfîrşiţi în faţa duşmanilor. Crede-mă pe cuvînt, au dovezi incontestabile. Eu le-am pus la dispoziţie.

Bătrînul îl privi pe Johann cu o expresie încărcată de repulsie.

– Eşti dezgustător...

– Să trecem la Wolfsschanze! spuse von Tiebolt ridicînd vocea. Unde şi cum? Îmi dau seama dacă minţi.

Falkenheim se lăsă în fotoliul cu rotile.

– Acum nu mai contează. Pentru nici unul din noi. Eu o să mor iar tu o să fii oprit.

– De data asta eu sînt cel pe care nu-l interesează aprecierile *tale*. Wolfsschanze!

Falkenheim îşi ridică privirea indiferent.

– Althene Clausen, spuse el încet. Strategia aproape perfectă a lui Heinrich Clausen.

Chipul lui von Tiebolt încremeni de uimire.

– Soţia lui Clausen? rosti el încet cuvintele. Ai aflat de ea?

Bătrînul se întoarse spre Johann.

– N-a fost greu, aveam informatori peste tot. Şi la New York şi la Berlin. Ştiam cine e doamna Richard Holcroft şi, aşa stînd lucrurile, am dat dispoziţie să fie protejată. Asta era ironia: să fie *protejată*. Pe urmă s-a aflat: în plin război, în

timp ce soțul ei american e pe mare, ea zboară cu un avion particular în Mexic. Din Mexic pleacă în secret la Buenos Aires, unde ambasada germană preia cazul și o trimite sub protecție diplomatică la Lisabona. La *Lisabona*! De ce?

– Ai aflat răspunsul de la Berlin? întrebă von Tiebolt.

– Da. De la oamenii noștri din Finanzministerium. Aflaserăm că din Germania se scurgeau sume de bani extraordinare; era în interesul nostru să nu ne amestecăm. Sancționam tot ce contribuia la deteriorarea mașinii de război naziste; pacea și normalitatea aveau să se întoarcă în curînd. Dar la cinci zile după ce doamna Holcroft a plecat din New York la Lisabona, trecînd prin Mexic și Buenos Aires, Heinrich Clausen, geniul de la Finanzministerium, a zburat pe ascuns de la Berlin. S-a oprit întîi la Geneva, pentru a se întîlni cu un bancher pe nume Manfredi, după care s-a dus și el la Lisabona. Știam că nu e trădător; credea sincer și mai mult decît oricine în supremația germană, mai bine zis ariană. Atît de mult încît n-a putut înghiți gangsterii din rîndul ofițerilor superiori ai lui Hitler.

Herr Oberst se opri.

– Am pus lucrurile cap la cap. Clausen împreună cu fosta lui soție, presupus trădătoare, la Lisabona; milioane și milioane depuse în băncile din Elveția... și înfrîngerea Germaniei deja inevitabilă. Am căutat adevărata explicație și am găsit-o la Geneva.

– Ați citit documentele?

– Am citit tot de la Grande Banque de Genève. Prețul era de cinci sute de mii de franci elvețieni.

– Pentru Manfredi?

– Normal. Știa cine sîntem și-și închipuia să o să acceptăm și chiar onorăm obiectivele expuse în actele acelea. L-am făcut s-o creadă. Wolfsschanze! Al *cui* Wolfsschanze? "Greșelile trebuie reparate", spuse Falkenheim pe un ton tăios. Nici prin cap nu le-a trecut așa ceva. Banii aveau să fie folosiți pentru reînvierea Reichului.

– Şi atunci ce-aţi făcut?

Bătrînul soldat îl privi în ochi pe von Tiebolt.

– Ne-am întors la Berlin şi i-am executat pe tatăl tău, pe Kessler şi pe Heinrich Clausen. N-au avut niciodată de gînd să se sinucidă, sperau să se refugieze în America de Sud, să-şi supravegheze planul şi să-l vadă adus la îndeplinire. Le-am dat acel pact cu moartea despre care Clausen i-a scris atît de emoţionant fiului său.

Von Tiebolt pipăi Lugerul din mînă.

– Înseamnă că aţi aflat secretul lui Althene Clausen?

– Vorbeai de curve. Ea e cea mai mare din lume.

– Mă mir că aţi lăsat-o în viaţă.

– O a doua ironie: n-am avut de ales. Dispărînd Clausen, ne-am dat seama că ea era cheia pentru Wolfsschanze. Acel Wolfsschanze al *vostru*. Ştiam că pusese la punct împreună cu Clausen fiecare mişcare pe care-o aveau de făcut în anii următori. Trebuia să aflăm singuri, ea nu voia să ne spună. Aşa că am fost nevoiţi să deschidem bine ochii. Cînd trebuiau luate milioanele de la Geneva? Cum anume aveau să fie folosite? Şi de cine?

– *Sonnenkinder*, spuse von Tiebolt.

Ochii bătrînului rămaseră fără expresie.

– Cum ai spus?

– Nu contează. Înseamnă că trebuia să aşteptaţi să facă Althene Clausen prima mişcare, oricare ar fi fost?

– Da, însă n-am aflat nimic de la ea. Niciodată. Pe măsură ce treceau anii, înţelegeam că absorbise geniul soţului ei. În treizeci de ani n-a trădat o dată cauza cu vorba sau cu fapta. Avea o disciplină demnă de admiraţie. Am primit primul semnal cînd Manfredi a luat legătura cu fiul ei, spuse Falkenheim, tresărind. Josnic este faptul că a consimţit la seducerea propriului ei copil. Holcroft nu ştie nimic.

Bărbatul blond rîse.

– Eşti atît de alăturea cu drumul. Vestitul Nachrichtendiest e o adunătură de proşti.

– Crezi?

– *Știu.* V-ați uitat la cine *nu* trebuia și cînd *nu* trebuia!

– Ce?

– Treizeci de ani ați stat cu ochii pe singura persoană care nu știa absolut *nimic*. Cea mai mare curvă din lume, cum îi spui, e convinsă că și ea și fiul ei fac într-adevăr parte dintr-o mare operațiune de reabilitare. Niciodată nu s-a gîndit la altceva!

Rîsul lui von Tiebolt răsună între pereții camerei.

– Călătoria aceea la Lisabona, continuă el, a fost cea mai izbutită manevră a lui Heinrich Clausen. Păcătosul care se căiește și devine un om sfînt cu o cauză sfîntă. Cred că a fost rolul vieții. Mergînd pînă la instrucțiunile finale, conform cărora ea nu avea voie să-și dea acordul imediat. Fiul trebuia să se convingă singur de justețea cauzei tatălui său martirizat și, odată convins, să se implice în această misiune trup și suflet.

Von Tiebolt se sprijini de masă, cu brațele încrucișate și Lugerul în mînă.

– N-ai priceput? Nu putea s-o facă nici unul dintre *noi*. În privința asta, documentul de la Geneva a fost întru totul corect. Averile furate de Al Treilea Reich sînt o legendă. Nu putea exista nici o legătură între acel cont din Geneva și un fiu adevărat al Germaniei.

Falkenheim se holbă la Johann.

– Ea n-a știut niciodată?....

– Niciodată! A fost marioneta ideală. Chiar și psihologic. Faptul că Heinrich Clausen s-a dovedit a fi acel om sfînt i-a întărit credința în propriile aprecieri. Cu bărbatul *acela* se măritase, nu cu un nazist.

– Incredibil, șopti Herr Oberst.

– Cel puțin, încuviință von Tiebolt. I-a respectat cu strictețe instrucțiunile. Au fost luate în considerare toate posibilitățile, existînd pînă și un certificat de deces al unui

sugar de sex bărbătesc, într-un spital din Londra. Toate urmele care duceau la Clausen au fost șterse.

Bărbatul blond rîse din nou, cu un sunet înfricoșător.

– Prin urmare, n-ai cum să te pui cu Wolfsschanze.

– Acel Wolfsschanze care e al tău, nu al meu, spuse Falkenheim, privind în altă parte. Ești vrednic de laudă.

Deodată von Tiebolt se opri din rîs. Ceva nu era în regulă. Un licăr în ochii bătrînului, fulgerător, stins imediat în privirile vîrîte în fundul acelui cap lipsit de vlagă.

– Uită-te la mine! strigă el. Uită-te la *mine*!

Falkenheim se întoarse.

– Ce este?

– Adineauri am spus ceva... ceva despre care știai. Știai *precis*.

– Ce tot vorbești?

Von Tiebolt îl înhăță de gît pe bătrîn.

– Am pomenit de posibilități și de un certificat de deces! Dintr-un spital din Londra! Ai mai auzit de chestia asta!

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

Degetele tremurătoare ale lui Falkenheim se încolăciră în jurul încheieturilor bărbatului blond, în timp ce vocea îi deveni gîtuită sub apăsarea mîinilor lui Johann.

– Eu cred că înțelegi. Tot ce ți-am spus te-a șocat. Sau te-ai prefăcut? Ai simulat șocul, dar *nu* ești șocat. Spitalul. Certificatul de deces. N-ai reacționat în nici un fel! Erau lucruri pe care le-ai mai auzit!

– N-am auzit nimic, îngăimă Falkenheim.

– Nu mă minți! spuse von Tiebolt, lovindu-l pe Herr Oberst cu Lugerul peste față și zdrelindu-i obrazul. Nu mai ești atît de bun. Ești prea *bătrîn*. Ai scăpări! Mintea ți s-a atrofiat. Te oprești cînd nu trebuie, *Herr General*.

– Ești un dement...

– Iar tu un *mincinos*. Și nepriceput pe deasupra. *Trădătorule*!

Îl lovi din nou pe Herr Oberst peste față cu țeava armei. Sîngele țîșni din rănile deschise.

– Ai *mințit* în privința ei!... Dumnezeule, ai *știut*!

– Nimic... *nimic*.

– Ba da! *Totul!* De aceea o să plece la Geneva cu avionul. Chiar m-am întrebat de ce.

Von Tiebolt lovi încă o dată cu furie; una din buzele bătrînului era pe jumătate ruptă.

– Voi! În ultima voastră încercare disperată de a ne opri, ați ajuns la ea! Ați amenințat-o... și printre amenințări i-ați spus și ceea ce nu știuse niciodată!

– Te înșeli. Te *înșeli*.

– Nu, spuse von Tiebolt, coborînd brusc vocea. N-are alt motiv să meargă cu avionul la Geneva... Deci așa credeți c-o să ne opriți. Mama ajunge la copil și-i spune să se întoarcă. Testamentul ei este o *minciună*.

Falkenheim clătină din capul însîngerat.

– Nu... Nimic din ce spui nu e adevărat.

– Totul este adevărat și dă răspunsul și la o ultimă întrebare. Dacă voiați atît de mult să distrugeți operațiunea Geneva, nu trebuia decît să dați sfoară-n țară. Averile naziștilor. S-ar fi emis pretenții de la Marea Neagră pînă în nordul Elbei, de la Moscova la Paris. Dar n-ați făcut-o. Încă o dată, *de ce*?

Von Tiebolt se aplecă și mai mult în față, la cîțiva centimetri de chipul desfigurat de sub el.

– Ați crezut că puteți controla Geneva și că puteți folosi milioanele cum vreți *voi*. "Greșelile trebuie reparate". Holcroft află adevărul și devine soldatul *vostru*, scos din minți de furie și de trei ori mai îndîrjit.

– *Tot* o să afle, șopti Falkenheim. E mai bun ca voi. Ne-am dat seama amîndoi, nu-i așa? Ar trebui să fii mulțumit. La urma urmei, în felul lui, e un *Sonnenkind*.

– *Sonnen*...

Von Tiebolt îl lovi din nou pe Herr Oberst peste față cu țeava pistolului.

– Minți fără încetare. Am pronunțat numele și n-ai avut nici o reacție.

– Acum ce rost ar avea să mint? *Operațiunea Sonnenkinder* spuse Falkenheim. Cu vaporul, cu avionul și cu submarinul. Copiii de pretutindeni. N-am pus mîna pe liste dar n-avem nevoie de ele. O să fie opriți imediat după stoparea ta, după stoparea operațiunii Geneva.

– Ca să se întîmple una ca asta, Althene Clausen trebuie să ajungă la fiul ei. N-o să dea în vileag Geneva decît după ce o să încerce tot ce e de încercat. Ar însemna să-și distrugă băiatul și să dea de știre lumii cine este. O să facă orice ca să nu se întîmple așa ceva. O să încerce să ia legătura cu el pe ascuns. Dar o s-o oprim.

– *Tu* o să fii oprit! spuse Falkenheim, înecîndu-se din cauza sîngelui care-i curgea din gură. N-o să se cheltuiască nici o sumă uriașă pentru *Sonnenkinderii* tăi. Avem și noi o armată despre care n-o să aflați niciodată nimic. Fiecare om o să-și dea viața bucuros ca să te oprească și să te dea de gol.

– Desigur, *Herr General*, spuse bărbatul blond, dînd din cap. Evreii din Har Sha'alav.

Cuvintele fură rostite încet dar avură efectul unei lovituri de bici direct pe rănile bătrînului.

– *Nu!...*

– Ba da, spuse von Tiebolt. "Ucide-mă și o să vină altcineva. Ucide-l și pe el și un altul o să-i ia locul". Evreii din Har Sha'alav. Îndoctrinați atît de puternic de Nachrichtendienst încît s-au transformat ei înșiși în Nachrichtendiest. Cei ce au scăpat de la Auschwitz.

– Ești o *fiară*...

Corpul lui Falkenheim fu scuturat de un tremur de durere.

– Sînt Wolfsschanze, adevăratul Wolfsschanze, spuse bărbatul blond, ridicînd Lugerul. Pînă să afli adevărul, evreii au încercat să-l ucidă pe american iar acum or să moară ei. Într-o săptămînă Har Sha'alav o să fie distrus, şi odată cu el şi Nachrichtendienst. Wolfsschanze o să triumfe.

Von Tiebolt ridică pistolul în dreptul capului bătrînului. Apoi apăsă pe trăgaci.

35

Lacrimile şiroiau pe obrajii lui Helden. Ţinea în braţe cadavrul lui Klaus Falkenheim dar nu izbutea să-şi mute privirea asupra capului. În cele din urmă, lăsă corpul neînsufleţit şi se îndepărtă, tîrîndu-se cuprinsă de groază... şi de vinovăţie. Se făcu covrig pe podea, plîngînd cu sughiţuri, fără să se mai poată opri. Pradă durerii, se strînse la perete, cu fruntea rezemată de zugrăveală, şi lăsă lacrimile să-i curgă în voie. Treptat, îşi dădu seama că ţipetele şi sughiţurile ei nu fuseseră auzite. Ajunsese singură în preajma scenei cumplite şi găsise peste tot semne ale detestatei ODESSA: zvastici zgîriate pe mobilier, mîzgălite cu săpun pe geam, trasate cu sîngele lui Falkenheim pe podea. Pe lîngă aceste simboluri abjecte, camera fusese devastată. Cărţi cu pagini smulse, rafturi distruse, mobila crestată. Casa fusese răscolită de nişte nebuni. Ce rămăsese din ea semăna cu nişte ruine.

Cu toate acestea, mai era ceva... dar nu în casă. Afară. În pădure. Helden se sprijini cu mîinile de podea şi se ridică, rezemîndu-se de perete şi încercînd cu disperare să-şi aducă aminte de cuvintele pe care i le spusese Herr Oberst cu doar cinci dimineţi în urmă:

Dacă mi se întîmplă ceva, să nu intri în panică... Du-te singură în pădure, unde am făcut împreună acea scurtă

plimbare cu o zi înainte. Ții minte? Te-am rugat să culegi un buchet de flori de cîmp, în timp ce eu am rămas lîngă un copac. Ți-am arătat că în partea de sus, între două crengi groase, se deslușea un V perfect. Du-te la copacul acela. O să găsești o cutiuță de tablă fixată între ramuri. Înăuntru există un mesaj pe care trebuie să-l citești doar tu...

Helden scoase tubulețul din ascunzătoare și deschise capacul de cauciuc. Înăuntru se afla o hîrtie făcută sul; alături de ea se găseau cîteva bancnote, fiecare din ele în valoare de zece mii de franci. Luă banii și citi mesajul.

Scumpa mea Helden,

Nici timpul și nici pericolele care te pîndesc nu-mi dau voie să scriu aici tot ce trebuie să știi. Acum trei luni am aranjat să vii la mine fiindcă te consideram brațul unui dușman cu care aștept să mă înfrunt de treizeci de ani. Am ajuns să te cunosc – să te iubesc – și să înțeleg, cu o mare ușurare, că n-ai nici o legătură cu oroarea care ar putea să se abată din nou asupra lumii.

Dacă o să fiu ucis, înseamnă că am fost descoperit. Mai mult decît atît, înseamnă că n-o să treacă multă vreme și o să se întîmple mai multe catastrofe. Trebuie transmise ordine curajoșilor care o să apere ultima baricadă.

Trebuie să te duci singură – repet, singură – în zona lacului Neuchâtel, în Elveția. Nu da voie nimănui să te urmărească. Știu că poți s-o faci. Ai fost învățată. În satul Près-du-Lac trăiește un om pe nume Gerhardt Werner. Găsește-l și transmite-i următorul mesaj: "Moneda de la Wolfsschanze are două fețe". Va ști ce să facă.

Trebuie să mergi imediat. A rămas foarte puțin timp. Încă o dată, nu spune nimănui o vorbă. Nu alarma pe nimeni. Anunță-ți șefii și prietenii că ai o problemă

personală în Anglia, fapt logic avînd în vedere că ai trăit acolo mai bine de cinci ani.
Grăbește-te, scumpa mea Helden. La Neuchâtel. La Près-du-Lac! La Werner Gerhardt. Ține minte numele și arde hîrtia asta.

Drum bun,

HERR OBERST

Helden se rezemă de copac și-și ridică ochii spre cer. Cîțiva norișori se mișcau repede spre est; vîntul bătea cu putere. Ar fi vrut să poată fi purtată și ea pe aripile lui și să nu mai fie nevoită să tot alerge dintr-un loc în altul, bănuind cîte un risc în fiecare mișcare și cîte un posibil dușman în fiecare om pe care-l întîlnea.

Noel spusese că în curînd o să se termine totul și n-o să mai fie nevoie să fugă.

Se înșelase.

* * *

Holcroft o rugă insistent la telefon, încercînd s-o convingă să nu plece – sau măcar să mai stea o zi – dar Helden nu se lăsă înduplecată. Cei de la Gallimard o anunțaseră că lucrurile surorii ei așteptau să fie cercetate. Trebuiau luate anumite hotărîri și făcute anumite aranjamente.

– O să te sun la Geneva, dragul meu. O să stai la D'Accord?

– Da.

Ce se întîmplase cu ea? Fusese atît de fericită și de bine dispusă cu nici două ore în urmă. Acum părea încordată. Rostea clar cuvintele dar vocea era stăpînită de tensiune.

– Te sun peste o zi-două. O să-l caut pe Fresca.

– Vrei să vin cu tine? Trebuie să fiu la Geneva abia mîine, seara tîrziu. Cei doi Kessler n-o să ajungă mai devreme iar fratele tău o să întîrzie chiar și mai mult.

– Nu, dragul meu. E o călătorie tristă. Prefer s-o fac singură. Acum Johann e la Londra... o să încerc să dau și de el.

– Ai niște haine aici.

– O rochie, o pereche de pantaloni și niște pantofi. Îmi vine mai ușor să mă opresc la... Herr Oberst... și să-mi aleg ceva mai potrivit pentru Portsmouth.

– Îți vine mai ușor?

– În drum spre aeroport. Trebuie să ajung acolo, în orice caz. Pașaportul, banii...

– Am eu bani, interveni Noel. Parcă abia te-ai întors de la el.

– Te *rog*, dragul meu. Nu-mi face greutăți, spuse Helden, cu o voce schimbată. Ți-am zis, m-am oprit la birou.

– Nu, nu mi-ai zis. Nici vorbă de așa ceva. Mi-ai spus că ai fost anunțată.

Holcroft era îngrijorat. Ce-i spusese ea n-avea sens. Căsuța ascunsă a lui Herr Oberst *nu* se afla în drumul spre Orly.

– Helden, ce s-a întîmplat?

– Te iubesc, Noel. O să te sun mîine seară. Hotelul D'Accord, Geneva, spuse ea și închise.

Holcroft puse receptorul în furcă, în timp ce încă mai avea în urechi vocea ei. Era posibil să meargă la Londra dar avea dubii. *Unde* plecase? De ce îl mințise? Fir-ar să fie! *Ce* se întîmplase cu ea? Ce se petrecea?

N-avea nici un rost să rămînă la Paris. Dacă tot trebuia să ajungă pe cont propriu la Geneva, era mai bine să plece de-acum.

Nu putea risca să meargă cu avionul sau cu trenul. Oameni nevăzuți îl urmăreau; trebuia să scape de ei. Directorul adjunct de la Georges V o să-i închirieze o mașină sub numele de Fresca. Drumul îi era cunoscut. O să meargă toată noaptea spre Geneva.

Althene Holcroft privi pe gemulețul avionului T.A.P. la luminile de dedesubt ale Lisabonei; o să aterizeze în cîteva minute. Avea multe de făcut pe durata următoarelor douăsprezece ore și spera din suflet că o să se descurce. În Mexic o urmărise un bărbat; știa acest lucru. Pe urmă însă omul dispăruse la aeroport, ceea ce însemna că altcineva îi luase locul.

În Mexic dăduse greș. Nu izbutise să se facă nevăzută. Odată ajunsă la Lisabona, trebuia să dispară; n-avea voie să rateze și de data asta.

Lisabona.

O Doamne, Lisabona!

La Lisabona începuse totul. Cea mai mare minciună a vieții, concepută cu o inteligență diabolică. Ce proastă fusese! Ce rol jucase Heinrich!

La început refuzase să se întîlnească la Lisabona cu Heinrich, atît de mare îi era ura, dar pînă la urmă se dusese, fiindcă amenințarea era clară: fiul o să fie înfierat de tată. Noel *Holcroft* n-o să fie lăsat în pace niciodată, întrucît numele de Noel *Clausen* – unicul fiu al nazistului infam – o să-l urmărească toată viața.

Cît de ușurată fusese! Cît de recunoscătoare, cînd văzuse că amenințarea fusese doar un șiretlic menit s-o aducă la Lisabona. Ce uluire și venerație o cuprinseseră cînd Heinrich îi expusese calm planul acela pentru a cărui îndeplinire trebuiau să treacă ani de zile dar care, odată realizat, avea să facă atît de mult bine. Ascultase, se convinsese și făcuse tot ce i se ceruse. Fiindcă greșelile trebuiau într-adevăr reparate.

Începuse din nou să-l iubească, în timpul acelor cîteva zile petrecute la Lisabona, și într-un vîrtej de emoții i se dăruise. Cu lacrimi în ochi, el o refuzase, spunînd că nu era demn de ea.

Era o ultimă amăgire! Ironia finală!

Fiindcă acum, chiar în această clipă, ajunsese aici exact din cauza amenințării care o adusese la Lisabona și cu

treizeci de ani în urmă. Noel Holcroft o să fie distrus. O să devină Noel Clausen, fiul lui Heinrich, instrument al noului Reich.

Un bărbat venise la ea în toiul nopții în Bedford Hills. Un om care își asigurase accesul invocînd numele de "Manfredi" din spatele ușii închise. Îi dăduse drumul înăuntru gîndindu-se că fusese trimis de fiul ei. Spusese că era un evreu dintr-un loc numit Har Sha'alav și că o s-o ucidă. Și că pe urmă o să-i ucidă și fiul. N-o să se mai întrupeze nici-un spectru al lui Wolfsschanze – al *falsului* Wolfsschanze – din Zürich și Geneva.

Althene se înfuriase. Știa omul acela cu cine stătea de vorbă? *Ce* făcuse ea? *Ce* reprezenta?

Bărbatul știa doar de Geneva și Zürich... și de Lisabona în urmă cu treizeci de ani. Doar asta trebuia să știe, ce anume reprezenta ea. Acea imagine era o monstruozitate și pentru el și pentru ceilalți ca el de pretutindeni.

Althene sesizase durerea și mînia din ochii negri care o țineau la respect la fel de amenințător ca o armă îndreptată asupră-i. În disperare de cauză, îl rugase să-i spună ce avea impresia că știe.

El îi spusese că sume extraordinare de bani o să fie distribuite unor comitete și cauze din toate țările. Puse la dispoziția unor bărbați și femei care așteptau de treizeci de ani semnalul.

O să aibă loc crime, tulburări și măceluri pe străzi. Guvernele o să fie stupefiate, agenturile lor reduse la neputință. Apelurile la stabilitate și ordine or să se audă peste mări și țări. Oameni puternici, bărbați și femei cu sume serioase în posesia lor, or să intre atunci în scenă. În cîteva luni or să devină stăpîni pe situație.

Erau pretutindeni. În toate țările, așteptînd doar semnalul de la Geneva.

Cine erau?

Sonnenkinder. Copiii unor fanatici, trimiși din Germania cu peste treizeci de ani în urmă cu avioane, vapoare și

submarine. Scoşi din ţară de nişte oameni care ştiau că luptă pentru o cauză pierdută dar care credeau în refacerea ei.

Erau pretutindeni. Împotriva lor nu se putea lupta cu oameni obişnuiţi, prin metode obişnuite şi folosindu-se filierele obişnuite ale autorităţii. De foarte multe ori, poate chiar prea multe, aceste filiere erau controlate de *Sonnenkinder*. Dar evreii din Har Sha'alav nu erau oameni obişnuiţi şi nici nu luptau prin metode obişnuite. Înţeleseseră că prin oprirea falsului Wolfsschanze trebuiau să lupte pe ascuns, cu violenţă, fără să le dea voie niciodată *Sonnenkinder*-ilor să afle unde sînt sau în ce loc or să lovească data viitoare. Iar prima urgenţă era oprirea masivei introduceri de fonduri.

Să-i dea în vileag acum!

Cine? Unde? Ce identitate aveau? Cum se puteau strînge dovezi? Cine putea spune că un anume general, amiral, şef al poliţiei, preşedinte de corporaţie, judecător, senator, congresman sau guvernator era un *Sonnenkind*? Oameni legaţi de propriile birouri, care foloseau parole deghizate în clişee şi apelau la ură dar care încă nu erau suspecţi. În schimb, lumea îi copleşea cu urale, flutura stegulețe şi le prindea insigne în piept.

Sînt pretutindeni. Nazistul e în mijlocul nostru şi nu-l vedem. E învăluit în respectabilitate şi ascuns de un costum de haine bine călcat.

Evreul din Har Sha'alav vorbise cu înflăcărare.

– Nici chiar voi, bătrînico. Tu şi fiul tău, instrumente ale noului Reich. Nici chiar voi nu ştiţi cine sînt.

Nu ştiu nimic. Jur pe viaţa mea că nu ştiu nimic. Nu sînt ce crezi. Ucide-mă. Pentru Dumnezeu, ucide-mă. Acum! Răzbună-te pe mine. O meriţi şi tu şi o merit şi eu dacă lucrurile pe care le spui sînt adevărate. Dar te implor să te duci la fiul meu, la legătura cu el. Explică-i. Opreşte-l! Nu-l ucide şi nu-l înfiera. Nu e ceea ce crezi. Lasă-l să trăiască. Ia-mi viaţa, dar cruţ-o pe a lui!

Atunci evreul din Har Sha'alav vorbise.

– Richard Holcroft a fost ucis. N-a fost nici un accident.

Ea fusese cît pe-aci să se prăbușească dar își dăduse seama că n-avea voie să cedeze. Nu putea îngădui acea uitare de moment care ar fi fost atît de binevenită.

O, Doamne...

– Wolfsschanze l-a ucis. Falsul Wolfsschanze. Ca și cum l-ar fi vîrît într-o cameră de gazare de la Auschwitz.

Ce este Wolfsschanze? De ce spui că e fals?

– Află singură. O să mai stăm de vorbă. Dacă ai mințit, o să te ucidem. Fiul tău o să trăiască – atît cît o să-i dea voie lumea – dar o să fie însemnat cu o zvastică pe față.

Ia legătura cu el. Spune-i.

Bărbatul din Har Sha'alav plecase. Althene se așezase pe un scaun de lîngă fereastră, privind pămîntul acoperit de zăpadă în puterea nopții. Dragul ei Richard, soțul care le redase viața și ei și fiului ei... Ce făcuse?

Acum însă știa ce trebuie să facă.

Avionul atinse pămîntul iar impactul îi alungă amintirile și o readuse în prezent. La Lisabona.

Stătea lîngă balustrada feribotului iar apa rîului Tagus se lovea de carenă în timp ce ambarcațiunea veche străbătea golful. În mîna stîngă ținea o batistă cu dantelă care flutura în bătaia vîntului.

I se păru că-l vede dar, conform instrucțiunilor, nu făcu nici o mișcare pînă cînd nu se apropie el de ea. Bineînțeles că nu-l mai întîlnise pînă atunci dar asta n-avea importanță. Era un bătrîn cu hainele mototolite și cu niște perciuni groși și cărunți care se împreunau cu o barbă albă și aspră. Ochii lui îi cercetau pe pasageri ca și cum s-ar fi temut să nu înceapă vreunul să strige și să cheme poliția. El era; rămase în spatele ei.

– Astăzi rîul pare rece, spuse el.

Batista dantelată își luă zborul în bătaia vîntului.

– Vai de mine, am pierdut-o, spuse Althene, privind-o cum se îndreaptă spre apă.

– Ați găsit-o, rosti bărbatul.

– Mulțumesc.

– Vă rog să nu vă uitați la mine. Priviți cerul de deasupra lagunei.

– Foarte bine.

– Cheltuiți prea mulți bani, *senhora*, spuse bărbatul.

– Mă grăbesc foarte tare.

– Readuceți la viață niște nume dintr-un trecut atît de îndepărtat încît nu mai există nici un chip. Dorințe care n-au fost exprimate de ani în șir.

– Nu-mi vine să cred că timpurile s-au schimbat atît de mult.

– Cum să nu, *senhora*. Bărbații și femeile călătoresc și acum pe ascuns, dar nu se mai folosesc de procedura simplistă a pașapoartelor false. Este era computerelor. Actele false nu mai sînt ce-au fost odată. Ne întoarcem la război. La modalitățile de evadare.

– Trebuie să ajung la Geneva cît pot de repede. Nu are voie nimeni să știe că sînt acolo.

– O să ajungeți la Geneva, *senhora* și de știut o să știe doar cei pe care o să-i anunțați că ați ajuns. Dar n-o să se întîmple atît de repede pe cît doriți. Nu e vorba doar de un simplu zbor cu avionul.

– Cît durează?

– Două sau trei zile. Altfel nu există garanții. O să fiți interceptată fie de autorități, fie de cei pe care vreți să-i evitați.

– Cum ajung acolo?

– Trecînd granița printr-una din porțiunile unde nu se patrulează sau unde santinelele pot fi cumpărate. Prin nord-

Sierra de Gata, apoi Zaragoza și Pirineii de est. De acolo la Montpellier și Avignon. De la Avignon un mic avion o să vă ducă la Grenoble, de acolo un altul la Chambéry și Geneva. Dar o să coste.

– Am cu ce să plătesc. Cînd pornim?

– Diseară.

36

Bărbatul blond semnă fişa de înregistrare a hotelului D'Accord şi i-o înapoie funcţionarului de la recepţie.

– Mulţumesc, domnule Tennyson. Staţi paisprezece zile?

– Poate mai mult, în nici un caz mai puţin. Vă sînt recunoscător că mi-aţi oprit un apartament.

Funcţionarul zîmbi.

– Am primit un telefon de la prietenul dumneavoastră, primul deputat din cantonul Geneva. L-am asigurat că o să facem tot posibilul să vă simţiţi bine.

– O să-l informez că sînt întru totul satisfăcut.

– Sînteţi foarte amabil.

– Întîmplător, aştept să mă întîlnesc cu o veche prietenă aici în cursul zilelor următoare. O anumită doamnă Holcroft. Puteţi să-mi spuneţi cînd trebuie să sosească?

Funcţionarul puse mîna pe un registru şi îi răsfoi cîteva pagini.

– Holcroft aţi spus?

– Da. Althene Holcroft. Americancă. E posibil să aveţi o rezervare şi pentru fiul ei, domnul N. Holcroft.

– Mă tem că nu există nici o rezervare pe acest nume, domnule. Şi ştiu că în prezent nu avem pe nimeni cu numele Holcroft.

Muşchii maxilarului bărbatului blond se încordară.

– Precis s-a comis o greşeală. Am fost informat exact. E aşteptată la hotel. Poate nu diseară, dar în orice caz mîine sau poimîine. Vă rog să verificaţi încă o dată. Există vreo listă confidenţială?

– Nu, domnule.

– Dacă ar exista, sînt sigur că prietenul meu, primul deputat, v-ar cere să-mi daţi voie s-o văd.

– Dacă ar exista, nici n-ar fi nevoie, domnule Tennyson. Am înţeles perfect că trebuie să cooperăm nemijlocit în toate privinţele.

– Poate călătoreşte incognito. E cunoscută pentru extravaganţele de genul ăsta.

Funcţionarul întoarse registrul spre el.

– Vă rog să vă uitaţi singur, domnule. Poate recunoaşteţi dumneavoastră vreun nume.

Tennyson nu ajunse la nici un rezultat. Era enervat.

– Asta e lista completă? întrebă el încă o dată.

– Da, domnule. Avem un hotel mic şi, dacă-mi este permis, relativ exclusivist. Majoritatea oaspeţilor noştri au mai fost aici şi înainte. Cunosc aproape toate numele de aici.

– Pe care nu le cunoaşteţi? insistă bărbatul blond.

Funcţionarul se opri cu degetul asupra a două din ele.

– Acestea sînt singurele pe care nu le ştiu, spuse el. Domnii din Germania, doi fraţi pe nume Kessler şi un anume Sir William Ellis din Londra. Ultimul a apărut doar cu cîteva ore în urmă.

Tennyson îl privi ţintă pe funcţionar.

– Acum mă duc la mine în cameră dar va trebui să vă solicit un exemplu în legătură cu acea cooperare de care vorbea primul deputat. E deosebit de important să aflu unde anume în Geneva stă doamna Holcroft. V-aş ruga să daţi telefon la celelalte hoteluri, avînd însă grijă ca numele meu să nu fie rostit sub nici o formă. Găsiţi-mi-o, încheie el, scoţînd o bancnotă de o sută de franci.

Pe la miezul nopţii, Noel ajunsese la Châtillon-sur-Seine, de unde îl sună pe un domn Ellis aflat la Londra ce se arătă uluit.

– Ce-o să faci? spuse Ellis.

– M-ai auzit, Willie. O să-ţi plătesc cinci sute de dolari plus cheltuielile pentru o zi sau două la Geneva. Tot ce vreau să faci e s-o duci pe mama înapoi la Londra.

– Sînt o dădacă mizerabilă. Şi din ce ştiu de la tine despre maică-ta, e ultimul om din lume care ar avea nevoie de un tovarăş de drum.

– Acum are. Cineva a urmărit-o. O să-ţi povestesc cînd o să ne vedem la Geneva. Ce zici, Willie? Ai tu grijă?

– Sigur. Şi dă-i dracului de cinci sute de dolari. Sînt convins că eu şi cu maică-ta o să avem mult mai multe lucruri în comun ca niciodată. Oricum, dacă ţii neapărat, poţi să umbli şi la cecuri. După cum ştii, călătoresc în condiţii de lux.

– Că veni vorba, încearcă să călătoreşti niţeluş mai discret, bine? Vreau să suni la hotelul D'Accord din Geneva şi să faci o rezervare începînd cu sfîrşitul acestei dimineţi. Primul avion te lasă acolo cam pe la nouă şi jumătate.

– O să mă port cum ştiu eu mai frumos, aşa cum se cuvine pentru cineva care are valize Louis Vuitton. Poate şi un titlu micuţ...

– Willie!

– Îi ştiu pe elveţieni mai bine ca tine. Adoră titlurile; asta înseamnă bani iar banii sînt prietenii lor.

– Te sun pe la zece, zece jumate. Vreau să-ţi folosesc eu camera ca să-mi dau seama care e situaţia.

– La fix, spuse Willie Ellis. Ne vedem la Geneva.

Holcroft se hotărîse să-l sune pe Willie fiindcă nu se putea gîndi la nimeni în afară de el care să nu pună întrebări. Ellis nu era chiar atît de nesăbuit cum se prefăcea. Althene ar fi putut găsi puţini însoţitori mai buni pentru plecarea din Elveţia.

Iar această plecare era obligatorie. Duşmanul testamentului îi ucisese soţul. Dacă o să poată, o s-o ucidă şi

pe ea. Fiindcă exact Geneva era locul de desfăşurare. Peste două, trei zile o să aibă loc o întîlnire, o să se semneze nişte acte iar banii or să fie transferaţi la Zürich. Duşmanul testamentului o să facă tot ce-i stă în putinţă ca să întrerupă negocierile. Mama lui nu putea rămîne la Geneva. La Geneva o să se întîmple lucruri violente, simţea acest lucru.

Merse cu maşina în sud spre Dijon, sosind mult după miezul nopţii. Orăşelul dormea şi, în timp ce străbătea străzile întunecoase, îşi dădu seama că şi el avea nevoie de somn. Mîine trebuia să fie extrem de atent. Mai atent decît fusese vreodată în viaţă. Continuă să meargă pînă ieşi din oraş, după care opri maşina închiriată la marginea drumului. Fumă o ţigară, strivi mucul sub pantof, îl azvîrli afară iar apoi îşi întinse picioarele pe locul de alături şi se sprijini cu capul de geam, folosindu-şi impermeabilul pe post de pernă.

Peste cîteva ore o să ajungă la graniţă şi o să intre în Elveţia cu primul val al circulaţiei de dimineaţă. Odată ajuns în Elveţia... Nu reuşi să se gîndească mai departe. Se simţi învăluit de un fel de ceaţă. Respiraţia îi deveni rară şi grea. Iar pe urmă în minte i se ivi chipul puternic şi colţuros, atît de necunoscut şi totuşi atît de uşor de identificat acum.

Era chipul lui Heinrich Clausen care îl chema şi-i spunea să se grăbească. Chinurile or să se termine în curînd; greşelile or să fie reparate.

Adormi.

Erich Kessler se uită la fratele lui, Hans, care îi arăta trusa medicală unuia din ofiţerii însărcinaţi cu paza aeroportului. De la Olimpiada din '72, cînd se presupunea că palestinienii veniseră cu avionul la München aducînd pistoale şi puşti mitralieră demontate, măsurile de securitate de la aeroport se triplaseră.

Era un efort inutil, îşi spuse Erich gînditor. Armele palestinienilor fuseseră aduse la München de Wolfsschanze – acel Wolfsschanze care era al *lor*.

Hans rîse cu ofițerul de aeroport ca de o glumă bună. Dar, își spuse Erich, la Geneva n-o să se mai spună nici un fel de bancuri fiindcă n-o să mai fie controlați nici de ofițeri, nici de vameși și nici de altcineva. O să aibă grijă primul deputat din cantonul Geneva. Unul din cei mai apreciați medici din München, specialist în boli interne, avea să-i fie oaspete.

Dar Hans nu era numai atît, își spuse Erich, în timp ce fratele lui se apropia de ieșire. Era un bărbat voinic ca un taur și plin de farmec. Un excelent jucător de fotbal care fusese căpitanul echipei sectorului și care îi trata pe adversarii pe care tot el îi accidentase.

Era un lucru ciudat, își spuse Erich, dar Hans era mult mai bine înzestrat ca el pentru rolul fratelui mai mare. Dacă timpul n-ar fi hotărît altfel, Hans ar fi lucrat cu Johann von Tiebolt iar Erich, savantul liniștit, ar fi fost subalternul. Odată, simțindu-se cuprins de îndoieli față de propria persoană, îi și spusese acest lucru lui Johann.

Von Tiebolt nici nu voise să audă. Era nevoie de un intelectual de rasă. Un om care ducea o viață retrasă și care nu fusese niciodată tulburat de rațiuni sentimentale sau de necumpătare. Dar oare nu chiar asta însemnau momentele, rare dar importante, cînd el, savantul liniștit, îl contrazisese pe Tinamou și-și exprimase rezervele? Rezerve care produseseră o modificare a strategiei?

Da, era adevărat, dar nu era vorba de un adevăr esențial. Adevărul era un lucru care nu-l interesa pe Johann: Hans aproape că era egalul lui von Tiebolt. Dacă avea loc vreo ciocnire între cei doi, Johann putea să moară.

Aceasta era părerea intelectualului liniștit și retras.

– Totul merge șnur, spuse Hans, în timp ce ieșeau pe ușă și se îndreptau spre avion. Americanul e ca și mort și nici un laborator din lume n-o să depisteze cauza.

Helden coborî din tren la Neuchâtel. Rămase pe peron, ferindu-și ochii de lumina razelor de soare care se iveau de

după acoperişul gării. Ştia că trebuie să se amestece în mulţimea care se dădea jos anevoie dar, preţ de o clipă, simţi nevoia să stea pe loc şi să tragă aer în piept. Petrecuse ultimele trei ore în întunericul unui tren de marfă, ghemuită în spatele unor lăzi cu aparatură. O uşă fusese deschisă electronic timp de exact şaizeci de secunde la Besançon şi pătrunsese înăuntru. La douăsprezece fără cinci fix uşa se deschisese din nou; ajunsese la Neuchâtel fără s-o vadă nimeni. O dureau picioarele şi-i zvîcnea capul dar reuşise. O costase o grămadă de bani.

Aerul îi umplu plămînii. Îşi ridică valiza şi se îndreptă spre ieşirea gării din Neuchâtel. Satul Près-du-Lac se afla de partea stîngă a lacului, la cel mult douăzeci de mile sud. Găsi un şofer de taxi dispus să efectueze cursa.

Drumul era accidentat şi plin de cotituri dar ei i se păru o alunecare liniştită şi diafană. Privi pe fereastră dealurile pe lîngă care trecea şi apa albastră a lacului. Priveliştea mirifică îi dădu impresia că toate celelalte încetaseră să mai existe, oferindu-i clipele preţioase de care avea nevoie ca să încerce să înţeleagă. La ce se referise Herr Oberst scriindu-i să aranjeze ca ea să stea lîngă el fiindcă o considerase "un braţ al duşmanului"? Un duşman pe care "aştepta să-l înfrunte de treizeci de ani". Ce duşman era acela? Şi de ce o alesese pe ea?

Ce făcuse? Sau ce nu făcuse? Era iarăşi vorba despre acea dilemă cumplită? Blestemată atît pentru ce era cît şi pentru ce nu era? Pentru Dumnezeu, cînd avea să înceteze?

Herr Oberst ştia că o să moară. O pregătise pentru moartea lui ca şi cum ar fi fost un lucru cert, pe care mai trebuia doar să-l anunţe, asigurîndu-se că avea banii necesari pentru a-şi plăti trecerea în secret în Elveţia, pînă la un bărbat pe nume Werner Gerhardt din Neuchâtel. Cine era acesta? Ce legătură avea cu Klaus Falkenheim de trebuia să se ajungă la el doar în eventualitatea morţii acestuia din urmă?

Moneda din Wolfsschanze are două feţe.

Şoferul de taxi îi întrerupse gîndurile.

– Hanul e lîngă mal, spuse el. Nu prea arată a hotel.

– Sînt sigură că o să-mi convină.

Camera dădea spre apele lacului Neuchâtel. Era atîta linişte încît Helden fu tentată să se aşeze lîngă fereastră şi să nu facă altceva decît să se gîndească la Noel, fiindcă atunci cînd se gîndea la el se simţea... în largul ei. Dar trebuia să-l găsească pe acest Werner Gerhardt. În cartea de telefon din Près-du-Lac nu figura. Dumnezeu ştie cînd o fi fost actualizată ultima oară. Însă nu era un sat mare. O să înceapă ca din întîmplare cu portarul. Poate că numele îi era cunoscut.

Era, ce-i drept, dar nu într-un fel care să-i dea încredere.

– Gerhardt nebunul? făcu bărbatul obez, stînd pe un scaun de răchită în spatele tejghelei. Îi aduceţi salutări de la nişte vechi prieteni? Mai bine i-aţi aduce o doctorie care să-i vindece mintea aia bolnavă. N-o să priceapă o boabă din ce-o să-i spuneţi.

– N-am ştiut, răspunse Helden, copleşită de un sentiment de disperare.

– Convingeţi-vă singură. Sîntem în toiul după-amiezii şi e o zi rece, dar soarele e pe cer. Mai mult ca sigur că-l găsiţi în piaţă, unde cîntă nişte chestii de-ale lui şi dă de mîncare porumbeilor. Îi umplu hainele de găinaţ şi nici nu observă.

Îl văzu stînd pe marginea de piatră a fîntînii circulare din piaţa satului. Nu-i băga în seamă pe trecătorii care îl priveau din cînd în cînd, mai mult cu repulsie decît cu îngăduinţă. Avea hainele zdrenţăroase iar paltonul jerpelit era plin de găinaţ, aşa cum prevăzuse portarul. Era la fel de bătrîn şi bolnăvicios ca Herr Oberst dar mult mai scund şi mai gras, atît la faţă cît şi la corp. Pielea îi era deschisă şi zbîrcită, împînzită de vinişoare subţiri ca firele pînzei de păianjen. Purta ochelari groşi, cu ramă de oţel, care se mişcau dintr-o parte în alta în acelaşi ritm cu capul care îi tremura. Mîinile îi erau nesigure cînd căuta într-o pungă de hîrtie din care scotea fărîmituri pe care le împrăştia, atrăgînd stoluri de porumbei care gîngureau în contrapunct cu cuvintele cîntate cu voce subţire, care ieşeau de pe buzele bătrînului.

Helden simţi că i se face rău. Omul ajunsese o ruină. Se afla dincolo de pragul senilităţii; nici o altă stare nu putea produce lucrurile pe care le văzuse cu ochii ei pe marginea fîntînii.

Moneda din Wolfsschanze are două fețe. Se apropie vremea catastrofelor... I se părea că n-are rost să repete cuvintele. Cu toate acestea, ajunsese aici doar fiindcă ştia că un om însemnat fusese asasinat cu sălbăticie pentru că avertismentul lui era întemeiat.

Se apropie de bătrîn şi se aşeză lîngă el, conştientă că unii oameni din piaţă o priveau ca şi cum ea ar fi fost slabă de minte. Vorbi încet, în germană.

– *Herr* Gerhardt? Am venit de departe ca să vă văd.

– Ce domniţă scumpă... domniţă scumpă, scumpă.

– Vin din partea lui Herr Falkenheim. Îl mai ţineţi minte?

– Cuib de şoim?* Şoimilor nu le plac porumbeii mei. Le fac rău. Prietenilor mei şi mie nu ne place de ei, nu-i aşa, frumoşilor?

Gerhardt se apleacă şi-şi ţuguie buzele, prefăcîndu-se că sărută păsările lacome care stăteau pe jos.

– Omul acesta v-ar plăcea dacă vi l-aţi aminti, spuse Helden.

– Cum să-mi placă ce nu ştiu? Tu nu vrei nişte pîine? Dacă vrei poţi să mănînci, dar s-ar putea ca prietenii mei să se supere.

Bătrînul se îndreptă greoi din şale şi aruncă nişte fărîmituri la picioarele lui Helden.

– "Moneda din Wolfsschanze are două feţe", şopti Helden.

Atunci îi auzi cuvintele. Ritmul nu avu de suferit, cîntecul încet şi intonat cu voce subţire rămase la fel dar cuvintele începură să aibă sens.

– A murit, nu-i aşa?... Nu-mi răspunde. Fă-mi semn din cap dacă da sau nu. Vorbeşti cu un bătrîn ramolit care nu mai ştie ce spune, ţine minte.

---

* În original, "falcon's home", sintagmă asemănătoare fonetic numelui Falkenheim (n.tr.).

Helden fu prea uluită ca să mai facă vreo mişcare. Şi prin simpla ei imobilitate bătrînul îşi primi răspunsul. Continuă, păstrînd aceeaşi cadenţă melodioasă.

– Klaus a murit. Deci, în cele din urmă, l-au găsit şi l-au ucis.

– A fost ODESSA, spuse ea. ODESSA l-a ucis. Erau zvastici mîzgălite peste tot.

– Asta a vrut să ne facă să credem Wolfsschanze

Gerhardt aruncă nişte fărîmituri în aer. Porumbeii începură să se lupte între ei.

– Haideţi, frumoşilor! E ora ceaiului.

Se întoarse spre Helden, cu o privire pierdută.

– Ca de fiecare dată, ODESSA e ţapul ispăşitor. Atît de evident.

– Aţi spus "Wolfsschanze", şopti Helden. Un bărbat pe nume Holcroft a primit o scrisoare în care era ameninţat. A fost scrisă cu treizeci de ani în urmă şi semnată de nişte oameni care s-au intitulat supravieţuitori din Wolfsschanze.

Preţ de o clipă, Gerhardt se opri din tremurat.

– N-au existat supravieţuitori la Wolfsschanze, cu o singură excepţie! Klaus Falkenheim. Au mai fost şi alţii acolo şi au rămas în viaţă dar nu erau vulturi, ci nişte gunoaie. Iar acum au impresia că a venit şi vremea lor.

– Nu înţeleg.

– O să-ţi explic dar nu aici. După ce se întunecă, vino la casa mea de lîngă lac. Cum mergi spre sud pe drumul din apropierea apei, exact la trei kilometri de la răspîntie, se află o cărare...

Îi dădu îndrumările ca şi cum ar fi rostit nişte cuvinte scrise pentru un cîntec pentru copii. După ce termină, se ridică anevoie, aruncîndu-le păsărilor ultimele fărîmituri.

– Nu cred c-o să fii urmărită, spuse el zîmbind ca un om senil, dar oricum mai întîi convinge-te. Avem de lucru şi trebuie să acţionăm imediat... Haideţi, frumoşilor! Ultimul festin, aripioarele mele.

37

Un avion mic cu un singur motor se învîrtea în cerc pe cerul nopții deasupra pajiștii întinse din Chambéry. Pilotul aștepta aprinderea celor două șiruri de lumini: semnalul de aterizare. La sol se afla un alt aparat, un hidroavion cu roțile încorporate în dispozitivul de alunecare pe apă, gata de plecare. Avea să decoleze la cîteva minute după ce primul avion ajungea la capătul pistei rudimentare și avea să se îndrepte cu prețioasa încărcătură spre nord, de-a lungul brațului estic al Ronului, trecînd granița elvețiană la Versoix și aterizînd pe apa lacului Geneva, la douăsprezece mile nord de oraș. Încărcătura n-avea nume dar acest lucru nu-i interesa pe piloți. Plătise la fel de mult ca un traficant de droguri de cea mai înaltă clasă.

O singură dată arătase o urmă de emoție și asta la patru minute după ce plecaseră din Avignon, în direcția Saint-Vallier, cînd micul avion fusese surprins de o furtună cu grindină, neașteptată și periculoasă.

– S-ar putea ca vremea să fie prea urîtă pentru aparatul ăsta ușor, spusese pilotul. Ar fi mai înțelept să ne întoarcem.

– Zboară mai sus.

– N-avem destulă putere și nici nu știm cît de întins e frontul.

– Atunci mergi prin el. Nu plătesc doar transportul, ci şi respectarea unui program. Trebuie să ajung la Geneva în noaptea asta.

– Dacă sîntem obligaţi să coborîm pe fluviu e posibil să ne agaţe patrulele. N-avem nici un document de zbor.

– Dacă sîntem obligaţi să coborîm pe fluviu, cumpăr patrulele. Aşa cum au fost cumpărate la graniţă, la Port-Bou, tot aşa o să fie şi acum. Mergi mai departe.

– Şi dacă ne prăbuşim, *madame*?

– Fă ce ştii ca să nu ne prăbuşim.

Sub ei, în întuneric, cele două rînduri de lumini din Chambéry se aprinseră unul după altul. Pilotul înclină aparatul spre stînga şi coborî în cerc, pregătindu-se de aterizare. După cîteva secunde atinseră solul.

– Eşti bun, spuse preţioasa încărcătură, umblînd la închizătoarea centurii de siguranţă. Următorul meu pilot e la fel?

– La fel, *madame*, avînd un avantaj pe care eu nu-l am. Ştie punctele de radar de la o zecime de milă aeriană pe întuneric. Dar îndemînările de genul ăsta se plătesc.

– Cu dragă inimă, răspunse Althene.

Hidroavionul se ridică din nou în bătaia vîntului serii exact la ora zece şi cincizeci şi şapte de minute. Zborul peste graniţa de la Versoix avea să fie efectuat la foarte joasă altitudine şi avea să dureze foarte puţin, între douăzeci de minute şi o jumătate de oră. Pentru un specialist era partea uşoară a călătoriei iar specialistul din cabina pilotului era un bărbat îndesat cu o barbă roşcovană şi cu un păr roşcat destul de rar. Morfolea un trabuc pe jumătate fumat şi vorbea englezeşte cu acel accent pronunţat şi legat îndeobşte de Alsacia şi Lorena. Nu scoase un cuvînt în primele minute ale zborului, dar cînd se hotărî să vorbească Althene fu uluită.

– Nu ştiu ce marfă transportaţi, *madame*, dar aţi fost dată în urmărire peste tot în Europa.

– *Poftim*? Cine m-a dat în urmărire și de unde știi? Nu mi s-a pomenit numele; doar mi s-a garantat acest lucru!

– Buletinele trans-europene puse în circulație de Interpol sînt foarte precise. Rar se întîmplă ca poliția internațională să caute o femeie cu... mă rog... vîrsta și înfățișarea dumneavoastră. Bănuiesc că vă numiți Holcroft.

– Nu bănui nimic.

Althene își încleștă mîinile pe centura de siguranță, încercînd să-și stăpînească reacțiile. Nu știa de ce se mirase – bărbatul din Har Sha'alav îi spusese că erau pretutindeni – dar faptul că acest Wolfsschanze avea o influență suficient de mare asupra Interpolului pentru a-i folosi aparatura fu de natură s-o neliniștească. Trebuia să scape nu numai de naziștii din Wolfsschanze, ci și de rețeaua de aplicare a legilor recunoscute oficial. Era o capcană întinsă cu meșteșug, ținînd cont că se făcea vinovată de delicte incontestabile: călătorie sub pașaport fals iar apoi fără pașaport. În plus, nu putea da nici un fel de explicație pentru aceste delicte. Dacă ar face așa ceva, l-ar implica pe propriul ei fiu – fiul lui Heinrich Clausen – într-o conspirație atît de mare încît acesta ar fi distrus. Era o situație extremă, care trebuia privită cu curaj; era posibil ca fiul ei să trebuiască să fie sacrificat. Însă ironia consta în posibilitatea foarte serioasă ca Wolfsschanze însuși să fi ajuns la o înțelegere secretă cu autoritățile... *Erau pretutindeni*. Odată prinsă, Wolfsschanze ar ucide-o înainte de-a fi în stare să spună ce știa.

Putea să accepte ideea morții, nu însă și pe aceea de a coborî vocea. Se întoarse spre pilotul bărbos.

– De unde știi de buletinul ăsta?

Bărbosul ridică din umeri.

– Dar de vectorii de radar de unde-oi ști? Dumneavoastră mă plătiți pe mine, eu îi plătesc pe alții. Nimic nu e mai frumos ca un profit net în zilele astea.

– Buletinul spune de ce e... căutată... femeia aceasta?

– E o dare în urmărire ciudată, *madame*. Se afirmă clar că merge cu acte false dar nu trebuie ridicată. Toate mişcările urmează să fie anunţate la sediul din Paris al Interpolului, de unde se vor retransmite la New York.

– New York?

– Acolo s-a formulat cererea. Poliţia din New York, un detectiv – locotenent pe nume Miles.

– Miles? spuse Althene, încruntîndu-se. N-am auzit de el.

– Poate că femeia asta o fi auzit, spuse pilotul, mutîndu-şi trabucul dintr-un colţ în altul al gurii.

Althene închise ochii.

– Ce-ai zice de-un profit foarte net?

– Nu sînt comunist, nu-i un cuvînt care să mă jignească. Ce aţi dori?

– Ascunde-mă în Geneva. Ajută-mă să iau legătura cu cineva.

Pilotul controlă tabloul de bord, după care făcu dreapta.

– O să vă coste.

– Plătesc, spuse ea.

Johann von Tiebolt măsura cu pasul apartamentul de la hotel, ca un animal graţios, înfuriat şi chinuit. Auditoriul era compus din fraţii Kessler; primul deputat al cantonului Geneva plecase de cîteva minute. Cei trei erau singuri. Tensiunea era uşor de sesizat.

– E undeva în Geneva, spuse von Tiebolt. *Trebuie* să fie.

– Sub un nume fals, fireşte, adăugă Hans Kessler, ţinîndu-şi trusa medicală la picioare. O s-o găsim. Problema e doar să ne răspîndim oamenii, după ce le dăm descrierea. Deputatul ne-a spus să nu ne facem griji.

Von Tiebolt se opri din mers.

– Să nu ne facem griji? Sper că şi tu şi el aţi cercetat ce înseamnă acest "să nu ne facem griji". Potrivit cuvintelor deputatului, poliţia din Geneva a raportat prezenţa unui

buletin Interpol în legătură cu ea. Mai simplu spus, înseamnă că a călătorit minimum patru mii de mile fără a fi găsită. Patru mii de mile prin bănci de computere, în avioane care trec granița și aterizează cu fel de fel de semnale și prin cel puțin două puncte de imigrare. Și nimic. Nu te amăgi, Hans. E mai bună decît ne-am închipuit.

– Mîine e vineri, spuse Erich. Holcroft trebuie să apară mîine și o să ia legătura cu noi. Dacă am pus mîna pe el înseamnă c-o avem și pe ea.

– Spunea că stă la D'Accord dar s-a răzgîndit. Nu există nici o rezervație, iar domnul Fresca a plecat de la Georges V, spuse von Tiebolt, oprindu-se la fereastră. Nu-mi place. Ceva nu e în regulă.

Hans își luă băutura.

– Cred că omiți un lucru evident.

– Ce anume?

– După Holcroft, o grămadă de lucruri sînt în neregulă. Crede că e urmărit. O să fie atent și o să călătorească așijderi. M-aș mira să facă rezervări pe numele lui.

– Am presupus că numele o să fie Fresca sau ceva asemănător pe care să-l recunosc, spuse von Tiebolt, nedînd atenție observației celui mai mic dintre frații Kessler. Nu există nimic de genul ăsta în nici un hotel din Geneva.

– Dar există vreun Tennyson sau ceva asemănător cu *el*? întrebă încet Erich.

– Helden? spuse Johann, întorcîndu-se.

– Helden, răspunse cel mai vîrstnic din frații Kessler, dînd din cap. A fost cu el la Paris. E de presupus că-l ajută; chiar tu i-ai sugerat-o.

Von Tiebolt rămase nemișcat.

– Helden și proscrișii ei împuțiți și rătăcitori sînt ocupați pe moment. Blestemă ODESSA pentru ucigașii lui Herr Oberst.

– *Falkenheim*? spuse Hans, aplecîndu-se în față. Falkenheim a *murit*?

– Falkenheim era conducătorul lui Nachrichtendienst, mai bine zis ultimul membru activ. După moartea lui, Wolfsschanze n-o să mai întîmpine împotrivire. Armata lui de evrei a rămas fără cap iar puținul pe care îl știau a fost îngropat odată cu conducătorii lor.

– Evrei? Cu Nachrichtendienst? întrebă Erich exasperat. Pentru numele lui Dumnezeu, *ce* tot îndrugi?

– S-a organizat un atac asupra kibbutz-ului Har Sha'alav. Vina o să cadă pe teroriștii din Rache. Sînt sigur că numele de "Har Sha'alav" înseamnă ceva pentru tine. În disperare de cauză, Nachrichtendienst s-a orientat spre evreii din Har Sha'alav. Gunoaiele între ele.

– Aș dori o explicație mai precisă! spuse Erich.

– Mai tîrziu. Trebuie să ne concentrăm asupra celor doi Holcroft. Trebuie să...

Von Tiebolt se opri, venindu-i brusc o idee.

– Prioritățile. Analizează mereu care sînt prioritățile, adăugă el, ca pentru sine. Iar prima prioritate este documentul din La Grande Banque de Genève, ceea ce înseamnă că fiul are întîietate. Să-l găsim și să-l izolăm pe *el*. Să-l ținem în izolare absolută. Pentru scopul nostru, sînt suficiente treizeci de ore.

– Nu te urmăresc, îl întrerupse Hans. Ce se întîmplă în treizeci de ore?

– Noi trei de aici ne întîlnim cu directorii băncii, spuse Erich. Se semnează toate actele, în prezența avocaților de la Grande Banque, și se respectă toate legile elvețiene. Banii sînt trimiși la Zürich iar luni dimineață preluăm controlul.

– Dar treizeci de ore de vineri dimineață înseamnă...

– Sîmbătă la prînz, întregi von Tiebolt. Ne întîlnim cu directorii sîmbătă dimineața la nouă. Singura problemă legată de eventuala noastră acceptare s-a pus doar în mintea lui Holcroft. A avut Manfredi grijă cu cîteva luni în urmă. Nu numai că sîntem acceptabili, sîntem aproape niște sfinți.

Scrisoarea mea de la M.I.5 e pur şi simplu un corolar. Sîmbătă la prînz problema e rezolvată.

– Sînt atît de nerăbdători să piardă 780 de milioane de dolari încît deschid banca sîmbăta?

Bărbatul blond zîmbi.

– Am formulat cererea în numele lui Holcroft, din motive de rapiditate şi confidenţialitate. directorii n-au obiectat – abia aşteptau un motiv – şi nici Holcroft n-o s-o facă atunci cînd o să-i spunem. Are motivele lui ca să vrea să se termine totul cît mai repede. A ajuns la capătul puterilor, mai mult de-atît nu mai rezistă.

Von Tiebolt îl privi pe Erich şi surîsul i se lărgi.

– Pe amîndoi ne consideră prieteni şi oameni de nădejde; doi oameni de care are nevoie cu disperare. Felul în care am programat totul depăşeşte aşteptările.

Kessler dădu din cap.

– Pînă sîmbătă la prînz o să semneze şi condiţia finală.

– Care condiţie finală? întrebă Hans, neliniştit. Ce înseamnă asta? Ce are de semnat?

– O să fie un lucru semnat de toţi, răspunse von Tiebolt, făcînd o pauză pentru a-şi sublinia ideea. Este o *cerinţă* a legilor elveţiene legată de deblocarea unor asemenea conturi. Ne-am întîlnit şi am înţeles întru totul răspunderile care ne revin; am reuşit să ne cunoaştem şi să avem încredere unul în celălalt. Prin urmare, în eventualitatea că unul dintre noi moare între timp, ceilalţi doi îi preiau drepturile şi privilegiile în calitate de co-moştenitori. Bineînţeles, cu excepţia stipendiei de două milioane, care urmează să fie împărţită urmaşilor celui în cauză. Cele două milioane – dobîndite legal şi imposibil de transferat celorlalţi executori – înlătură din capul locului bănuiala de înşelăciune.

Cel mai tînăr dintre fraţii Kessler fluieră încet.

– Absolut sclipitor. Înseamnă că această condiţie finală, această clauză în caz de deces prin care fiecare le transferă celorlalţi propriile răspunderi, n-a trebuit să fie niciodată

trecută în contract... fiindcă așa e legea. Dacă ar fi fost inclusă, Holcroft s-ar fi putut arăta bănuitor de la bun început.

Medicul clătină din cap în semn de respect, în timp ce ochii îi străluceau.

– Dar n-a fost, fiindcă așa e *legea*.

– Întocmai. Și fiecare dispoziție legală trebuie respectată. Peste o lună, peste șase săptămîni, n-o să mai aibă nici un fel de importanță dar pînă nu facem progrese substanțiale n-avem voie să dăm naștere la nici un fel de îngrijorări.

– Am înțeles asta, spuse Hans. Dar, așa stînd lucrurile, înseamnă că de sîmbătă la prînz Holcroft poate fi sacrificat, nu?

Erich ridică o mînă.

– Mai bine dă-i niște pilule de-ale tale pentru cîtva timp, ca să-l avem la îndemînă dacă e nevoie. Un bolnav mintal care încă trăiește... pînă la distribuirea unei bune părți din fonduri. După aceea, n-o să mai conteze. Lumea o să fie prea preocupată ca să mai bage în seamă un accident petrecut la Zürich. Dar acum trebuie să facem ce spune Johann. Trebuie să-l găsim pe Holcroft înainte să-l găsească maică-sa.

– Și, sub un motiv sau altul, adăugă von Tiebolt, să-l ținem izolat pînă după întîlnirea noastră de poimîine. Ea o să încerce evident să dea de el și atunci o să-i dăm și ei de urmă. Avem oameni în Geneva care se pot ocupa de restul.

Urmă un moment de ezitare.

– Ca întotdeauna, Hans, fratele tău, are în vedere direct varianta optimă. Dar răspunsul la întrebare e "da". De sîmbătă la prînz, Holcroft poate fi sacrificat. Dacă stau bine să mă gîndesc, nici nu cred că săptămînile acelea în plus mai au vreun rost.

– Iarăși mă superi, spuse savantul. Mă înclin în fața minții tale ingenioase în multe privințe, dar o modificare a strategiei în momentul ăsta nu e deloc indicată. Holcroft *trebuie* să fie disponibil. Cum singur ai spus, pînă nu facem "progrese substanțiale", n-avem voie să dăm naștere la nici un fel de îngrijorări.

– Și nici n-o să dăm, răspunse von Tiebolt. Schimbarea pe care o fac ar fi aprobată de tații noștri. Am modificat orarul.

– Ce-ai făcut?

– Cînd am folosit cuvîntul "îngrijorări" m-am referit la respectarea legilor, nu la Holcroft. Legile sînt constante, viețile oamenilor niciodată.

– Ce orar? De ce?

– Schimbă ordinea întrebărilor și o să-ți poți răspunde singur, spuse Johann, așezîndu-se în fața scaunului celui mai mare dintre frații Kessler. Care a fost singura armă de mare eficiență folosită de patria noastră în război? Ce strategie i-ar fi îngenuncheat pe englezi dacă n-ar fi existat nici o ezitare? Care au fost fulgerele care au scuturat omenirea?

– *Blitzkrieg*-ul, spuse medicul, răspunzînd în locul fratelui său.

– Da. Atacuri dure și rapide, declanșate din senin. Oameni, arme și aparatură care au năvălit peste granițe cu o viteză extraordinară, lăsînd în urmă dezordine și jale. Popoare întregi dezbinate, incapabile să strîngă rîndurile sau să ia hotărîri. *Blitzkrieg*-ul, Erich. Acum trebuie să-l adaptăm. N-avem voie să ezităm.

– Abstracțiuni, Johann! Dă-mi lucruri concrete!

– Foarte bine. Lucrul concret numărul unu: John Tennyson a scris un articol care mîine va fi preluat telegrafic și transmis pretutindeni. Tinamou ținea niște dosare despre care se zvonește că ar fi fost descoperite. Nume ale acelor oameni puternici care l-au angajat, date, surse de plată. O să aibă efectul unor șocuri electrice pentru toate marile puteri ale lumii. Lucrul concret numărul doi: sîmbătă, documentul de la Geneva este semnat iar fondurile sînt transferate la Zürich. Duminică, ne mutăm la sediul nostru de acolo. Sîntem așteptați; toate mijloacele de comunicare funcționează. Dacă Holcroft e cu noi, Hans îl narcotizează; dacă nu, e mort. Lucrul concret numărul trei: luni, averile

devin valori disponibile şi intră sub controlul nostru. Folosindu-ne de fusul orar al Greenwich-ului, începem să telegrafiem fondurile oamenilor noştri, concentrîndu-ne asupra obiectivelor principale. Pornim chiar de-aici din Geneva. Apoi Berlin, Paris, Madrid, Lisabona, Londra, Washington, New York, Chicago, Houston, Los Angeles şi San Francisco. La cinci, ora Zürichului, ne mutăm în Pacific. Honolulu, Insulele Marshall şi Gilbert. La opt trecem în Noua Zeelandă, Auckland şi Wellington. La zece e rîndul Australiei – Brisbane, Sydney, Adelaide – după care urmează Perth şi mai departe Singapore şi de-acolo Orientul Îndepărtat. Prima fază se încheie la New Delhi. Pe hîrtie, sîntem finanţaţi pe trei sferturi de glob. Lucrul concret numărul patru: după alte douăzeci şi patru de ore, marţi, primim confirmări că fondurile au fost primite şi convertite în bani gheaţă, gata de întrebuinţare. Lucrul concret numărul cinci: o să dau douăzeci şi trei de telefoane de la Zürich. O să vorbesc cu douăzeci şi trei de oameni din tot atîtea capitale care au apelat la serviciile lui Tinamou. O să li se spună că o să li se solicite anumite lucruri pe durata următoarelor cîteva săptămîni şi că trebuie să se conformeze. Lucrul concret numărul şase: miercuri începe dansul. Prima crimă va fi simbolică. Cancelarul de la Berlin, şeful Bundestagului. Pe urmă pornim spre vest într-un nou *Blitzkrieg*.

Von Tiebolt se opri o clipă.

– Miercuri, se activează Codul Wolfsschanze.

Se auzi telefonul. La început nimeni nu păru să-i dea atenţie. Pe urmă von Tiebolt răspunse.

– Da?

Privi unul din pereţi în timp ce ascultă în linişte. În cele din urmă vorbi.

– Foloseşte cuvintele pe care ţi le-am spus, rosti el încet. Ucide-i.

Apoi închise.

– Ce s-a întîmplat? întrebă medicul.

Von Tiebolt, rămas cu mîna pe telefon, răspunse pe un ton egal:

– Am avut o intuiție, exista și această posibilitate, și am trimis un om la Neuchâtel. Ca să urmărească pe cineva. Iar acel cineva s-a întîlnit cu altcineva. Nu contează. În curînd or să moară amîndoi. Frumoasa mea soră și un trădător pe nume Werner Gerhardt.

Dar n-are sens, își spuse Holcroft, ascultîndu-l pe Willie Ellis la telefon. Îl sunase pe Willie la D'Accord dintr-o cabină aflată în aglomerata Place Neuve din Geneva, sperînd din suflet că între timp proiectantul luase legătura cu Althene. Însă lucrurile nu stăteau tocmai așa; n-o găsise acolo. Dar maică-sa îi spusese "Hôtel D'Accord". O să se întîlnească la *Hôtel D'Accord*.

– Ai descris-o? Americancă, în jur de șaptezeci de ani, înaltă pentru o femeie?

– Normal. Tot ce mi-ai spus acum jumătate de oră. Nu există nimeni cu numele de Holcroft și nici o femeie care să corespundă descrierii. Nu e nici un american aici.

– E absurd.

Noel încercă să judece. Tennyson și frații Kessler trebuiau să ajungă abia seara; n-avea cu cine să se sfătuiască. Oare mama lui făcea exact același lucru pe care-l făcea și el? Încerca să ia legătura cu el din afara hotelului, sperînd să-l găsească acolo?

– Willie, sună la recepție și anunță că ai vești de la mine. Folosește-mi numele adevărat. Spune-le că am întrebat dacă am vreun mesaj.

– Cred că n-ai înțeles care sînt regulile la Geneva, spuse Willie. Mesajele unei persoane pentru o a doua nu pot fi cunoscute unei a treia persoane, iar D'Accord nu face nici el excepție. Drept să-ți spun, cînd am întrebat de maică-ta, mi

s-au aruncat nişte priviri foarte ciudate. Cu tot bagajul meu tip Louis Vuitton, ticălosul ăla mic aştepta să tac din gură.

– Oricum, fă o încercare.

– Există o metodă mai bună. Cred că dacă...

Willie se opri. De undeva de la distanţă Noel auzi prin telefon o bătaie în uşă.

– Aşteaptă un pic, e cineva la uşă. Îi fac vînt şi mă întorc imediat.

Noel auzi sunetul unei uşi care se deschide. Se întretăiară mai multe voci, nelămurit şi dînd parcă impresia că întreabă ceva. Avu loc un scurt schimb de replici, după care se auziră nişte paşi. Holcroft aşteptă ca Willie să vină înapoi la telefon.

Distinse un sunet asemănător unei tuse dar parcă nu era numai atît. Ce era? Un început de strigăt? Era un început de *strigăt!*

– Willie?

Linişte. Pe urmă se auzi iar zgomotul unor paşi.

– *Willie?*

Deodată, Noel fu cuprins de friguri. Începu iar să-l doară stomacul în timp ce-şi aminti cuvintele. *Aceleaşi cuvinte!*

... E cineva la uşă. Îi fac vînt şi mă întorc imediat...

Un alt englez. La patru mii de mile depărtare, la New York. Şi un chibrit aprins în dreptul unei ferestre, de partea cealaltă a unei curţi.

Peter Baldwin.

– Willie! Willie, unde eşti?! *Willie!*

Se auzi un declic. Linia se întrerupse.

O, Dumnezeule! Oare *ce* făcuse? Willie!

Pe frunte îi apărură broboane de sudoare iar mîinile începură să-i tremure.

Trebuia să ajungă la D'Accord! Trebuia să ajungă acolo cît putea de repede ca să-l găsească şi să-l ajute pe Willie. O, Doamne! Ar fi vrut să nu-l mai doară ochii atît de tare!

Ieşi în goană din cabina telefonică şi porni spre stradă, oprindu-se la maşină. Porni motorul, neştiind pentru o clipă

unde se afla sau unde voia să meargă. D'Accord. Hotelul D'Accord! Se găsea pe Rue des Granges lîngă Puits-Saint-Pierre; o stradă străjuită de niște case vechi și uriașe, adevărate conace. D'Accord era cel mai mare. Pe deal... *care* deal? N-avea idee cum să ajungă acolo!

Merse în viteză pînă la colț; circulația era oprită. Urlă pe geam la adresa unei femei care conducea o mașină aflată lîngă a lui și care tresări.

– Vă rog! Rue des Granges – pe unde s-o iau?

Femeia refuză să dea ascultare strigătelor lui. Își mută ochii dinspre el și privi drept înainte.

– Vă rog, cineva a fost rănit! Cred că a fost rănit grav. Vă rog, doamnă! Nu știu franceză foarte bine. Nici germană, nici... *vă rog*!

Femeia se întoarse iar spre el, cercetîndu-l pentru o clipă. Apoi se aplecă și lăsă în jos geamul.

– Rue des Granges?

– Da, vă rog!

Îi dădu niște instrucțiuni rapide. Trecea de următoarele cinci străzi, făcea dreapta spre poalele dealului, apoi stînga...

Circulația se reluă. Transpirînd de zor, Noel încercă să memoreze fiecare cuvînt, fiecare număr, fiecare cotitură. Mulțumi ridicînd din nou tonul și apăsă pe accelerator.

I-ar fi fost imposibil să-și amintească vreodată cum găsise vechea stradă dar deodată își dădu seama că ajunsese. Urcă panta abruptă spre vîrf și zări literele plate și aurite: HOTEL D'ACCORD.

Simțind cum îi tremură mîinile, parcă mașina și ieși. Trebuia s-o blocheze. Încercă de două ori să bage cheia dar nu izbuti să-și stăpînească propria mînă. Așa că își ținu respirația și se sprijini cu degetele de suprafața metalică pînă cînd tremuratul încetă. Acum trebuia să se controleze; trebuia să *gîndească*. Și, mai presus de orice, trebuia să fie prudent. Se mai întîlnise și altădată cu adversarul și mai luptase împotriva lui. Putea s-o facă din nou.

Își ridică privirile spre intrarea frumos împodobită a Hotelului D'Accord. Dincolo de ușile de sticlă, reuși să-l vadă pe portarul care vorbea cu cineva în hol. N-avea voie să intre pe acolo și să ajungă în hol; dacă dușmanul îl prinsese în cursă pe Willie Ellis, acum îl aștepta și pe el.

Văzu o alee îngustă care cobora într-una din părțile laterale ale clădirii. Pe peretele din piatră se găsea o firmă: LIVRAISONS.

Undeva pe alee se afla o intrare de serviciu pentru aprovizionare. Își ridică gulerul impermeabilului și străbătu trotuarul, vîrîndu-și mîinile în buzunare și simțind metalul pistolului în dreapta și cilindrul perforat al amortizorului în stînga. Se gîndi la persoana care i le dăduse, la Helden. Unde era? Ce se întîmplase?

Pentru tine nimic nu mai este ca înainte...

Absolut nimic.

Ajunse la ușă tocmai cînd un furnizor într-un halat alb pleca. Ridică o mînă și-i zîmbi bărbatului.

– Scuză-mă, vorbești englezește?

– Bineînțeles, *monsieur*. Doar sîntem la Geneva.

Fusese o glumă nevinovată, atîta tot, dar americanul ăsta zăpăcit care zîmbea cu toată gura era dispus să-i plătească cincizeci de franci pentru zdreanța aceea învechită, adică de două ori mai mult decît costase cînd era nouă. Schimbul se efectuă iute, doar se aflau la Geneva. Holcroft își scoase impermeabilul și și-l împături pe brațul stîng. Își puse halatul și intră.

Willie își rezervase un apartament la etajul trei; intrarea se făcea pe ultima ușă de pe coridor, în partea dinspre stradă. Noel străbătu un hol întunecos care ducea la o scară unde bezna era parcă și mai mare. Pe palier se afla un bidon așezat chiar la perete și trei cutii mici și sigilate cu săpun de hotel, avînd deasupra o alta pe jumătate goală. Dădu la o parte prima cutie, le luă pe celelalte trei și porni spre treptele de marmură, sperînd să semene măcar în linii mari cu unul din angajații permanenți ai hotelului.

– *Jacques? C'est vous?**

Cel care vorbise se afla undeva mai jos şi avea o voce plăcută.

Noel se întoarse şi ridică din umeri.

*Pardon. Je croyais que c'était Jacques qui travaille chez le fleuriste.***

– *Non*, spuse Noel scurt, continuînd să urce scările.

Ajunse la etajul trei, lăsă cutiile de săpun pe trepte şi-şi scoase halatul. Îşi puse impermeabilul, pipăi revolverul şi deschise uşa încet. Pe coridor nu se afla nimeni.

Se apropie de ultima uşă pe dreapta, atent la orice sunet. Nu se auzea nimic. Îşi aduse aminte cum ascultase lîngă o altă uşă, pe un alt hol, la ani-lumină de acest coridor împodobit cu fildeş sculptat unde se afla acum. Într-un loc numit Montereau... Atunci se auziseră împuşcături. Şi muriseră oameni.

O, Doamne, i se întîmplase ceva lui Willie? Willie, care nu-l refuzase şi care îi rămăsese prieten cînd nu mai putuse găsi pe nimeni. Holcroft scoase pistolul şi întinse mîna spre clanţă. Se dădu înapoi cît putu de mult.

Într-o singură mişcare, apăsă pe clanţă şi se propti cu toată greutatea în uşă, izbind cu umărul ca şi cum ar fi folosit un berbec de asediu. Uşa se deschise fără efort, dîndu-se de perete cu zgomot. Nu fusese încuiată.

Noel se ghemui şi-şi ţinu pistolul îndreptat în faţă. În cameră nu se afla nimeni dar o fereastră era deschisă iar vîntul rece al iernii umfla perdelele. Se apropie de ea nedumerit. Ce rost avea să laşi fereastra deschisă pe o asemenea vreme?

Pe urmă însă le văzu: cerculeţe de sînge pe pervaz. Cineva sîngerase din belşug. Afară, lîngă fereastră, se găsea o scară de incendiu. Observă nişte dîre roşii pe trepte. Cine le coborîse fusese grav rănit.

* – Jacques, tu eşti? (n.tr.).

** – Iartă-mă. Credeam că e Jacques care lucrează la florărie. (n.tr.).

Oare să fi fost Willie?

– Willie? Willie, ești aici?

Tăcere.

Holcroft dădu fuga în dormitor.

Nimeni.

– Willie?

Fu pe punctul de-a se întoarce cînd zări niște semne ciudate pe lemnul unei uși închise. Lemnul era plin de scobituri aurite și de crini sculptați cu migală în roz, alb și bleu. Însă ceea ce văzu nu făcea parte din modelul rococo.

Erau niște urme nedeslușite ale unor mîini al căror contur avea linii însîngerate.

Se apropie în grabă de ușă, lovind-o cu atîta forță încît lemnul se crăpă și pe alocuri se făcu țăndări.

Dădu cu ochii de cel mai înspăimîntător lucru pe care îi fusese dat să-l vadă. Cadavrul mutilat al lui Willie Ellis stătea îndoit peste marginea căzii goale, într-o baltă de sînge. Avea răni ca niște găuri mari în piept și burtă, intestinele îi ieșiseră prin cămașa muiată în lichidul roșu, gîtul îi fusese tăiat atît de adînc încît capul abia i se mai ținea legat de corp iar ochii îi încremeniseră larg deschiși, privind în sus pradă chinurilor.

Noel se prăbuși, încercînd să inhaleze aerul care nu voia să-i intre în plămîni.

Abia atunci văzu cuvîntul mîzgălit cu sînge pe plăcile de deasupra cadavrului mutilat.

NACHRICHTENDIENST.

38

Helden găsi cărarea aflată la trei kilometri de răspîntia drumului care ieşea din Près-du-Lac. Împrumutase o lanternă de la portar şi acum o îndrepta cu raza de lumină în faţă, începînd să-şi croiască drum prin pădure spre casa lui Werner Gerhardt.

Nu era ceva grozav, îşi spuse Helden, ajungînd la construcţia ciudată care semăna cu o fortăreaţă de piatră în miniatură. Era foarte mică – mai mică decît coliba lui Herr Oberst – dar din locul unde stătea avu impresia că pereţii sînt foarte groşi. Raza lanternei lumină nişte bucăţi de piatră care ieşeau în evidenţă şi care fuseseră cimentate pe ambele laturi aflate la vedere. Acoperişul era şi el foarte greu. Puţinele ferestre erau mici şi se găseau la o distanţă destul de mare de pămînt. Nu mai văzuse niciodată o asemenea casă. Părea desprinsă dintr-o carte de poveşti pentru copii şi vrăjită de nişte incantaţii magice.

În acelaşi timp, îi dădu răspunsul la o întrebare provocată de observaţiile portarului cînd o văzuse întorcîndu-se din piaţa satului, cu cîteva ore în urmă.

– L-aţi găsit pe Gerhardt nebunul? Cică ar fi fost un mare diplomat înainte s-o ia razna. Se spune că vechii prieteni încă se gîndesc la el, deşi nu mai vine nimeni să-l vadă. Pe

vremuri însă veneau. I-au construit o casă zdravănă lîngă lac. Nici un vînt de iarnă n-o s-o clintească vreodată din loc.

Nici vînturile, nici furtuna şi nici zăpezile iernii nu puteau avea vreun efect asupra acestei case. Cineva pusese acolo mult suflet.

Auzi sunetul unei uşi care se deschide. Helden tresări speriată, fiindcă pe laturile pereţilor din spate nu se afla nici o uşă. Pe urmă raza de lumină se opri asupra siluetei scunde a lui Werner Gerhardt. Stătea la marginea verandei de pe malul lacului şi la un moment dat ridică o mînă.

Oare cum reuşise bătrînul s-o audă?

– Văd că ai venit, spuse Gerhardt, fără urmă de nebunie în voce. Hai repede, e frig aici în pădure. Intră şi stai în faţa focului. O să bem un ceai.

Camera părea mai mare decît ai fi bănuit privind construcţia de afară. Mobilierul masiv era vechi dar confortabil, avînd piele şi lemn din abundenţă. Helden se aşeză pe o canapea, încălzită de foc şi de ceai. Nu-şi dăduse seama cît îi fusese de frig.

Vorbeau deja de cîteva minute, Gerhardt răspunzîndu-i la prima întrebare înainte ca ea să aibă ocazia s-o pună.

– Am venit aici de la Berlin cu cinci ani în urmă, trecînd pe la München, unde mi s-a stabilit deghizarea. Eram o "victimă" a ODESSEI, un om distrus care-şi trăise ultimii ani senil şi singur. Sînt o prezenţă ridicolă. Un medic de la clinică îmi păstrează fişa medicală. Îl cheamă Litvak, dacă o să ai vreodată nevoie de el. E singurul care ştie că sînt perfect normal.

– Dar de ce a fost nevoie de deghizarea asta?

– O să înţelegi pe măsură ce-o să stăm de vorbă. Întîmplător, te-ai mirat că ştiam că eşti afară, spuse Gerhardt, zîmbind. Această căscioară primitivă de pe malul lacului este

foarte sofisticată. Nu se apropie nimeni fără să prind de veste. Se aude un zumzet.

Surîsul bătrînului dispăru.

– Ei bine, ce s-a întîmplat cu Klaus?

Ea îi spuse. Gerhardt rămase tăcut o vreme, durerea citindu-i-se în ochi.

– *Animalele*, rosti el. Nu sînt în stare nici măcar să execute pe cineva cu un dram de bună-cuviință, trebuie neapărat să mutileze. Blestemați să fie!

– Cine?

– Falsul Wolfsschanze. Animalele. Nu vulturii.

– Vulturii? Nu pricep.

– Complotul de a-l ucide pe Hitler în iulie '44 a fost o conspirație a generalilor. Ofițeri de carieră – și în principal oameni de ținută – care și-au dat seama de ororile săvîrșite de Führer și de nebunii din jurul lui. Nu asta era Germania pentru care voiau să lupte. Obiectivul lor era să-l asasineze pe Hitler, să ceară o pace dreaptă și să-i dea în vileag pe criminalii și sadicii care acționaseră în numele Reichului. Rommel i-a numit pe acești oameni "adevărații vulturi ai Germaniei".

– Vulturii... repetă Helden. "N-o să-i poți opri pe vulturi"...

– Poftim? întrebă bătrînul.

– Nimic. Continuați, vă rog.

– Bineînțeles că generalii au eșuat și că a urmat o baie de sînge. Două sute doisprezece ofițeri, dintre care mulți doar vag suspecți, au fost torturați și uciși. Apoi, dintr-o dată, Wolfsschanze a devenit pretextul folosit la eliminarea tuturor dezacordurilor de opinii dinlăuntrul Reichului. Mii de oameni care dăduseră glas unor critici politice sau militare absolut nesemnificative au fost arestați pe bază de probe false și executați. Imensa majoritate nici nu auzise de un sediu al statului major aflat la Wolfsschanze, ca să nu mai vorbim de vreun atentat la viața lui Hitler. Lui Rommel i s-a ordonat să

se sinucidă ca pedeapsă pentru că a refuzat să ducă la îndeplinire alte cinci mii de execuții fără judecată. Cele mai mari temeri ale generalilor s-au adeverit: demenții puseseră stăpînire totală pe Germania. Asta au încercat să oprească la Wolfsschanze. La acel Wolfsschanze care era al *lor*: adevăratul Wolfsschanze.

– Acel Wolfsschanze care era... al *lor*? întrebă Helden. "Moneda din Wolfsschanze are două fețe".

– Da, spuse Gerhardt. A mai existat un Wolfsschanze, un alt grup de oameni care doreau și ei tot uciderea lui Hitler. Dar din motive total diferite. Acești oameni aveau impresia că el dăduse greș. I-au sesizat slăbiciunile și capacitatea diminuată de acțiune. Au dorit să înlocuiască nebunia care exista cu o altă nebunie mult mai eficientă. În planurile lor nu exista nici un fel de apel pentru pace, ci doar continuarea înverșunată și deplină a războiului. Strategiile lor includeau metode tactice folosite pentru ultima dată cu sute de ani în urmă, cînd armatele mongole făcuseră ravagii în Asia. Popoare întregi luate prizoniere, execuții în masă pentru cele mai mici infracțiuni, o stăpînire bazată pe abuzuri atît de cumplite încît lumea ar cere armistițiu, fie și doar în numele omeniei.

Gerhardt se opri. Cînd continuă, vocea îi era plină de ură.

– Acesta era falsul Wolfsschanze, acel Wolfsschanze care n-ar fi trebuit să existe niciodată. Iar ei, oamenii *acestui* Wolfsschanze, își continuă misiunea și-n ziua de azi.

– Totuși, oamenii ăștia au făcut parte din conspirația care urmărea să-l ucidă pe Hitler, spuse Helden. Cum de-au scăpat?

– Transformîndu-se în oamenii cei mai fideli ai lui Hitler. S-au regrupat rapid, simulînd dezgustul în fața trădării și dîndu-i de gol pe ceilalți. Ca de obicei, zelul și cruzimea l-au impresionat pe Führer; vezi tu, în esență acesta era foarte laș la modul concret, fizic. Pe cîțiva dintre ei i-a însărcinat cu îndeplinirea execuțiilor, delectîndu-se cu devotamentul lor.

Helden se apropie de marginea canapelei.

– Ați spus că acești oameni, din celălalt Wolfsschanze, își continuă misiunea și-n ziua de azi. Însă probabil că între timp cei mai mulți dintre ei au murit.

Bătrînul oftă.

– Înseamnă că într-adevăr n-ai idee, nu-i așa? Klaus așa mi-a spus.

– Știți cine sînt? întrebă Helden.

– Sigur. Chiar tu ai pus scrisorile la poștă.

– Am pus o mulțime de scrisori la poștă pentru Herr Oberst. Dar nici una cu destinația Neuchâtel.

– Pe cele care-mi erau adresate mie le-am primit.

– V-a scris despre mine?

– Adeseori. Te-a iubit foarte mult.

Zîmbetul lui Gerhardt era cald dar dispăru treptat, pe măsură ce continuă să vorbească.

– M-ai întrebat cum e posibil ca oamenii falsului Wolfsschanze să-și îndeplinească misiunea și-n ziua de azi. Ai dreptate, firește. Mulți au murit. Prin urmare, nu de ei e vorba, ci de copiii lor.

– *Copiii.*

– Da. Sînt pretutindeni, în fiecare oraș, provincie și țară. În fiecare profesie și în fiecare grup politic. Rolul lor este să exercite o presiune constantă, convingîndu-i pe oameni că ar putea trăi mult mai bine dacă cei puternici ar protesta împotriva slăbiciunii. Vocile înfuriate iau locul soluțiilor autentice, răutatea se instalează unde înainte domnea rațiunea. Așa se întîmplă peste tot și doar foarte puțini dintre noi știu despre ce e vorba: o pregătire masivă. Copiii au crescut.

– De unde au venit?

– Acum ajungem la miezul problemei. Iar asta o să-ți dea răspunsul la alte întrebări, spuse bătrînul, aplecîndu-se în față. S-a numit "Operațiunea Sonnenkinder" și a avut loc în

1945. Mii de copii între şase luni şi şaisprezece ani au fost scoşi din Germania. Trimişi în toate părţile lumii...

În timp ce Gerhardt îi spuse povestea, Helden simţi cum i se face rău, la modul cel mai concret cu putinţă.

– S-a întocmit un plan, continuă Gerhardt, prin care milioane şi milioane de dolari aveau să fie disponibili pentru *Sonnenkinder* după o anumită perioadă de timp. Aceasta a fost calculată prin proiectări ale ciclurilor economice normale şi a ajuns să fie de treizeci de ani.

Felul cum Helden trase brusc aer în piept îl întrerupse, dar numai pentru o clipă.

– A fost un plan conceput de trei bărbaţi...

Un strigăt ieşi din gîtul lui Helden.

... Aceşti trei bărbaţi aveau acces la fonduri incalculabile iar unul dintre ei era poate cel mai strălucit finanţist al timpului nostru. El şi numai el a asigurat reunirea forţelor economice internaţionale care au determinat ascensiunea lui Adolf Hitler. Iar cînd Reichul acestuia l-a dezamăgit, s-a lansat în crearea altuia.

– Heinrich Clausen... şopti Helden. O, Doamne, *nu!*... Noel! O, Dumnezeule, Noel!

– A fost întotdeauna un simplu instrument, un canal de scurgere a banilor. Nu ştie nimic.

– Înseamnă că...

Helden făcu ochii mari; durerea din tîmple i se ascuţi.

– Da, spuse Gerhardt, luîndu-i o mînă. A fost ales un băiat, tot unul dintre fii. Un copil extraordinar, un membru al tineretului hitlerist animat de un devotament fanatic. Sclipitor şi frumos. A fost supravegheat, crescut şi pregătit pentru o anumită misiune în viaţă.

– Johann... O, Dumnezeule mare, e *Johann*.

– Da. Johann von Tiebolt. El e cel care îi va aduce pe *Sonnenkinder* la putere peste tot în lume.

Sunetul ca un răpăit pe care-l auzea în jurul tîmplelor crescu în intensitate iar bătăile ca de tobă i se păreau că

vibrează ca nişte tunete. Imaginile începură să-şi piardă conturul. Camera se învîrti în jurul ei şi se aşternu întunericul. Helden se prăbuşi în gol.

Deschise ochii, neştiind cît de mult zăcuse fără cunoştinţă. Gerhardt reuşise s-o sprijine de canapea şi-i ţinea un pahar de coniac în dreptul gurii. Ea luă paharul în mînă şi înghiţi iar alcoolul îşi făcu efectul imediat, readucînd-o la momentul cumplit de mai înainte.

– Johann, şopti ea, rostind numele ca şi cum ar fi scos un strigăt de durere. De aceea Herr Oberst...

– Da, spuse bătrînul, anticipîndu-i vorbele. De aceea te-a adus Klaus la el. Răzvrătita fiică a lui von Tiebolt, născută la Rio şi înstrăinată de fratele şi de sora ei. Înstrăinarea asta era adevărată sau erai folosită pentru infiltrarea în rîndurile tineretului german rătăcit şi nemulţumit? Trebuia să ştim.

– Folosită şi apoi ucisă, adăugă Helden, cutremurîndu-se. Au încercat să mă ucidă la Montereau. O, Doamne, propriul meu *frate*.

Bătrînul se ridică anevoie.

– Mă tem că te înşeli, spuse el. A fost o după-amiază tragică, plină de greşeli. Cei doi oameni care v-au urmărit erau de-ai noştri. Primiseră instrucţiuni precise: să afle tot ce se putea afla despre Holcroft. Pe atunci încă era un factor necunoscut. Făcea parte din Wolfsschanze? Din Wolfsschanze-ul lor? Dacă era un simplu instrument de distribuire a banilor, rămînea în viaţă şi îl convingeam să ni se alăture. Dacă făcea parte din Wolfsschanze, îl ucideam. În acest ultim caz, ai fi fost luată de acolo înainte să păţeşti ceva şi să fii implicată. Din motive care ne scapă, oamenii noştri s-au decis să-l ucidă.

Helden îşi coborî privirile.

– Johann a pus un om să ne urmărească în după-masa aceea. Ca să afle pe cine interesa persoana lui Noel.

Gerhardt se aşeză.

– Înseamnă că oamenii noştri l-au văzut şi au crezut că e vorba de o întîlnire cu von Tiebolt, cu un emisar al *Sonnenkinder*-ilor. Pentru ei Holcroft făcea într-adevăr parte din Wolfsschanze. Nu le-a mai trebuit altceva.

– A fost greşeala mea, explică Helden. Cînd omul acela m-a luat de braţ în mulţime, mi s-a făcut frică. Mi-a spus că trebuie să merg cu el. Vorbea germană. Am crezut că era din ODESSA.

– Era vorba de ceva radical opus. Era un evreu dintr-un loc numit Har Sha'alav.

– Un evreu?

Gerhardt îi povesti pe scurt despre ciudatul kibbutz din deşertul Negev.

– Ei alcătuiesc mica noastră armată. Expediem o telegramă şi ni se trimit oameni. Simplu ca bună ziua.

Trebuie să se transmită ordinele... oamenilor curajoşi care vor apăra ultima baricadă. Helden înţelese cuvintele lui Herr Oberst.

– O să trimiteţi telegrama acum?

– *Tu* o s-o trimiţi. Mai devreme, am pomenit de un anume doctor Litvak de la clinică. Fişa mea medicală se află la el, pentru eventualii curioşi. E omul nostru. Are o instalaţie de radio- emisie cu rază lungă de acţiune şi comunicăm în fiecare zi. E prea periculos să am telefon aici. Du-te la el diseară. Ştie codurile şi o să ia legătura cu Har Sha'alav. Trebuie trimisă o echipă la Geneva iar tu o să le spui ce să facă. Johann, Kessler şi chiar Noel Holcroft, dacă nu mai poate fi readus pe calea cea bună, trebuie ucişi. Fondurile acelea n-au voie să se risipească.

– Pe Noel o să-l conving eu.

– Sper să poţi, de dragul tău. S-ar putea să nu fie chiar aşa simplu cum crezi. A fost manipulat într-un mod sclipitor. A ajuns să fie profund convins, mergînd pînă la răzbunarea unui tată pe care nici măcar nu l-a cunoscut.

– De unde știți?

– De la maică-sa. Ani de zile am crezut că făcea parte din planul lui Clausen și am așteptat. Pe urmă am luat-o la întrebări și am aflat că nu se pusese niciodată problema. Fusese doar calea de acces la instrumentul perfect, precum și autoarea lui. Cine altul în afara lui Noel Clausen-Holcroft, a cărui origine fusese ștearsă din toate registrele, rămînîndu-i doar în propria minte, ar fi acceptat condițiile de secret deplin cerute de documentul de la Geneva? Un om obișnuit ar fi consultat un specialist în probleme juridice și financiare. Dar Holcroft, încrezător în testament, a păstrat totul pentru el.

– Dar trebuia să fie *convins*, spuse Helden. E un om puternic și foarte moral. Cum puteau s-o facă?

– Cum poți convinge pe oricine că luptă pentru o cauză justă? întrebă retoric bătrînul. Avînd grijă să existe oameni care să încerce cu disperare să-l oprească. Am citit rapoartele de la Rio. Întîlnirea lui Holcroft cu Maurice Graff, acuzațiile formulate la ambasadă. Totul a fost o șaradă. N-a încercat nimeni să-l ucidă la Rio dar asta a vrut Graff să-l facă să creadă.

– Face parte din ODESSA.

– Nici vorbă. E unul din conducătorii falsului Wolfsschanze... singurul Wolfsschanze care a mai rămas. Mai bine zis, a fost. A murit.

– Poftim?

– Împușcat ieri de un bărbat care a lăsat un bilet în care pretindea că era o răzbunare din partea evreilor portughezi. Opera fratelui tău, bineînțeles. Graff era prea bătrîn și arțăgos. Își îndeplinise misiunea.

Helden puse paharul de coniac pe podea. Trebuia să pună întrebarea.

– Herr Gerhardt, de ce n-ați dat niciodată în vileag toată operațiunea Geneva?

Bătrînul îi înfruntă privirea inchizitorială.

– Fiindcă darea în vileag a Genevei ar fi doar o treabă făcută pe jumătate. Imediat după asta am fi fost uciși. Dar nu contează. E vorba de restul.

– Restul?

– Cealaltă jumătate. Cine sînt acești *Sonnenkinder?* Cum îi cheamă? Unde se află? Acum treizeci de ani s-a redactat o listă principală, trebuie să fie la fratele tău. Este imensă – sute de pagini – și în mod sigur e ascunsă undeva. Von Tiebolt ar fi gata să moară în flăcări și tot n-ar spune unde e. Dar trebuie să mai fie *încă* o listă! Una scurtă, poate doar de cîteva pagini. Ori o are la el, ori pe undeva prin preajmă. Cuprinde identitățile tuturor celor care urmează să primească fonduri. Aceștia or să fie oameni de acțiune în care Wolfsschanze are încredere. Iar aceasta e lista care poate și trebuie să fie găsită. Trebuie să le spui soldaților din Har Sha'alav s-o găsească. Să oprească distribuirea banilor și să găsească lista. E singura noastră speranță.

– O să le spun, rosti Helden. Și or s-o găsească.

Privi în altă parte, cufundată în alte gînduri.

– Wolfsschanze. Chiar și scrisoarea scrisă lui Noel Holcroft acum mai bine de treizeci de ani – în care acesta îl implora și îl amenința – făcea parte din plan.

– Au rugat și au amenințat în numele vulturilor dar au fost de partea jigodiilor.

– El n-avea de unde să știe.

– Nu, n-avea. Numele de "Wolfsschanze" invită la venerație, este un simbol al vitejiei. Acesta era singurul Wolfsschanze de care putea fi legat Holcroft. Nu avea cunoștință de celălalt Wolfsschanze, al gunoaielor. Nimeni nu avea. Cu o excepție.

– Herr Oberst?

– Falkenheim, exact.

– Cum a scăpat?

– Prin cea mai simplă coincidență posibilă. Printr-o confuzie de persoană, spuse Gerhardt, apropiindu-se de

cămin și împingînd lemnele cu un vătrai. Printre uriașii din Wolfsschanze se afla și comandantul sectorului belgian, Alexander von Falkenhausen. Falken*hausen*, Falken*heim*. Klaus Falkenheim plecase din Prusia de Răsărit la o întrunire la Berlin. Cînd tentativa de atentat a dat greș, Falkenhausen a reușit să ia într-un fel legătura cu Falkenheim prin radio și să-i anunțe dezastrul. L-a implorat pe Klaus să rămînă deoparte. O să joace el rolul "șoimului" prins. Celălalt "șoim" îi era credincios lui Hitler, o să aibă grijă să-i lămurească și pe ceilalți. Klaus s-a împotrivit dar a înțeles. Avea multe de făcut. Cineva trebuia să supraviețuiască.

– Unde este mama lui Noel? întrebă Helden. Cît a apucat să afle?

– Acum știe tot. Să sperăm că n-a intrat în panică. Am pierdut-o în Mexic. Credem că încearcă să-și găsească fiul la Geneva. N-o să reușească. În clipa cînd e reperată e un om mort.

– Trebuie s-o găsim.

– Nu în detrimentul celorlalte priorități, spuse bătrînul. Ține minte că acum există un singur Wolfsschanze. Distrugerea lui e singurul lucru care contează, spuse Gerhardt lăsînd vătraiul. Diseară o să te întîlnești cu doctorul Litvak. Casa lui e aproape de clinică, mai sus de ea, pe un deal la doi kilometri nord. Dealul e destul de abrupt; radioul funcționează bine acolo. O să-ți dau...

Un sunet asemănător unui zumzet umplu deodată încăperea. Răsună atît de tare între pereți încît Helden simți cum o străbat vibrațiile și sări în picioare. Gerhardt se întoarse de lîngă cămin și privi spre o fereastră îngustă, cocoțată undeva pe peretele din stînga. Dădea impresia că studiază carourile de sticlă care erau prea sus ca să poată privi prin ele.

– Am pus o oglindă de noapte care captează imaginile pe întuneric, spuse el, privind concentrat. E un bărbat. Îl recunosc dar nu știu cine e.

Se apropie de birou, scoase un pistol mic și i-l dădu lui Helden.

– Ce trebuie să fac? întrebă ea.

– Ascunde-l sub fustă.

– Nu știți cine e? se interesă Helden, ridicîndu-și fusta și așezîndu-se pe un scaun cu fața la ușă, așa încît arma rămase ascunsă.

– Nu. A sosit ieri; l-am văzut în piață. Poate e de-ai noștri, poate nu. Nu știu.

Helden auzi pași în apropierea ușii de la intrare. Aceștia se opriră. Urmă o clipă de liniște, după care se auziră bătăi grăbite în ușă.

– Herr Gerhardt?

Bătrînul răspunse, avînd acum vocea ascuțită și cadența melopeică pe care le folosise în piață.

– Doamne sfinte, cine-o fi? E al naibii de tîrziu. Chiar spuneam o rugăciune.

– Vă aduc vești de la Har Sha'alav.

Bătrînul răsuflă ușurat și-i făcu un semn din cap lui Helden.

– E de-ai noștri, spuse el, trăgînd zăvorul. Numai noi știm de Har Sha'alav.

Ușa se deschise. Timp de o fracțiune de secundă Helden înghetă, după care țîșni de pe scaun și se aruncă pe podea. Silueta din prag ținea în mînă o armă cu țeava groasă; detunătura fu asurzitoare. Gerhardt se arcui pe spate, pămîntul îi fugi de sub picioare iar corpul i se transformă într-o masă contorsionată și plină de sînge, rămînînd o clipă în aer înainte de a se prăbuși peste birou.

Helden se tîrî în spatele fotoliului din piele, căutîndu-și pistolul ascuns sub fustă.

Se auzi încă o împușcătură la fel de asurzitoare ca prima. Spătarul din piele al fotoliului zbură sfîrtecat dintre tijele de susținere. Apoi *încă* una, după care simți o durere și avu o senzație de rece ca gheața în picior. Sîngele îi mînji tot ciorapul.

Ridică pistolul și apăsă de mai multe ori pe trăgaci, nedîndu-și seama dacă ochește sau nu și încercînd să nimerească silueta uriașă aflată în întuneric în fața ușii.

Îl auzi pe bărbat țipînd. Cuprinsă de panică, se lovi de perete, ca o insectă încolțită și prinsă în cursă, pe punctul de a-și pierde viața atît de neînsemnată. Lacrimile continuară să-i șiroiască pe obraji în timp ce ținti din nou și apăsă pe trăgaci, pînă cînd nu se mai auzi nici o împușcătură, ci doar declicurile deprimante ale pistolului rămas fără gloanțe. Groaza o făcu să scoată un țipăt; nu mai avea muniție. Speră din suflet că o să moară repede.

Își auzi țipetele – le *auzi* cu adevărat – ca și cum ar fi plutit undeva în văzduh, privind haosul și fumul de dedesubt.

Chiar *era* fum. Peste tot. Umpluse camera iar aburii înțepători îi provocau usturimi ale ochilor, orbind-o. Nu înțelegea. Nu se întîmplase nimic.

Apoi auzi niște cuvinte rostite cu voce slabă, șoptită.

– Copila mea...

Era Gerhardt! Plîngînd cu suspine, se sprijini cu mîna de perete și se dădu mai încolo. Își tîrî piciorul plin de sînge și se apropie de locul de unde venise șoapta.

Fumul începuse să se împrăștie. Văzu silueta ucigașului. Zăcea pe spate, avînd cîteva cerculețe roșii în gît și pe frunte. Murise.

Gerhardt era pe moarte. Se tîrî pînă la el și-i atinse chipul cu o mînă, stropindu-l cu propriile lacrimi.

– Copila mea... du-te la Litvak. Trimite telegrama la Har Sha'alav. Păzește-te de Geneva.

– Să mă *păzesc*?...

– Tu, copilă. Ei știu că ai venit la mine. Wolfsschanze te-a văzut... Doar tu ai mai rămas. Nachricht...

– Ce?

– Tu ești... Nachrichtendienst.

Capul lui Gerhardt se îndepărtă de chipul ei, alunecînd încet. Bătrînul murise.

39

Pilotul cu barbă roșcată mergea grăbit pe Rue des Granges, îndreptîndu-se spre mașina parcată. Din interior, Althene îl văzu apropiindu-se. Era îngrijorată. De ce nu-l adusese pilotul și pe fiul ei? Și de ce se grăbea așa?

Pilotul se instală la volan, făcînd o scurtă pauză ca să-și recapete suflul.

– La D'Accord e zăpăceală mare, *madame*. O crimă.

Althene încremeni.

– *Noel*? E vorba de fiul meu?

– Nu. Un englez.

– Cine era?

– Un bărbat pe nume Ellis. William Ellis.

– Doamne sfinte! exclamă Althene, strîngînd poșeta. Noel avea un prieten la Londra pe care-l chema Ellis. Vorbea destul de des despre el. Trebuie să dau de fiul meu!

– Dar nu acolo, *madame*. Și nu dacă există vreo legătură între fiul dumneavoastră și englez. Poliția e peste tot și sînteți dată în urmărire.

– Caută un telefon.

– O să sun eu. S-ar putea să fie ultimul lucru pe care-l fac pentru dumneavoastră, *madame*. N-am chef să fiu amestecat în crimă, n-a fost vorba de așa ceva în înțelegerea la care am ajuns.

Merseră cu mașina aproape cincisprezece minute înainte ca pilotul să se convingă că nu-i urmărea nimeni.

– De ce să ne urmărească? întrebă Althene. Nu m-a văzut nimeni. N-ai pomenit nici numele meu nici pe al lui Noel.

– Nu e vorba de dumneavoastră, *madame*, ci de mine. Nu mi-am propus cu orice chip să fraternizez cu poliția din Geneva. Am mai călcat și eu strîmb la viața mea. Nu ne înțelegem prea grozav.

Intrară în zona lacului, în timp ce pilotul scrută străzile în căutarea unui telefon mai ferit. Găsi unul, trase mașina lîngă bordură și dădu fuga la cabină. Althene îl privi cum vorbește. Apoi el se întoarse, se așeză la volan cu mișcări mai lente decît cînd plecase și rămase pe loc o clipă, încruntîndu-se.

– Pentru Dumnezeu, ce s-a întîmplat?

– Nu-mi place, spuse el. Așteptau un telefon de la dumneavoastră.

– Bineînțeles. Fiul meu a aranjat în felul ăsta.

– Dar n-ați fost dumneavoastră la telefon. Am fost eu.

– Ce contează? Am pus pe cineva să sune în locul meu. Ce-au spus?

– Nu *au*, ci *a*. Un bărbat. Iar ceea ce a spus mi s-a părut mult prea precis. În orașul ăsta lumea nu prea se înghesuie să te bombardeze cu informații. Detaliile de acest gen se transmit doar cînd urechea recunoaște vocea sau cînd se folosesc anumite cuvinte care înseamnă că destinatarul are dreptul să știe.

– *Care* a fost informația? întrebă Althene iritată.

– O întîlnire. Cît mai repede cu putință. La zece kilometri nord, pe drumul spre Vésenaz. Pe partea estică a lacului. A spus că fiul dumneavoastră o să fie acolo.

– Atunci îi dăm drumul.

– Îi "dăm", *madame*?

– Aș dori să negociem mai departe.

Îi oferi cinci sute de dolari americani.

– Ați înnebunit, spuse el.

– Prin urmare, ne-am înțeles?

– Cu condiția ca, pînă cînd vă întîlniți cu fiul dumneavoastră, să faceți exact ce vă spun, răspunse el. Nu accept atîția bani ca să ratez. Și oricum, dacă nu e acolo, nu mă privește. Mă plătiți.

– Te plătesc. Să mergem.

– Foarte bine.

Pilotul porni mașina.

– De ce ești bănuitor? Mie mi se pare logic, spuse Althene.

– V-am spus. Orașul ăsta are un cod de conduită aparte. La Geneva, telefonul joacă rolul curierului. Ar fi trebuit să fie dat un al doilea număr, la care să puteți vorbi personal cu fiul dumneavoastră. Cînd am sugerat eu lucrul ăsta, mi s-a spus că nu e timp.

– Absolut posibil.

– Așa o fi, dar mie nu-mi place. Centralista mi-a spus că-mi dă legătura la recepție dar omul cu care am vorbit numai funcționar nu era.

– De unde știi?

– Recepționerii pot fi aroganți – adeseori chiar sînt – nu însă și curioși. Omul cu care am vorbit era. Și nu era din Geneva. Avea un accent pe care nu l-am putut localiza. O să faceți exact ce vă spun, *madame*.

Von Tiebolt puse receptorul în furcă și zîmbi satisfăcut.

– E a noastră, spuse el simplu, apropiindu-se de canapeaua unde Hans Kessler stătea întins și-și ținea o pungă de gheață pe obrazul drept, avînd chipul învinețit și în cîteva locuri cusut de medicul personal al primului deputat.

– Vin cu tine, spuse Hans, cu vocea sugrumată de mînie și durere.

– Nu cred, interveni fratele său dintr-un fotoliu aflat în apropiere.

– N-ai voie să fii văzut, adăugă von Tiebolt. O să-i spunem lui Holcroft că ai fost reţinut.

– Nu! răcni doctorul, izbind cu pumnul în măsuţa pentru cafea. Te priveşte ce-i spui lui Holcroft dar diseară merg cu tine. Căţeaua asta e vinovată de toată povestea!

– Aş zice că *tu* eşti, spuse von Tiebolt. S-a ivit o treabă şi ai vrut neapărat s-o faci. Ai fost foarte nerăbdător. Aşa eşti întotdeauna în chestiuni de genul ăsta. Omul pornirilor trupeşti.

– N-a vrut să moară! Fătălăul ăla pur şi simplu n-a vrut să moară! urlă el. Are o forţă de speriat. Uite ce mi-a făcut la burtă!

Îşi smulse cămaşa din pantaloni şi şi-o ţinu sub bărbie, dînd la iveală un model alcătuit dintr-o mulţime de firicele negre încrucişate, dispus în arc de cerc.

– M-a sfîşiat cu mîinile goale! Cu mîinile goale!

Erich Kessler îşi întoarse privirea de la rana fratelui său.

– Ai avut noroc că ai plecat fără să te vadă nimeni. Acum trebuie să te scoatem din hotel. Poliţia i-a luat pe toţi la întrebări.

– Aici n-o să vină, ripostă Hans înfuriat. A avut grijă deputatul.

– Totuşi, un poliţist curios care ar intra pe uşă ar putea complica lucrurile, spuse von Tiebolt, uitîndu-se la Erich. Hans trebuie să plece. Ochelari închişi la culoare, fular, pălărie. Deputatul e în hol.

Bărbatul blond îşi mută privirea asupra fratelui rănit.

– Dacă poţi să te mişti, o să ai ocazia să te revanşezi cu Holcroft cea bătrînă. Poate asta să te facă să te simţi mai bine.

– Pot să mă mişc, spuse Hans, cu faţa schimonosită de durere.

Johann se întoarse iar spre cel mai mare dintre fraţii Kessler.

– Tu rămîi aici, Erich. Holcroft o să înceapă imediat să sune dar n-o să-şi dezvăluie identitatea pînă n-o să-ţi

recunoască vocea. Fii amabil; arată-te preocupat. Spune-i că am luat legătura cu tine la Berlin şi că te-am rugat să vii aici devreme, precum şi că am încercat să-l sun şi pe el la Paris dar plecase deja. Pe urmă spune-i că sîntem şocaţi amîndoi. Omul care a fost ucis întrebase de el. Sîntem îngrijoraţi amîndoi pentru siguranţa lui. *Nu* are voie să fie văzut la D'Accord.

– I-aş mai putea spune că un om care corespundea descrierii lui a fost observat plecînd pe uşa de serviciu, adăugă savantul. E încă sub impresia şocului, o să creadă. O să-i crească panica.

– Excelent. Întîlneşte-te cu el şi du-l la Excelsior. Pune-l să se treacă în registru sub numele de – bărbatul blond se opri o clipă, stînd pe gînduri – sub numele de Fresca. Dacă mai are îndoieli, chestia asta o să i le risipească. N-a mai folosit niciodată numele ăsta în prezenţa ta; o să-şi dea seama că ne-am întîlnit şi am discutat.

– Bine, spuse Erich. Iar la Excelsior o să-i explic că, din cauza a tot ce s-a întîmplat, ai luat legătura cu directorii băncii şi ai fixat conferinţa pentru mîine dimineaţă. Cu cît se termină mai repede, cu atît putem să ajungem mai degrabă la Zürich ca să aplicăm măsurile de securitate cuvenite.

– Încă o dată, excelent, Herr Professor. Vino, Hans, spuse von Tiebolt, te ajut eu.

– Nu-i nevoie, spuse taurul care fusese căpitanul echipei de fotbal a regiunii München, însă expresia îi contrazicea cuvintele. Adu-mi geanta, atîta tot.

– Sigur, spuse von Tiebolt, ridicînd trusa medicală din piele. Sînt fascinat. Trebuie să-mi spui ce ai de gînd să injectezi. Ţine minte că avem nevoie de o moarte, nu de o crimă.

– Nu-ţi face griji, spuse Hans. Totul e marcat cum se cuvine. N-o să existe nici un fel de greşeală.

– După ce ne întîlnim cu madam Holcroft, spuse von Tiebolt, punîndu-i un palton pe umeri lui Hans, hotărîm dacă Hans rămîne diseară aici. Poate la locuinţa deputatului.

– Bună idee, aprobă savantul. Medicul o să fie oricînd la dispoziție.

– *N-am* nevoie de el, se împotrivi Hans, respirînd șuierat printre dinții încleștați și mergînd șovăitor din cauza durerii. Aș fi putut să mă cos și singur, nu e foarte bun. *Auf wiedersehen*, Erich.

– *Auf Wiedersehen.*

Von Tiebolt deschise ușa, își întoarse privirea spre Erich și-l conduse pe Hans cel rănit pe coridor.

– Și zici că are fiecare fiolă explicația ei?

– Da. Pentru femeia aia, serul o să-i accelereze bătăile inimii pînă cînd...

Ușa se închise. Cel mai mare dintre frații Kessler se foi pe scaun. Asta era calea aleasă de Wolfsschanze; nu exista altă soluție. Medicul care-l îngrijise pe Hans spusese foarte clar că avusese loc o hemoragie internă; cîteva organe fuseseră grav afectate, ca și cum ar fi fost sfîșiate de niște gheare înzestrate cu o putere extraordinară. Dacă Hans n-ar fi fost dus la spital, ar fi putut muri imediat. Dar nu-și putea transporta fratele; ar fi început să plouă cu întrebări. Un om fusese ucis în după-masa aceea la D'Accord; pacientul rănit era tot de la D'Accord. Prea multe întrebări. În plus, contribuția lui Hans se afla în trusa din piele neagră pe care o ducea Johann. Tinamou o să învețe tot ceea ce trebuia să știe. De Hans Kessler, *Sonnenkind*, nu mai era nevoie. Devenise chiar un obstacol.

Se auzi telefonul. Kessler ridică receptorul.

– Erich?

Era Holcroft.

– Da?

– Sînt la Geneva. Ai ajuns devreme, mi-am zis să fac o încercare.

– Da, m-a sunat von Tiebolt de dimineață la Berlin. A încercat să dea de tine la Paris. A sugerat...

– A ajuns? îl întrerupse americanul.

– Da. A plecat să facă ultimele pregătiri pentru mîine. Avem multe să-ți povestim.

– Și eu vouă, spuse Holcroft. Știi ce s-a întîmplat?

– Da, e oribil.

Unde era panica? Unde era neliniștea aceea a omului ajuns la capătul puterilor? Vocea de la telefon nu era nicidecum a cuiva pe punctul de a se îneca și prinzîndu-se disperat de un colac de salvare.

– Era un prieten de-al tău. Spuneau că întrebase de tine.

Urmă o pauză.

– Întrebase de mama.

– Eu n-am înțeles așa. Știm doar că a folosit numele de Holcroft.

– Ce înseamnă *Nach... Nach-rich...* nu pot să-l pronunț.

– Nachrichtendienst?

– Da. Ce înseamnă?

Kessler rămase uimit. Americanul era stăpîn pe el, fapt care le contrazicea așteptările.

– Ce pot să-ți spun? E dușmanul Genevei.

– Asta a aflat von Tiebolt la Londra?

– Da. Unde ești, Noel? Trebuie să te văd dar nu poți să vii aici.

– Știu. Ascultă-mă. Ai ceva bani la tine?

– Ceva.

– O mie de franci elvețieni?

– O mie?... Da, cred că da.

– Du-te la recepție și ia-l deoparte pe recepționer. Ia-i numele și dă-i banii. Spune-i că e vorba de mine și că o să-l sun peste cîteva minute.

– Dar cum...

– Lasă-mă să termin. După ce plătești și-i iei numele, du-te la telefoanele publice de lîngă lifturi. Stai lîngă cel din stînga, dinspre intrare. Cînd sună, răspunde. O să fiu eu.

– De unde știi numărul?

– Am plătit pe cineva să meargă înăuntru și să mi-l aducă.

Acesta nu era un om cuprins de panică. Era un om care gîndea și care avea un scop foarte precis... Exact de asta se temuse Erich Kessler. Dacă n-ar fi existat variația genetică – și o femeie încăpățînată ca un catîr – omul de la telefon ar fi putut fi unul de-ai lor. Un *Sonnenkind*.

– Ce-o să-i spui recepționerului?

– Îți comunic mai tîrziu, acum n-avem timp. Cît o să-ți ia?

– Nu știu precis. Nu mult.

– Zece minute?

– Da, cam așa. Dar, Noel, poate c-ar fi mai bine să așteptăm pînă se întoarce Johann.

– Cînd anume?

– O oră, maximum două.

– Nu se poate. Te sun în hol peste zece minute. Ceasul meu arată opt patruzeci și cinci. Al tău?

– La fel.

Kessler nici nu catadicsise să se uite la ceas.

Mintea îi era cuprinsă de febrilitate. Șira spinării lui Holcroft era periculos de dreaptă.

– Zău că aș fi de părere să așteptăm.

– Nu pot. L-au ucis. Dumnezeule, și în ce *fel*! O vor și pe ea dar n-or s-o găsească.

– Pe ea? Pe maică-ta?... Mi-a spus von Tiebolt ceva.

– N-or s-o găsească, repetă Holcroft. O să mă găsească pe *mine*. De mine au nevoie de fapt. Și am și eu nevoie de *ei*. O să-i prind în cursă, Erich.

– Stăpînește-te. N-ai idee ce faci.

– Știu foarte bine.

– Poliția din Geneva mișună prin hotel. Dacă vorbești cu recepționerul, s-ar putea să le spună ceva. O să te caute.

– N-au decît să mă găsească în cîteva ore. Ba chiar o să-i caut *eu*.

– *Cum*? Noel, *trebuie* să te văd!

– Zece minute, Erich. E opt patruzeci și șase.

Holcroft închise.

Kessler puse receptorul în furcă, știind că n-avea altă soluție decît să respecte instrucțiunile. Dacă ar face altceva, indiferent ce, ar deveni suspect. Dar ce-avea de gînd Holcroft? Ce voia să-i spună recepționerului? Probabil că n-avea importanță. Dacă maică-sa dispărea, aveau nevoie doar să-l mențină pe Holcroft în stare de funcțiune pînă a doua zi dimineață. La prînz, putea fi sacrificat.

Noel aștepta la un colț întunecat de stradă, undeva spre capătul lui Rue des Granges. Nu era mîndru de ceea ce avea de gînd să facă dar mînia pe care o simțea urcînd în el înăbușise orice urmă de moralitate. Imaginea lui Willie Ellis îi declanșă un resort undeva în minte și dădu naștere altor imagini: Richard Holcroft, strivit de peretele de piatră al unei clădiri de o mașină căreia i se pierduse controlul volanului cu bună știință. O otrăvire cu stricnină într-un avion, o moarte brutală într-un sat din Franța, o crimă la Berlin. Și un om care o urmărise pe mama lui... N-o să-i lase să se apropie de ea! Se terminase. O să aibă el grijă să existe cît mai repede un final la toate acestea.

Acum se punea problema să folosească fiecare sursă disponibilă, fiecare strop de energie pe care-l avea, fiecare fapt pe care și-l putea aminti și care l-ar fi putut ajuta. Crima de la Berlin fusese cea care îi furnizase singurul lucru care acum îi putea fi de folos. La Berlin îi condusese pe ucigași la Erich Kessler. Într-un mod prostesc și neglijent, la o cîrciumă de pe Kurfürstendamm. Kessler și Holcroft. Holcroft și Kessler. Dacă acei ucigași îl căutau pe Holcroft, atunci n-aveau să-l scape din ochi nici pe Kessler. Iar dacă acesta pleca din hotel, precis că aveau să-l urmărească.

Holcroft se uită la ceas. Era timpul să sune. Porni pe trotuar și se îndreptă spre cabina telefonică.

Spera ca Erich să-i răspundă.

Şi, mai tîrziu, să înţeleagă.

Kessler stătea în holul hotelului, în faţa telefonului public, ţinînd în mînă o bucăţică de hîrtie. Pe ea recepţionerul uluit îşi scrisese numele; mîna îi tremurase cînd luase banii. Profesorul Kessler ar fi foarte recunoscător să afle cam ce cuprindea mesajul domnului Holcroft pentru recepţie. Pentru binele domnului Holcroft. Ba chiar şi al recepţionerului, ţinînd cont că avea să mai primească încă cinci sute de franci.

Telefonul zbîrnîi. Erich ridică receptorul înainte de terminarea primului semnal sonor.

– Noel?

– Cum îl cheamă pe recepţioner?

Kessler îi spuse.

– Bine.

– Acum insist să ne întîlnim, spuse Erich. Trebuie să afli o grămadă de chestii. Mîine e o zi foarte importantă.

– Doar dacă trecem cu bine de noaptea asta. Şi dacă o găsesc acum seara.

– Unde eşti? *Trebuie* să ne întîlnim.

– O să ne întîlnim. Ascultă-mă cu atenţie. Mai stai lîngă telefon cinci minute. S-ar putea să fie nevoie să te mai sun o dată. Dacă nu sun, după cinci minute ieşi şi începi să te plimbi coborînd dealul. Cînd ajungi jos, fă la stînga şi mergi mai departe. Ne întîlnim pe stradă.

– Bine! Deci, după cinci minute.

Kessler zîmbi. Trucurile astea de amator, indiferent cum ar fi arătat, tot nevinovate erau. Fără îndoială că o să-i ceară recepţionerului să-i transmită un mesaj sau un număr de telefon mamei sale dacă sau cînd o să sune ea – oaspetele netrecut în registru. Atîta pagubă. Poate că Johann avea dreptate, poate că Holcroft ajunsese într-adevăr la capătul puterilor. Poate că, la urma urmei, americanul nici nu era un *Sonnenkind* potenţial.

Polițiștii încă nu plecaseră din holul de la D'Accord, la fel ca un grup de ziariști care mirosiseră un subiect demn de reportaj în spatele comunicatului ambiguu dat de poliție cu privire la comiterea unui jaf. Asta era Geneva. Ăștia erau curioșii – oaspeți care-și vîrau nasul unde nu trebuia, stînd de vorbă între ei și liniștindu-se reciproc. Unii se temeau, alții erau în căutare de senzații tari.

Erich se ținu deoparte, evitînd aglomerația și încercînd să rămînă cît mai neobservat cu putință. Nu-i plăcea deloc că trebuia să stea în hol; prefera anonimatul camerei de hotel de sus.

Se uită la ceas. Trecuseră patru minute de la apelul lui Holcroft. Dacă trece încă un minut și americanul nu mai suna o dată, o să-l găsească pe recepționer și...

Recepționerul se apropie, călcînd la rîndul lui ca pe cărbuni aprinși.

– Domnule profesor?

– Da, prietene, spuse Kessler, vîrîndu-și mîna în buzunar.

Mesajul lăsat de Holcroft nu cuprindea ceea ce așteptase Erich. Mama lui Noel trebuia să rămînă ascunsă și să lase un număr de telefon unde s-o poată suna *doar* fiul ei. Recepționerul jurase, bineînțeles, că n-o să dezvăluie numărul, dar primele promisiuni trebuiau respectate întotdeauna. Dacă și cînd o să sune doamna, numărul o să fie lăsat pe o bucățică de hîrtie în cutia de mesaje a lui Herr Kessler.

– Anunț pentru domnul Kessler! Domnul profesor Erich Kessler!

Un băiat de serviciu străbătea holul și-i rostea numele în gura mare. Îl *striga* și mai multe nu! Era *imposibil*. Nimeni nu știa că e aici!

– Da? Eu sînt profesorul Kessler, spuse Erich. *Ce* s-a întîmplat?

Încercă să-și controleze vocea și să rămînă neobservat. Oamenii se uitau la el.

– Mesajul trebuie transmis prin viu grai, domnule, spuse băiatul de serviciu. Expeditorul a spus că n-are timp de bilețele. E de la domnul H. Spune că trebuie să porniți acum.

– Ce?

– Atît mi-a spus, domnule. Chiar eu am vorbit cu dînsul. Cu domnul H. Trebuie să porniți acum. Asta mi-a spus să vă transmit.

Kessler își ținu respirația. Deodată, totul deveni neașteptat de clar. Holcroft era cel care-l folosea pe *el* ca momeală.

Din punctul de vedere al americanului, cine îl ucisese pe bărbatul în jacheta de piele neagră știa că Noel Holcroft fusese cu Erich Kessler.

Strategia era simplă dar ingenioasă: să-l expună pe Erich Kessler, să-l facă pe Erich Kessler să primească un mesaj de la domnul H. și să părăsească hotelul, mergînd pe străzile întunecoase din Geneva.

Iar dacă nu-l urmărea nimeni, era posibil ca neconcordanța dintre cauză și efect să fie greu de explicat. Atît de greu, încît lui Holcroft i-ar putea trece prin cap să cerceteze încă o dată momeala. Se puteau naște întrebări capabile să distrugă întreaga operațiune Geneva.

Totuși, Noel Holcroft era un *Sonnenkind* potențial.

40

Helden se tîrî prin casa lui Gerhardt, pe lîngă mobilierul distrus şi sîngele de pe podea, deschizînd sertare şi uşiţe pînă cînd găsi o cutiuţă din tablă cu materiale de prim-ajutor. Încercînd cu disperare să nu se gîndească la altceva decît la cum să reuşească să se mişte şi respingînd durerea ca pe o simplă stare de spirit nedorită, îşi pansă rana cît putu de strîns şi se ridică în picioare. Sprijinindu-se în bastonul lui Gerhardt, reuşi să pornească în sus pe cărare şi să meargă trei kilometri spre nord, pînă la răspîntie.

Un fermier care conducea un automobil vechi o luă la el în maşină. Putea s-o ducă la un anume doctor Litvak, pe deal, în apropierea clinicii?

Putea. Nu trebuia să se abată mult din drum.

Era amabil să se *grăbească*?

Walther Litvak se apropia de cincizeci de ani, avea o calviţie destul de pronunţată, ochi limpezi şi o înclinaţie spre propoziţiile scurte şi precise. Dat fiind că era zvelt, se mişca repede, cu o economie de gesturi asemănătoare celei de cuvinte. Dat fiind că era extrem de inteligent, făcea observaţii înainte de a primi răspunsurile aşteptate. Şi dat fiind că era un

evreu ascuns de niște catolici olandezi în copilărie și crescut de o familie de luterani cumsecade, nu tolera intoleranța.

Avea o singură slăbiciune, ușor de înțeles. Tatăl, mama, două surori și un frate îi fuseseră gazați la Auschwitz. Dacă n-ar fi existat apelul unui medic elvețian care amintise de o regiune deluroasă de lîngă Neuchâtel care nu dispunea de asistență medicală, Walther Litvak ar fi trăit acum în kibbutz-ul Har Sha'alav din deșertul Negev.

Avusese de gînd să petreacă trei ani la clinică; asta se întîmpla cu cinci ani în urmă. Dar apoi, după cîteva luni de ședere la Neuchâtel, i se spusese cine îl recrutase: un membru al unui grup de oameni care luptau împotriva reapariției nazismului. Aceștia știau unele lucruri pe care nu le mai cunoștea nimeni, despre mii de copii de pretutindeni care deveniseră adulți și despre milioane secrete de dolari care puteau intra în posesia acelor necunoscuți peste tot în lume. Trebuiau îndeplinite o mulțime de lucruri care n-aveau nimic de-a face cu medicina. Omul lui de legătură era un bărbat pe nume Werner Gerhardt iar grupul se intitula Nachrichtendienst.

Walther Litvak locuia în Neuchâtel.

– Hai înăuntru, repede, îi spuse el lui Helden. Dă-mi voie să te ajut, am un cabinet aici.

Îi scoase haina și aproape că o luă pe sus pînă cînd ajunse într-o cameră cu o masă de examinare.

– Am fost împușcată.

Asta fu tot ce se gîndi Helden să spună.

Litvak o culcă pe masă, îi scoase fusta și dădu deoparte jumătate din furou.

– Nu-ți consuma energia încercînd să vorbești.

Tăie bandajul cu foarfeca, studie rana iar apoi luă o seringă dintr-un sterilizator.

– O să te las să dormi cîteva minute.

– *N-aveți* voie. Nu e timp! Trebuie să vă spun...

– Am spus cîteva minute, o întrerupse doctorul, introducîndu-i acul seringii în braț lui Helden.

Deschise ochii, văzînd în jur mai multe forme nelămurite și simțind că i-au amorțit picioarele. Pe măsură ce lucrurile începuseră să prindă contur, îl distinse pe doctorul aflat în cealaltă parte a camerei. Încercă să se ridice în capul oaselor. Litvak o auzi și se întoarse.

– Aici ai antibiotice, spuse el, ținînd în mînă un flacon cu pastile. Din două în două ore în prima zi, apoi din patru în patru. Ce s-a întîmplat? Spune-mi repede. O să cobor pînă la căsuță ca să mă ocup de restul lucrurilor.

– La căsuță? Știați?

– Ai vorbit în somn, după injecție; majoritatea fac la fel după o traumă. Ai repetat "Nachrichtendienst" de cîteva ori. Pe urmă "Johann". Presupun că e vorba de von Tiebolt iar tu ești sora lui, cea care a trăit lîngă Falkenheim. E momentul, nu? Moștenitorii se regrupează la Geneva.

– Da.

– Mi-am închipuit de dimineață. Buletinele de știri din Negev sînt îngrozitoare. Au aflat, Dumnezeu știe cum.

– Ce buletine?

– Har Sha'alav.

Doctorul strînse flaconul. Venele i se umflară în zona antebrațului.

– Un raid. Case bombardate, oameni masacrați, cîmpii pîrjolite. Încă n-au încheiat numărătoarea victimelor dar aprecierea estimativă arată peste o sută șaptezeci. Majoritatea bărbați, dar și femei și copii.

Helden închise ochii. Nu putea scoate un cuvînt. Litvak continuă.

– Bătrînii au fost uciși pînă la unul, măcelăriți în timp ce lucrau în grădină. Se spune că ar fi mîna teroriștilor, a celor din RACHE. Dar nu-i adevărat. Wolffsschanze este autorul. Luptătorii din RACHE n-ar ataca sub nici o formă kibbutz-ul Har Sha'alav, sînt conștienți de ceea ce s-ar întîmpla. Ar fi urmăriți de evreii din toate kibbutz-urile și din toate unitățile de comando.

– Gerhardt a spus că trebuia să trimiteţi o telegramă la Har Sha'alav, şopti Helden.

Ochii lui Litvak se întunecară.

– N-are nici un rost să mai trimit nimic. N-a mai rămas nimeni. Acum spune-mi ce s-a întîmplat jos lîngă lac.

Ea îi povesti. După ce termină, doctorul o ajută să coboare de pe masă şi o duse în încăpătoarea cameră de zi în stil alpin. O culcă pe canapea şi făcu rezumatul situaţiei.

– Geneva e cîmpul de luptă şi n-avem voie să pierdem nici măcar o oră. Chiar dacă am putea lua legătura cu Har Sha'alav, ar fi inutil. Dar avem un om din Har Sha'alav care se află la Londra; i s-a ordonat să rămînă acolo. Acesta l-a urmărit pe Holcroft la Portsmouth. El a fost cel care i-a luat lui Holcroft fotografia din buzunar.

– Era o poză a lui Beaumont, spuse Helden. ODESSA.

– Wolfsschanze, o corectă Litvak. Un *Sonnenkind*. Unul din cele cîteva mii şi în acelaşi timp unul din foarte puţinii care au lucrat cu von Tiebolt.

Helden se ridică şi pe chip îi apăru o încruntătură.

– Dosarele. Dosarele lui Beaumont. Nu se potriveau.

– Ce dosare?

Îi povesti doctorului înfuriat despre informaţiile confuze şi contradictorii găsite în dosarele de marină ale lui Beaumont. Şi despre un dosar asemănător care aparţinea lui Ian Llewellen, secundul lui Beaumont.

Litvak îşi notă numele într-un carneţel.

– Ce convenabil. Doi oameni din Wolfsschanze la comanda unui vas de spionaj înzestrat cu aparatură electronică. Cîţi or mai fi ca ei? Şi în cît de multe locuri?

– Llewellen a fost amintit în ziare cu o zi în urmă. Cînd Beaumont şi Gretchen...

Nu fu în stare să termine.

– Nu te mai gîndi la asta, spuse doctorul. *Sonnenkinder* au propriile lor reguli. Llewellen e un nume ce urmează să fie trecut pe lista care trebuie să fie găsită la Geneva. Gerhardt a

avut dreptate: lista trebuie descoperită, mai presus de orice. E un lucru la fel de important ca găsirea banilor. Ba chiar mai important, în anumite privințe.

– De ce?

– Fondurile constituie un mijloc al celui de-Al Patrulea Reich, pe cînd oamenii reprezintă Reichul însuși. O să fie acolo indiferent dacă banii o să se distribuie sau nu. Trebuie să aflăm cine sînt.

Helden se lăsă din nou pe spate.

– Fra... Johann von Tiebolt poate fi ucis. La fel și Kessler și... dacă e nevoie... chiar și Noel. Răspîndirea banilor poate fi oprită. Dar cum putem fi siguri că o să găsim lista?

– Omul din Har Sha'alav detașat la Londra o să vină cu ideea. Se pricepe la multe, spuse Litvak, mutîndu-și repede privirea. E mai bine să știi fiindcă s-ar putea să fii obligată să lucrezi cu el. E considerat ucigaș și terorist. El nu e de acord cu nici una din etichete dar asta e de discutat, ținînd cont de cîte legi a încălcat și de cîte delicte a comis.

Doctorul se uită la ceas.

– E nouă fără trei minute. Locuiește la mai puțin de o milă de Heathrow. Dacă reușesc să iau legătura cu el, poate să fie la Geneva la miezul nopții. Știi unde stă Holcroft?

– Da. La D'Accord. Înțelegeți, el nu știe nimic. E profund convins de ceea ce face. Crede că așa e bine.

– Înțeleg. Din păcate, asta s-ar putea să nu-l ajute foarte mult să rămînă în viață. Oricum, în primul rînd trebuie luată legătura cu el.

– Am spus că-l sun eu diseară.

– Bine. Dă-mi voie să te ajut să mergi la telefon. Ai grijă ce spui. O să fie supravegheat, și el și telefonul.

Litvak o conduse la masa unde se afla instrumentul.

– Hôtel D'Accord. *Bonsoir*, spuse centralista.

– Bună seara. Cu domnul Noel Holcroft, vă rog.

– Domnul Holcroft?... întrebă centralista, ezitînd. O clipă, *madame*.

Urmă o scurtă perioadă de tăcere, după care se auzi un declic și vocea unui bărbat.

– Doamna Holcroft?

– Poftim?

– Sînteți doamna Holcroft, nu-i așa?

Helden rămase surprinsă. Ceva nu era în regulă; centrala nici măcar nu încercase să-i dea legătura la Noel în cameră.

– Să înțeleg că mă așteptați? întrebă ea.

– Bineînțeles, *madame*, răspunse încrezător recepționerul. Fiul dumneavoastră a fost extrem de generos. Mi-a spus să vă comunic că trebuie neapărat să rămîneți ascunsă dar să-i lăsați un număr de telefon la care să vă poată suna.

– Am înțeles. O clipă, vă rog.

Helden acoperi pîlnia telefonului și se întoarse spre Litvak.

– Crede că eu sînt doamna Holcroft. I-a plătit ca să noteze un număr la care să ia legătura cu ea.

Doctorul încuviință din cap și se apropie repede de un birou.

– Ține-i de vorbă. Spune-le că vrei să te convingi că numărul ăsta n-o să mai fie dat nimănui. Oferă-le bani. Orice, numai să-i oprești.

Litvak dădu la iveală o agendă veche.

– Înainte de-a vă lăsa un număr, aș dori să fiu sigură... spuse Helden și se opri.

Recepționerul jură pe mormîntul mamei lui că o să-i dea numărul doar lui Holcroft. Doctorul se întoarse în grabă la masă, cu un număr scris pe un petic de hîrtie. Helden i-l repetă recepționerului și închise.

– Unde e asta? îl întrebă pe Litvak.

– Într-un apartament liber de pe Rue de la Paix, care însă are altă adresă decît cea din cartea de telefon. Uite-o pe cea bună, spuse Litvak, scriind adresa sub număr. Memorează-le pe amîndouă.

– Se face.

– Acum o să încerc să dau de omul nostru de la Londra, spuse doctorul, apropiindu-se de scară. Am aici instalaţia radio, care mă pune în legătură cu un serviciu de telefonie mobilă curentă.

Se opri pe prima treaptă.

– O să te duc eu la Geneva. N-o să poţi să te deplasezi foarte mult dar rana nu e adîncă. Copcile o să ţină bandajul strîns şi o să ai ocazia să ajungi la Holcroft. Sper s-o faci cu succes. Noel Holcroft trebuie să se despartă de von Tiebolt şi de Kessler. Dar dacă ţi se împotriveşte, sau chiar dacă ezită, trebuie să fie ucis.

– Ştiu.

– S-ar putea să nu fie suficient să ştii. Mă tem că nu tu o să iei hotărîrea.

– Dar cine? Dumneavoastră?

– Eu nu pot să plec din Neuchâtel. Totul va depinde de omul de la Londra.

– Teroristul? Ucigaşul care apasă pe trăgaci doar cînd aude cuvîntul "nazist"?

– O să fie corect, spuse Litvak, continuînd să urce pe scări. N-o să-l influenţeze nimeni. O să te întîlneşti cu el în apartament.

– Cum ajung la Geneva? Nu... spuse Helden şi se întrerupse.

– Poftim?

– Am întrebat cum ajung la Geneva. Mai sînt trenuri la ora asta?

– N-avem timp pentru trenuri. O să zbori.

– Perfect. O să fie mai repede.

– Mult mai repede.

Şi mult mai bine, îşi spuse Helden. Fiindcă singurul lucru pe care nu i-l comunicase doctorului fusese avertismentul final al lui Werner Gerhardt. La adresa ei.

Copila meu, păzește-te de Geneva... Wolfsschanze te-a văzut.

– Cine o să mă ducă?

– Există piloți care zboară noaptea pe deasupra lacurilor, spuse Litvak.

Althene era enervată dar se declarase de acord cu condiția pusă. Pilotul o întrebase un singur lucru.

– Îi cunoașteți din vedere pe oamenii care vă caută?

Ea răspunse că nu.

– S-ar putea să-i cunoașteți în cursul acestei nopți.

De aceea stătea acum lîngă un copac, în pădurea întunecoasă care pornea de la drum, într-un loc care putea fi văzut din mașină. Era o pădurice de pini care urca deasupra șoselei care trecea pe la marginea lacului. Pilotul fusese cel care-o condusese la acest post de pază.

– Dacă fiul dumneavoastră e acolo, vi-l trimit, spusese el.

– Sigur c-o să fie acolo. De ce să nu fie?

– Rămîne de văzut.

Pentru o clipă îndoielile lui o tulburaseră și pe ea.

– Dacă nu e, ce înseamnă?

– Înseamnă c-o să știți cine vă caută.

Pe urmă făcuse cale întoarsă, îndreptîndu-se spre drum.

– Și tu ce faci dacă fiul meu nu-i aici? îl întrebase ea ridicînd vocea.

– Eu? spusese pilotul rîzînd. Am mai avut parte de multe negocieri de felul ăsta. Dacă fiul dumneavoastră nu e aici, înseamnă că respectivii țin morțiș să vă găsească, nu? Iar fără mine nu pot s-o facă.

Acum aștepta lîngă copac, la mai puțin de patruzeci de metri distanță și cu o vizibilitate destul de bună, ținînd cont de mulțimea de crengi și rămurele. Mașina fusese trasă la marginea drumului, orientată spre nord și cu farurile de poziție aprinse. Pilotul îi spusese omului de la D'Accord să

ajungă acolo într-o oră, nu mai devreme, și să vină dinspre sud, începînd să stingă și să aprindă neîntrerupt farurile de la o distanță de un sfert de milă de locul întîlnirii.

– Mă auziți, *madame*?

Pilotul stătea lîngă mașină și vorbea pe un ton obișnuit.

– Da.

– Bine. Se apropie. Văd niște faruri care se sting și se aprind pe drum. Rămîneți pe loc. Priviți, ascultați dar nu vă arătați. Dacă fiul dumneavoastră iese din mașină, nu spuneți nimic pînă nu vi-l trimit eu.

Pilotul făcu o scurtă pauză.

– Dacă mă obligă să merg cu ei, duceți-vă la locul de aterizare de pe latura vestică a lacului, unde ne-am oprit. Îi zice Atterrisage Médoc. Vin să vă iau de-acolo... Nu-mi place chestia asta.

– De ce? Ce s-a întîmplat?

– În mașină sînt doi bărbați. Cel de lîngă șofer a ridicat o armă. Poate că o verifică.

– Cum ajung acolo? întrebă Althene.

– Mai există un rînd de chei în cutiuța magnetică de sub capotă.

Bărbatul cu barbă duse o mînă la gură, vorbind tare ca să acopere zgomotul automobilului care se apropia.

– Pe dreapta. Opriți-vă!

O mașină lungă și neagră frînă la zece metri în fața pilotului. De pe locul de lîngă șofer coborî un pasager care însă nu era fiul ei. Era îndesat, purta un palton cu gulerul ridicat și un fular gros în jurul gîtului. Ochii îi erau acoperiți de ochelari mari și închiși la culoare, făcîndu-l să semene cu o insectă uriașă. Merse șchiopătînd pînă ajunse în lumina farurilor.

Conducătorul mașinii rămase la volan. Althene îl privi insistent, sperînd să-l recunoască pe Noel. Nu era el. Nu putu vedea bine figura bărbatului dar observă că avea părul blond.

– Presupun că doamna Holcroft se află în mașină, îi spuse bărbatul cu ochelari închiși pilotului. Vorbea în engleză dar accentul era inconfundabil german.

– Înțeleg că fiul dînsei se află în cealaltă, răspunse pilotul.

– Te rog, spune-i doamnei Holcroft să iasă.

– Vă rog, spuneți-i fiului dînsei să facă același lucru.

– Nu ne crea probleme. Trebuie să ne respectăm programul.

– Și noi la fel. În automobilul dumneavoastră se mai află o singură persoană, *monsieur*. Descrierea nu corespunde celei a fiului dînsei.

– O s-o ducem pe doamna Holcroft la el.

– O să-l ducem noi pe *dînsul* la doamna Holcroft.

– Termină!

– Ce să termin, *monsieur*? Sînt plătit, cum nu mă îndoiesc că sînteți și dumneavoastră. Amîndoi ne facem treaba, nu?

– N-am timp de tine! strigă germanul, șchiopătînd pe lîngă pilot și îndreptîndu-se spre mașină.

Pilotul dădu din cap.

– Fie-mi permis să vă sugerez să vă găsiți timp. Fiindcă pe doamna Holcroft n-o s-o găsiți.

– *Du Sauhund! Wo ist die Frau?**

– Fie-mi, de asemenea, permis să vă sugerez să nu mă insultați, *monsieur*. Vin de la Châlons-sur-Marne. Ați învins de două ori acolo și am fost crescut într-un anumit dispreț față de modul cum insultați.

– *Unde* e femeia?

– Unde e fiul?

Germanul își scoase mîna dreaptă din buzunarul paltonului. În ea se afla un pistol.

– Nu ești plătit la un preț care să valoreze cît viața. Unde e?

* – Porc de cîine! Unde e doamna? (n. tr.).

– Dar dumneavoastră, *monsieur*? Poate că sînteţi plătit la un preţ prea mare ca să mă împuşcaţi fără a afla.

Detunătura fu asurzitoare. Mai multe bucăţi de pămînt zburară de lîngă picioarele pilotului. Althene se lipi strîns de copac, înspăimîntată.

– Ce zici, francezule, poate ţi-ai dat şi tu seama că pentru mine plata nu e atît de importantă ca femeia.

– *Les Boches!** spuse pilotul, dezgustat. Pune-le o armă în mînă şi-şi pierd minţile. Nu v-aţi schimbat. Dacă o vreţi pe femeie, aduceţi-l pe fiu şi i-l duc eu.

– O să-mi spui unde e chiar acum!

Germanul ridică pistolul, ţintind capul pilotului.

– *Acum*!

Althene văzu cum se deschide uşa maşinii. Se auzi o împuşcătură, apoi încă una. Pilotul se aruncă la pămînt. Germanul ţipă, căscînd ochii mari.

– Johann? *Johann*!

Urmă o a treia împuşcătură. Germanul se prăbuşi pe drum. Pilotul se ridică greoi în picioare.

– Avea de gînd să te *ucidă*, urlă şoferul, nevenindu-i să creadă. Ştiam că e bolnav, nu şi nebun. Ce pot să spun?

– M-ar fi ucis? se miră pilotul, la fel de neîncrezător. Dar n-are sens!

– Sigur că n-are, spuse bărbatul blond. Cererea *ta* a fost cea care a avut sens. Întîi ajută-mă să-l ascund în pădure şi să-i iau actele. Pe urmă vino cu mine.

– Cine sînteţi?

– Un prieten al lui Holcroft.

– Mi-ar plăcea să vă cred.

– O să mă crezi.

Althene abia fu în stare să rămînă pe loc. Picioarele îi tremurau, gîtul i se uscase iar ochii o dureau, obligînd-o să-i închidă foarte des.

* – Nemţii! (n. tr.).

Bărbatul blond şi pilotul tîrîră cadavrul în pădure, la nici douăzeci de paşi de ea. Acum instrucţiunile pilotului ajunseseră să însemne foarte mult pentru ea. Avusese dreptate.

– Să-mi iau maşina, *monsieur*?

– Nu. Stinge farurile şi vino cu mine. O luăm de dimineaţă.

Pilotul făcu ce i se spusese, după care ezită.

– Nu-mi place s-o las atît de aproape de un cadavru.

– Venim după ea înainte de-a se crăpa de ziuă. Cheile sînt la tine?

– Da.

– Repede! spuse bărbatul blond.

Tăcerea pilotului îi ascunse uşurarea. Încetă să protesteze. Cîteva secunde mai tîrziu, plecară în goană.

Althene se desprinse de copac. Încercă să-şi amintească exact cuvintele pilotului. *Mai există un rînd de chei... o cutiuţă magnetică... sub capotă... duceţi-vă la locul de aterizare... unde ne-am oprit. Atterrissage Médoc.*

Atterrissage Médoc. Pe latura vestică a lacului.

După cinci minute, cu mîinile pline de ulei de maşină, mergea spre sud pe şoseaua de la marginea lacului, în direcţia Geneva. Pe măsură ce trecea timpul, piciorul îi devenea mai sigur pe acceleraţie iar mîinile începeau să ţină volanul mai destinse. Se concentră din nou asupra gîndurilor.

Atterrissage Médoc. Pe latura vestică a lacului... la vreo zece-douăsprezece mile nord de oraş. Dacă se gîndea numai la asta, la întinderea întunecoasă a lacului şi la pompele de benzină de pe singurul doc, îşi putea potoli bătăile inimii, respirînd normal din nou.

Atterrissage Médoc. Ajută-mă, Doamne, să-l găsesc! Lasă-mă să trăiesc şi să-mi găsesc băiatul! Dumnezeule mare! Ce-am făcut? O minciună de treizeci de ani... o trădare atît de mîrşavă, un stigmat atît de cumplit... Trebuie să-l găsesc!

Helden stătea chiar în spatele pilotului în micul hidroavion. Îşi pipăi bandajul de sub fustă. Era strînsă dar nu stînjenea circulaţia. Rana îi zvîcnea din cînd în cînd, dar pastilele îi micşorau durerea. Putea să meargă relativ normal. Şi chiar dacă n-o să poată, o să-şi dea toată silinţa.

Pilotul se aplecă spre ea.

– La jumătate de oră după aterizare, o să fiţi dusă cu maşina la un restaurant de pe lac, de unde puteţi lua un taxi ca să ajungeţi în oraş, spuse el. Dacă mai aveţi nevoie de noi pe durata următoarelor două săptămîni, baza noastră pentru această perioadă este un mic port particular de ambarcaţiuni numit *Atterrissage Médoc*. A fost o plăcere să vă am la bord.

41

Erich Kessler nu era un om de acțiune dar, cu toate acestea, aproba violența fizică în situațiile cînd folosirea ei asigura îndeplinirea unor obiective practice. O aproba din perspectiva observatorului și a teoreticianului, nu a participantului. Totuși, acum nu avea altă soluție și nici nu era timp să caute vreuna. Trebuia să devină o parte componentă a unei manifestări violente.

Holcroft îl făcuse să nu aibă de ales. Amatorul își ordonase prioritățile și acționase cu o prezență de spirit îngrijorătoare. Cromozomii lui Heinrich Clausen se transmiseseră fiului. Trebuia să fie controlat și manevrat încă o dată.

Erich alese persoana de care avea nevoie din grupurile de oameni din hol: un ziarist. Probabil că unul bun, judecînd după atitudine și după cît de versat era în utilizarea agendei și creionului.

Kessler se apropie de bărbatul în cauză, vorbind pe un ton scăzut.

– Sînteți ziaristul de la... cum îi spune?

– *Genève Soir*, spuse reporterul.

– Îngrozitor ce s-a întîmplat. Bietul om. O tragedie. De o bună bucată de vreme stau și mă tot gîndesc dacă e bine să

vorbesc sau nu. Dar pur şi simplu nu mă pot lăsa implicat cu bună ştiinţă.

– Staţi aici la hotel?

– Da. Sînt din Berlin. Vin destul de des la Geneva. Conştiinţa îmi spune să mă duc direct la poliţie şi să le comunic ce ştiu. Dar avocatul îmi zice că s-ar putea interpreta greşit. Am venit cu afaceri; e posibil să ies în pierdere. Totuşi, cred că s-ar cuveni să afle.

– Ce fel de informaţii?

Erich îl privi cu tristeţe pe ziarist.

– Să zicem că îl ştiam foarte bine pe omul care a fost ucis.

– Şi?

– Nu aici. Avocatul m-a sfătuit să nu mă amestec.

– Vreţi să spuneţi că aţi fost într-adevăr implicat?

– O, Doamne sfinte, nu. Nu în felul ăsta, sub nici o formă. Atîta doar că am nişte... informaţii. Poate chiar un nume sau două. Există... motive.

– Dacă nu sînteţi implicat, vă asigur protecţia cuvenită surselor.

– E singurul lucru pe care-l cer. Daţi-mi două-trei minute să urc şi să-mi iau paltonul. Pe urmă cobor şi o iau înainte. Veniţi după mine pe cărarea care coboară de pe deal. O să găsesc un locşor retras unde să stăm de vorbă. Nu vă apropiaţi de mine pînă nu vă strig.

Ziaristul dădu din cap. Kessler se întoarse spre lifturi. O să-şi ia nu numai paltonul, ci şi două revolvere, ambele cu neputinţă de identificat. Mica întîrziere o să-i sporească neliniştea lui Holcroft iar ăsta era un lucru bun.

Noel aştepta în dreptul unei uşi de cealaltă parte a străzii, în faţa hotelului D'Accord. Kessler ar fi trebuit să primească mesajul cu cinci minute în urmă. Ce l-o fi reţinut?

Uite-l! Silueta corpolentă care cobora încet treptele înguste de la intrarea în hotelul D'Accord nu putea fi a altcuiva. Trupul mătăhălos, pasul măsurat, paltonul greoi. Asta era: Kessler se întorsese în cameră să-și ia paltonul.

Holcroft îl urmări cu privirea pe Erich care cobora maiestuos panta dealului, salutîndu-i afabil din cap pe trecători. Kessler era un om cumsecade, își spuse Noel, și probabil că n-o să înțeleagă de ce era folosit ca momeală. Nu-i stătea în fire să gîndească în felul ăsta. Nu-i stătuse nici lui Holcroft să se folosească de un om în acest mod, dar *nimic* nu mai era ca înainte. Pentru el era ceva firesc acum.

Și dădea rezultate. Mergea, fir-ar să fie! Un bărbat care poate că avea vreo treizeci și cinci de ani ajunse la capătul treptelor hotelului D'Accord și privi direct silueta din ce în ce mai mică a lui Kessler. Începu să meargă încet – prea încet pentru cineva care avea o țintă precisă – și rămase suficient de mult în urma lui Erich pentru a nu fi văzut.

Ce bine era dacă făcea Kessler ce i se spusese! Bulevardul care intersecta capătul lui Rue des Granges era străjuit de clădiri vechi cu trei etaje, îngrijite și scumpe, adăpostind birouri și rămînînd pustii în marea lor majoritate, după ora cinci după-amiaza. Noel își făcuse tema; de ea depindea prinderea în cursă a unui ucigaș din Nachrichtendienst. Un singur ucigaș era suficient, prin el o să ajungă și la ceilalți. Nu excludea eventualitatea de a-i frînge gîtul individului ca să obțină informațiile. Sau să tragă cîteva gloanțe razant prin fața ochilor.

Noel își pipăi pistolul din buzunar și se lansă într-o urmărire prudentă, rămînînd pe aceeași parte a străzii.

După patru minute, Kessler ajunse la poalele dealului și coti la stînga. Bărbatul din spatele lui făcu la fel. Holcroft așteptă pînă cînd trecură mașinile și cei doi dispărură din vedere. Pe urmă străbătu intersecția, rămînînd pe partea opusă și avînd totul sub ochi.

Deodată se opri. Kessler nu mai era nicăieri.

Și nici bărbatul care îl urmărise.

Noel începu să alerge.

Kessler făcu la stînga, într-o stradă întunecoasă, mai merse vreo cincizeci de metri și ridică o oglinjoară. Ziaristul se afla în spatele lui; Holcroft nu. Era momentul să acționeze rapid.

La stînga se afla o fundătură menită să adăpostească două sau trei automobile parcate, al cărei lanț întins de la un cap la altul dădea de înțeles că era vorba de o proprietate privată. Acum nu erau mașini și se întunecase. Era foarte întuneric. Ideal. Păși cu dificultate peste lanț și se apropie iute de zidul din spate. Vîrî mîna în buzunarul drept și scoase primul pistol – primul pe care avea să-l folosească. Trebui să tragă de el, amortizorul se prinsese pentru o clipă în căptușeală.

– Aici! spuse el, destul de tare ca să-l audă ziaristul. Aici putem să stăm de vorbă fără să ne vadă nimeni.

Ziaristul trecu peste lanț iar ochii i se îngustară dînd de întuneric.

– Unde sînteți?

– Aici.

Erich ridică pistolul în timp ce ziaristul se apropia. Cînd ajunse la cîțiva pași, Kessler trase asupra siluetei nedeslușite, nimerind în gîtul bărbatului. Se auzi un sunet sec. Eliminarea aerului din grumazul perforat fu amplificată de ecoul dintre două clădiri. Ziaristul se prăbuși. Erich apăsă încă o dată pe trăgaci, împușcîndu-l în cap.

Scoase amortizorul de la pistol, scotoci prin hainele mortului și îi luă portofelul și agenda pe care le aruncă în întuneric. Dădu la iveală un al doilea pistol din buzunarul stîng și i-l puse în mînă reporterului, încleștîndu-i degetul arătător pe trăgaci.

Rămînînd în genunchi, Kessler își sfîșie partea din față a cămășii și-și smulse doi nasturi de la palton. Își frecă palma de asfaltul plin de ulei și de murdărie din parcare, după care se mînji pe față.

Era gata. Se ridică în picioare și se apropie pe furiș de lanț. La început nu-l văzu pe Holcroft dar apoi dădu cu ochii de el. Americanul fugea pe stradă. Se opri în dreptul unui stîlp cu felinar.

Acum.

Kessler se întoarse la bărbatul mort, se aplecă deasupra lui și-i luă mîna cu pistolul, ținînd-o îndreptată spre cer și apăsînd degetul arătător pe trăgaci.

Detunătura armei de calibru mic fu amplificată de zidurile de piatră din jur. Erich mai apăsă de două ori pe degetul inert, îl lăsă să cadă și-și scoase repede pistolul din propriul buzunar.

– Noel! *Noel!* țipă el, aruncîndu-se la perete și lăsîndu-și corpul masiv să se prelingă jos pe asfalt. Noel, *unde* ești?

– Erich? Pentru Dumnezeu... *Erich*?

Vocea lui Holcroft nu se auzea de departe. Peste cîteva secunde avea să se apropie și mai mult.

Kessler își îndreptă pistolul fără amortizor spre corpul neînsuflețit din beznă. Era ultimul glonte pe care trebuia să-l tragă... și pe care-l trase cînd zări silueta lui Noel Holcroft în lumina foarte slabă.

– Erich!

– *Aici*. A încercat să mă *ucidă*! Noel, a încercat să mă ucidă!

Holcroft simți lanțul, trecu peste el și alergă la Kessler. Se lăsă în genunchi în întuneric.

– Cine? Unde?

– Acolo! Johann m-a pus să-mi iau un pistol... A trebuit să-l folosesc. N-am avut încotro!

– N-ai pățit nimic?

– Nu cred. S-a luat după mine. Știa de prezența ta. Mă tot întreba: "Unde-i H? Unde-i Holcroft?" M-a trîntit la pămînt...

– O, *Dumnezeule*!

Noel sări în picioare și dădu fuga la cadavrul aflat în întuneric. Scoase bricheta din buzunar și o aprinse; flacăra ei lumină discret corpul lipsit de viață. Noel căută prin buzunarele paltonului, după care îl întoarse ca să-i umble și în pantaloni.

– Fir-ar al dracului, n-are *nimic*!

– Nimic? Cum adică nimic? Noel, trebuie să plecăm de-aici. Gîndește-te la ziua de mîine!

– N-are nici portofel, nici permis, nimic!

– *Mîine*. Trebuie să ne gîndim la ziua de mîine!

– În seara *asta*! răcni Holcroft. Îi voiam în seara asta.

Kessler tăcu vreo cîteva secunde, după care vorbi încet, cu o voce din care se vedea că nu-i vine să creadă.

– Tu ai pus la cale totul...

Holcroft se ridică înfuriat dar mînia i se mai potoli auzind cuvintele lui Erich.

– Îmi pare rău, spuse el. Nu voiam să pățești nimic. Am crezut că sînt stăpîn pe situație.

– De ce-ai făcut-o?

– Pentru că dacă o găsesc o ucid. Așa cum i-au ucis pe Willie Ellis și pe... Richard Holcroft. Și pe mulți alții.

– Cine?

– Dușmanii Genevei. Acest Nachrichtendienst. Voiam doar pe unul din ei! În viață, fir-ar al dracului!

– Ajută-mă să mă ridic, spuse Kessler.

– Ai înțeles? întrebă Holcroft, găsindu-i mîna lui Erich și ridicîndu-l.

– Da, sigur. Dar nu cred că trebuia să acționezi de unul singur!

– Aveam de gînd să-l prind în cursă și să aflu de la el numele celorlalți, chiar dacă trebuia să-i scot ochii pentru asta. Pe urmă voiam să-l dau pe mîna poliției și să le cer în schimb să mă ajute s-o găsesc pe mama și s-o apere.

– Acum nu mai putem s-o facem. A murit. Ar apărea prea multe întrebări la care n-avem cum să răspundem. Dar Johann poate să ne ajute.

– Von Tiebolt?

– Da. Mi-a spus că are un prieten influent aici la Geneva. Primul deputat. Mi-a sugerat ca atunci cînd te găsesc să te duc la Excelsior și să te pun să te treci în registru sub numele de Fresca. Nu știu de ce a ales numele ăsta.

– Ne-am obișnuit cu el, spuse Noel. O să dea de noi acolo?

– Da. Face ultimele pregătiri pentru mîine. La bancă.

– La *bancă*?

– Mîine se termină, asta tot încerc să-ți spun. Hai, trebuie să ne grăbim. Nu putem rămîne aici, mai trece cineva și ne vede. Johann mi-a spus să-ți comunic că dacă mama ta se află în Geneva o s-o găsim. O să fie protejată.

Holcroft îl ajută pe Kessler să pornească spre lanț. Savantul privi în urmă la cotloanele întunecoase ale fundăturii mărginite de ziduri și se cutremură.

– Nu te mai gîndi, spuse Noel.

– A fost cumplit.

– A fost necesar.

Chiar că a fost, își spuse Kessler.

Helden o văzu pe femeia în vîrstă care stătea pe o bancă la capătul docului și privea apa, fără să dea atenție celor cîțiva mecanici și pasageri care intrau și ieșeau din hidro-avioane.

Apropiindu-se, Helden observă chipul femeii în lumina lunii, trăsăturile colțuroase și pomeții înalți deasupra cărora se aflau ochii mari. Femeia era cufundată în gînduri, puternică și rezervată, atît de singură, atît de neobișnuită, atît de...

Helden înaintă șchiopătînd pînă în dreptul băncii și se uită la chipul aflat ceva mai jos. Dumnezeule! Avea în fața ochilor o figură care, dînd la o parte anii și sexul, ar fi putut fi a lui Noel Holcroft. Era mama lui!

Ce făcea *aici*? De ce nu se afla în altă parte, ci exact *aici*? Răspunsul era evident: mama lui Noel voia să zboare în secret la Geneva!

Bătrîna își ridică privirile, după care se uită în altă parte, indiferentă, iar Helden merse cît putu de repede pe cărarea care ducea la o clădire micuță care servea atît ca sală de așteptare cît și ca stație de emisie prin radio. Intră și se apropie de un bărbat aflat lîngă o tejghea improvizată pe care se găseau cîteva telefoane și aparatură radio.

– Femeia de afară. Cine e?

Bărbatul își ridică ochii de pe o listă și o privi.

– Aici nu se dau nume, spuse el. Ar trebui s-o știți.

– Dar e extraordinar de important! Dacă e cine cred eu, o paște un mare pericol. Vă spun dumneavoastră fiindcă știu că-l cunoașteți pe doctorul Litvak.

La auzul acestui nume, bărbatul își ridică încă o dată privirile. Se părea că la Atterrisage Médoc se trăia în condiții de risc și de primejdii dar că se încerca evitarea ambelor cît era cu putință. Și era limpede că doctorul Litvak era un client demn de încredere.

– Așteaptă un telefon.

– De la cine?

Bărbatul o cercetă din nou.

– De la unul din piloții noștri: *"Le chat rouge"*. Are necazuri cu poliția?

– Nu.

– Corsicanii? Mafia?

Helden clătină din cap.

– Mai rău.

– Sînteți prietenă cu doctorul Litvak?

– Da. Mi-a oprit un loc la avionul de la Neuchâtel. N-aveți decît să verificați.

– Nu-i nevoie. N-avem chef de necazuri. Scoateți-o de aici.

– Cum? Trebuie să vină cineva să mă ia cu mașina la un restaurant de pe lac iar acolo am de așteptat un taxi. Mi s-a spus că durează cam jumătate de oră.

– Acum nu, spuse bărbatul privind undeva în spatele ei. Henri, vino aici.

Scoase un rînd de chei de mașină de sub tejghea.

– Mergeți și vorbiți cu bătrîna. Spuneți-i că trebuie să plece. O să vă ducă Henri.

– S-ar putea să nu vrea să mă asculte.

– Trebuie. O să aveți și transportul asigurat.

Helden ieși, mergînd cît de repede îi dădea voie rana. Doamna Holcroft nu se mai afla pe bancă și pentru o clipă fu cuprinsă de panică. Apoi o văzu, undeva pe docul rămas între timp pustiu, stînd nemișcată sub lumina lunii. Helden porni spre ea.

Bătrîna se întoarse auzind zgomotul pașilor lui Helden. Rămase pe loc și n-o întîmpină în nici un fel.

– Sînteți doamna Holcroft, spuse Helden. Mama lui Noel.

Auzind numele fiului ei, Althene Holcroft își împreună mîinile și păru că nu mai respiră.

– Cine sînteți?

– O prietenă. Vă rog să mă credeți. E mai mult decît știți.

– Ținînd cont că nu știu nimic, nu poate fi nici mai mult, nici mai puțin.

– Mă numesc von Tiebolt.

– Atunci dispari din fața mea! spuse bătrîna iar cuvintele ei avură efectul unor lovituri de bici în aerul serii. Oamenii de aici au fost plătiți. N-or să te lase să te legi de mine. Mai degrabă or să te ucidă. Du-te la haita ta de lupi!

– N-am nici o legătură cu Wolfsschanze, doamnă Holcroft.

– Ești o von Tiebolt!

– Dacă aş fi făcut parte din Wolfsschanze, nu m-aş fi apropiat de dumneavoastră. Nu se poate să nu înţelegeţi.

– Înţeleg că reprezinţi nişte gunoaie...

– Într-un fel sau altul, toată viaţa am fost judecată pentru asta dar vă înşelaţi. Trebuie să mă credeţi. Nu aveţi voie să rămîneţi aici, nu sînteţi în siguranţă. Pot să vă ascund; pot să vă ajut...

– *Tu*? Cum? Cu ţeava unui pistol? Sub roţile unei maşini?

– *Vă rog!* Ştiu de ce aţi venit la Geneva. Şi eu sînt aici din aceleaşi motive. Trebuie să-l găsim şi să-i spunem pînă nu e prea tîrziu. Fondurile trebuie blocate!

Bătrîna păru uimită de cuvintele lui Helden. Pe urmă se încruntă, ca şi cum aceste cuvinte ar fi ascuns o capcană.

– Chiar trebuie? Sau e vorba de *mine*? Ei bine, eu n-o să mă las blocată. O să dau semnalul şi o să se adune oamenii. Dacă te omoară, pentru mine nu contează. Ai strîns în tine o minciună de treizeci de ani! Şi tu şi toţi ai tăi! N-o să găseşti pe *nimeni*.

– Doamnă Holcroft! Îl iubesc pe fiul dumneavoastră. Îl iubesc atît de mult... şi dacă nu ajungem la el o să fie ucis. Indiferent de care tabără! Nici una nu poate să-l lase în viaţă! Trebuie să *înţelegeţi*.

– Mincinoaso! spuse Althene. Toţi sînteţi nişte mincinoşi!

– Lua-te-ar naiba! strigă Helden. N-o să vină nimeni să te ajute. Şi să nu crezi că sînt schiloadă. În picior am un *glonte*! E acolo fiindcă încerc să dau de Noel! Habar n-ai prin ce am trecut! N-ai nici un drept să...

Dinspre clădirea mică de lîngă apă se auziră nişte zgomote puternice. Cele două femei auziră cuvintele... de parcă ar fi trebuit să le audă.

– N-aveţi ce căuta aici, *monsieur*! Nu avem nici o femeie care să semene cu cea pe care ne-aţi descris-o! Vă rog să plecaţi.

– Nu-mi da tu mie ordine! E aici!

Helden rămase cu gura căscată. Era o voce pe care o auzea de-o viaţă întreagă.

– Acesta e un port particular pentru ambarcaţiuni. Vă rog încă o dată să plecaţi.

– Deschide uşa aceea!

– Poftim? Ce uşă?

– Din spatele tău!

Helden se întoarse spre Althene Holcroft.

– N-am timp să explic. Pot să-ţi spun doar că-ţi sînt prietenă. Intră în apă! Să nu te vadă. Acum!

– De ce te-aş crede?

Bătrîna privi dincolo de Helden, spre capătul docului şi spre clădire. Era îngrijorată şi neliniştită.

– Eşti tînără şi puternică. Ai putea să mă ucizi uşor.

– Omul acela încearcă să te ucidă, şopti Helden. A încercat să mă ucidă şi pe mine.

– Cine e?

– Fratele meu. Pentru Dumnezeu, nu mai vorbi!

Helden o cuprinse pe Althene pe după mijloc şi o sili să se apropie de lemnul docului. Cît mai blînd cu putinţă, se rostogoli şi o rostogoli şi pe bătrînă peste margine, în apă. Althene tremura iar apa îi intra în gură. Tuşea şi dădea din mîini la întîmplare. Helden îşi ţinu braţul pe după mijlocul bătrînei, menţinînd-o la suprafaţă şi călcînd apa cu picioarele.

– Nu tuşi! N-avem voie să facem nici un zgomot. Pune-ţi cureaua poşetei pe după gît. Te ajut eu.

– Doamne sfinte, *ce* faci?

– Stai liniştită.

La vreo zece metri de doc se afla o bărcuţă cu motor exterior. Helden o trase pe Althene spre umbra protectoare a carenei. Ajunseră la jumătatea drumului cînd auziră zgomotul unei uşi forţate şi văzură fascicolul unei lanterne puternice. Acesta închipui nişte figuri de rău-augur pe pereţi, în timp ce bărbatul blond alergă spre chei, după care se opri şi îndreptă

lanterna spre apă. Helden se strădui din răsputeri să ajungă la barcă, durerea de picior chinuind-o acum cumplit.

Nu reuşi. Nu mai avea nici un dram de forţă în ea iar greutatea hainelor ude era prea mare.

– Încearcă să ajungi la barcă, şopti ea. Eu mă întorc... o să mă vadă, şi...

– Stai pe loc! spuse bătrîna, desfăcîndu-şi acum braţele în mişcări repezi şi ample şi uşurîndu-i povara lui Helden. E acelaşi om. Fratele tău. Are pistol. *Grăbeşte-te*.

– Nu pot.

– O să poţi.

Împreună, sprijinindu-se una de cealaltă, începură să înainteze spre barcă.

Bărbatul blond se afla pe doc iar fascicolul lanternei descria traiectorii în zig-zag pe suprafaţa apei într-un model precis. Peste cîteva secunde lumina o să le dea de gol; se apropia ca o rază laser mortală. În clipa cînd o să se fixeze asupra lor, o să se audă o rafală de gloanţe şi o să se termine totul.

Johann von Tiebolt era un ochitor desăvîrşit iar sora lui ştia acest lucru.

Raza orbitoare le ajunse. Carena era deasupra lor. Instinctiv, amîndouă femeile se dădură la fund şi înaintară pe sub apă. Fascicolul trecu mai departe. Ele se aflau în spatele bărcii iar lanţul li se agăţase de haine. Se agăţară de el ca de un colac de salvare, umplîndu-şi cu aer plămînii istoviţi.

Linişte. Zgomotul unor paşi, la început înceţi şi precauţi, apoi grăbindu-se brusc cînd Johann von Tiebolt plecă de pe doc. Pe urmă altă uşă trîntită şi încă o dată două voci care discutau.

– Unde s-a dus?

– Sînteţi nebun!

– Eşti mort!

O împuşcătură răsună pe deasupra apei. Fu urmată de un urlet de durere şi de încă o împuşcătură. După aceea se lăsă din nou liniştea.

Trecură cîteva minute. Cele două femei din apă se priviră una pe alta sub razele lunii. Ochii lui Helden von Tiebolt se umplură de lacrimi.

Huruitul unui motor destrămă tăcerea înspăimîntătoare. Apoi dinspre țărm se auziră niște roți care se învîrteau pe loc și zgomotul pietrișului azvîrlit în lături de pe o alee nevăzută. Cele două femei dădură din cap privindu-se și se îndreptară spre doc, ajutîndu-se iarăși una pe cealaltă.

Se suiră pe o scară și îngenuncheară în întuneric, respirînd adînc.

– Ce ciudat, spuse Althene. La un moment dat m-am trezit gîndindu-mă la pantofi. Nu voiam să-i pierd.

– Și i-ai pierdut?

– Nu. Bănuiesc că asta e și mai ciudat.

– Ai mei s-au dus, spuse Helden fără țintă, după care se ridică. Trebuie să plecăm. S-ar putea să se întoarcă.

Își mută privirile asupra clădirii.

– Nu vreau să mergem acolo dar cred că n-avem încotro. Mai era un rînd de chei...

Se aplecă s-o ajute pe bătrînă să se ridice.

Helden deschise ușa și închise ochii imediat. Bărbatul era răsturnat pe tejghea, complet desfigurat. Pentru o clipă, îi reveni în minte imaginea capului mutilat al lui Klaus Falkenheim și-i veni să țipe. În loc de asta, șopti:

– *Mein Bruder*...*

– Hai, copilă. Repede acum!

Incredibil, bătrîna era cea care vorbea, dînd ordine cu autoritate. Tocmai zărise un rînd de chei.

– E mai bine să luăm mașina lor. Am și eu una dar a fost văzută.

Iar apoi Helden văzu cuvîntul, scris cu litere deslușite cu un creion gros pe podea, lîngă bărbatul mort.

– *Nu*! E o minciună!

– Ce s-a întîmplat?

* – Fratele meu (n. tr.).

Bătrîna înhăţă cheile şi se apropie în grabă de fată.

– Acolo. E o minciună!

Cuvîntul de pe podea fusese scris în grabă, cu litere mari.

NACHRICHTENDIENST

Helden se apropie şchiopătînd, căzu în genunchi şi încercă să şteargă literele, în timp ce mîinile i se mişcau cu furie iar lacrimile îi şiroiau pe faţă.

– O minciună! O *minciună*! Au fost oameni minunaţi!

Althene atinse umărul fetei cuprinsă de isterie, după care o luă de braţ şi o ridică de jos.

– N-avem timp pentru asta! Chiar tu ai spus-o. Trebuie să plecăm de-aici.

Cu blîndeţe dar şi cu fermitate, femeia mai vîrstnică o conduse pe cea mai tînără pe alee. Deasupra uşii se afla un singur bec care producea în egală măsură lumină şi umbră. În apropiere se găseau două maşini – cea pe care o condusese Althene şi un automobil de culoare gri cu un număr de înmatriculare legat de bara de protecţie. O îndreptă pe Helden spre acesta din urmă.

Iar apoi se opri. Toată stăpînirea de sine de care dăduse dovadă pînă atunci se destrămă.

Corpul pilotului roşcat care-o adusese zăcea pe pietriş. Bărbatul era mort şi avea mîinile legate la spate. Pe toată faţa, mai ales în jurul ochilor şi al gurii, se observau tăieturi făcute de lama unui cuţit.

Fusese torturat şi împuşcat.

Merseră cu maşina în tăcere, chinuită fiecare de propriile gînduri.

– Există undeva un apartament, spuse Helden într-un tîrziu. Mi s-au dat instrucţiuni. Acolo o să fim în siguranţă. Un om a venit cu avionul de la Londra ca să ne ajute. Acum ar trebui să fie deja acolo.

– Cine e?

– Un evreu dintr-un loc numit Har Sha'alav.

Althene o privi pe fată printre umbrele pe lîngă care treceau în goană.

– Tot un evreu din Har Sha'alav a venit să mă vadă şi pe mine. De asta sînt aici.

– Ştiu.

Uşa apartamentului fu deschisă de un bărbat zvelt, cu pielea măslinie şi ochii negri. Nu era nici înalt, nici scund dar degaja o forţă fizică în stare brută. Acest fapt se ghicea din umerii uriaşi şi era subliniat de materialul întins al cămăşii albe, deschisă la gît şi cu mînecile suflecate, dezvăluind o pereche de braţe numai muşchi. Părul negru îi era îngrijit iar chipul neobişnuit atît din punctul de vedere al rigidităţii solemne, cît şi al trăsăturilor.

Le cercetă pe cele două femei iar apoi dădu din cap, făcîndu-le semn să intre. Observă felul cum şchiopăta Helden fără să comenteze, la fel ca atunci cînd remarcase hainele murate.

– Sînt Iacov Ben-Gadiz, spuse el. Şi, ca să ne înţelegem, eu sînt cel care hotărăşte.

– Pe ce bază? întrebă Althene.

Ben-Gadiz se uită la ea.

– Dumneavoastră sînteţi mama?

– Da.

– Nu vă aşteptam.

– Nici eu nu mă mai aşteptam să ajung aici. Aş fi murit dacă n-ar fi fost fata asta.

– Înseamnă că aveţi o obligaţie în plus, pe lîngă aceea copleşitoare de dinainte.

– Ţi-am pus o întrebare. Cine-ţi dă voie să iei hotărîri în numele meu? N-a mai făcut-o nimeni.

– Am ţinut legătura cu cei din Neuchâtel. Avem de lucru în seara asta.

– În ce mă privește, trebuie să fac un singur lucru. Să-mi găsesc fiul.

– Mai tîrziu, spuse Iacov Ben-Gadiz. Începem cu altceva. Trebuie să găsim o listă. Credem că se află la Hotelul D'Accord.

– E extraordinar de importantă, îl întrerupse Helden, ținîndu-și mîna pe brațul lui Althene.

– La fel de importantă ca găsirea fiului dumneavoastră, continuă Iacov, privind-o pe bătrîna doamnă Holcroft. Și am nevoie de un complice.

42

Von Tiebolt vorbea la telefon, ţinînd în mîna rămasă liberă biletul de la Kessler. La celălalt capăt al firului se afla primul deputat din Geneva.

– Îţi spun că adresa e greşită! E o clădire veche şi părăsită care n-are instalaţie de telefon. Aş spune că Nachrichtendienst vi s-a infiltrat cu succes în reţeaua telefonică de stat. Acum găseşte-mi-o pe cea bună!

Bărbatul blond ascultă cîteva clipe, după care explodă.

– Idiotule, *nu* pot să sun! Recepţionistul a jurat că n-o să-i dea numărul nimănui în afară de Holcroft. Indiferent ce i-aş spune, ar fi neliniştită. Şi-acum, găseşte-mi adresa aia! N-ai decît să-l trezeşti şi pe preşedintele Consiliului Federal dacă trebuie. Aştept să mă suni peste o oră.

Trînti receptorul în furcă şi se uită din nou la biletul de la Kessler.

Erich plecase să-l întîlnească pe Holcroft. Fără îndoială că acum erau deja la Excelsior, unde ultimul se trecuse în registru sub numele de Fresca. Putea să dea un telefon ca să se convingă, numai că asta însemna noi complicaţii. Americanul trebuia adus la un pas foarte mic de pierderea minţilor. Prietenul de la Londra asasinat, maică-sa de negăsit, ba chiar era posibil să fi auzit de moartea lui Helden la

Neuchâtel. Mai mult ca sigur că Holcroft era pe punctul de a ceda, nu era exclus să solicite o întîlnire.

Dar Johann încă nu era pregătit s-o accepte. Trecuse cu puțin de trei noaptea și mama nu fusese reperată. Trebuia s-o găsească și s-o ucidă. Mai erau șase ore pînă la întrunirea de la bancă. În orice clipă – din mijlocul unei mulțimi, dintr-un taxi aflat în mers, de pe o scară sau dintr-un colț - putea să-și vadă fiul și să-l prevină strigînd: *Trădare! Oprește-te! Abandonează operațiunea Geneva!*

N-avea voie să se întîmple așa ceva! Vocea trebuia să-i fie redusă la tăcere iar fiul ei trebuia să-și respecte programul. Mai simplu spus, era nevoie să moară în noaptea asta, eliminîndu-se astfel toate riscurile. Iar apoi o să survină o altă moarte, repede și discret. Fiul lui Heinrich Clausen își va fi îndeplinit misiunea.

Dar întîi, maică-sa. Înainte de ivirea zorilor. Ceea ce-l înfuria era că nu știa precis unde se află. La celălalt capăt al firului unui telefon a cărui adresă adevărată era îngropată în dosarul unui amărît de conțopist!

Bărbatul blond se așeză și scoase un cuțit lung cu două tăișuri dintr-un fel de teacă practicată în interiorul paltonului. O să trebuiască să-l spele. I-l murdărise pilotul cu barbă roșcată.

Noel își deschise valiza așezată pe suportul pentru bagaje și se uită la grămada de haine răvășite de dinăuntru. Pe urmă ochii lui cercetară pereții albi cu tapetul încrețit, ușile cu canaturi de sticlă și candelabrul din tavan împodobit mai mult decît trebuia. Camerele de hotel începeau să arate toate la fel; își aminti de excepția sărăcăcioasă de la Berlin cu o anumită afecțiune. Era întrucîtva surprinzător că totuși reușise să-și aducă aminte de ea, date fiind împrejurările. Intrase în această lume nouă și tulburătoare în deplinătatea facultăților. Nu știa precis dacă era bine sau rău dar era convins de acest lucru.

Erich se afla la telefon, încercînd să dea de von Tiebolt la D'Accord. Unde naiba umbla Johann? Era trei şi jumătate noaptea. Kessler închise şi se întoarse spre Noel.

– A lăsat un mesaj în care ne spune să nu ne facem griji. E cu primul deputat. Fac tot ce depinde de ei ca s-o găsească pe mama ta.

– Înseamnă că n-a sunat deloc?

– Nu.

– Nu pricep. Recepţionerul mai e acolo?

– Da. I-ai plătit salariul pe două săptămîni. Nici nu se punea problema să nu stea toată noaptea, spuse Kessler, arborînd apoi o expresie gînditoare. Să ştii că nu-i deloc exclus să fi întîrziat. A pierdut vreo legătură, ceaţă pe aeroport, greutăţi la cine ştie ce birou de imigrare.

– E posibil orice dar tot nu mi se pare normal. O cunosc. Mi-ar fi trimis vorbă.

– Poate că a fost reţinută.

– M-am gîndit şi la asta. Ar fi cel mai bun lucru pentru ea. Călătoreşte sub paşaport fals. Să sperăm că o arestează şi o ţin vreo două-trei zile într-o celulă. Nici Helden n-a sunat?

– Absolut deloc, răspunse germanul, aţintindu-şi brusc ochii asupra lui Noel.

Holcroft se întinse, ţinîndu-şi trusa de bărbierit într-o mînă.

– Aşteptatul ăsta fără să ştiu nimic precis mă scoate din minţi, spuse el arătînd spre baie. Mă duc să mă spăl.

– Bună idee. Iar după aceea ce-ar fi să te odihneşti puţin? Probabil că eşti frînt. Au rămas mai puţin de cinci ore şi sînt convins că Johann e un om foarte capabil.

– Pe asta mă bazez şi eu, spuse Noel.

Îşi scoase cămaşa şi dădu drumul la maximum robinetului cu apă caldă ca să facă abur. Vaporii se ridicară, acoperind oglinda şi umezind porţiunea de deasupra chiuvetei. Îşi apropie chipul de sursa de căldură umedă, sprijinindu-se de marginea chiuvetei, şi rămase aşa pînă cînd

sudoarea începu să-i cadă de pe frunte. Era un procedeu pe care-l învăţase de la Sam Buonoventura cu cîţiva ani în urmă. Nu reprezenta înlocuitorul ideal al unei băi de abur, dar îl ajuta.

Sam? Sam! Pentru numele lui Dumnezeu, *cum* de nu se gîndise la el? Dacă mama lui şi-ar fi schimbat planurile sau dacă s-ar fi întîmplat ceva, ar fi fost foarte posibil să-l sune pe Sam. Mai ales dacă la D'Accord nu exista nimeni cu numele de Noel Holcroft.

Se uită la ceas; era patru fără un sfert, ora Genevei – unsprezece fără un sfert, ora Caraibelor. Dacă Sam avea ceva să-i spună, înseamnă că stătea lîngă telefon.

Noel închise robinetul. Auzi vocea lui Kessler din dormitor dar dincolo nu mai era nimeni. Cu cine discuta şi de ce vorbea pe un ton atît de scăzut?

Noel se întoarse spre uşă şi o deschise vreo doi centimetri. Kessler se afla în partea opusă a camerei, stînd cu spatele la baie şi vorbind la telefon. Noel auzi cuvintele şi ieşi din baie.

– Îţi spun că ăsta e răspunsul. Călătoreşte cu un paşaport fals. Controlează în dosarele de la imigrări şi vezi....

– *Erich*!

Iacov Ben-Gadiz închise trusa de prim ajutor, se ridică şi rămase lîngă pat, privindu-şi opera. Rana lui Helden era inflamată dar nu exista nici un fel de infecţie. Înlocuise bandajul mînjit cu unul curat.

– Aşa, spuse el, deocamdată ajunge. Umflătura o să dispară într-o oră-două dar n-ai voie să stai în picioare. Ţine piciorul ridicat.

– Să nu-mi spui că eşti medic, făcu Helden.

– Nu-i nevoie să fii medic ca să te ocupi de rănile provocate de gloanţe. Trebuie doar să te obişnuieşti cu ele, spuse israelianul, îndreptîndu-se spre uşă. Rămîi aici. Vreau să vorbesc cu doamna Holcroft.

– Nu!

Ben-Gadiz se opri.

– Cum ai spus?

– N-o trimite singură. E copleșită de vinovăție și se teme cumplit pentru fiul ei. Nu poate să judece limpede, n-o să aibă nici o șansă. Nu face una ca asta.

– Și dacă vreau s-o fac, o să mă oprești tu?

– Există o cale mai bună. Îl vrei pe fratele meu. Folosește-te de *mine*.

– Primul lucru pe care-l vreau e lista acelor *Sonnenkinder*. Avem trei zile ca să-l ucidem pe von Tiebolt.

– Trei zile?

– Băncile sînt închise mîine și duminică. Cel mai devreme se pot întîlni cu directorii de la Grande Banque luni. Lista se află pe primul loc. Sînt de acord cu Litvak, *aceasta* este prioritatea numărul unu.

– Dacă e atît de importantă, precis că o are la el.

– Mă îndoiesc. Oamenii de genul fratelui tău nu-și asumă asemenea riscuri. Un accident, un jaf în plină stradă.... cineva ca mine. Nu, nu cred că are lista asupra lui. Și nici n-ar lăsa-o în seiful vreunui hotel. E la el în cameră. Într-un loc și mai ascuns. Vreau să intru în camera aceea și să-l fac să iasă o perioadă de timp.

– Atunci ai un motiv în plus să mă folosești pe mine! spuse Helden. El crede că am *murit*. Nu m-a văzut la baza de hidroavioane; o căuta pe ea, nu pe mine. Șocul o să-l dea gata și n-o să știe ce să facă. O să meargă oriunde îi spun, numai să dea de mine. Trebuie doar să pronunț cuvîntul "Nachrichtendienst". Sînt *sigură* de asta.

– Și eu tot pe asta mă bazez, răspunse Iacov. Dar pentru mîine, nu pentru noaptea asta. Nu pe tine te vrea în noaptea asta, ci pe mama lui Holcroft.

– O să-i spun că e *cu mine*! E perfect!

– N-o să te creadă. Tu, care te-ai dus la Neuchâtel ca să te întîlnești cu Werner Gerhardt? Și care ai scăpat? Pentru el ai devenit o capcană.

– Atunci măcar lasă-mă să merg cu ea, îl rugă Helden. Aranjează o întîlnire și n-o să mă arăt. Dar acordă-i totuși o *anumită* protecție. Am la mine un pistol.

Ben-Gadiz se gîndi cîteva clipe înainte de a răspunde.

– Îmi dau seama ce-mi oferi și te admir pentru asta. Dar nu pot să vă risc viața amîndurora. Vezi tu, de ea am nevoie în noaptea asta iar de tine mîine. Ea îl atrage în noaptea asta, tu o să faci același lucru mîine. Nu se poate altfel.

– Dar poți să faci și una și alta în noaptea asta! insistă Helden. Tu pune mîna pe *listă*, eu o să-l *ucid*. Ți-o jur!

– Te cred, însă pierzi din vedere un lucru. Eu îl cred mai capabil pe fratele tău decît îl crezi tu. Indiferent de planurile pe care ni le facem, o să fie stăpîn pe situație în întîlnirea din noaptea asta cu doamna Holcroft. Are și numerele de telefon și metodele. Noi nu le avem.

Helden îl privi pe israelian.

– Nu numai că o folosești, o și sacrifici.

– O să-l folosesc pe *fiecare* dintre noi și o să-l sacrific pe fiecare dintre noi ca să fac ceea ce trebuie făcut. Dacă te amesteci, te ucid.

Iacov se îndreptă spre ușa dormitorului și ieși.

Althene stătea la un birou din partea din fund a camerei, pe care se afla o lampă micuță care constituia singura sursă de lumină. Purta un halat roșu-închis pe care îl găsise într-un dulap și care-i era mare. Hainele murate pe care le purtaseră ea și Helden fuseseră întinse la uscat pe niște calorifere. Scria pe o foaie de hîrtie. Auzind zgomotul pașilor lui Iacov, se întoarse.

– Am luat puțină hîrtie din biroul tău, spuse ea.

– Nu e nici hîrtia mea, nici biroul meu, răspunse israelianul. Scrieți o scrisoare?

– Da. Fiului meu.

– De ce? Cu puțin noroc o să dăm de el. O să puteți sta de vorbă.

Althene se lăsă în scaun, rămînînd cu ochii fixați asupra lui Ben-Gadiz.

– Cred că știm amîndoi că sînt slabe speranțe să-l mai văd vreodată.

– Chiar așa?

– Sigur. N-are nici un rost să mă amăgesc singură... sau să mă amăgești tu. Von Tiebolt trebuie să se întîlnească cu mine. Iar cînd o s-o facă, n-o să-mi mai dea drumul. În orice caz, nu în viață. De ce-ar face-o?

– O să luăm cele mai bune măsuri de precauție cu putință.

– O să-mi iau singură un pistol, mersi frumos. N-am de gînd să stau proțăpită în fața lui și să-l invit să mă împuște.

– Cred că ar fi mai bine dacă v-ați așeza.

Își zîmbiră unul altuia.

– Sîntem firi practice amîndoi, nu? Supraviețuitori.

Iacov ridică din umeri.

– Așa e mai ușor.

– Ia spune-mi, lista asta pe care-o vrei atît de mult, cu *Sonnenkinderii*, probabil că e imensă. Volume întregi. Nume de oameni și de familii de pretutindeni.

– Nu asta e lista pe care-o căutăm, asta e lista desfășurată. Mă îndoiesc că o s-o vedem vreodată. Lista pe care putem s-o găsim, pe care *trebuie* s-o găsim, este cea practică. Numele conducătorilor care vor primi fondurile și le vor distribui în regiunile strategice. Mai mult ca sigur că se află într-un loc de unde von Tiebolt poate s-o ia la orice oră.

– Și odată cu ea o să ai identitatea conducătorilor din Wolfsschanze.

– De pretutindeni.

– De ce ești atît de sigur că e la D'Accord?

– E singurul loc în care poate să fie. Von Tiebolt n-are încredere în nimeni. Pe ceilalți îi lasă să se ocupe de cîte o parte, iar el controlează întregul. Nu e genul lui nici să lase lista în seiful hotelului, nici s-o țină la el. Se află în camera lui de la hotel, o cameră care la rîndul ei e plină de capcane,

Și ar fi dispus s-o părăsească doar într-o împrejurare cu totul neplăcută.

– Sîntem de acord că această împrejurare o reprezint eu.

– Da. Se teme de dumneavoastră ca de nimeni altcineva fiindcă nimeni nu l-ar putea convinge pe fiul dumneavoastră să abandoneze operațiunea Geneva. Au nevoie de el, au avut mereu. Trebuie respectate legile pentru deblocarea fondurilor. N-a existat niciodată o altă cale.

– Există aici o anumită ironie. Legea este folosită pentru săvîrșirea celei mai mari fărădelegi posibile.

– Procedeul nu e nou, doamnă Holcroft.

– Dar fiul meu? O să-l ucizi și pe el?

– Nu am de gînd.

– Aș dori un răspuns mai concret.

– N-am nici un motiv, dacă vine cu noi. Dacă poate fi convins de adevăr și nu crede că e tras pe sfoară, e în interesul nostru să-l ținem în viață. Wolfsschanze n-o să dispară odată cu anularea fondurilor. *Sonnenkinderii* sînt tot acolo. Vor fi grav afectați, dar nu dați în vileag. Și nici distruși. O să avem nevoie de toate vocile care li se pot ridica împotrivă. Fiul dumneavoastră va avea de spus o poveste extrem de importantă. Împreună o să-i găsim pe oamenii la care trebuie să ajungem.

– Cum o să-l convingi... dacă nu mă întorc de la întîlnirea cu von Tiebolt?

Israelianul observă umbra unui surîs pe buzele lui Althene și înțelese de ce se oprise. Deducția lui fusese clară: nu avea să se mai întoarcă.

– Din punctul meu de vedere și al omului meu de legătură din Neuchâtel, avem la dispoziție ziua de azi și pe cea de mîine. Fără îndoială că mișcările de la Grande Banque or să înceapă luni. Or să-l țină izolat, în așa fel încît să nu se poată da de el. Treaba mea e să străpung această izolare și să-l scot de acolo.

– Și ce o să-i spui cînd o s-o faci?

– O să-i spun adevărul și o să-i explic tot ce-am aflat la Har Sha'alav. Helden poate să ne fie extrem de folositoare – dacă rămîne în viață, ca să fiu sincer. Și mai e și lista. Dacă o s-o găsesc o să i-o arăt.

– Arată-i scrisoarea asta, îl întrerupse Althene, întorcîndu-se la hîrtia de pe birou.

– S-ar putea ca și asta să fie de folos, spuse israelianul.

– *Erich*!

Kessler se răsuci pe călcîie, înțepenind din tot corpul său rigid. Dădu să pună receptorul în furcă, dar Holcroft îl opri.

– Stai. Cu cine discuți?

Noel înșfăcă receptorul și vorbi.

– Cine-i acolo?

Tăcere.

– Cine-i acolo?

– Te rog, spuse Kessler, recăpătîndu-și cumpătul. Încercăm să te *apărăm*. Nu poți fi văzut pe stradă, știi bine. Or să te ucidă. Tu ești cheia pentru Geneva.

– Nu despre mine vorbeai!

– Încercăm s-o găsim pe mama ta! Spuneai că a plecat din Lisabona cu un pașaport fals. N-am înțeles lucrul ăsta. Johann cunoaște cîțiva oameni care pun la dispoziție asemenea acte; despre asta discutam acum.

Holcroft vorbi din nou în receptor.

– Von Tiebolt? Tu ești?

– Da, Noel, se auzi răspunsul dat pe un ton calm. Erich are dreptate. Am aici niște prieteni care se străduiesc să ne ajute. S-ar putea ca mama ta să fie în pericol. N-ai voie să participi la cercetări. Trebuie să rămîi ascuns.

– "N-am voie"? "Trebuie"? rosti Holcroft, tăios. Hai să vă spun ceva, valabil pentru amîndoi, continuă el, vorbind în receptor, dar rămînînd cu ochii pe Kessler. Eu hotărăsc și ce fac și ce nu fac. Ați înțeles?

Savantul dădu din cap. Von Tiebolt nu spuse nimic. Holcroft ridică tonul.

– Te-am întrebat dacă ai *înţeles*!

– Da, bineînţeles, răspunse Johann în cele din urmă. Cum ţi-a spus şi Erich, nu vrem decît să te ajutăm. Această informaţie referitoare la mama ta care călătoreşte cu un paşaport care nu e al ei ar putea fi de folos. Cunosc oameni care se ocupă cu genul ăsta de probleme. O să dau cîteva telefoane şi-o să te ţin la curent.

– Te rog.

– Dacă nu te văd pînă dimineaţă, ne întîlnim la bancă. Presupun că ţi-a explicat Erich.

– Da, mi-a explicat. Şi Johann... iartă-mă că mi-am ieşit din fire. Ştiu că încercaţi să mă ajutaţi. Oamenii după care umblăm se numesc "Nachrichtendienst", nu-i aşa? Asta ai aflat la Londra.

Pe fir se lăsă tăcerea, după care se auzi:

– De unde ştii?

– Au lăsat o carte de vizită. Îi vreau pe ticăloşii ăştia.

– Şi noi.

– Mulţumesc. Sună-mă imediat cum afli ceva.

Noel închise.

– Să nu mai faci asta niciodată, îi spuse el lui Kessler.

– Îmi cer iertare. Am crezut că procedez bine. La fel cum am crezut că şi tu ai procedat bine urmărindu-mă la ieşirea din hotelul D'Accord.

– Trăim într-o lume împuţită, spuse Noel, punînd mîna pe telefon.

– Ce faci?

– Am pe cineva în Curaçao şi vreau să vorbesc cu el. S-ar putea să ştie el ceva.

– A, da. Inginerul care-ţi retransmite mesajele.

– Îi sînt dator.

Noel prinse centrala pentru convorbiri peste ocean şi-i dădu numărul din Curaçao.

– Rămîn la telefon sau mă sunați?

– La ora asta liniile nu sînt aglomerate, domnule.

– Atunci rămîn.

Se așeză pe pat și așteptă. Nu trecură nouăzeci de secunde și auzi cum sună telefonul lui Buonoventura.

Răspunse o voce de bărbat, dar nu era a lui Sam.

– Da?

– Cu Sam Buonoventura, vă rog.

– Cine întreabă?

– Un prieten intim. Sun din Europa.

– M-aș mira să mai dea fuga, domnu'. Gata cu răspunsul la telefon.

– Ce tot vorbești?

– Sam a luat-o-n freză, domnu'. O jigodie de negru de pe-aici l-a strîns de gît cu o sîrmă. Căutăm și pe cîmp și pe plajă, doardoar om pune mîna pe puiul de cățea.

Holcroft își înclină capul, închise ochii și-și opri respirația. Mișcările îi fuseseră puse în legătură cu Sam, iar ajutorul acestuia nu putea fi tolerat. Buonoventura era centrul lui de informații. Trebuia să fie ucis ca să nu mai transmită nici un fel de mesaje. Nachrichtendienst încerca să-l izoleze. În timp ce el îi rămăsese dator lui Sam, iar datoria fusese plătită cu moarte. Tot ce avea legătură cu el era atins de aripa morții. Era mesagerul ei.

– Nu vă mai pierdeți vremea pe cîmp, spuse el, aproape fără să-și dea seama că vorbește. Eu l-am ucis.

43

– Fiul dumneavoastră a pomenit vreodată de numele de "Tennyson"? întrebă Ben-Gadiz.

– Nu.

– Fir-ar să fie! Cînd ați vorbit ultima dată cu el?

– După moartea soțului meu. Era la Paris.

Iacov își desfăcu brațele. Auzise un lucru pe care dorise să-l audă.

– A fost prima dată că ați vorbit de la moartea soțului dumneavoastră?

– De la uciderea lui, rectifică Althene. Deși atunci nu știam.

– Răspundeți-mi la întrebare. A fost prima dată că ați vorbit de la moartea soțului dumneavoastră?

– Da.

– Înseamnă că a fost o conversație tristă.

– Bineînțeles. Trebuia să-i spun.

– Bine. Momentele de genul ăsta întunecă mințile. Spunem unele lucruri de care rar se întîmplă să ne mai amintim cu precizie. *Acesta* a fost prilejul cu care a pomenit numele de "Tennyson". V-a spus că se ducea la Geneva, probabil că împreună cu un bărbat pe care-l chema Tennyson. Puteți să-i transmiteți asta lui von Tiebolt?

– Firește. Dar oare o să mă creadă?

– N-are de ales. Vrea să pună mîna pe dumneavoastră.

– Şi eu vreau să pun mîna pe el.

– Daţi telefon. Şi ţineţi minte că sînteţi în pragul isteriei. O femeie cuprinsă de panică nu se mai poate controla. Strigaţi, vorbiţi în şoaptă, bîlbîiţi-vă. Spuneţi-i că trebuia să-l sunaţi pe pilotul dumneavoastră de la baza de hidroavioane. A avut loc o crimă. Poliţia e peste tot şi nu mai ştiţi ce să faceţi de frică. Sînteţi în stare?

– Ascultă aici, spuse Althene, ridicînd receptorul.

Centrala de la D'Accord îi dădu legătura în camera foarte importantului oaspete care era domnul John Tennyson.

Iar Iacov asistă cuprins de admiraţie la recitalul oferit de Althene.

– Trebuie să vă stăpîniţi, doamnă Holcroft, spuse străinul de la D'Accord.

– Înseamnă că sînteţi unul şi *acelaşi* Tennyson la care s-a referit fiul meu?

– Da. Sînt un prieten. Ne-am întîlnit la Paris.

– Pentru Dumnezeu, puteţi să mă ajutaţi?

– Desigur. Ar fi o cinste pentru mine.

– Unde e Noel?

– Mă tem că nu ştiu. Are nişte afaceri în care nu sînt implicat, aici, la Geneva.

– Nu sînteţi?

O întrebare pusă pe un ton de uşurare.

– O, nu. Am luat cina mai devreme, seara trecută, de fapt şi a plecat să-şi vadă asociaţii.

– A spus unde se duce?

– Mă tem că nu. Ştiţi, eu sînt în drum spre Milano... La Paris i-am spus lui Noel că o să mă opresc la Geneva ca să-i arăt oraşul. N-a mai fost niciodată aici, fireşte.

– Vă puteţi întîlni cu mine, domnule Tennyson?

– Bineînţeles. Unde sînteţi?

– Trebuie să fim prudenţi. Nu pot să vă las să vă asumaţi vreun risc.

– Pentru mine nu există riscuri, doamnă Holcroft. Mă mişc nestingherit prin Geneva.

– Eu nu. Povestea aceea îngrozitoare de la Médoc.

– Ei haideţi, sînteţi surescitată. Indiferent ce-a fost, sînt convins că n-are nici o legătură cu dumneavoastră. Unde sînteţi? Unde ne putem întîlni?

– La gară. La intrarea dinspre nord a sălii de aşteptare. Peste patruzeci şi cinci de minute. Dumnezeu să vă binecuvînteze.

Închise brusc. Iacov Ben-Gadiz zîmbi aprobator.

– O să fie foarte atent, spuse israelianul. O să-şi ia toate măsurile de protecţie, iar asta înseamnă timp cîştigat pentru noi. Mă duc la D'Accord. Am nevoie de fiecare minuţel.

Von Tiebolt puse încet receptorul în furcă. Posibilităţile de atragere într-o cursă nu erau atît puţine, cît mari, îşi spuse, dar dovezile nu erau concludente. Afirmase cu bună intenţie că Holcroft nu fusese niciodată la Geneva. Era o minciună, iar bătrîna ştia acest lucru. Pe de altă parte, vorbise ca şi cum ar fi fost efectiv cuprinsă de panică, iar o femeie de vîrsta ei şi alarmată ţine mai mult să fie ascultată decît să asculte. Era posibil să nu fi auzit acea afirmaţie sau, dacă o auzise, s-o fi considerat mai puţin importantă decît propriile preocupări.

Faptul că Holcroft folosise numele de "Tennyson" – dacă într-adevăr îl folosise – nu era ceva neobişnuit pentru american. Se întîmpla să cadă pradă izbucnirilor emoţionale rapide, vorbind adeseori fără să gîndească. Aflarea veştii despre moartea lui Richard Holcroft la New York l-ar fi putut aduce uşor într-o stare emoţională de acest gen, făcîndu-l să rostească numele lui Tennyson fără să-şi dea seama.

Pe de altă parte, americanul făcuse dovada unor resurse de forţă cînd nimeni nu-l mai credea capabil. Faptul că-i dăduse numele mamei sale contrazicea disciplina pe care singur şi-o impusese. Mai mult decît atît, Johann ştia că avea

de-a face cu o femeie care era în stare să-și procure acte false și care dispăruse la Lisabona. O să-și ia măsuri de precauție excepționale. N-o să se lase prins în cursă de o bătrînă intrată în panică – sau care se prefăcea că era cuprinsă de panică.

Telefonul sună, anulîndu-i concentrarea.

– Da?

Era primul deputat. Încercau în continuare să găsească adresa corectă care corespundea numărului de telefon lăsat la hotelul D'Accord de doamna Holcroft. Un funcționar era în drum spre sediul telefoanelor ca să deschidă un dosar. Von Tiebolt răspunse pe un ton glacial.

– Cînd o să-l găsească n-o să ne mai fie de nici un folos. Am luat legătura cu femeia. Trimite imediat un polițist cu o mașină oficială la D'Accord. Spune-i că fac o vizită la nivel înalt și că e nevoie de protocol special. Să fie în hol în cincisprezece minute.

Von Tiebolt nu așteptă nici un fel de răspuns. Puse receptorul în furcă și se întoarse la masa pe care se aflau două pistoale. Fuseseră demontate pentru curățire. O să le asambleze imediat. Erau două din armele preferate ale lui Tinamou.

Dacă Althene Holcroft avea îndrăzneala să-i întindă o cursă, atunci o să afle că nu se putea pune cu omul care conducea Wolfsschanze. Cursa o să i se întoarcă împotrivă, strivind-o chiar pe ea.

Israelianul stătea ascuns pe o străduță aflată undeva în fața hotelului D'Accord. Pe treptele hotelului, von Tiebolt vorbea discret cu un ofițer de poliție și-i dădea instrucțiuni.

După ce terminară de discutat, ofițerul alergă la mașină. Bărbatul blond se îndreptă spre o limuzină neagră de lîngă bordură și se instală la volan. Von Tiebolt n-avea nevoie de șofer pentru drumul pe care-l avea de făcut.

Ambele maşini porniră pe Rue des Granges. Iacov aşteptă pînă cînd nu se mai zări nici una din ele, după care, ţinînd o servietă în mînă, traversă strada şi ajunse la D'Accord.

Se apropie de recepţie, întruchiparea oficialităţii agasate. I se adresă recepţionerului scoţînd un oftat.

– De la poliţie. M-au sculat din pat ca să vin să mai culeg nişte aiureli din camera mortului. Ellis ăla. Inspectorilor ăstora le vin ideile abia după ce toţi cei de care au nevoie s-au culcat. Ce număr are?

– Etajul trei. Camera 301, spuse recepţionerul, zîmbind înţelegător. Au postat un poliţist în faţa uşii.

– Mulţumesc.

Ben-Gadiz se apropie de lift, apăsînd pe buton pentru etajul cinci. John Tennyson era trecut la camera 512. N-avea timp să se joace cu un poliţist în exerciţiul funcţiunii. Avea nevoie de fiecare minut, ba chiar de fiecare secundă.

Bărbatul îmbrăcat în uniforma poliţiei din Geneva se ivi pe la intrarea nordică în gară, tocurile de piele tare auzindu-se cu zgomot pe dalele de piatră. Se apropie de bătrîna aşezată la capătul opus al primului rînd de bănci.

– Doamna Althene Hocroft?

– Da.

– Vă rog să veniţi cu mine, *madame*.

– Pot să întreb de ce?

– Trebuie să vă conduc la domnul Tennyson.

– E neapărată nevoie?

– Este un gest de politeţe din partea oraşului Geneva.

Bătrîna se ridică în picioare şi-l urmă pe bărbatul în uniformă. În timp ce se apropiau de uşile duble ale intrării dinspre nord, alţi patru poliţişti veniră de afară şi se postară în faţa uşilor. Nu avea să mai treacă nimeni de ei pînă cînd urma să se dea dispoziţie în acest sens.

Afară, în parcare, de o parte şi de alta a unei maşini de poliţie trasă lîngă bordură, se aflau încă doi bărbaţi în uniformă. Cel de lîngă capotă îi deschise uşa femeii. Aceasta se urcă iar însoţitorul ei li se adresă subalternilor:

– Conform instrucţiunilor, nici o maşină personală şi nici un taxi nu pleacă de la gară douăzeci de minute de-acum încolo. Dacă există vreo încercare de felul ăsta, puneţi mîna pe acte şi trimiteţi-mi informaţiile prin radio-emiţător la mine în maşină.

– Da, domnule.

– Dacă nu survine nici un incident, oamenii se pot întoarce la locurile lor după douăzeci de minute.

Ofiţerul de poliţie intră în maşină şi porni motorul.

– Unde mergem? întrebă Althene.

– La o casă de oaspeţi de la reşedinţa primului deputat din Geneva. Înseamnă că acest domn Tennyson este un om foarte însemnat.

– În multe feluri, răspunse ea.

Von Tiebolt aştepta la volanul limuzinei negre. Aceasta fusese parcată la nici cincizeci de metri de rampa prin care se ieşea pe partea de nord a gării iar motorul nu fusese oprit. Privi cum maşina poliţiei ajunge pe stradă şi face la dreapta, după care aşteptă pînă cînd îi văzu pe cei doi poliţişti întorcîndu-se la locul lor.

Ieşi pe stradă. Aşa cum plănuise, o să urmărească maşina poliţiei de la o distanţă suficient de mare, pîndind în acelaşi timp eventuala apariţie a altor automobile care s-ar putea arăta interesate de vehicolul respectiv. Trebuiau luate în calcul toate variantele, inclusiv posibilitatea ca bătrîna să aibă ascuns undeva un dispozitiv electronic de radiolocaţie care să emită semnale capabile să atragă lepădăturile pe care le angajase.

Ultimul obstacol în calea Codului Wolfsschanze avea să fie eliminat în interval de o oră.

Iacov Ben-Gadiz stătea în fața ușii lui von Tiebolt. De clanță atîrna plăcuța cu "nu deranjați". Israelianul îngenunchie și-și deschise servieta. Scoase o lanternă care avea o formă ciudată și o aprinse, producînd un licăr verde deschis abia perceptibil. Îndreptă luminița spre colțul din stînga jos al ușii iar apoi descrise încet o diagonală pînă cînd ajunse sus. Căuta fire de ață sau de păr de om, minuscule semnale de alaramă care, odată îndepărtate, i-ar fi dat de știre ocupantului că i se intrase în cameră. Luminița descoperi două fire întinse dedesubt, apoi trei dispuse vertical și încă unul deasupra. Iacov scoase un ac minuscul ascuns în mînerul lanternei. Atinse cu grijă lemnul în apropierea fiecărui fir; urmele de ac erau greu de depistat, invizibile cu ochiul liber dar reperate de luminița verde. Apoi îngenunche din nou și dădu la iveală din servietă un mic cilindru metalic. Era un dispozitiv electronic deosebit de complicat pentru deschiderea lacătelor, pus la punct în laboratoarele anti-teroriste din Tel Aviv.

Acoperi lacătul cu gura cilindrului și puse în funcțiune mini-sondele de cercetare a cheii. Lacătul se deschise și Iacov își strecură cu grijă degetele mîinii stîngi pe după marginea ușii, scoțînd firele. Deschise ușa încet. Își luă servieta, păși înăuntru și închise ușa la loc. Lîngă perete se afla o măsuță. Puse atent firele pe ea iar cilindrul pe fire ca să nu cadă, după care aprinse din nou lanterna.

Se uită la ceas. În mod normal, n-avea la dispoziție mai mult de treizeci de minute ca să dezactiveze eventualele sisteme de alarmă instalate de von Tiebolt și să găsească lista cu *Sonnenkinderii*. Faptul că firele acelea fuseseră lipite pe ușă era un semn bun. Însemna că aveau rostul lor.

Plimbă raza luminiței verzi de jur împrejur prin camera de zi. Existau două dulapuri și o ușă care dădea spre dormitor, toate închise. Începu prin a elimina dulapurile. Nici fire, nici lacăte încuiate, nimic.

Se apropie de ușa dormitorului și parcurse cu lanterna conturul marginilor. Fire nu existau dar exista altceva în schimb. Raza verzuie descoperi reflectarea unei luminițe galbene amplasată între ușă și toc, la vreo șaizeci de centimetri de la podea. Ben-Gadiz își dădu seama imediat cu ce avea de-a face: o celulă fotoelectrică în miniatură, legată de o alta implantată în lemnul din marginea ușii.

Dacă se deschidea ușa, legătura era întreruptă și se declanșa alarma. Oferea cele mai solide garanții pe care le permitea tehnologia modernă; nu exista nici o modalitate de blocare a dispozitivului. Iacov mai văzuse asemenea lucruri, mini-celule cu cronometru incorporat. Odată implantate, rămîneau în funcțiune pe durata necesară, care era rareori mai mică de cinci ore. Nimeni, nici măcar persoana care le montase, nu le putea neutraliza înainte de oprirea cronometrelor.

Asta însemna că Johann von Tiebolt trebuia să întrerupă legătura dacă voia să intre în cameră. Puteau interveni situații urgente care să reclame declanșarea sistemului de alarmă.

Oare ce fel de alarmă era? Cea sonoră putea fi înlăturată de la bun început; orice zgomot puternic ar atrage atenția asupra camerei. Semnalele radio constituiau o altă posibilitate dar raza lor de acțiune era prea limitată.

Nu, alarma în sine trebuia să activeze un sistem de blocare în imediata apropiere a zonei protejate. Un sistem capabil să imobilizeze un intrus dar pe care von Tiebolt însuși să-l poată opri.

Pe șocurile electrice nu se putea conta. Acidul era incontrolabil; von Tiebolt putea suferi un accident sau o desfigurare pe viață. Să fie oare vreun gaz? Vreun abur?...

O toxină. O otravă sub formă de vapori. *Fumuri* toxice. Suficient de puternice ca să-l facă pe un nepoftit să-şi piardă cunoştinţa. O mască de oxigen putea însă asigura protecţia împotriva vaporilor. Dacă von Tiebolt folosea aşa ceva, putea să intre în cameră nestingherit.

În activitatea lui de-a lungul anilor, Iacov mai avusese de-a face cu gazele lacrimogene şi cu sprayurile paralizante. Se întoarse lîngă servietă, îngenunchie şi scoase o mască de gaze şi o canistră mică de oxigen. Şi-o puse pe figură, instală tubul de respiraţie şi se apropie iarăşi de uşă. O deschise repede şi se dădu înapoi.

Un nor de aburi umplu deodată cadrul uşii. Aceştia rămaseră în aer cîteva clipe, după care se evaporară rapid, lăsînd în urmă un aer la fel de curat, de parcă nici n-ar fi existat. Ben-Gadiz simţi nişte împunsături mici în jurul ochilor. Era ceva care irita fără să orbească dar Iacov ştia că, dacă ar fi inhalat, substanţele chimice care provocau aceste înţepături ar inflama plămînii şi ar produce o prăbuşire instantanee. Asta era dovada pe care o căuta. Lista *Sonnenkinder*-ilor se afla undeva în camera aceea.

Trecu dincolo de uşă, pe lîngă un trepied în vîrful căruia fusese ataşat un cilindru cu gaz. Ca să îndepărteze şi ultimele urme de abur, deschise o fereastră; aerul rece al iernii năvăli înăuntru, umflînd perdelele.

Ben-Gadiz se întoarse în camera de zi, îşi luă servieta şi se înapoie în dormitor ca să-şi înceapă căutările. Presupunînd că lista era protejată de un gen de container de oţel rezistent la foc, scoase un mic *scanner* metalic cu un cadran luminos. Porni din apropierea patului şi începu să facă atent ocolul camerei.

Acul detectorului se mişcă brusc în faţa dulapului cu haine. Luminiţa verde descoperi punctişoarele galbene binecunoscute din cadrul uşii.

Găsise ascunzătoarea.

Deschise uşa. Vaporii apărură din nou la fel de brusc, umplînd dulapul la fel cum umpluseră şi locul din dreptul uşii dormitorului. Numai că acum rămaseră mai mult ca mai înainte, formînd un nor ceva mai dens. Admiţînd că primul sistem de alarmă nu ar fi funcţionat cum trebuia, acesta din urmă conţinea o doză de toxine suficientă pentru a ucide un om. Pe planşeul dulapului se afla o valiză de călătorie dintr-o piele maro închis moale şi scumpă, dar Iacov îşi dădu seama că nu era un bagaj obişnuit. Faţa şi spatele nu aveau nici un fel de încreţituri de genul celor care existau lîngă mîner şi în părţile laterale. Pielea era dublată de un înveliş de oţel.

Căută alte fire şi semne cu ajutorul luminiţei verzi dar nu găsi nici unul. Ridică valiza pe pat, după care apăsă pe un al doilea buton al lanternei. Luminiţa verde fu înlocuită de o rază ascuţită, alb-gălbuie. Cercetă cele două încuietori. Erau diferite una de alta. Fără îndoială că fiecare dintre ele declanşa un sistem de alarmă separat.

Scoase din buzunar un beţişor subţire şi-l introduse în încuietoarea din dreapta, avînd grijă să-şi ţină mîna cît mai departe de ea.

Se auzi un şuierat şi un ac lung ţîşni din stînga încuietorii. Din vîrful lui se scurse un lichid, picăturile căzînd pe covor. Iacov scoase o batistă, şterse acul şi îl introduse încet şi atent la loc în ascunzătoare, folosindu-se de beţigaş ca să-l împingă prin orificiul îngust.

Îşi concentră atenţia asupra încuietorii din stînga. Stînd într-o parte, repetă manevra cu beţişorul. Încuietoarea pocni şi se auzi un al doilea şuier. În locul acului de data asta ţîşni altceva, oprindu-se în fotoliul aflat în cealaltă parte a camerei. Ben- Gadiz se apropie iute de el, fixînd raza de lumină asupra locului unde fusese străpuns fotoliul. Acolo unde obiectul respectiv pătrunsese în materialul fotoliului rămăsese un cerc umed. Cu ajutorul beţigaşului, extrase obiectul.

Era o capsulă gelatinoasă cu vîrful de oţel, capabil să străpungă carnea la fel de uşor ca pînza care acoperea fotoliul. Lichidul era un narcotic foarte puternic.

Satisfăcut, Ben-Gadiz vîrî capsula în buzunar, se apropie din nou de valiză și o deschise. Înăuntru se afla o mapă metalizată, atașată de învelișul protector din oțel. Ajunsese la seiful apărat de sistemele de alarmă și de multiplele capcane succesive, aducătoare de moarte. Era al lui.

Se uită la ceas. Operațiunea durase optsprezece minute.

Ridică partea superioară a mapei metalizate și scoase hîrtiile. Erau unsprezece pagini, avînd fiecare cîte șase coloane cu nume, adrese pentru mesaje și orașe cuprinzînd cam cîte o sută cincizeci de poziții. Aproximativ o mie șase sute cincizeci de identități.

Elita *Sonnenkinder*-ilor. Cei care dirijau totul în Wolfsschanze.

Iacov Ben-Gadiz îngenunche în fața servietei sale deschise și scoase un aparat de fotografiat.

*"Vous êtes très aimable. Nous vous téléphonons dans une demi-heure. Merci".**

Kessler închise telefonul, clătinînd din cap spre Noel, care stătea lîngă fereastra apartamentului de la Excelsior.

– Nimic. Mama ta n-a sunat de la D'Accord.

– Sînt siguri?

– N-a fost nici un apel pentru domnul Holcroft. Am verificat pînă și la centrală, în caz că funcționarul de la recepție o fi ieșit vreun minut sau două. M-ai auzit.

– N-o înțeleg. *Unde* e? Ar fi trebuit să sune de cîteva ore. Și Helden la fel. A spus că o să-mi dea telefon vineri seara. E sîmbătă dimineața, fir-ar a dracului!

– Aproape, patru, spuse Erich. Zău că ar trebui să te odihnești puțin. Johann face tot ce poate ca s-o găsească pe mama ta. I-a pus să lucreze pentru noi pe cei mai buni oameni din Geneva.

* – Sînteți foarte amabil. Vă sunăm peste jumătate de oră. Mulțumesc. (n.tr.)

– Nu pot să mă odihnesc, spuse Noel. Uiţi că tocmai am ucis un om în Curaçao. Neregulile lui îmi erau de ajutor iar eu l-am ucis.

– Nu-i adevărat. Nachrichtendienst a făcut-o.

– Atunci hai să facem şi *noi* ceva! strigă Holcroft. Von Tiebolt are prieteni suspuşi. Să le spunem lor de chestia asta! Serviciul Englez de Informaţii îi e dator vîndut. El li l-a dat pe Tinamou. Să-i punem să-şi achite datoria! Acum! Să facem să afle toată lumea de ticăloşii ăştia! Ce aşteptăm?

Kessler făcu cîţiva paşi spre Noel, avînd o privire calmă şi înţelegătoare.

– Aşteptăm lucrul cel mai important din cîte există. Întîlnirea de la bancă. Testamentul. După ce terminăm cu povestea asta, putem face orice. Iar cînd o să intrăm în acţiune, "toată lumea", cum spui tu, o să trebuiască să asculte. Cercetează testamentul nostru, Noel. Îţi dă răspunsul la atît de multe lucruri. Pentru tine, pentru mama ta, pentru Helden... pentru atîtea altele. Cred că o ştii şi tu.

Noel dădu încet din cap, epuizat şi cu o voce obosită.

– Ştiu. Ceea ce mă scoate din minţi se află în lucrurile pe care nu le ştiu şi de care nu aud.

– Îmi dau seama că ţi-a fost greu. Dar o să se termine în curînd. Totul o să fie în regulă, spuse Erich, zîmbind. Mă duc să mă spăl.

Noel se apropie de fereastră. Geneva adormise, la fel cum se întîmplase şi cu Parisul, Londra, Berlinul şi Rio. Din dreptul cîtor ferestre privise oraşele adormite în timpul nopţii? Prea multe. *Pentru tine nimic nu mai e ca înainte...*

Nimic.

Holcroft se încruntă. *Nimic.* Nici măcar propriul nume. *Numele.* Fusese trecut drept Fresca. Nu Holcroft, ci Fresca! Ăsta era numele pe care trebuia să-l caute Helden!

Fresca.

Se întoarse în direcţia telefonului. N-avea nici un rost să-l pună pe Erich să sune. Centralista de la D'Accord vorbea englezeşte iar el ştia numărul. Îl formă.

– *Hotel D'Accord, bonsoir.*

– Centrala, sînt Holcroft. Domnul doctor Kessler a vorbit adineauri cu dumneavoastră despre nişte mesaje pe care le aşteptam.

– Vă rog să mă iertaţi, *monsieur*. Domnul doctor Kessler? Vreţi să vorbiţi cu domnul doctor Kessler?

– Nu, n-aţi înţeles. Doctorul Kessler a vorbit cu dumneavoastră cu cîteva minute în urmă despre mesajele mele. Dar mai există un nume despre care vreau să vă întreb. "Fresca, N. Fresca". Aţi primit vreun mesaj pentru N. Fresca?

Centralista făcu o pauză.

– Nu e nimeni cu numele de Fresca la D'Accord, *monsieur*. Vreţi să sun la camera domnului doctor Kessler?

– Nu, e *aici*. Abia a vorbit cu dumneavoastră!

Fir-ar să fie, îşi spuse Noel, femeia vorbea englezeşte dar pare-se că nu înţelegea. Apoi îşi aminti numele funcţionarului de la recepţie şi i-l dădu centralistei.

– Pot să vorbesc cu el, vă rog?

– Îmi pare rău, *monsieur*. A plecat de peste trei ore. Iese din tură la miezul nopţii.

Holcroft îşi ţinu răsuflarea, cu ochii aţintiţi pe uşa de la baie. Îi ajunse la urechi zgomotul apei care curgea; Erich n-avea cum să-l audă. Iar centralista înţelegea perfect limba engleză.

– Staţi puţin, domnişoară. Lămuriţi-mă. N-aţi vorbit adineauri cu doctorul Kessler?

– Nu, *monsieur*.

– Mai aveţi şi altă centralistă de serviciu acum?

– Nu. În perioada asta sînt foarte puţine apeluri.

– Iar funcţionarul de la recepţie a plecat la miezul nopţii?

– Da, adineauri v-am spus.

– Şi nu a fost nici un apel pentru domnul Holcroft?

Centralista făcu din nou o pauză. Pe urmă vorbi ezitant, ca şi cum tocmai şi-ar fi adus aminte.

– Mi se pare că a fost, *monsieur*. Imediat după ce am intrat în tură. A sunat o femeie. Mi s-a spus să-i fac legătura cu funcţionarul de la recepţie.

– Mulţumesc, spuse Noel încet şi închise.

Apa încetă să mai curgă în baie. Kessler ieşi. Văzu că Holcroft ţinea mîna pe telefon. Ochii savantului îşi pierduseră blîndeţea.

– Ce dracu' se întîmplă? întrebă Noel. N-ai vorbit la recepţie şi *nici* cu centrala. Mama a sunat acum cîteva ore. Nu mi-ai spus. M-ai *minţit*.

– Nu trebuie să te enervezi, Noel.

– M-ai minţit! răcni Holcroft, luîndu-şi haina de pe scaun şi apropiindu-se de patul pe care îşi aruncase impermeabilul – impermeabilul în al cărui buzunar se afla un pistol. M-a *sunat*, pui de căţea ce eşti!

Kessler alergă în vestibul şi se postă în faţa uşii.

– Nu era în locul unde a spus ,c-o să fie! Sîntem îngrijoraţi. Încercăm s-o găsim, s-o *apărăm*. Să te apărăm şi pe tine! Von Tiebolt se pricepe la lucrurile de genul ăsta, le-a trăit de atîtea ori pe propria piele. Lasă-l pe *el* să hotărască.

– Să hotărască? Ce dracu' să hotărască? Nu mai hotărăşte nimic în numele meu! Şi nici tu! Dă-te la o parte!

Kessler nu se mişcă, aşa că Noel îl apucă de umeri şi-l împinse în cameră.

Pe urmă ieşi în goană pe coridor şi se îndreptă spre scară.

44

Porțile moșiei se dădură în lături, lăsînd să treacă mașina oficială. Polițistul îl salută cu un semn din cap pe paznic și se uită temător pe geam la Dobermanul care întinsese lesa, gata de atac. Se întoarse spre doamna Holcroft.

– Casa de oaspeți se află la patru kilometri de poartă. O luăm pe drumul care face la dreapta și pleacă din cel principal.

– Vă cred pe cuvînt, spuse Althene.

– Vă anunț fiindcă n-am mai fost niciodată pe-aici, *madame*. Sper să nu mă rătăcesc pe întuneric.

– Sînt sigură că n-o s-o faceți.

– Trebuie să vă las acolo și să mă întorc la datorie, spuse el. Acum nu se află nimeni în casa de oaspeți, dar am fost anunțat că ușa din față va fi deschisă.

– Înțeleg. Domnul Tennyson mă așteaptă?

Polițistul dădu impresia că ezită.

– O să apară imediat. Și bineînțeles că o să vă conducă la întoarcere.

– Bineînțeles. Spuneți-mi, ordinele vi le dă domnul Tennyson?

– Instrucțiunile acestea, da. Nu și ordinele. Ele îmi vin de la primul deputat, prin prefectul de poliție.

– Primul deputat? Prefectul? Sînt prieteni ai domnului Tennyson?

– Așa îmi închipui, *madame*. Cum am spus, probabil că domnul Tennyson e un om foarte însemnat. Da, bănuiesc că îi sînt prieteni.

– Dar nu și dumneavoastră.

Bărbatul rîse.

– Eu? O, nu, *madame*. Am avut doar o scurtă întrevedere cu acest gentleman. Așa cum am amintit, e vorba pur și simplu de un gest de curtoazie din partea municipalității.

– Înțeleg. Credeți că ați fi și dumneavoastră în stare de un asemenea gest la adresa mea? întrebă Althene, deschizîndu-și ostentativ poșeta. La modul confidențial.

– Depinde, *madame*...

– Mă gîndesc doar la un telefon dat unei prietene care s-ar putea să fie îngrijorată din cauza mea. Am uitat s-o sun eu de la gară.

– Cu plăcere, spuse polițistul. Fiind o prietenă a domnului Tennyson, presupun că și dumneavoastră sînteți un oaspete de vază al Genevei.

– Vă scriu numele. O să răspundă o tînără. Spuneți-i exact unde m-ați adus.

Casa de oaspeți avea un tavan înalt, pereții acoperiți de tapiserii și interiorul mobilat cu piese provincial-franceze. Era situată în valea Loarei și se învecina cu un mare castel.

Althene stătea într-un fotoliu solid, ținînd pistolul lui Iacov Ben-Gadiz ascuns între pernă și baza brațului. Polițistul plecase de cinci minute; acum îl aștepta pe Johann von Tiebolt.

Tentația aproape copleșitoare de a trage chiar în clipa cînd von Tiebolt ar fi intrat pe ușă trebuia să fie ținută în frîu. Dacă putea afla anumite lucruri, era obligată să le afle. Măcar

în ideea că o să fie în stare să le transmită israelianului sau fetei. Într-un fel...

Iată că sosise, fapt dovedit de sunetul jos și vibrant al unui motor de mașină, care venea de afară. Auzise deja acest motor puternic cu cîteva ore mai devreme, cînd se oprise undeva pe o porțiune pustie a șoselei din apropierea lacului Geneva. Văzuse printre copaci modul cum bărbatul blond ucisese. La fel de nemilos cum ucisese din nou, cîteva ore după aceea, la Atterrisage Médoc. Omorîrea lui ar fi un privilegiu. Atinse mînerul pistolului, de neclintit în scopul pe care și-l propusese.

Ușa se deschise iar bărbatul înalt cu părul blond și strălucitor și cu trăsături sculpturale păși înăuntru. Închise ușa. În lumina blîndă și reflectată, mișcările îi erau mlădioase.

– Doamnă Holcroft, ce bine că ați venit.

– Eu am fost cea care am cerut să ne întîlnim. Ce bine că ați aranjat acest lucru. Măsurile de precauție pe care le-ați luat sînt vrednice de laudă.

– Ați dat impresia că era nevoie de ele.

– Nu ne-ar fi putut urmări nici o mașină de la gară.

– Nici nu ne-a urmărit. Sîntem singuri.

– Frumoasă casă. Fiul meu ar considera-o interesantă. Ca arhitect, s-ar apuca să spună că e un exemplu de mai știu eu ce și să arate diversele influențe pe care le-a suportat.

– Sînt convins. Acesta e modul lui de a gîndi.

– Da, spuse Althene, zîmbind. Merge pe stradă și deodată se oprește, se uită la o fereastră sau la o cornișă și observă un detaliu pe care ceilalți nu-l văd. E foarte devotat muncii sale. Nu știu pe cine a moștenit. Eu n-am nici un fel de aptitudini în direcția asta iar răposatul lui tată a fost bancher.

Bărbatul blond rămase nemișcat.

– Înseamnă că ambii tați au avut de-a face cu bani.

– Așadar, știți? întrebă Althene.

– Firește. Fiul lui Heinrich Clausen. Cred că putem să nu ne mai mințim unul pe altul, doamnă Holcroft.

– Mi-am dat seama că ați apelat la o minciună, Herr von Tiebolt. Nu eram sigură dacă știați că am procedat la fel.

– Sincer să fiu, pînă acum n-am știut. Dacă v-ați propus să-mi întindeți o cursă, îmi pare rău că v-am stricat plăcerea. Dar sînt convins că erați conștientă ce riscați.

– Da, eram.

– De ce ați făcut-o? Probabil că v-ați gîndit și la consecințe.

– M-am gîndit. Dar mi s-a părut corect să vă pun la curent cu urmările unui lucru pe care l-am înfăptuit anterior. Aducîndu-vi-l la cunoștință, poate că vom ajunge la o înțelegere.

– Zău? Și cam ce-ar presupune această înțelegere?

– Abandonarea operațiunii Geneva. Distrugerea lui Wolfsschanze.

– Doar atît? făcu bărbatul blond, zîmbind. Sînteți nebună.

– Dacă v-aș spune că am scris o scrisoare foarte lungă în care am explicat în amănunt o minciună cu care am trăit mai bine de treizeci de ani? O scrisoare în care i-am identificat pe participanți, cu strategia lor cu tot, prin nume, familie și bancă.

– Și în care, în acest fel, v-ați distrus fiul.

– Dacă ar ști, ar fi întru totul de acord cu ce am făcut.

Von Tiebolt își încrucișă brațele.

– V-ați referit la scrisoarea aceea cu cuvintele "dacă v-aș spune...". Ei bine, chiar mi-ați spus. Și mă tem că trebuie să vă răspund că ați scris despre ceva despre care nu aveți habar. Au fost respectate toate legile și acele date ridicol de puține pe care pretindeți că le aveți vor fi considerate aiureli ale unei bătrîne nebune pe care autoritățile o supraveghează de o bună bucată de vreme. Dar nu asta contează. N-ați scris nici un fel de scrisoare.

– N-aveți de unde să știți.

– Vă rog, spuse von Tiebolt. Avem cópii după toată corespondența, toate testamentele și toate documentele legale pe care le-ați redactat... precum și conținutul tuturor convorbirilor telefonice efectuate în ultimii cinci ani.

– Cum ați spus?

– La F.B.I. există un dosar cu numele de cod "Mama naibii". N-o să fie niciodată dat publicității în virtutea libertății actului informațional, fiindcă se ocupă de probleme de securitate națională. Nimeni nu știe exact de ce, dar asta-i situația; au fost îngăduite anumite restricții. Dosarul figurează în același timp la C.I.A. la Defense Intelligence Army și în băncile de date ale computerelor armatei a doua, spuse von Tiebolt, zîmbind din nou. Sîntem *pretutindeni*, doamnă Holcroft. Chiar nu înțelegeți? Ar trebui s-o știți înainte de a părăsi această lume; rămînerea dumneavoastră aici n-ar schimba nimic. Nu ne puteți opri. Nimeni nu poate.

– O să fiți opriți fiindcă nu aveți de oferit decît minciuni! Întotdeauna ați făcut așa. Iar cînd minciunile au dat greș, ați ucis. Așa ați procedat atunci, la fel procedați și acum.

– Minciunile sînt paleative; moartea constituie deseori răspunsul pentru factorii stînjenitori care încearcă să frîneze progresul.

– Factorii aceștia fiind ființe omenești.

– De fiecare dată.

– Ești cel mai josnic om de pe suprafața pămîntului. Ești *nebun*!

Ucigașul blond își vîri mîna în buzunarul de la haină.

– Îmi faceți munca mai plăcută, spuse el, scoțînd un pistol. Mi-a mai spus o femeie cuvintele astea. Era la fel de încăpățînată ca dumneavoastră. I-am tras un glonte în cap de la geamul unei mașini. Noaptea. În Rio de Janeiro. Era propria mea mamă. M-a făcut nebun și a spus despre activitatea noastră că e josnică. N-a înțeles niciodată necesitatea – și nici frumusețea – acestei cauze. A încercat să se amestece.

Bărbatul blond ridică pistolul.

– Cîţiva babalîci – amanţii devotaţi ai tîrfei – au bănuit că eu am ucis-o şi în felul lor neputincios au încercat să mă inculpe. Vă daţi seama? Să mă inculpe. Sună atît de oficial. Ce n-au priceput e că tot noi controlăm şi tribunalele. *Nimeni* nu ne poate opri.

– Noel o să vă oprească! strigă Althene, în timp ce mîna îi aluneca încet spre arma ascunsă lîngă ea.

– Fiul dumneavoastră o să fie mort într-o zi sau două. Dar chiar dacă nu-l ucidem noi, or s-o facă alţii. E amestecat într-un lanţ de crime din care n-are cum să scape în veci. Un fost membru al Serviciului Englez de Informaţii a fost sugrumat la New York. Ultima persoană cu care a vorbit a fost fiul dumneavoastră. Un om pe nume Graff a fost ucis la Rio; fiul dumneavoastră l-a ameninţat. Un inginer constructor din Caraibe a murit azi-noapte, tot sugrumat. Îi retransmitea mesaje confidenţiale lui Noel Holcroft de la Rio la Paris şi iată că se opreşte în plină activitate. Mîine dimineaţă un detectiv din New-York pe nume Miles o să fie înjunghiat pe stradă. Dosarul cazului care în prezent îl frămîntă pînă la obsesie a fost întrucîtva modificat, nu însă şi subiectul lui – Noel Holcroft. La drept vorbind, pentru liniştea sufletească a lui Noel însuşi, probabil că ar fi mai bine dacă l-am ucide noi. Oricum nu mai are nici un fel de viaţă.

Von Tiebolt ridică şi mai mult arma, după care întinse braţul încet, ţintind capul femeii.

– Aşa că vedeţi dumneavoastră, doamnă Holcroft, n-aveţi cum să ne opriţi. Sîntem *pretutindeni.*

Althene se răsuci brusc în fotoliu, întinzîndu-şi fulgerător mîna spre pistol.

Johann von Tiebolt trase. Pe urmă mai trase o dată. Şi încă o dată.

Iacov Ben-Gadiz aranjă la loc apartamentul lui von Tiebolt, lăsîndu-l exact cum îl găsise şi aerisind în camere, în aşa fel încît să nu se simtă că intrase cineva.

Dacă ar fi trăit, Klaus Falkenheim s-ar fi îngrozit de ceea ce făcea Iacov. *Luați lista. Identitățile. Odată ce aveți numele, dați în vileag adevăratul scop al contului. Provocați împiedicarea distribuirii milioanelor. Distrugeți-i pe Sonnenkinder.* Acestea fuseseră instrucțiunile lui Falkenheim.

Numai că mai exista o cale. Aceasta fusese discutată în secret de înțelepții din Har Sha'alav. N-avuseseră timp să i-o supună atenției lui Falkenheim dar avuseseră de gînd s-o facă. O numiseră "opțiunea Har Sha'alav".

Era periculoasă, dar putea fi adusă la îndeplinire.

Să luăm lista și să controlăm noi milioanele. Să nu dăm în vileg contul. Să-l furăm. Să folosim averile uriașe ca să luptăm împotriva Sonnenkinder-ilor. Peste tot în lume.

Strategia nu fusese pusă la punct fiindcă nu se știau destule lucruri. Dar acum Iacov aflase ce trebuia. Din cei trei fii care aveau să se prezinte la bancă, unul era diferit de ceilalți doi.

La început, Noel Holcroft fusese cheia pentru îndeplinirea testamentului din Wolfsschanze. La sfîrșit, tot el avea să ajute la distrugerea lui.

Falkenheim murise, își spuse Iacov. Înțelepții din Har Sha'alav de asemenea. Nu mai rămăsese nimeni. Hotărîrea îi aparținea în întregime.

Opțiunea Har Sha'alav.

Putea fi executată?

O să afle în următoarele douăzeci și patru de ore.

Ochii i se opriră asupra fiecărui obiect din cameră. Totul se afla la locul lui, așa cum fusese înainte. Cu singura diferență că în servieta lui se găseau unsprezece fotografii care puteau însemna începutul sfîrșitului pentru Wolfsschanze. Unsprezece pagini de nume, identitățile celor mai demni de încredere și mai puternici *Sonnenkinder* din întreaga lume. Bărbați și femei care făceau parte pe ascuns din minciuna nazistă de mai bine de treizeci de ani.

Niciodată de-acum încolo.

Iacov își ridică servieta. O să pună firele la loc pe ușa de la intrare și...

Deodată încremeni, renunță să se mai gîndească la altceva și se concentră asupra mișcărilor neașteptate de dincolo de ușă. Auzi un zgomot de pași, pași care se grăbeau, înăbușiți de mochetă dar ușor de distins, totuși, în timp ce alergau pe coridorul hotelului. Se apropiară iar apoi se opriră brusc. Liniște, urmată de zgomotul unei chei în broască și răsucirea violentă atît a clanței cît și a cheii. Încuietoarea de dinăuntru rezistă. Un pumn izbi în ușă, la cîțiva centimetri de Ben-Gadiz.

– Von Tiebolt! Dă-mi drumul!

Era americanul. Peste cîteva secunde o să spargă ușa.

Kessler se tîrî lîngă pat, se ținu de unul din picioarele lui și-și ridică trupul voluminos de la podea. Ochelarii îi zburaseră de pe nas în vîrtejul atacului lui Holcroft. O să-i găsească în cîteva minute dar acum trebuia să se gîndească și să vadă cum e mai bine să procedeze.

Holcroft o să se ducă la D'Accord ca să-l înfrunte pe Johann; altceva nici nu *putea* face. Dar Johann nu era acolo și exact acum nu trebuia să i se dea voie americanului să facă o scenă.

Și nici n-ar avea *cum*, își spuse Kessler, zîmbind în ciuda neliniștii de care era cuprins. Holcroft trebuia doar să intre în apartamentul lui von Tiebolt. O simplă cheie de hotel îi era suficientă. Ajuns înăuntru, americanul o să deschidă ușa dormitorului. În aceeași clipă o să se prăbușească și n-o să mai reprezinte o problemă urgentă.

Un antidot și cîteva pungi cu gheață o să-l facă să-și revină ca să poată participa la întîlnirea de la bancă. O să i se dea o sumedenie de explicații. Avea nevoie doar să intre în posesia cheii de la apartamentul lui Johann.

Oamenii de la recepţia hotelului D'Accord nu i-ar da-o doar fiindcă era vorba de o cerere formulată de un alt oaspete, dar ar face-o dacă le-ar spune primul deputat. Von Tiebolt era prietenul său; trebuiau îndeplinite toate dorinţele.

Kessler ridică receptorul.

Helden mergea şchiopătînd prin apartament, obişnuindu-şi piciorul cu durerea, supărată că fusese lăsată deoparte dar conştientă că fusese un lucru înţelept – singura soluţie. Israelianul nu credea că o să sune Noel dar trebuia avută în vedere şi această eventualitate. Iacov era convins că Noel fusese izolat şi că i se interceptau toate mesajele. Dar exista posibilitatea, oricît de îndepărtată...

Se auzi telefonul. Helden avu impresia că venele de la gît o să-i plesnească. Înghiţi în gol şi se apropie şchiopătînd de aparat. *O, Doamne! De-ar fi Noel!*

Era o voce necunoscută, aparţinînd cuiva care nu vru să se prezinte.

– Doamna Holcroft a fost condusă cu maşina la o casă de oaspeţi aflată pe o moşie undeva la treisprezece kilometri sud de oraş. O să vă dau instrucţiuni.

Zis şi făcut. Helden şi le notă. După ce termină, străinul adăugă:

– La poarta principală se află un paznic. Are un cîine agresiv.

Iacov n-avea voie să-l lase pe Holcroft nici să bată în continuare cu pumnul în uşă, nici să strige cerînd să i se dea drumul înăuntru. Gălăgia ar atrage atenţia.

Israelianul răsuci încuietoarea şi se lipi de perete. Uşa fu dată în lături cu zgomot iar silueta americanului înalt se ivi în cadrul ei, umplîndu-l. Se năpusti în cameră, ţinîndu-şi braţele în faţă ca şi cum ar fi fost gata să respingă un atac.

– Von Tiebolt! Unde ești?

Holcroft fu evident derutat de întuneric. Ben-Gadiz păși încet într-o parte, ținînd lanterna în mînă. Vorbi repede, spunînd două fraze într-o singură răsuflare.

– Von Tiebolt nu-i aici iar eu nu vreau să-ți fac rău. Nu sîntem în tabere adverse.

Holcroft se întoarse pe călcîie, întinzînd mîinile.

– Tu cine ești? Ce dracu faci aici? Aprinde lumina!

– Nici o lumină! Taci și ascultă.

Americanul făcu un pas înainte, cuprins de mînie. Iacov apăsă pe butonul lanternei; raza de lumină verde se opri asupra lui Holcroft, făcîndu-l să-și acopere ochii.

– Închide chestia aia!

– Nu. Întîi ascultă-mă!

Holcroft lovi cu piciorul drept, atingîndu-l pe Ben-Gadiz la genunchi; simțind că nimerise în plin, Noel se repezi în față, cu ochii închiși și cu mîinile căutînd corpul israelianului.

Iacov se aplecă și-l izbi cu umărul în piept pe american. Holcroft nu era dispus să se oprească. Îl lovi cu genunchiul în tîmplă pe Ben-Gadiz. Pumnul lui îl izbi în față pe Iacov.

N-aveau voie să existe zgîrieturi sau răni! Nu trebuia lăsată nici o urmă de sînge pe jos! Iacov dădu drumul lanternei și-l prinse de brațe pe american. Fu uimit de forța lui Holcroft. Vorbi cît putu de tare.

– Trebuie să mă asculți! *Nu*-ți sînt dușman. Am vești despre maică-ta. Am o scrisoare. A fost cu *mine*.

Americanul se luptă mai departe, începînd să desfacă strînsoarea.

– *Cine* ești?

– Nachrichtendienst, șopti Ben-Gadiz.

La auzul acestui nume, Holcroft își ieși din minți. Urlă ca un apucat, izbind cu mîinile și cu picioarele de parcă ar fi lovit cu niște berbeci de luptă care nu voiau să se dea bătuți.

– Te *omor*...

Iacov nu avu de ales. Rezistă atacului și avalanșei de lovituri, fixîndu-și mîinile pe gîtul americanului și strîngînd cu degetul mare al fiecăreia grumazul țeapăn cu venele umflate. Tot pipăind, găsi un nerv și apăsă cu toată puterea. Holcroft se prăbuși.

Noel deschise ochii în întuneric dar nu era chiar beznă. Pe perete se deslușea o lumină verde, aceeași care îl orbise mai devreme și pe care, văzînd-o acum, fu cuprins din nou de furie.

Era țintuit pe jos, cu un genunchi înfipt între umeri și cu țeava unui pistol lipită de cap. Gîtul încă îl durea îngrozitor dar se zvîrcolea în continuare, încercînd să se ridice de pe covor și să se îndepărteze de armă. Însă nu mai putu să-și încordeze gîtul. Căzu la loc și auzi vocea bărbatului de deasupra lui șoptindu-i cu intensitate:

– Să-ți intre bine în cap. Dacă ți-aș fi fost dușman, te-aș fi ucis. Chiar nu înțelegi?

– Dar îmi *ești* dușman! răspunse Noel, vorbind cu mare greutate din cauza mușchilor învinețiți din jurul gîtului. Ai spus că ești Nachrichtendienst. Dușmanul Genevei... dușmanul *meu*!

– Cu totul de acord în primul caz. Dar nu și în al doilea. Nu sînt dușmanul tău.

– Minți!

– Ia gîndește-te! De ce n-am apăsat pe trăgaci? Operațiunea Geneva e oprită, tu la fel și nu se mai transferă nici un fel de fonduri. Dacă sînt într-adevăr dușmanul tău, ce mă împiedică să-ți zbor creierii? Nu pot să te folosesc ca ostatec, n-are nici un rost. Trebuie să te afli *acolo*. Așa că n-am nimic de cîștigat lăsîndu-te în viață... dacă sînt dușmanul tău.

Holcroft încercă să perceapă cuvintele și să le priceapă sensul dar nu izbuti. Voia doar să-l lovească pe omul care-l ținea prizonier.

– Ce vrei? Unde-ai dus-o pe mama? Ziceai că ai o scrisoare.

– Toate la timpul lor. Primul lucru pe care vreau să-l fac e să plec de-aici. Cu *tine*. Împreună putem realiza ceea ce Wolfsschanze n-a crezut niciodată că e cu putinţă.

– Wolfsschanze?... Ce să facem?

– Să facem ca legile să lucreze pentru noi. Să reparăm greşelile.

– Să reparăm... Oricine-ai fi, ai înnebunit!

– E opţiunea Har Sha'alav. Să punem stăpînire pe milioane. Să luptăm împotriva acelor oameni. *Pretutindeni.* Sînt gata să-ţi ofer singura dovadă pe care o am.

Iacov Ben-Gadiz luă pistolul de lîngă capul lui Noel.

– Ţine arma mea, spuse el, înmînîndu-i-o lui Holcroft.

Noel cercetă chipul străinului, pe care jucau umbrele ciudate produse de macabra lumină verde. Ochii bărbatului aflat deasupra lui aparţineau unui om care spunea adevărul.

– Ajută-mă să mă ridic, rosti el. Există o scară de serviciu. Ştiu drumul.

– Mai întîi trebuie să facem ordine aici. Totul trebuie să fie ca înainte.

Nimic nu mai e ca înainte...

– Unde mergem?

– Într-un apartament din Rue de la Paix. Scrisoarea se află acolo. Şi ea şi fata.

– Fata?

– Sora lui von Tiebolt. El crede că a murit. A pus să fie ucisă.

– Helden?

– Mai tîrziu.

45

Ieşiră în goană de pe alee şi ajunseră pe Rue des Granges, la maşina israelianului. Se suiră în ea iar Ben-Gadiz se instală la volan. Holcroft se ţinea cu mîna de gît. Durerea era atît de puternică încît crezu că i-au pleznit venele.

– Nu mi-ai lăsat altă soluţie, spuse Iacov, observînd chinurile lui Holcroft.

– Tu în schimb mi-ai lăsat, răspunse Noel. Mi-ai dat pistolul. Cum te cheamă?

– Iacov.

– Ce fel de nume e ăsta?

– Ebraic... La voi se spune Iacob. Ben-Gadiz.

– Ben cum?

– Gadiz.

– Spaniol?

– Sefard, spuse Iacov, pornind în viteză pe stradă, trecînd de intersecţie şi apropiindu-se de lac. Familia mea a emigrat la Cracovia imediat după 1900.

Iacov făcu dreapta şi ajunse cu maşina într-o piaţă mică, necunoscută.

– Am crezut că eşti fratele lui Kessler, spuse Holcroft. Medicul din München.

– Habar n-am de vreun medic din München.

– E pe-aici pe undeva. Cînd am ajuns la D'Accord, omul de la recepție mi-a dat cheia lui von Tiebolt și pe urmă m-a întrebat dacă am treabă cu Hans Kessler.

– Și ce legătură are asta cu mine?

– Funcționarul știa că frații Kesler și von Tiebolt luaseră cina împreună în apartamentul lui Johann. A crezut că fratele lui Kessler încă mai era acolo.

– Stai puțin! interveni Iacov. Fratele ăsta e un tip voinic? Scund și robust?

– N-am idee, dar e posibil. Kessler spunea că a jucat fotbal.

– A murit. Ne-a spus maică-ta. Von Tiebolt l-a ucis. Cred că fusese rănit serios de prietenul tău Ellis; n-au putut să-l mai ducă după ei.

Noel îl privi țintă pe israelian.

– Vrei să spui că el l-a ciopîrțit în halul ăla pe Willie? A băgat cuțitul în el și pe urmă l-a făcut bucăți?

– E doar o presupunere.

– O, Dumnezeule!... Spune-mi despre mama. Unde e?

– Mai tîrziu.

– *Acum.*

– Există un număr de telefon. Trebuie să sun la apartament. Helden e acolo, spuse Ben-Gadiz, trăgînd mașina lîngă bordură.

– Am spus *acum*! repetă Holcroft, îndreptînd pistolul spre Iacov.

– Dacă te hotărăști să mă ucizi în clipa asta, înseamnă că și eu merit să mor, dar și tu, spuse Iacov. Te-aș invita să dai tu telefon, numai că n-avem vreme de scene sentimentale.

– Avem tot timpul din lume, răspunse Noel. Chestia cu banca putem s-o lăsăm pe mai tîrziu.

– Banca? La Grande Banque de Genève?

– În dimineața asta, la nouă.

– Dumnezeule!

Ben-Gadiz îl prinse de umăr pe Holcroft şi coborî glasul; era vocea unui om care pleda pentru un lucru mult mai important decît propria lui viaţă.

– Dă o şansă opţiunii Har Sha'alav. Altă ocazie ca asta n-o să mai avem. Ai încredere în mine. Am ucis prea mulţi oameni ca să nu te fi putut ucide şi pe tine acum douăzeci de minute. Trebuie să ştim cum stăm în fiecare clipă. Poate că a aflat şi Helden ceva.

Noel îi cercetă încă o dată chipul.

– Dă-i telefon. Spune-i că sînt aici şi că vreau explicaţii şi de la tine şi de la ea.

Porniră în viteză pe drumul de ţară care lăsă în urmă porţile moşiei, fără ca nici omul de la volan, nici cel de lîngă el să-şi dea seama de gălăgia făcută de un cîine înfuriat pe care maşina care trecuse pe lîngă el în goană îl trezise brusc din somn. Drumul coti la stînga. Iacov încetini treptat şi în cele din urmă opri parcă pe furiş, sub coroanele unor copaci.

– Urechile cîinilor percep zgomotele motoarelor care opresc brusc. În cazul unui *diminuendo* le vine mult mai greu.

– Eşti muzician?

– Am fost violonist.

– De marcă?

– La orchestra simfonică din Tel Aviv.

– Ce te-a făcut...

– Am dat de o muncă mai potrivită, îl întrerupse Ben-Gadiz. Ieşi repede. Scoate-ţi impermeabilul şi ia arma la tine. Închide bine uşa şi nu face zgomot. Mai avem de mers pînă la casa de oaspeţi dar pînă la urmă tot o s-o găsim.

Domeniul era mărginit de un zid gros de cărămidă, deasupra căruia fusese instalat un obstacol suplimentar format dintr-o bobină de sîrmă ghimpată dispusă în spirală. Iacov se sui într-un copac ca să cerceteze zidul şi sîrma.

– Nu există sisteme de alarmă, spuse el. Animalele mici le-ar declanşa mult prea des. Dar e problematic; sîrma are peste jumătate de metru lăţime. O să trebuiască să sărim.

Israelianul coborî, se ghemui lîngă zid şi-şi ţinu mîinile scară pentru celălalt.

– Urcă, îi ordonă el lui Noel.

Spirala de sîrmă ghimpată de deasupra zidului era imposibil de evitat; fusese instalată pe toată marginea superioară, fără nici un locşor rămas liber.

Încordîndu-se, Holcroft reuşi să ajungă cu vîrful piciorului stîng pe marginea de sus iar apoi se ridică brusc, sărind peste spirala ameninţătoare şi aterizînd de cealaltă parte. Îşi agăţase haina, se zgîriase urît în zona gleznelor dar izbutise. Se ridică, vag conştient de respiraţia anevoioasă pe lîngă care durerea din regiunea gîtului şi a fluierului piciorului erau nişte sîcîieli nesemnificative. Dacă străinul îi dăduse o informaţie exactă lui Helden la telefon, se afla la cîteva sute de metri de Althene.

Sus pe zid, silueta israelianului se profilă ca o pasăre uriaşă conturîndu-se pe cerul nopţii. Sări şi el peste sîrma aşezată în spirală şi ajunse jos. Se rostogoli o dată, ca un acrobat care vrea să împiedice o cădere şi se ivi lîngă Noel, ridicîndu-şi încheietura mîinii în faţa ochilor ca să se uite la ceas.

– E aproape şase. Acuşi se luminează. Fuga!

Tăiară direct prin pădure, înlăturînd din cale crengile şi păşind pe covorul pestriţ de frunze, pînă cînd dădură peste drumul desfundat care ducea la casa de oaspeţi. În depărtare, zăriră cîteva lumini nelămurite care licăreau în dreptul ferestrelor mici ca de catedrală.

– Stai! spuse Ben-Gadiz.

– Poftim?

Mîna lui Iacov se încleştă pe umărul lui Noel. Israelianul se prăvăli asupra lui Holcroft, trăgîndu-l după el la pămînt.

– Ce te-a apucat?

– Rămîi așa! Se mișcă cineva prin casă. Sînt oameni acolo.

Noel se uită de jos din iarbă la casa care se afla la nici o sută de metri. Nu văzu nici o mișcare și nici o siluetă apărînd la fereastră.

– Nu observ pe nimeni.

– Uită-te la lumini. Nu rămîn tot timpul la fel. Există oameni care trec prin fața lustrei.

Holcroft își dădu seama imediat ce văzuse Ben-Gadiz. Într-adevăr, existau modificări subtile ale nuanțelor. Un ochi obișnuit, mai cu seamă ochiul obișnuit al unui alergător nerăbdător, nu le-ar fi sesizat dar ele existau.

– Ai dreptate, șopti el.

– Hai, spuse Iacov. Tăiem prin pădure și ne apropiem din lateral.

Se întoarseră în pădure și ieșiră la marginea unui teren mic de crochet, unde iarba și porțile înghețaseră în aerul rece al nopții de iarnă. Dincolo de suprafața netedă se aflau ferestrele casei.

– O iau la fugă și pe urmă îți fac semn cînd să vii și tu, șopti Iacov. Ține minte, fără zgomot.

Israelianul o zbughi de-a curmezișul terenului și se ghemui lîngă marginea unei ferestre. Se ridică încet și privi înăuntru. Noel se ridică în genunchi, pregătit s-o ia la goană din mijlocul frunzișului.

Semnalul întîrzia să apară. Ben-Gadiz încremenise lîngă fereastră dar nu făcea nici o mișcare ca să ridice mîna. Ce nu era în regulă? De ce nu-i dădea semnalul?

Holcroft nu mai putu să aștepte. Țîșni în picioare și străbătu în fugă porțiunea de iarbă.

Israelianul se întoarse, cu ochii lucindu-i neobișnuit.

– Pleacă de-aici! șopti el.

– Ce-ți veni? Doar e înăuntru!

Ben-Gadiz îl prinse pe Holcroft de umeri și-l împinse înapoi.

– Am spus să te *întorci*! Trebuie să ne cărăm din locul ăsta...

– Pe dracu'! strigă Noel, smucindu-și violent ambele brațe și eliberîndu-se din strînsoarea israelianului. Făcu un salt spre fereastră și se uită înăuntru.

Simți că totul în jur e cuprins de flăcări. Nervii îi cedară. Încercă să țipe dar nu reuși să scoată nici un sunet, stăpînit fiind doar de groaza nediluată, în stare pură, dincolo de sunete și de limitele înțelegerii omenești.

Înăuntrul camerei slab luminate zări corpul neînsuflețit al mamei sale arcuit de-a curmezișul unui scaun. Capul grațios și fermecător era plin de sîngele care șiroia în voie peste pielea încrețită de riduri.

Noel își ridică mîinile și brațele, simțind cum explodează din toată ființa. Își dădu seama că trage aer în piept. Pumnii i se îndreptară fulgerător spre carourile de geam.

Însă impactul nu avu loc. În schimb, un braț i se încolăci pe după gît iar o mînă îi acoperi gura. Amîndouă semănau cu niște tentacule care îi trăgeau capul înapoi cu putere și îl ridicau de la pămînt, în timp ce se îndoia de mijloc, picioarele îi cedau și era obligat să se lase jos. Fața îi fu împinsă în noroi pînă cînd nu mai avu aer. Apoi o durere ascuțită și chinuitoare îi săgetă gîtul iar flăcările se întoarseră.

Știa că se mișcă dar habar n-avea cum și nici de ce. Crengile îl izbeau mereu peste față iar niște mîini îl tot loveau în spate, împingîndu-l înainte în întuneric. Nu-și dădu seama cît timp rămăsese suspendat în acea stare de haos dar într-un tîrziu ajunse la un zid de piatră. Niște comenzi aspre îi fură lătrate la ureche.

– Urcă! Peste sîrmă!

Începu să-și aducă aminte. Simți vîrfurile metalice ascuțite care îl înțepau, îi jupuiau pielea și-i sfîșiau hainele. Pe urmă fu tîrît pe o suprafață tare și proptit zdravăn de ușa unui automobil.

Cînd își veni din nou în fire se afla pe locul lui din mașină și se uita pe geamul unui parbriz. Se iveau zorile.

Se așeză pe scaun, sfîrșit și inert, și citi scrisoarea de la Althene.

Scumpul meu Noel,

E puțin probabil că o să ne mai vedem vreodată dar te rog să nu mă jelești. Poate mai tîrziu, acum nu. Nu ai timp.

Fac ceea ce fac pentru simplul fapt că trebuie făcut și că sînt persoana cea mai îndreptățită s-o facă. Nici dacă ar mai exista și altcineva nu cred că l-aș lăsa să facă un lucru care mi-a fost rezervat mie.

Nu o să insist asupra minciunii în care am trăit mai mult de treizeci de ani. Noul meu prieten, domnul Ben-Gadiz, o să-ți explice totul în amănunt. E suficient dacă-ți spun că nu am fost conștientă de această minciună și, Dumnezeule mare, cu atît mai puțin de rolul cumplit pe care urma să-l joci tu.

Vin dintr-o altă vreme, una în care datoriile se plăteau cum se cuvine iar onoarea nu era considerată un anacronism. Îmi achit de bună voie propria datorie, sperînd ca măcar în parte onoarea să fie repusă la locul ei.

Dacă n-o să ne mai întîlnim, vreau să știi că mi-ai adus o mare bucurie în viață. Dacă mai era nevoie de vreo dovadă că urmașii își depășesc înaintașii, tu ești aceea.

Adaug două vorbe despre prietena ta Helden. Cred că e exact fata drăguță pe care mi-aș fi dorit-o. Mi-am dat seama din ochii ei și din tăria pe care o are. Am fost alături doar cîteva ore, timp în care mi-a salvat viața, gata să și-o sacrifice pe-a ei în schimb. E adevărat că se întîmplă adeseori să ne retrăim toată viața într-o străfulgerare de o clipă. Am avut parte de această clipă iar fata se bucură de profunda mea afecțiune.

Succes, Noel, băiatul meu.
Cu drag,
ALTHENE

Holcroft își ridică privirea spre Iacov care stătea la fereastra apartamentului și se uita la lumina cenușie a începutului dimineții de iarnă.

– Ce anume n-a vrut să lase pe altcineva să facă? întrebă el.

– Să se întîlnească cu fratele meu, răspunse Helden din partea cealaltă a camerei.

Noel își încleștă pumnul și închise ochii.

– Ben-Gadiz mi-a spus că dăduse ordin să fii ucisă.

– Da. A lichidat mulți oameni.

Holcroft se întoarse spre israelian.

– Mama a scris că o să-mi explici în ce constă minciuna.

– O las pe Helden. Știu și eu o mare parte din poveste dar ea o știe pe toată.

– De asta ai plecat la Londra? întrebă Noel.

– De asta am părăsit Parisul, răspunse ea. Dar nu m-am dus la Londra, ci într-un sătuc de lîngă lacul Neuchâtel.

Îi povesti despre Werner Gerhardt, despre Wolfsschanze și despre cele două fețe ale monedei. Încercă să-și aducă aminte de toate amănuntele furnizate de ultimul membru al lui Nachrichtendienst.

După ce termină, Holcroft se ridică de pe scaun.

– Înseamnă că în tot acest timp eu am fost marioneta necesară pentru continuarea minciunii. Necesară pentru cealaltă față a lui Wolfsschanze.

– Tu ești cifrul care deschide seifurile *Sonnenkinder*-ilor, spuse Ben-Gadiz. Tot tu ai fost cel prin intermediul căruia legile au lucrat în folosul lor. Niște fonduri atît de mari nu pot apărea din pămînt, fără o anumită structură. Trebuie satisfăcute toate condițiile cerute de lege. Dacă nu sînt, fondurile pot fi contestate. Wolfsschanze nu putea îngădui așa ceva. A fost o înșelătorie strălucită.

Noel se uita la peretele de lîngă ușa dormitorului. Se ridică și rămase cu fața la el și la tapetul slab luminat ale cărui figuri nedeslușite se adunau într-un model cu o serie de

cercuri concentrice care se înghițeau între ele. Lumina discretă, sau poate vederea care îi juca feste, le făcu să se învîrtă cu o viteză amețitoare, transformîndu-le în puncte negre ce dispăreau pentru a redeveni cercurile mari de dinainte. *Cercuri. Cercurile înșelătoriei.* Linia dreaptă a adevărului nu avea ce să caute printre ele. Doar amăgirea. Doar minciunile!

Auzi țipătul care-i ieși din gîtlej și simți cum mîinile ating peretele, izbind cu furie și dorind doar să distrugă acele cercuri cumplite.

Alte mîini îl atinseră. Mîini pline de blîndețe.

Un om pradă chinurilor îl chemase în ajutor. Și omul acela se prefăcuse!

Unde era? Ce făcuse?

Simți lacrimi în ochi și-și dădu seama că erau acolo fiindcă cercurile începuseră să se vadă ca prin ceață, pierzîndu-și contururile. Iar Helden îl strîngea în brațe, apropiindu-i chipul de al ei și ștergîndu-i lacrimile cu degetele ei delicate.

– Dragul meu. Dragul meu fără pereche...

– *O... să... ucid!*

Își auzi din nou propria voce țipînd și cuvintele care făceau dovada unei hotărîri teribile.

– O s-o *faci*, răspunse o voce care îi stărui apoi într-un cotlon al minții. Era clară și răsunătoare și-i aparținea lui Iacov Ben-Gadiz, care o împinsese deoparte pe Helden și-l întorsese cu fața spre el, țintuindu-l cu umerii de perete. O s-o *faci*!

Noel încercă să-și adune privirile, simțind cum îi ard ochii, și se strădui să-și stăpînească tremuratul.

– Ai încercat să mă împiedici s-o văd!

– Știam că n-o să pot, spuse Iacov încet. Am știut din clipa cînd ai luat-o la fugă. Am fost antrenat cum nu mai sînt mulți în lume dar ai ceva extraordinar în tine. Nu prea am chef să intru în amănunte dar sînt recunoscător că nu-mi ești dușman.

– Nu te înţeleg.

– Îţi ofer opţiunea Har Sha'alav. E nevoie de o disciplină cu totul extraordinară, dacă eşti capabil de aşa ceva. O să fiu sincer cu tine: eu n-aş putea s-o fac, poate că eşti în stare tu.

– Ce să fac?

– Participă la întîlnirea de la bancă. Alături de ucigaşii mamei tale, de omul care a ordonat omorîrea lui Helden şi a lui Richard Holcroft. Înfruntă-l, de fapt. Semnează actele.

– Ai înnebunit! Te-ai ţăcănit, fir-ar a dracului!

– Deloc! Am studiat legile. O să ţi se ceară să semnezi un act de transmitere a averii. În actul ăsta, în eventualitatea morţii tale, laşi toate drepturile şi privilegiile co-moştenitorilor. În acel moment o să semnezi o condamnare la moarte. Dar semneaz-o! N-o să fie condamnarea ta, ci a lor!

Noel se uită în ochii negri şi rugători ai lui Iacov. Iat-o că apărea din nou: linia dreaptă a adevărului. Cîtva timp nu mai vorbi nimeni şi treptat Holcroft începu să-şi recapete stăpînirea de sine pe care o pierduse. Ben-Gadiz îşi luă mîinile de pe umerii lui. Redevenise omul echilibrat de dinainte.

– O să mă caute, spuse Noel. Cred că am fost în apartamentul lui Von Tiebolt.

– Chiar ai fost. Firele n-au fost puse la loc. Ai văzut că nu era nimeni, aşa că ai plecat.

– Şi unde m-am dus? O să vrea să ştie.

– Cunoşti oraşul?

– Nu prea.

– Atunci ai mers cu taxiul; ai ajuns pe malul apei, oprindu-te la mai mult de zece diguri şi mini-porturi şi căutînd pe cineva care s-o fi văzut pe mama ta. E plauzibil. Amîndoi sînt convinşi că eşti cuprins de panică.

– E aproape şapte jumate, spuse Noel. A mai rămas o oră şi jumătate. Mă întorc la hotel. Ne vedem după întîlnirea de la bancă.

– Unde? întrebă Iacov.

– Luaţi-vă o cameră la Excelsior şi daţi-vă drept soţ şi soţie. Duceţi-vă acolo după nouă jumate dar cu mult înainte de prînz. Eu sînt la 411.

Se opri în faţa uşii de la camera hotelului. Era opt şi trei minute. Auzi nişte voci furioase venind de dinăuntru. Von Tiebolt domina conversaţia ca de fiecare dată, prin tonul lui incisiv, aproape la graniţa cu violenţa.

Violenţa. Holcroft respiră adînc şi se sili să-şi domine instinctele care îl răvăşeau. O să se afle în faţa omului care îi ucisese mama şi tatăl, o să-l privească în ochi dar n-o să-şi trădeze furia.

Bătu la uşă, recunoscător că nu-i tremura mîna.

Uşa se deschise iar el se uită în ochii bărbatului blond care-i ucisese pe cei dragi lui.

– Noel! Unde-ai fost? Te-am căutat peste tot!

– Şi eu la fel, spuse Holcroft, căruia nu-i fu greu să simuleze oboseala dar care aproape că nu mai fu în stare să-şi controleze indignarea. Am petrecut toată noaptea căutînd-o. N-am putut s-o găsesc. Nici nu cred că a ajuns aici.

– O să încercăm în continuare, spuse von Tiebolt. Toarnă-ţi şi tu nişte cafea. Plecăm imediat la bancă şi în curînd o să se termine totul.

– Da, o să se termine, nu? întrebă Noel.

Se aşezară toţi trei pe una din laturile mesei lungi de întruniri, Holcroft la mijloc, Kessler în stînga, iar von Tiebolt în dreapta. În faţa lor se aflau cei doi directori de la Grande Banque de Genève.

Înaintea fiecăruia se găsea un teanc ordonat de acte juridice, identice şi aranjate în ordinea cuvenită. Ochii urmăreau cuvintele dactilografiate, erau întoarse paginile şi

trecu mai bine de o oră pînă la citirea integrală și cu voce tare a prețiosului document.

Trebuiau să ia act de încă două articole, ale căror coperți aveau margini albastru închis. Directorul din stînga luă cuvîntul.

– Așa cum sînt sigur că vă dați seama, în condițiile unui cont de asemenea dimensiuni și date fiind obiectivele deja amintite, La Grande Banque de Genève nu-și poate asuma răspunderea în fața legii pentru eventualele plăți în numerar din clipa cînd fondurile sînt deblocate și nu se mai află sub controlul nostru. Documentul este foarte precis în privința poverii unei răspunderi de acest gen. Ea revine în mod egal celor trei participanți. Prin urmare, legea cere ca fiecare să-și transfere sub semnătură toate drepturile și privilegiile co-moștenitorilor, în eventualitatea decesului înaintea celorlalți. Cu toate acestea, drepturile și privilegiile amintite nu afectează bunurile individuale moștenite. În caz de deces, ele se alătură proprietăților respective.

Directorul își puse ochelarii.

– Vă rog să citiți paginile pe care le aveți în față ca să vedeți în ce măsură corespund celor spuse de mine și să semnați deasupra numelui, în prezența celorlalți. Faceți schimb de acte, în așa fel încît fiecare din ele să conțină toate semnăturile.

Citirea se desfășură rapid. Urmară semnăturile și schimbul de pagini. Cînd îi înmînă actul semnat lui Kessler, Noel vorbi pe un ton degajat.

– Știi, am uitat să te întreb, Erich. Unde-i fratele tău? Parcă trebuia să vină și el aici la Geneva.

– M-am luat cu agitația asta și nu ți-am spus, răspunse Kessler, zîmbind. Hans a fost reținut la München. Sînt sigur că o să-l vedem la Zürich.

– La Zürich?

Savantul privi dincolo de Holcroft, în direcția lui von Tiebolt.

– Păi da, la Zürich. Parcă aşa ne înţeleseserăm, să fim acolo luni dimineaţă.

Noel se întoarse spre bărbatul blond.

– Nu mi-ai pomenit nimic de chestia asta.

– N-am avut timp să stăm de vorbă. Nu-ţi convine ziua de luni?

– Ba da. Poate pînă atunci aflu ceva despre ea.

– Poftim?

– Despre mama. Sau despre Helden. Ar trebui să sune şi ea.

– Da, sigur. Sînt convins că o să dea de tine amîndouă.

Ultimul articol de care trebuiau să ia act era deblocarea formală a contului. Un computer fusese deja programat. Pe baza semnăturilor tuturor celor prezenţi în încăpere, avea să se treacă la transcrierea codurilor, la tranformarea fondurilor în bani lichizi şi la transferarea lor într-o bancă din Zürich.

Se semnă tot ce trebuia. Directorul din dreapta puse mîna pe telefon.

– Introduceţi următoarele numere în banca de date unsprezece. Sînteţi gata?... Şase, unu, patru, patru, doi, punct, patru, opt, unu, zero, zero, punct, zero... Repetaţi, vă rog.

Directorul ascultă, apoi dădu din cap.

– Corect. Mulţumesc.

– Totul este în regulă? îl întrebă colegul lui.

– Este, răspunse directorul. Domnilor, începînd din acest moment, suma de 780 de milioane de dolari americani se află depusă în comun pe numele dumneavoastră la Banque du Livre din Zürich. Fie să aveţi înţelepciunea profeţilor şi fie ca hotărîrile pe care le veţi lua să fie călăuzite de bunul Dumnezeu.

Afară, pe stradă, von Tiebolt se întoarse spre Holcroft.

– Ce planuri ai, Noel? Să ştii că trebuie să fim prudenţi şi de-acum încolo. Nachrichtendienst o să digere destul de greu chestia asta.

– Ştiu... Planuri? O să încerc în continuare s-o găsesc pe mama. E pe-aici pe undeva; trebuie să fie.

– Am aranjat prin prietenul meu, primul deputat, să ne punem toți trei sub protecția poliției. Oamenii tăi o să te ia de la Excelsior, ai noștri o să ne aștepte la D'Accord. Bineînțeles, dacă nu cumva preferi să te muți la noi.

– E prea mare deranjul, spuse Holcroft. Aproape că m-am instalat. Rămîn la Excelsior.

– Plecăm la Zürich de dimineață? întrebă Kessler, lăsîndu-l pe von Tiebolt să hotărască.

– Poate că n-ar fi rău să călătorim separat, spuse Holcroft. Dacă poliția n-are nimic împotrivă, eu aș prefera să merg cu mașina.

– Foarte bine gîndit, prietene, spuse von Tiebolt. Poliția n-o să obiecteze iar mersul separat are rostul lui. Tu iei trenul, Erich. Eu vin cu avionul, Noel merge cu mașina. O să fac eu rezervările pentru Columbine.

Holcroft aprobă din cap.

– Dacă pînă mîine n-am nici o veste de la mama sau de la Helden, le las vorbă să mă caute acolo, spuse el. Acum o să iau un taxi.

Se îndreptă rapid spre colțul străzii. Dacă ar mai fi zăbovit un minut, ar fi făcut explozie. L-ar fi ucis pe von Tiebolt cu mîinile goale.

Johann vorbi încet.

– Știe. N-am idee cît anume. Dar știe.

– De unde ești atît de sigur?

– La început pur și simplu am simțit. Pe urmă mi-am dat seama. Te-a întrebat de Hans și a acceptat răspunsul tău, cum că ar mai fi rămas la München. Dar știe că nu-i adevărat. Aseară unul din oamenii de la recepție din hotelul D'Accord s-a oferit să sune la Hans în cameră.

– Dumnezeule...

– Nu-ți face griji. Colegul nostru american o să moară în drum spre Zürich.

46

Dacă o să se încerce într-adevăr uciderea lui Noel, acest lucru o să aibă loc pe unul din drumurile de la nord de Freiburg sau de la sud de Köniz. Aceasta era concluzia la care ajunsese Iacov Ben-Gadiz. Distanța era puțin mai mare de douăzeci de kilometri, avînd anumite porțiuni între dealuri unde traficul era aproape inexistent în această perioadă a anului. Era iarnă și, deși clima nu era alpină, abundau ninsorile ușoare iar starea drumurilor nu era grozavă, făcîndu-i pe conducătorii auto să rămînă acasă. Dar Holcroft elaborase un itinerariu care evita șoselele, concentrîndu-se asupra orășelelor a căror arhitectură susținea că dorește s-o studieze.

În realitate, Iacov elaborase traseul iar Noel îl înmînase polițiștilor cărora primul deputat le dăduse dispoziție să-i asigure protecția în drum spre nord. Faptul că nimeni nu încercase să-l abată pe Holcroft de la ruta aleasă confirma judecata israelianului.

Iacov mersese mai departe, emițînd ipoteze asupra metodei de ucidere. Nici von Tiebolt, nici Kessler n-or să se afle în apropiere. Fiecare din ei o să aibă grijă să iasă în evidență cît mai mult cu putință în altă parte. Iar dacă o să aibă loc o execuție, aceasta o să fie dusă la îndeplinire de cît mai puțini oameni posibil, ucigași plătiți care n-aveau nici un

fel de legătură cu Wolfsschanze. N-o să-şi asume riscuri la atît de puţin timp după întrunirea de la Grande Banque de Genève. Ucigaşul sau ucigaşii or să fie la rîndul lor asasinaţi de *Sonnenkinderi*, ştergîndu-se astfel toate urmele care puteau duce la Wolfsschanze.

Aceasta era strategia aşa cum şi-o imaginase Iacov, ceea ce însemna că trebuia pusă la punct o contra-strategie. Una care să-l facă pe Noel să ajungă la Zürich, doar asta conta. Odată în Zürich, strategia devenea a *lor*. Existau o sumedenie de metode de a ucide într-un oraş mare iar Iacov era expert în toate.

Călătoria începu şi odată cu ea contra-strategia fu pusă în aplicare. Holcroft conducea o maşină solidă închiriată de la Bonfils din Geneva. Cea mai scumpă firmă de închirieri din Elveţia, specializată în automobile neobişnuite pentru clienţi neobişnuiţi. Era un Rolls-Royce blindat, cu geamuri cu protecţie anti-glonţ şi cauciucuri care funcţionau la fel de bine şi în cazul unor găuri succesive.

Helden se afla la o milă în faţa lui Noel, conducînd un Renault aparent obişnuit dar performant. Ben-Gadiz rămăsese în urmă la o distanţă de maximum o jumătate de milă, la volanul unui Maserati de genul celor întîlnite adeseori la oamenii înstăriţi din Geneva şi capabil de viteze foarte mari. Între Iacov şi Holcroft se afla maşina de poliţie cu cei doi oameni care trebuiau să-i asigure protecţia americanului. Poliţia nu ştia nimic.

– O să fie imobilizaţi pe drum, spusese israelianul cînd studiaseră toţi trei nişte hărţi în camera de hotel a lui Noel. N-o să fie sacrificaţi, s-ar pune prea multe întrebări. Sînt poliţişti în toată legea. Le-am notat numerele de pe cască şi l-am sunat pe Litvak. Am verificat. Sînt în primul an de activitate şi vin din cazărmile comandamentului. Prin urmare, nu sînt foarte experimentaţi.

– Tot ei or să fie şi mîine?

– Da. Au ordin să rămînă lîngă tine pînă cînd te preia poliţia din Zürich. Ceea ce cred că înseamnă că or să se

trezească la un moment dat că au rămas în pană, o să-şi anunţe superiorii şi o să li se spună să se întoarcă la Geneva. Ordinul de protecţie formulat pentru tine o să se ducă pe apa sîmbetei.

– Înseamnă că sînt doar praf în ochi.

– Exact. De fapt, o să-şi servească scopul. Cît timp îi vezi, eşti în siguranţă. N-o să încerce nimeni nimic.

Acum puteau fi văzuţi, spuse Noel, privind în oglinda retrovizoare şi acţionînd frînele Rolls-Royce-ului pentru drumul lung şi şerpuitor care cobora din vîrful dealului. Undeva dedesubt, zări maşina lui Helden care tocmai luase o curbă. Peste două minute o să încetinească şi o să aştepte pînă cînd se puteau observa reciproc şi abia pe urmă o să accelereze din nou; şi asta făcea parte din plan. Aşa procedase şi cu trei minute în urmă. Din cinci în cinci minute trebuiau să se afle în contact vizual. Ar fi vrut să poată *vorbi* cu ea. Doar să vorbească... simplu şi în linişte... fără nici un fel de legătură cu moartea, cu contemplarea ei sau cu strategiile folosite pentru a o evita.

Însă puteau sta de vorbă în felul ăsta abia după episodul Zürich. La Zürich moartea o să lovească din nou, dar nu aşa cum îşi închipuise vreodată Holcroft. Fiindcă el şi nu altul o să fie ucigaşul. *Nu altul*. El ceruse acest drept. O să-l privească în ochi pe Johann von Tiebolt şi o să-i spună că era pe punctul să moară.

Mergea prea repede. Mînia îl făcuse să apese prea tare pe accelerator. Încetini. N-avea rost să-l scutească de muncă pe von Tiebolt. Începuse să ningă iar drumul care cobora era alunecos.

Iacov înjură ninsoarea uşoară, nu fiindcă îngreuna controlul volanului ci fiindcă îi reducea vizibilitatea. Se bizuiau pe văz. Problema comunicării prin radio nici nu se punea, semnalele fiind prea uşor de interceptat.

Mîna israelianului atinse cîteva obiecte aşezate pe locul de alături. Alte obiecte asemănătoare se aflau şi în Rolls-ul lui Holcroft. Făceau parte din contra-strategie – erau, de fapt, partea cea mai eficientă.

Explozibile. În total, opt. Patru încărcături, ambalate în plastic şi programate să se declanşeze exact la trei secunde de la producerea impactului, precum şi patru grenade antitanc. Existau, în plus, şi două arme: un colt automat din dotarea armatei americane şi o carabină, ambele încărcate, dezasigurate şi gata de tragere. Totul fusese achiziţionat prin oamenii de legătură ai lui Litvak din Geneva. Geneva cea paşnică, unde arsenalele de acest gen erau disponibile în cantităţi mai mici decît credeau teroriştii dar mai mari decît li se păruse firesc autorităţilor elveţiene.

Ben-Gadiz privi prin parbriz. Dacă trebuia să se întîmple ceva, nu mai aveau mult de aşteptat. Maşina de poliţie aflată la cîteva sute de metri mai în faţă o să fie imobilizată, probabil din cauza tacheţilor atacaţi de acidul programat să uzeze cauciucurile, sau a unui radiator defect, plin de o substanţă coagulantă capabilă să blocheze conductele... Existau atîtea feluri. Dar dintr-odată maşina poliţiei n-o să se mai afle în faţă iar Holcroft o să fie izolat.

Iacov spera că Noel o să-şi amintească întocmai ce trebuia să facă dacă se apropia o maşină străină: să înceapă să meargă în zig-zag pe drum, în timp ce Iacov avea să accelereze, oprindu-se cu Maserati-ul la cîţiva metri de automobilul necunoscut, aruncînd încărcăturile de plastic în direcţia lui şi aşteptînd cele cîteva secunde preţioase ca exploziile să aibă loc, în vreme ce Holcroft ieşea din bătaia puştii. Dacă apăreau probleme – încărcături defecte, rateuri ale explozibilelor – avea să apeleze la grenade.

O să fie suficient. Von Tiebolt n-o să rişte mai mult de o maşină pentru execuţie. Trebuia ţinut cont şi de eventuala prezenţă a automobiliştilor aflaţi întîmplător pe drum şi a observatorilor involuntari. Ucigaşii or să fie puţini la număr

şi profesionişti. Conducătorul *Sonnenkinder*-ilor nu era un prost. Dacă moartea lui Holcroft nu avea loc în drum spre Köniz, urma să survină la Zürich.

Asta a fost greşeala *Sonnenkinder*-ilor, îşi spuse israelianul, cuprins de un sentiment de satisfacţie. Von Tiebolt nu ştia de Iacov Ben-Gadiz. Care nu era prost nici el şi era tot profesionist. Americanul o să *ajungă* la Zürich, după care Johann von Tiebolt era un om mort, la fel de mort ca Erich Kessler, ucis de un bărbat pradă mîniei.

Iacov înjură din nou. Ninsoarea se înteţea iar fulgii erau mai mari. Acest ultim lucru însemna că n-o să mai ningă mult dar cu toate acestea era o întrerupere care nu-i plăcea.

Nu mai văzu maşina de poliţie! Unde era? Drumul era plin de curbe periculoase şi de căi de acces laterale. Maşina de poliţie nu era nicăieri. O pierduse! Cum Dumnezeu fusese cu *putinţă* aşa ceva?

Pe urmă însă reapăru iar el respiră din nou, apăsînd pe accelerator ca să se apropie. N-avea voie să-şi lase mintea să zburde în halul ăsta, doar nu se afla în sala de concerte din Tel Aviv. Maşina de poliţie era cheia; nu putea s-o scape din ochi nici o secundă.

Mergea mai repede decît crezuse; vitezometrul indica şaptezeci şi trei de kilometri pe oră, mult prea mult pentru genul ăsta de drum. De ce?

Imediat îşi dădu seama de ce. Încerca să micşoreze distanţa dintre el şi maşina de poliţie din Geneva dar aceasta accelera şi ea. Mergea mai repede ca înainte. Lua curbele cu viteză, gonind prin zăpada care cădea... şi apropiindu-se de Holcroft!

Şoferul ăla era *nebun*?

Ben-Gadiz privi ţintă prin parbriz, încercînd să înţeleagă. Ceva îl deranja dar nu-şi dădea seama ce anume. *Ce* făceau cei din faţă?

Iar apoi pricepu. Văzu un lucru care nu fusese acolo înainte.

O urmă de lovitură în partea din spate a maşinii de poliţie. O urmă de lovitură! Nu existase aşa ceva în partea posterioară a automobilului pe care-l urmărise în ultimele trei ore!

Era o altă maşină de poliţie!

Dintr-una din căile laterale de acces care plecau din drumul care şerpuia se dăduse o comandă prin radio iar prima maşină fusese retrasă de pe traseu. O alta îi luase locul. Asta însemna că oamenii din maşina aceea ştiau de automobilul Maserati şi că, incomparabil mai periculos, Holcroft nu ştia de *ei*.

Maşina de poliţie luă o curbă prelungită. Iacov auzi zgomotul insistent al claxonului prin zăpadă şi prin vînt. Îl *semnaliza* pe Holcroft. Începuse să-l dubleze.

– Nu! N-o face! urlă Iacov în direcţia geamului, apăsînd cu degetul mare pe claxon şi strîngînd puternic volanul în timp ce maşina patină la intrarea în curbă. Porni în goană spre maşina de poliţie aflată la vreo cincizeci de metri.

– Holcroft! Nu!

Deodată, parbrizul îi fu făcut ţăndări. Cerculeţe aducătoare de moarte apărură peste tot; simţi cum cioburile i se înfig în obraji şi în degete. Pe urmă fu lovit. Se trăsese asupra lui cu o puşcă mitralieră din geamul din spate al maşinii de poliţie care fusese spart.

Din capotă se ridică un nor de fum iar radiatorul explodă. După o clipă cauciucurile fură găurite iar bucăţi de gumă zburară în toate părţile. Maserati-ul o luă şovăitor spre dreapta, intrînd cu zgomot într-un parapet.

Ben-Gadiz urlă, implorînd cerul şi proptindu-se cu umărul într-o portieră care nu voia să se deschidă. În spatele lui se declanşă incendiul provocat de benzina scursă.

Holcroft văzu maşina de poliţie în oglinda retrovizoare. Brusc, începu să se apropie iar farurile se stinseră şi se

aprinseră de mai multe ori. Dintr-un motiv sau altul polițiștii îi făceau semn.

N-avea unde să oprească în curbă; trebuia să fie o porțiune de vreo cîteva sute de metri de drum întins ceva mai încolo. Încetini viteza Rolls-ului cînd mașina de poliție fu pe punctul de a ajunge în dreptul lui, chipul tînărului polițist deslușindu-se cu greu din cauza zăpezii.

Auzi zgomotul claxonului și văzu semnalele rapide și prelungite ale farurilor. Lăsă în jos geamul.

– Trag pe dreapta imediat după...

Apoi ochii i se opriră asupra chipului. Și asupra expresiei întipărită pe el. Nu era nici unul din tinerii polițiști din Geneva! Era o figură pe care nu o mai văzuse pînă atunci. Pe urmă își făcu apariția și țeava unei puști.

Încercă disperat să ridice la loc geamul. Era prea tîrziu. Auzi împușcătura, văzu străfulgerările de lumină orbitoare și simți cum pielea îi e sfîșiată de o sută de lame deodată. Observă cum geamul e împroșcat cu sîngele care curgea din el și-și auzi propriile urlete răsunînd în interiorul unei mașini scăpată de sub control.

Îi ajunseră la urechi scrîșnetele metalice ale mai multor părți ale automobilului supus atît de multor șocuri. Tabloul de bord se învîrti cu fundul în sus; pedalele ajunseră unde trebuia să se afle capota de care se sprijinea și el; apoi își schimbă poziția; fu cînd trîntit pe spătarul locului, cînd lipit de geam și tras înapoi, cînd înghesuit în volan, pentru ca, în cele din urmă, să fie ridicat în aer și proiectat undeva în spațiu.

Acolo pacea domnea cu drepturi depline. Durerea provocată de lame dispăru iar el se pierdu în negura propriei minți și se avîntă într-un abis fără fund.

Iacov sparse cu pistolul singurul geam care rămăsese intact. Carabina căzuse undeva jos, explozibilele din plastic erau tot în cutie iar grenadele nu se vedeau nicăieri.

Toate armele erau inutile cu excepţia uneia, cea pe care o ţinea în mînă şi pe care o s-o folosească pînă cînd o să rămînă fără muniţie – şi fără viaţă.

În falsa maşină de poliţie se aflau trei oameni dintre care al treilea, ochitorul, se ghemui din nou în spate. Ben-Gadiz îi zări capul în dreptul geamului de dinapoi. Acum! Ţinti cu grijă prin norii de abur şi apăsă pe trăgaci. Chipul făcu o mişcare oblică bruscă, după care căzu sprijinindu-se de ce mai rămăsese din geamul făcut ţăndări al portierei.

Iacov izbi încă o dată cu umărul în uşă; aceasta se mişcă. Trebuia să iasă repede: flăcările din spate o să arunce cu siguranţă în aer rezervorul de benzină. Ceva mai în faţă, şoferul maşinii de poliţie tampona zdravăn Rolls-ul; cel de-al doilea bărbat ieşise pe drum, vîrînd mîna pe geamul unde stătuse Holcroft şi smucind de volan. Încercau să arunce maşina dincolo de parapet.

Ben-Gadiz se propti cu toată partea superioară a corpului de uşă. Aceasta se dădu în lături. Israelianul o luă la fugă pe drumul acoperit de zăpadă, în timp ce rănile lăsară o dîră roşie pe întinderea albă. Ridică pistolul şi trase două focuri unul după altul, cu privirea înceţoşată şi incapabil să ochească exact unde trebuia.

Iar după aceea se întîmplară două lucruri cumplite în acelaşi timp.

Rolls-ul dispăru dincolo de parapet iar o rafală de împuşcături răsună în văzduhul din care ninsoarea continua să cadă. O ploaie de gloanţe izbi asfaltul şi îl nimeri pe Iacov în ambele picioare. Acesta nu mai percepu nici un fel de durere.

Nu avea ce să mai simtă dar continuă să se răsucească, să se întoarcă şi să se rostogolească oriunde putea. Mîinile îi atinseră cauciucurile sfîşiate ale roţilor, pe urmă mai multe fragmente de oţel iar într-un tîrziu nişte cioburi reci de geam îngropate în zăpadă.

Atunci se produse explozia și din rezervorul de benzină al Maserati-ului se înălță o jerbă de foc. Iar Ben-Gadiz auzi cîteva cuvinte strigate undeva în depărtare.

– Au murit! Întoarce! Hai să ne cărăbănim de-aici!

Atacatorii se făcură nevăzuți.

Helden încetinise de mai bine de un minut. Noel ar fi trebuit să apară. Unde era? Opri la marginea drumului și așteptă. Trecură încă două minute. Nu mai putea rămîne pe loc.

Întoarse rapid mașina și începu să urce dealul înapoi. Apăsînd cît putu pe accelerator, depăși indicatorul de jumătate de milă și tot nu-l văzu. Mîinile începură să-i tremure.

Se întîmplase ceva. Știa. Simțea!

Deodată văzu Maserati-ul! Era făcut zob! Pradă flăcărilor!

O, *Doamne*! Unde era mașina lui Noel? Unde era Noel? Dar Iacov?

Frînă brusc și ieși în goană din mașină, începînd să strige. Căzu pe drumul alunecos, fără să-și dea seama că rana de la picior o făcuse să-și piardă echilibrul, se ridică, țipă încă o dată și reîncepu să alerge.

– Noel! *Noel!*

Lacrimile îi brăzdau chipul în aerul rece. Țipetele erau atît de puternice încît o durea gîtul. Nu-și mai putea stăpîni criza de isterie căreia îi căzuse pradă.

Auzi un ordin venit nu se știa de unde.

– Helden! Încetează. Aici....

O voce. Vocea lui Iacov! De unde? De *unde* venea? O auzi din nou.

– Helden! Aici jos!

Parapetul. Alergă spre parapet și lumea întreagă se prăbuși pentru ea. Dedesubt se afla Rolls-Royce-ul – răsturnat cu roțile în sus, fumegînd și transformat într-o

grămadă informă de fiare strivite. Îngrozită, văzu silueta lui Iacov Ben-Gadiz pe pămînt, în apropierea Rolls-ului. Iar apoi observă dîrele roşii lăsate pe zăpadă, care legau drumul de locul de dincolo de parapet unde zăcea Iacov.

Helden se năpusti de partea cealaltă a parapetului, rostogolindu-se în zăpadă şi peste pietre şi ţipînd la gîndul morţii care ştia că o aşteaptă. Căzu lîngă Ben-Gadiz şi privi pe geamul deschis la locul unde se afla iubitul ei. Era întins, cu picioarele desfăcute, nemişcat şi cu faţa plină de sînge.

– Nu! ... *Nu!!!*

Iacov o prinse de braţ şi o trase spre el. Abia mai putea să vorbească dar ordinele erau clare.

– Întoarce-te în maşină. Există un sătuc la sud de Treyvaux, cam la cinci kilometri de aici. Sună-l pe Litvak. Près-du-Lac nu e chiar atît de departe... douăzeci, douăzeci şi doi de kilometri. Poate să angajeze nişte şoferi ca lumea pentru maşini de viteză. Ia legătura cu el. Spune-i.

Helden nu-şi putea desprinde ochii de pe Noel.

– A murit... A *murit*!

– Poate că nu. Grăbeşte-te.

– Nu pot. Nu pot să-l *părăsesc*!

Ben-Gadiz ridică pistolul.

– Dacă n-o faci, îl ucid în clipa asta.

Litvak intră în camera unde Ben-Gadiz stătea în pat, avînd partea de jos a corpului înfăşurată în bandaje. Iacov se uita pe geam la cîmpul acoperit de zăpadă şi la munţii din depărtare; privi în continuare, fără să observe intrarea doctorului.

– Vrei să ştii adevărul?

Israelianul întoarse încet capul.

– N-are sens să-l evităm, nu? Oricum, ţi-l citesc pe faţă.

– Putea să fie şi mai rău. N-o să mai poţi merge niciodată foarte bine, vătămările sînt prea mari. Dar în timp o să te pui

pe picioare. La început cu o pereche de cîrje; mai tîrziu, poate cu un baston.

– Nu e chiar forma fizică optimă pentru genul meu de activitate, așa-i?

– Nu, dar mintea îți este neatinsă iar mîinile or să se vindece. O să poți cînta la fel ca înainte.

Iacov zîmbi trist.

– Niciodată n-am fost grozav. Prea îmi pleca mintea cu sorcova tot timpul. N-am reușit să fiu un profesionist atît de bun ca în cealaltă viață pe care am dus-o.

– Mintea asta poate fi folosită și la altceva.

Israelianul se încruntă, privind din nou pe fereastră.

– O să vedem cînd o să știm ce-a mai rămas acolo.

– Se schimbă și acolo lucrurile, Iacov. Se precipită totul, spuse doctorul.

– Ce e cu Holcroft?

– Nu știu ce să zic. În mod normal ar fi trebuit să moară. Dar încă trăiește. Deși nu prea e nici o scofală, în privința vieții care-l așteaptă. Nu mai poate continua să fie cine a fost. E căutat în șase țări pentru crimă. Pedeapsa cu moartea s-a reintrodus cam peste tot pentru fel de fel de delicte, la adăpostul legilor care-l apără pe cetățean. Pretutindeni. L-ar împușca pe loc.

– Au învins, spuse Iacov și ochii i se umplură de lacrimi. *Sonnenkinderii* au învins.

– O să vedem cînd o să știm ce-a mai rămas acolo, spuse Litvak.

Epilog

Imagini. Lipsite de contururi precise, nedeslușite, fără noimă și fără margini. Linii vagi ivindu-se din ceață. Îi rămăsese doar conștiința propriei existențe. Nu gînduri, nu aduceri aminte ale experiențelor trecute, numai și numai conștiința. Pe urmă imaginile imprecise începură să capete formă, aburii și gîndurile mai tîrziu. Deocamdată era destul că putea să vadă și să-și amintească.

Noel zări chipul ei aplecat asupră-i și încadrat de părul blond care i se revărsa mîngîietor pe figură. Avea lacrimi în ochi și pe obraji. El încercă să i le șteargă, dar nu fu în stare să ajungă la chipul frumos și obosit de deasupra. Mîna îi căzu iar ea i-o luă într-ale ei.

– Dragul meu...

O auzi? Putea să audă. Imaginile și sunetele începeau să capete sens. Închise ochii, știind că într-un fel sau altul o să reușească să și gîndească în scurt timp.

Litvak rămase în ușă, privind-o pe Helden care îi ștergea pieptul și gîtul lui Noel cu un burete. Sub braț ținea un ziar. Cercetă chipul lui Holcroft, chipul acela pedepsit atît de urît de canonada de gloanțe. Avea cicatrici pe obrazul stîng, pe frunte și peste tot pe gît. Însă procesul de vindecare începuse.

De undeva din casă se auziră sunetele unei viori mînuită de un muzician foarte priceput.

– Aş dori să propun o creştere de salariu pentru infirmiera dumneavoastră, spuse Noel cu o voce slăbită.

– Pentru îndeplinirea căror îndatoriri? rîse Litvak.

– Domnule doctor, aşteptăm să te vindeci, spuse Helden, rîzînd şi ea.

– Şi eu aş vrea. Aş vrea să pot vindeca o mulţime de lucruri, răspunse doctorul, lăsînd ziarul lîngă Holcroft. Era ediţia din Paris a lui *The Herald Tribune*.

– Ţi l-am luat din Neuchâtel. Deşi nu prea cred c-o să ai chef să-l citeşti.

– Ce lecţie avem azi?

– Bănuiesc că un titlu potrivit ar fi "Consecinţele dezacordului". Comitetului de redacţie de la ziarul *Times* din New York i s-a interzis de Curtea voastră Supremă să mai scrie ceva despre Pentagon. Problema comportă, bineînţeles, aspecte legate de securitatea naţională. Totodată, amintita Curte Supremă a susţinut legalitatea mai multor execuţii care au avut loc la voi, în statul Michigan. Opinia Curţii ascunde gîndul profund că atunci cînd minorităţile ameninţă bunăstarea poporului, trebuiesc date exemple rapide şi drastice pentru descurajarea fenomenului.

– Azi John Smith e o minoritate, spuse Noel încet, odihnindu-şi capul pe pernă. Pac, s-a zis cu el.

Transmitem ştirile de la sediul BBC din Londra. Dat fiind valul de asasinate care a luat viaţa atîtor oameni politici de pe glob, în capitalele statelor s-a trecut la măsuri de o severitate fără precedent. Răspunderea cea mai mare revine autorităţilor militare şi poliţieneşti, iar pentru realizarea cooperării internaţionale la cel mai înalt nivel a luat fiinţă o agenţie în Elveţia, la Zürich. Agenţia, numită Anvil*, *va facilita schimburile rapide, precise şi confidenţiale de informaţii dintre membrii forţelor armate şi poliţieneşti...*

---

* Nicovala (n. tr.).

Iacov Ben-Gadiz ajunsese la jumătatea scherzo-ului din concertul pentru vioară de Mendelssohn cînd se trezi umblînd din nou cu mintea aiurea. Noel Holcroft era întins pe canapea în cealaltă parte a camerei iar Helden se aşezase pe podea lîngă el.

Specialistul în chirurgie estetică venit cu avionul de la Los Angeles ca să opereze un pacient necunoscut făcuse o treabă remarcabilă. Chipul era încă al lui Holcroft dar nu mai semăna cu cel dinainte. Cicatricile rămase în urma rănilor de pe figură dispăruseră iar locul lor fusese luat de cîteva cute mici care făceau ca trăsăturile să pară dăltuite în piatră. Liniile de pe frunte erau mai adînci, încreţiturile din jurul ochilor mai pronunţate. Pe chipul refăcut şi uşor modificat nu mai exista nici urmă de nevinovăţie ci doar o nuanţă de cruzime. Poate chiar mai mult decît o nuanţă.

În plus faţă de aceste schimbări, Noel îmbătrînise, procesul fiind rapid şi dureros. Trecuseră patru luni de cînd îl ridicaseră de dincolo de parapetul drumului de la nord de Freiburg dar cine îl privea ar fi putut crede că intervalul de timp scurs de atunci era de aproape zece ani.

Cu toate acestea, îşi ducea viaţa mai departe iar corpul se întremase sub îngijirile lui Helden şi rigoarea exerciţiilor nesfîrşite prescrise de Litvak şi supravegheate de un membru cîndva de temut al unui comando din Har Sha'alav.

Lui Iacov aceste şedinţe de recuperare îi făceau plăcere. Pretindea un nivel ridicat iar Holcroft îi satisfăcea exigenţele. Era nevoie de o însănătoşire totală înainte de a trece la adevărata pregătire.

O să înceapă a doua zi. Sus, între dealurile şi munţii peste care se aşternuse primăvara, departe de privirile curioşilor dar sub supravegherea cea mai riguroasă a lui Iacov Ben-Gadiz. Elevul o să facă ce nu mai putea face profesorul; ştia că o să treacă prin chinurile iadului pînă cînd o să-şi depăşească maestrul.

De mîine o să înceapă.

DEUTSCHE ZEITUNG

Berlin, 4 iulie. Astăzi Bundestagul şi-a dat acordul oficial pentru înfiinţarea centrelor de reeducare structurate asemănător celor americane din statele Arizona şi Texas. Ca şi omoloagele lor din Statele Unite, acestea vor avea un scop predominant instructiv şi se vor bucura de supraveghere militară.

Cei condamnaţi la sentinţe de reeducare vor fi fost judecaţi în tribunale şi vor fi fost găsiţi vinovaţi de crime împotriva poporului german...

– Sîrmă! Frînghie! Lanţ!

– Foloseşte-ţi degetele! Sînt tot arme, nu uita niciodată...

– Urcă-te încă o dată în copac, ai fost prea lent...

– Urcă-te pe deal şi coboară la loc fără să te văd...

– Te-am *văzut*.Ţi-am zburat creierii!

– Apasă pe *nerv*, nu pe venă! Există cinci puncte nervoase. Găseşte-le. Legat la ochi. *Pipăie*-le...

– După ce cazi, *rostogoleşte*-te; nu te ghemui...

– Fiecare acţiune trebuie să aibă două alternative la fracţiunea de secundă. Obişnuieşte-te să gîndeşti în aceşti termeni. *Instinctiv*...

– Precizia e o problemă de vedere perfectă, nemişcare şi control al respiraţiei. Trage încă o dată, şapte gloanţe; trebuie să se înscrie pe un diametru de cinci centimetri...

– Scapă, scapă, *scapă*! *Foloseşte-te* de împrejurimi, *confundă-te* cu ele! Nu te teme să rămîi pe loc. Un om nemişcat e adeseori ultimul observat...

Lunile de vară trecură iar Iacov Ben-Gadiz se declară mulţumit. Acum elevul era mai bun decît profesorul. Era gata.

Lucru valabil şi pentru colega lui; şi ea era gata. Împreună aveau să formeze echipa.

Sonenkinderii erau marcaţi. Lista fu scoasă la iveală şi studiată.

THE HERALD TRIBUNE

Paris, 10 iulie. Agenția internațională din Zürich cunoscută sub numele de **Anvil** a anunțat astăzi formarea unui comitet consultativ independent ales prin vot secret din rîndul țărilor membre. Primul congres **Anvil** va avea loc pe data de 25 ale lunii...

Cei doi mergeau pe o stradă din carierul Lindenhof din Zürich, pe malul stîng al rîului Limmat. Bărbatul era destul de înalt dar adus de spate, șchiopăta vizibil și înainta cu greu printre oameni, ținînd o valiză jerpelită care îi îngreuna și mai mult deplasarea. Femeia îl ținea de braț, nu atît din afecțiune cît pentru a-și îndeplini o răspundere agasantă. Nici unul din ei nu vorbea. Formau o pereche sudată pînă la o vîrstă greu de precizat într-un sentiment de ură reciprocă.

Ajunseră în fața unei clădiri cu birouri și intrară, bărbatul șchiopătînd în urma femeii, în timp ce se îndreptau spre lifturi. Se opriră la cabina portarului. Femeia ceru, cu un pronunțat accent german de om de rînd, numărul unei mici firme de contabilitate.

I se dădu un număr la etajul doisprezece, ultimul al clădirii, dar, ținînd seama că era ora prînzului, portarul se îndoi c-o să găsească pe cineva. N-avea importanță; perechea o să aștepte.

Coborîră din lift la etajul doisprezece; holul era pustiu. În clipa cînd ușa liftului se închise, cei doi alergară spre scara din partea dreaptă a coridorului. Șchiopătatul dispăruse, la fel ca și chipurile întunecate. Suiră în fugă treptele care duceau la ușa dinspre acoperiș și se opriră pe palier. Bărbatul își puse jos valiza, îngenunchie și o deschise. Înăuntru se găseau țeava și patul unei puști. De prima era fixată o lunetă telescopică, de a doua o curea.

Scoase părțile componente și le asamblă. Pe urmă își dădu jos pălăria cu peruca prinsă și cusută în calotă și le înghesui în valiză. Se ridică și o ajută pe femeie să-și scoată

haina, întorcîndu-i mînecile și căptușeala. Aceasta se transformă într-un perdesiu bej bine croit, cumpărat de la unul din cele mai bune magazine din Paris.

Apoi fu rîndul femeii să-l ajute pe bărbat să-și întoarcă paltonul. Acesta se schimbă într-o manta modernă tivită cu piele de căprioară. Femeia își dădu jos baticul, scoase cîteva agrafe și-și lăsă părul blond să i se reverse pe umeri. Deschise poșeta și dădu la iveală un revolver.

– Sînt pe-aproape, spuse Helden. Succes la vînătoare.

– Mulțumesc, răspunse Noel, deschizînd ușa care dădea spre acoperiș.

Se ghemui lîngă perete, în apropierea unui coș stricat, își trecu brațul prin curea și și-o legă strîns. Vîrî mîna în buzunar și scoase trei cartușe. Le introduse în camera încărcătorului și fixă percutorul în poziție de tragere. *Fiecare acțiune trebuie să aibă două alternative la fracțiunea de secundă.*

N-o să aibă nevoie de toate. N-o să rateze.

Se întoarse și îngenunchie lîngă perete. Fixă pușca pe marginea lui de sus și-și apropie ochiul de luneta telescopului. Douăsprezece etaje mai jos, de cealaltă parte a străzii, mulțimea îi aclama pe oamenii care ieșeau pe uriașele uși de sticlă ale hotelului Lindenhof. Se iviră în lumina soarelui, sub drapelele care anunțau lucrările primului congres ținut de *Anvil.*

Iată-l. În bătaia puștii, mira se opri pe chipul sculptat de sub părul blond și strălucitor.

Holcroft apăsă pe trăgaci. Douăsprezece etaje mai jos, chipul sculptat se transformă într-o masă de carne însîngerată.

Tinamou fusese ucis în sfîrșit.

De către Tinamou.

Erau pretutindeni. Acesta fusese doar începutul.

ROBERT LUDLUM

Primul roman al lui Robert Ludlum, *The Scarlatti Inheritance* (1970), i-a adus un succes literar imediat. Atît această carte, cît şi următoarele, incluzînd aici *The Osterman Weekend*, *The Chancellor Manuscript*, *The Holcroft Covenant*, *The Matarese Circle* şi *The Bourne Identity*, au fost înscrise pe listele de "best-sellers" în America şi Anglia, precum şi în Olanda, Argentina, Brazilia, Grecia, Iran, Japonia şi Portugalia. Ludlum şi-a schimbat profesia şi a devenit scriitor pe la sfîrşitul anilor şaizeci, cînd avea patruzeci de ani. Trecut în *Who's Who in the East* ca actor-producător, Ludlum a apărut în multe spectacole pe Broadway şi în spectacole de teatru TV, în anii cincizeci, primind excelente aprecieri pentru rolurile jucate. A figurat, de asemenea, în peste două sute de spectacole de televiziune, printre care "Omnibus", "Studio One" şi "Robert Montgomery". În perioada anilor şaizeci, Ludlum a îmbinat cariera de actor cu cea de producător, ocupîndu-se de peste trei sute de emisiuni la care au participat o serie de vedete ale scenei engleze şi americane. A fost omul care a contribuit decisiv la construirea uneia din cele mai prestigioase săli de teatru din regiunea Paramus, New Jersey, şi a avut un rol determinant în aducerea pe Broadway a unor mari succese cum ar fi "The Front Page" şi "The Owl and the Pussycat". Activitatea de producător i-a adus distincţii artistice oferite de *American National Theatre and Academy*, *Actor's Equity Association* şi *The William Whitney Foundation*. Născut la New York şi absolvent al Universităţii Wesleyan (1951), Robert Ludlum trăieşte în Connecticut cu soţia sa, Mary Ryde, fostă actriţă de teatru şi de televiziune, şi cu cei trei copii.

ROBERT LUDLUM
în viziunea presei

Maestrul inegalabil al superthrillerului. Peste 17.000.000 de exemplare tipărite ale cărților sale de mare succes apărute la "Bantam".

"Nu cumva să începeți un roman de Ludlum dacă aveți de lucru a doua zi".

(Chicago Sun-Times)

"Imaginația narativă a domnului Ludlum este o forță a naturii".

(The New York Times)

"Domnul Ludlum oferă mai multe surprize în romanele sale decît oricare alți șase autori de cărți de suspense la un loc".

(The New York Times)

TESTAMENTUL LUI HOLCROFT
în viziunea presei

Numărul 1 pe lista celor mai bine vîndute cărţi.

"O lectură captivantă, plină de suspense!"

(Los Angeles Times)

"Depăşeşte celelalte mari succese ale lui Ludlum... iată o carte pe care n-o poţi lăsa din mînă, scrisă de un maestru al intrigii."

(King Features Syndicate)

"Emoţii şi neprevăzut pe fiecare pagină."

(Milwaukee Journal)

"O poveste fascinantă despre violenţă şi rău".

(Cleveland Press)

"Un tăvălug de conflicte şi conspiraţii... evocînd spectrul renaşterii unei Germanii militariste."

(John Barkham Reviews)

"Ludlum îl ține pe cititor în tensiune pînă la sfîrșitul aventurii sale palpitante."

(Pittsburgh Press)

"Un stil hipnotic care ne face să dăm pagină după pagină vrăjiți, ca și cum am fi în transă."

(Washington Star)

"Tensiunea amețitoare nu slăbește nici o clipă."

(Cosmopolitan)

"Ludlum îl ține pe cititor țintuit pe scaun, citind Testamentul lui Holcroft fără să-i mai dea drumul."

(Houston Chronicle)

"Un triumf, o lectură pasionantă, înfricoșătoare, senzațională."

(Chicago Sun Times)

Presa americană în extaz în fața romanelor tipărite de Robert Ludlum:

THE MATARESE CIRCLE

O veritabilă bombă!

(The Wall Street Journal)

O carte fascinantă!

(Dallas Morning News)

THE ROAD TO GANDOLFO

Ludlum îl ține pe cititor în tensiune pînă la sfîrșitul aventurii sale palpitante.

(Pittsburgh Press)

THE OSTERMAN WEEK-END

Zguduitoare... o să vă coste o noapte și orele reci ale dimineții.

(Cincinnati Enquirer)

THE CHANCELLOR MANUSCRIPT

O călătorie de neuitat cu un tăvălug al suspensului!

(Pittsburgh Press)

THE SCARLATTI INHERITANCE

Magnifică, uimitoare, cea mai pasionantă carte de suspense din ultimii ani!

(Minneapolis Tribune)

RADU PARASCHIVESCU

Este absolvent al Facultății de limbi și literaturi străine, București 1984 (engleză-franceză).
Colaborări cu traduceri din Salman Rushdie, Brian Friel, Dominique Lapierre & Larry Collins, David Lodge, John Le Carré, Tom Sharpe, Kazuo Ishiguro, Chow Ching Lie, Guy Bellamy, Julian Barnes, William Styron, Allan Massie, Danielle Steel, Pierre Desproges, Woody Allen, James Thurber, D.M.Thomas, Christopher Burns în revista TOMIS (1990-1993).

Traduceri apărute în volum:

François Mauriac, **Îngerii negri** (Aldomars, 1991); Ghiță Ionescu, **O perspectivă comparatistă asupra politicilor comuniste** (Humanitas, 1992); Robert Ludlum, **Testamentul lui Holcroft** (Olimp, 1993)

Traduceri în curs de apariție:

Petru Popescu, **Lumina Amazonului** (Cartea Românească)
Ken Follett, **Se lasă noaptea peste ape** (Olimp)
David Lodge, **Bine lucrat** (Univers)
David Lodge, **Limbajul romanului** (Univers)
Virginia Woolf, **O cameră pentru fiecare** (Univers)
Kazuo Ishiguro, **Ce a mai rămas din zi** (Univers)
Frederick Forsyth, **Înșelătorul** (Univers)
D.H.Lawrence, **Apocalipsul** (Holding Reporter)
Tim Powers, **O masă la Palatul Excentricului** (Baricada)
Annette Lévy-Willard, **Eu, Jane, îl caut pe Tarzan** (Cartea Românească)

Traduceri în pregătire:

John Le Carré, **Casa Rusia** (Univers); David Lodge, **Veşti din paradis** (Cartea Românească); Henry Miller, **Tropicul Capricornului** (Cartea Românească); Jonell Lawson, **Trandafirii sînt pentru cei bogaţi** (Cartea Românească)

Creaţie personală în curs de apariţie:

Efemeriada (roman), (Cartea Românească)
Cîntecul tăcerii (versuri), (Cartea Românească)
Duşmănit vei fi de toate (roman), (Cartea Românească)